

Arnořt Valeř

Barva touhy

Útěk Frankfurt 1997

Na obzoru začalo svítat. Do hukotu turbín, monotónního zvuku, který uspával všechny cestující, se začal pomalu vměšovat nový rytmus. Letušky, většinou pěkná děvčata, jako by se právě probudila, začala připravovat snídani.

Odněkud z břicha mašiny vyndávala plata, na kterých byly různé mističky a šálky a sterilně zabalené miniaturní přístroje.

Někteří cestující se kymáceli k toaletám, jiní se prohrabávali v zavazadlech, v boxech nad hlavou, jiní se protahovali, aby zohebněli ztuhlé svaly.

Těch krásných barev, které vytvářelo vycházející slunce, si nikdo nevnímal. Letadlo se vznášelo nad bělostnou vatou mraků, která se v nekonečné dálce, tam kde se ukazoval kotouč nového dne, barvila růžově s vláknou zeleného a rudého nádechu.

V přední části letadla, v první třídě, která byla rezervovaná pro bohatší cestující, bylo poloprázdno.

Na levé straně mašiny, přímo u okna, seděl mladý muž. Místo po jeho pravici nebylo obsazeno. Byl to černovlasý krásný člověk.

Na míru šitý oblek, zlaté hodinky a jehlu s jedním diamantem zapíchnutou do světlešedé kravaty. Kravata se dobře vyjímala na černé košili a hodila k obleku. Ležérně otevřené sako prozrazovalo štíhlou sportovní postavu. Na sedadle po jeho levici ležel příruční kufřík z hadí kůže.

Slunce, které mu svítilo přímo do obličeje, zdůrazňovalo jeho krásné, ušlechtilé rysy. Francouz nebo Ital, možná nějaký filmový herec, to byly myšlenky jeho spolucestujících, když na něj se zalíbením pohlédli.

„Kávu nebo čaj, Mr. Fischere?“ zeptala se přívětivě mladá letuška indického původu. Mladý muž leknutím otevřel modré oči. Byl v nich vidět údiv, ale i strach a hrůza. Pomalu otočil hlavu. Celé jeho tělo se napnulo, zdálo se, jako by v příštím okamžiku dostalo povel: vyskoč, uteč, utíkej!

Pak se ale mladý muž pomalu uklidnil a usmál se. Jeho zářivě bílé zuby jakoby samozřejmě doplnily jeho přívětivý vzhled.

Otázka, kterou dostal, byla řečena v angličtině. Bylo zjevné, že touto řečí nemluvil.

Proto ukázal na konvici, kterou indická kráska držela v ruce a kývnul hlavou. Nebyl to však pokyn zhýčkaného, světem pohrdajícího mladíka bohatých rodičů, ale slušný a uctivý náznak dobře vychovaného člověka, který nedokázal slovy vyjádřit své přání.

„Prosím, Mr. Fischere“, opět zazářil indický usměv a podal ke kávě přepychovou snídani.

„Kdybyste cokoliv potřeboval, stačí zazvonit“ řekla letuška a ukázala na tlačítko, které se nacházelo v opěradle.

Mladý muž zase ukázal svůj chrup a pokývl hlavou.

Zvláštní, myslila si letuška, když se začala zručně a profesionálně věnovat dalším cestujícím.

Přisahala bych, že sedí poprvé v letadle. Ale nějakým způsobem se do Evropy musel dostat, když teď letí domů do Států. Od okamžiku, kdy uvedla Mr. Johannese Fischera na jeho místo, měla pocit, že tento mladý muž nějakým způsobem nepatří do svého elegantního zevnějšku.

Poté, co se obrovské letadlo s hrben na svém jinak ladmém trupu americké společnosti Delta, večerní let do New Yorku, vzneslo do černých frankfurtských mraků a nasměrovalo svůj let na Grónsko, hltavě snědl podanou večeři. Pak usnul.

Nyní pohled mladého muže padl na kufřík. Pomalu otevřel víko a vzal do rukou pas, který ležel hned na vrchu příručního zavazadla, naplněného mnoha doklady.

Johannes Fischer, občan Spojených států. Mladý muž položil ruce do klína, aby nikdo neviděl jejich chvění. Zavřel oči.

Jeho pravé jméno bylo Markus Schwarz. Před očima se začal rozvíjet příběh včerejšího večera.

Po několikadenním útěku před lidmi, které neznal a kteří ho chtěli snad i zabít, skončil v opuštěné dřevěné boudě, která kdysi sloužila hajnému na skládku sena. Bouda se nacházela v opuštěném lesíku přímo u startovací dráhy frankfurtského letiště. Lesík byl obchvácen dálnicemi, které přiváděly a odváděly proudy vozů k letištním halám. Hukot a zápach startujících a přistávajících letadel zajišťoval Markusovi nerušený pobyt, protože nikdo neměl chuť v tomto prostředí něco hledat. Nedaleko tohoto místa se nacházela letištní kuchyň, která zásobovala letadla před jejich dalekými cestami. Tady bylo vždy něco k snědku.

Jednoho dne pozdě odpoledne přijel na palouček, který se schovával mezi stromy před boudou, ale ze kterého Markusova skryš nebyla vidět, stříbrný ford.

Z vozu vystoupil mladý muž.

Markusovi se zatmělo před očima. Měl pocit, že se dívá do zrcadla.

Tento mladý elegantní muž vypadal přesně jako on. Netrvalo dlouho a přijel další vůz. Černá limuzína americké značky se zatemněnými okny. Šofér a spolujezdec vystoupili. Jednoho z nich Markus již viděl. Měl černou pásku přes oko. Ten druhý měl postavu mladého chlapce, ale byl již starší. Jeho obličej prozrazoval takových šedesát let.

Přistoupili k jeho dvojníkovi a něco mluvili. Hukot startujícího letadla znemožňoval Markusovi rozhovor sledovat.

Pak se jeden z mužů přiblížil k sympatickému mladíkovi zezadu a jediným naučeným pohybem mu zlomil vaz. Markus měl dojem, že to prasknutí zaslechl.

Mladík opřený bokem o svůj vůz sklouzl na zem.

Zadní okno limuzíny se otevřelo a Markus zahlédl třetího muže. Holá hlava s černými brýlemi a třpytícím se prstenem na pravé ruce. Tou rukou dal povel k odjezdu.

Pak se nedělo nic. Teprve po dlouhé chvíli se Markus odvážil přiblížit k mrtvému. Bylo mu jako by se díval na vlastní mrtvolu. Neznámé mrtvé tělo bylo do všech detailů s jeho tělem identické. Jediný rozdíl byl, že tento mladík nebyl tak pohublý a šedivý jako Markus.

Auto bylo z půjčovny a mimo jednoho kufru a příručního zavazadla se ve voze nic nenacházelo. Klíč byl v zapalování a nesl značku půjčovny aut. Markus se rozhodl. Počal mrtvé tělo svlékat. Jeho ošacení bylo roztrhané a špinavé. Tak by ho do letadla nepustili. Přemýšlel, zda má dvojníka obléci do jeho svršků, cítil však, že by na to neměl sílu. Oblékl si šaty mrtvého.

V kufříku našel letenku do New Yorku, na dnešní večer, nějaké peníze a spoustu papírů, které ale neměl chuť pročítat.

Před letištní halou odevzdal auto a nechal se nalodit. Hned po vydatné večeři, kterou mu letuška podala, usnul. Již dlouho takhle dobře nejedl.

Domov 1979 – 1985

Markus byl šikovný čiperný chlapec, černovlasý a modrooký, a měl dnes narozeniny.

Sestra Alexandra mu již týden připomínala tuto událost. Co byl na světě, znal jen tento dětský domov, ve kterém ho někdo odevzdal, když mu byly asi tři měsíce. Dnes mu bylo šest let.

Tedy přibližně šest let. Alexandra byla zavalitá těžkopádná žena. Její hřebíkovité vlasy pro její štěstí schovával čepce uniformy řádových sester a řídké zuby její kráse také nepřidávaly.

Zato zářivý úsměv, milé pohlázení a dobrá slova v každé situaci ji dělaly u všech obyvatel domova nadmíru oblíbenou. Datum jeho narozenin si vymyslela. Přibližně ho odhadla.

Byl překrásný květnový den a madam Schwarzová slíbila, že si Markuse vezme, jak to často dělala, s sebou domů.

Byla to ušlechtilá žena s bohatými černými vlasy a zářivě bílými zuby. Chodila vždy pěkně ustrojena. Alexandra se nechala jednou slyšet, že by na její postavě i pytel od brambor vypadal jako poslední výkřik módy.

Markus k ní chodil velice rád.

Přesto, že měl jít teprve po letních prázdninách poprvé do školy, uměl již číst a psát a velice dobře počítal. Jediný, kdo mu v jeho krátkém životě byl důležitý, byla sestra Alexandra a madam Schwarzová.

Madam Schwarzová měla rodinu, sice ne děti, ale muže a milou usměvavou mužovu matku. Markus toužil po rodině.

Myšlenky mladého muže, který v letadle právě dosnídal a zdvořile požádal o minerálku, přestože vozík, který uličkou mezi sedadly letuška přivezla, nabízel mnoho přepychových nápojů, zase přeskočily pár let.

„Markusi, chceš jít se mnou?“ zeptal se chlapec s dlouhými, kudrnatými blondatými vlasy, zelenýma očima a s chlapeckou darebáctinou, která v nich jiskřila.

„Kam se jde, Hans?“ odpověděl otázkou Markus. Bylo mu již 12 let.

„To je překvapení,“ řekl Hans.

„O.K.,“ zakýval hlavou Markus. Oba chlapci vstali z postele, otevřeli dveře jejich pokoje, který byl jeden z mnoha v dětském domově a vydali se chodbou přímo ke hlavním dveřím. Šli potichu, aby nikoho neprobudili, protože bylo už kolem půlnoci. Když opustili budovu, ocitli se ve světlé, jarní noci a jen úplněk osvětloval jejich cestu do neznáma.

Dětský domov byl narychlo zřízen ve staré feudální budově, která zůstala po 2. světové válce dlouhá léta prázdná. Proslýchalo se, že majitel Werner von zur Mühlen, za války vysoký činitel gestapa, na konci války

spáchal s celou rodinou sebevraždu. Jiní občané malebné vesničky v Taunusu tvrdili, že žije v Jižní Americe pod cizím jménem.

Obec dlouho hledala dědice a dům chátral. V padesátých letech zřídila katolická církev na nátlak veřejnosti v jeho prostorách sirotčinec. Části obrovského pozemku, který k usedlosti patřil, prodala obec na stavbu rodinných domků. Byla to doba, kdy zříceniny rozbombardovaného Německa počaly mizet, nedostatek v zemi se začal měnit v nadbytek a stát počal financovat výstavbu soukromých nemovitostí.

V sedmdesátých letech upozornila Josefa Schwarzová, tenkrát novopečená manželka mladého Karla Schwarze, na nedostatky v dětském domově svého zámožného tchána, továrníka na léky, který na opačném konci vesničky vlastnil dům a obrovské panství s pozemky a lesy a který o existenci domova vůbec nevěděl.

Po rozhovoru se svým daňovým poradcem, jenž zjistil, že investice, požadované od jeho nové snachy, ho nebudou vůbec nic stát, protože vše mohl odepsat od tenkrát již vysokých daní, domov dětí důkladně renovoval. Josefa Schwarzová se tehdy stala dobrou duší útulku a pomáhala, kde se dalo.

Hans vytáhl krabičku cigaret a nabídl jednu Markusovi. Chlapecká zvědavost nedala Markusovi tu nejmenší šanci k tomu, aby odmítnul.

„A teďka si můžeš zapálit.“ Kouř z hořící cigarety se dostal do Markusových očí a rozkašlal chlapce natolik, že se museli na okamžik zastavit.

„To je to překvapení, o kterém jsi mluvil?“ zeptal se Markus, v duši si vzpomínaje na sestru Alexandru, která ho vždy před kouřením varovala.

„Ale kdepak, jen počkej a uvidíš, už tam skoro budeme,“ odpověděl Hans.

Cesta, po které chlapci kráčeli, byla lemovaná třešňovými stromy a táhla se přímo ke hřbitovu, který se nacházel u malého jezera. Za hřbitovní zdí byly vidět hrobní kameny. Hra světél, kterou vytvářel měsíční svit, působila na Markuse hrůzostrašně. Nejraději by se vrátil, ale odvaha jeho kamaráda mu imponovala.

Hans byl pěkně rostlý chlapec, měl špičatou bradu a nos, záhadný úsměv a svou nedokonalou němčinou neustále vyprávěl spoustu příběhů.

O nesmrtelnosti, o tajuplných postavách z minulých životů, o myšlenkách, které se jednoho dne budou přenášet jako vysílání rozhlasových her, o černých vládcích, kteří mu říkají, kde má žít a kdo bude jeho kamarád pro celý život.

Markus tedy běžel za jediným chlapcem, s kterým navázal přátelství a kterého měl rád.

„A co teď?“

„Pssst, tiše“ řekl Hans, „tamhle někdo stojí.“

U hřbitovní brány stáli dva muži, kteří tiše o něčem debatovali. Měli dlouhé kabáty a příkrývky na hlavách. Jeden z chlapů, ten s páskou přes oko, přestal hovořit a zadíval se na místo, kde se chlapci krčili k zemi.

„Támhle asi jdou,“ řekl a ukázal na obzor.

Markus a Hans jiskřičkami prozrazovali své oči. Druhý z chlapů rozeplnul kabát, vytáhl nějakou zbraň.

„Nikdo nesmí slyšet, o čem jsme mluvili.“ řekl.

V ten okamžik chlapci na nic nečekali a začali utíkat zpět k domovu....

„Mr. Fischere, Mr Fischere...“

Markus se vylekaně probudil z denního snů o domově do své nové přítomnosti.

„Mr. Fischere,“ řekla znovu letuška indického původu, „připoutejte se prosím, budeme brzo přistávat.“

Markus pochopil, co po něm letuška chce. Připoutal se a v hloubce jeho myšlenek se vydal na velké neznámé dobrodružství, které na něj čekalo, až vystoupí z letadla.

Zahleděl se z okna. Pod ním se rozprostírala rovina státu New Jersey. Viděl jakési malé krabičky, které byly úhledně naskládány podle rovných pravidelných linií. Trošku mu trvalo, než pochopil, že jsou to rodinné domky a linie jsou silnice. Tady žijí lidé, napadlo ho. Takhle žijí lidé v Americe! Co to je proti jejich domu, podobajícímu se zámku, jejich panství s překrásnými budovami, parkem a dlouhou příjezdovou cestou, která se kroutila hlubokými lesy!

Letadlo se nebezpečně naklonilo a zase vyrovnalo let.

Pak se ozval hlas kapitána z reproduktorů. Něco uctivě vyprávěl a Markus poznal z obličejů spouštějících, že to nebyla příjemná zpráva. Ale podle chování starší dámy, která si znovu vytáhla již uschovanou knihu a klidně začala zase číst, pochopil, že asi nemají povolení k přistání.

A tak se zase zamyslel nad svým snem. Jeho myšlenky se vrátily zpět, k hřbitovní zdi.

Dva muži, jejich útěk. Markus se tenkrát vrátil domů sám. Hanse našli až druhý den u hřbitovní zdi zastřeleného.

Markus měl podle přání policie mrtvé tělo identifikovat, ale sestra Alexandra s veškerou autoritou, kterou dokázala ze své dobrotivé povahy vydat, to zakázala.

Šla tam tenkrát sama.

Hans byl zastřelen ze zadu. Jeho tělo bylo nahé, na zádech ve výši srdce byla vidět ošklivá střelná rána.

Po té, co policejní lékař tělo chlapce otočil, aby mu Alexandra mohla vidět do obličeje, přikryla si rukou oči a potvrdila totožnost. Oči měla ale zavřené hned, jak spatřila nehybné nohy na bělostném voze, co stál uprostřed patologického sálu.

Policejní inspektor, který tenkrát případ vyšetřoval, byl toho názoru, že chlapec nebyl znásilněn nebo zneužit. Šaty z něj byly svlečeny, až když byl mrtvý. Spíš to vypadalo, jako by někdo na jeho těle něco hledal.

Madam Schwarzová tenkrát přiběhla rozčilená nad mírou a vzala Markuse s sebou domů. Po této události se dokázala prosadit proti vůli svého manžela a Markuse adoptovala. Dala mu jméno Schwarz.

Markus do té doby jméno neměl. Tenkrát, když ho někdo odložil před domovem, nikdo nevěděl, či to chlapec je. Řádová sestra Alexandra se ho láskyplně ujala a stala se jeho matkou.

Ještě ten večer, co byl chlapec nalezen, bylo již dost pozdě, někdo zvonil u hlavního vchodu. Sestra Alexandra, která se právě mazlila s miminkem, šla otevřít. Venku stál muž, lépe řečeno mnich. Měl hnědou sutanu s kapucou a přes jedno oko pásku a prosil o nocleh. Sestra Alexandra byla věřící a neodepřela mu žádané. Ráno při snídani se mnich vyptával na život v domově a Alexandra se mu svěřila o chlapci.

„Nejhorší je, že ani neznám jeho jméno a ani nevím, zda je pokřtěn.“

„To není žádný problém,“ pravil mnich, „já vám chlapce pokřtím.“

A tak se stalo. Pokřtil chlapce jménem svatého Markuse. Od té doby již nikdo onoho mnicha neviděl.

Markus vyrůstal v rodině Schwarzových. Byl velice inteligentní. I Karel Schwarz si ho oblíbil. Schwarzovi byli velice bohatí lidé a měli dům i ve Francii.

Starý pan Schwarz, děda, v té době žil již natrvalo ve Francii v Laverune a mladý Karel vedl chod firmy sám.

Rodina vlastnila dobře známou továrnu na léky a ve Španělsku mívala výzkumný ústav se spoustou laboratoří a zaměstnanců. O tom, co se tam zkoumalo, se v rodině nikdy nemluvalo. Jejich hlavní život se odehrával v Taunusu, lesnatém pohoří nad Frankfurtem. Markus studoval a naučil se mluvit plynule francouzsky a španělsky. Na angličtinu se v jeho staromódní a tradicemi zatížené rodině jaksi zapomnělo.

Letadlo zase změnilo směr a to přivedlo Markuse do přítomnosti. Pohlédl z okna a spatřil Sochu Svobody. Z reproduktorů zazněl zase kapitánův uklidňující hlas. Starší dáma s knihou pozvedla hlavu a zase se začela. New York a New Jersey, vyrozuměl Markus, asi již budou přistávat. Ale dáma s knihou četla klidně dál a tak se zase zamyslel.

Jeho šťastný život, který našel v rodině, se před jeho duševním zrakem rozvíjel jako film, který přeskakoval z míst dějů a událostí nezávisle na době a pořadí.

Zlom nastal až po smrti Karla Schwarze. Následovalo setkání s jeho dvojníkem. Setkání bylo zajisté náhodné, protože nikdo nemohl tušit, že se schovává v polorozbořené boudě v zapomenuté části lesíka u letiště.

Opravdu to nemohl nikdo tušit? Tato myšlenka ho zasáhla jako blesk. Viděl před sebou staré knihy a doklady Schwarzů, které mu před časem přenechala Josefa, aby poznal minulost své nové rodiny. V jednom dokladu se dočetl, že město Frankfurt pod výhrůzkou vyvlastnění vyžadovalo koupi rozsáhlých pozemků na rovině u Neu Isenburgu, protože se plánovalo rozšíření letiště. Byly to lesy a polnosti se zemědělskou usedlostí. Starý pan Schwarz, jeho nevlastní děda, tyto pozemky musel prodat za směšnou cenu. Vymínil si tenkrát právo odstřelu lesní zvěře na doživotí. Jako náhradu za statek postavilo město Neu Isenburg dědovi kůlnu na seno, aby mohl zvěř v zimě krmit. Takže ve snaze se ukrýt nepřivedla Markuse na toto zapomenuté místo u frankfurtského letiště náhoda, ale jeho podvědomá znalost místa.

Ted' se film jeho vzpomínek rozběhl zase na jiném místě.

Vystudoval vysokou hospodářskou školu, vedle stačil ještě studovat práva a teď měl za sebou chemii. Rodina na něj byla velmi pyšná. Starý pán ho zavedl do své firmy a pomalu se vedení vzdával ve prospěch Markuse. Znenadání zemřel. Markus se stal přes noc prezidentem velikého impéria.

Jednoho rána mu hlásila sekretářka v kanceláři hovor ze Španělska. Výzkumný ústav v Madridu, blesklo hlavou Markusovi. S ním ještě neměl nic společného. Hlas na druhém konci kontinentu vyžadoval pana Schwarze.

„U aparátu, Markus Schwarz“ ohlásil se energicky.

„Starého pána, Karla Schwarze, bych prosil!“

Hovor byl veden ve španělštině.

„To vás musím zarmoutit, starý pán zemřel.“

V telefonu prasklo a hovor byl ukončen.

Hned druhý den začalo Markusovo pronásledování. Neznámí muži na něj stříleli z aut, čekali u rodinné vily a u firmy. Markus se začal schovávat. Měl by pocit, že se nachází v levném filmu, kdyby ho o vážnosti

situace nepřesvědčil hvizd kulek kolem uší. Neuměl si vysvětlit tyto nové okolnosti, ale nechtěl, aby se madam Schwarzové něco stalo, tak prohlásil, že potřebuje pár týdnů oddech a začal se schovávat.

Letadlo dosedlo a Markusovo tělo se zapresovalo do záchranných pásů. Boeing 747 přistál a kapitán začal brzdit. Markus využil chvilky, kdy se jeho tělo neopíralo do opěradla, aby se poškrábal se na páteři. Od nepaměti měl jakési znamínko, které ho občas svědilo. Nebylo to tetování, spíš to bylo vypálené a znázorňovalo to velké písmeno M.

Markus stál u kulatého pásu, na který vyjízděly kufry cestujících a čekal na zavazadlo Johannese Fischera. Celní kontrola proběhla bez problémů a teď stál a přemýšlel, co bude dál.

Jeho pohled padnul na stánek s novinami. Byl by se rozhlížel dál po tom novém světě, ale něco ho zaujalo. Na titulní stránce španělských novin našel svoji fotografii. Byl na ní vidět on do půli těla, bez jakéhokoliv oblečení. V článku, který pročítal, se psalo, že tento mladý muž byl nalezen u frankfurtského letiště mrtvý, bez dokladů, jen na páteři měl vypálené velké písmeno M.

Zachvěl se. To, že nechal ležet u frankfurtského letiště mrtvolu, jím neotřásl, ale že měla tato mrtvola zcela stejné znamínko jako on sám, to ho naplnilo děsem. Hrál do kapsičky vesty která kdysi sloužila na cibulové hodinky a v dnešní době je již prakticky nanic, vytáhl drobné a ani se nad tímto navyklým rituálem nepozastavil, protože by měl vlastně očekávat, že v cizích šatech žádné drobné nenajde, zaplatil noviny a znovu článek pročítal.

Něco se mu na tomto příběhu nelíbilo. Od doby, kdy se přihodila vražda, ve Frankfurtu uběhlo asi 14 hodin. Pět hodin strávil na letišti před startem, osm hodin trval let a asi tak necelou hodinu kroužili nad New Yorkem, než mohli přistát.

Dva dny se skrýval v dědově polorozbořené boudě a za tu dobu neviděl živou duši.

Pak by měla být mrtvola, jakoby na povel najednou objevena? A i kdyby tomu tak bylo, kde je čas, než přijela policie, přišli novináři, (a proč také španělští?) tisk novin a doprava do New Yorku? Nebo byly noviny tištěny v Americe? A proč ve španělštině?

Ještě jednou se vrátil k mrtvému v lesíku. Jak dlouho se rozmyšlel, než začal tělo svlékat. Další morální zábranou bylo spodní prádlo. Když ale pomyslel na své propocené a již dny neměněné oblečení, překonal i tuto zábranu. Ještě nikdy v životě neviděl mrtvého člověka, a proto úzkostlivě dbal, aby se těla nedotkl. Představa, že by se dotkl studeného mladého těla, mu naháněla hrůzu. Vybavily se mu scény z filmů, kde se postavy lékařů nad pacientem sklánějí a nahmatávají tep na krku, nebo uchem poslouchají tlukot srdce, to vše by nedokázal. Jeho pocit, který se vždy začal projevovat někde v žaludku a dlouho tlačil, až se mu dostával do vědomí, se teď změnil v jistotu. On vlastně ani nemohl tvrdit, že mrtvý muž z Frankfurtu opravdu mrtvý byl!

„Dobrý den, Johannesi“ zazněl za ním hluboký hlas, „ani jsem nevěděl, že mluvíš španělsky. Tvůj bratr přijde hned. Musel si odskočit, byla to doba, než jste dostali povolení k přistání“.

Markus se otočil. Před ním stál usměvavý Mexičan v uniformě privátního šoféra.

„Jsem rád, že tě vidím, jakou jsi měl cestu?“ pokračoval dále ve španělštině muž.

„Dobrou, jsem také rád, že Vás vidím“ odpověděl krásnou čistou španělštinou Markus.

„Chlapče, ty mluvíš přece španělsky, proč jsi mi to celá ta léta tajil? Že bys mi někdy vykal, to si nepamatuji. Aa, tamhle již vidím tvého bratra.“ Markus se otočil směrem, kterým muž ukazoval, a v tom okamžiku myslel, že se mu podlomí kolena. Muž, který přicházel, byl přesná kopie Markuse. Byl jen opálenější. Srdečně se smál a vřele Markuse objal.

„Konečně, bylo již na čase, abychom se poznali.“ Řekl a oběti zesílilo.

„Máme toho hodně, co si musíme říci. Je na to ale spousta času. Napřed si musíš odpočinout po dlouhé cestě.“ pokračoval muž, který se podobal Markusovi, ve španělštině.

Oba nasedli do limuzíny a šofér za nimi zavřel dveře a zaujal pozici za volantem, nastartoval a rychle vyjel na širokou silnici k východu z letiště.

„Co ti mohu nabídnout? Whisky, tequillu? Máme tady v limuzíně vše, co chceš, skvělé občerstvení. Na co máš chuť?“

„Dám si jednu sodu,“ řekl Markus, který si nedovedl celou situaci vysvětlit.

„Ale samozřejmě dobrou sodu po dlouhém letu,“ řekl muž, otevřel láhev minerálky a podal ji Markusovi. Markus se nahnul, a pohledl mužovi do očí. Bylo v nich něco, co vždy hledal, něco, co znal, a něco, co ho nechávalo ve skrytém strachu. Napil se sodovky a pohlédl z okna. Vysoké mrakodrapy, rušné ulice s mnoha lidmi a spousta kouře prozrazovaly, že New York, o kterém věděl více, než o situaci, ve které se nacházel, nebylo malé město!

„Nemusíš se ničeho obávat, mé jméno je Henrico a jsem tvým bratrem. Víím asi, kde jsou tvé myšlenky, ale počkej, až přijedeme do vily, vše se vysvětlí, a věřím, že vše pochopíš.“ Limuzína pokračovala

v cestě po dlouhém mostě. Asi po dalších deseti minutách, kdy nikdo nic neříkal, dorazili do klidnější čtvrtě v New Jersey. Vůz v vysokého zděného plotu s velkou zelenou bránou, která se začala otvírat, když se limuzína přiblížila, zpomalil.

„Jsme doma“ řekl Henrico. Nikdo nebyl vidět.

„Na nic se neptej!“ zdůraznil, „vše ti vysvětlím.“ Znenadání se u dveří vily objevila překrásná žena. Asi 24 let mladá, hladké tmavě kaštanové vlasy, dlouhé až k pasu, hnědé oči a vypracovaná postava bez jediného špičku. Krátká minisukně ukazovala dlouhé, štíhlé a opálené nohy. Ustřížené tričko vystavovalo decentní břišní náušnici a vypjatá prsa, která se do trička skoro nevešla. Žena se rozeběhla a skočila Markusovi kolem krku a začala ho líbat.

„Tak tě vítám doma, drahoušku. Už jsem se nemohla dočkat. Trochu jsi shodil, takhle ti to moc sluší, drahy,“ španělsky promluvila žena. Markus si však opakoval Henricova slova – na nic se neptej! Nevěděl, na co se chce zeptat, ale situace, v které se nacházel, vyžadovala mnoho otázek. Je to špatný, nebo dobrý sen? To byla Markusova myšlenka, když všichni tři vstupovali do vily.

Las Vegas 1997

Letadlo se připravovalo na přistání. Cestující dostali pokyn se připoutat. Pohled z okna prozradil, že strohá krajina pouště se změnila. Na obzoru bylo vidět město. Las Vegas.

Mnohem více ohromující však byl přilet k městu snů v noci. Sem tam nějaká jiskřička osamělé usedlosti se rázem změní ve hru světel a barev.

Ještě působivější je, když se v noci blížíš k městu vozem. Již na hranici Nevady stojí první herny. Pak se na obzoru zjeví záře pohádkových odstínů. Posléze se promění v moře neonů.

Ve Spojených státech je hazardní hra zakázána. S výjimkou Nevady. První osadníci, kteří tento kraj objevili již roku 1855, byli Mormoni. Nacházeli zde plno řek a vodních pramenů a – trávu. Proto toto území nazvali pastviny. Las Vegas je španělský výraz pro toto slovo. Dnes si nikdo pod tímto názvem nepředstavuje pastviny, ale „hlavní zábavní město světa“, jak to o sobě páni radní z Las Vegas říkají...

Město však takové, jaké je dnes, počalo svou slávu teprve v roce 1905 stavbou železniční dráhy. V roce 1931 začala stavba největší přehrady na světě – Hoover Dam – a v tomto roce obdržel stát Nevada právo hazardních her.

Kolem „Stripu“, hlavní ulice města, vyrůstaly a stále ještě rostou pohádkové hotely. Turisté z celého světa tu obdivují egyptské pyramidy, soptící sopky a umělá jezera, na kterých urputně zápasí piráti. Také Evropané jsou okouzleni tímto pohádkovým městem, přestože by tyto hříčky pro dospělé ve staré dobré Evropě považovali za kýč.

Za jeden jediný den zaplatí město Las Vegas státu Nevadě 1 milion dolarů na daních za hazardní hry. Není divu, že láká schopné a pracovité lidi celého světa, hlavně však občany Kalifornie. Ale také dobrodruhy a chudáky, kteří doufají, že zde zbohatnou.

Pokud návštěvník Las Vegas nepropadne hazardu, nachází se zde v nejlevnějším a nejbezpečnějším městě Spojených států.

Letištní hala, která je zároveň hernou, ohromí návštěvníka lesem stříbrných palm v životní velikosti, drahou vlněnou podlahovou krytinou a příjemnou hudbou. Odlety a přelety letadel nejsou hlášeny strohým hlasem, ale jsou zpívány.

Když Hans vyšel z letiště do žhavé rozpálené Paradise Rd., zaujal ho nejvíce název této ulice. Tak tady začíná ráj.

Kolem špičaté brady a tenkých rtů, pod ostrým nosem se začal naznačovat pohrdlivý úsměv. Byl to mladý štíhlý muž, bohatých blondatých vlasů a zelených očí. Kolikrát si již myslel, že našel ráj! Ale jeho atletická postava se širokými rameny a štíhlým pasem prozrazovala odhodlání. Odhodlání stále dál hledat. Věděl, že jednou najde tu Paradise Rd. Jen pro sebe a někde na samotě.

Přes rameno měl něco, co se podobalo lodnímu pytlí. Celý jeho majetek se nacházel v tomto zavazadle. V ruce držel ten lístek s adresou. Popis cesty do ráje? Měl se hlásit v Lake Mead Blvd. někde mezi Rancho Rd. a Martin Luther King Jr. Blvd. Nevěděl, co ho tam čeká. Jediné co s jistotou věděl, že nemá kde spát. Poslední peníze utratil za letenku.

Mimo jiné ho tížila vzpomínka, která vedla daleko do minulosti. V letadle se mu dostaly do rukou noviny, ve kterých našel fotografii mladého muže, kterého znal z dětství. Rozhlédl se po rozpálené rajské ulici a objevil stín, který vrhala na chodník malá herna. Skoro sebou praštil o zem a zády se opřel o zeď. Z batohu vytáhl noviny, na kterých byl zobrazen Markus. Zadíval se za vzlétajícím letadlem, pak se v myšlenkách ocitl u hřbitovní zdi.

Po jedenácté hodině měl přivést Markuse těm mužům, kteří se mu moc nelíbili.

Přived' nám toho červolasého Markuse, pravil jeden z nich, co měl černou pásku přes jedno oko, silný švábský přízvuk a dal Hansovi stovku. To bylo pro Hanse hodně peněz. Ale Markus byl jeho kamarád, kterého měl moc rád. Hans byl pořádný rošťák a proto si ho zase Markus oblíbil. Markus byl velmi chytrý, a to naplňovalo úctou Hanse.

Hans se dlouho rozmýšlel, jak to zařídít, aby mu ta stovka zůstala. Až pak přišel na nápad. Otto byl jeho spása. Byl to chlapec, kterého stejně neměl nikdo rád. Dnes už si ani nemohl vzpomenout, co mu napovídal, ale Otto tomu uvěřil a šel. Hans byl ale zvědavý, co Markusovi ti chlapi chtěli, tak kamaráda vzbudil a šli na výzvědy. Viděl dva muže, viděl flintu a také věděl, že Markus z jeho pohledu Ottu nemohl vidět. Proto dal povel k útěku. Když se Markus rozeběhl, zůstal sám stát a pozoroval, co se bude dít.

Otto, když viděl zbraň, také se otočil a chtěl utíkat, ale ten chlap co stál vedle toho jednookého, ho jednoduše odstřelil. Jako psa. Pak ho chlapi začali svlékat a obhlédávat. Prasata, myslel si Hans. Pak se ale zachvěl. To je pěkný průšvih, co tu zavínil. Nemyslel, že by někdo Ottu postrádal, ten byl stejně pořádný na útěku, a pak zase u policajťů, když ho v autě přivázeli zpět. Ale i takového bezdomovce zabít mu připadalo trochu příliš. No co, mám stovku, do děcáku se již nevrátím.

Mezi tím uběhla dlouhá léta, a dnes seděl ve stínu Paradise Rd.

„Potřebuješ holku?“ zeptala se kráska dlouhých černých kudrnatých vlasů. Bylo jí asi 18 let, měla plné rty, černé oči a její štíhlá postava pěkných proporcí prozrazovala španělskou krev.

„Co říkáš?“ zeptal se Hans, který byl na okamžik přiveden do rozpaků.

„Potřebuješ rande?“ zeptala se znovu. Za dvacet dolarů mne můžeš mít celou hodinu.“ Hans se rozesmál.

„Co mohu mít za stovku?“

„Za stovku mne můžeš mít celý den. U mne doma.“

Hans pomyslel na pokoj, který si potřeboval pronajmout, na odpočinek po dlouhém letu. Sto dolarů nebylo vůbec moc za půvabnou dívku, k jeho rozkoši a k utišení jeho chťice, a se střechem nad hlavou na jeden den.

„Kde bydlíš?“

„Nedaleko odtud, pět minut pomalé chůze.“

„Máš sprchu?“

„Ano, pane, sprchu a i kuchyň v malém jednopokojovém bytě.“

„Tak dobře, veď mne k tvému domovu, děvče,“ řekl Hans a pomalu se ztrácel s děvčetem v davu lidí od místa, kde se zastavil na pár okamžiků, aby se schoval před žhavými paprsky slunce.

„Už tam skoro jsme“, řekla dívka s úsměvem na tváři, „tamhle ten dům, pane.“

„Jak se jmenuješ?“

„Maria, ale říká se mi Mary.“

„Mé jméno je Vincenzo,“ zalhal Hans, aby neprozradil svou pravou identitu prostitutce.

Byla to krásná žena, kterou by si každý muž rád vzal za ženu, ale byla to kurva a té se nedá věřit. Při tomto přemýšlení vystupoval za děvčetem po schodech.

„Tady v prvním poschodí hned nalevo.“ Mary ukázala na dveře s číslem 101. Budova, kde bydlela byla nedaleko centra. Starý tříposchodový činžovní dům s pavlačemi kolem dokola, byl na každém poschodí spojený schodištěm. V přízemí se nacházela herna, což nebylo nic neobvyklého. Malé herny se nacházely v každém domě nebo motelu.

Dívka otevřela kabelku z levné kůže, která vůbec nepasovala k jejímu oblečení, vytáhla klíč a strčila jej do zámku dveří.

Madrid, Španělsko 1973

Slunce oslnivě páliło, přestože bylo teprve deset hodin ráno. Neděle. Vesnička vysoko v horách nad Madridem. Velké i malé domky zářily bělobou kamenných zdí. Mezi olivovými stromy a podloubími vinné révy se pěkně chlubilý střechy svou jasnou červenou barvou. Ve všech oknech bylo plno květin, jako by byla vyhlášena soutěž o nejhezčí domek. Uzounké uličky se místy, pro svou strmost změnilly ve schody. Kde jaká prázdná nádoba sloužila jako provizorní květináč a voněla pestrostí květů. Na stráních a kopcích kraje, jež se k vesničce svažovaly, zráló víno. Zvony kostelíka na náměstí vyzváněly a lidé se začínali scházet na mši. Většinou ženy, dívky a pár starců. Muži měli namířeno do baru k Manuelovi.

Bar měl celou čelní stěnu prosklenou. Byla to v podstatě dlouhá řada dveří, které se daly za teplých dnů otevřít. Část stolků stála v místnosti a část venku pod veselými slunečníky.

Manuel byl nejdůležitější osobou ve vsi. Jednou z nejdůležitějších. Byl místní poštou a novinovým stánkem. Nebylo události nebo osoby, kterou by neznal.

Právě, když vařil páté cafe con leche, spatřil tu ženu. Byla mladá a dalo by se říci krásná, a nebyla zdejší. Páté cafe con leche si objednal Carlos.

„Podívej se ke kostelu, vidíš ji? znáš ji? kdo to je?“

Carlos se líně otočil a zamžoural očima poručeným směrem. Rukou si zakryl zrak před palčivým sluncem, aby lépe viděl.

„To je madam Schwarzová z haciendy Gomeros, Josefa. Ta studovala dole v Madridu, a teď se vdala do Německa”.

„Co tu chce?” Carlos se otočil a věnoval se kávě a novinám.

„Asi jde do kostela,” zabručel a listoval v novinách.

Tím nevídaná událost pro Manuela skončila, protože přicházeli další chlapi.

Manuel, holá hlava a velké brýle, byl pyšný, protože měl každou neděli v baru zrovna tak plno, jako Rodríguez v kostele.

Rodríguez byl místní farář. Byl to mladý služebník Boží, zapálený pro víru. Než se odebral na kazatelnu, vždy se závistivě podíval směrem k Manuelovi, k jeho plnému baru.

„Asi bych měl jít kázat na náves, než být zalezlý v kostele,” bručel si tiše.

Dnes spatřil novou ovečku mezi věřícími. Černovlasou, krásnou ženu, štíhlou, s dlouhými nohama, které na zdejší mravy nedostatečně zakrývala krátká sukně. Byla celá v bílém a na hlavě vši té kráse dominoval velký bílý klobouk.

Rodríguez byl kněz, ale byl také muž. Po dobu kázání stále jeho oči vyhledávaly tuto krásku. Již se těšil, až bude rozdávat tělo Páně, aby si tuto čarovnou ženu prohlédl blíže. Ona však jako jediná nepřistoupila k oltáři. Škoda, pomyslel si Rodríguez, a byl proto nesmírně překvapen, že žena neopustila po bohoslužbě kostel. Zůstala skromně stát u vstupního oltáře svaté Magdalény a čekala, až se Rodríguez rozloučí s věřícími. Pak k němu přistoupila a s nejistým úsměvem požádala o rozhovor.

Rodríguez pokývl hlavou a zavedl dámu do sakristie.

„Co pro vás mohu udělat, dcero?” zeptal se.

Žena byla velice nejistá, a bylo vidět, že neví jak začít. Rodríguez se usmál.

Tento úsměv a celý člověk fascinoval Josefu Schwarzovou. Jeho štíhlá postava vzbuzovala u Josefy jiné pocity než pobožné. Očekávala starého faráře s kulatým bříškem a usměvavým červeným obličejem. Tento farář se na ni díval jako muž. Tak, jak byla zvyklá, že se na ni muži dívali. Tím bylo pro ni těžší svěřit svoje starosti. Pak ale přivřela oči (to se Rodríguezovi tak zalíbilo, že zatajil dech) a řekla:

„Nejsem si jista, otče, zda jsem se nedopustila velkého hříchu, a proto bych s vámi o tom chtěla mluvit.”

„Vše, co řeknete, dcero, zůstane v tomto kostele. Znáte přece mé zpovědní tajemství, které musím za každou cenu dodržet.” Rodríguez nabídl Josefě židli a sám se posadil proti ní. Jeho sutana ještě více zdůrazňovala jeho sportovní tělo a Josefa znejistěla.

Její záležitost byla příliš osobní. Chtěla pro své svědomí zasvětit církev, jak ji k tomu nabádala náboženská výchova, a ne se tady svěřovat pohlednému mladíkovi. Pak si ale uvědomila, kde je a kdo před ní sedí, a dodala si odvahy.

„Přeji si děti, otče, a protože nemohu přijít do pozhnaného stavu, rozhodla jsem se pro toto novodobé, mimotělní oplodnění.”

Rodríguez pochopil, že to nebude jednoduchá rozmluva.

„Mohla byste mi to trošku vysvětlit?” požádal ženu v bílém.

„Lékaři mi sdělili, že nemohu přivést na svět dítě. Mohu nechat oplodnit má vajíčka semenem mého muže v laboratoři a nějaká jiná žena mé dítě odnese. Potom bude dítě, které přijde na svět, pokrevní dítě mého muže a mé.

„Proč s tím přicházíte za mnou?” povzdechl si Rodríguez. Bylo mu jasné, že to, co od něho tato žena žádá, je proti zákonům církve, a také věděl, že neodolá kouzlu, kterým na něj působila, a proti zásadám církve se prohřeší. Byl mladý, moderní člověk a s mnoha názory církve nesouhlasil. Toto však ještě nikdy neslyšel. Možné bylo, že něco, co by se této novinky týkalo, přeslechl.

„A to je možné, myslím, je to uskutečnitelné?”

„Dnes již ano” šeptla Josefa, a s hrůzou očekávala otcova slova. Proto byla velice překvapena a uklidněna, když uslyšela jeho odpověď.

„Náš život leží v rukou Božích,” nadechl se Rodríguez a v duchu se modlil za odpuštění, „a bude-li Bůh chtít, aby život započal tímto způsobem, dopustí toho. Proto dále věř v jeho dobrotu, má dcero, a modli se, aby dítě bylo zdravé. Protože nevyroste v tvém těle, dej mu lásky a péče o to více. Přijmi mé požehnání a jdi s Pánem!” ukončil Rodríguez tuto rozmluvu poněkud rychleji, než si přál.

Hacienda Gomeros, jejímž majitelem byl Antonio Gomeros, ležela pěkně položena na vrcholku homolovitého kopce, na jeho jižní straně. Za ní, na severní straně, se nacházely laboratoře výzkumného ústavu Gomeros & Schwarz. Spousta zeleně, ovocných stromů a políčka s vinnou révou prozrazovala úrodnou půdu a chladné noci, které byly typické pro tuto vysokou nadmořskou polohu. Celá hacienda se nacházela v blízkosti San Sebastian de los Reyes.

Bylo to městečko, skoro vesnice, která ležela severním směrem od Madridu, dobře dosažitelná výpadovkou číslo 1.

De los Reyes – královská vesnička. Stará, původní část vesnice byla malá, ale když se započtou domy a sídla obyvatel Madridu, kteří sem utíkali hlavně v létě před těžkým vedrem velkoměsta, byla dost rozlehlá. Přestože hacienda Gomeros ležela stranou, patřili její obyvatelé mezi starousedlíky. Původně byli sedláci a pastevcí, ale zásluhou Antonia změnila rodina způsob obživy. Mléko, sýr a skopové maso, olivy a jiné plody španělské půdy vyměnila za výrobu léků.

Señor Gomeros, vdovec, se oženil se svobodnou matkou Emilií, která přivedla do manželství syna, jehož si vzal za vlastního a dal mu své jméno. Spolu měli dceru Josefu. Obě děti studovaly v Madridu. Antonio vysokou chemickou školu a Josefa filosofii a řeči. Zatímco Antonio zůstal svobodný a založil výzkum a výrobu léků, poznala Josefa Karla Schwarze, Němce, syna staré rodiny z Frankfurtu, která se od nepoměti zabývala také výrobou léků.

Byla to láska na první pohled, kterou následovala svatba na rodinném panství v Laverune u Montpellieru. Karel Schwarz, který v té době již vedl rodinné obchody, poznal při této příležitosti Antonia. Slovo dalo slovo a Antonio a Karel se stali partnery.

Antoniovi to přišlo vhod, protože jeho podnikání nebylo moc úspěšné a Karel potřeboval obejít přísné německé zákony ve výzkumu. Přenesl proto tento článek v řetězu výroby do Španělska, kde byly zákony mnohem výhodnější. Mladí Afričané, kterých byla plná zem, se rádi za mírný poplatek nabízeli jako probandi.

Gomeros & Schwarz přinesli na trh mnoho léků a udělali dobré peníze.

Když starý señor Gomeros zemřel, ujala se vlády nad haciendou Emilie. Byla to závistivá a hádavá žena, drobné postavy, špičaté brady a pronikavého, nepříjemného hlasu. Ovládala Antonia, jehož milostná dobrodružství většinou končila první návštěvou nové "slečinky" na haciendě. Tak zůstal Antonio svobodný. Pravý důvod však nosil Antonio hluboko ve svém svědomí. Byl homosexuál.

V době, kdy Schwarzovi zatoužili po dětech, zabýval se Karel se svým španělským týmem mimotělním oplodňováním a měl celkem dobré výsledky. V té době však nebylo možné o této posvátné věci na veřejnosti mluvit. Josefa, přestože oba byli plodní, do jiného stavu nemohla přijít. Nebyla schopna těhotenství.

Karel byl moderní člověk, což bylo pro jeho podnikání nezbytné, a tak jednoho dne o svém výzkumu své ženě vyprávěl. Okamžitě dala souhlas. Skutečně se Karlovi podařilo její vajíčko svým semenem v laboratoři oplodnit.

Matkou, která měla dítě vynosit, měla být mladá, zdravá mulatka z Maroka, která na haciendě Gomeros sloužila. Byla plodem zakázané lásky mezi francouzským diplomatem a marockým děvčetem.

Julia, tak se Marokánka jmenovala, přišla do jiného stavu. Vše proběhlo v klidu a tichosti a dítě se začalo vyvíjet. Když byl stav na Julii vidět, začala Emile Gomeros řídit. Domnívala se, že otcem Juliina dítěte je Antonio.

Antonio teprve teď musel matku zsvětít, což mu nebylo moc milé, protože matka byla vše jiné než moderní žena. Dábla a Boha svolávala, lomila rukama, nadávala, pak týden zalezla a nechtěla s nikým mluvit. Poté se vytasila se svým zlým plánem.

„Antonio,“ začala tónem, o kterém věděla, že jí syn zase podlehne, „když Bůh nechce, aby Schwarzovi měli děti, tak je to osud a vy nemáte právo do něj zasahovat. A když nebudou mít dědice, tak zdědíš po Josefě všechno ty!“

Antonio, který nebyl žádný dobrák a o poctivosti a charakterním jednání měl svoje vlastní představy, se oťrásl. Vždyť tady matka mluvila o své dceři. Ale pomyšlení na německo-španělské impérium a matčino neustálé domlouvání vykonalo své.

Julii odvezl do Granady, kde vlastnil ve starém městě nedaleko Alhambry dům, a Josefě napsal dopis do Frankfurtu, že potratila.

Josefa byla zdrcena. Prvním letadlem Frankfurt – Madrid přiletěla a do San Sebastian de los Reyes si vzala taxi. Ale Julii nenašla.

"Ta dorotka se vrátila do Maroka," hlásila matka a neodepřela si svůj komentář, co si o tom všem myslí. Antonio matčinu zprávu potvrdil.

Josefa vycítila zlobu a nenávisť v jejím rodném domě a pojala podezření. Ale všechno pátrání, hledání a vyptávání nikam nevedlo. Julii nenašla. Vrátila se proto ke Karlovi a vztahy mezi rodinami Schwarzových a Gomerosových klesly pod bod mrazu.

Pedro Cervantes byl předák na haciendě Gomeros. Byl to kamarád Antonia ještě z dětství, měl za sebou cizineckou legii, kde ztratil jedno oko, byl Antoniovi věrný jako pes a nebyl moc chytrý. Černé kudrnaté vlasy, řídké zažloutlé zuby, statná ale neobézní postava nechala pozorovatele vzpomenout na čerta z pohádky. Kopyto mu ale chybělo. Antoniovy pokyny plnil doslova. Poslední dobou pendloval mezi Granadou a San Sebastianem. Staral se o Julii. Jednou, když se zase vracel z Granady, kde byl u ženského lékaře, kam ho Antonio s Julií poslal, přinesl zprávu. Julia očekávala trojčata. Jednovaječná trojčata, věděl dobře Antonio, tři zdravé chlapece.

"Já bych je utopila jako kořata," nechala se slyšet Emilie. Ale Antonio měl jiné plány. Prodat tři zdravé chlapece byl dobrý obchod. Odebral se tedy do své kanceláře.

Farma Maria Kalifornie 1973

Manželé Fischerovi byli majetní lidé.

Rodina se živila tradičně již tři generace na burze. Tehdy žili a vlastnili dům v New Yorku. Fischerovi měli kancelář nedaleko Wall Street, ale jejich dům stál na pokraji Central Parku. Johann Fischer v té době, kdy mohl obchody řídit "on line" prakticky z obýváku, což byla velká novina ve světě financí, kancelář ve městě vypověděl a časem, když si byl jistý, že obchody tímto způsobem běží vlastně rychleji a lépe, mohl splnit přání své ženy Marie, která toužila žít v Kalifornii.

Nedaleko San Diega na mexických hranicích, poblíž Portera na samotě, jim byla nabídnuta pěkná farma, kterou si mohli dovolit koupit. Považovali za zvláštní přízeň osudu, že se farma jmenovala Maria.

Byly tam hospodářské budovy, nářadí, koně a čeledín, služka s komorným (byli to manželé) a černá kuchařka.

Fischerovi si vše ponechali i s personálem. Johann si zařídil kancelář, nechal položit ještě několik linek telefonního vedení a věnoval se obchodu. Slunce Kalifornie mu přálo a dodávalo nové nápady a zanedlouho dojížděli již na farmu Maria tři makléři, které musel zaměstnat.

Marie se věnovala farmě. Zasadila mnoho stromů a květin, a protože zahradník denně dojížděl, nabídla mu pracovní poměr. Z jedné hospodářské budovy nechala udělat ubytovnu. Farma Maria vlastnila hlubokou studnu s dostatkem vody, koryto řeky rozdělovalo pozemek na dvě části. Na východní straně se nacházel rozlehlý dům a stáje se seníkem, na západní straně ubytovna. Přes koryto řeky, které bylo v letní době vyschlé, ale na jaře se proměnilo v dravou bystřinu, vedl pěkný, do oblouku stavěný most.

Marie dokázala za krátký čas ten kousek země proměnit v ráj. Když se dostatečně nabažila budováním a zkrášlováním, zatoužila po dětech.

Byli tenkrát ještě mladí manželé a po dobu, co žili v New Yorku, neměla odvahu do tamějšího světa přivést děti. V Kalifornii se jí svět proměnil v ráj a v tom ráji chyběly děti.

Johann byl také toho názoru, že teď, když mající pěkný domov, slušný příjem, mohli by mít i rodinu.

Léta běžela, ale děti nepřicházely. Johann byl neplodný. Rozhodli se proto, že děti adoptují. Ale neměli štěstí. Hledali po celých Státech, ale novorozené děti na trhu nebyly.

Jednou, když Johann pročítal noviny, narazil na nabídku z Madridu. Jistá společnost Esmeralda Domingos nabízela chlapece, trojčata. Byla udaná adresa poštovní schránky. Johann v zoufalství (stejně nevěřil, že to vyjde) na adresu odepsal. Za několik dnů dostal odpověď.

Esmeralda Domingos nabízela dvouměsíční trojčata, chlapece, jménem Markus, Johannes a Henrico. Johann byl celý rozčilením bez sebe. Ještě než tuto novinku řekl Marii, poslal do Madridu telegram, o vážném zájmu a popsal hospodářský stav rodiny, rodné jméno Marie i data narození tak, jak to požadovaly všechny společnosti ve Státech, které se adoptováním dětí zabývaly.

Marie byla nedůvěřivá a musela jeho nadšení trochu zchlazovat, protože již ztratila naději. Přesto ale plánovala s manželem, kde budou děti bydlet, teď jsou ještě malé, pokoj pro hosty by zatím stačil, a později by mohli hořejší pokoje přestavět.

"Víš, to že jeden z chlapců nese mé jméno, to je asi dobré znamení," pravila Marie, když si vzpomněla na farmu Maria. Ta také nesla její jméno dříve, než ji koupili.

Šedesát tisíc dolarů požadovala agentura Esmeralda Domingos za jednoho chlapce při odběru všech najednou. Máte-li zájem, bylo psáno v stručném psaní, přijďte do týdne do Madridu. Držte v rukou tři bacara růže a New York Times.

Následoval týden horečného přemýšlení a úporných rozmluv. Fischerovi nepochybovali o tom, že adopce je ilegální. Nicméně, manželé se dohodli, že podívat se do Madridu můžou.

Johann převedl na banku Banco Espaniola v Madridu sto osmdesát tisíc dolarů a agentuře Esmeralda Domingos telegrafoval dobu přeletu letadla Los Angeles – Madrid.

Když již stáli skoro tři hodiny v madridské letištní hale, prohlásil Johann, že ještě v Madridu nebyl a že by bylo dobré spojit příjemné s užitečným a projít se městem. Právě když si chtěli zajistit zpáteční letenku tohoto neúspěšného výletu, přistoupil k nim muž. Přes jedno oko měl pásku.

Růže bacara měly již svěšené květy a New York Times byly dost pomačkané.

"Mr. a Mrs. Fischer?" oslovil je lánou angličtinou.

Antonio Gomeros seděl u letištního baru. Dopíjel již asi deváté kafe a pozoroval manžele, kteří postávali a chodili letištní halou. Dáma držela tři bacara růže a pán noviny. Před skleněnými, automaticky se zavírajícími dveřmi se procházel Pedro Cervantes. Vyčkávali.

Domlouvali se smluvenými znaky. Než Antonio nabyl dojmu, že manželé Fischerovi nejsou sledováni, nebo že nemají spojence, uběhly skoro tři hodiny. Poté dal Pedrovi pokyn, aby manžele oslovil.

Pedro měl za úkol manžele dopravit do apartmentu ve středu Madridu, který si Antonio pronajal na jméno Esmeralda Domingos.

Apartment byl zařízený vším, co bylo třeba k životu. Nacházely se tu i potřeby pro kojence

a potraviny na několik dnů. Zde měli čekat. Antonio, který sledoval taxi ve svém voze, zaujal zase pozici a pozoroval dům. Pedro odjel do Granady seatem, minibusem z půjčovny, který byl již na rohu ulice připraven.

Apartment se nacházel na rohu Gran Via a Cassa de Acala, ve velmi rušné části Madridu. Pedro měl čekat, jak se situace vyvine a po znamení přivést děti.

Poté, co si byl Antonio jist, že dojem, který nabyl již na letišti, že manželé nemají spojence či nejsou od policie, se mu potvrdil, zazvonil u apartmentu. Představil se jako jednatel společnosti Esmeralda Domingos.

Fischerovi byli zpočátku nedůvěřiví, ale když viděli fotografie batolátek, bylo po pochybnostech a morálních zábranách. Antonio chtěl vidět důkaz, že manželé mají peníze. Johann předložil převodku na Banco Espaniola.

"Mrs. Fischerová," pravil Antonio, "jelikož zajisté chcete chlapce vyvézt ze země, předávám vám tímto rodné listy trojčet. Jmenují se Markus, Henrico a Johannes. Narodili se před třemi měsíci v Granadě a matkou jste vy. Ve spojených státech je necháte zanést do matriky. Řeknete jim tam, že jste cestou Španělskem porodila a strávila tu několik týdnů do doby než mohli být kojenci schopni převozu. Zítra si zajdete do banky," obrátil se na Johanna, "a vyzvednete ty peníze. Budete čekat na mé zavolání. Sejdete pak dolů před dům, kde já vám předám děti a vy mně ten domluvený obnos. Potom se již nevidíme. Můžete zůstat v tomto apartmentu jak dlouho bude chtít nebo potřebovat."

Marie zůstala stát se třemi rodnými listy jejich budoucích dětí. Listiny nesly jména novorozeňat, její jméno a datum narození a i její jméno za svobodna. Ani se nad tím nepozastavila.

Tak, jak Antonio plánoval, to ale nedopadlo.

Pedro přijel s dětmi, Johannes a Marie sešli dolů a v okamžiku, kdy Marie přebrala od Pedra jedno mimino a Pedro podával Johannovi druhé, předal Johann Antoniově peníze. Antonio Gomeros rychle zmizel za rohem rušné ulice. Maria čekala od Pedra třetí dítě, ten ale nasedl do auta a ztratil se v provozu a hukotu španělské metropole.

Johann se chtěl za ujíždějícím vozem rozběhnout, ale uzlíček mladého života v jeho náruči mu v tom zabránil. Svízelnost situace také. Marie pak prohlásila, že musí děti zaopatřit, protože po dlouhé cestě z Granady byly zanedbané.

Přestože Fischerovi přemýšleli jak se dalo, nic, co by na situaci mohli změnit, je nenapadlo. Jeden rodný list jim přebýval. Marie si při přebalování miminek všimla, že každý chlapec má na zádečkách, na páteři skoro u kostrče vypálené písmenko: jeden měl velké J a druhý H. Tím se vyřešilo, který rodný list si mají uschovat.

Chlapci Johannes a Henrico začali vyrůstat na farmě Maria v jižní Kalifornii, hýčkání milujícími rodiči, a ještě více služebnictvem.

Granada 1973

Granada byla rozpálená jako pekařská trouba. Když Pedro přijel z Madridu, podlehl provoz

v ulicích prastarého, krásného města svému dennímu vrcholu. Zdál se být strašidelně klidný, protože všechna auta stála a nikde se nenacházela skulinka ani pro kola. Takže alespoň všichni řidiči z dlouhé chvíle troubili a tu a tamhle si nadávali.

Jižní Španělsko, horká krev a temperament obyvatelů staletého města, vytvářelo den co den v tyto hodiny stejný obraz. Lidé se vraceli ze zaměstnání, každý ve svém voze, a na to uličky prostě nestačily.

Pedro si utíral pot z čela, jednak horkem a jednak také rozčilením. Nejvíce se potil pod černou páskou, která zakrývala oční důlek jeho oka, které ztratil v Alžíru, když byl v cizinecké legii.

"Dios mío, que pasa?" nesmyslně hulákal z okna seatu, jako by na situaci mohl něco změnit.

"Dios mío, que pasa Julia?"

A skutečně, Julie mu hrála na nervy. Když přijel z Madridu do Granady, aby vyzvedl děti, Julie se zdráhala je vydat. Škrábala ho, kopala, ječela a jako smyslů zbavená popadla jedno dítě a chtěla utéct. Pedrovi se podařilo dvě děti zachytit do náruči, ale Julie byla již pryč. Marně Pedro volal a hledal, ale ve spleti pavlačí a zadních dvorečků a malých uliček Julii nenašel. Sebral tedy dvě zbývající děti a vyrazil do Madridu.

Jediné štěstí bylo, že Antonio vlastně ani nepostřehl, že přivezl o dítě méně. Ani si nechtěl představovat, co by se stalo, kdyby na to přišel. Musí to dát do pořádku. Musí Julii najít.

Adrenalin v krvi si vyžadoval pohyb. Pro nehybné Pedrovo tělo, jak tady ke vši smůle, co dnes měl, seděl v přečpané ulici, to bylo nesnesitelné. Zlostí začal troubit, což nikoho nepřivedlo k údivu. Tady si troubil každý druhý.

Uličky města byly malebné, okna zdobily pelargónie všech barev a odstínů. Mezi zapáchajícími auty se proplétali chodci, a přestože dopravní situace byla nevyřešitelná, nikdo zdánlivě neztrácel humor.

Na chodnících byly tu a tam pouliční kavárničky, mezi jejichž těsně u sebe postavenými stoly bravurně tancovali obratní číšníci s tácy plnými nápojů. Vypadalo to, jako by byli jediní lidé ve městě, kteří se pohybovali trochu rychleji.

U z kavárniček stál Pedro. Mávnutím ruky si objednal kávu. Než stačil číšník nápoj přinést, popojel se svým vozem asi tak pět metrů. Číšník okamžitě namířil s kávou správným směrem.

Po dalších pěti metrech jízdy si číšník vyzvedl prázdný hrnek. Tyto hosty měl obsluhující personál nejraději, protože dávali největší spropitné. Že by někdy přišli o nádobí, to se nestávalo.

Pohyb a rychlost vozů byly vypočitatelné.

Asi tak po hodinovém popojíždění dorazil Pedro k ulici, kde stál Antoniův dům. V pozadí se tyčila Alhambra, staré sídlo a znak města, které vystavěli a obývali před staletími Maurové, kteří tenkrát ovládali celé Španělsko.

Hned proti domu našel Pedro místo na zaparkování seatu.

Byl to starý, ale dobře udržovaný dům, stavěný ve slohu jako celá stará Granada – trochu jakoby orientálním. V přízemí se nacházela kavárna, jejíž nájemci obývali i první patro. Ve druhém patře byl byt, který užíval Antonio a kde byla schovaná Julie s dětmi. Pak byla ještě nahore půda, ale pro velká horka, která byla v létě na denním pořádku, se dala těžko nastálo pronajmout a tak byla zařízena pro turisty a jiné návštěvníky. Ulička, ve které dům stál, končila u proslavené Alhambry.

Alhambra, perla španělského jihu! Byla to maurská pevnost, postavená nasrovskými vládci mezi 13. a 14. stoletím. Patio de los Arrayanes a Lví dvůr, kde se nachází kašna, nesená dvanácti lvy, jsou jejími nejznámějšími atrakcemi. Město samo leží na soutoku řek Genily a Darro a bylo založeno v 8. století Maury, nedaleko antického římského sídla. Cukrovary, palírny a pivovary, ale i továrny na výbušniny jsou obživou obyvatel. Antonia zajímal však nejvíce chemický průmysl, který je zde také velice rozšířen. Alhambra je to hlavní město Provincie de Granada v Andalusii.

Sierra Arana a Sierra Nevada ležely na trase z Madridu a tuto překrásnou, hornatou cestu, která se nehodí pro spěchajícího pocestného, musel Pedro projet dnes již dvakrát.

Kde je Julie? Praštil dveřmi seatu. Majestátné hory, které se nad Granadou tyčily, se lidskými city nijak nezabývaly.

Kde je třetí dítě? Vyběhl po staletých schodech, rozrazil dubové dveře a zůstal stát jako poleno, co se valí ze stráně s těžkopádným duněním a pak jediným trhnutím zůstane ležet. Julie seděla v obývacím pokoji a dítě držela v náruči. Byla uplakaná, rozčuchaná a celá uříčená.

„Kde jsi byla, huso hloupá? Nevíš, co s námi Antonio udělá, až zjistí, že jsem přivezl jen dvě děti?“ vyrazil se sebe a rozčilením si sundal pásku, která zakrývala jeho nehezku jizvu po ztraceném oku a utíral si pot. Julie opovržlivě hodila hlavou, jako to dělají děvčata, našpulila spodní ret a syčela jako napadená kvočna.

„Ty zbabělče, pořád se budeš toho padoucha bát? To jsi ještě nepochopil co to je za lotra? Jdi k čertu, Pedro Cervantesi, vete al infierno, víš dobře, že to jsou děti seňory Josefy a já se o to postarám, aby se dozvěděla, kde děti má!“

„Jak jí můžeš říct, kde děti jsou, když to ani já sám nevím. A jak můžeš malé děti rozeznat, jsou přece všechny stejné?“

„O to se nestarej, to jsem již zařídila. Nechala jsem jim vypálit znamínka, poznala bych je i za sto let.“

„Ty jsi pravá marokánská čarodějnice. Až se to vše dozví Antonio, stáhne z nás kůži za živa. Dovedeš si představit, jak s námi zatočí? Ty tady žiješ bez papírů a bez povolení a za mnou je cizinecká legie. Je žhavá mne dostat, mám tam u nich vroubek.“

„Proč by se to Antonio měl vůbec dovědět? Když na to nepřišel dnes v Madridu, tak ho to už nezajímá. Jak ho znám, peníze už zkásnul a teď přemýšlí o další lumpárně. Kdybych jen věděla, kde seňora Schwarzová bydlí, dávno bych jí vše řekla.“ Dítě v náruči Julie začalo plakat a hlavičkou hledalo matčin prs.

„Mi queridos amorcito, ty máš jistě hlad, mama ti dá nabumbat, mi queridos.....“

Julia přestala vnímat Pedrovu přítomnost a věnovala se miminku. Pedro stál a pozoroval, jak opatrně vyňala pravý prs z šatů a přiložila jej k ústům nemluvněte. Pak se ale otočil a vyšel zase na schodiště.

„Dios mío,“ bručel si, sestupuje ze schodů. Dole na ulici si uvědomil, že má hlad. Zamířil tedy ke Plaza Nueva, náměstí, které bylo centrem Granady. Naproti kašně, která je vždy obložena turisty, obdivujícími překrásné domy, jež lemují vydlážděné prostranství, byla restaurace Sibari. Tam měl namířeno.

Estebald, útlý a vysoký muž, jeho vrstevník, tu dělal barmana. Okamžitě Pedra zahlédl a přestal pulírovat sklenice. Restaurace byla touto dobou poloprázdná. Přestože byla velice exkluzivně zařízena, působila na Středoevropana jako prázdná garáž. Ta teplá útulnost jí chyběla. Židle hlučně rámusily po kamenné dlažbě při každém posunutí.

„Esto,“ pravil po srdečném přivítání, „mám hlad jako kojot.“

„No, to by nebylo nic nového, Očko,“ pojmenoval ho Estebald starou přezdívkou ještě z legie, kde spolu několik měsíců sloužili. Táhli tenkrát z Maroka do Alžíru.

„Kuchař má teď volno, mohu ti nabídnout jen pár muslitos a bílý chléb.“

„Taky dobrý,“ zahučel Pedro, „ale přines mi toho kopy !“

Město se ještě neprobudilo z odpoledního spánku a tak byla restaurace tichá. Dlažba příjemně chladila vzduch, který rozháněl všemi směry ventilátor, upevněný na stropě. Obrovské náměstí bylo vydlážděno mramorem a červenými kostkami bylo rozděleno do pravidelných obdélníků. Z oken restaurace bylo vidět jen turisty.

Pedro spokojeně zafuněl, když mu Estebald přinesl mísu plnou muslitos, bílý chléb a karafu bílého vína.

Estebald si sedl naproti Pedrovi a pozoroval, jak do sebe házel pokrm. Dvěma prsty držel klepítko obaleného humra, vše namácel do česnekové majonézy a ke všemu si ulamoval bílý chléb. S plnými ústy pil víno, takže ve sklenici plavaly drobtý chřupavé večky. Lněný ubrousek, jež mu Estebald přinesl, zářil bělobou a Pedro ho přehlížel. Na utření mastné brady mu stačil rukáv.

„Ty jsi zůstal pořád takové prase jako v Maroku. Nejenom, že žereš jako hroch a mlaskáš jako Violetta z Casablanky, ale i pohled je na tebe nelibý.“

„No neříkej, Violetta, ta mastná bába, co dělá, slyšel jsi něco o ní?“

Violetta byla hospodská z předměstí Casablanky, kam oba muži chodívali, když byli u legie. Kromě legionářů tam chodilo celé podsvětí. Zákazník u ní nedostal jenom jídlo a pití, ale mohl si vybrat i děvče na noc, či nakoupit municí a i střelnou zbraň. Violetta byla malá, tlustá a mastná, vyznačovala se hlavně tím, že když spatřila nového zákazníka, který se jí líbil, tak mlaskala se zahmouřenými očima, což působilo dojmem, že žádné neměla. Měla tak baculaté tváře, že jí oči nebyly vidět ani ve stavu, kdy byla klidná.

Starí kumpáni věděli, co to mlaskání znamená. Nezkušený nový zákazník byl Violettou obletován, zpít do povolného stavu a ráno se našel v její špinavé posteli. Děvčata to její mlaskání znala a nové oběti Violetty se vyhýbala. Druhého dne byla oběť buď dána k dispozici a nebo se mlaskalo dál. Stávalo se, že některý mladík více méně nuceně či dobrovolně strávil i celý týden v líbáncích mastné báby a pak byl vyhozen, posazen před dveře a Violetta čekala na novou oběť.

Špeluňka se jmenovala „Růžový květ“, ale nikdo nepojmenoval hospodu jinak než „U mastné báby“. Ležela nedaleko přístavu, jež byl největším uměle postaveným přístavem světa a o její slávě se vědělo i v nedalekém hlavním městě Maroka, Rabatu.

„No zrovna včera mi volala, potřebovala by nějaké holky.“

„Holky?“

„Jo, holky. No kurvy. Pedro, z tebe se stal nějaký slušňák, nebo co? Co jiného by Violetta mohla potřebovat! De ale vo něco velkého. Mluvila asi tak vo dvaceti až třiceti kusech.“

Pedro si krknul a začal se šťourat v zubech. Estebald se porozhlédl po lokále a když zjistil, že je nevidí nikdo důležitý, zase se uklidnil. Na rozdíl od Pedra byl čistě upraven, měl vybrané chování a používal ve společnosti hostů spisovnou španělštinu. Měl příjemný úsměv a vzbuzoval pocit diskrétnosti. Že byl v podstatě grázl, věděli jenom jeho kumpáni.

„Ztratilo se mi dítě,“ skoro zašeptal Pedro.

„Ty vole, ty jsi ženatej?“ Estebald nevycházel z údivu.

„Ženatej, proč bych měl bejt ženatej?“

„No když se ti ztratilo to dítě. Nebo to bylo nemanželský? V tom případě bych byl rád, aspoň nemusíš platit alimony,“ poučoval Estebald.

„Ty seš úplnej blbec, to neposloucháš, co ti vyprávím?“ namíchl se Pedro.

„No zatím jsi jenom žral a nic nevyprávěl. Tak se svěť kámošovi, něco vymyslíme.“

Pedro vyprávěl a Estebald poslouchal. Když domluvil, vstal Estebald beze slova a šel za bar. Vrátil se s lahví Bacardi a dvěma sklínkami, naplněnými ledem. Postavil vše na stůl a nalil. Pak se napil.

„Pij a nečum tak blbě,“ vyzval Pedra.

Pedro se podrbl na své kudrnaté černé hlavě. Byl rád, že se konečně se svými starostmi mohl někomu svěřit.

Od mládí vyrůstal u svých prarodičů. Byl naučen poslouchat na slovo svého dědu, který byl strojvůdce u španělské dráhy. Byl to pedant a muž na minutku přesný. Že jeho vyženěná, nevydařená dcera přivedla na svět dítě a nechala ho rodičům a ztratila se někde ve světě, nepochopil a dával to Pedrovi od útlého mládí znát. Jeho žena, chlapcova babička, pro strach, který ze svého muže měla, nedokázala vnoučeti dát do života dost lásky a sebevědomí. Pedro, aby se zbavil dědovy nadvlády, nechal se ve svých osmnácti letech najmout do cizinecké legie a dostal se tím z deště pod okap Musel poslouchat dále. Tenkrát u Mastné báby potkal zase po dlouhých letech Antonia, který měl nějaký kšeft v Maroku.

Antonio poznal jeho poddanou povahu a přemluvil ho Legii opustit. Potřeboval takového člověka mít po ruce. Zaměstnal ho na Haciendě Gomeros jako předáka, což byla funkce zcela nepotřebná, ale musel své matce Emilii nějakým způsobem Pedrovo přijetí zdůvodnit.

Emilie Pedra nenáviděla a každou náladu si na něm vybíjela. A protože byl Pedro tupý jak poleno a nechával na sobě dříví štípat, záhy se bez něj nedokázala obejít. Byl jediný na haciendě, který si od ní nechal vše líbit. Byl to její hromosvod. V podstatě to byl dobrák, milovník zvířat a dětí. Jediné, co mu v životě chybělo, byla silná a dobrá vůdčí ruka.

„Vona to vše chce říct madam Schwarzové, ta praštěná Julie. Nechci vidět, co se mnou Antonio udělá,“ povzdychl si Pedro a vysypal do sebe Bacardi i s ledem.

Do restaurace vešla skupinka mladých lidí, německých turistů. S klapotem židlí se usadili poblíž oken a hned se rozhlíželi po obsluze. Estebald pomalu vstal a šel vzít objednávku. Dlouho se nemohli domluvit, buď mladí lidé nevěděli co chtějí, nebo jim Estebald nerozuměl. Možná jim také rozumět nechtěl. Teď v odpoledních hodinách tu neměl kuchaře a ani obsluhu a tak byl vždy rád, když měl klid.

Pak se konečně dohodli. Estebald se vydal za bar a začal dělat nápoje. Nespěchal.

Pedro se vypravil na záchod. Po skončené potřebě si umyl ruce a opláchl si i obličej. Stříkal a cákal po lesknoucí se španělské dlažbě a zanechal kaluž vody v čistotou zářící toaletě. Španělské toalety jsou většinou čistší a hygieničtější, než kuchyně.

Když se Pedro vrátil, seděl Estebald již zase u jeho stolu.

„Pitomci,” pravil, aniž by se na Pedra podíval, „koukni kolik jich je a dali si jen tři coca-coly. Ale abychom se vrátili k tvé záležitosti. Důležité je, aby ses zbavil té ženské, té Julie. Mastná bába mi volala, to jsem ti již říkal, a potřebuje nějaké ty holky. Jak vůbec vypadá ta Julie?”

Pedro se zamyslel a bylo zřejmé, že o tom, na co se ho přítel ptá, ještě nepřemýšlel.

„No, když tak o tom uvažuji, je docela pěkná holka. Člověče, vždyť vona je to docela krasavice, to mi teď došlo.”

„Pedro, ty seš bulík, pěkná holka se pozná na první pohled, vo tom se nemusí přemýšlet. Ale tím líp, aspoň bude Violetta ráda. Tak poslouchej, co jsem vymyslel.“

Estebald se pohodlně rozložil na španělské židli, která měla vysoké opěradlo a jako každá španělská židle pohodlná vůbec nebyla. Pečlivě si povytáhl kalhoty, aby si nevyboulil kolena a zálibně se zahleděl do zrcadla, které viselo na zdi za Pedrem.

Estebald byl pohledný člověk, útlé postavy a štíhlého obličej. Jeho zjev neprozrazoval jeho stáří. Měl chlapecký úsměv, který vzbuzoval důvěru a jeho úzké rty měly jinošskou nevinnost a neodhalovaly jeho pěkné, čisté zuby.

Pocházel z Madridu, z velmi staré rodiny. Jeho bratr byl toreadorem, matadorem a miláčkem žen, které se v těchto kruzích pohybovaly.

Estebald měl podle otcova přání studovat, což také započal. Ale suchá výuka práv se mu nezamlouvala. Jeho matka, dáma společnosti, se pohybovala na okraji královského paláce a držela nad Estebaldem ochrannou ruku. Tím chlapci neprospěla. Financování jeho zálib před přísným otcem tajila. Jednoho dne, když se otec dozvěděl, že syn na univerzitu nedochází, že se potlouká mezi pochybnými lidmi, postavil chlapce před rozhodnutí: studovat, anebo opustit rodný dům.

A tak se mladý Estebald ocitl na ulici. Protloukal se jako číšník nebo barman a nebo jako recepční v hotelech. Byl vždy oblíben u svých zaměstnavatelů a také, což bylo důležitější, u zákazníků. Ženy v letech si ho začaly vydržovat jako milence, stal se z něj gigolo. Byl vždy pečlivě oblečen a podle poslední módy vybaven, měl pěkný vůz a přepychový byt.

Jednoho dne se v jeho životě objevila doña Teresa. Byla to vdova po donu Velázquezovi. Rodina jejího zemřelého muže měla kořeny hluboko v 17. století. Diego Velázquezovy obrazy zdobí do dnešních dnů královský palác.

Při něžnostech, které Teresa pocítila v náruči Estebalda, zapomněla, že vztah mezi ní a krásným gigolo je ryze obchodní a zamilovala se. Začala s mladíkem chodit do společnosti, což vypadalo, jako by matka doprovázela svého syna. Zneuctila tím památku svého muže. To byl názor rodiny Velázquezovy. Byl Estebaldovi sdělen tvrdě, prostřednictvím najatých rváčů. Po třítydenním pobytu v nemocnici opustil Estebald Madrid. Nějakou dobu plul světem jako stevard na lodích různých národností a pak vstoupil do francouzské cizinecké legie, kde poznal Pedra.

„Půjdeš teď domů za tou Julií,” pokračoval Estebald v plánování, „a trochu ji uklidíš. Slib jí, že ji odvezeš k té madam Schwarzové i s tím dítětem. Myslíš, že to zvládneš? Já zatím rozhodím sítě a promyslím, jak dopravit Julii ke Mastné bábě. Má ta holka vůbec povolení k pobytu?”

„Pokud vím, tak ne,” krknul si Pedro.

„Ty jsi neuvěřitelně prase, Očko, heled’, začínají se mi scházet hosté a ty jsi to poslední, co by mi tu chybělo. Vypadni teď domů a zítra touhle dobou se tu zase zastav, já ti řeknu, co bude dál.” Estebald se začal zabývat svou prací a Pedro vykročil do chladnoucí Granady.

Sotva ušel pár kroků, tak si vzpomněl, že musí zavolat do haciendy Gomeros. Zašel tedy do telefonní budky, kterou právě míjel.

Netrvalo dlouho a zaslechl Antoniův hlas.

Antonio byl Pedrův pán a vládce, člověk, kterého neměl rád, ale kterého na slovo poslouchal. Dnes se proti nařízením a pokynům, které od svého chlebedárce obdržel, provinil. Hlavou mu proběhla slova Julie: Antonio dostal prachy a o osud dětí se už nestará. Teď vymýšlí nějakou jinou lumpárnu! Ta myšlenka mu dodala odvahy a klidným hlasem odpovídal na kladenou otázku:

„No kde bych byl, jsem tady v Granadě, musel jsem se vrátit a trochu tu uklidit ten binec po těch harantech.”

„A kde je Julie?” chtěl Antonio dále vědět.

To je dobře, že nemá v tom bytě telefon, pomyslel si Pedro.

„Ta někam zmizela. Ani její věci jsem nenašel. Myslíš, že bych ji měl hledat, Antonio?”

„Hm, to ani není potřeba. Ale stejně by mne zajímalo, kde je. Pedro, teď pro tebe nemám práci, tak se trochu porozhlédni. Aby nám neudělala nějakou neplechu. Jak to dopadlo s těmi dětmi? Dal jsi je těm Američanům?”

V Pedrovi hrklo.

„No normálka, vždyť jsi byl u toho. No tak já se porozhlédnu po Julii. To auto si můžu ještě nechat?“

„Jo, jak by ses dostal zpět do Madridu. Ale ne abys udělal nějakou bouračku. Pedro, teď mne napadá, kdybys tu holku našel, nemohl bys ji někam uklidit? Já ji tady na haciendě nemůžu mít, mohla by všechno vykecat.“

To byla voda na Pedrův mlýn. Ani nevěřil, že se to takhle jednoduše vyřeší.

„Spolehni se, Antonio, já to nějak zařídím. Tak zatím ahoj, já se ti ozvu.“

Pedro hodil sluchátko do vidlice přístroje a vydal se za Julií.

Vešel do cukrárny na rohu a nakoupil nějaké dorty.

Španělské dorty jsou na pohled velice pěkné a barevné, ale je jedno, co si vybereš, vše má stejnou chuť. Sladkou. Nepřirozeně sladkou chuť.

Vedle cukrárny bylo květinářství. Pedro zašel i tam a koupil pár růží. Spokojeně zafuněl nad tímto svým nápadem a vykročil za Julií.

Nad městem se pomalu snášela večerní nálada. Zvuky dne slábly a v okamžiku, kdy předaly vládu tónům noci, město zcela ztichlo. Ulice se na malou chvíli vyprázdnily, jako by potřebovaly oddech, najít sílu k nočnímu životu. Všude se šířila vůně početných kuchyní: kavárenských, hospodských a i domácích.

Večeře je španělským rodinám posvátná. Není to polykání potravy za účelem zahnání hladu. Je to společenská záležitost. Bílý chléb a víno leží na stole, nezávisle na připravovaném nebo objednaném pokrmu. Chleba se láme rukou a zapíjí vínem a u stolů se vede družná zábava. Rodina se schází a vypráví si dojmy dne, v barech se řeší politické a sportovní otázky a na jídlo nikdo nespěchá. Je sice součástí stolování, ale není nejdůležitější. Je pouze jednou z částí končícího dne.

Netrvá dlouho a ulice zase ožijí. Lidé znovu naplní město hlasy a smíchem, auta se zase ujmou vlády, ale tentokrát jinak. Nespěchají, naopak pomalu a majestátně převážejí slavnostně oblečené dámy a pány od cíle k cílům.

Mládež v hloučcích postává na rozích ulic. Chlapci se předvádějí a děvčata nápadně dávají najevo nezájem. Stovky mopedů a skútrů, neodmyslitelných dopravních prostředků jižních měst, hlučně na soumrak Granady pokládají svůj modrošedý zápach. V jistých ulicích počíná nejstarší řemeslo lidstva, prodejná láska, svou činnost.

Pedro došel k domu, pohledem zavadil o seat, minibus z půjčovny, který tu odstavit a vyběhl po schodech k bytu. Julie pohlédla na růže a dorty, a přestože nedávala najevo, že je potěšena, měla radost.

„Kus masa nebo ryby by mi přišlo více k chuti, Pedro. Hlavně, že ty ses najedl, máš ještě teď mastnou bradu,“ smířlivě oslovila příchozího.

Julie byla krásná, žensky svůdná dívka. Její matka byla Marokánka a otec, kterého nikdy nepoznala, byl Francouz, který se v zemi zdržoval v diplomatických službách. Její rodina byla chudá, pocházela z venkova.

V Maroku byla svobodná matka velký prohřešek a jako hřích a černá ovce přišla Julie na svět. Proto děvče, kterému za dobu dospívání nikdo neřekl milé slovo, odešlo do Casablanky hned, jak se tomu naskytla první příležitost. Odtud ji osud zavedl do Španělska, kde se zdržovala ilegálně.

Jednoho dne jí někdo poradil, aby se přihlásila u jisté továrny na léky jako proband, že to je dobře placené. Byla dívka krev a mléko, zdravá jako řípa, nenáročná, bez domova a příbuzenstva, a tak po době, která byla k výzkumu nutná, na haciendě Gomeros zůstala jako služebná.

Byla to tichá dívka bez jakéhokoliv společenského vychování a školního vzdělání. Měla ale přirozenou inteligenci a schopnost rychle se naučit cizí řeč. Mimo svého rodného jazyka ovládala francouzštinu a na haciendě se naučila španělsky takřka bez přízvuku. Byla poslušná a proto bylo vždy vyslovené překvapující, když se její francouzská krev dostala ke slovu a Julie vybuchla v temperamentní hádku. Její černé oči jiskřily a jinak líbezně růžové tváře zrudly, rty pěkně tvarované chrlily nadávky ve třech řečech, ale její bohaté tmavě hnědé vlasy neztrácely ani teď svou přirozenou vlnitost a krásu, pro kterou jiné ženy trávily dlouhou dobu u kadeřníka. Její postava nebyla velká a hřmotná, přesto nebyla útlá. Plná prsa a plodné boky připomínaly spíše obrazy, Michelangelovy fresky v kostelích.

Ani teď po těhotenství neztratila svou pružnost a svižnost. K Pedrovi měla kamarádský vztah. Věděla, že je to v jádru dobrák, kterého Antonio zneužívá. K vnošení dítěte se propůjčila jednak za odměnu, která ji byla slíbena, a jednak proto, že měla Josefu Schwarzovou ráda. Poznala to teprve tehdy, když na ni byl onen požadavek vznesen.

Josefa tenkrát strávila dlouhou dobu s Julií. Vyprávěla o svém problému, o své bezmocnosti a touze mít dítě a chovala se k ní tak, jak se ještě nikdo v životě k Julii nechoval. Nechala si i její osud líčit a slíbila jí, že si ji vezme po narození dítěte s sebou do Frankfurtu a zaměstná ji jako chůvu.

Ve své prostotě myslela Julie, že bude muset mít s panem Schwarzem pohlavní styk.

Josefu tenkrát překvapilo, jak tato negramotná dívka rychle pojem retorzního oplodnění pochopila.

„Alah mne jistě uvrhne do pekla, madam, ale já to pro vás udělám, protože vás mám ráda. Protože jste ke mně jiná než všichni lidé, co jsem znala.“

Tato slova přivedla Josefu na myšlenku zajít do kostela. Po požehnání, kterého se jí od mladého kněze Rodrigueze dostalo, hned běžela za dívkou, aby jí tuto radostnou zprávu sdělila.

„Váš bůh je jiný – dobrý, ale Alah to určitě neschválí. Moje matka nebyla nikdy zbavena hříchu, protože přivedla na svět mne, aniž by měla manžela. Ale možná, když se dozví, že jsem pomohla bezdětným manželům ke štěstí a že jsem při tom nebyla pošpiněna cizím mužem, odpustí i mé máti. Ale s vámi madam, bych šla na konec světa i do toho Frankfurtu, přestože nemám představu, kde to je. Vy jste tak dobrá!“

Když jí Antonio sdělil, že madam Schwarzová její dítě nechce, že ona, Julie, je bídná hříšnice a že ji musí před zlobou pana Schwarze schovat do Granady, zhroutil se jí svět. Bezmocně trávila těhotenství procházkami parkem Alhambry a pobytem v Antoniově domě. Časté Pedrovy návštěvy byly vítanou změnou. A tehdy, pomocí její bystroti a Pedrovi hlouposti, pochopila, jak se situace vyvinula. Pochopila, že ji madam Schwarzová hledá a přísahala, že udělá vše pro to, aby se dítě dostalo k matce.

Když se pak narodila trojčata, vymínila si, že jména jim dá ona. Antoniově se tento požadavek zdál směšný a bezpředmětný, ale slíbil.

Julie pak nechala vypálit miminkům znamínka na zádech, jejichž jizvy nikdy nezmizí, jak přísahala stará žena, která měla na rohu ulice obchůdek, kde prováděla tetování a věštbu a jiný hokus pokus.

Pedro přešlapoval z nohy na nohu a bylo vidět, že je v rozpacích. Je to přece jen pěkná holka, pomyslel si.

„Mohli bychom jít dolů do kavárny a dát si něco k jídlu. Já bych stejně ještě něco snědl. Víš, Julie, když tak o tom uvažuji, tak si myslím, že máš pravdu!“

„Pravdu? Prosim tě, Pedro, v čem mám pravdu?“

„No s tou Josefou a jejím dítětem. Podívej, ona stejně neví, že má trojčata a tak jí přivezeme to dítě, co nám zbylo a ona bude spokojená. Antonio má peníze a Schwarzová bude mít dítě. Mohli bychom za ní zítra nebo pozítří jet. Vždyť jsi to tak chtěla, nebo jsi zase jiného názoru?“

Tato změna Pedrova myšlení se jí nějak nezdála. Jistě, potřeboval, aby dítě někam zmizelo, aby se to Antonio nedozvěděl. Ale dát ho Josefě? To nemohl myslet vážně. Mohla si však lámat hlavu, jak chtěla, jinou alternativu stejně neměla. Pozorně si Pedra prohlédla. Chudák, myslela si Julie, určitě neví, jak na to. Věděla, že je v podstatě dobré povahy, ale naučený smysl pro poslušnost, který si přinesl z domova, mu neulehčoval život. Měl rád děti a celá ta zápletky s Josefou pro něj byla jen kšeft. Morální pohled na prodané a ukradené děti?

O tom jistě nepřemýšlel. Teď se má ona, Julie, pro něco rozhodnout, má mít ten pocit, že se může rozhodnout, co bude dál. Asi za tím bude nějaká lumpárna, ale protože sama nic nezmůže, poddala se věci.

„Dobře, Pedro, jak myslíš. A ty víš, kde madam Schwarzová bydlí?“

„Jo, v Německu, nedaleko Frankfurtu, to není problém to najít, je to jen dost dlouhá cesta, tak. Měla bys něco připravit pro to miminko, abychom měli vše pohromadě. Mám tady kamaráda, ten nám sežene nějaké papíry, abychom se dostali přes hranice. Ale teď bychom mohli jít dolů na večeři. Mám už docela hlad!“

„To musím vzít Markuse s sebou! On stejně spí, takže to nebude žádná obtíž.“

„Markuse? Ty víš, jak se jmenuje?“ podivil se Pedro.

„Vždyť jsem ti říkala, že jsem je nechala pojmenovat všechny tři a to ti přísahám, Pedro, jednou je všechny vrátím Josefě.“ rozhořčeně zdůraznila a odešla do koupelny, aby se trochu upravila. Prohrábla si vlasy tím způsobem, že nastavila prsty do tvaru hřebene. Obyčejnou rtěnkou si zdůraznila pěkně tvarované rty a byla připravena k odchodu.

Malý Markus klidně spal v uzlíčku a bylo vidět, když ho matka vzala do náruče, jak se spokojeně protáhl.

Jednou je určitě vrátí, husa hloupá, pomyslel si Pedro. Přestože měl Julii docela rád, k čemuž přicházela nová skutečnost, že se mu i líbila, uvědomil si, že její zmizení, které s Estebaldem plánoval, bude muset uskutečnit. Neměl by do smrti jistotu. Antonio by se to mohl dozvědět.

Ta potřeba, být na někom závislý, byla tak silná a vžitá, že ho ani nenapadlo, že by se mohl od jeho nadvlády odpoutat. Měl rád život beze změn a trpěl neustálým strachem o svou existenci.

„Tak můžeme jít,“ trochu nevrle popohnal Julii k odchodu a vyšel na schodiště, aniž by dal mladé matce přednost, či jí podržel dveře. Julie tento nedostatek slušného chování nepostřehla, sama věděla málo o pravidlech společnosti, která si často neprávem dávala titul – civilizovaná.

V restauraci, v přízemí Antoniova domu, bylo rušno a skoro plno.

Vzadu u kuchyně byl ještě jeden stůl, který nebyl obsazen. Tam zamířil Pedro se svým doprovodem.

Z kuchyně byl cítit silný zápach, slyšet klapot talířů a hrnců a také hlasité povely kuchaře a rozčilené odmoulování personálu.

Čas od času vyběhlo děvče s talíři, na kterých byly různé pokrmy a saláty, a od baru, který byl hned vedle dveří do kuchyně, roznášel šéf nápoje.

Stůl, u kterého Pedro a Julie s děťátkem seděli, stál na tom malém kousku místa mezi kuchyní a barem, který tam zbýval, a v klidných hodinách sloužil zaměstnancům.

Řekneme-li, že hosté, co tu seděli, si připadali jako na bojišti, je to jen slabý výraz.

Šéfová, která jistě vykročila do dnešního dne špatnou nohou, hrála jakési ochotnické divadlo, ale tak dobře, že by to žádný hollywoodský herec lépe nedokázal.

Protože španělština asi vlastnila málo nadávek, povyků a příkazů, křičela ještě rozkazy a pokyny v řeči, které naštěstí nikdo nerozuměl.

Nezúčastněný pozorovatel nabyl zakrátko dojmu, že běh večerního stresu by plynul svou cestou i bez jejího vysilujícího zápasu.

Stejně ji nikdo z personálu neposlouchal. Tak se mračila a sršela blesky. Její tvář se zmuchlala k podivnému tvaru, jenž měl být úsměvem, když se na ni obrátil s nějakým dotazem host.

Po podané informaci či zodpovězeném přání vyštěkla jakoby pro sebe nějakou kritiku a názor na tázajícího se, zase v její tajuplné řeči.

Pedro a Julie, přestože byli jak se říká na ráně, byli neustále obsluhou přehlíženi.

„Jestli tady budeme dále sedět a čekat, tak se Markus vzbudí a půjde se domů!“ postěžovala si Julie.

Tato slova byla píchnutím do vosího hnízda. Pedro seděl jako na žhavém kameni, ale nedovolil se přihlásit o své právo být obslužen.

Teď se obrátil na ukřičenou šéfovou, chytl její ruku, kterou měla pávě založenou v boku a hlasem, který by Julie od něj neočekávala, se na ni obořil:

„Señora, nevidíte, že tady sedíme již pěkně dlouho a že máme malé dítě? Dostaneme něco k jídlu a pití, nebo vám mám tady z toho udělat kůlničku na dříví?“

Šéfová znehybněla a vytřeštila oči. Chvilí pozorovala Pedrovu kudrnatou černou hlavu a probrala se teprve, když do ní vrazilo děvče, které vyběhlo z kuchyně. Pak se její tvář rozzářila k úsměvu:

„Samozřejmě señore, hned k vám pošlu číšníka, nesmíte se zlobit, dnes tu máme trochu blázinec. Jéje, to je pěkné děťátko, chlapeček nebo holčička? Celý tatínek, ta podoba to se nezapře. Jakkpak je to batolátko staré?“ obrátila se k Julii.

„Tři měsíce, señora, a jestli nedostaneme hned najíst, tak vám předvede, jak umí plakat“ s milým úsměvem odpověděla Julie.

Pak večer probíhala již v klidu. Objednali si paellu pro dvě osoby, karafu dobrého stáčeného vína, bílý chléb a sýr. Chlapec klidně spal. Po jídle k jejich stolu přistoupil šéf a nabídl jim pálenku s omluvou, že „to vše trochu trvalo“. Protože Julie alkohol odmítla, vypil ho Pedro ochotně za ní.

„Pedro, kdy myslíš že vyrazíme za Josefou? Musím obstarat na cestu spoustu věcí, pleny a nějaké jídlo, mám pocit, že Markusovi mateřské mléko už nestačí. Také mám pocit, že se mi po tom dnešním kraválu nějak ztrácí.“

„Po jakém kraválu?“

„Dnes ráno jsi mi dva chlapečky ukradl, to jsi již zapomněl? Myslíš, že mne to nechalo klidnou? Přestože nejsem pravá matka těch dětí, cítím se jako jejich máma. Ta nová metoda oplodnění je vlastně brutální k ženě, která se propůjčí a slouží jako chodící mašina na odnošení dětí. Nechtěla bych to prožít ještě jednou. Josefa mi slíbila, že mne vezme sebou do Německa, abych mohla být u dítěte, jak mohla tušit, že budou tři? To by pro mne také nebylo snadné, ale přece jen bych mohla pozorovat, jak děti dospívají. Mazlit se s nimi, hladit je a konejšit, vždyť vyrůstali v mém těle. Ona je tak dobrá. Josefa je opravdu anděl. Jak jsi se mohl propůjčit k takové ohavnosti a mámě ukrást děti? Vždyť nejsi vůbec zlý člověk!“

Julie se upřeně zahleděla do prosté Pedrovy tváře. Její ruka, ležící na stole, se dotkla jeho dlaně. Její rozum nebyl zatížen žádným vzděláním, přesto byl neobyčejně bystrý a citlivý. Dokázal se vžít do myšlenek a citů jiných lidí a svou obyčejností řešil příběhy života nečekanou moudrostí. Její školou byla ta léta, která musela prožít v odstrčení a v neuznání obce, vesnice, kde se narodila. Viděla lásku i nenávisť, slyšela o radostech a neštěstích, sama ale musela stát v ústraní. Byla vždy přehlížena, jako by ani nežila. Nikdo se jí nesvěřil se svými starostmi, ani ona neměla možnost své neštěstí popsat slovy. Děvčata, její vrstevnice, si vyprávěla mezi sebou svá tajemství za její přítomnosti, jako by byla hluchoněmá. Ani chlapci netajili své city, když přistoupila k jejich rozhovorům. Jako by neměla pohlaví, nebyla ani žena ani muž. Ani její spanilá krása nepomohla jejímu osudu. Zákony rodin a společnosti byly silnější.

Svou vzrušující ženskost se naučila znát, teprve když opustila rodný dům.

Pedrovi naskočila husí kůže po jejím doteku. Jak dlouho již neměl ženu ve svém náručí? Nejvíce však ho zarazila klidná slova, moudrá výtká a lehké lichocení. Vždyť nejsi zlý člověk... Netušil, že se dá s ženami hovořit. Jeho babička, u které vyrůstal, vykonávala jen dědovy rozkazy a stará Gomerosová na něj jen řvala. Jiné ženy v jeho životě?

Sem tam nějaká děvka. Že by s nějakou seděl a mluvil, vlastně jen poslouchal, to se mu nezdálo být možné. Ano, ženy byly na světě, aby plodily děti a posloužily mužům, ale rovnocenné partnerky?

S chlapy jít na víno, kecat o všem možném, také o ženách, ale to se mluvilo jen o jejich zadnicích a prsech, o tom, která se lehce dostane do postele. Více druhé pohlaví neznal.

Z kuchyně byl slyšet rachot rozbíjejících se talířů. Šéfová, která se již před dlouhou chvílí uklidnila, vystřelila od baru, kde myla sklo, a vběhla do kuchyně a málem zakopla o židli, na které seděl Pedro. Následovala salva jadrných nadávek.

„To by mě zajímalo, jakou řečí to nadává?“ ozvala se Julie.

„Německy. Ona je Němka a pokud vím z vyprávění Antonia, byla tu kdysi dávno na dovolené a dala se dohromady se Španělem, který byl ženatý, a odtáhla ho od rodiny. Někde na Costa Brava to muselo být. Pak si vzali spolu tuhle hospodu.“

„Jak víš, že mluví německy? Ty jí rozumíš?“

„Jo. Já jsem mluvil dřív německy než španělsky. Moje babička je Němka, a snad do dnešního dne nemluví slovo španělsky. Děda si ji přivezl z Německa hned po válce, s dospělou dcerou. To byla moje máma. Hned po té, co mne přivedla na svět, zmizela a mne vychovávala babička. Protože jinou řeč neovládala a děda byl stále na cestách, musel jsem se španělsky naučit od dětí a později ve škole. To je také jeden z důvodů, proč mne Antonio zaměstnal. Když má nějaký kšeft v Německu, tak musím s ním.“

„Takže ty jsi se s Josefou domluvil německy?“

„Pokud jsme někdy prohodili slovo, na což si nepamatuji, tak španělsky, německy se ona učila ve škole a potom když poznala Schwarze a vdala se.“

„Jak se poznali?“

„Kdo?“

„Josefa a pan Schwarz?“

„Někde ve Francii, ale na to se mne nevyptávej, když jsem na Haciendě Gomeros nastoupil, tak byla již v Německu.“

„Byl jsi někdy u nich?“

„Jo, jednou jsem tam vezl Antonia, jsou to bohatí lidé. Ten dům, to jsem ještě nikdy nezažil. Ale zima tam byla a sněh tam ležel. Já jsem tenkrát prvně v životě viděl sněh.“

„Já jsem ho také neviděla. Jaké to je, vidět sněh?“

„No je to studený a bílý a mokrý. Pamatuji si, že mne zábly nohy a boty jsem měl promáčené a pak jsem dostal chřipku.“

„No to jsi byl dobře zaopatřený, u továrníků na léky!“ Julie se srdečně zasmála.

Její bílé zuby pěkně zdůrazňovaly její snědou, hladkou pleť. Bohaté vlasy jí padly přes oči, takže pohodila hlavou a protože plná prsa hrozila, že záchvatem smíchu opustí její přiléhavou blůzičku, rukama si poprsí přidržela.

Jako krásná spanilá kobylna, pomyslel si Pedro. Pojednou pocítil touhu svými dlaněmi tuto krásnou ženu laskat. Rukama a celým svým tělem cítit její omamné mládí a erotickou vůni. Svou hlavu položit mezi její ňadra a svůj klín hřát mezi jejími stehny. Julie postřehla jeho pohled a změnu držení těla. Znala to příliš dobře. Věděla, kdy vzrušila muže natolik, že přestával myslet, kdy se z něj stával jen pohlavní živočich. Toho ale nechtěla docílit. Ne u Pedra. Proto převedla řeč jiným směrem.

„Proč jsi to udělal, Pedro?“

„Co že jsem udělal?“

„Proč jsi Josefě ukradl děti?“

„Ty furt budeš o té Josefě mlejt,“ padl Pedro do dialektu ulice, „dyť to byl dobrej kšeft, ty si taky dostala prachy, tak co pro boha máš?“

Pomalu mu začínalo být jasné, že Julie se snaží o hru. Hru na vrácení ukradených dětí.

Rozmluva se točila směrem, který se Pedrovi nezamlouval. Přistihl se při myšlence, že Julie má pravdu. Ale jak tomu měl zabránit? Nemohl přece odporovat rozkazům Antonia.

Bydlel u něj, žil a jedl u jeho stolu.

Znervózněl a poposedával na židli a podlaha hospody ho začínala pálit do nohou. Věděl, že Julie čeká na jeho odpověď a přes sympatie, které k ní počínal cítit, přemohla ho touha tuto rozmluvu ukončit.

„Hele, víš co? Zabránit jsem tomu nemohl a tak teď alespoň odvezeme Josefě jejího fakana a už mně s tím neotravuj!“

„Chefin, wir möchten bezahlen!“ obořil se na ženu za barem. Protože neočekávala, že jí někdo tady, v její knajpě bude rozumět, nechala vše ležet, rukama přejela po zástěře a hrábla si do vlasů. Namačkala na

pokladně účet, nalila do skleniček dvanáctiletého Carlose, dobrou španělskou vinnou pálenku a uctivě přistoupila ke stolu.

„Ich wusste nicht, das der Herr deutsch spricht!“ a líbezným úsměvem předložila účet.

„Sem k nám zabloudí jen málo turistů, my jsme tady dobrý jen pro domorodce . Když pán přijde příště, nechám mu lepší stůl. Odkudpak jste? A panička je také Němka?“

„Panička Němka není a já také ne. Jsem pouze domorodec, co mluví vaší řečí,“ zahučel Pedro, vstal od stolu a dal najevo, že se žádné debaty nechytí.

„Julie, jde se!“

„Umíte moc pěkně nadávat, señora, škoda, že jsem vám nerozuměla jako můj společník,“ neodepřela si Julie jízlivou poznámku, popadla malého Markuse a se vztyčenou hlavou a vypjatými prsy odcházela za Pedrem. Koušek před dveřmi lokálu zrychlila krok, aby v čas zachytila za Pedrem zavírající se dveře, vědouc, že od něj nemůže očekávat, že jí dveře přidrží.

Dvanáctiletý Carlos zůstal stát na stole.

„Tak je vše zařízené,“ přivítal Estebald Pedra druhý den odpoledne, jak měli domluveno. „Ani jsem netušil, že je to takový dobrý kšeft.“

Pedro byl mrzutý, celý den lítal za Julíí po obchodech a nakupoval. Protože Julie byla přesvědčena, že zůstane v Německu u Josefy a bude opatrovat děťátko, musela si i ona přikoupit nějaké oblečení.

Večer, po návštěvě restaurace, se ještě snažila Pedra přesvědčit, že musí něco podniknout, aby mohli Josefě vrátit i ostatní dvě děti, ale nebyla s ním řeč. Bručel a potom usnul na gauči a spal až do rána.

Když se probudil, byla již Julie z nákupu zpět a na stole v kuchyni barevně zářila pestrá snídaně.

Pedro se rozhodl, že se osprchuje. V koupelně našel župan, který přes sebe přehodil, a ještě s mokrou hlavou usedl k snídani. Julie se zabývala dítětem.

„Pusť se do jídla, Pedro. Já ti zatím připravím čerstvé oblečení,“ řekla Julie a začala prohledával jeho zavazadlo v naději, že něco čistého objeví. Mezi zmuchlanými a zpocenými svršky zazářila na dně sportovní tašky poslední bílá košile. Julie si oddechla.

Nad Granadou se otevřelo nové, čisté a voňavé ráno, s oblohou bez jediného mráčku. Byl již cítit podzimní, chladný vzduch. Julie, když se přesvědčila, že Markus ještě tvrdě spí, rychle proběhla malým trhem, který se konal denně na rohu ulice, a nakoupila vše potřebné k snídani. Přinesla s sebou i svěžest a čistotu nového dne a dobrou náladu. Brzo bude u Josefy. To si znovu a znovu opakovala. Přiveze matce její dítě a pak se uvidí dál. Tránila ji však myšlenka, že předá matce dítě a bude muset říci: tady máte, madam, zatím jen jedno, ty ostatní dvě vám dám, až je najdu!

Ne, to nemůže tímto způsobem říci. Možná, že má Pedro pravdu. Josefa bude ráda, že má dítě, a protože o ostatních chlapcích nic neví, nebude se trápit.

Hlavně aby již brzo vyjeli. Musí i Pedrovi najít nějaké čisté oblečení, včera večer v restauraci již dost páchnul potem.

No jo, povzdechla si, svobodní chlapi. Byla zvyklá se o Pedra starat, na haciendě Gomerose to byla její povinnost.

Pedro si krknul a spokojeně zafuněl. Snídaně byla chutná a vydatná. Julie mu již připravila oblečení, tak se šel do koupelny oholit a obléknout. Myšlenka na nastávající nákup mu trochu pokazila náladu. Již se viděl, jak vláčí tašky z obchodu do obchodu, jak se potí mezi návalem lidí, mezi stojany s šatstvem ztrácí orientační smysl a pro samé postávání ho bolí záda.

Skutečnost byla však ještě horší, než si mohl představit.

Protože neměli pro dítě kočárek a Julie si stále musela něco nového přezkušovat, nevláčil jen tašky, ale musel držet v náruči i dítě.

Proto si z plna plic oddechl, když prohlásila, že má vše obstaráno. A jelikož byl již čas k obědu, rozhodli se, že si dají maličkost v pouličním baru.

Podzimní slunce sebralo všechnu svou sílu a zase počalo město rozpalovat na výheň pekařské trouby. Julie koupila také spoustu hotových přesnídávek pro Markuse, aby vystačila na celou cestu, protože mezi tím mateřské mléko ztratila zcela. Nechala si u příjemné dívenky, která je v kavárně obsluhovala, ohřát mléko a nakrmila malého. Po té prohlásila, že půjde domů pakovat. Pedro se vypravil na Plaza Nueva do restaurace Sibari za Estebaldem.

Restaurace Sibari, vyhlášená adresa pro labužníky, neměla žádné stolky se slunečníky před vchodem, jak to některé kavárny měly, takže v odpoledních hodinách tu býval klid.

Estebald zavedl Pedra zase ke stolu pod zrcadlem a sám si sedl tak, že se v něm viděl. Zároveň také mohl pozorovat vchod, který měl za zády. Zálibně se prohlédl a oběma dlaněmi si upravil vlasy na spáncích.

„No vode mně žádněj kšeft nechytíš, gigolo“ konstatoval Pedro jeho ješitnost.

„Hele, nech si těch blbejch keců, musíme domluvit ten „byznys“. Platí se v dolarech, a zboží de někam do Jižní Ameriky. Zítřa odpoledne, přesně v pět, tě bude čekat loď na pobřeží, kousek před Almuñecar. Nemůžeš to přehlédnout. Silnice tam vede úplně kousek od moře. Pláž je tam tak zasviněná naftou, že se tam nikdo nekoupe. Ani surfaři tam nechodí, protože by měli prkna tak špinavý, že by je mohli hned vyhodit. Je tam takové malé parkoviště pro auta. Jo, ještě mi musíš říci, jaké máš auto!“

„Modrého seata, minibus, je úplně nový, člověče, to je fáro, to bys čuměl.“

„No dobrý, já jim to řeknu. Jo, přesně v pět tam zastavíš a půjdeš se vychcat. Je tam takový křoví. To je to znamení, rozumíš tomu? Že zalezeš do křoví. Jo ale musíš vidět na obzoru zakotvenou loď, jinak by to divadlo bylo na hovno. Kdyby tam ta loď ještě nebyla, tak seš tam buď moc brzo, a nebo se něco změnilo v plánu, to mi pak musíš zavolat. Máš moje číslo?“

Pedro vyndal z kapsy zápisníček a napsal si diktované číslo.

„Hele, Esto, teď mne napadá, co řeknu Julii, že jedu k moři a ne směřem na Madrid?“

„Vždyť jsi jí řekl, že jedete do Německa, pokud vím. No tak řekneš, že jedeš dolů k dálnici, že je to přes Madrid objížďka,“ odpověděl Estebald a položil před Pedra tisíc dolarů.

„Tvůj podíl,“ dodal.

Taunus nad Frankfurtem 1973

Město Frankfurt se nachází v jakési obrovské, předlíněné kotlině. Jedeš-li do Offenbachu, ani nepoznáš, že jsi vyjel z města a přijel do jiného. Mnoho městeček a vesnic tu leží tak blízko u sebe, že si připadáš jako v nekonečné metropoli. Na východě končí záplava domů, silnic a dálnic až u Aschaffenburgu, na západě kotliny u Heidelbergu a Mannheimu.

Středem se plazí řeka Mohan. Přitéká od východu, kde se prodírá lesnatým pohořím, zvaným Spessart.

Na severu nemá tok řeky možnost se rozlévat, zde mu brání pohoří Taunus. Proto se na jihozápadě obrací směrem k severozápadu, aby se vyhnul lesům odenwaldským.

Město Frankfurt leží necelých 90 metrů nad mořskou hladinou a Feldberg, nejvyšší hora Taunusu, je skoro 700 metrů vysoká.

Toto malebné lesnaté pohoří se nachází v bezprostřední blízkosti města. Zde jsou stará proslavená sídla, jako například Kronberg, Königstein nebo Bad Homburg. Svou krásnou polohou a blízkostí k centru bankovního srdce Spolkové republiky přitahovala již od dávných dob bohaté lidi, kteří zde stavěli svá sídla.

Stará dálnice, která vede z města směrem na Bad Homburg, se točí v nesmyslných zatáčkách. Šofér okamžitě pozná, že byla stavěna ještě za války, v době, kdy vozy zdaleka nedosahovaly takových rychlostí jako dnes. Po chvíli jízdy tě přivítají roviny, které nedaleko na obzoru končí oblým, znenadání se zvedajícím pohořím. V zimním období je vidět na svazích ležet sníh, přestože dole v kotlině po něm není ani památky.

Za Bad Homburgem se silnice zvedá prudce do kopců. Vozy zde mají co táhnout! Musí zdolat výškový rozdíl skoro 500 metrů. Pak ale, když přejeđeš hřebeny nekonečných lesů, otevře se před tebou zcela jiný kraj. Lesy, louky, polnosti a pahorky, silnice plné záhybů a vzdálenosti vesniček se podstatně zvětší.

Po jisté době jízdy v této malebné krajině dorazíš do městečka Usingen. Zcela nenápadná cesta, hned za městem, kterou cestující neznalý kraje lehce přehlédne v domnění, že to je příjezd do polí, tě přivede k sídlu rodiny Schwarzovy.

Loukami dojedeš až k lesu. Zde stojí po levé straně několik domků naproti staré, opuštěné továrně. Cesta tě vede teď již jenom jehličnatými lesy, tak dlouho, že po chvíli nabudeš dojmu, že jsi zabloudil. Pak ale dojedeš na rozcestí. Vybereš-li si cestu napravo, tak to jedeš špatně. Dojedeš k lesnímu jezeru, nad nímž se tyčí dům nečekaných rozměrů a pompézní krásy.

Ta cesta vlevo tě ale přivede k bráně, honosnému vjezdu do usedlosti. Železný tepaný plot, jehož mříže drží mohutné kamenné sloupy, brání ve vstupu do pohádkového parku, v jehož středu stojí dům.

Dům je vlastně dost nepřesné slovo pro to, co se před tvýma očima rozprostírá. Je to feudální vila s obrovskými okny, s neskutečně složitou střechou, s věžičkami a s mohutným vstupním schodištěm. Jako stavební materiál tu posloužil tmavě červený pískovcový kámen, v tomto kraji velmi rozšířený.

Ale jako by pro dojem diváka tento nádherný dům nebyl dost, byl pohledně obklopen stájemi a hospodářskými budovami, na kterých stavitel v žádném případě nešetřil nápady a fantazií, takže celkový pohled tě přivede na myšlenku, že stojíš před bájným městečkem.

Přestože byl podzim, byl dnes pěkný a docela teplý den a pelargónie svítily jasnou červenou barvou v oknech vily. V parku, který byl ponecháván svým uspořádáním v souladu s okolními lesy, bylo vidět plno květů a keřů, bylo vysloveně cítit lásku a denní péči.

Byl podzim roku 1973. Od městečka se blížil k lesu modrý vůz, minibus se španělským číslem.

Vůz byl zaprášen, zablácen a okna byla místy pro nečistotu skoro neprůhledná. Ve voze bylo vidět jen šoféra bez spolujezdce. Byl to muž kudrnatých vlasů a se zarostlými, několik dní neholenými tvářemi a s černou

páskou přes jedno oko. Projel kolem domků a staré továrny a jel s jistotou člověka, který znal cestu, dále lesem.

Na lesním rozcestí se nedal vlevo, ale vybral si cestu, která vedla k jezeru. Na štěrkovém parkovišti, které se tu na břehu jezera nacházelo, zůstal vůz stát.

Parkoviště se táhlo kolem břehu až k vysoké kamenné zdi, která byla součástí terasy před domem, jenž se tu slunil v odpoledním slunci. Prostředkem zdi vedly schody, které byly uzavřeny železnou bránou.

Toto prostranství, jež bylo obklopeno jen lesy, jezerem a onou zdí, sloužilo početnějším návštěvníkům, když se v domě konala velká hostina. Patřilo k panství zrovna tak, jako jezero a lesy v širokém okolí.

Snědý muž vystoupil z vozu, otevřel zadní dveře a začal se něčím zabývat. Pak se naklonil hluboko do vnitřku a posléze se narovnal. V náruči držel nemluvně. Přešel po štěrku k lavičce, co tu stála na břehu jezera, a počal dítě krmit. Nebyl moc zručný v tomto počínání, ale miminko mělo hlad a trpělivě pilo z lahve studené mléko. Kolem pobíhalo malé štěně světlé barvy, které také vyskočilo z vozu. Čumáček u země, ocásek, který míval vždy pyšně stočený nad hřbetem, byl teď rovný, takže vypadal jako liška. Běžel po stopě. Ta ho zavedla až ke břehu jezera. Tady začal štěkat, ale spíše leknutím, protože hned pádil k lavičce, k svému pánovi, a z rákosí, které tu u břehu rostlo, se s rozčileným kdákáním vzneslo hejno divokých kachen.

Muž pozoroval majestátní dům, který tu mlčel v hlubokých lesích. Lidským pohybem ani kouřem z komínu nedával najevo známku života. Jen ptáci zpívali odpolední melodie a na loukách, které byly mezi zdí a lesem za jezerem z mužova pohledu vidět, se pásli koně.

Skoro dva a půl tisíce kilometrů měl Pedro za sebou. Sotva projel městečkem Almuñecar, musel zastavit a utišit dítě, které plakalo na zadním sedadle.

Markus byl nahý, nezabalený, tak jak jej musela Julie násilím čtyř chlapských paží opustit. To bylo něco pro Pedra. Za celý jeho život se nenaskytla příležitost, aby musel obstarat nemluvně. Podle toho také vypadala zručnost jeho nečekaného otcovství. Nejprve přemýšlel, zda má dítě jednoduše zabalit a pokakané plínky ignorovat. Pak si uvědomil tu dlouhou cestu, která před nimi stála a nechtěně se vžil do toho pocitu, kdyby on měl toto nadělení v kalhotách. Ta představa byla tak silná, že musel vystoupit z vozu a nadýchat se čerstvého vzduchu.

Dítě řvalo jako prodavačka na španělském trhu, která se nemůže zbavit posledních pomerančů.

Pedro pozoroval okolí. Zastavil na jakémsi prostranství před napůl zbouranou, opuštěnou, starou hernou, s okennými rámy bez skel, slepě se dívající do kraje. Nikdo nebyl v dohledu.

Sebral všechnu svou chlapskou sílu a učinil druhý pokus. Zhluboka se nadechl, rozrazil dveře vozu a se zadržným dechem začal z dětského zadečku stahovat lepící se pleny. Pak mu ale došel vzduch a tak zase zbrkle opustil kabinu minibusu. V ruce však vítězoslavně držel tu páchnoucí trofej.

Tady je alespoň čerstvý vzduch, pomyslel si. V tu chvíli ho ohromila spásná myšlenka.

Ze zadní části auta, kde byl celý Juliin nákup uložen, vyndal deku a rozložil ji na pláčku, který se zdál být nejčistší. Na ni pak nemluvně položil. Pak se zase vydal na průzkum věcí ve voze. Našel vlhké ručníčky, čisté pleny a dětské přesnídávky.

Když bylo dítě konečně čisté a zabalené, nastal další bod tohoto boje.

Dítě řvalo neustále v neochabující síle. Protože leželo ve volném prostranství, nebyl jeho pláč tak ohlušující. Asi má hlad.

Pedro tedy vyndal přesnídávku, tuňák s nudlemi, našel malou lžičku, otevřel skleničku a ochutnal.

Tak tohle bych nespoknul, povzdychl si. Markus však statečně počal jíst. Přírodní instinkt, přežít za každou cenu, mu jednoduše nenabízel jiný výběr. Mlaskal, statečně polykal a prskal, takže za malou chvíli byli oba muži, ten malý i ten velký, tou podivnou, po rybině zavánějící hmotou neurčité barvy zapatláni k nepoznání.

„Ty jsi čuně, Markusi, teď se musíme oba nějak umýt,“ s něžným úsměvem bručel Pedro. Vzal do ruky čistou plenu a vypravil se na průzkum. Ve spoustě harampádí, které se válelo kolem zbořeniště, našel starý sud s čistou dešťovou vodou. Namočil plenu a nejprve se umyl sám. Na bílé košili, kterou mu Julie připravila, žádné velké změny nedocítil. Vymáchal proto ještě jednou plenu a chtěl se vydat k Markusovi, když ho něco, co zahlédl, zaujalo.

Prodral se mezi starým, vyhozeným nábytkem k té věci. Byl to docela zánovní košík pro psa. Dost velký.

V tom by mohl za jízdy chlapeček docela bezpečně ležet, pomyslel si a vzal koš s sebou. Ani netušil, jak dobrou službou mu psí útulek poslouží.

Když bylo dítě čisté, začal Pedro přemýšlet kam ho uložit. Potřeboval místo na dosah ruky při řízení, ale potřeboval také, aby dítě při prudkém zabrzdění nebo v zatáčce nespadlo. Vzal tedy koš a zkoušel různá místa, až přišel nato, že psí útulek pohodlně pasuje na podlažku před sedadlem pro spolujezdce. To se zdálo geniální. Na sedadlo vedle sebe si připravil vše, o čem si myslel, že by mohl potřebovat. Potichu zavřel všechny dveře seatu a vydal se na cestu.

Dlouho jel po pobřeží Středozemního moře a silnice ho vedla neustále severovýchodním směrem. Teprve za městem Adra ztratil moře z dohledu. Věděl, že se musí dostat do Murcie.

Tam teprve začíná dálnice, která ho povede celým Španělskem a Francií až do Německa.

Za Adrou si nebyl zcela jist, která cesta je rychlejší, a vybral si cestu do Cartageny.

To byla zajižďka, což dodatečně zjistil, ale protože byla již tma, rozhodl se, že se někde ubytuje.

Projel nočním městem po směrovkách, které ho naváděly na Murcii. Na předměstí se mu zalíbil malý hotýlek.

Zaparkoval vůz, popadl košík s děckem a ubytoval se.

Statná žena středního věku, asi majitelka, se pokřižovala, když spatřila batolátko v psím koší.

„Señore, kam jedete pro boha v tuto dobu s tím chudáčkem malým? Kde máte seňoru? Vždyť je to celé špinavé, ještě vám to umře!“ rozčileně se divila nad nočním pocestným.

„Señora, matka dítěte zemřela, tak jedeme k příbuzným, sám se o to nemohu starat,“ vypadla z Pedra výmluva, která měla takový účinek, že ji po zbytek cesty používal.

Markus byl vykoupán, dostal najíst a byl i jinak zaopatřen a Pedro mohl v klidu povečeřet a popít vína. Doña Magdalena, jak se majitelka hotýlku jmenovala, s lítostí a s úctou domnělého vdovce obskakovala.

„Señore, jděte spát, já se vám o chlapečka postarám a ráno ho vypravím na cestu. Hlavně, ať si odpočínáte a dobře dorazíte,“ kroutila hlavou, „tak dalekou cestu máte před sebou.“

Pedro ani nevěděl, co si vše vymýšlel, aby utišil její zvědavost.

Doña Magdalena posadila ráno Pedra k snídani, nechala si dát klíče od jeho vozu a zkontrolovala cestovní proviant. Psí košík v noci vydrbala a teď se sušil na slunci. Markuse nakrmila a čistě oblékla a připravila vše potřebné, co by se za jízdy mohlo hodit. Pak přistoupila celá uplakaná ke stolu, kde Pedro dojídal snídani.

„Señore, vaše paní má spoustu šatstva ve voze, chudáček, ještě je ani jednu nemohla užít. To je taková tragédie. Já jsem si dovolila vaše špinavé prádlo hodit do pračky, než vyrazíte, tak vám vše ještě usuším a vyžehlím. Pane Bože, proč jsi dovolil takové neštěstí?“

„To je od vás moc milé, doño Magdaléno,“ vložil se do bědování Pedro, aby zastavil vodopád nářků. Pomalu si počínal uvědomovat nemorálnost Antoniovy lumpárny. Julie mu dávala kázání a teď ještě tady ta ženská. Nejlepší na věci byla skutečnost, že začínal mít malého chlapce rád. Když utišil jeho pláč, dal mu najíst nebo ho přebalil, což mu již šlo docela dobře od ruky, chlapec se na něj usmíval a Pedro pociťoval jakési štěstí a teplo u srdce. Ano, odevzdá dítě pravé matce, Julii to přece slíbil. Co ale řekne? Schwarzovi určitě pošlou do Španělska policii. Tam se doví, že děti byly tři a Antonio ho odstřelí. Proč jsem takový zbabělec, pomyslel si a dopil kafe.

„Doño Magdaléno, jste vysloveně hodná žena, ale my budeme muset pomalu dále. Udělejte mi účet, já si zatím dojdou naproti do banky. Ty šaty po mé ženě si můžete nechat, máte-li pro to upotřebení, já je stejně nemůžu ani vidět.“ dodal, vstal a vydal se do banky. Potřeboval proměnit Estebaldovy dolary.

Cartagena bylo překrásné město s velkým přístavem, hlavní doménou španělského námořnictva. Když se nechal Pedro najmout do francouzské cizinecké legie, byl to právě cartgeňský přístav, kde se musel hlásit.

Po městě byly neustále vidět hlídky legie a proto neměl zájem se tu příliš ukazovat. Byl zapsán v knize zběhů. Tenkrát, když si myslel, že si polepší a uteče dědovým tyranským náladám, zjistil zanedlouho, že se hodně zmýlil. Život tam byl nesnesitelný, ale protože měl smlouvu, tak trpěl. Když v Casablance potkal Antonia, nenechal se dlouho přemlouvat, zběhnul a nastoupil službu na haciendě Gomeros.

Jednou, když navštívil svou babičku, kde byl stále policejně hlášen, zjistil, co si natropil. Legie byla týden co týden v domě a hledala ho. Měl jít do vězení nebo platit vysoké odškodné. Proto rychle zmizel zase do hor nad Madridem. Antonio ho nikde nehlásil, platil mu načerno, takže byl pro Legii k nenalezení. Jedině kdyby ho někdo udal. A ten někdo by mohl být jenom Antonio. Toho si byl Pedro vědom, proto měl takový strach. Julie byla hloupá husa, té by nikdo nic neudělal, jen by ji poslali zpět do Maroka.

Neuvažoval o tom, že se jí zrovna tak málo chtělo do Maroka, jako jemu do legie. Toto omlouvání bylo jen balzám na jeho špatné svědomí.

„Vete al infierno, Antonio. Jdi k do pekla, Antonio, teď jsem tvojí zásluhou prodal mladou ženu a ukradl tři miminka,“ bručel si pro sebe.

„Dnes máte štěstí, señore, je hodně výhodný kurs,“ vyrušil Pedra z přemítání muž za prepážkou v bance a sázel před něj spoustu pesetas.

„Máme dnes také nabídku na zřízení bezplatného konta u naší banky, jde to rychle, stačí jen osobní průkaz,“ pokračoval muž.

„No, no, señore, gracias, já tu jen projíždím,“ vysypal ze sebe Pedro výmluvu, shrábnul peníze a šel. To by tak ještě chybělo, být někde registrován, pomyslel si.

Doña Magdaléna měla již vše připravené, prádlo ze sušičky skládala Pedrovi do tašky a podávala mu čistou košili a kalhoty.

„Señore, já vám žádný účet nevystavím, měla bych vám sama dát peníze za to ženino ošacení. Jsou to parádní kousky, ještě s cenovkami. Tady se běžte převléknout a můžete vyjet. Zabalila jsem vám jídlo na cestu. Pro oba. Jen aby Bůh dal, abyste měl dítě dobře zaopatřené,“ a již si zase utírala kapesníčkem oči.

Pedro se převlékl, nanosil věci i psí koš s Markusem do vozu, nastoupil a nastartoval.

Doňě Magdaléně, která se loučila s muži tím způsobem, že strčila hlavu do otevřeného okénka vozu a chrlila spoustu rad a varování, dal tisícovku.

„Za vaši ochotu, señora, možná že se ještě někdy uvidíme,“ řekl a nečekaje na další slova díků, přidal plyn a vyjel do Murcie.

Cesta do Murcie netrvala dlouho. Město bylo něco kolem padesáti kilometrů vzdáleno. Zastavil jen jednou, aby natankoval. Na dálnici býval benzín dražší. Takže netrvalo dlouho a modrý vůz, minibus značky Seat, projel bránou. Automat mu zde podstrčil lístek, který bude muset při sjezdu z dálnice proplatit. Rozjel se za svým cílem.

Přes 700 kilometrů, až na francouzskou hranici, Pedro nezastavil ani jednou. Chlapeček byl dobře zaopatřen od doňi Magdalény a klidně spal, hukot motoru a kolébání vozu ho příjemně konejšilo.

Projel kolem měst Elche, Alicante a Tarragona. Toto město se hlásilo už daleko na obzoru obrovským zvonom smogu. Pak projížděl Barcelonou. Tady byla nepříjemná skutečnost, že dálnice před městem končila.

Okruh, který jiná města již měla, byl ještě ve výstavbě.

Pedro se musel pomalu prodírat nekonečnou metropolí, což bylo časové zdržení.

Několikrát se musel vypořádat se situací, známou obyvatelům Barcelony: pětiproudá ulice se za rohem další ulice změnil v tříproudou.

„Aby se v tom čert vyznal,“ bručel si vztekle, ale strach o nové auto z půjčovny mu bránil odpovídat na drzosti místních řidičů.

Už aby byl zase na dálnici, zatoužil. Ty byly ve Španělsku skoro prázdné. Poplatky na nich byly dost vysoké a španělští řidiči využívali státní silnice, která ubíhala podél dálnice po celou dobu jeho cesty a byla bezplatná. Za Barcelonou přestalo být vidět moře, které doposud stále probleskovalo svou modří po Pedrově pravici. Nastalo stoupání.

Teď se mu cesta zdála nekonečná. Za každou zatáčkou se objevila znovu do dále viditelná dálnice, až k obzoru, kam posadil Pedro svůj imaginární cíl, a když dorazil k tomuto bodu, otevřela se zase nekonečná dálka, znovu a znovu.

Pak dojel k Col de Perthusu, hraničnímu přechodu do Francie. To byl již vysoko v horách, v Pyrénées Orientales, které tu tvoří přirozenou hranici mezi oběma zeměmi. Na pravé straně se tyčila mohutná mohyla a přes celou dálnici byl postaven motel s občerstvením. Tady zastavil, nakrmil Markuse a také sám pojedl.

Celníci ho odmávlí, aniž by musel ukazovat papíry. To bylo dobré. Pro jistotu hodil přes Markuse deku, a tak ani nebylo vidět, že je ve voze. Byl ve Francii. Nevěděl, do jaké míry cizinecká legie mohla zasahovat do privilegií suverénních států, zda mohla své pátrání po zbězích rozšířit i na hraniční přechody. Doufal, že ne.

Dále ho pěkně udržovaná dálnice vedla kolem Montpellieru. Za městem Nimes se severovýchodní směr jeho dosavadní cesty změnil v severní. Blížil se k Lyonu. Tady byl provoz nepříjemně zhuštěn.

Francouzi měli agresivní styl jízdy, kdo dřív přijde, ten dřív mele. Pedro jel pomaleji než dosud. Jednak nechtěl, aby došlo k nějaké nehodě a jednak proto, že oddaloval průjezd Lyonem, kde musel projíždět tunelem, a toho se vždy bál.

Měl vždy panickou hrůzu. Srdce mu bušilo až v krku, z čela se mu lil pot a pocit strachu ovládl celé jeho myšlení. Pedro neměl tušení, že jeho pocity v tunelech s ním sdílí mnoho řidičů.

Již se silně stmívalo a Pedro si dal cíl: projet Lyonem a pak někde přespat.

Přijížděl již po břehu široké řeky, jež nesla jméno Rhone a provoz se natolik zpomalil, že vozy zůstávaly chvilkami stát.

Teď již byla úplná tma. Pouliční světla svítila, takže Pedro ani nepoznal, že vjel do obávaného tunelu. Než si to stačil uvědomit, byl zase venku.

No prosím, řekl si, nebylo to tak zlé. Přechod z noční osvětlené dálnice nebyl tak markantní, jako za bílého a slunečného dne.

Marně se rozhlížel po nějakém ubytování, ale proud večerního provozu ho nesl svým uspěchaným tokem ven z města. Nechtěl přespat v nějakém motelu, to se nezdálo být dost vhodné pro otce se psím košem, proto se rozhodl opustit dálnici a vjel do města Villefranche. Tady konečně našel hotýlky a penzionky. Přesně to prostředí, co hledal. Ale dnes neměl tolik štěstí jako v Cartageně. Dvakrát, když se ptal, měli obsazeno a v jednom penzionu ho s košem na psa vůbec nepustili k recepci. Konečně našel hotýlek, kde ho sice nechali přespat, ale podobnou doňu Magdalénu tu neměli.

Nebudu se tím nějak zatěžovat, pomyslel si a objednal si jídlo na pokoj a strávil celý večer s Markusem sám.

Pokoj nebyl moc čistý a v posteli již někdo jednou spal, na to by Pedro dal krk. Ve skříni vysel nějaký zapomenutý kabát, hnědý s kapucou, a tak ho přihodil do své tašky, vzpomněv si na tu zimu, která by ho mohla v Německu očekávat.

V noci špatně spal. Zdál se mu sen o Julii. Stála na pláži ocelově šedivého, bouřlivého moře a vlny jí smáčely dlouhou sukni. V ruce držela Markuse a na obzoru se kymácela loď, přes kterou se v intervalech valily obrovské, zpěněné masy slané vody. Markus plakal a křečovitě se držel Juliina krku. Pak viděl, jak blesk zasáhl loď a ta se začala potápět. Poté byl slyšet jen dětský pláč. Srdcervoucí, úpěnlivý pláč. Najednou byla Julie pryč a na vlnách plul psí košík s dítětem, které se vesele smálo. Snažil se ho rukou zachytit, ale nemohl se vlnami dostat až k jeho blízkosti. Koš se stále vzdaloval od břehu. Poté zase zaslechl Juliino volání. Zuřivě se bránila násilí dvou mužů na pláži.

To je jen sen, musím se vzbudit, říkal si a stál po pás ve vodě.

Pak se konečně probрал, zpocen a po celém těle se chvějící. Markus ležel v koši, byl vzhůru a spokojeně se usmíval. Začínalo svítat. Město se probouzelo startováním motorů a boucháním dveří vozů.

„No, co nespíš, mladej,“ oslovil dítě, „ty jsi mi chyběl ke štěstí, ale brzo budeš u mámy a budeš se mít dobře!“

Pedro se rozhodl, že již spát nepůjde a vydá se na cestu. Připravil jídlo pro chlapce a sám také našel ještě od Magdalény něco k snědku.

Zvláštní, přemýšlel si, jak dokážou ženský chlapům udělat radost. Milý soucit Julie a dobrota a přívětivost doňi Magdalény mu přinášely novou zkušenost.

Nevyrůstal v prostředí, kde by muž akceptoval a miloval svou ženu a ta mu oplácela láskou a oddaností. Takový svět mu byl cizí. Nemohl těžít z dobrých zkušeností dětství, naopak, tak jak mu byl děda špatným příkladem, takový, to se mylně domníval, je život. Mezi muži to bylo jiné, drsnější, a pokud nějakého znal, co prožíval něžný vztah se ženou, Pedrovi o tom nevyprávěl.

Najednou se mu ve vzpomínce zjevila Josefa Schwarzová. Její krásný bledý obličej, její lesklé černé vlasy, její štíhlá vysoká postava a její nesmírná dobrota, které si dříve nebyl vědom. Když se zdržovala na haciendě Gomeros a potřebovala něco od něj, třeba někam odvézt, vždy ho slušně požádala, vždy řekla: neměl byste, señore Cervantesi, náhodou čas pro mne?

„Náhodou čas,“ musel se tenkrát smát. Vždyť neměl nic jiného na práci, než sem tam někam dojet a čekat na Antoniovu pokyny, což byly většinou nějaké lumpárny.

Jednou ho Josefa požádala, aby ji zavezl do kostela na bohoslužbu. Nechtěla dovézt až ke chrámu, chtěla poslední kousek cesty, přes náměstí, jít pěšky. Čekal na ni tenkrát u Manuela v baru a viděl, jak se za ní muži otáčeli. Jejich pohledy byly však jiné, než jaké znal, když se chlapi dívali na holky u Masné báby. Byly uctivé a snad trochu závistivé. Ta závist patřila muži, kterého si tato žena vybrala za partnera. Tenkrát tomu nerozuměl, ale teď počínal chápat, že po světě běhají dva druhy žen. Ty, co jsou vhodné jen do postele, a ty druhé, pro život.

Josefa se zdržela dlouho v kostele, bylo již dávno po bohoslužbě, když konečně přišla. Seděla pak zadumaná ve voze a pak pronesla prapodivnou otázku:

„Věříte v dobrotu Boha, señore Cervantesi?“

Pokrčil tehdy jen rameny a debata byla u konce.

Této ženě má vrátit dítě? Jen tak, señora, tady ho máte, chtěla jste ho. Ta představa se mu zdála čím dál tím horší. Ale co, někdo se o Markuse musí postarat. Ukončil své zadumání, popadl svou tašku a košík a odešel z hotelu.

Protože musel platit ubytování předem, s nikým se neloučil.

A zase uháněl modrý minibus španělské značky a se španělským číslem, s tmavým kudrnatým mužem s páskou přes jedno oko a s košíkem na psa, v němž roztomile žvatlalo malé dítě, k severu.

Když minul Dijon a měl před sebou Metz, musel tankovat.

Po zaplacení, když přicházel k vozu, jehož dveře nechal pootevřené, slyšel, že se něco děje. Markus se hlasitě smál a něco světlého a chlupatého se pohybovalo ve voze. Pedro zrychlil krok připraven k útoku, k boji, k obraně svého štěstí. Pak ale zůstal stát a hlasitě se rozesmál. Malý pejsek, něco, co se podobalo pudlovi, stál zadními pacičkami na sedadle spolujezdce a vehementně vrtěl ocáskem. Přední pacičky měl v koši, který tu stál na podlaze a olizoval miminko, které to muselo lechtat a tak se hlasitě smálo. To byl pohled pro bohy a Pedro si nepamatoval, kdy byl naposledy tak šťasten.

Když se nabažil té podívané, začal se rozhlížet, komu toto sladké stvoření patří. Nikde nebyl majitel vidět a pejsek se pěkně stulil do klubička u Markusových nožiček. Zašel tedy ještě jednou do pokladny a ptal se, komu ten pes patří.

„Pane, ten tu pobíhá již od včerejška, asi ho tu někdo zapomněl,“ byla strohá odpověď Francouze, který, přestože byl zaměstnancem v prodejně vysoko explozivního zboží, benzínu, měl zapálené cigáro v koutku úst.

„Kdybych si ho vzal, vadilo by vám to?“

„Ale jen si ho klidně vezměte, nám tady stejně jen dělá zmatek a není k odehnání.“

To nemusel Pedrovi nikdo říkat dvakrát. Prásknul dveřmi a nastartoval.

Krajina uháněla za okny vozu a Pedro přemýšlel, jak se bude štěně jmenovat.

„Jak pak ti říkali, voříšku? Musíme si něco pro tebe vymyslet. Takový pěkný pejsek, fešák jsi.“ Štěně koukalo černýma očima, které se spolu s černým čumáčkem hezky vyjímal ve světlém béžovém kožíšku v barvě šampusu. Návěstní cedule oznamovaly, že právě projíždějí kolem výjezdu na Dijon-sever. Pedro bouchnul dlaní do volantu:

„Dijon, to je pěkné jméno, tak se budeš jmenovat,“ podrbal pejska za ušima a oplatou byl olíznut na hřbetu ruky, „líbí se ti to? Dijon, Dijon...“

Pejsek koukal, hlavičku na stranu, ouška vztyčená, vypadalo to, jako by nechtěl ani jedno slovo nového pána přeslechnout. Pak se stočil do klubička, ale opatrně, aby nezalehl svého spolucestujícího, Markuse.

Při této milé společnosti bylo cestování příjemnější. Bylo ještě brzo dopoledne a Pedro byl rád, že si dnes přivstal. Kdyby se válel v posteli, asi by Dijona nepoznal.

Teď již minuli ukazatel, na kterém stálo: Saarbrücken – Deutschland.

Začínal být trochu nervózní. Německá hranice mu naháněla strach. Měl sice výhodu, že ovládal perfektně řeč, měl dokonce švábský dialekt, to je nářečí, kterým se mluvilo kolem Stuttgartu, ale měl jisté potíže. Jeho němčina, řeč, kterou mluvil se svou babičkou, zůstala stát v dětském pokoji na předměstí Madridu. Dál se nevyvíjela. To, co si s ní povídal, to, co byl tenkrát jeho zájem, to neodpovídalo potřebám, které by dnes musel v této řeči vyjádřit. Měl sice kamarády v Legii, Němce, s kterými se domluvil, ale formulování jeho vět mu často přineslo jejich smích. No, pro běžnou domluvu to stačilo a na konverzace Pedro stejně nebyl.

Před dálničním přechodem do Spolkové republiky byla vidět řada aut. Jeden, dva, tři vozy byly jednoduše celníky odmávnuty. Pak si státní úředníci nechali ukázat papíry. Pedro si počítal auta po třech a vyšlo mu, že by ho mohli také odmávnout.

Markus spal a Dijon ho hrál svým pelíškem. Pedro přehodil deku přes dítě tak šikovně, že to vypadalo jako by tu byl jen pes. Blížil se k celní kontrole. Celník rytmus tří dodržoval a nejprve Pedra odmávl. Než ale stačil přidat plyn, celník si to rozmyslel a vůz zadržel.

Počal vozidlo obcházet a nahlížel do oken. Dlaní ruky si stínil oči, aby lépe viděl. To jsou ony situace, kdy i nevinní šoféři začínají mít špatné svědomí. Což teprve Pedro, který pašoval ukradené dítě. Zbabělec Pedro se začínal potit. Dijon okamžitě zvedl hlavičku a pohledem se ptal: bojíš se? proč?

Celník obešel vůz a nechal si ukázat papíry.

„Für den Hund haben Sie auch Papieren, der Herr?“

Jak by mohl mít papíry pro psa? Než stačil dát odpověď, vyřešil to Dijon po svém. Skočil Pedrovi na klín a začal německému úředníku olizovat tvář. Ocáskem zase vrtěl a oči říkaly: toho nového páníčka mi brát nebudeš...

Celník byl asi milovník zvířat a začal psa hladit. Pedro se ani nehýbal, chvíli pozoroval to divadlo, než mu došlo, že se tu čeká na psí papíry. Já, darebák, se do Německa dostanu, ale pejsek ne, myslel si. Pak chtěl říci, po pravdě, že mu pes přiběhl, ale naštěstí se zarazil. Jak mu mohl pejsek přiběhnout i s košíkem? Pak tu najednou byla spásná výmluva:

„Víte, jedu domů, můj synáček má narozeniny a takového pejska si vždy přál. Jedu již dost pozdě a na očkovací průkaz jsem úplně zapomněl. Jestli Dijona nepřivezu, to bude pláče!“ olízl si Pedro rty, protože mu zcela vyschlo v ústech.

„Dijon, to je pěkné jméno, kolik pak je synáčkovi?“

„Bude mu pět, ale víte, on je postižen, nemůže chodit, již od narození.“

„Fahren sie weiter, der Herr, ale příště bych prosil aby jste měl vše v pořádku,“ plechově plácl do střechy vozu německý milovník zvířat a byl rád, že přestupek byl toho druhu, ke kterému mohl sám vyřknout rozhodnutí.

Pedro šlápl na plyn. Dijon si sedl na sedadlo spolujezdce a hrdě se díval po německé krajině. To jsem pašák, vid' Pedro, říkal jeho bystrý pohled.

Pedro se probral ze zamyšlení, protože mu najednou byla zima a něco ho neustále ťukalo do stehna. Slunce se chýlilo k západu a domu, jenž se majestátně tyčil nad jezerem a pěkně se zrcadlil v jeho vodách, stačilo osvětlovat již jen červenou střechu. Na druhé straně jezera, tam až u lesa se počaly tvořit šmouhy mlhy. Dijon vytrvale čumáčkem, kterým strkal do jeho stehna, vyžadoval pozornost. Markus spal pěkně zabalený v dece ve svém koši.

Pedro si vzpomněl na kabát, který si cestou v hotelu přivlastnil a šel k vozu, aby si ho mohl obléci. Dijon se chtěl za ním rozběhnout, ale pak zůstal stát u dítěte, zase popoběhl k pánovi a zase se vrátil ke koši. Snad tu to miminko nenecháme, říkalo jeho starostlivé počínání. Pak se ale uklidnil, protože pán se počal od auta vracet, potýkaje se s kabátem.

At' se Pedro snažil jak chtěl, u kabátu nemohl najít ani zadek, ani předek, byla tu jen jedna díra nahoře u kapuce a dole velká, u nohou. Chvilí nad tím kusem hnědé látky uvažoval, než mu došlo, že to je sutana a že se to přetahuje přes hlavu. Tak si tu věc hodil jen přes ramena. Usedl zase na lavičku a přemýšlel dále. Byl u cíle své cesty. Seděl před domem, který by zákony a soudy všech států světa předaly tomu chlapci, co spí ve psím koši. Markusovi to však bylo zcela jedno. Silný, voňavý vzduch taunusských lesů mu dopřával vydatného spánku.

Pedro si povzdychl a pak přenesl koš z lavičky do vozu. Než stačil sbalit věci, které při krmení dítěte potřeboval, seděl Dijon na svém místě a pozorně sledoval pánovo počínání, a čicháním se přesvědčil, zda Markus skutečně v koši je.

Modrý vůz zastavil před tepanou branou sídla. Dijon okamžitě vylétl z vozu a s hlasitým štěkotem nadával ovčáckému psu, který stejným povykem bránil své teritorium za plotem, v parku. Z vysoké jedle, co tu stála u sloupu a jejíž větve dosahovaly až nad pozemek, rozčileně vzletla straka a s kvákáním odlétla do lesa oznámit porušení klidu.

K bráně přicházel muž, asi zahradník, protože měl hrábě v ruce. Gumové boty šoural po šterkové cestě za sebou. Byl již dosti starý.

„Mohu pánovi nějak pomoci?“ zdvořile se optal.

Pedro chtěl ze sebe vypravit své přání, ale rozčilením mu selhal hlas a proto si odkašlal. Polkl a při druhém pokusu to bylo již lepší, ale jeho hlas byl stejně chraptivý.

„Chtěl bych mluvit s paní Schwarzovou. Mám pro ni důležitou zprávu.“

„To je mi líto, ale touto dobou je panstvo vždy ve Francii, v Laverune.“

„Kde to je?“

„To je u Montpellieru, pane.“ zůstával zdvořilý zahradník.

„A kdy se vrátí?“

„Jezdí tam vždy na několik týdnů a teprve před dvěma dny odjeli. Jestli máte něco obchodního, mám jejich telefonní číslo, mohl bych je zavolat,“ přendal muž hrábě z jedné ruky do druhé.

„Ne, ne, to musí být doručeno osobně. Tak vám pěkně děkuji,“ řekl Pedro a vrátil se k vozu, pak si ale na něco vzpomněl a ještě jednou se otočil k muži za plotem.

„Nevíte náhodou, zda se tady ve městečku dá někde přespát, pane?“

„Ale to víte, že to vím, vždyť jsem se tam narodil. Jeďte městem směrem na Frankfurt a na hlavní, po pravé straně, je takový malý penzionek. Zur Adler se jmenuje, majitelka je moje neteř a mají to tam moc pěkné.“

Pedro otočil vůz a vrátil se zpět. Montpellier, že mne to nenapadlo, vždyť jsem tam několikrát s Antoniem byl. To je kilometrů, co jsme si mohli ušetřit! Dijon štěkl a zadíval se na pána. Aha, něco dobrého pro něco špatného, tebe bych, pejsku, nepotkal. A pohladil zvíře po hlavičce, což se Dijonovi moc líbilo.

Zur Adler na hlavní silnici skutečně stál a teď již všemi okny svítil do podzimního stmívání. Pedro ale nezastavil. Zajel do postranní uličky a vyhlížel nějaký jiný hostinec. Zahradník Schwarzů a jeho neteř, to by si jednou mohli dát dvě a dvě dohromady a Pedro nechtěl dítě vézt zpět do Francie. Nevěděl ještě, co udělá, ale chtěl se dítěte již zbavit. Také myslel na Antonia a na vrácení vozu a při pomýšlení na tisíce kilometrů, které se na tachometru ukáží, ho mrazilo.

Najednou ulice končila vjezdem do jakési usedlosti. Vrata byla otevřena a podle trávy, která je zarůstala, bylo vidět, že se nikdy nezavírají. Cedulka, co byla připevněna na plotě, oznamovala, že se zde nachází dětský domov pod patronátem církve.

Teď již byla docela tma a lampa, která měla vjezd do domova osvětlovat, byla rozbitá. Nesvítla. Pedrovu myšlenku následovalo rychlé rozhodnutí a horečná činnost. Měl strach, aby si to nerozmyslel. Popadl koš s Markusem, potřeby, které by se pro první noc mohly hodit, naházal Markusovi k nožičkám, Dijona zavřel ve voze a šel k budově. Vchod domu nebyl osvětlen a jen do tmy zářící okna prozrazovala, že útulek je v provozu. Položil koš před dveře a chtěl zazvonit, ale zvonek nenašel. Vrátil se k vozu a odjel. Projížděl městečkem a skutečně našel jiný hostinec. Měl ale smůlu.

„Pane, dnes nenajdete nikde místo na přespání, protože tu myslivci pořádají v okolních lesích honu a tak je vše obsazeno. Ale jestli vám můžu poradit,“ prapodivným nářečím, ale docela milým hlasem mu tuto špatnou zprávu hlásilo mladé děvče, dřevajíc se při tom na jeho cizí auto, „v útulku pro děti také nechávají někdy pocestné přespát, zkuste to tam.“

To bylo pro Pedra nečekané zvrácení plánu. Nechtěl odjet, dokud se nepřesvědčí o osudu chlapce, ale zrovna v dětském domově přespát se mu zdálo moc drzé. Zajel vozem na pokraj lesa, který viděl za plotem ústavu, ale z jiné strany. Zabalil se do sutany, protože deku nechal Markusovi a přemýšlel. Ten hadr toho mnicha, nebo kdo to byl, moc nehrje, povzdech si.

Mnicha! To slovo mnich se mu nechtělo vytrátit z paměti. Nevěděl proč. Dijon vyskočil na jeho klín a dlouho hledal místo, než se pohodlně uložil. Být mnichem je docela bezstarostné živobytí. Bydlíš si v klášteře, máš jídlo a pití, jsi chudý. Stejně k životu víc nepotřebuješ, než to jídlo, pití a postel, rozvíjel své myšlenky dále. Když jsi na cestách, tak tě v jiném klášteře nechají přespat a život je klidný, bezstarostný.....přespat! Přespat!!!

„Dijone, teď se půjdeš vyčůrat támhle k tomu stromečku, a pak tu na mne v autě počkáš, já se ráno vrátím,“ oslovil Pedro svého kamaráda a přetáhl si sutanu přes hlavu, zamkl auto a odešel.

Sonora Desert 1973

Poušť Sonora se nachází v severní Americe. Z Arizony se táhne až do Mexika. Není to poušť v pravém slova smyslu, jako například Sahara, kde jsou vidět jen písečné duny, je to poušť plná rostlin a kamenů a skal. Proto se říká, že je to polopoušť.

Svým způsobem je to překrásná příroda, která se dá jen těžko popsat. Člověk ji musí vnímat všemi smysly. Vidět, slyšet a cítit.

Mexická Sonora je na západní straně omývána Kalifornským zálivem. Poloostrov Baja Kalifornia jej svou dlouhou přirozenou hrází dělí od Pacifického oceánu.

Ale vraťme se k Sonorské poušti.

Nikde není ticho takové jako zde. Je to daleký otevřený kraj, nad nímž se rozprostírá modrá, zelenkavá obloha, s bělostnými šmouhami mraků, které tiše a nenápadně, můžeme říci majestátně, mění svoje obrazce a rozměry. V dále je vidět řetěz zdánlivě modravých, ve skutečnosti však červenavých, kamenitých hor. Máš pocit, jako by obrovský vůz přivezl hromadu balvanů, a tam, kde vidíš hory, svůj náklad vysypal. Drobnější kameny se dokutálely až k tvým nohám.

Jako telegrafní sloupy stojí tu a tam vysoké kmeny kaktusu Saguarosy, pod nimiž červeně září, vypadající jako trnité keře, Ocoltillo, kaktusy s červenými květy.

Jako obovitá, až pět metrů vysoká kuřata působí chlupaté Opuntie, okupované jakýmsi soudky s květem, kaktusem zvaným Fero. Tomu všemu dominují patnáctimetrové ruce s prsty vztyčenými k nebi, jimž se říká kandelábrové kaktusy.

Vzduch je tu silný a horký, skoro hmatatelně suchý, a pohledem do dále se mění v modravé přeludy vodních ploch. Je cítit suchým senem a vlhkým slaným mořem a směsí exotických koření.

Sonorská poušť má i svou akustiku. To jen v prvních okamžicích nevnímáš nic. Pak začneš slyšet posvátné ticho nekonečných, hlubokých, žádnou překážkou nedělených dálek.

Jako by něžnou a melodickou španělskou kytaru doprovázel mohutný smyčcový orchestr. Příroda si sama vydobyla vládu nad tímto krajem a do dnešního dne nenašla nepřitele, dobyvatele, který by nad ní zvítězil. Jsi tu zcela odkázán na její přízeň a náladu.

Na pokraji této majestátní krajiny stojí městečko Puerto Peñasco. Se vzdáleným světem je spojeno železniční dráhou a letištěm. A protože leží na pobřeží, jak jeho jméno prozrazuje, má i svůj přístav.

Tady pokračuje příběh Julie.

Poté, co Pedro vystoupil z vozu, aby se mohl “vyvenčit”, jak pravil Julii, zůstala mladá žena s malým Markusem ve voze sama. Pedro zastavil na jakémsi odpočívadle poblíž hustého porostu a na pokraji opuštěné špinavé pláže. Pravděpodobně byl příliv, protože hladina moře byla nedaleko. Na obzoru plula jakási loď, ale Julie jí nevěnovala pozornost.

Protože pocítila známý zápach, začala děťátko přebalovat. Nezpazorovala gumový člun s přívěsným motorem, který rychle připlul od lodi, jež byla ve skutečnosti zakotvena. Ze člunu vyskočili dva muži, třetí zůstal u běžícího motoru.

Ty dva muže, již rychle běželi k zaparkovanému vozu, spatřila Julie teprve v tom okamžiku, když prudce otevřeli dveře minibusu. Vše šlo velice rychle. Julie začala křičet teprve, když ji už vláčeli k moři. Dítě, všechny potřeby, které byly na cestu nutné, i její osobní věci zůstaly ve voze.

Pedro vše pozoroval ze křoví. Když viděl, že člun s Julii odrazil od písečného břehu a vydal se zpět k lodi, sedl do vozu a pokračoval v cestě. Po necelém kilometru jízdy minul návěsní ceduli, která mu oznámila, že vjel do městečka Almuñecar.

Muži měli co dělat, aby běsnění Julie zvládli. Byla to samice, matka, co bojovala o život dítěte. Gumový člun se málem zvrhl při jejím boji, takže jeden z mužů musel použít násilí, tvrdé pěsti, která Julii uspala. Nehybné tělo pak vytáhli společně se dvěma námořníky, čekajícími na lodi, na palubu.

Byla to rybářská loď, jejíž lepší časy již dávno pominuly. Na palubě se nacházela oprýskaná bouda, kajuta, ze které bylo možno se dostat do stísněného podpalubí. Všude byly cítit ryby. Zbytky posledního lovu se povalovaly na palubě, jež byla k tomuto účelu dost hluboká. Motor, pohánějící lodní šroub, kašlal

v záchratach malých výbuchů, které doprovázel naftový kouř a zápach. Gumový člun byl lanem uvázan k mateřské lodi a následoval ji houpavě ve vlnách, které loď vířila.

Musel jsi mít dávku odvahy a důvěry, abys mohl vložit svůj život do klína tohoto mořského starce. Barvou trupu býval kdysi červený nátěr a kajuta nesla zbytky žlutě.

Muži, kteří Julii vtáhli do podpalubí a uložili ji, jak nejlépe dovedli, se od dojmu této plovoucí škaredy nelišili ani trošku. Byla to hromada dobrodruhů různých národností.

Loď nesla oprýskané jméno: Qovanaj.

Alfred Danabas byl náčelníkem této smečky mořských vlků. Rybolovem se živil jen podle finančních dokladů a ve velké nouzi. Jinak se zabýval pašeráctvím. Bral vše, co mu bylo nabídnuto a co mu přineslo peníze.

Alfred byl starý známý Mastné báby a právě této dámě patřila tato loď. Plula pod marockou vlajkou. Mastná bába, jejíž pravé jméno bylo Violetta Fioli, měla hochy, kteří jí byli zavázáni, nebo kteří si rádi něco bokem přivydělali, roztroušené po celém světě a ve všech přístavech. Violetta, která málokdy opustila svůj Růžový květ, velela silnou rukou podvodnickému impériu a byla známá všem velkým darebákům, kteří rádi její služby využívali. Byla spolehlivá.

Andrzej Rolack byl právě jeden z těch „velkejch“. Jednoho dne roku 1973, bylo to koncem února, vstoupil do Violettiny špeluňky. Byl to statný chlap vysoké postavy, mohutných svalů a dlouhých světlých vlasů. Jeho sebevědomé vystupování a hluboký hlasitý hlas zabránil mlaskání Mastné báby, protože ta okamžitě vycítila větší zisk než jí mohly poskytnout líbánky ve špinavé posteli.

Bez dlouhého otálení došlo k obchodnímu jednání. Přichozí musel dostat dobré reference o doňě Fioli, tak ji oslovoval, protože bez okolků a zdráhání přednesl svůj požadavek.

Jeho španělština nesla jihoamerický přízvuk.

„Doño Fiolo, ověřil jsem si, že jsem u vás na správné adrese. Mé přání je poněkud nezvyklé, ale dobře placené.“

Mastná bába mezitím zavedla hosta do své kanceláře. Byla to místnost, která se nacházela v zadní části pověstného lokálu a neměla oken. Na dveřích se zlatavě třpytila cedulka – Office. Byla přeplněna starým letitým nábytkem, byla cítit špínou a kočičími výkaly. Uprostřed stál nevkusný psací stůl s telefonem, nevkusný proto, že to byl styl Ludvíka XIV. na kroucených nožičkách, natřený bílou barvou se zlatým lemováním. Violetta byla na tento kus nábytku nesmírně pyšná. Usadila se za stůl, lépe řečeno vtláčila své proporce na židli za stolem a pokynula hostu, aby usedl před ní. Uzoučkými skulinkami, za kterými se schovávaly její bystré oči v mastné a tlusté tváři, pozorovala muže. Obrovský kocour, který vyskočil na stůl, měl asi tento parádní kus nábytku zakázán. Byl mohutnou paží beze slov smeten k zemi.

„Potřeboval bych,“ pokračoval muž, jenž se usadil na příkázané místo a rozeplnul sako svých bílých, drahých šatů, „do letošního podzimu mladá děvčata, ale ne více jak třicet kusů. Nemám na mysli děti,“ upřesnil svůj požadavek, „mladé ženy potřebuji. Nejlepší by byly k tomu účelu dívky, které nemají rodiny a jiné závazky,“ dokončil svou řeč muž a z vnitřní kapsy saka počal vydávat balíčky ještě bankou svázaných stodolarových bankovek.

Violetta polkla a přestože ji tento obchod omráčil, nedávala na sobě nic znát. Pokud si pamatovala, tak otrokářství bylo již dávno zavrženo. Škoda, pomyslela si, zboží by tu bylo spoustu. Muž počal, poté co položil bankovky pěkně lákavě na dosah Violettiných rukou, dále něco hledat v bílém saku. Moucha, která tu celou dobu rušila rozmluvu, si sedla na mohutné, v šatech bez rukávů obnažené paže Mastné báby. Ta ukončila mastným hlasitým plácnutím její poletující život. Bylo vidět, že se muž zvuku lekl, ale neřekl ani slovo. Prohlížel malý zápisníček, který konečně našel.

„Doño Fiolo, koncem léta tu v přístavu zakotví má loď. Připluje z Panamy. Vyloží svůj náklad a obratem se bude vracet. Bylo by velice milé, kdybyste v tu dobu měla můj požadavek tady někde uskladněn. Nepříjemné pro nás oba je ta skutečnost, že nebudu vědět přesný den a hodinu příplutí lodi. Doufám, že na této nezměnitelné situaci neztroskotá náš obchod. Navrhuji, že vám řeknu den, od kterého byste měla být na příplutí lodi připravena a každý den mého zpoždění vám dostatečně vyplatím.“

Muž skončil a čekal na odpověď. Mastná bába, i když podobný obchod ještě nezažila, věděla, že nesmí spěchat. Stodolarové bankovky lákaly její pozornost, ale dokázala se ovládnout. Z jednoho malinkého šuplíčku Ludvíkova psacího stolu vyndala tlustá cigára a nabídla hostovi. Odmítl. Bez zeptání si tedy sama zapálila. Vychutnala první voňavý šluk a zadívala se na muže.

„Předpokládám, pane, že tady ty drobné, co tu leží na stole, jsou jenom záloha. Potěšilo by mne, kdybych věděla, jak vás mohu oslovovat.“

„Andrzej Rolack je mé jméno, doño Fiolo, promiňte, jsem zvyklý, že mne každý v mém světě zná, neuvědomil jsem si tuto skutečnost. Samozřejmě, je to jenom záloha. Za každou mladou a zdravou ženu dostanete 15 tisíc dolarů, plus ty dny, kdy budete muset na mou loď čekat. O osud těch žen se nemusíte strachovat, budou dobře zaopatřeny, ale do Evropy se již nikdy nevrátí.“

„Jsme v Africe, seňore Rolacku, ale dochází mi, že o černošky nestojíte.“

Andrzej Rolack nekomentoval Violettinu výtku a vyčkával.

Nebyl by to žádný kšeft pro Mastnou bábu, kdyby nesmlouvala. O holky, které nevěděly kam patří, které neměly domov, nebyla nouze, ale to asi tady ten muž nevěděl.

„Dobře, ale 15 tisíc je málo za to riziko, které na mne čeká. Řekněme 25 tisíc. To by odpovídalo mým vydáním, která s tímto obchodem budu mít.“

Muž chvíli mlčel a pak řekl:

„Doño Fiolo, jsem jednatelem kartelu a mám přesné pokyny. Abych pro vás důležité smlouvání zkrátil, víc jak 20 tisíc není můj zákazník ochoten vydat. Zdůrazňuji ještě jednou, musí to být dívky k pomilování, vy jistě rozumíte, co tím míním.“

Violettě zamrazilo, přestože bylo v místnosti horko. Kartel a Jižní Amerika, tady se jednalo jen o drogy. Počala se potit. Studené výtoky jejího těla stékaly mezi jejími obrovskými ňadry až na zrovna tak neskutečně masité břicho a nutily ji si tato mohutná místa dlaní utřít. Ovládla se však.

„Done Rolacku, kdyby vás ke mně nepřivedla skutečnost, jak jste sám pravil, že jste na dobré adrese, ani bychom se nepoznali. Můžete se spolehnout.“

Muž vstal, položil lístek s datem příplutí a jménem lodi, na kterou měla být připravena, a aniž by zavřel pohledem o dolary ležící na stole, opustil její Office a pak Růžový květ.

Rybářská loď Qovanaj kašlala a prskala jihozápadním směrem, neustále v dohledu pobřeží. Alfred Danabas měl přesné pokyny, které spolu s Mastnou bábou celé léto plánovali a do podrobností propracovávali. Mladých dívek měli spoustu, to divadlo u špinavé pláže poblíž Almuñecaru bylo výjimkou. Violetta chtěla starému příteli Estebaldovi vyjít vstříc s jeho potížemi. Jinak děvčata byla povolná, protože myslela, že se budou moci bohatě vdát. Ta zvěst se šířila přístavy a pochybnými částmi měst na středozemském pobřeží jako požár. Violetta měla pořadník a vybírala přiměřený poplatek a děvčata, když byl již počet zájemkyň dostatečný, se snažila tento poplatek přeplácet.

Loď měla namířeno do přístavu Estepona, kde nalodila dívky, které tu čekaly na příležitost svého života, a pokračovala dále jižním směrem.

V přístavu La Línea bylo zase naloženo pár děvčat a pak proplouvala již loď Gibaltarem. Poté kopírovala, zase v dohledu, africké pobřeží. Alfred Danabas dal pokyn k přistání až v Salé, což bylo předměstí Rabatu, hlavního města Maroka. Zde museli tankovat.

Děvčata se štěbetáním využila této příležitosti k procházce přístavem. Julie nesměla loď opustit.

Když se probírala z mdlob a zjistila, že se nachází na staré rybářské lodi, hned věděla, kdo za vším vězí. Bolela ji hlava a tělo měla samou modřinu. Poddala se osudu. Tělesná bolest však nebyla tak palčivá, jako duševní. Chyběl jí Markus. Podle řeči děvčat vyrozuměla, kam se jede, ale jejich radost s nimi sdílet nemohla. Posádka lodi se k nim chovala neutrálně, ona však byla pod dozorem kapitána.

Alfred věděl, že toto děvče se na lodi nachází nedobrovolně a že musí opustit evropský kontinent zrovna tak, jako Afriku. Do kšeftičků Mastné báby se nepletl, ale k Julii se choval slušně. Julie, když poznala, že kapitán je tvrdšas, ale jinak se s ním dá vyjít, respektovala jeho příkazy. Věděla, že trpělivost je její jedinou zbraní.

Po natankování v Salé vyplula loď ke svému cíli – Dar el-Beyda, světu známé pod jménem Casablanca. Tady byla pestrá dámská společnost eskortována k Mastné bábě a jen Julie byla zamčena v jednom z pokojů pověstného Růžového květu. Ostatní holky se mohly volně pohybovat a stále do počtu přibývaly. Violetta vařila a nechala si platit ubytování a přemýšlela o tom, že i kdyby Andrzej Rolack se svou lodí nepřijel, udělala stejně dobrý kšeft.

Ale on přijel. Přesně na čas. Protože holky, pro které nebylo již místa, dělaly kravál, přidala mu dvě jako bonus, za které nechtěla peníze. Rolack se usmíval a bylo vidět, že si o tom blázinci myslí své.

Byl již podzim a brzo se stmívalo, a právě teprve za tmy přijela před Růžový květ s velkým rachotem a zápachem podivná bouda s koly, z oprýskaných plechů, držících pohromadě snad jenom silou vůle – autobus. Děvčata obtěžkaná kufry a jinými zavazadly se tlačila o závod, jako by v kabině již ženiši seděli, měli náruče připravené k objetí, v jedné ruce držíce rudé růže a v druhé zelené bankovky.

Zelené bankovky viděla však jen Violetta. Seděla s Andrzejem Rolackem ve svém Office, kouřila tlusté cigáro a Rolack se nechal zlákat na koňak. Byl velice spokojen, zboží bylo krásné a nadmíru čerstvé, jak se vyjádřil již dnešního odpoledne.

Violetta nemeškala a poslala Alfreda do přístavu. Ale žádná loď udaného jména z Panamy nepřiplula, ani dnes ani v minulých dnech. A Alfred se v přístavu vyznal. Jméno Andrzej Rolack bylo přístavnímu kapitánovi také neznámé. Mastná bába byla nadmíru zvědavá. Tak dlouho vrzala židlí za stolem Ludvika XIV., až se zeptala. Odpověď byla strohá a Violetta, přestože měla pro strach uděláno, ztuhla v provinilém, přihlouplém úsměvu.

„Doño Fiolo, nemyslíte přece vážně, že jsem vám řekl pravé jméno lodi. V tomto bodě mne udivuje vaše amatérská otázka. Jistě jste si udělala u kartelu dobré jméno vaší dodávkou a radil bych vám podobných dotazů se v budoucnosti vyvarovat. Nemusím doufat připomínat, že jsem u vás nikdy nebyl a žádný obchod s

vámi neuzavřel.“ Svým zvučným, hlasitým hlasem pronesl výtku, která zněla jako výhrůžka, a měl se k odchodu.

„Pane Rolacku, měla bych k vám jednu prosbu, je to privátní záležitost.“ pípala tiše, vzpomněvši si na Julii.

„Prosím?“

„Mezi zbožím je jedno děvče, Julie se jmenuje, na té mi velice záleží, aby se nikdy nedostala zpět. Také jsem vám za ni nic nepočítala.“

„Spolehněte se, doño Fiolo, zpět se určitě žádná nevrátí. Možná, že se naše cesty ještě jednou zkříží, ale to ponecháme osudu. Poroučím se.“

Muž opustil Růžový květ, vstoupil do autobusu. Ten se líným čachtáním motoru dal do pohybu. Alfred, který tu po dobu obchodního jednání u Mastné báby stál a dával pozor, aby Julie neutekla, se podivil, že se rozjel jiným směrem, než k přístavu.

Sefiaja 1973

Moře bylo klidné, obloha takřka bez mráčku, ale vzduch byl ještě docela chladný. Nákladní loď Omerova strýce Mortena Gustavsona plula jihozápadním směrem, vyhýbajíc se všem známým oceánským cestám. Gustavson sám stál na můstku a pozoroval přístroje a jejich údaje. Loď nebyla dostatečně naložena, a tak měla jen nepatrný ponor. Hlavně aby nepřišla bouře, pomyslel si starý mořský vlk.

Omer, pětadvacetiletý Mexičan, drobné dobře stavěné postavy, černých neposedných vlasů a líbivého obličeje, musel opustit své místo u radaru a vysílačky, a tak se poflakoval po palubě. Jak vzrušující náklad vezou. Samá pěkná děvčata.

Když v minulých dnech vykládali náklad, který byl naložen v Colonu, drahocenné jihoamerické dřevo na stavbu nábytku, dostal Gustavson naštěstí nečekanou zakázku, která mu měla být předána přímo na moři, jižně od Casablanky. Celou cestu na východ k africkému pobřeží se trápil tou skutečností, že zpět bude muset plout naprázdno. Omer, který seděl u vysílačky, dostával jeho frustraci z první ruky. A skutečně. Ať telegrafoval kam chtěl, žádný rejdář neměl rito. Co si pamatoval, takovou smůlu ještě neměl. Stávalo se, že musel i několik týdnů čekat, ale věděl, že bude mít loď plnou. Naštěstí, ještě než dorazili do přístavu Casablanky, dostali telegram. Jistý Andrzej Rolack se zdvořile ptal, zda by mohl využít jejich služeb. Omer seděl sám u přístroje a tak vyběhl jak střela, aby strýci tuto báječnou novinu mohl sdělit. Gustavson kroutil hlavou, to jméno ještě nikdy neslyšel, a co to bude za náklad, mu Omer sdělit nemohl, protože Rolack slíbil, že loď při vykládání v přístavu sám navštíví.

Tak se také stalo. Gustavson jmenoval svou cenu a Rolack bez řeči akceptoval. Když se dozvěděl, že náklad mu bude předán v noci na širém moři, začal být nedůvěřivý a nejraději by zakázku stornoval. To, co mu tento neznámý muž řekl, ho hluboce znejistilo.

„Pane Gustavson, moji nabídku nemůžete odmítnout. Skutečnost, že jste nedostal doposud žádnou zakázku, není náhodná. Mé vlivy a známosti jsou toho příčinou. A do té doby, než dopravíte můj náklad do Panamy, nic jiného nedostanete.“

Co jiného Mortenovi zbývalo? Největší jeho starosti byly tímto kšeftem ukončeny. Nebyl si jist, zda ta nová starost není ještě horší. Celý život se bál různých mafií a kartelů, co vládly Jižní Amerikou a sliboval si, že nikdy nepřistoupí na jejich dobře placené nabídky. O osudech kapitánů, kteří to učinili, často slyšel v přístavních knajpách. Teď v tom lítá sám. Zvláštní bylo, že bílé, nevinně vypadající drahocenné zboží většinou plulo opačným směrem!

Ve stanovenou dobu čekal se svojí lodí jižně od Casablanky asi 30 mil vzdálen od pobřeží. Tak po půlhodinovém pátrání a vyhlížení zaslechli jakési štěbetání, pak zvuk lodního motoru a nakonec se objevila rybářská bárka, následovaná ještě jednou. Pak počalo překládání děvčat a jejich zavazadel na palubu. Nakonec byl ještě přeložen proviant. Než lodě odpluly, přistoupil sám pan Andrzej Rolack a zaujal místo u radaru. A tak nákladní loď Mortena Gustavsona, Sefiaja, s domovským přístavem v Puerto Peñasco v Mexiku, vyplula jihozápadním směrem.

Děvčata se nastěhovala do kajut mužstva a mužstvo se provizorně ubytovalo v úložných prostorách. Kuchař musel vařit jednou tolik, než byl zvyklý, a tak mu vždy nějaké děvče šlo k ruce. Po celé lodi byl slyšet smích. Děvčata si krátila dlouhou chvíli módními přehlídkami a vymýšlela si dekorace stolních tabulí. Byla to vítaná změna v nudných hodinách dlouhé plavby.

Jen jedna dívka se stranila veselí. Julie. To byla právě ta, která se Omerovi nejvíce líbila.

Omer vyrůstal u svého strýce, protože jeho otec, Gustavsonův bratr, se po smrti své ženy, Omerovy matky, upil k smrti. Zemřela při jeho porodu. Novorozeně nikdy jako syna nevnímal.

Po pohřbu své ženy usedl do knajpy a pil do němoty tak dlouho, dokud mohl něco zpeněžit, a pak se jednoho dne z deliria neprobral. Mortenova žena se láskyplně chlapce ujala, zajisté také proto, že sami v manželství děti neměli.

Chlapec tedy vyrůstal v domnění, že žije u rodičů. Bylo by tomu tak zůstalo, protože přátelé a známí rodiny Gustavsonovy Omera po čase za jejich syna považovali. Jednoho dne však přijela z vesničky nedaleko Puerto Peñasca chlapcova babička, která léta nemohla dítěti zapomenout, že jí vzalo její dceru a ke chlapci se nehlásila. Když z rozmluvy s chlapcem pochopila, tenkrát chodil již do školy, že se domnívá, že žije u rodičů, škodolibě mu řekla pravdu. Byla to pro chlapce rána a na domnělé rodiče zanevřel. Teprve po domluvě jeho učitelky, kterou tenkrát svým dětským rozumem miloval a zbožňoval, pochopil, za jakou oběť a lásku by měl být svému strýci a tetě vděčen. Počal je ale oslovovat teto a strýčku. Jinak se vztah mezi nimi nezměnil, naopak, hoch si svých vychovatelů počal více vážit.

Již za školní docházky byl pilně strýci k ruce a nemohl se dočkat, kdy bude moci vyplout na moře. Nějaká menší rita po západním pobřeží Ameriky, jak severní či jižní, neměl na mysli. Na těchto cestách strýce již dávno doprovázel. Přes oceán na východ či západ ho to táhlo.

Gustavson byl vážený a bohatý občan obce, měl vlastní loď, dům a pozemky. Pocházel z rodiny, která v roce 1920 opustila svou rodnou zem, Švédsko.

Mezi kumpány při sklence vína se tvrdilo, že starý Gustavson byl pirátem, ve skutečnosti to ale nikoho vážně nezajímalo.

Omer byl jeho syn. Srdcem ho bral jako svého syna. Nesl také jméno Gustavson. Nechal ho studovat námořní akademii a ve volném čase ho bral na loď. Časy se změnila a tím i technika. Sefiaja byla robustní nákladní plavidlo, jen techniky tu bylo pro Omerovy nové vědomosti málo. Strýc nebyl žádný zastánce starých námořních tradic a měl otevřené uši pro vše, co bylo nové. Nechal si vždy vše vysvětlit od svého milovaného budoucího kapitána a většinou, když uznal, že technická vymoženost je dobrá, přístroj koupil. Radar a satelitní navigátor byly posledními novotami.

Julie, která se nepřidávala k radovánkám děvčat, také se zalíbením pozorovala mladíka, který měl neobyčejně vřelý vztah ke kapitánovi. Na tak malé lodi se nechodilo v uniformách s výložkami oznamujícími hodnosti. Sefiaja byla příliš malá a splňovala předpisy, jež jí dovozovaly zaoceánskou plavbu, jen v tom nejnужnějším. Protože zůstávala stranou a drbů a pomluv holek si nevěšovala, neměla zdání, kdo Omer je a jaký příbuzenský vztah ho ke kapitánovi pojí.

Holky, ty to měly již vše zjištěno. Kdo je prvním důstojníkem, kdo se stará o mašiny, kdo o náklad, kdo je ženatý a kdo by stál za hřích. K bližším stykům mezi mužstvem a barevným, voňavým a štěbetajícím nákladem nedocházelo, na to Andrzej Rolack přísně dbal.

Jen o Julii se nezajímal. Tušil určité pouto a vztah ke Mastné bábě. Nemohl potřebovat, aby ji jednoho dne třeba hledal Interpol. Tu možnost nemohl u ní vyloučit. Jeho otec, jenž byl oním zákazníkem, si vysloveně přál děvčata bez rodin, děvčata, která nebude nikdo hledat. Když v Růžovém květu, zahalen kouřem Violletina doutníku probíral jména mladých žen a na každou se přeptal a dělal si poznámky, o tomto děvčeti nebyla řeč.

Julie byla pro něj bez minulosti a nebo s minulostí, která by mu mohla jednou uškodit. Měl proto v úmyslu ji jednoduše ponechat osudu. Když poznal, a věděl to již dříve, než ten hezký mladý páreček mohl tušit, že se Julie a Omer do sebe zamilovali, bylo to ulehčení jeho plánu. Láska je lepší než vězení, to znal.

Omer se tedy poflakoval po palubě a sám nevěda, jak to bylo možné, vždy našel Julii.

Ráda sedávala na přídi a nechávala si své vlasy česat větrem. Zvuk narážejících vln na stěny lodi byl tak hlasitý, že nemohla slyšet Omerův příchod. Okamžitě však vycítila, že někdo vstoupil do její samoty. Potočila hlavu a spatřila toho mládence.

Stál opřen u zábradlí a upřeně sledoval jediný mráček, co byl vidět jižně, skoro na čáře, která dělila nebe od moře. Měl na sobě džíny a čisté bílé tričko, které obepínalo jeho tělo. Na nohou měl bílé tenisky. Nebyl žádný svalovec, ale přes to měl pěknou postavu. Pod štíhlým pasem prozrazovaly upnuté kalhoty svalnatý svůdný zadeček. Vlasy měl divoké a zdálo se neučesané, přesto však velice pohledně tvořily rám k hezkému drobnému obličejí. Světle modré oči, které by byly obyčejné u nějakého Seveřana, mu k jeho snědosti přidávaly nádech exotické mladistvosti a mužné pohlavnosti.

Julie okamžitě změnila směr jejího pohledu, když se mladík na ni podíval a nejistě se usmál. Byl to právě jeho úsměv, co dokázal v mžiku rozehnat její samotu. Jako prudký vítr dokáže rozehnat mlhu. Mlhu, co poslední dny ležela na její mysli. A skutečně, jaký měla život?

Doma vyrůstala bez lásky, na haciendě Gomeros byla zneužitá. Porodila tři chlapce, kteří nebyli její plod a neznajíc jejich otce pocítila mateřskou lásku, přestože matkou nebyla a nakonec o vše přišla. Čtenář jistě poznal její silnou povahu, ale jak to mohla tato chudá dívka vědět? Jak mohla tušit, že je silná, že směr její krve a život z ní vypěstoval osobnost? Poznala v životě nenávist a opovržení. Jak tu tak seděla, s vlasy vlajícími ve větru, na lodi, která s ní plula do neznáma, najednou si byla docela jista. Tento pocit, který ji

ohromil při pohledu na mladíka, ještě neznala. Pocit, který naplnil její samotu, který hřál na prsou a který přinesl na její tvář úsměv.

Odvážila se znovu směrem k mladíkovi pohledět. Jeho úsměv byl ale pryč. Jen prázdné zábradlí a mráček na obzoru tu po něm zůstal. A ten dobrý pocit.

Celý zbytek dne doufala, že uvidí bílé tenisky, ale marně. Teprve druhý den po snídani, když zamířila na své oblíbené místo, ho spatřila. Seděl na tom zařízení, podobajícím se hříbu, které tu bylo připevněno do paluby a kolem kterého bylo omotáno silné lano.

Její místo.

Okamžitě vstal a zase zahřál Julii ten úsměv. Jeho pružné tělo rozrazilo západní vítr, jenž bouřlivě plápolal jeho vlasy. Julie zůstala stát v závětrí, v nesmělém teple jeho studu. Pak pocítila potřebu srdečného smíchu a oddala se zcela tomuto záchvatu. Mladík se začervenál.

„Promiň, sedl jsem si na tvé místo.“

Juliiin smích se uklidnil, ale ve tváři a v očích stále zůstal.

„Moje místo? Vždyť je tu místa spoustu. Jen klidně sed', já můžu jít třeba támhle,“ a rukou někam ukázala.

„Omer.“

„Cože?“

„Omer, říkal jsem, že se jmenuji Omer.“

„Omer, to jméno ti sluší, já jsem Julie,“ řeklo děvče a podávalo chlapci ruku.

„Máš ho také ráda?“ pronesl tuto divnou otázku a srdečně přijav její pevnou dlaň, která jakýmsi impulsem způsobila pocit, že se mu podlomí kolena.

„Koho?“

„Ten vítr. Nevím proč, ale vždy v něm cítím domov. Dávno před tím, než tam můžeme dorazit, vždy cítím domov.“

„Ty se máš.“

„Proč?“

„No protože máš domov!“

„Každý má domov, i ty máš určitě domov, člověk bez domova, to nemůže být.“

„To by ses divil, Omere,“ řeklo děvče pojednou s velmi vážnou tváří.

„Promiň!“

„Ty pořád prosíš o prominutí, co ti mám teď prominout?“

„Má slova. Vidím, že ti způsobila bolest. Již se nesměješ.“ Najednou ukázal někam k východu.

„Podívej, vítr je již odnesl, tak se zase směj!“

„Vítr odnesl koho?“

„Má slova, co ti něco připomněla. Možná že jsou lidé, co nemají domov. Ale domov není dům.

Domov je něco, na co si nikdo nemůže šáhnout. To prostě jenom cítíš, jako, jako...vítr.“

Omer povyskočil, roztáhl ruce a snažil se napodobit vítr. Julie se zase rozesmála.

Las Vegas 1997

Děvče leželo vedle Hansova nahého těla. Hans spal. Když přišli z horkých ulic Las Vegas, vykoupali se společně a pak se milovali. Staré klimatické zařízení, které bylo instalováno pod oknem pokoje, kterému Mary pyšně říkala „můj byt“, hlučně rámusilo, ale v podstatě moc chladu nedávalo. Měla dobrý pocit. Hans ji bavil, byl něžný, svojí nedokonalou angličtinou jí příjemně vše možné vyprávěl. Pak ji líbal, hladil a teprve, když vášnivě zatoužila po jeho těle, začal ji milovat. Nedal jí pocit, že je lehké děvče, že si bere něco, za co musí zaplatit, že je děvka.

Takhle se milovala naposledy v Porteru, odkud pocházela, s hochem, kterého milovala.

Její strýc pracoval na farmě u Portera jako zahradník a Mary tam často brávil, když měl hodně práce.

Paní se také jmenovala Maria a ta farma nesla též její jméno. Byli to milí lidé, kteří pocházeli z východu Států a měli dva syny, roztomilé uličníky, s kterými si často hrávala. Když byli ještě děti, proháněli se na koních a podnikali výlety po okolí. Paní jim pak dávala něco k jídlu a nedělala žádný rozdíl mezi svými syny a chudou příbuznou svého zahradníka.

Myšlenka ji zavedla k Deboře. Debora, které všichni říkali Debi, byla usměvavá černá kuchařka a do jejího ráje Mary chodila nejraději. Tak velkou kuchyň ještě nikdy neviděla. Obrovská plotna, která stála uprostřed místnosti, byla neustále obložena hrnci a pánvemi a Debi byla vždy připravena něco někomu podstrojit. Další pánve visely nad plotnou a regály na stěnách kuchyně byly obloženy hrnci, talíři a nádobím pro panstvo i pro služebnictvo. Pod oknem, ze kterého byl nádherný výhled do kraje, stál mohutný stůl, kde všichni obyvatelé farmy našli dost místa k pohodlnému stolování. Byl to stůl se židlemi tak masivními, že se Mary u něj skoro ztrácela, když jí Debi dala povel usednout a jíst či pít.

Vůbec, myslela si Mary, měla Debi vše na povel. Paní domu, štíhlá a tichá, vypadala vždy, když se Debory skromně ptala, co bude k jídlu a kdy bude vařeno, že se zamotá do jejích širokých sukní, že Debořina široká postava pojme její tělo a nic na objemu nepřibude. Nicméně její hlasité povely a odpovědi, které jakoby mocným zesilovačem vycházely z jejích úst, vždy troubily druhý hlas, který zpíval o úctě a lásce, kterou k paní domu cítila. Rodina Fischerových, přestože vlastnila ohromný obývací pokoj s jídelnou, využívala jej málokdy. Dávala přednost útulné kuchyni a mateřské pohostinnosti Debory.

Debi se stala pro Mary matkou. Vlastní matku Mary ztratila ještě jako kojeneček.

A tak bylo na denním pořádku, že manželé Fischerovi, jejich synové Henrico a Johannes, které nikdo nerozeznal a kterým nějaká klukovina vždy koukala z očí, manželé Diego a Carina Ramirezovi, kteří se starali o dům a Carina byla k ruce Debi v kuchyni, a Fernando Juárez, zahradník se svou neteří Mary, sedávali u stolu a jedli. Debi si nikdy nesedla, obsloužit tolik hladových krků byla pro ni vášeň a stejně ji plotna neustále „volala“, jak vždy říkala.

Bylo samozřejmé, že Debi napomenula chlapce, když to bylo třeba a Johann, pán domu, vyslechl starosti malé Mary a pofoukal odřené kolínko. Byli jedna velká rodina.

Protože rodná řeč celého služebnictva byla španělština, naučila se i Marie, paní domu, a Johann, jehož obchodování zasahovalo i hluboko do Jižní Ameriky, mluvit touto řečí. Jediný Johannes, tvrdohlavý a trochu samotářský bratr Henrica, španělštinu odmítal. Všem odpovídal jen anglicky. Byl toho názoru, který se zakotvil v jeho jinak chytré a bystré hlavice, že žije ve Spojených státech amerických, a tady se bude mluvit „americky“, jak rozčileně zdůrazňoval jako ještě malý chlapec, což vyvolalo vždy smích u mohutného stolu v kuchyni pod oknem. Jen Debi ho něžně pohládila po černých bujných vlasech a řekla – anglicky, chlapče, říká se anglicky.

Znenadání pak přicházela doba dospívání bratří Fischerů a jejich pohled na Juárezovu vnučku začínal být trochu jiný než dříve. Ten kluk, který byl vlastně holka, jejich kumpl v rošťárnách, se začal měnit v pěknou slečinku. Poté, co se seznámili s tou vzrušující změnou jejich těl, obrátila se jejich pozornost k Mary. Ta již byla samozřejmě dál, byla do Henrica zamilovaná. Ti krásní mladí jinoši, využívající své podoby, poznali v Maryině náruči kouzlo první lásky, jeden po druhém a zase druhý po prvním, spiklenecky se domlouvali o svých zážitcích a slovech, o Maryiných odpovědích, takže ta si myslela, že se miluje jen s jedním.

Debi to věděla dříve než Mary, že nastal malér. Protože nechtěla dopustit aby mír v její rodině utrpěl na své dokonalosti, vzala si Fernando Juáreze stranou a přesvědčila ho, že Mary musí na určitou dobu z domu. Chtěla ji poslat ke své rodině, která byla také početná. Jediná ona ze čtyř sester nebyla vdaná. Rodina žila na Floridě. Fernando také nevěděl jiného východiska. Mary, než odjela, aniž by přesně věděla pravý důvod, hledala svého milého.

Zašla do stodoly a nechtěně vyslechla rozhovor bratrů, z něhož pochopila, že byla jejich hračkou, nerozumnou klukovskou zradou a krutostí. Pro ni.

Když přivedla na Floridě dítě na svět, rozjela se po Státech a skončila v Las Vegas.

Mary si prohlédla zálibně Hansovo tělo a protože jeho spánek byl tvrdý, vstala a cestou do koupelny málem zakopla o jeho zavazadlo. Byla zvědavá. Na zakopnutí bylo dost velké, ale na někoho, kdo přijel žít do Las Vegas zase poměrně malé. Trochu ošacení, kartáček na zuby s pastou, jinak nic. Ze zadní kapsy ošumělých džínů mu vykukovala peněženka. Mary pohledem zjistila, že Vincenc spí a začala obsah probrat. Vincenc se jmenoval Hans Weselý, měl zelenou kartu a nebyl ještě občan Spojených států, ale Spolkové republiky německé. O té zemi již Mary něco slyšela. Narodil se v Praze a to již byl pro ni úplně neznámý pojem. Pak ji napadlo, že by tu měly být také nějaké peníze, alespoň těch sto dolarů, co měli domluveno. Podvodník, blesklo hlavou Mary a již chtěla spustit kravál. Její španělská krev jí bušila do spánků, ale když pohlédla na Hanse, na jeho spokojený úsměv ve tváři a nevinný spánek, musela se usmát. Jak často ve svém životě byla na dně, bez peněz, hladová a toužila jen po koupeli a nějaké posteli. Tehdy začala platit svým tělem. Stala se z ní děvka.

Hans ji dal dnes iluzi pravé lásky, necítila se poníženou, špinavou. Rozhodla se, že bude-li chtít, pomůže mu v tomto městě světel, peněz a jejího neštěstí. Pak se její zájem rozšířil na ostatní svršky, rozházené v pokoji.

Z jedné kapsy Hansova kabátu vykukovaly španělské noviny. Jinak byly kapsy prázdné.

Z dlouhé chvíle listovala v novinách, četla noviny málokdy a vždy odzadu. Zajímaly ji inzeráty a i jiné nedůležité, pro ni zajímavé drby, až dospěla k titulní straně. Zde spatřila Henrica, a nebo Johannesu?

Začetla se do kratičkého článku, který fotografií doprovázel. Kdo zná tohoto muže? Byl nalezen nahý a mrtvý u frankfurtského letiště. Zamyšleně prohlížela Johannesovu (či Henricovu) tvář a ukazovákem levé ruky přejížděla obrysy jeho tváře. Zvláštní, přemítala, milování s Hansem ji zavedlo ve vzpomínkách do minulosti,

k tomuto muži, a pak ještě našla jeho fotografii v novinách. Osud, nebo náhoda? Ani nepostřehla, že se Hans vzbudil a tiše jako pes, na všech čtyřech, se díval ze zadu, co děvče čte.

„Ty ho znáš?“ zeptal se polekané Mary.

Mary se otočila a pohlédla do Hansových zelených očí. Dvě vrásky na čele, které jakoby podtrhávaly důležitost jeho otázky, kučeravé vlasy měl jako lev, král zvířat, široká ramena a jeho psí postoj, ji vzrušil natolik, že se vášnivě začala zabývat jeho tělem. Jiskra, kterou zapálila, přeskočila žhavým plamenem na odpočatého mladíka.

Dlouho se milovali.

„Ty ho znáš?“ položil Hans otázku, když nabyl znovu smyslu.

„Koho?“ trochu hloupě se zeptala Mary, ačkoliv dobře věděla, co chce vědět.

„Toho muže na fotce. Dlouho jsi se s ním zabývala. Umíš španělsky? Co tam o něm píše?“

Mary se nerada vracela z blaženosti a extáze, kterou ještě pociťovala, a tak neochotně zabručela:

„Jo, znala jsem ho moc dobře. Udělal mi dítě!“

Hans se pomalu zvedl z vypelichané podlahové krytiny, kde se jejich milostný akt mezi jeho zavazadly a svršky odehrával, a sedl si do ještě ušmudlanějšího křesla. Tady něco nehraje, pomyslel si.

„A kde to bylo?“

„V jižní Kalifornii, na jedné farmě.“

„A co tam o něm píše?“ chtěl vědět.

„Že ho někdo našel mrtvého a nahého u frankfurtského letiště v Německu. Chtějí vědět, jestli ho někdo zná.“

Mrtvého a nahého, pomyslel si Hans a vzpomněl si na Ottu. Tak Markuse přece dostali. Po tolika letech.

„Hele, Vincenci, já vím, že se jmenuješ Hans. Hans Weselý. A peníze také nemáš. To jsem si zjistila, když jsi spal. A protože jsi mi to moc dobře obstaral, tak jsem se rozhodla, že ti ve Vegas trochu pomůžu. Je to tak v pořádku?“

Maryina slova ale doléhala k Hansovi do vzdálených vzpomínek...

Ještě mu nebylo dvanáct let. Totalitní komunistický režim proměnil krásné stověžaté město Prahu ve středu Evropy, v tamější Československu, v ponurné město spáčů. Lidé chodili ulicemi jakoby na celodenním pohřbu. Komunistická strana, jediná strana ve státě, vzala lidem po takzvaném „Pražském jaru“ všechnu sílu a víru k životu.

V tomto prostředí plném beznaděje Hans vyrůstal. Pokud Češi a Slováci do roku 1968 žili v jakési oslabené diktatuře s určitými, malými, svobodami, byli za svůj přirozený projev a touhu po svobodě tohoto roku krutě potrestáni.

Kdo mohl tušit, že vtrhnutí armád spřátelených zemí do Československa je poslední a marný pokus komunistů o přežití? Ti, co tenkrát opouštěli svou zem, byli přesvědčeni, že to je navždy.

Hans se potloukal ulicemi a jediné, co tenkrát chtěl, bylo z tohoto režimu utéct. Byl ještě malý a nějaké politické stíhání nezažil, ale slyšel vše od starších kluků a doma v rodině. Byl kamarádský, ale byl také samotář. Věřil v minulé životy, že již jednou žil a zase jednou bude žít a jeho duchové a satanští pohlaváři mu nařídili opustit Evropu a žít v Americe. Na jednom školním výletě do Jugoslávie se naskytla příležitost. Utekl přes Rakousko do Spolkové republiky. Protože byl ještě nezletilý a za nic na světě neprozrazoval, odkud pochází, dostal se po dlouhém živoření a toulání do dětského domova v taunusské vesničce u Frankfurtu, kde poznal Markuse.

Rekl, že se jmenuje Hans Weselý, že ztratil rodiče při požáru domu, kterého byl náhodou svědkem. V domě tenkrát žili utečenci, a tak dostal jakýsi papír, který mu potvrzoval, že je člověk.

Když se tenkrát po zavraždění Ottu nevrátil do dětského domova, našel až u Lüneburgu sedláckou rodinu, která ho přijala jako levnou pracovní sílu. Byl v podstatě využíván, ale jeho dobromyslná povaha mu umožnila přístup k rodině. Nechali ho chodit do školy a oblékali ho. Byl majitelem azylového pasu, který ho opravňoval k trvalému pobytu v Německu.

V listopadu 1989 obsadili občané Východního Německa ambasádu SRN v Praze. Brzo poté padla zeď v Berlíně a hranice mezi Východem a Západem pozbyly svých hrůz. Hans se vrátil domů, k mamince a ke svým bratrům. Pochopil však velmi brzy, že ve své rodné zemi nemůže žít. Když byl plnoletý, to bylo roku 1991, vrátil se do Německa a našel práci v Hamburku v přístavu.

Jednoho dne se nechal zaměstnat na lodi plující do Států a zažádal v USA o azyl.

Jméno Hans Weselý si ale ponechal.

Když byl plnoletý, našel práci v Hamburku v přístavu. Jednoho dne se nechal zaměstnat na lodi plující do Států, zde přiznal svůj původ a zažádal o azyl.

Jméno Hans Weselý si ale ponechal.

„Co jsi říkala?“ uvědomil si přítomnost Mary.

„Říkala jsem, že tě asi miluji, nevím to přesně. Je to již dlouho, co jsem cítila tuto sladkou bolest. Jestli chceš, tak tu můžeš nějaký čas zůstat, než si budu jista.“

„Hmm,“ řekl Hans, „zůstat bych tu mohl, líbíš se mi, ale o lásce se s tebou bavit nechci. Ale řekni mi, co se stalo s dítětem, co ti udělal Markus?“

„Jaký Markus, o čem to prosím tě mluvíš?“

„No přeci ten muž z novin!“

„Ten? Ten se nejmenoval Markus, ale Henrico, a nebo možná Johannes, oni si se mnou jen tak hráli a já milovala jen Henrica. No jo, chlapečkové z bohaté rodiny, těm vše projde,“ povzdychla si Mary.

„Chlapečkové z bohaté rodiny? A to jsi nepoznala, s kým se válíš v posteli?“

Mary začala vyprávět Hansovi, jak to tenkrát bylo.

„Nemáš trávu?“ drbal se na hlavě Hans a zdálo se, že přemýšlení mu nějak nejde a nebo, že ten příběh je trochu zamotanější, než se zdá.

„Mělo by tu něco být,“ vyškřábala se Mary z koberce. Začala postupně prohledávat šuplíky, až vítězoslavně vytáhla papírový, zmačkaný balíček z kabelky. Hans naučenými rituálními hmaty utvořil pěkný a pohledný joint, zapálil a labužnický vdech omamný kouř. Seděl stále ještě ve vypelichaném křesle a Mary si lehla na postel, na břicho, překřížila nohy tak, že od kolen stály vzhůru a vpravo a vlevo, chvilkami dopředu a dozadu s nimi kývala. Čekala, až jí Hans podá omamnou trávu, což po chvíli učinil. Nepadlo mezi nimi slovo. Předávali si takto tuto dýmku domluvy, až pocítili uvolnění a známé a příjemné teplo.

„V jižní Kalifornii?“ porušil Hans ticho a Mary kývla jen hlavou.

„Kolik jim bylo? Myslím kolik jim bylo let, kdyžs je poznala?“

„Když jsem je začala vnímat, chodili již do třetí třídy. Ale určitě jsem je znala již dříve.“

„Takže v roce 1979 začali chodit do školy. V roce 1981 jsi je začala vnímat. V tom roce jim bylo asi osm let, souhlasí to?“

„Jo, to by mohlo souhlasit,“ kývla hlavou Mary, která se nesnažila s Hansem počítat, počítání jí nebavilo.

„Není možné, že to nebyla dvojčata, ale trojčata?“ Mary přestala kymáčet nohama a zadívala se do Hansova břicha.

„To je zvláštní!“

„Co je zvláštní?“ houknul na ni Hans a byl rád, že konečně přestala pendlovat těma štíhlýma nohama, protože po ukojení, které mu tato dívka dnešního dne poskytla, neměl na nějaké dráždění druhého pohlaví ani pomyšlení.

„No že se ptáš. Jednou, to jsme byly ještě děti, hráli si se mnou chlapci na bratra. Říkali a byli tenkrát o tom přesvědčeni, že mají ještě jednoho bratra, a já jsem ho musela zastupovat.“ Mary se začala smát, až se překulila na záda. Plná prsa se jí pohledně chvěla a Hans se obrátil k oknu.

„Proč se směješ?“

„No chtěli tenkrát, abych s nimi čůrala o závod a nemohli pochopit, že mi to nejde. Byli z toho tak rozčarovaní, že jsem jim musela ukázat, proč to nejde. Říkali, že to nevádí, že jsem přesto jejich bratr, který akorát neumí závodit v čůrání.“

„Co budeš dělat?“ zeptal se Hans.

„Jak, co budu dělat?“ nechápajíc se optala Mary.

„No s těmi novinami. Hledají někoho, kdo o tom mrtvém muži něco ví.“

„Jo, tak do tohohle se míchat nebudu, nebo nakonec policie zjistí, že jsem ho zabila já. Mám přece dobrý motiv. Udělal mi dítě a nechal mne sedět a já se musím protloukat životem jako kurva. Ne, ne, od bohatých lidí ruce pryč, na to jsem již přišla,“ rozčílila se Mary.

„No, tu kurvu jsi si vybrala asi sama, ale podle tvého vyprávění, ani o tom nevědí!“

„Co nevědí?“ zasyčela Mary.

„No, že máš s jedním z nich dítě!“

Začala přemýšlet a škrábala se při tom v rozkroku. Hansovi se přestávala líbit.

„No jo, člověče, to mi za celá ta léta ani nedošlo, to vše zařídila Debora!“ Mary byla celá rozčarovaná.

„Mám hlad, darling, neobjednáme si něco u Itala?“

To darling neměla říkat. Hans se znechuceně zvedl a začal se oblékat.

Sefiaja 1973

Na podzim roku 1973 plula nenápadná, ale robustní nákladní loď, jež nesla jméno Sefiaja, jihozápadním směrem. Černý nátěr, který při plném ponoru zcela mizel ve vodě, byl teď zřetelně vidět a tvořil kontrast k barvě zelené, kterou byla loď natřena. Přestože kapitán, dle předpisu nechal zaplnit balastové tanky mořskou vodou, bylo znát, že pluje bez nákladu.

Lod' neoplývala krásou. Naopak.

Ve čtyřposchod'ové nástavbě se nacházely kajuty mužstva i důstojníků, jídelny, kuchyně a sklady. Kapitánský můstek s levým a pravým křídlem a s radiovou stanicí přečínal jen pelingový můstek.

Nástavba měla zcela dle tradice barvu bílou. Byla postavena do tvaru podkovy, jejíž otevřená strana, dívající se na zbrzděnou mořskou vodou, co za sebou loď zanechávala, skrývala bazén. Byl vítaným občerstvením posádky, když se nacházela loď v teplých krajích.

Celá nástavba byla postavena v podstatě na zadku lodi, takže z kapitánského můstku ještě před přídílí byly vidět čtyři ládovny, kde se ukrýval náklad.

Byl to takzvaný cargovac, plavidlo přizpůsobené k přepravě pevných nákladů. Jeřáby, umístěné na palubě, byly k tomuto účelu otočné, aby mohly z otevřených otvorů ládoven vykládat či nakládat zboží. Dvanáct až patnáct metrů byla loď vysoká a na ní se tyčilo ještě osmnáct metrů nástavby.

Na pravé a levé burtě byly ještě člunové paluby, zrovna tak takzvané pultry či pacholata, na nichž byla namotána lana k upevnění lodi, když se nacházela v přístavu.

Na pravé i levé burtě, hned u červených nápisů Sefiaja, byly instalovány železné trapy, skládací schody, které umožňovaly přístup na palubu. Na zádi byl také vidět název plavidla, tady byl však připsán domovský přístav – Puerto Peñasco.

Sefiaja se úzkostlivě vyhýbala všem známým lodním cestám a na palubě se nacházel neobvyklý náklad třiceti mladých žen, které byly v Casablance naloděny a koupeny jihoamerickým kartelem, jehož jméno, obchodní zaměření a úmysly jsou nám zatím neznámé.

Jiný náklad loď nevezla a proto měla neobyčejně malý ponor.

Vyplula na podzim a její cíl byl přístav Colon v Karibském moři. Pak měla cesta vést Panamským průlivem do Panamy. Zde měl Morten Gustavson připraven náklad, který měl být vyložen v Guatemale a pokud nedostane novou zakázku, která by ho odvála jinam do světa, pluli by domů kolem západního pobřeží severní Ameriky, kolem Acapulca, Guadalajary, a u Duranga by vpluli do Kalifornského zálivu. To by již pluli kolem Sonorské poušti, domů do Puerto Peñasca.

Cesta z Colonu do domovského přístavu je 4990 km dlouhá. Ale kdepak je Colon?

Teď teprve mĳejí Kanárské ostrovy, které tu leží na levé burtě jižně od Sefiaji.

Mezi Casablankou a Colonem, městem ležícího na pokraji Panamského průlivu, se rozprostírá Atlantický oceán a vzdálenost 7623 kilometrů. Na této dlouhé plavbě budou mĳjet jen Madeiru a Bermudské ostrovy.

Protože Andrzej Rolack obsadil radiovou stanicí, měl Omer čas se věnovat Julii. A jak přibývalo tepla, tak vzrůstala vzájemná přitažlivost mladých lidí. Čím více loď plula jižním směrem, tím více slunce páliło.

Děvčata jásala jako mateřská školka, když Gustavson vydal příkaz naplnit bazén, který zíral svou prázdnotou do smaragdově modrého nebe a nabył zcela jiného vzhledu, když v se něm houpala mořská voda. Holky hned přibĳhly, oblečeny do plavek, a palci u nohou zkoušely teplotu vody. Ale i kdyby byla studená jako led, stejně by do ní všechny naskákaly.

Julie se dívala zpovzdálí, chvilkami pozorovala ruch v bazénu a chvilkami vír za zádi lodĳ, který způsoboval lodní šroub.

Omer přišel oklikou, protože ji hledal nejprve na přídílí. Mĳl na sobĳ jen plavky a ručnĳk hozený přes rameno. Divokĳ černĳ vlny okamžitĳ upoutaly dámskou pozornost a jeho modrĳ oči byly příčinou jejich toužících pohledů. Chvilí upřenĳ pozoroval bazén, v němž se voda skoro vařila v návalu ženských těl, pak teprve zahlĳdl Julii.

„Ty do vody nepůjdeš? Myslel jsem, že jsi mezi nima a že tě jen nemůžu najít,“ s rozzářenou tváří přistoupil k děvĳeti.

Julie, když ho spatřila a vidĳla, že ji v bazénu hledá, se rychle otočila a pozorovala vzdalující se moře. Chvilkami nabývala dojmu, že ne ona a Sefiaja se pohybují, ale že se nachází v nedohledném toku mohutné řeky a ona spolu s tou skořápkou, která ji drží nad hladinou, musí její dravou sílu přemáhat. Jako život, myslela si. Svým proudem nese jen ty silné, ty chrabrĳ, ty statečné, ale slabĳ, starĳ a bojácnĳ bez milosti nechá klesnou ke dnu.

Tento mladý muž, co pozoroval děvĳky – byla přesvědčena, že to děvĳky jsou – jí najednou dával tolik síly se proudu bránit, že se jí zmocňoval strach. Protože se dosud spolĳhala jen na svou schopnost jít životem, bylo pro ni to poznání, ta možnost se o někoho opřít, nová báječná zkušenost. Bylo to bohatství, které ještě nepoznala.

Ta úzkost, když vidĳla, jak se pozornĳ dĳvá na jiné ženy, ji nečekanĳ překvapila. Dosud se nemĳla o co bát. Když tedy zaslechla jeho hlas za svými zády, rychle potlačila chmurnĳ přemĳtání. Vždyť tě jen hledal, ty huso hloupá!

„Omří,“ otočila se a s úsměvem vyslovila něžnou zdobnělinu, kterou ho oslovovala, „nevadí ti, že jsem hloupá?“

„Hloupá? No, hloupější holku jsem nepoznal, máš tady možnost se vykoupat a stojíš tu jako socha a potíš se horkem! – Ale pěkná socha, hezčí jsem ještě neviděl.“

„To bych musela být z kamene, kdybych byla socha, ale já mám srdce – buch buch, slyšíš, tluče tu jen pro tebe... Mne to nebaví. A mimo jiné nemám plavky. Ani plavky ani nic jiného. Já mám jen tebe,“ něžně se snažila levou ruko upravit jeho vlasy a pravou uchopila jeho dlaň a přitiskla si ji nad levý prs.

„Plavky si můžeš půjčit, určitě mají každá v kufru vícero modelů.“

„Omere, ať tě ani nenapadne se jich ptát! Stejně bych si od nich nic nepůjčila,“ otrásla se odporem.

„Proč, ony se ti nelíbí?“

To byla nevinná otázka opravdu nezkušeného mladíka. Určitě tím nemyslel více, než řekl. Ale reakce Julie ho polila nečekaným zahanbením a proviněním.

„Jestli chceš, tak si k nim skoč do vody, ty frajere, stejně z nich nemůžeš spustit oči,“ vyštěkla svá slova, nasadila rázný krok a se vztyčenou hlavou zamířila na své místo na přídi. Ať si s ní, s Julií, nezahrává, ona má svou hrdost a takového, jako je on, najde v každé zátoce všech moří světa. Přehlédla však hadici, vlastně pořádně tlustou rouru, která se tu válela na palubě ještě od rána, když mužstvo čistilo zaprášený bazén. Jak tak pyšně odcházela, zakopla o ni a vzpamatovala se až při hlasitém smíchu rozpustilých děvčat v bazénu. Stála tu jako mop vytažený z kýble, jež hospodyňka ještě nestačila vyždímat. Chvilí zvažovala situaci a pak propukla v srdečný smích.

Omer zatajil dech při tom parádní letu své milé. Chvilku stál, aniž by se pohnul, pak ale, když viděl, že se Julie směje, zapomněl na křivdu, kterou ho před chvilkou zpražila a rozpustile, drže si kolena až u brady, za ní skočil. Když se vynořil z vody, měl hlavu hned u jejích prsů. Tak se hodilo, že ji vášnivě, mokře a slane počal líbat. Děvčata po chvilce zalíbeného pozorování milenců komentovala potleskem a pískáním tuto hezkou podívanou.

Gustavson, který právě prováděl svou kontrolní pochůzku, se u bazénu zastavil. Chmurně pozoroval tuto scénku, pak se ale jeho oči usmály. Věděl, že Omer ještě nikdy neměl děvče. Byli k sobě natolik důvěrní, že se mu chovanec jednou svěřil. – Jednoho dne, chlapče, budeš mít tolik žen, kolik si můžeš přát, – řekl mu tenkrát. – Při tvé povaze, pěkném vzhledu a při tvé stydlivosti na to vsadím svůj krk. A nebo bys chtěl, až budeme na cestách, abych s tebou šel do bordelu, abys poznal ženské objetí?

Ne, ne, byla jeho rychlá odpověď, já si počkám na tu pravou. A vida, ta pravá se opravdu našla. A věru, opravdu hezká. Musím si s ní promluvit, pomyslel si ještě a pokračoval v pochůzce.

„Nikde nenajdu takového, jako jsi ty. To jsem jen tak blbě kecala,“ šeptala Julie Omerovi slova, majíc rty u jeho ucha. Hoch nevěděl, do jaké příhrádky má něžnost zastrčit, a tak se jen šťastně usmíval.

Po tomto příběhu se děvčata s Julií skamarádila. Lépe řečeno, Julie se jich přestala stranit a uzavřela odměřené přátelství.

„A vy tomu věříte, že se bohatě vdáte?“ ptala se jednou, když se jí děvčata svěřila s cílem jejich cesty.

„Mastná bába nám to tvrdila, proč myslíš, že bychom se na tuto cestu vydaly?“ byla jejich důvěřivá odpověď.

Julie si ale myslela své. Jednou, když potkala Andrzeje Rolacka, ve své prostotě se jednouše zeptala.

„Señora,“ byla jeho strohá odpověď, „o mladé ženy bude postaráno, ale vy mezi ně nepatříte. S vámi já nemám co do činění. Pokud vám mohu poradit, držte se mladého Gustavsona, to je pro vás ta nejlepší budoucnost!“

„Gustavson je přeci kapitán, co s ním mám společného?“

„Nemyslím starého, toho mladého! Jste přeci pořád spolu, pokud se nemýlím. Jestliže se máte rádi, tak dávejte pozor, aby vám neproklouzl mezi prsty. Námořníci jsou jako úhoři. Jinak se, prosím, do mých záležitostí nepleťte.“

Tak vida, že je synáček kapitána, to mi neřekl. Julie se zase zabrala do přemítání a jako vždy se zastavila až na přídi lodi.

Byl již večer a slunce se počalo koupat rudou barvou ve vlnách, vrhající přitom oranžové a žluté paprsky do zrcadla moře, jako žena, která si před spánkem pročešává vlasy. Julii přišly na mysl děti, které přivedla na svět. Toužila po jejich vůni, po hlazení jejich tvářiček.

Vítr se již odpoledne utišil, cítila jen dech vzduchu, který byl způsoben pohybem Sefiaji. Cítila ho ve tváři a pak počala plakat. Omer by ji jistě dokázal utěšit. Pojednou si uvědomila svoji závislost.

Pokud se ona, Julie, nachází na lodi, je o ni postaráno, má kde spát, má co jíst, ale co bude, až dorazí k cíli? Je člověk, žena, která přicházela z ničeho a jde nikam. Jak může mít syn kapitána o ni zájem? Že by se s ní chtěl Omer jen pomilovat, to se jí nezdálo. Příležitostí měl dosti a nikdy se nepokusil jich zneužít. Jeho oči, ty krásné modré oči, byly tak upřímné, – ne, nemohla se mýlit.

Ta drsná slova toho světlovlasého, nepříjemně zdvořilého muže ji teď počala urážet. Vnímala pravdu, která se v nich skrývala. Jistě byla by dobře zaopatřená v Omerově rodině. Ale ona s Omerem byla jen proto, že jeho

společnost byla tak milá, tak bezelstná! Rolack jí vlastně radil, aby byla falešná! Její upřímná duše se zmítala mezi dvěma póly. Mezi dobrem, které jí bylo vrozeno a zlem, které se skrývalo ve slovech pana Rolacka. Počala se bát svých myšlenek. Jednoduché by bylo, kdyby Omera nemilovala! Ano, ale ona ho miluje...miluje. Teď teprve si uvědomila na jak vratkém můstku se nachází. Lávka, která se klene nad roklí, je držena jen její láskou.

Jen její láskou? Kdyby ji i Omer miloval, přestala by propast, nad kterou stála, hrozit svou černou hloubkou. Kdyby ji miloval.

Julie dospěla ve svých myšlenkách k rozhodnutí. Přinutí mládence, aby jí svěřil své úmysly. Buď a nebo. Buď je most nad propastí držen silnými lany dvojí lásky, a nebo si půjde svou cestou. Cestou, která prostě někam vede. Po takové šla celé své žití.

Život na lodi, která pluje mezi cílem k cíli, je strašně jednotvárný. Andrzej Rolack stále okupoval radiovou stanici a dirigoval trasu, vyhýbaje se střetnutí s jiným plavidlem. Počasí bylo klidné, o což denně prosil všechny bohy moří Morten Gustavson.

Ráno, pěkně vykoupané, vyplulo slunce za zádi lodi z mořských hlubin, v poledne rozžhavilo všečen kov na palubě a večer v symfonii barev zase před přídí Sefiaji ukončilo svou pouť, aby další den mohlo toto divadlo opakovat.

Děvčata se mezi snídaní, dopoledním koupáním a nudným obědem plahočila k odpolednímu odpočinku, aby pak dlouho do noci nemohla usnout.

Mužstvo konalo svou povinnost, zabývalo se mořeplavectvím a ženskou společnost pod rozkazem ignorovalo. Omer se věnoval Julii a prvně v životě poznával slast a bolest lásky.

Po jedenácti dnech plavby nastal jednotvárnosti konec. Slunce, které se nic netušíc vyhouplo jako každé ráno z moře, udiveně svítilo na hradbu mraků, co se táhly jako hrozba od západu. Moře mělo vysoké a zlé vlny a vítr byl podstatně chladnější. Sefiaja nezatížená nákladem se stala jejich hračkou. Většina děvčat se úzkostlivě držela zábradlí a krmila ryby – zvracela.

Gustavson se dožadoval vstupu do radiové stanice. Že situace byla vážná, Rolack pochopil a dovolil Omerovi obsluhu přístrojů. Místnost ale neopustil. V ruce najednou držel pistoli.

„Chlapče, spojte se s meteorologickým ústavem, nechte si dát mapu počasí, ale jinak žádné slovíčko o nákladu. Pamatujte si, v Colonu se mne zbavíte a již nikdy mne nevidíte, tak vezměte rozum do hrsti,“ hrozil, a sedě napůl na stole, kde byly přístroje, pohrával si se zbraní. Omer nemohl tušit, že Rolack ještě v životě střelné zbraně nepoužil, a tak se jeho ruce chvěly při obsluze vysílačky a měl pocit, že bude muset vrhnout snídani.

„Musím ale udat polohu, musím se ohlásit, pane!“

„Jen to nejnnutnější!“

„Ano,“ pípnul Omer hlasem, který ho přestal poslouchat. Potvrdilo se, že směřují do centra tropické bouře. Kapitán nařídil změnu směru plavby a pod plnou parou vyrazit vpřed. Pluli teď k severu. Rolack začal protestovat, ale po rázných slovech Gustavsona se s tím smířil.

„To si tady tou bouchačkou můžete mávat, jak chcete. Buď poplujeme tam, kam jsem nařídil, nebo také k čertu, bude-li po vašem. A teď se nám tu neplette, máme starostí dost a práce nad hlavu,“ odbyl svalnatého blondáka. Ten chvíli pozoroval sešranost a poslušnost mužstva a pak zase začal hlídat v radiové stanici Omera.

Útoky větru a vln dostávala teď Sefiaja z boku, což bylo mnohem horší. Vlny se počaly převalovat i přes loď, která, přestože nebyla tak malá, vypadala jako hračka. Kapitán všem nařídil opustit palubu a nechal zavřít kde jakou skulinku.

Zpráva, kterou obdržel od Omera, Gustavsona trochu uklidnila. Centrum bouře se nacházelo severovýchodně od Bermudských ostrovů, táhlo ale dost velkou rychlostí k jihu. Nebude trvat dlouho a dorazí do severnějších poloh, kde podle mapy bylo moře klidnější. Kdyby měl loď pořádně naloženou, ani by směr neměnil. Nechtěl riskovat. Přestože náklad žen byl ilegální, byl jako kapitán za jejich životy zodpovědný. O ulehčení situace Rolacka neinformoval, aby mohl Omer zůstat u přijímačů. Posléze se plavba natolik uklidnila, že ho Rolack z radiové stanice vyhnal sám.

Když Omer přistoupil v prázdné jídelně k Julii, poznal, že se bojí.

„Hlupáčku, se mnou se v životě nemusíš bát, já tě ochráním před vším. Tohle nebyla žádná bouře, to jsou i horší. Ale poslouchej, moře je již klidnější. Kdybychom mohli vézt pořádný náklad, tak by to také nebylo tak hrozné. Tak se již usmívej,“ něžně ji konejšil.

„Proč vlastně nevezete žádný náklad?“

„Nešlo to!“

„To není žádná odpověď, kapitáne. Nějaký důvod jste museli mít!“

„Žádné rito jsme nedostali, ať jsme se snažili, jak jsme chtěli. Prsty v tom má ten kulturista!“

„Myslíš toho nafoukaného blondáka?“

„Jo, přesně toho. A vůbec, já nejsem žádný kapitán, do toho mám ještě hodně učení, kapitán je můj strýc.“

„Takže tvůj strýček je to. Já myslela, že je to otec. A jak v tom má prsty?“

„On to vlastně je skoro můj otec. Přinejmenším jsem si to od dětství myslel. V čem má prsty?“

„Říkal jsi, že Rolack má prsty v tom, že nevezete žádný náklad.“

„Jo, říkal, to jsem říkal.“

Ticho. Jak tu seděli u jídelního stolu, vedle sebe, položila si Julie hlavu na Omerovo rameno.

„On zkrátka řekne, že nesmíte vést žádný náklad a vy ho poslechnete. Ona mu Sefiaja patří? Broučku, ty mi to asi nesmíš říci, vid’?“ Omer hladil dívce vlasy a vdechoval její vůni.

„Nikdo mi to nezakázal. To je zcela jednoduché. Když jsme hledali zakázku, žádná mořská agence pro nás nic neměla. Pak přišel Rolack. Dostali jsme rito, živý náklad, a to ještě za tmy a musely jste lézt, jak si jistě pamatuješ, po trapech, a když to strýc chtěl odříci, tak jsme se dozvěděli, že dokud vás neodvezeme, tak budeme na suchu. Myslím, že strýc neměl na výběr. Kam vlastně všechny jedete? Jste nějaký soubor nebo něco podobného?“

Kdyby Julie věděla, z jakého prostředí hoch pochází, jak opuštěné je městečko, ležící na pokraji pouště, jistě by se nedivila jeho dětské nezkušenosti. Počala ho jazykem hladit na ušním lalůčku.

„Já k nim, Omere, nepatřím, já byla jen tak přihozena k nákladu, protože jistí lidé nechťejí, abych prozradila tajemství, které jsem ponechala v Evropě. Ale ta děvčata jsou kurvy a byly zakoupeny nějakou organizací z Jižní Ameriky. Ony samy si myslí, že se budou vdávat za bohaté muže. Jsou to hloupé husy. Můžu ti prozradit tajemství?“

„U mne bude jako v truhle na dně mořském!“

„Nechali mne unést ze Španělska, nemám ani oblečení ani papíry, já vůbec nevím, co budu dělat. Víš, co mi řekl ten Rolack? Že se tě mám držet a budu se mít dobře. Ale já se nechci mít dobře. Já chci jen tebe. A je mi jedno, jestli jsi bohatý vnuk kapitána, a nebo chudák. Já bych chtěla jen vědět, jestli to se mnou myslíš vážně.“ Julie se odmlčela a odtáhla se od Omerova těla. Teď jsem ti to řekla. Teď si dělej, co chceš. Teď se rozhodni, říkalo její počínání.

Omer pochopil vážnost okamžiku. Proto dlouho přemýšlel o slovech, která tu chyběla v rozhovoru. Ještě nepoznal tak hezkou a milou dívku. Tak voňavou a něžnou. Tak energickou a klidnou. Tak společenskou a tichou. Jako mladého muže a námořníka ho myšlenka na ženění ještě nenapadla. Proč také. Když byl doma, měl vše, co potřeboval, a když byl na cestách, neznal touhu po domově, jako chlapi z posádky. Ten čas, který se nacházel mezi těmato dvěma póly jeho života, byl na akademii. Byl posedlý touhou po vzdělání, byl vzorný žák. Pak vložil ruku do Juliiny dlaně.

„Víš, jak je námořnickova žena sama?“

„Já umím být sama. To je to, co umím opravdu nejlépe. Pro tebe Omere, bych byla sama i sto let!“

„Já bych to nevydržel ani pět minut. Ano, ano – ano, ty jsi ta dívka, na kterou jsem čekal. Ale já mám také tajemství,“ skoro šeptnul.

„Opravdu? A prozradíš mi ho?“

Teď přišel okamžik, kterého se bál Omer nejvíce. I pod jeho snědou tváří poznala Julie, že se červená. Polkl, chtěl vypustit slovo z úst, ale bylo ticho. Odkášlal si.

„Já jsem měl strýce poslechnout, on mně to nabízel ale já trouba odmítl.“

„Co ti nabízel?“

„Že mne vezme sebou, abych to poznal.“

„Co poznal?“ Julie začínala být již hodně zvědavá.

„Tak dobře, já ti to jednoduše řeknu, jak to je. Jo?“ rozhodl se.

„Jo, řekni to jednoduše, jak to je,“ povzdechla si dívka.

„Já jsem ještě nikdy nespal s ženou, já se určitě nebudu umět milovat. Tak a teď již o mne nestojíš, vid’!“ Julie se rozesmála, popadla ho kolem krku a šeptala:

„Vždyť já na tom nejsem lepší, to se naučíme spolu, toho se nemusíš vůbec bát!“

„A co je tvoje tajemství, Julie?“

Teď se na okamžik zdálo, že se jí zastaví srdce. Ne, nezastavilo se, naopak rozbušilo se jako zvon při požáru. Jak mohla vysvětlit chlapci, že přestože přivedla na svět tři zdravé děti, roztomilá batolátka, nemá zkušenosti s muži? Horečně přemýšlela a nenacházela spásnou myšlenku.

„Já, Omere, nevím, je to tak zamotané, asi bys to nepochopil, lepší bude.....“

Do prázdné jídelny vtrhla s veselým poryvem nějaká z děvčat. Sefiaja plula již zcela klidně, byla jen bičovaná prudkým deštěm. Proto se nálada děvčat zlepšila a ona se odvážila opustit kajuty. Julie je ještě nikdy neviděla tak ráda, jako v tento okamžik. Usmála se na Omera a stiskla mu ruku.

„Až jindy, až budeme sami. Přijď dnes večer do mé kajuty, máme ještě mnoho k povídání.“ Po té se začala Julie věnovat jednomu z děvčat, se kterým se nejvíce kamarádila. Jmenovalo se Amanda. Omer odešel do své kajuty. Vykoupal se, umyl si vlasy a vzal si čisté oblečení. Pak zašel na kapitánský můstek za strýcem, ale u kormidla stál jen jeho první důstojník. Že to byl první důstojník, se nepoznalo podle oblečení a výložek, tady všichni běhali jen tak v džínách a tričkách, to poznal podle toho, že se již léta všichni znali. Jak na lodi, tak v Puerto Peñascu.

Strýce zahlédl za skleněnými roztahovacími dveřmi, na pravém křídle můstku, které bylo otevřené a kryté jen stříškou. Pozoroval obzor za pravou burtou. Vítr se tu točil a hučel a hvízdal, že otevírání dveří nezaslechl. Omera zpozoroval, až když hoch stál po jeho pravici. Pozorně přešel zrakem po jeho čistém zevnějšku a zahleděl se mu do očí.

Bože, jak dobře toho chlapce znal.

„Dnes jde do tuhého? Ne abys byl zklamán, prvně to vždy bývá jen nezapomenutelný zážitek. S opravdovým milováním to ještě nemá nic společného,“ neustále pozoruje obzor, vzal Omera kolem ramen. Pak si povzdechl.

„Už aby byl ten Rolack s těmi holkami z loď. S tou bouří jsme měli štěstí. Myslím, že bude, viděno z naší polohy, lepší, když mineme Bermudské ostrovy levou burtou a ne jako vždy pravou, co si o tom myslíš, admirále?“ tak mu říkával ve šťastných chvílích, když byli sami. Omerovi bylo vždy záhadou, jak mohl strýc znát jeho pocity, myšlenky, jeho starosti a radosti. Na tu zcela jednoduchou výhodu, kterou strýc před ním měl, že on již jednou mladý a dospívající byl a on, Omer, ještě nikdy nebyl starší než svých dvacet čtyři let, ještě nepřišel.

„Ona ale neodejde, nepatří k nim,“ důrazně sdělil strýci tuto novinu.

„Ona k nim nepatří? Myslíš tu pěknou černovlasou s tou hezkou postavou? Co by tu dělala, když k nim nepatří?“

„Ona se tu schovává před nějakými lidmi. Vlastně ne. Ona byla unesena a je tu proti své vůli. A vůbec, ona bude mojí ženou!“ teď se již nad svou neschopností vyjádřit své myšlenky slovy rozčílil a opřel se o zábradlí tak, že se mohl dívat strýci do očí. Tak tu stáli, na pravém křídle kapitánského můstku, ve skoro nejvyšší poloze loď, ošlehávání větrem. Ten mladý rozrušen tou velkou událostí ve svém životě, ten starý opářen tou novotou, soucitem, bojující proti záchvatu smíchu, k čemuž nesmělo dojít, protože stál tvář v tvář první lásce.

První láska. Uvědomil si, že nesmí udělat žádnou chybu, nebo ztratí svého milovaného synovce navždy. Ztratí jeho důvěru, jeho srdce, ve kterém mu odjakživa nechával otevřená vrátka. Věděl, že to je velice vzácný vztah. Jen jeden otec z tisíců smí poznat takový vztah. Jeho otec to štěstí neměl. Otočil se tedy také zády k zábradlí, máje v této pozici nějakých dvacet tři metrů hloubky k hladině moře a počal upřeně pozorovat kormidelní kolo, které řízeno autopilotem, jakoby samovolně se pootáčelo, chvilku tam, chvilku sem.

„Ona je hezká, vid'. Mně se také líbí. Když ji máš rád, tak proč bys sis ji neměl brát? To je tvůj život a ty ho musíš žít. Jsou rozhodnutí, která musíš udělat sám. Jsi již muž, a ne hlupák. Jsi dokonce studovaný a až ukončíš akademii, můžeš být kapitánem na jakékoliv velké lodi světa. Já ti mohu jen poradit, budeš-li chtít.“ Gustavson ztichl skoro zpocen tím výběrem slov, která snad byla ta nejdůležitější v jeho životě. Moře šumělo, vítr hučel a hvízdal a jinak bylo ticho. Omer čekal větší bouři. Čekal rady, domluvy. Nic. Ticho.

„Co tomu řekne teta?“ řekl po delší době důvěrného mlčení.

„Na tetu, mou ženu, neber ohledy, bude se s tím muset smířit jako každá máma. Ale pověz, co dělá to děvče?“ počal opatrně, aby to nebylo nápadné. Jen nedát najevo starost. Jen tak se, jakoby ze zájmu, ze zdvořilosti, zeptat. Jen aby řeč nestála.

„Je veselá, směje se a má mne moc ráda. Dnes večer mne pozvala do kajuty. Také se ještě neumí milovat. Myslíš, že to zvládneme?“

V Gustavsonovi se teď probudilo otcovství. Takovým náparem, že se toho sám lekl. Nějaká děvka, bez domova, prakticky beze jména a pravděpodobně bez papírů, to mu začínalo být jasné, se nalepí na jeho syna, do kterého investoval tolik lásky a peněz, že by děvče ze společnosti mohlo být šťastné, kdyby ho mohlo dostat, mu tady sebere jediné jeho štěstí, jeho pýchu! Myslel, že každým okamžikem počne hulákat do větru své roztrpčení. Dokázal se však ovládnout.

„Vždyť přece víš, jak se milovala Irima. Myslíš, že si mohla přecíst v Bravu, jak se to dělá? Že si kupoval její samec Playboye, aby věděl, jak na to? A jaké mají hříbátka! To víš, že to zvládnete. Takový mořský vlk, jaký jsi, nepochybuj o tom,“ s přemáháním vloudil do tváře úsměv a poplácal Omera po zádech. Irima byla Omerova klisna, černá jako uhel a ušlechtilá jako kněžna španělského rodu. Byla vždy první, které se dostalo hochova přivítání, když se vrátili z cest.

Strýcova slova dodala mladému muži odvalu. Teď si byl zcela jist, že večer vše dobře dopadne.

Julie ale v kajutě nebyla. Omer se podivil nad čistotou a pořádkem. Děvčata, když se dozvěděla, že Julie nemá vůbec nic na sebe, ani spodní prádlo, prohrabala svá zavazadla, a tak tu najednou měla pár pěkně srovnaných věcí.

Omer se tedy vypravil na nedohlednou příď. Cestou míjel čtyři ládovny, jejichž skládací poklapy byly otevřené. Kapitán využil jejich prázdnoty a nechal je vyčistit a natřít.

Julii však nenašel. Vypravil se tedy na zád' lodi.

Z tohoto pohledu vypadala Sefiaja jako dlouhý most, na jehož konci stojí dům. Byl velmi teplý večer, a když Omer konečně míjel bílou nástavbu, slyšel děvčata, jak se hašteří v bazénu. Tady již bylo vidět na zád'.

Vír lodního šroubu způsoboval neobyčejné divadlo. Plankton, který se dostával lodním šroubem do pohybu, jakousi neznámou silou svítil. Jako tisíce jiskřiček všech barev, pohádkových světýlek rozzářil hladinu, co se za Sefiajou vzdalovala.

Julie, zcela unesena, pozorovala to divadlo. Tento přírodní úkaz, dobře známý všem mořeplavcům, odrážel se v jejích očích a třpytil se i ve vlasech. Jako malé děvčátko stoupala si na špičky nohou, aby ještě lépe viděla.

Omer zůstal stát a se zalíbením pozoroval milovanou dívku. Byl by ji pozoroval déle, kdyby nevyčítala jeho přítomnost. Otočila se.

„Omří, nemohu se odtrhnout od té podívané, to je jako v pohádce, pojď se podívat, to ti stojí za to,“ s rozzářenou tváří ho zvala, aby mohl tu jemu známou podívanou také obdivovat. Byla tak hezká, když byla šťastná. Postarám se, aby byla stále tak pěkná, sliboval si.

„Hledal jsem tě v kajutě, Julie!“

Děvče si teď teprve všimlo jeho upraveného zevnějšku. Zcela se zapomněla. Zároveň si uvědomila pozvání, které odpoledne vyslovila, i ten důvod, který si musel domyslet. Měla Omera moc ráda, ale ten platonický vztah jí vyhovoval. Ale co očekával on? Bylo jí letos 19 let a Omerovi je 24. Ve skutečnosti jsou ideální pár.

Zjistila pojednou tu nepřehlednost svých myšlenek. Její těhotenství a mateřství, mateřství bez lásky, která má mít vlastně výsledek nebo následek zrození dítěte, ta láska tu nebyla... Julie si připadala ztracená ve svých úvahách. Jednoduše byla nejprve těhotná, pak matka a teď se teprve zamilovala. V této prapodivné rovnici přichází jako výsledek první styk s mužem. No, milování nemůže přeci být horší než porod? Jiné ženy, když přijdou do požehnaného stavu, mohou vzpomínat na noci plné lásky, vášně a rozkoše. Má o to přijít? Jistě to je rozkoš, slyšela často děvčata z rodné vsi, jak o tom básnila. Omer tady stojí, nesmělý, hezký a trpělivý. Julie, vzpamatuj se, řekla si.

„Omere, já se bojím.“

„Já také.“

„Nechtěla bych přijít do jiného stavu!“

„Neboj se, mám tady takovou krabičku a to se... se... no jednoduše se to nemůže stát,“ celý rudý v tvářích, zdůrazňoval rukou v kapse, kde ten ochranný prostředek má. Julie se teď rozhodla:

„Omří, půjdeme do mé kajuty, já se bojím, ty také a tak se budeme jednoduše jen tak mazlit, co tomu říkáš?“

To mazlení vyvrcholilo v to nejkrásnější spojení lidských těl. Muže a ženy. Oba byli nezkušení, ale jejich láska, všudypřítomná, nápomocná, jim přinesla toto poznání. Byla to noc nocí! Pro oba.

„Já bych asi umřela, kdybych se nesměla s tebou milovat. Bylo to krásné!“

„Kdo by ti to mohl zakázat?“

„Osud, bývá někdy zlý, Omere.“

„Ne, osud je hodný, jinak bychom se nepoznali. To ti říkám, osud je náš otrok. A my jsme jeho vládci.“

„Hůů, hůů, já jsem královna OSUD. Řekni a já splním všechna tvá přání. Ne. – Ne, Omere Gustavson, já sama jsem zodpovědná za tvé štěstí, protože tvé oči vždy prozradí, co chceš. Co chceš, co chceš... ty sprostáku, již zase? Ale já také...“ Julie si uličnický hrála na vládkyni a padla Omerovi zase do náruče.

Její kajuta se jim proměnila v královský palác, v hnízdečko lásky, a jako dvě hrdličky pozbyli ten pojem, jemuž se říká čas.

„Až vystuduji, budeš admirálova žena. Ale ta nejkrásnější. A já – já budu ten nešťastnější admirál. Budeme mít hodně dětí. Ne jen jedno. Ne tři. Jo, musíme mít tři, až budeme hlasovat, aby to nemohlo být nerozhodně,“ plánoval Omer.

„Hlasovat?“

„Jo, hlasovat. To se ve správných rodinách dělá. Já budu chtít ono, ty tamto a děti něco jiného. Třeba koně.“

„Já se koní bojím,“ přihodila Julie na stůl řečí slova.

„Nesmysl, koní se nikdo nebojí!“

„Stačilo by jedno.“

„Jak jedno?“

„No na to hlasování by stačilo jen jedno dítě,“ zdůraznila.

„Jo, to je pravda, ale nebylo by to ono. Ty jsi nějaká chytrá, študovaná. – Co jsi vlastně dělala za školy? O tom jsme ještě nikdy nemluvili!“ napadla Omera najednou strýcova otázka.

„O tom jsme skutečně nemohli mluvit, já jsem totiž v životě do školy nechodila.“

„Co to říkáš? Vždyť jsem tě slyšel mluvit francouzsky a ještě jednou řečí, té jsem nerozuměl.“

„Abys mohl mluvit, neznamená, že musíš chodit do školy. Ta řeč, které jsi nerozuměl, byla moje mateřština, pocházím totiž z Maroka. Váš strojmistr je také Marokánec a tak jsme mluvili, jak nám huba narostla.“ Omer si sednul na postel a vykulil oči. Julie se počala smát.

„Chceš mi tedy říci, že neumíš číst a psát?“

„No, říci ti to nechci, ale když na to došlo, nebudu lhát. Je ti to na obtíž? Máš s tím problém?“

„Problém – ?“ Omer se zamyslel.

„No já s tím problém nemám, ale ty. Jak si třeba přečteš noviny?“ chtěl uhodit hřebík na hlavičku.

„Já se prostě všechno dovím od lidí a vše si pamatuji. To je docela jednoduché. Když si něco můžeš napsat, tak to hned zapomeš, protože víš, že si to můžeš přečíst. – Pokud ten lístek neztratíš. Když si nic napsat nemůžeš, protože to neumíš, tak si vše pamatuješ.“ Vysvětlovala Julie. Mladík tomu však nechtěl rozumět. Zahlédl teď časopis, nějaký ženský magazín. Vzal ho ze stolku, kde ležel, a otevřel. Byly tu vidět dvě ženy s mužem a pod fotografií byl text.

„Přečti mi to,“ vyzval Julii.

„Já opravdu nevím co, tam píš. Vidím přeci obrázek a to mi stačí. Je to nějaký chlap, co má více žen najednou. Ženy na něj žárlí, ale zároveň jsou jeho nevěrnou povahou přitahovány,“ Julie jednoduše přečetla, co jí podobizna říkala. Omer se začel do textu:

– Nejoblíbenější miláček žen na Francouzské Riviéře. Přestože má za sebou několik manželství, neustále nachází ženy, které jsou jím fascinovány. Ačkoliv není žádný...

„To je neskutečné, Julie,“ počal být dívkou uchvácen. Ještě jednou obrátil list a našel fotografii známé herečky v doprovodu muže.

„Co ti říká tady ten článek?“ Julie se zase zahleděla do časopisu.

„Ta žena tady miluje toho muže, ale jen tak pro útěchu. To, co opravdu milovala, jí bylo vzato. Asi nějakou tragédií.“ Omer se zase přesvědčil čtením textu:

– známá hvězda hollywoodských filmů se nad ztrátou svého muže, který zahynul při autonehodě, utěšuje láskou ve společnosti neznámého mladíka –

Omer se nepřestával divit. Listoval dále, až našel stránku, kde byl jen text. V jakémisi nápadu ji ukázal Julii.

„Co ti to říká teď?“ Julie chvilku prohlížela popsané stránky a pak se provinile podívala na mladého muže.

„Nic. To mně nic neříká. – Omere, asi se teď za mne budeš stydět, vid’? – Ale jestli chceš, tak si namluv nějakou, co umí číst. Neměla bych ti to za zlé,“ smutnýma očima se zahleděla do rohu kajuty. Omer zamyšleně pozoroval, jak se na něj nedívá. Pak tiše a něžně promluvil:

„Ne, Julie, já chci jen tebe. Ty totiž nevíš, jak vysoce inteligentní děvče jsi. Ale měl bych jiný návrh. Budu tě učit číst a psát a jak to tak odhaduji, snadno to zvládneš!“

Ještě dlouho nechávala své oči v koutě jejich královského paláce. Umět číst! Nepředstavitelné bohatství. Jak často si přála umět číst. Teď našla lásku a bude možná i umět číst. Jako žena admirála musí umět jistě mnohem více, než číst. Vzpomněla si teď na slova Josefy Schwarzové, když se jí jednou ptala, co to pořád čte: v knihách se dočteš všechno, milá Julie, veškeré vědomosti lidstva jsou napsané v knihách. Máš o něco speciálního zájem, děvče, obstarala bych ti to. Její rychlá odpověď – ne, ne, – nechala Josefu dojít k poznání, že je negramotná. Vycítila, že je jí nepříjemné dále na toto téma hovořit, a taktně mlčela. Ano, cesta stát se paní admirálovou bude dlouhá a těžká, ale klíč se nachází v umění čísti. Věděla, že to ostatní se může naučit sama.

„Opravdu by se ti chtělo? Ale nesmíš mi nadávat, když mi to nepůjde.“

„To se vsadím na strýcovu loď, ať se hned potopí ke dnu, že ti to půjde,“ rozohnil se Omer.

„To by byla drahá škola. Ale věř mi, můj králi, já budu ta nejpilnější žákyně. Opravdu, ta nejpilnější.“

Byl to slavnostní slib. Ten se musel něčím triumfálním zpečetit. Co by to mohlo být pro mladé milence jiného, než láska? Tak se zase naplnila jejich královská komnata tou něžnou, omamnou vůní, jakou dokáže vonět jen mladá láska.

Tak počala Julii škola. Omer byl každou volnou chvilku u své milé a vyučoval:

„Písmenka tvoří slabiku, slabiky slovo a slova větu. Začneme tím nejkrásnějším slovem: Ju-li-e,“ započal Omer první hodinu. A skutečně byla mladá žena velice chápavá. Den ze dne se její obzor rozšiřoval. Jaké to neznámé štěstí, když prvně dokázala přečíst celou větu.

Trošku složitější to bylo se psaním. Tady se ukázala její francouzská krev. A protože jí byla řeč její krve bližší, používala jí při svém rozčilování, při svých výbuších. Omer měl tuto řeč na akademii, a tak přivítal možnost konverzace. Tak se učili mladí lidé navzájem.

Jak se nasmála, když slyšela jeho výslovnost. Úřední řeči v Maroku je ještě z doby, kdy bylo francouzskou kolonií, francouzština. Byla to její druhá rodná řeč. Na vsi či na trhu se mluvilo arabsky. Děvče nechápalo potíže, které její milý s tímto jazykem měl. Když však byla se psaním tak daleko, že se mohlo začít s pravopisem a s gramatikou, pochopila. Omer neustále v duchu překládal. Myslel španělsky a mluvil francouzsky. Ona však jednoduše myslela zrovna tím jazykem, kterým mluvila. Poté, co sdělila svojí domněnku chlapci, začal mluvit lépe.

„No, chtěl jsem tě něčemu naučit, a zatím učíš ty mne,“ bručel.

„Ty hlupáčku, na to jsi mne přivedl ty, můj profesore,“ rozesmála se nad jeho roztomile zamračeným obličejem.

Jen Sefiaja se štěstí mladých lidí nezúčastňovala. Trpělivě ho však na vlnách oceánu nesla. Ošklivostí, typickou pro nákladní lodí, směřovala k jihozápadu a dávno již plula v klidných vodách. Protože se Andrzej Rolack bál pobřežní hlídky – coast guard, která patrolovala často daleko od pobřeží USA, pluli směrem na Santo Domingo. Pak Karibským mořem a daleko před doplutím do Colonu musel Omer navázat spojení s telefonní sítí Panamy.

Andrzej Rolack po obdržení hovoru řekl jen jediné slovo: čekám. Poté se opakovalo totéž co před Casablankou. Po setmění přirazila k pravé burtě loď. Tentokrát to nebyly rybářské bárky, ale správná milionářská jachta. Děvčata, přestože byla neustále okřikována a nabádána k tichosti, štěbetala jako hejno racků. Julie se rozloučila jen s Amandou. Byla jediná, se kterou se spřátelila.

Rolack se přišel vyrovnat s Gustavsonem a předal mu domluvenou cenu převozu – v dolarech. To bylo v nákladní mořské dopravě zcela neobvyklé. Ale jisté. Dolary nezanechávaly žádné stopy.

New Jersey 1997

Je to špatný a zároveň dobrý sen. Markus si vzpomněl na doby svého dospívání, na tu touhu po něčem, či po někom, ten pocit osamění, který si neuměl vysvětlit.

Tenkrát si myslíval, že je to touha po rodině, kterou cítil každý hoch, co vyrůstal v dětském domově a sestra Alexandra, přívětivá řádová jeptiška, která ho od kolébky doprovázela, se snažila ho utěšit, ale měla vždy v očích slzy.

Jednou, když byl nemocen a blouznil v horečkách, mu po uzdravení Alexandra vyprávěla, že volal své bratry. Bratry!

Po té, co začal žít v rodině Schwarzových a mohl se věnovat mnohým zálibám, později studiu a jako jednadvacetiletý musel převzít otcův podnik, přestával tuto touhu cítit. Když se v limuzíně podíval do očí toho muže, co mu pošeptal, že je jeho bratr Henrico, věděl, že na tento okamžik celý život čekal. Bylo mu jako by se svým bratrem od malinka vyrůstal a vždy ho znal.

Gotická vila byla prostorná a přepychově zařízená, v mnoha maličkostech a detailech se podobala vile rodiny Schwarzových.

Široké schodiště, které vedlo od parkoviště, vysypaného šterkem, bylo lemováno žulovým zábradlím s mnoha květinami. Byla to severní strana domu.

Vstupní hala, které chyběla předsíň, se otevírala vysokými okny od podlahy až ke stropu na jih do rozlehlé a pěkně pěstěné zahrady. Hale dominoval obrovský krb.

Na levé straně vedlo schodiště na jakousi galerii, kde byly vidět různé dveře. Velká, ale stylově jednoduchá sedací souprava stála pěkně uspořádaná na španělské dlažbě. Vpravo byla obloukovým průchodem vidět jídelna. Stěny zdobily vkusné obrazy.

Osvětlení obstarával jakýsi neznámý zdroj.

Na dlažbě ležely tu a tam drahé koberce. Jinak v hale nebylo nic.

Neuvěřitelné, pomyslel si Markus, který byl velice malicherný, co se zařízení interiérů týkalo, tady bych nepozměnil vůbec nic.

Ta překrásná žena, která ho po objetí vzala za ruku a vedla do domu, rozdala pokyny v angličtině služebné, která se tiše objevila v oblouku jídelny. Pak se obrátila k němu a něco mu dále v jazyce, který neovládal, vyprávěla. V tom okamžiku k nim přistoupil Henrico a vzal Markuse za ramena.

„Kateřino, nezlob se, musím ti Johannese na chvíli unést, potřebujeme nutně vyřídit nějakou záležitost. Nebude to trvat dlouho, mezi tím můžeš zorganizovat nějaké občerstvení. Myslím, že má Johannes pro tebe veliké překvapení,“ a dirigoval rukou, která ležela na bratrových zádech, Markuse směrem ke

schodišti. Henrico mluvil španělsky. Bratři vystoupili po dubových stupních, dále pak šli po galerii, ze které byl pěkný pohled dolů do haly, a Henrico posléze otevřel jedny z mnoha dveří.

Markus stál jako omámen. Pokud mu hala připomínala rodné sídlo rodiny Schwarzů, tento pokoj se podobal jeho pokoji, tam daleko za oceánem v Taunusu nad Frankfurtem, jako vejce vejci. Otočil se na Henrica a viděl, že jeho bratr pláče. Někjaká dávná důvěrnost a něžnost mu poručila, aby bratra objal. Soucitně ho konejšil a byl překvapen, kolik slov útěchy ve španělštině nacházel. Pak na něj dolehly útrapy a zážitky posledních hodin a týdnů a rozplakal se také.

„Konečně jsi našel své bratry, Markusi, a hned jsi jednoho ztratil. Já jednoho bratra vyměnil za druhého!“ uklidnil se trošku Henrico.

„Johannes byl tak posedlý touhou po tobě, že nebyl ničím k zadržení. Pátral a pátral, pak se rozjel do Evropy a našel spoustu stop. Byli jsme neustále ve spojení, věděl jsem, že tě má potkat v nějakém lesíku u frankfurtského letiště a to se mu, bohužel, stalo osudným. Nejde mi z hlavy jedna věta, co mi po telefonu řekl,“ zamyslel se mladý muž.

„Jaká věta?“

„Řekl mi: nic nebude tak, jak se bude zdát, vše dobře dopadne.“

„To ti řekl?“

„Ano, přesně tak a byl veselý. Říkal, že je ještě jeden problém, který musí zvládnout, ale že má s Julíí dobrý plán.“

„Kdo je Julie?“

„Julie je žena, co nás porodila. Všechny tři.“ Johannes překvapením zapomněl zavřít ústa.

„Tedy naše matka!“

„Ne, naše matka je Josefa Schwarzová. Ty jsi vyrůstal u tvé biologické matky a ani ona, ani ty jste to nevěděli,“ povzdechl si Henrico.

„Já jsem vyrůstal u mé biologické matky a ona mne musela adoptovat? To ten blázelec posledních dnů ještě neskončil? A kdo byl můj otec?“

„Karel, ty jsi pochoval našeho tátu!“

„On byl mým otcem? A jakou úlohu tu hrála ta Julie?“ Markus přestával mít přehled. Ta ženu, kterou od prvního dne, kdy ji spatřil v internátu, miloval celou svou dětskou duší, to byla jeho máma? Jakou hru mu tu osud zahrál?

„Julie byla žena, jejíž tělo si naši rodiče vypůjčili, aby nás odosila.“

„Retorta. Umělé mimotělní oplodnění! To se již tenkrát znalo?“

„Oficiálně ne. Ale tvůj otec a jeho švagr měli výzkum ve Španělsku a asi předběhli dobu.“

Markus se nechal od Henrica posadit do křesla, které stálo za psacím stolem, na němž stálo mimo jiné i PC. Přijal od bratra sklenku řecké Metaxi, jediný alkoholický nápoj, který někdy píval.

„Toto zde je tvůj pokoj, zařídil ti ho Johannes. Byl přesvědčený, že se ti bude líbit,“ pokračoval Henrico. Markus vychutnával sedmihvězdičkovou Metaxu a byl očividně dojat. Přemýšlel o té větě, co Johannes bratrovi řekl. Jeho duše se počala plnit nadějí. Pak Henrico zesmutněl a otázku, kterou položil, vyslovoval nerad:

„Markusi, ty jsi byl u toho, když náš bratr zemřel, trpěl hodně?“ Ta otázka byla nečekaná, přestože mohl předpokládat, že bude položená. Měl právo dát Henricovi naději, která v něm klíčila? Jestliže ten muž, jehož smrt pozoroval, nezemřel, pak to byla dokonalá inscenace. Ten nápad, který mu bleskl hlavou, se zdál zcela nemožný. Nebyl ale jejich život zrovna tak nesmyslný? Rozhodl se, že za tou věcí půjde:

„Vy jste s bratrem vyrůstali tady v tomto domě?“ přehlédl položenou otázku.

„Ne, tady žijeme teprve pár měsíců, poté co jsme vystudovali. Děláme na burze, později máme převzít otcovu firmu,“ vysvětloval Henrico. „Žili jsme v jižní Kalifornii a studovali jsme v Los Angeles,“ dodal.

„A co jste studovali?“

„Hospodářství, daňové zákony a burziánství.“

„Firmu našeho otce?“ divil se mladý Evropan.

„No, my jsme byli vychováváni Marií a Johannem Fischerovými, to byli naši rodiče, alespoň jsme si to dlouhou dobu mysleli. Než se na farmě objevila Julie.“

„Julie, ta co nás porodila?“

„Jo.“

„Ona nás hledala?“

„Ona nás hledala, ale ve skutečnosti nás našla náhodou. Když jsme byli miminka, byli jsme jí ukradeni. S tebou utekla a proto jsme vyrůstali odděleně... Je toho na tebe moc najednou, že,“ obával se Henrico. Markus však chtěl otázkami dojít k podstatě své myšlenky:

„Když jste studovali v Los Angeles, měli jste nějaké záliby, koníčky?“

„No... jo, normálka, sport a tak dále, nic neobyčejného.“

„Jen sport?“ zklamaně opakoval bratrova slova. Henrico si teď na něco vzpomněl:

„Jo, ještě jednu zálibu měl Johannes, ale mne to moc nezajímalo a nikdy jsem tam s ním nechodil!“

„Co to bylo?“ netrpělivě chtěl vědět.

„Johannes má... vlastně měl rád klasickou literaturu a divadelní hry. Nechal se zapsat do činohry a dokonce hrál i divadlo. Několikrát jsme byli celá rodina na představení. Docela mu to šlo. Pak ale, když jsme počali plánovat, jak tě budeme moci najít, toho nechal.“ Henrico zesmutněl. „Byl to opravdový bratr. Vše jsme o sobě věděli, nemuseli jsme si nic říkat. To, co on myslel, já jsem vyslovil. Když se však zamiloval a uzavřel se do sebe, pocítil jsem vždy velkou samotu. Jako bych byl na světě sám.“ Markus byl spokojen s výsledkem vypyřádání. Teď ale našel další stopu k jeho cíli:

„Když jsi se zamiloval ty, bylo to také tak?“

„Jo, přesně to samé, to pak on cítil samotu.“ Ještě jednu otázku položím mému zrcadlu, muži, co vypadá zcela jako já, pomyslel si Markus:

„Nezlob se, to, co se tě teď zeptám, je pro mne důležité, Henrico. Pořádně si to promysli, než mi odpovíš: cítíš tu samotu teď?“ Mladý muž rozevřel oči, v kterých se nacházel údiv a strach. Jeho černé vlnité vlasy mu padly do čela, jeho smyslné pěkně tvarované rty se sevřely a zbledly. Jeho ruce se počaly chvět a hlas nechtěl poskytovat službu, nechtěl plnit rozkazy jeho mozku. Chraptěl, když konečně promluvil:

„Markusi, to je věc, co mě trápí nejvíce. Kdybych neměl v ruce noviny, kde se píše, že je Johannes mrtev, byl bych přísahal, že žije. Žádnou samotu necítím, mám dokonce pocit, že se brzo zase uvidíme a že je bratr šťastný. Došel jsem k názoru, že naše společná duše nezemřela s ním, že tu na tomto světě zůstala a dodává mi sílu k životu. On byl vždy silnější a dával mi podporu, víš!“

Nyní byl Markus spokojen. Věděl, co vědět chtěl. Jestliže však byl ten bratr, co stojí před ním, ponecháván v mylné domněnce bratrem, co zůstal někde v Německu, pak to má svůj důvod a on nebude jeho záměr měnit. Po dlouhé chvilce ticha se Henrico ozval:

„V tomto okamžiku je jeden důležitý problém, který bychom měli vyřešit. Je to Kateřina. Je to Johannesova snoubenka, vlastně byla. Je velice sportovní a zdá se robustní, ale je velmi citlivá. Trpí nějakou nervovou poruchou a nesmí se rozčilovat. Je původem z Mexika a mluví velice špatně anglicky. Johannes od dětství španělsky nemluvil, nejprve z takové hlouposti, pak ale přísahal, že bude mluvit (vyrostal ve španělském prostředí a určitě vždy rozuměl), až tě najde. Kateřina ho prosila, aby nebyl k sobě tak tvrdý, tvrdila, že slova lásky jsou ve španělštině mnohem krásnější, ale nedal se obломit. Někdy, když byli sami, mluvila Kateřina svou rodnou řečí a Johannes odpovídal anglicky. Americky, říkával jako dítě. Markusi, mám obavu, že by Kateřina tu zlou zprávu o Johannesově smrti nepřezila. Mohl by ses vydávat za něj? Říci, že jsi Markuse našel a že teď můžeš již mluvit španělsky?“

Henrico dokončil svou dlouhou prosbu a vyčkával. Ten pohled, ty oči, úsměv a důvěrnost, ten cit, který dával najevo k Johannesově pozůstalé, to vše fascinovalo Markuse, ještě však více to, že cítil jako jeho bratr, jako by jeho myšlenky dávaly slova cizím ústům, aby je vyslovila. Mlčky vstal od psacího stolu a bratra objal.

„Henrico,“ šeptal, „jak to vše začalo. Jak jste přišli na to, že jsem tu ještě já, váš bratr, na tomto světě?“

„Vše najdeš v tom kufříku, co držíš, ale ten probereme později, teď musíme ke Kateřině.“

Markus si všiml kufříku z hadí kůže, který stále, ještě od frankfurtského letiště, svíral v ruce.

Bratři sešli dolů do jídelny. Služebná, mladá dívenka portorikánského původu, již měla přichystané občerstvení. Kateřina seděla venku před halou na prostorné terase, kde vystavovala svou krásnou tvář slunci. Přiběhla, hned jak bratry spatřila.

„Kateřino,“ pravil Henrico, „Johannes má pro tebe velké překvapení. Kateřina se obrátila na svého drahého v radostném očekávání. Markus měl trochu sucho v ústech, polkl a trochu chraptivě zašeptal. Mluvil španělsky.

„Co tomu řekneš, Kateřino, že teď s tebou budu mluvit již jen tvou milovanou mateřštinou?“

Říká-li se, že někdo vyvalil oči, tak to zcela znázorňuje to, co učinila mladá žena. Ještě si dala ruku na ústa, aby ztlumila trochu výkřik údivu a radosti.

„Johi,“ tak svému snoubenci říkala, „ani nevíš, jak mne to těší, konečně ti budu moci říci vše, tak jak to opravdu cítím. Tu no sabes, como yo te amo!“ tvář jí zářila v širokém úsměvu a ústa našpulila k sladkému polibku, kterým Markuse svým srdečným a milým způsobem, pohladila na čelo. Markus tuto neznámou ženu, vonící sluncem a čistotou těla i duše, objal. Přes její ramena spatřil Henrica, jak spokojeně pokývnul v souhlasu. Cizí člověk by řekl, že nehnul ani brvou, ale Markus věděl, že mu poslal svůj souhlas, očima či myšlenkou? Poznával tuto spřízněnost duší prvně ve svém životě. Tenkrát, když byl ještě chlapec, hrál si se svým jediným kamarádem, kterého měl, Hansem, na přenášení myšlenek. Někdy to vycházelo, ale většinou ne, ale tohle, to bylo úplně něco jiného. Měl pocit, jako by se do jeho myšlenek vměšovaly otázky a odpovědi jeho bratra.

„Kati

, ani nevíš, jak jsem na tento okamžik čekal, jak jsem toužil po tvé něžnosti, mi queridos amorcito!“

Tentokrát to byl Henrico, kterému zamrazilo v zádech. Nevzpomínal si, že by Markusovi řekl, jak Johannes svou milou oslovoval. Ale říkal jí vždy Kati! Teď si ale uvědomoval, jak důležité je, o všem svého bratra informovat. Co Johannes s Kateřinou podnikali, kde se seznámili, jaké měli plány, kudy chodívali a koho znali. Nebude to lehké. A tak stál v pozoru ducha celý večer a zasahoval do hovoru, kde to bylo třeba, a když zjistil jakousi vysílenost Markuse, navrhl, že by si měl po dlouhé cestě odpočinout. Kateřina byla hned srozuměna a vstala od stolu. Otázka, řečená Markusovými očima, byla Henricovým úsměvem zodpovězena. – Ne, nespávali v jedné pokoji, každý měl svůj, společně chtěli spát až po svatbě! –

Kateřina neodešla jídelnou a pak po schodech nahoru na galerii, jak Markus očekával, ale prošla dalším obloukem v jídelně do jakéhosi skleněného průchodu východním směrem, který propojoval tento dům, ve kterém se nacházeli, se sousedním domem, který byl také postaven v gotickém stylu.

„Tam má svůj pokoj. Je velice pobožná a nechce se svým nastávajícím manželem spát pod jednou střechou,“ vysvětlil Henrico.

Markus začal pochybovat o správnosti svého slibu vydávat se za Johannese. Toto nebyla dívka jen tak pro zábavu, ale vážná známost, se kterou by si neměl zahrávat. A s její citlivou duší již vůbec ne. Rozhodl se, že o tom s bratrem promluví.

Henrico pokynul Markusovi, aby ho následoval. Když vyšli po schodech halou zase na galerii, zastavil se u jiných dveří.

„Toto je pokoj Johannese. Abychom se nedostali do nějakých nesnází se služebnictvem, bude lepší, když budeš bydlet tady. Navrhuji, že i já tě budu oslovovat jako Johannese.“

„Henrico,“ začal Markus, „jsi si jist, že je to správné? Myslím na památku našeho bratra, to jistě není dobrý nápad. A věř, i vůči Kateřině, je to taková milá dívčinka, nevím, zda budu mít sílu a svědomí ji takhle klamat.“

V bratrově povaze bylo tolik rysů, které Henrico znal. Dokázal s ním cítit. Věděl, že Markus změní svůj názor, až bude informován o všem, co se za ta léta, kdy vyrůstali bez něj, událo. Rozhodl se, že ještě dnes s ním probere kufřík. Posadil bratra ke stolu a otevřel víko kufříku, pro který rychle zašel do sousedního pokoje. Na velkém stole po chvíli leželo spousta papírů, dokladů a fotografií.

Za velkým oknem pokoje byla vidět rovina New Jersey, ohraničená jen jakousi alejí. Zapadající slunce toužilo všemi barvami po celém obzoru a proměnilo okno v překrásný obraz. Jak bratři seděli a probírali se svou minulostí, měnil se ten obraz v noc, pak v krajinu zalitou měsíčním světlem a posléze v ranní svítání...

Puerto Peñasco 1973

Julie prožívala to vzrušení prvně v životě. Na obzoru byl totiž vidět domovský přístav Sefiaji, Puerto Peñasco.

Leželo v Kalifornském zálivu na pokraji Sonorské pouště. Loď Sefiaja a její posádka měla za sebou dlouhou cestu.

Poté, co Andrzej Rolack a jeho dívčí harém opustili palubu, přemýšlel Gustavson, zda nemá zapojit policii. Po dlouhých úvahách však od toho upustil. Jestliže tady měl co dělat s drogovým syndikátem, byla policie zcela bezmocná.

Pluli tedy dále za svým cílem. Po proplutí Panamského průplavu, kde museli na palubě vystřídat tři lodivody, dorazili do Panamy a naložili do čerstvě nalakovaných ládoven náklad, který je tu očekával.

Gustavson se přistihl při spokojeném přemítání nad Rolackovou výplatou. Byly to peníze, které nemusel zdanit. Lákavé, pomyslel si, pro každého člověka. Platit státu daně, to se nikomu nechtělo. To byl ten velký trumf, který měly podvodnické instituce v rukou. Peníze a žádné daně.

S nákladem z Panamy, tunami zelené kávy naskládané v pytlích na paletách, pluli dále po západním pobřeží střední a severní Ameriky. Minuli San José, v Guatemale náklad vyložili, a pak dále kolem Acapulca a Colimy. U Culiacánu vpluli do Kalifornského zálivu. To již pluli kolem pouště Sonory.

Dnes ráno se vynořilo z vln rodné město většiny mužů z posádky.

Tomu rozčilení podlehla i mladá dívka. Chlapi balili lodní pytle, plánovali, co musí vše doma na pevnině zařídit dříve a co později. Čím více se město blížilo, tím jasnější bylo to, co bude dříve. Všichni půjdou do přístavní knajpy.

Julie pozorovala, kolik práce mělo mužstvo s tou skutečností, že loď bude brzo zakotvená a na nějaký čas nečinně ležet v přístavu. Povel, rozkazy, běhání po neskutečně délce osklivé paluby a neustálé, po očku pozorování blížícího se cíle, to byl zcela nový rytmus její cesty.

Najednou jí zase blesklo hlavou její špatné svědomí. Aby nemusela prozradit pravý důvod, proč se na lodi nachází, našla si výmluvu.

Její otec, který si matku nikdy za ženu nevezl, si na ni vzpomněl ve své závěti značnou sumou. Nedávno zemřel. Jeho rodina s tím však nebyla srozuměna a zařídila její zmizení. Jednoduše ji bez osobních papírů posadila na loď, plující do neznáma. Julie se měla ztratit ve světě, aby dědictví propadlo.

S touto historkou se mohlo v klidu přemýšlet, jak naložit se ženou, která přichází do cizí země bez osobních papírů. Oficiálně to asi nebude jednoduché. Prakticky to nebude žádný problém. Gustavson měl absolutní důvěru přístavních úřadů. Omer samozřejmě navrhol, že jeho strýc, jako kapitán, je může jednoduše oddat. Ten však o tom nechtěl ani slyšet a Julie sama vyslovila přání nejprve poznat rodinu, do které se měla provdat.

Byla velice hrdá. Uměla již číst a psát. Žádné psané slovo, které se na lodi nacházelo, se před její vášní, čtením, nemohlo schovat.

Kapitán, který neměl zdání, co mladé lidi neustále nutilo mít hlavy dohromady, si s Julíí často povídal. Mluvili lehce, o Španělsku, o Maroku a jen tak, o životě. Řeč nikdy nezůstala stát. Došel k závěru, že děvče je docela milé a hlavně chytré. O její negramotnosti ani ona, ani Omer nemluvili.

Pak přišel ten okamžik, kdy Sefiaja zakotvila. Ve městě se již vědělo od minulého dne, kdy loď připluje, a tak byla několika rodinnými příslušníky očekávána.

Mezi nimi byla i Omerova teta, seňora Gustavsonová.

Jmenovala se Carmen. Byla to žena spíše hubená, než štíhlá. Neustále mluvila. Vždy si našla někoho, komu mohla něco vyprávět, i kdyby to měl být cizí člověk. Ale v Puerto Peñascu pro ni málo kdo byl cizí. Měla šedivé vlasy na krátko střižené, pronikavé, zapadlé oči a orlí nos. Nebyla to krasavice, jen její úsměv, kterým šetřila, ji proměnil v pohlednou ženu. Oblečená byla čistě a jednoduše, ale móda pro ni byla neznámý pojem.

Byla přesvědčena, že má vždy pravdu. Každému nutila svůj názor. Bylo málo těch, co obstáli před její kritikou. Proto neměla žádné přátele ani přítelkyně. Tak, jako byl její muž oblíben, tak byla ona míjena. Její srdce tlouklo jen pro jejího chovance, synovce Omera.

On byl jedinou náplní jejího života. Nikomu se nepřiznala, jak záviděla těhotenství své švagrové, jak si to, k čemu došlo, v hlouby své duše přála. Když počal po ztrátě své ženy švagr pít, nesnažila se o dobré slovo, o morální podporu. Vždy mu říkala: dej si sklenku, ať zapomeš.

Když již chlapec Omer neměl mít matku, ať nemá ani otce. Jedině tak bude dítě patřit zcela jí. A protože dítě již brzo pociťovalo její vlastnickou povahu, přilnulo více ke strýci.

Julie, jež stála vedle svého milého, ji pozorovala bystrým pohledem.

Carmen, když spatřila Omera, rozzářil se její obličej do krásy. Chlapec se však dopustil chyby. Zamával tetě a pak dal Julii polibek na tvář. Jistě tím chtěl jen říci: podívej, co si vezu. Děvče, lásku. Raduj se se mnou! Ta změna v jejím výrazu Julii vyděsila. Dlouhé vyprávění a řada historek, týkajících se Carmen Gustavsonové, by jí nemohly dát víc poznání, než tento okamžik, tato letmá změna mimiky. Naučila se již tajemství písma, ale tu schopnost, co měla jako negramotná, neztratila.

Proto od mladíka trochu poodstoupila. Ale nezkušenost a poctivá povaha Omerova ještě neznala nástrahy a záluďnost lidských vztahů. Popadl Julii za ruku a běžel po železných trapech, schodech, z lodí dolů na pevninu. Hrdě pak představil svou milovanou dívku tetě, která vlastně byla jeho matkou. Byl pevně přesvědčen, že to, co jemu dělá radost, musí i ji potěšit.

Přivítala svého budoucího kapitána zcela nedůstojně: pusinkovala ho jako malé dítě. Před tolika lidmi. Co se Omer naprosil, aby to nedělala, že se mu všichni vysmějí. Držela se obyčejně jeho prosby, ale dnes musela té vetřelkyni ukázat, komu tento mladý muž patří.

Julie to pochopila zcela. Omer ne. Vyprostil se z tetina objetí a jeho pořad nepořádné havraní vlasy se teď zcela proměnily v hřívu zdivočelého hřebce. Rozhořčen odstoupil od tety a postavil se vedle svého děvčete. To však k němu nepřilnulo, jak to vždy dělávalo. Mezi jejich těly zůstávala mezera.

Carmen, jak tu stála, ti mladí proti ní, počala svou přetvářku. Boj o svá práva, boj, který jednou vyhraje, a naladila svou sluneční tvář a usmála se na Julii.

„Jakou pěknou slečinku sis přivezl!“ Její hlas by nemohl být jízlivější, myslela si Julie. Škoda, že netušila, jak se mýlí. Uměl být jízlivější, ale uběhlo mnoho let, než musela tento boj vzdát.

„Teti, dovol, abych ti představil mou dívku. Jmenuje se Julie.“ Pak se otočil k děvčeti a seznámil i ji se svou tetou.

„Těší mne, slečno Julie, a ráda bych vás poznala blíže. Ale zajisté nás navštívíte, až budete mít chvíli čas,“ stále olizovala lžičku medu Carmen.

„Julie bude bydlet u nás, ženo, nahoře je jeden pokoj volný, tak ho přichystej. Kde jsi zaparkovala náš vůz?“ hlasitě rozhodl Gustavson, který právě přišel se svými zavazadly a rozhovor slyšel.

„Tak, a mne se tu vůbec nikdo na nic nebude ptát? Kdejaká poběhlice se k nám nastěhuje? Do mého domu? Tak to tedy jen přes moji studenou mrtvolu,“ teď se med na lžici proměnil v pelyněk.

Otočila se a skoro utíkala k autu, co tu stálo na molu, předními koly skoro na kraji obrubníku, takže část motoru čněla nad mořem.

Byla to její slabina, tímto způsobem parkovat. Často se jí to stávalo, jenže pak měla strach do vozu nastoupit a odjet. Zařadit první rychlost, nebo zpáteční – s tím si nelámala hlavu. Vždy poskočila jiným směrem, než vlastně chtěla jet. Přestože tuto svou neslavnou zálibu znala, skoro pokaždé, když jela do přístavu, se jí to stalo. Pak si vždy vymýšlela něco o nějakých chuligánech, kteří jí auto popostrčili a žádala někoho, aby jí vycouval. Celé město ji znalo a bylo to vždy spojeno s veselým posměchem diváků.

Jenže teď nemůže jen tak někomu říci, aby jí couvnu, když za ní stojí manžel s Omerem.

A tak chtě nechtě musela jet s nimi a od úmyslu je tu jednoduše nechat stát, musela upustit. Skupinka k ní došla, Gustavson s ironickým úšklebkem ve tváři a Omer rozčilen z přemlouvání Julie. Ta se prostě rozhodla, že s nimi nepojede. Jak často později litovala, že to první, jediné správné rozhodnutí neprovedla.

„No ženo, zase jsi jela na ryby? Jednoho dne spadneš do vody i s autem. Kdybys alespoň uměla plavat. A co se týče Julie, tak aby bylo jasno: ještě nikdy ti Omer nepřivedl nějakou poběhlici, jak jsi tuto milou dívku nazvala. A pamatuj si: je pod mojí ochranou. Ten dům – je ještě pořád domem mého otce,“ rámusil na celé kolo manžel, četných diváků si nevšímaje. Ale stále ještě neměl dost:

„Není divu, že si ten kluk do dnešních dnů ještě nezašukal. Že mne to již dávno nenapadlo. Když mně bylo dvacet čtyři, nenašla se ve městě holka, kterou bych neměl v posteli. Ale já měl mámu, která byla na každou mou kořist hrdá. A to ti říkám, každou, opravdu každou uctivě přivítala a pohostila, i když mezi nimi byly i kurvy. Ta věděla, co mladej kluk potřebuje...“

„Kurva to byla, švédská kurva, vy tam ty mravy máte nějaké jiné...“ nechala se slyšet Carmen, zrovna tak nahlas. Julie si dala ruku na ústa, jako by to byla ona, co tuto větu vyslovila. Krve by se v ní nedořežal, jak se styděla. Diváků bylo kolem dost. Hlavně, že tu nebyli muži z posádky, zjistila s upokojením. Ale ti již byli v knajpě zapíjet vínem návrat Sefiaji a na stále se opakující divadlo kapitánova něžného partnerského vztahu nebyli zvědaví.

Jak mohlo takové manželství vychovat tak milého, sympatického a poctivého chlapce, byla otázka, kterou si Julie kladla. Omer byl rudý studem.

Gustavson manželčin výrok nekomentoval. Zřejmě to byla zcela běžná výměna názorů. Zavazadla byla teď již v kufru velkého kombi, rodina také již nasedla a Morten nastartoval. Samozřejmě si nemohl odpustit popojetí vpřed, což vyvolalo řev seňory a úsměv Omera. Julie se rozhlížela po městě.

Od přístavu, od mola, kde se nacházeli, vypadalo jako dětská stavebnice. Bílé domy s červenými střechami byly u sebe naskládané tak blízko, že bylo skoro nemožné si představit, že mezi nimi vedou ulice. Ulice to vskutku nebyly, pouze uličky, kterými těžko projelo jedno auto. Aby se dva vozy míjely – bylo nemožné. Městští radní tento problém vyřešili samými jednosměrnými příkazy. Ale málo kdo jich dbal a tak byl dopravní zmatek na denním pořádku. Skutečnost, že se město nacházelo na pokraji nepřehledné, liduprázdné pouště, byla paradoxní. Ale právě této prázdnoty se obyvatelé, zakladatelé města, báli a proto postavili domy tak blízko sebe. Novější stavby, ležící za historickým centrem, byly již naskládány velkoryseji.

Dům rodiny Gustavsonových ležel severozápadním směrem od přístavu a byl poslední v řadě dlouhé ulice, která se zatáčkami plazila do značného kopce. Bílé zděné domy, bílé proto, aby lépe chránily před slunečnými paprsky, měly červené střechy z pálených tašek, které byly zcela po španělském způsobu jednoduše zasazeny do malty s velmi malým spádem. Měly chránit hlavně před horkem. Ne před deštěm, protože ten tu byl velice vzácný. Teprve v širších ulicích a zahradách za hranicích starého města bylo vidět trochu zeleně. Trochu. Ani květin v oknech tu nebylo mnoho, což svědčilo o nutnosti šetřit vodou. Tu zeleň tvořily kaktusy všech druhů. Těch byla za hranicích Puerto Peñasca plná poušť.

Město nebylo zcela opuštěno v Sonorské poušti. Severozápadně, na jakémsi kouzelném poloostrově ležela vesnička La Choya, devět kilometrů vzdálená. Vlastně, málem bychom ještě zapomněli na dvacet kilometrů odlehlý Rancho Papaapte.

Kamenný dům, který starý Gustavson, otec Mortena, koupil již v roce 1920, nebyl tenkrát tak rozlehlý, jako dnes. Ten pěkný pohled na moře, ale zároveň také na rozlehlou pouštní planinu tu byl již tenkrát. Jeho žena, Mortenova matka, která byla již dávno po smrti, říkala tomu místu dům u dvou moří, suchého a slaného.

Staleté stavení dostalo ještě jedno patro. Klenuté podloubí darovalo dostatek stínu a bylo postaveno na jižní, delší straně domu na obou podlažích. Mohutné kamenné sloupy nesly jeho klenbu. Za domem se nacházely hospodářské budovy, samozřejmě také kamenné. Jakoby tu stavební materiál dřevo vůbec nebyl znám.

Podlahy v domě tvořily tmavě rudé pálené cihly. Nábytek byl samozřejmě dřevěný, ale všude tam, kde se dal nahradit zdí, byl zděný. Přestože bylo v domě poměrně horko, proti venkovní výhni působil jakýmsi chladem, útlukem a zárukou před sluncem.

Včera, dnes i zítra stál ten neobyčejně velký, žhavý kotouč, do jehož záře nebylo možno pohlédnout, jako tisíciletá záruka, garance života nad domem.

Usedlost nebyla oplocena, čímž se nelišila od ostatních sídel. Příjezdovou cestu i jakýsi plácek před majestátním vchodem postavila ruka přírody. Kámen a písek stmeloval tu prach v jakýsi beton, který se za případného deště proměnil v kluziště, že ani vůz nebyl schopen výjezdu. Na tu podívanou se však muselo někdy i léta čekat.

Ten majestátní vchod si nedávno prosadila Carmen. Nikdo neví, kde si ten nápad okoukala. Dva sloupy nesoucí stříšku by se hodily spíše do Řecka nebo do Ruska, tomuto domu však neslušely. Protože Morten nechtěl ani slyšet o nové dlažbě v domě, ty staré pálené cihly jsou tak krásné, vydupala si alespoň ten vchod.

Ve stínu klenutého podloubí se mohlo čtvero dveřmi vejít do různých pokojů. Na konci tohoto ochozu vedly schody do prvního patra a tady se architektura opakovala. Bylo to vzdušné bydlení, protože jednotlivé pokoje byly spojené jen tím podloubím. Nevýhoda byla, že když obyvatelé opouštěli dům na delší dobu, museli pozamykat osm dveří. Teoreticky. Prakticky dveře nikdo nezamykal.

Starý oprýskaný automobil americké značky, dlouhý a hranatý a nesmyslně žízňivý, dorazil teď k domu. Morten musel pořádně přidat plyn, aby vyjel na plácek, kde byla také vidět studna. Pak zastavil u ošklivého vchodu. Ve stínu podloubí seděl starý muž. Otec. Když viděl příjíždějící vůz, přestal číst noviny, které držel v rukou, a zvedl hlavu. Pak se ale zase klidně začel. Nikdo příjíždějící nevítal. V domě nebylo služebnictvo. S Carmen to totiž žádný personál nevydržel více, jak jedno přespání. Dveře vozu se počaly otvírat. Paní domu bez jakékoliv poznámky či pozdravu tchána zmizela v domě. Omer se strýcem počali vykládat zavazadla a Julie zůstala sedět a pozorovala dům.

„Tak pojď – Juli – ukáži ti, kde budeš bydlet. Nejprve však musíme zajít ke koním, slyšíš je, jak řehtají?“ udiveně otevřel dveře auta Omer.

„To je opravdu krásný dům, překrásné místo, ale já sem nepatřím,“ byla její slova, řečená někam do stínu stříšky nad kašnou.

„Nepatříš?“ podivil se hoch, „všude tam, kde jsem já, tam patříš i ty!“

„Tak proč mám ten pocit, že tu nejsem vítaná?“

„To jen teta asi žálí, ale ona si musí zvyknout. Tak pojď už, nebo se Irima splaší. Ještě mi to nikdy tak dlouho netrvalo přivítat se s ní, jako dnes,“ naléhal a pomáhal jí z vozu.

„Tak dobře, půjdu se podívat na koně, ale pak mne odvezeš zpět do přístavu, já tady nebudu!“ Julie se rozhodla, vyskočila a následovala Omera. Šli tedy spolu kolem stavení, tam, odkud slyšeli řehtot koně. Oba přemýšleli. Julie o tom, jak nerada by teď odešla, aniž by věděla kam, a Omer o tom, jak ji přemluvit k zůstání.

Irima byla opravdu krásný kůň. Vedle ní stálo hříbátko, ale již značně dospělé. Byla to krásná podívaná, jak tato zvířata vítala svého pána. Stála u jakési ohrady, suchopáru bez trávy. Jinak byli koně dobře zaopatřeni. Čistá voda a potrava stály ve stínu stáje. Irima se najednou vzepjala na zadních nohách, pak odklusala, proběhla celou ohradou a velkým kruhem se zase k Omerovi vrátila. Hříbě zatím očichávalo Julii, která se bála a tak stála kusa za plotem, připravena k útěku. Mladí lidé si ani nevšimli, že se přišoural děda. Byl stářím ohnut a v ruce měl hůl.

„To nevidíš, chlapče, že se chce s tebou proběhnout? Já již na koně nevylezu a teta se ho bojí. Víš co? Jeď ji rychle provětrat a já si zatím popovídám tady s tvou dívkou. Ani nevíš, jakou jsi mi udělal radost. Ještě nás musíš představit!“ usmíval se starý muž. Měl vysloveně příjemný cizí přízvuk a ještě pevný, zvučný hlas. Omer nemohl dědečkův návrh odmítnout a tak v běhu zakřičel něco jako „že to je Julie“ a byl již na koni. Jako indián vyskočil na Irimu, aniž by sedlal, pohladil zvíře po krku, k němuž pak přilnul a poklusem přeskočili ohradu a zmizeli v poušti. Julie s úctou a zalíbením pozorovala mizící pár. Oba jsou krásní a jak jim to sluší, pomyslela si.

„Je to zlatý chlapec, jen pořádné děvče mu chybí. Ale vy se mně líbíte, slečno. Já jsem Omerův děda a kdo jste vy?“ promluvil muž. Julie pohlédla do jeho tváře a našla v ní svého hochu. Podobou, dobrotou a očima. Ta barva! Ta neskutečná modř.

„Já, – já jsem Julie. My se máme s vaším vnukem rádi,“ zašeptala a pak sklopila zrak. „Moc rádi. Ale já se bojím seňory, ona mne ráda nemá. Asi by bylo nejlepší, kdybych zase odešla!“

Pojednou pocítila důvěru k starci a pronesla větu, které se sama lekla:

„Já bych tu tak ráda zůstala. Tady je to prostě senzační. Váš pan syn mne má docela rád a Omer, – víte já to ještě nikdy nezažila. Já myslím, že za mne dýchá. Ne, – ne, já za něj...“ a rozplakala se. Starcovo tělo se najednou narovnal, jako by omládko, rozpráhl paže a děvče objal. Protože zapomněl na hůl, o kterou

se opíral, vypadla mu z ruky a s klapotem se válela u jejich nohou. Julie se cítila dobře v oběti starce, zároveň ale pomyslela na povinnost, hůl starému člověku podat. Muž to vytušil:

„Jen ji nechte v tom prachu ležet, děvčátko, vaše mládí mi dává sílu a vaše objetí... to jsem již dlouho neměl. Ženské objetí! To víte, že u nás zůstanete. Toto je můj dům a vy v něm budete jednou paní, o to se postarám! Jediné, co vám kladu podmínkou je, že ho musíte milovat! Ostatní přijde samo od sebe.“

„Milovat? To je, pane, ta nejsladší podmínka, kterou jsem kdy dostala. Ale vás, vás mám, pane, také ráda. Ale... ale říkejte mi Julie a zanechte toho vykání. Vždyť bych mohla být vaše dcera... ne, vnučka,“ trochu se zapletla ve slovech a zrudla. Starce pojednou opustily síly. Julie ho jednou rukou chytla pod pažďí a druhou mu podala hůl. Stařec vděčně obojí přijal.

„Vnučka, i dcera, nejlepší obojí. Kdepak jste se poznali?“ dirigoval děvče směrem ke stáji, do stínu. To však museli do ohrady, kde stále ještě zvědavě postávalo hříbě. Muž její strach vycítil:

„Ženy Gustavsonů se koní nebojí. Ty, které se bojí, to nejsou ty pravé. Ale ty jsi to pravé děvče, to vím!“ Může důvěra dodat tolik síly, podivila se Julie. Přesně v tomto okamžiku se přestala bát a hladila hříbě, které je na krok doprovázelo. Ve stínu stáje se oba usadili na kamennou lavičku.

„Poznali jsme se na lodi. Pluli jsme z Casablanky až sem, a za tu dobu jsme se zamilovali. Prožili jsme spolu sto let, ne – mnohem více,“ odpověděla na otázku.

„Jo – jo, Sefiaja. Ta slouží k naší obživě a teď jak vidím, postará se i o zachování rodu!“ spokojeně si povzddechl stařec.

„Co je to za jméno – Sefiaja?“

„Sefiaja? Ty to nevíš?“ nedůvěřivě na ni sypal modř svých očí. „Sefiaja je jméno mé ženy. Ještě dnes chrání naši loď před mořskými pekly.“

„A vaše žena již nežije?“

„Ale to víš že žije, denně si s ní povídám! Teď právě stojí vedle nás a spokojeně se usmívá. Ještě než jste přijeli, dlouho před tím mi o tobě vyprávěla! Jinak bych tě nemohl tak rychle přijmout do mého srdce. Já jsem byl stále nedůvěřivý a podezřívavý. To ona mi vždy pomáhá najít cestu k lidem. Má zlaté srdce.“

Stařec ztichl a po jeho tváři se rozlilo štěstí. Julie se poohlédla. Jen tak pro jistotu. Ohrada s hříbětem, kamenná stáj a pohled na poušť na jedné straně, a na moře na druhé. Obloha bez mráčků a její smaragdová barva byla prosvícena paprsky slunce, tak jak to malují děti. Ticho. Posvátné ticho. To je síla! To místo! Ten starý člověk! Ta jeho láska! Ani na chvíli ji nenapadlo, že muž se pomínul smysly. Věděla, že jeho slova jsou jasná a pravdivá. Mlčela.

„Sefiaja měla také ten pohled ráda. Slané a suché moře, říkala. Pro ostatní zemřela toho roku, co se narodil Omer,“ povzdychl si po dlouhé chvíli nerušeného klidu.

„Ten chlapec zdědil její povahu. Její dobrotu. Na tom ani Carmen nemohla nic změnit. Škoda, že přišel o rodiče. A já o jednoho syna.“ Teď zestárnul a jeho tělo se ještě více ohnulo.

I v sedě se musel opřít o svou hůl. Julie pocítila lítost, ale zároveň ještě něco jiného. Mohla to být otcovská láska, kterou neznala? Asi. Ale tomu nutkání, které zachvátilo celé její tělo, nemohla odolat. Vzala tedy starcovo vyčerpané tělo do náruče a přitiskla svou tvář na jeho. Bylo jí, jako by ho již od dětství znala. V tomto oběti je našel vracející se Omer. Pochválil spokojenou Irimu a posadil se na lavičku tak, že stařec byl mezi nimi. Ten se vyprostil z Juliina sevření a položil ruku na chlapcovo rameno.

„Právě jsme mluvili s tvou babičkou,“ oslovil chlapce.

„Jo? Co říkala? Doufám, že se jí Julie líbila?“ zcela samozřejmě se zajímal hoch.

„Moc. Říkala, že nemáš ani chvíli váhat. To je to štěstí, na které jsi čekal.“ Po chvíli dodal:

„Děti, teď jsem již unaven. Omere, doved' mne do domu, trochu si zdřímnu.“ Jinoch okamžitě vyskočil a pozorně dědu podpíral. Julie, dívajíc se za nimi, se laskala s Irimou:

„Nemusíš na mne žárlit, kdykoliv budeš chtít, tak si smíš s ním vyjet. Ale mne také jednou svezješ, že jo!“ domlouvala spokojenému koni do ucha.

„Dědo, viděl jsi to? Ona se nebojí,“ překvapeně šeptal Omer, aby ten zázrak nezaplašil.

„Ona je ta pravá, chlapče, ta pravá. Pamatuj si to!“ spokojeně se usmíval starý Gustavson.

Carmen mlátila nádobím v kuchyni. Měla nachystané jídlo a nerada přidávala ještě jedno prostírání na stůl. Ale neprostit, to si nemohla dovolit. Ještě tady budu obsluhovat nějakou cigánku. Jak to, že vlastně mluví naší řečí? Ale stejně jí to jde, jako by měla horkou bramboru v hubě. Přemýšlela a pohled jí padnul ven. Za oknem na plácku viděla Omera, svého miláčka, jak pomáhá té holce s taškami. Nechtěně si vzpomněla, jak ona přišla do tohoto domu. Nebyla to šťastná doba. Dnes již věděla, že tak jak si přála Mortena dostat, jak si přála ho vlastnit, ho získat a jak ho podvedla, že to nebyla láska.

Také hned po svatbě nic podobného lásce k němu necítila, jen hrdost, že dostala tu nejlepší partii ve městě.

Morten tenkrát miloval její kamarádku. Carmen si vymyslela ošklivý plán. Jednoduše mladíka svedla a přišla do jiného stavu. Morten se cítil povinen si jí vzít za ženu. Protože Carmen nechtěla, aby těhotenství bylo již před obřadem vidět, šněrovala se tak těsně, až potratila. Asi to byl trest Boží, protože podruhé do jiného stavu

již nepřišla. Přestože se k ní Sefiaja chovala slušně, nenáviděla jí. Starý Gustavson se odporem ke své snaše netajil. Když pak začala po smrti ženy, syna a té druhé snachy vychovávat Omera, smířil se.

Do srdce ji však nikdy nepřijal.

Při tom uvažování byla hotova s přípravou jídla. Šla tedy zazvonit. Před kuchyní na sloupu podloubí visel zvon. Mosazný, s nápisem Titanic. Dostala ho od Omera z jeho první cesty do zámoří. Takovou blbost mi kupuješ, byl její komentář. Ale protože věčné běhání po ochozech a nakukování do pokojů rozlehlého domu, když svolávala rodinu k jídlu, bylo velice nepraktické, pověsil Omer zvon a po jeho tónech se vždy všichni sešli. Její zvonění vždy osadníkům prozradilo momentální náladu.

Dnešní zběsilé tóny prozrazovaly bouřku.

Omer právě pomáhal Julii se zařizováním pokoje. Obytné místnosti byly v celém domě stejně velké. Měly vchod z ochozu a na ten vedlo také jedno okno. Z ochozů byl vidět modrý Kalifornský záliv. Druhé okno každé místnosti pak vyhlíželo do Sonorské pouště. Záře slunce byla tlumena podloubím a protější okno nabízelo v případě potřeby příjemný průvan.

Julie se dlouze a zamyšleně dívala právě tím oknem. Rámovalo překrásný obraz pouště neskutečnými barvami. Když zaslechla nervózní zvonění, otočila se k Omerovi s otázkou v očích.

„To je svolávání k jídlu. Dnes má teta obzvláště špatnou náladu.“ Chlapec si povzdechl. „To jsem nečekal, že bude tak naštvaná. Ale ty – ty si toho nesmíš všímat. Určitě si tě po čase oblíbí, jako každý,“ omluvně se usmál na děvče.

„Kež bys měl pravdu. Pane Bože, kež bys měl pravdu. Víš, Omří, mně kdyby synové přivedli domů děvče, já bych se zbláznila radostí!“ Teď se ale Julie lekla svého prořknutí. Ale v Omerovi žádná nedůvěra probuzena nebyla. Jak mohl tušit, že jeho dívka je matkou tří dětí? Místo toho odpověděl zlehka:

„Naše kluky budeš ale vychovávat ty, a my se máme rádi, to je úplně něco jiného. Ale teď již musíme jít, nebo bude ještě více nazlobená,“ naléhal.

„Oni se nemilují, vid’? Já jsem si to myslela, strýc nikdy o ní nevyprávěl...“, nedořekla, protože ji mladý muž vzal za ruku, otevřel dveře a společně vykročili do horkého mexického vzduchu.

Když seběhli schodiště, které vedlo z horního ochozu ke spodnímu, potkali Mortena s otcem. V posledním pokoji v přízemí, přímo u kamenných stupňů, bydlel starý Gustavson. V ostatních spodních místnostech byla kuchyň, obývací pokoj a pracovna. V horních místnostech byla ložnice manželů, Omerův pokoj a ještě dvě prostorné jizby pro hosty.

Morten vedl otce k jídlu. Carmenino zvonění je zastihlo v rozhovoru. Syn vyprávěl otcí o Andrzeji Rolackovi. Kdyby se v místnosti nacházel třetí pozorovatel jejich rozhovoru, neušlo by mu, že starý se nad morálním rozhořčením mladého potutelně usmíval.

Starý Gustavson, o němž se říkalo, že to byl pirát, měl svoji vlastní představu o poctivosti. Tou mírou, jakou byl ve městě ctěn, byl obáván. Jeho bohatství, které nebylo očividné, nenabyl počestným způsobem v pravém slova smyslu. Byl to člověk, který uměl dodržet slovo dané obchodnímu partnerovi, miloval lásku mezi ženou a mužem, neměl však morální zábrany řídit kriminální kartel. Svou ženu nikdy nezavázal a syny, když v nich našel Sefiajino srdce, také ne.

Rolack měl otce. Carlos bylo jeho jméno. Byl to kámoš starého, ještě z mládí. Švédsko museli společně opustit již v roce 1920. Zatím co se Olaf Gustavson usadil v Mexiku, vedl Carlos Rolack jeho obchody v Jižní Americe. Dnes bylo Olafovi již 78 let. Carlos byl o pět let mladší. Jejich kriminální energie však nestárly. Morten nemohl tušit, že za transportem mladých žen vězí jeho otec. Olaf si byl zcela jist, že Morten nepodnikne žádný krok, aby ohrozil loď a posádku a Andrzej měl přesné pokyny, jak se má na lodi chovat.

Zatímco se Olaf se ženou usídlil v Puerto Peñascu, Carlos Rolack počal svou kariéru v malém městečku La Paloma na uruguayském pobřeží. To byl počátek. Když se kamarádi počali zabývat pěstováním koky, měli již dávno rozlehlé pozemky nedaleko městečka Tacuarembó ve vesničce Quiebra Yugos v náhorní plošině Cuchilla de Haedo. Bylo to vzdušnou čarou vzdáleno 370 kilometrů od pobřeží. Takto krátká byla cesta až mnohem později, když si mohli pořídit helikoptéru. V počátcích jejich obchodování byla cesta k Quiebra Yugos nejméně pětkrát tak dlouhá.

Zatímco se Carlos zcela ztratil světu a vybudoval v náhorní plošině Cuchilla de Haedo chov krav, koní a později, výhodněji pro obchod, plantáže pověstné drogy, zůstával Olaf na očích úřadů a vedl počestný život. Byl to právě on, kdo byl hnacím motorem syndikátu.

Se vzrůstajícími obchody bylo potřeba více personálu. Hacienda Carlos „R“, jak se sídlo jmenovalo, stále více rostlo. Samozřejmě byl personál výhradně mužského pohlaví. Carlos věděl, že k zchlazení chlapské sexuality potřebuje v haciendě ženy. To byl ale v Uruguayi velký problém. Jen 14 procent obyvatelstva této země žilo

na venkově. Ostatní se zdržovalo ve městech. Původní, domorodé obyvatelstvo již skoro neexistovalo. To ostatní bylo evropského původu.

Tak přišel Olaf na nápad, aby se vyvaroval policejního hledání ztracených osob v zemi, nakoupit něžné pohlaví v Evropě. Dovolit si to mohli. Spokojené a ukojené mužstvo v Quiebra Yugos investici do půl roku splatí i s úroky. Tím si byl zcela jist.

Že jeho milovaný Omer touto akcí najde dívku, bylo jeho tajné přání. Neměl by námitek, kdyby to byla kurva. Ve svém dlouhém životě poznal mnoho lehkých žen, které se staly nejvěrnějšími manželkami. O existenci Julie věděl skutečně mnohem dříve, než dorazila do Puerto Peñasca. Neprozradila mu to však jeho zemřelá žena, ale vysíláčka, kterou měl ve své pracovně. Andrzej mu denně podával zprávy. Kdyby Morten dělal nečekané potíže, byl by se synem promluvil. Sice by vyšlo najevo jeho podnikání, ale nedalo by se nic jiného dělat. Dopadlo to tak, že mohl nadále syna nechat v nevědomosti.

Stolování v kuchyni, která byla stejných rozměrů jako ostatní místnosti, nebralo konce. Opravdu jsme se ještě nezmínili o jejich dimenzích? Každá byla 7 metrů hluboká a 8 metrů široká. Celý dům byl mnohem delší než 32 metrů, protože se muselo ještě připočítat nejméně půlmetrové chladicí, kamenné zdivo. Venkovní i vnitřní stěny. Při vchodu do kuchyně z podloubí byla na pravé straně obrovská americká linka. Na levé straně byly jakési kamenné příhrádky s regály. Ty byly plné nádobí. Protější okno, směřující do pouště, tady nahrazovaly velké prosklené dveře. Pěkné posezení, které za nimi bylo vidět, lákalo stínem domu. Stropy byly klenuté a poměrně vysoké. Stůl byl oválný, stál uprostřed kuchyně a poskytoval místo dvanácti židlím. V čele stolu, zády k poušti, sedával starý a v druhém čele, zády k moři, mladý Gustavson. Omer s Julií seděli na delší straně stolu tak, že viděli kuchyňskou linku.

Carmen snášela na stůl, sklízela použité nádobí a nalévala pití. Najednou byla samý úsměv a nejmilejší byla k Julii. Ta se hned z počátku důrazně nabízela, že by ráda pomohla, ale Carmen zrovna tak důrazně odmítla. Jen Julie vycítila neupřímnost jejího hlasu. Morten zavedl řeč zase k Rolackovi, ale otec se o něm nechtěl bavit. Místo toho se zabýval Julií.

Ta se na otázku, proč se nacházela na lodi, držela své pohádky o dědictví. To bylo téma, o které se zajímala i Carmen. Pak se zajímala, proč je její španělština tak divná. Nechápala, že tak se mluví ve Španělsku. Omer hned prozradil, že mluví i francouzsky a děda překvapil rodinu znalostí této řeči.

Slunce počalo vrhat dlouhé stíny a pak nečekaně zmizelo v moři. Skoro v tom okamžiku byla tma. Carmen rozsvítila mohutný lustr a zapálila louče na verandě za domem, kam všichni přešli a popíjeli kávu. Irima s hříbětem teď mohla také dělat společnost, protože ohrada tu byla skoro až u domu.

Señor Olaf Gustavson seděl ve své pracovně a zabýval se počítačem. Byla to absolutní novinka, vymoženost, která má budoucnost. Měl zcela normální nos, jako tisíce jiných lidí také. Jeho však měl zvláštní vlastnost. Dokázal vycítit „kšeft“ i v té největší maličkosti či hlouposti, ostatním nosům utajené. Jeho koníček, radiové vysílání, znala rodina odnepaměti. Na střeše domu byla vidět spleť drátů a kruhů – radiové antény. Olaf ponechával rodinu v domnění, že jde o koníček, ale ve skutečnosti řídil vysíláčkou obchody po celém světě. Teď přišel na trh počítač a nabízel spoustu možností. A žádnou možnost vydělat peníze Olaf nepřehlédl. Někdo uctivě zaklepal na dveře pracovny.

O tom, jak vypadalo osmero dveří, které dům vlastnil, jsme ještě nemluvili? Stojí to ale za zmínku. Byly skoro metr široké a přes dva metry vysoké. Vyrobene byly z těžkého dubového dřeva a měly překrásné táflování. Každé táflování bylo jiné. Jedno znázorňovalo východ slunce, jiné loď na moři, jiné zase bujného hřebce.

Táflování na Olafových dveřích znázorňovalo ženu. Měla to být Sefiaja, ale jen ten, kdo věděl, koho si pán domu přál, aby tu byl vyobrazen, ji skutečně poznával.

Julie byla samozřejmě výjimka. Ta to k dědovu potěšení poznala okamžitě. Způsob toho zaklepaní zahřál starce u srdce. Tak uměla klepat jen Julie. Den ze dne měl to děvče více v oblíbě. Julie mu splácela jeho vlídnost bezmeznou důvěrou. On byl také jediný, kdo věděl o její negramotnosti. Vlastně již mezi lidmi, kteří jsou takto nazýváni, nepatřila. Omer za dědovy pomoci ji z tohoto údolí slepců vyvedl. Teď nastala pro děvče doba žízně. Žížnila po vědomostech. Tak jí ta dva spiklenci, ten nejmladší a nejstarší Gustavson, hasili její žízeň a otvírali jí cestu do světa gramotných.

Carmen se na oko s holkou smířila. Dovolila jí uklízet, prát a žehlit, ale do kuchyně k hrncům ji nepustila. Věru, uměla dobře vařit. Mexická kuchyně byla mnohem barvitější než španělská, i když vycházela z jejích základů. Tu barvitost přidalo umění domorodých obyvatelů země. Bylo to snad jediné, co na ženě, Carmen, bylo kladné. Svou „nevymáchanou hubu“, jak Olaf říkával, si nemohla odřici. Nechtěla, aby se děvče naučilo

vařit, protože cítila její inteligenci, viděla její zručnost ve všem, co vzala do ruky. To už by mne vůbec nepotřebovala ta chlupatá sebranka – myslívla si. Nešlo jí do hlavy, jak rychle děvče počalo používat mexickou španělštinu. Snad ze dne na den nebylo k poznání, že přišla z Evropy. Pro klid v domě se tvářila příjemně k bezdomovci, k děvčeti, co Omer miloval. To bylo to nejhorší, co ji trápilo, ta láska. V hloubi duše ji nenáviděla.

Julie přijala zdánlivý mír. Mlčení zbraní. Věděla, že je to přechodné. Také tušila, že pokud je Omer a Morten doma, příměří potrvá. Teď stála za dveřmi dědovy pracovny a v ruce držela podnos s kávou a sladkostmi. Carmen poskočením vozu, nejprve v zad a pak v před, odjela na trh. Troufla si tedy do kuchyně a s láskou nachystala občerstvení.

„Tak pojď dále, děvčátko, vždyť vím, že to jsi ty,“ zaslechla, stačila ještě něžně rukou přejet po dřevěné tváři Sefiaji a vešla.

„Přinesla jsem ti něco na zub, Piráte,“ řekla a hned spatřila novinku, kterou se stařec zabýval.

„Co to máš?“ zvědavě postavila podnos na konferenční stůl, obešla obrovský psací stůl a dívala se do obrazovky monitoru.

To, jak s lehkostí oslovila starce „Pirátem“, tomu předcházely dny bouřlivých dohadů. Olaf si přál, aby mu děvče tykalo.

„Když mi mladí lidé tykají, připadám si také mlád,“ byl jeho argument. Nikdo nevěděl lépe než Julie, jak mlád na duchu tento stařec byl. Když se nechala přemluvit, přišel na řadu problém oslovování. Olaf, to pro ni nepřípadalo v úvahu, „nejsem tvoje kamarádka,“ tvrdila. Dědo, „pro mne nejsi děda, jsi mladší než kluci, co otravují v přístavu,“ to také nikam nevedlo. Tatínku, nechtěl zase Olaf. A tak bylo dnů horečného přemýšlení. Jednou, když probírali objevení Ameriky Kolumbem, jeho život, a různé mapy se válely po stole a Olaf se snažil Julii tyto dějiny objasnit, pronesla tu osudnou větu:

„Ty jsi pirát, ukradl jsi mi myšlenku...“

Pak na sebe chvilku koukali a oba si mysleli to samé. Jen Olaf to řekl:

„Tak, když jsem pirát, ty holko chytrá, tak mi tak budeš říkat. Dovolte, ctěná kněžno, mé jméno je Pirát,“ a oba se nemohli dlouho smíchy udržet.

Julie ještě v životě neviděla psací stroj, a tak smysl toho přístroje, do kterého se dívala, nechápala.

„No, taky z toho nejsem moc chytrý. Podívej, tady můžeš psát, na to jsou tu ty klapky a na obrazovce to vidíš. Pak si to můžeš vytisknout, nebo to dát do paměti. Na co to je dobrý, také ještě nevím. Ale pro nic za nic si to chytré hlavy nevymyslely. Ale my na to přijdeme, neboj!“ uklidňoval stařec. Julie byla fascinovaná tou novotou a pokoušela se psát. Vyhledávání písmen jí připadalo zdoluhavé. Ale zase to bylo napsané jako v knihách. To se jí líbilo. Pak nechtěně zavádila o kříž, který se na klávesnici nacházel, ale psala dále. Pak, když zjistila, že ta nová věta se zařadila mezi již napsané, okamžitě pochopila smysl:

„Ty si můžeš něco napsat a máš možnost to stokrát předělat, aniž bys musel pořád mačkat a vyhazovat papíry a psát vše od začátku!“

To byl počátek jejich nové vášně. Co šťastných společných hodin jim tento přístroj daroval! Jenže děvče chápalo trochu rychleji, než její starý Pirát. Když přišla na to, že počítač jí opraví chyby, které stále ještě ve španělštině dělala, počali se o přístroj hádat.

A Olaf se dokázal hádat. Děvče se nedalo, protože cítilo, že starci to hašteření dělá dobře. Když později musela na Puerto Peñasco jen vzpomínat, byly tyto chvíle tou vzpomínkou nejmilejší.

Morten chodil do přístavu a staral se o loď. Bylo toho hodně, co se muselo zařídít. Opravit to, co již příliš dlouho na opravu čekalo, mohl teď v klidu zařídít. Omer mu pomáhal, jak jen mohl, pokud mu to čas dovolil. Ten byl teď drahocenný. Již za dva týdny musel do hlavního města, zpět na akademii. Tak se snažil být každou chvíli s Julií.

Jednoho dne padl Morten do otcových dveří. Byl zjevně znuděný a také jaksi neklidný. Požádal otce o rozhovor.

„To jsou nějaké nové mravy, nebo co. Ještě se nestalo, abys žádal o trochu řeči, synu. Co jiného bych měl na světě mít než vlastní syny. Vlastně toho, co mi zbyl. O co jde?“

„No, tak špatné to nebude, máš teď Julii a ta tě zaměstnává dosti, myslím!“

„Jdi ty, snad nežárlíš?“ lekl se starý.

„Ale vůbec ne, mám to děvče rád jako ty a Omerovi to štěstí přeji. Ale mám jiné starosti. Jednak bych již měl zase vyjet, nebo budeme žít o chlebu a vodě. Zítرا je zase splátka na loď v kastlíku. Nechtěl bych se vydat zcela z peněz.“

Vyjet znamenalo zvednout kotvy Sefiaji a najít zase rito. Loď skutečně Morten splácel, jenže nevěděl, že ten tlustý trpaslík, co si dole ve městě hrál na ředitele banky, byl pouze otcův zaměstnanec a že celá banka otcí

patří. Olaf měl čím dál tím větší potíže. Bojoval se svým svědomím. Jak mu mohl synovi říci, že nejenom Sefiaja, ale mnoho dalších lodí mu patří?

Jeho žena, která teď samozřejmě vše věděla, mu nechtěla poradit. Co sis uvařil, to si teď sněz. Zcela nestydatě se mu vysmívala při jejich rozhovorech. Ostatně, co byla Julie v domě, měli na sebe stále méně času. Také ho trápilo jeho stáří. Věděl, že by bylo na čase vyrukovat se správnou kartou. Když se Morten nedočkal odpovědi, pokračoval dále:

„Také mi dělá starost Julie. Je to člověk bez papírů a nevím, jak bych si s tím měl poradit. Čím více se ptám, tím více mám dojem, že budeme muset podniknout něco ilegálního. Vím, že by tě to velice ranilo, tvé poctivé srdce myslím, otče.“ Teď to bylo ale docela dost na starého. Propukl v nehorázný smích.

„To by ale nebylo na škodu, Mortene, konečně bys jednou jednal jako každý chlap v Puerto Peñasco. Poctivost je dobrá, když na ni máš – no jo, já zapomněl, ty na ni máš. To jsem zcela zapomněl, ty na ni máš,“ přestal se stařec smát. Ta myšlenka byla docela dobrá. Nechat syna udělat nějakou lumpárnu a pak se na jeho útěchu přiznat k vlastním lotrovinám. Veden tímto nápadem řekl:

„Jo, s tou Julií to asi jinak nepůjde. Myslím, že se mohu spolehnout, že něco vymyslíš a uvedeš vše do pořádku.“ Morten byl zcela otcovou odpovědí udiven. Nebyl to právě on, co vždy vše vyřešil. Ale asi stárne, pomyslel si, budu to muset opravdu zařídit sám. Tím debata skončila.

Julie a Omer byl milostný pár jako v románu. Chlapec byl nadmíru šťasten. Julie již dávno uměla jezdit na koni, jako by se v sedle narodila. Ukázal jí divotvornou krásu pouště, provázal ji přístavem i městem. Jednou si vyjeli do vesničky La Choya, která se nacházela na nedalekém poloostrově. Tady se Julií líbilo nejvíce.

„Kdybych byla bohatá, všechno bych tu koupila, postavila zeď, abychom tu mohli být jen my dva. Omří, jak to, žeš mne sem nezavedl již dávno?“

Nebyla to ani pořádná cesta, která sem vedla. Jen povoz s koňmi by se sem dostal. Cesta vedla po jakémisi hřebenu skal, moře bylo vidět z obou stran. Pak se ale krajina rozmázla, jako když se med rozteče na krajíci chleba s máslem. Jako na dlani tu ležela vesnička. Pár chudých domků. Proč se zde lidé usadili bylo záhadou. Skály padaly tak příkře do vody, že tu prakticky nebyl přístup k moři. Sídlo se nacházelo v jakémisi kráteru a bylo dobře chráněné před větry. Všechno sem muselo být transportováno onou krkolomnou cestou. Potrava, ryby, pošta i voda. Neuvěřitelné.

„Omří, proč tu ti lidé žijí?“ s úctou nad tou krásou skoro šeptala.

„Oni se tu dříve schovávali před piráty. Slyšel jsem, že La Choya je mnohem starší než Puerto Peñasco, ale já bych tu nechtěl být zavřen za zdí. Komu bych se mohl tebou pochlubit?“ odpověděl a zároveň poučil děvče mladík.

„Ty kohoutku namyšlený. Ale to ti říkám, já jsem ta jediná slepička, pro kterou smíš kokrhát. To myslím vážně! Ty mne ještě neznáš!“ vyhrožovala a láskyplně pozorovala jiskry v jeho očích. Teď dojeli až k domkům. Byly kamenné, nenahozené a stářím ohnuté. Každá kytička v oknech chaloupek zářila jako rubín, jako granát. Střechy byly také pokryté kamenem, břidlicí, a tak bylo vše šedivé. Šedivé domky s muškáty v oknech, posazené do nekonečně modrého moře.

„Kdybych uměla malovat, tak bych to tu všechno namalovala,“ povzdychla si dívka.

„To bys nebyla první, sem prý jezdí malíři až z Paříže,“ nechal se slyšet Omer.

„Ty brebto, z Paříže. To ti zrovna budu věřit...“ nedořekla.

„Omere, chlapče, co tu děláš? To je ale návštěva – a nevěstu si vedeš, pojď, ať tě mohu obejmout,“ zcela nečekaně se jim ozval za zády hlas staré ženy. Žena vypadala se svou starodávnou garderobou, jakýmsi krojem, jako stařenka z pohádky. Širokou sukni kryla zástěra. Obojí dosahovalo až na zem. Jednotlivé části jejího oděvu hrály pestrými veselými barvami. Byla to Omerova babička.

Již dávno ji přešla nenávisť, ta bolest nad ztracenou dcerou. Ten pěkný hoch za její smrt nemohl, to ji stáří poučilo. Jako by jí z oka vypadl a junák, pěkné postavy, jako bývala jeho máma, pomyslela si žena a pokračovala:

„To jsem ráda, že ses přijel na starou ženskou podívat. Hned přinesu pohoštění. Posadíme se tady na lavičku venku, do sednice nemůžeme, mám tu letního hosta. Pořád leze po kopcích a něco čmárá,“ řekla a odběhla do domku.

„Ty máš babičku? Takovou milou stařenku, proč jsi mi to neřekl?“ seskakovala Julie s koně.

„Každý má babičku, co je na tom divného?“ bručel hoch a dost nejistě usedal na lavici ke stolu, které tady před domkem stály a byly také kamenné.

„V životě se mnou nemluvila, byla toho názoru, že jsem mou matku, tím že jsem se narodil, zabil. Jednou mi před školou udělala scénu. Já tenkrát ani netušil, že nežiji u vlastních rodičů. Dost nešetně mi vyřvala pravdu do očí. To byl stres, to si nedovedeš představit. Teď dělám jako by nic. Tak nevím, co si o tom mám myslet,“ ospravedlňoval se.

„To byla bolest nad ztrátou dcery, určitě to tak nemyslela. To tě mohlo dávno napadnout,“ nevěříc kroutila hlavou. To jsou poměry, myslela si.

Oba nemohli vědět, že již dávno stála před domem Gustavsonů a prosila o mír, aby mohla jedinému vnoučkovi dát svou lásku. Jenže narazila pokaždé na Carmen. Ta ji vždy odbyla, ať táhne dál, že tu o ni nikdo nestojí. Mezitím vyšla stařenka z domu obtěžkána pohoštěním. Julie okamžitě vyskočila a pomáhala jí. Když vše postavila na stůl, objala chlapce a rozplakala se. Omer nevěděl, jak se má tvářit, jen Julie počala ženu konejšit:

„Teď, když je konečně u vás, tak se, paní, radujte. Určitě chtěl již přijít dávno, ale je stále na moři a také studuje, a tak nemá čas, víte,“ zachraňovala situaci.

„Studuje? – chlapče ty studuješ, to by byla tvoje máma pyšná. Také chtěla chudinka studovat, ale kde bych na to vzala? Poslyš, ty studuješ? No to je náhoda. Já tu mám letního hosta a představ si, on nemluví jak mu huba narostla. Prostě něco mi pořád vypráví a já mu vůbec nerozumím. To je asi nějaká vada řeči, či co. A tamhle zrovna jde. Kdyby mi tak dobře neplatil a nebyl tak milý, asi bych ho vyhnala, podivína. Dejte si na něj pozor!“ varovala a uctivě muže pozdravila:

„Tak jste zase maloval? Dovolte, abych vám představila mého vnuka Omera s nevěstou. Přišli mne navštívit,“ pyšně je seznamovala. Teď došlo k velkému překvapení. Jak pro Omera a Julii, tak pro stařenku. Muž, byl to mladík bohémského vzezření, byl Francouz z Paříže a maloval v La Choya. Srdečně je přivítal a byl očividně rád, že si konečně s někým rozuměl. Konečně mohl mluvit, protože to byl takový typický pařížský kecal. Jelikož všichni, až na starou ženu, jeho řeči rozuměli, musel vyprávět vše, co poslední týdný zažil.

Omerova babička nevycházela z údivu. Vždyť před chvilkou ti mladí mluvili normálně, to se jim najednou pomátly smysly. Vnuk si všiml jejího údivu. Nějak se mu to docela zalíbilo mít najednou „babičku“. A tak nechal Julii, aby šla obdivovat malířovy obrazy, kterými se chtěl pochlubit, a věnoval se staré ženě. To oslovení mu šlo tak lehce přes rty, že se sám podivil:

„Babí, oni mluví francouzsky. Tak se mluví za mořem v daleké zemi. Na světě je mnoho jiných jazyků i když je španělština nejrozšířenější. Ale pověz, jak se máš? – Proč nás někdy nenavštívíš?“ mile se na ni usmál. Na jeho úsměv a modré oči, souměrnou krásnou tvář, rámovanou bujnými černými vlasy, nemusela být žena mladá, aby propadla jeho šarmu. Navíc to byla ještě její krev, dítě její dcery. Stařenka měla pocit, že to štěstí, které se jí zmocnilo, jí vezme všechen vzduch k dýchání. Omer zpozoroval její zápas a počal jí hladit vráscitou dlaň.

„Jazyky, ony jsou ještě jiné jazyky? To jim nestačí mluvit jako normální lidi? To jsem ještě neslyšela, co jsem živa!“ divila se. Chudák, on neví, že jsem ho již dávno chtěla vyhledat. To ta potvora Carmen za tím vězí. Ani mu nic nebudu říkat, pomyslela si.

„To je tvoje nevěsta, nebo žena? Dios mío, ani nevíš, jak jsem ráda, že jsi přišel,“ a zase se rozplakala. Pak se ale rychle vzpamatovala a plácla do dlaní:

„To jsem pěkná hospodyňka, obcerstvení tu stojí a já nepozvu ke stolu. Chlapče, doběhni pro toho čmárálka a tvoji dívku, dáme se do jídla.“ Ti ale již přicházeli.

Společně usedli ke stolu a hostina pod modrým nebem počala. Kulatý queso branko, bílý sýr, který si každý ukrojil podle chuti a rukou přinášel k ústům, domácí chléb, olivy a chutné víno. Slaný mořský vzduch, omamné slunce a jakési voňavé bylinky, které tu rostly, proměnily stolování v královskou hostinu.

To byla nevídaná událost pro La Choya. Báby, co již dávno pokukovaly za okny domků, teď usoudily, že toho soukromí měla vdova dost a že teď je na čase, aby se s nimi o tu událost podělila. Přišly také ke společnosti. A žádná nepřišla s prázdnou. Jídla bylo najednou na stole, že se kamenná deska prohýbala. Pečená rajčata, solená ryba, naložené papriky, olivy, zkrátka co bylo doma po ruce. Po vzájemném představování, po výkřikách údivu, po vřelých objetích přišli muži. Také ne s prázdnou. Co jiného by mohli chlapi přinést? Pálenku, víno a jeden dokonce krásnou kytaru. A již se hrálo a zpívalo a ženské, mladé i staré, povstaly nejprve nespěšně a pak skoro až nespěšně dávaly písním takt pohyby svých těl.

Celou svou duši, svou lásku, své touhy a vášně dokázaly mexické Španělky vyjádřit tancem. Chlapům počaly jiskřit oči, počali své ženy zase milovat, počali do mezitaktu plácet do dlaní rukama, které měly vzpaženy nad hlavami, počali také tančit. Lahve pálenek kolovaly od úst k ústům. Pak domácí udělali kruh a na řadu přišli hosté. A věru, Julie se dostala do varu. Mladá, krásná, s postavou, která jako by spadla s plátna Michelangelova, dala písním svým tancem ten pravý rytmus.

Omer, když viděl uhlíky v chlapečkových očích, samou pýchou ze sebe vydal tanec tanců. Jeho otec byl Švéd, ale matka pocházela z této dědiny, byl rozený v Mexiku, měl španělskou krev. Oči z děvčete nespustil, ani když

se v divokém flamengu točili k sobě zády. Byla to podívaná. Tak krásného chlapa ženský dlouho neviděly. O takové krasavici mohli chlapi jen snít.

Pak najednou vše skončilo a ženský hnaly muže domů. Každá toho svého. Teď pocítily touhu. Ten krásný podvečer ještě nekončil. Kdyby milování mezi muži a ženami vydávalo blesky, byla by vesnička La Choya toho večera navštívena neslychanou bouří.

Tak ubíhaly dny toho roku, kdy Julie přivedla na svět tři chlapce, byla o ně připravena, násilně unesena a poznala lásku. Ty dny byly krátké a noci ještě kratší. I v těch šťastných chvílích si často vzpomněla na svá batolátka.

Jak mohla tušit, že dva z nich vyrůstají blízko jejího nového světa? Ke hranici Spojených států to nebylo daleko. A skoro na té hranici na jedné farmě vyrůstali. Kdyby jen věděla, jak dobře jsou zaopatřeni, nebyla by ta bolest tak pichlavá, když na ně padla její stále ještě mateřská myšlenka. Byly to chvílky smutku. Oči se jí vždy za lupami slz zvětšily a chmurná vráska rozpúlila její čelo. Stačilo však, aby zaslechla šourání Pirátových bot nebo Irimu, vracející se s Omerem. Smutek byl pryč.

Pak přišel den, kdy Omer odjížděl na akademii a Morten zvedl kotvy Sefiaji. Přes svou bolest nad chlapcovým odchodem se zamýšlela nad Mortenovým manželstvím.

Nebyla z jejich vztahu moudrá. Lépe řečeno, neměli snad vůbec žádný vztah. Zнала španělské ženy a byla přesvědčena, že ženy celého světa jsou stejné. Věděla, že obě pohlaví, přesto že jsou spojena manželstvím, žijí v rozdílných světech. Vždy, když pomine ta horkokrevnost, to vášnivé zamilování, přichází sladký spánek lásky. To je ten nejkrásnější vztah, který může trvat věčně. Ano, věčně, to si ověřila u Piráta. Ten tichý spánek lásky je jednou mužem, podruhé ženou probouzen. A to je dobré. Ženy bývají někdy nevyzpytatelné, potřebují častěji pocítit jistotu, že ten spánek není příliš tvrdý. Přestože se celé dny zabývají zcela jinými věcmi než jejich muži, přepadá je znenadání nejistota. Ta se vyvalí na povrch jejich citů obvykle jednou a tou samou otázkou:

Máš ty mne ještě vůbec rád?

V tu chvíli jsou muži zcela zaskočeni. Vnímají své ženy jako celek, milují i jejich neprobádatelné samoty. Cítí vůni jejich těla a nechají se laskat tónem jejich hlasů, i když často vůbec neposlouchají, co vyprávějí. Jsou si láskou jednoduše jisti. Máš ty mne vůbec ještě rád, je trubka, co volá do boje. Ona pochybuje o mé lásce? Ještě však zůstávají klidní: to víš že jo, bývá bručivá odpověď. Teď ale trpělivost ženy končí. Obvykle následuje hádka z malicherných důvodů. V tuto chvíli se ale probudí ona spící láska. Něžně, aniž by si toho všimli, je vezme za ruce a spojí jejich těla. Žena je spokojena. Opět vyhrála ten boj o svého pána, kterému vládne. Oba jsou spokojeni. Oba si jdou po svých. A ta láska zase šťastně usíná.

Carmen ten boj asi nikdy nevedla. Nepasovala Julii do rámu obrazu o ženách, které znala. Carmen necítila potřebu lásky a neuměla milovat. Asi nikdy. Manželé spolu jednoduše vůbec nemluvili. Role byly rozdané již po svatbě a na jevišti jejich manželství se hrál stále stejný kus. Byla si zcela jista. Ani Morten ani Carmen nebyli nešťastní. Ale pravá láska potřebuje ty perličky neštěstí. Ty hořké kapky. Jedině ony dokážou spánek lásky probouzet.

Tak tomu bylo i onoho dne loučení. Tak jak Olaf neměl ve zvyku vítat v přístavu návrat Sefiaji, neměla Carmen návyk doprovázet muže při odjezdu. Před domem stál taxík, jediný, co Puerto Peñasco vlastnilo. Tlustý José, taxikář, nakládal zavazadla do kufru. Morten hodil lodní pytel přes rameno a prohodil směrem ke Carmen –tak já jdu– a ona do sporáku, u něhož zrovna stála, aniž by se otočila, své –jo– a bylo po loučení. Omerovi za to naložila štědře polibků, až mu to bylo nepříjemné.

Olaf si sedl vedle šoféra a Omer, Morten a Julie zaujali místa vzadu. Nejprve vezli hocha na letiště, pokud se tak ta jedna rozjezdová plocha s plechovou boudou dala nazvat, a pak jeli s Mortenem k lodi.

Mladí se rozloučili již té noci předem. Slibovali si navzájem lásku a věnost, jak to zkrátka v podobných situacích bývá. Jen Julie pronesla jednu větu, kterou řekla prvně v životě:

„Omří, já ti budu každý den psát!“ Omer dal nejprve ledabylou odpověď, hned si ale uvědomil tu posvátnost slov, která milá vyslovila:

„Já také, láska moje – ano, ano, vždyť my si teď již můžeme psát. Ani nevíš, jak jsem na tebe hrdý. Vždyť jsem ti říkal, že se to naučíš,“ protáhl se štěstím v její náručí.

„To mne naučila láska k tobě, broučku.“

„No, kdybys byla hloupá, tak by ti má láska také nepomohla,“ neodepřel si dloubnutí.

Mladá láska bývá upřímná, pravdomluvná a tvrdá. Je to jedna z rostlinek, která často rychle zvadne.

„Až tě odvezeme k letišti, tak hned odjedu, jinak bych tě nikam nepustila,“ řekla.

„Říkala jsi, že umíš čekat!“

„Umím, ale strašně to bude bolet!“

Tak se stalo. Julie ani z taxíku nevystoupila. Nechávala slzy bez povšimnutí stékat po smutných tvářích. Omer s Mortenem se chlapsky plácali po ramenech, pak si ale konečně padli do náruče.

„Nezapomeň, že se na tebe spoléhám, synu.“ Při tak dojemných chvílkách se nechal tak jmenovat, nesměl to ale nikdo slyšet. Nejdojemnější bylo loučení dědy s vnukem. Jako by se jejich těla nemohla nabažit toho obětí. Znovu a znovu musel Olaf chlapci něco říci a Omer stále ještě musel dědu o něco prosit. Pak se konečně rozloučili po starcových slovech:

„Budu ti na ni dávat pozor, neboj se!“

Pak jeli do přístavu. Sefiaja byla již připravena k vyplutí. Vypadala jako nevěsta. Byla natřená, voněla čistotou. Mužstvo po dobu, co ležela u mola, nelenilo. Zřídka kdy se stávalo, že taková loď, jakou Sefiaja byla, zahálela. Pravidlem mořské nákladní dopravy bývá, že loď stále pluje, od rita k ritu, z jedno konce světa na druhý, a mužstvo se mění. Někam do dalek ciziny přiletí letadlem, vystřídá se v kabinách, u kormidla, a loď pluje dále.

Olaf se také vyšplhal po trapech na palubu, vše pochválil a vrátil se k čekajícímu taxíku.

„Tak, a jede se domů, José,“ vydal povel, nesedl si však vedle něj, ale zaujal místo vzadu u Julie. Děvče vycítilo, že s ní chce mluvit. Jakási předtucha, panický strach se jí zmocnil.

„Tak a jsme zase sami, děvče. Teď ti nastane boj. Teď poznáš pravou tvář Carmen. Ale to ty zvládneš, tím jsem si zcela jist,“ odmlčel se a Julie věděla, že to, co jí skutečně chtěl říci, teď teprve přijde. Odkáshal si a počal znovu mluvit, ale k jejímu údivu použil francouzštiny:

„Bude teď mluvit tvou rodnou řečí, nechci aby taky ten,“ ukázal na Josého, nechtěl jmenovat, „něco vykecal. Je to drbna. Je mi líto, Julie, ale přišel jsem nechtěně na to, že jsi mne podvedla!“ Já bych mohla být čarodějnice s tím mým předvídáním, ulekla se Julie. Pak špitla:

„Já vím, Piráte.“

„Pochop, chtěl jsem, abys přišla k tvému dědictví a narazil jsem bez úmyslu na pravý důvod tvého pobytu na Sefiaje. Bylo to poměrně snadné. Andrzej Rolack navštívil Mastnou bábu, ta ho poslala do Granady k Estebaldovi a tomu stačila určitá síla balíčku zelených bankovek, aby řekl pravý důvod, proč tě šoupli na tu dalekou cestu.“ Stařec ztichl a jeho vrásčítá ruka spočinula na mladé pevné ruce děvčete. Taxík počal stoupat jejich hadí ulicí k usedlosti. Pak znovu počal mluvit:

„Chtěl bych, abys pochopila, že jsem rád, že jsme se poznali, že mám radost z té lásky mezi tebou a Omerem. Ale jestliže toužíš po svých dětech, mám možnosti, rozumíš mi, jsem v té šťastné situaci, že mohu mnohého na světě docílit. Má rodina o tom nemá zdání, ale já jsem – pořádný podvodník!“ Teď děda ztichl a čekal na její odpověď.

Julie si často myslívala, že se za tou fasádou hodného stařečka něco skrývá. Také ale pochopila, že jeho stopa končí u Estebalda. Ji, neznámou holku, prodal, ale kámoše Pedra ne. To ji trochu uklidnilo. Zároveň ji ohromilo poznání, že za tím transportem děvčat vězí on! Jak jinak by mohl s takovým klidem mluvit o tom blondatým kulturistovi, o tom Rolackovi? Věděla, že teď se jí naskytla příležitost najít miminka. Jestliže ale mohl nakoupit v Evropě děvky, musí být ten její Pirát opravdu podvodník. Podvodník toho největšího kalibru. Ti by to dokázali. Věřila, že je Markus u Josefy, a věděla, že Antonio požadoval tolik peněz, že si děti mohli pořádit jen zámožní lidé. Teď, když se děti již cítí v rodinách, kde se nacházejí, jako doma, měla by je nechat nějakou mafií zase vyrvat a poslat na cestu světem? Ne, to nemůže být mateřská láska. Proto se rozhodla Pirátovi říci pravdu. Dlouho mluvila, vše vysvětlovala, neříkala však žádná jména. Olaf věděl, že v té příhodě tato pojmenování chybí, ale nenaléhal na jejich prozrazení. Jen nad tím moderním oplením se trochu podívil:

„Já to říkal vždy, všechno nové, všechna technika, přichází z Evropy. Američané to dokáží jen lépe prodat. A ty jsi si jista, že ty děti nechceš? Že nebudeš jednou nešťastná? Že tím neutrpí láska k Omerovi?“

„Naprosto, Piráte. Dovedeš si představit, jak bych tvému chlapci ublížila?“ Pak počala tiše plakat a Olaf ji mlčky konejšil. Po chvíli se zase k němu obrátila:

„Jedno ti na život těch děťátek musím říci, přísahat a ty mi to musíš věřit: Omer byl mým prvním mužem, jemu jsem dala svou poctivost.“ Pak se naklonila ke Gustavsonovi a políbila ho na tvář.

„Děkuji ti. Za vše!“ chraptivě zašeptala. Po té mluvili zase španělsky.

V tom okamžiku přidal José plyn, aby vůz zvládl výjezd k domu Gustavsonů a zastavil u ohavného ruského majestátního vchodu. Jako v hollywoodském filmu, pomyslelo si děvče, vše klaplo, režie bude spokojená.

Carmen řádila, jako by byla pominutá. Mlátila dveřmi a kopala do všeho, co jí přišlo do cesty:

„Vždyť jsem ti říkala, huso hloupá, že ty košile nemáš vyvářet, víš, co to stojí peněz? Ne, nevíš, náno blbá, ty si žádné vydělat neumíš. Starému je to putna, jestli jsou čisté nebo špinavé, ten je už senilní.“

„Děláš, jako bys ty věděla, jak se peníze vydělávají. Ty je umíš jenom utrácet. A jestli je tady někdo senilní, tak jsi to ty, a ne děda. Ten to má v hlavě ještě v pořádku, ale tobě tam už, Carmen, trochu haraší,“ nedala se Julie.

„Cos to řekla, děvko, matrace vyválená? Cože jsi to řekla, ty kurvoooo! Pojd' sem, já tě zabiju. Já tě vlastnoručně uškrtím. To by se ti líbilo, lehnout si do ustlané postele. S nahou prdelí jsi přišla a teď se tady

budeš roztahovat,“ řvala jako býk, co je veden na popravu, a hnala se za děvčetem. Ale Julie byla rychlejší. Vyběhla po schodech a zamkla se v pokoji. Mlátit ale do táflováných dveří si Carmen nedovolila. Tolik respektu před „starým“ ještě měla. Na dveřích Juliina pokoje byla truhlářovou uměleckou rukou zobrazena mořská víla. Kurva ke kurvě sedá, pomyslí si, ale protože zaslechla přijíždějící taxi, seběhla ze schodů podlouhí a pádila do kuchyně. U majestátního vchodu se málem srazila s Olafem, tak jí nenapadlo nic jiného, než říci:

„Vyvařily jsme ti ty košile, otče.“ Olaf nic netuše pravil:

„Á, to moje děvčátko, poprosil jsem ji o to, mám rád tu čistou vůni. Až ji uvidím, tak jí poděkuji,“ řekl a šel do své pracovny.

Aby ses z té děvky neposral, hučela si Carmen pod nos, protože věděla, že starý začíná být nedoslýchavý. Julie ale stála již na horním ochozu a vše slyšela. Ještě se bude chlubit cizím peřím, povzdechla si. Ať dělala, co dělala, vše bylo špatně. Ale jen když Pirát nebyl doma. U jídla v kuchyni, když seděli pohromadě, byla jako med. Jako by odloučení od Omera nebylo samo o sobě dost těžké. Nechtěla dělat Olafovi starosti, tak si nestěžovala.

Olaf byl teď často pryč, José troubil svým taxíkem i dvakrát denně. Musí to být pořádná lumpárna, co je teď v běhu, myslila si, ale nikdy svého Piráta na podobnou věc neoslovila. Jednou jí řekl:

„Vím, že znáš můj dvojitý život, na to jsi moc inteligentní, aby ti to ušlo, ale vím, že si to ponecháš pro sebe!“

Nejkrásnější byly večery, co spolu trávili. Večerní škola tomu říkala. Nebylo tématu, které spolu neprobrali, a nebylo knihy, která by se v pracovně nenašla. A když nějaká chyběla, neváhal Gustavson a poštou ji v hlavním městě objednal.

Mexico City. Hlavní město země. Skoro 2000 kilometrů vzdušnou čarou vzdáleno. Jak vzrušující pomyšlení. Tam v milionovém městě, mezi mnoha lidmi žil její Omer. Také mezi mnoha ženami.

První rok si psali skoro denně. Julie brzy vyčerpala všechny náměty k dopisům. Protože o těžkostech, které měla s Carmen, nechtěla psát, bylo toho málo, co prožívala. Často jezdila do La Choya, psala tedy o babičce a o lidech z vesničky, s kterými se velice spřátelila.

Tak běžely dny, týdny a měsíce. Potom roky. Omer již nepsal. Když nemusel být na námořnické akademii, vzal nejbližší let a letěl za Sefiajou. Morten dostával rito za ritem, ale vždy se stále Puerto Peñascu vzdaloval.

Carmen byla stále nepřijemnější. Teď se již i před Olafem zapoměla a řvala na Julii zcela bezdůvodně. Jednoho dne, při společných večerech ji na to oslovil:

„Nemáš to lehké s tou synovou ženou, vid', děvče. Že je taková, když nejsem doma, to vím již dávno. Ale že si již dovoluje i přede mnou, to mně udivuje.“

„No jo, to já nějak překousnu. Ona za to nemůže,“ zamlouvala Julie.

„Ona za to nemůže, to bych se musel smát – jak to vlastně myslíš?“ zpozorněl Olaf.

„Carmen pije, víš. Dříve si vždy dala jednu dvě láhve, ale až večer. Sedávala sama v kuchyni a nikdo nic nepoznal. Teď již pije od rána. Ona je nešťastná, Piráte, chudák je to,“ omlouvala ji.

„Chudák to není, tak jak podvedla mého syna a jak se k lidem staví, tak jí život oplácí. Nechtěl bych být v její kůži,“ opovržlivě si povzdychl. Pak ho ale něco napadlo a bylo vidět, že usilovně přemýšlí, jak složit myšlenku ve větu:

„Julie, jak ty vlastně tady v domě žiješ? Nemyslím tím tvoji práci, tu vidím sám. Ale z čeho si kupuješ nějaké oblečení, nějaké osobní věci?“ To byla opravdu velká starost, co Julie měla. Nechtěla tím nikoho zatěžovat. Protože poslední měsíce Carmen na trh již nechodila a posílala tam Julii, vyřešila to po svém. Dokázala tak dlouho smlouvat s trhovci, že jí zbylo trochu peněz na oblečení. Byla si jista, že tím nikoho nešidí, ale dobrý pocit neměla. Teď trochu zčervenala a pak jednoduše řekla pravdu.

Olaf byl očividně překvapen. Neříkala Carmen zrovna nedávno, že ta „holka“ je drahá, a nechtěla více peněz? Jak mohl na takovou důležitou věc zapomenout? On, starý obchodník! No to se musí změnit. Pak se rozhodl:

„Tak to zařídíme jinak, děvče. Budeš dostávat od banky každý měsíc takovou rentu. Dostaneš ji poštou a budou to jen tvé peníze, jen na tvou potřebu. Carmen se o tom nemusíš zmiňovat.“ Julie byla zcela překvapena, ale nic neříkala. Olaf seděl dále zamýšlen a pak se nechal slyšet:

„Omer ti moc nepíše, vid'. Myslíš, že tě již nemiluje?“ To byla další velká starost, která ji trápila. Dnes to bylo již skoro na den tři roky, co chlapec se strýcem odjeli. Jistě, říkal, že žena námořníka musí čekat. Varoval ji. Také mu slíbila, že umí čekat. Ale takový krásný člověk jakým byl, to určitě nemá lehké ve světě, kde žije plno žen. Již dávno si nebyla jistá, zda se zdržuje na správném místě. Vždyť není zasnoubena ani není jeho žena. Jakým právem tedy nadále bydlí v domě své první lásky? Nemá Carmen vlastně pravdu?

Od těch dnů, co Morten odjel, se nikdo nestaral o legalizování jejího pobytu.

Ne, že by ji to trápilo, ilegálně vlastně žila již od narození. Tenkrát, když její matka tajila těhotenství a poté, co v zadním pokoji jejich domu porodila, nenechala ji do žádných matrik zanést. Když se někdo zeptal, jak se jmenuje, říkala vždy – Julie. Ještě nikdo se nezeptal na její příjmení. Ani Olaf neměl zapotřebí znát její jméno. Ve městě, v Puerto Peñascu, to bylo snadné. Lidé si zvykli. To je Julie, Omerova žena. Basta. Nikdo si ničím nelámal hlavu. Polovina obyvatel v tomto osamělém sídle na někoho čekala. Nebyla žádná výjimka. Gustavsonův dům byl vzorně uklizen, koně a pozemky čisté, radost pohledět. To byla její zásluha. Nepřipadala si tedy zbytečná. Práce měla dost. Obzvláště teď, co Carmen tolik pije. Její tyranizování bylo tak dokonalé, tak důsledné, že měla někdy pocit, že je to jediné, pro co tato nešťastná žena žije. Kuchyň již také zanedbávala a ona musela často zachraňovat situaci, spálené jídlo rychle vyhodit, improvizovat.

Kdyby byla služebná a brala výplatu, dávno by si našla jinou práci. Ale tady ji drží jen láska, co k Omerovi cítí. Ale kde je láska Omerova? Kde je? Olaf trpělivě čekal na její odpověď. Julie již dlouho necítila potřebu plakat. To ji také trápilo. Stávala se tvrdou. A taková byla teď její slova:

„Piráte, nevím jestli mne miluje. Myslím si, že již ne. Nechtěla bych být na obtíž, protože v tom případě tady nemám co pohledávat. Bylo by nejlepší, kdybych odešla.“

Stařec se lekl. Slova jeho milované rádoby snachy byla ale pravdivá. Nemohl tušit, co cítil jeho vnuk, on ale tuto ženu měl rád. Nechtěl si to přiznat. On ji miloval. Netoužil po tělesné lásce, po sexu, ale po té duševní, která tady mezi nimi bezesporu byla. Julie byla první žena po Sefiaje, kterou se zabýval, bez které nechtěl být. Ona ale miluje Omera a on, dokud tu je trochu naděje, se může v její přízni hřát.

Dios mío, que pasa, bože, co se se mnou děje? Jak jí to říci? Nezakládá se jejich vztah na pravdě? Na pravdě, která měla tajné, uzamčené šuplíčky? Ne, nenajde odvahu říci jí pravdu. Mohla by si to špatně vysvětlit, mohla by odejít. Ano, jeho život se zakládá na lži. Bude prostě lhat dál:

„Určitě tě miluje, počkej, až se vrátí, pak si budeš jista. Morten byl jednou pět let na cestách, aniž by se mohl stavět doma. Teď jsou to teprve tři roky, co odpluli. Věř mi, kdybys měla odejít, ublížila bys mému srdci. Co to říkám, já tě prostě potřebuji,“ řekl a Julii se zdálo, že zahlédla slzu pod jeho okem.

Neříká jí stařec to, co již dávno cítí? Že ji miluje? Ta jeho radost, když večer co večer trávili spolu. To jeho zdržování, protahování těch večerů. Jeho radost při návratech, když nebyl přes noc doma, když ho volaly obchody! Vstala a objala ho. Ano, nemýlila se. Byla to slza.

Pak ale jejich šťastné spolubytí přerušil nějaký hluk, který byl slyšet z podloubí. Děvče vyběhlo ven. Pod kamennými stupni schodiště, které vedlo nahoru, tam co byla ložnice manželů Gustavsonových, ležela Carmen. Zcela opilá. Chtěla jít spát a víno jí nedovolilo odhadnout výšku kamenných stupňů. Ležela zcela bezvědomá a sténala. Julie se sehnula, chystala se přehodit její lehké, ztrápené tělo přes ramena jako pytel brambor. Olaf jí chtěl jít k ruce, ale zarazila ho:

„Nemusíš mi pomáhat, to já zvládnou sama. Mám již rutinu. Není to poprvé, co ji ukládám do postele,“ řekla a vycházela s břemenem do schodů. Olaf se za nimi díval a jeho obdiv k dívce zase o stupínek stoupl. Kam ta stupnice jeho obdivu ještě povede, nevěděl. Již tam nahoru neviděl. Pak se sténání opilé ženy změnilo ve slova:

„Já tu kurvu zabiju, jednoduše zardousím...“ Věděl, koho míní.

Druhý den ráno jí pošťák doručil balíček. Odesilatelem byla banka, dole ze města. Julie vyběhla do svého pokoje. V balíčku se nacházela pěkná vyřezávaná, dřevěná krabička, s kovovým tepáním a s klíčkem. Když odklopila víko, našla peníze. Dva balíčky bankou svázaných bankovek. Tolik peněz ještě neviděla. Najednou měla pocit, že je musí někde schovat. Pak si ale uvědomila, že nikdo do jejího pokoje nechodí. Ani Carmen ne.

Jednoho času si myslela, že k ní chodí vizitýrovat a tak si dávala vlas mezi futro dveří, když odcházela z pokoje. Ale Carmen k ní nechodila. Tak si krabičku dala do psacího stolku, který jednou dostala darem od Olafa.

Peníze chodily měsíc co měsíc, ale již bez krabiček. Protože nebyla zvyklá utrácet, brzy se do té vyřezávané nevešly. Šla tedy, bláhová jak byla, do banky, že si je uloží. Ta scénka u přepážky byla trapná. Mladík, co měl její přání zařídít, požadoval občanský průkaz. To se jí ještě nestalo. Na otázku, zda by to tentokrát nešlo bez průkazu, na ni vyvalil oči.

Musíme na tomto místě čtenáře znovu upozornit na naivnost mladé ženy. Po celou dobu jednání držela balíčky bankovek jen tak v ruce. Zdali šel ředitel banky náhodou kolem, nebo byl mladým zaměstnancem zavolán, se neví. Jednoduše tu najednou stál:

„Á, señora Julie, copak vás k nám vede? Dnes máme jistě šťastný den, vaší návštěvou...“ chtěl dále kropit dívku svou nepřijemnou slizkostí. Ta ho ale dobře znala z častých návštěv u Olafa a neměla ho ráda, tak mu padla do řeči:

„Chci si tady otevřít konto a uložit mé peníze a patrně je tu nějaký problém,“ spustila zhurta. Ředitel vyvalil oči a dvakrát na prázdno polkl:

„Señoro Julie, vy si u nás nemůžete uložit tyto peníze. Ty jsou určeny pro vaši útratu. Pro vaši osobní potřebu. Ostatně tu máte tolik peněz, že je směšné...“ Julie již dále neposlouchala. Měla pocit, že by se tu mohla dovědět něco, do čeho jí nic není a rychle z banky vyběhla. A tak, jak přišla z domu rodiny Gustavsonovy, pěšky, držíc peníze v ruce, aniž by je měla v tašce či v obálce, zase odešla. Mládenci za ní pískali, ženy závistivě otáčely hlavy, ale peněz si nikdo nevšímal. Její vlasy, krásný obličej, její tělo a ladná chůze, to vše bylo příčinou obdivu, ale bankovky v jejích rukou ne. Od toho dne se naučila utráct.

Jednoho dne v noci bušil někdo zběsile na dveře jejího pokoje. Julie vyskočila z postele a se zlou předtuchou otevřela.

Venku stál Alfonso celý rozčilený a u kašny byl vidět jeho uřícený kůň. Julie se zahalila do šálu, ne že by jí byla zima, ale aby nebyly řeči.

„Que pasa, Alfonso?“ zeptala se mladého muže .

Alfonso Giorgio byl muž z La Choya. Častými návštěvami u Augusty, Omerovy babičky, ho dobře poznala. Zcela očividně se jí dvořil. Nebyl jí nesympatický a nebyl také ošklivý. A tak mu musela důrazně jednou vysvětlit, že je zadaná.

„Ale líbit se mi můžeš, Julie, proti tomu nemůžeš nic mít,“ byla jeho jednoduchá odpověď, a ona nevěděla, co by na tom mělo být špatného.

Stali se dobrými kamarády, věděla, že kdyby jednou potřebovala pomoci, Alfonso by pro ni do pekla skočil. To, že tu teď v půli noci stál, to se ještě nestalo. Neodvážil by se do domu, kde vládla Carmen, ani v pravé poledne. Muselo se stát něco vážného:

„Julie, doňě Augustě je velmi špatně, prosí tě, abys ji ráno navštívila,“ rozčileně podával zprávu. Teď se ale opravdu polekala. Již delší dobu měla starost o její zdraví:

„Alfonso, cválej zpět, já se obléknu a hned vyjedu,“ práskla dveřmi a rychle balila tašku, protože počítala, že v La Choya nějaký čas pobude.

Když byla hotová, napsala krátký lístek Olafovi, aby věděl, kde je. Seběhla ze schodů a šoupla lístek pod dveře starcova pokoje. Pak se rozeběhla podloubím. Měla namířeno do kuchyně a pak zadními skleněnými dveřmi ke stáji, protože to byla nejkratší cesta. V kuchyni se však svítilo, ale než si stačila promyslet proč, stála již ve dveřích.

Carmen seděla u stolu, zcela rozčuchaná, zcela opilá. Julie myslela, že jen tak proběhne, aniž by si jí všimla. Když ji však mýjela, pronesla Carmen slova, která jí donutila zůstat stát:

„Jedeš k té staré svini, k té Augustě, vid'! A nelži, já to slyšela. Přála bych jí, aby přišla do pekla! Kdyby měla čtyři dcery, všechny bych uskrtila, jako Mercedes. Tu jednu krávu, co měla.“ Carmen si položila hlavu na stůl jako nalitý chlap v hospodě. Julie hrůzou zkameněla.

„Co jsi to řekla? Ty nůše opilá, co jsi to právě povídala?“ ale žena ležela na stole a jen chrochtala. Chvilku s ní cloumala a když to nepomáhalo, vzala džbán se studenou vodou a celý ho na ni vylila. Carmen se zajíkala, posadila se zpřímá a nechápajíc prskala vodu. Pak se očima, zkalenýma jak louže po dešti, zahleděla do očí děvčete:

„Ta tak ječela při porodu, že jsem jí musela zacpat hubu. Navždy. A on, tak po ní toužil, že jsem ho tam za ní také poslala. Syn Gustavsona a ožení se s děvkou z La Choya, ... ani rodit neuměla,“ a zase jí hlava padla na stůl. Pak si ji ale položila na tvář, aby mohla mluvit, a blábolila dále:

„Klidně jí to vyříd', at' si ji čert vezme. Ona byla fajnová, chtěla být študovaná, ta by kluka nevychovala jako já. Starý ani neví, za co by mi měl být vděčný. – Ke mně bys za noci nejela, vid'?“ krkla si, popadla víno a aniž by se zdržovala naléváním do skleničky, napila se dlouze přímo z láhve.

Julie myslela, že se zblázní. Že se jí rozletí nějakým výbuchem hlava. Jestliže mluví Carmen pravdu, pak je to opravdový dynamit, co jí tam v hlavě doutná. Nevěděla, co si počne. Zachovej klid, zachovej klid, – stále si říkala. Pak ještě jednou zatřásla nepohlednou ženou:

„Proč jsi to dělala, Bože, proč jsi to dělala?“

„Musela jsem, chtěla jsem dát Mortenovi sy.. syna, aby mne měl rád, aby mne...miloval!“ Pak již počala chrápat. Ráno se vzbudí a nebude mít zdání, že se prozradila.

Julie zase horečně přemýšlela, ale pak přišlo to osvícení. Mortenův bratr a švagrová jsou dávno po smrti, ale Augusta ještě žije. V tu chvíli spadla Carmen ze židle a stáhla s sebou ubrus s celým jeho obsahem. Sklenice a

váza se rozbily a láhev s vínem se zakutálela až ke kuchyňské lince. Víno se počalo vylévat a zatékalo pod sporák.

Julie chvilku pozorovala tu spoušť, pak ale vyběhla z kuchyně a ve stáji osedlala udivenou Irimu. Holka, jedeme k babičce, je jí zle.

Kuň znal cestu, tak si mohla dále přemýšlet. Ve svých úvahách viděla Carmen, jak ji odvádí policie, jak za ní zapadly mříže věznic. A ještě bych ji měla zmlátit, vyrvat všechny vlasy, to by zasloužila, dostávala se v myšlenkách do varu.

Když však projížděla onou krkolomnou cestou, co vedla do La Choya, kde z obou stran bylo slyšet moře, horkokrevnost ji opustila.

Komu by tím pomohla? Olafa již vzpomínka na syna tolik nebolí, Morten by měl ostudu ve městě a Omer, ten by chudák na tom byl nejhůře. Žena, o které si dlouho myslel, že je jeho máma, mu vlastní matku udusila! Ne, to jim nemůže udělat. A co se Carmen týče, ta žije již léta ve vězení.

Pak dojela k domku, na který měla tak pěknou vzpomínku. Tady tančila se svým hochem flamengo. Prvně a snad naposled?

Augusta ležela, bílá jako lilie a zpocená v posteli. Když spatřila Julii, usmála se. Julie si sedla na pelest a vzala stařenku za ruku:

„Augusta, ty mně děláš starosti! Máš zase ty bolesti?“ úzkostlivě se ptala. Stará žena na chvilku otočila hlavu ke straně, aby jí nebylo vidět do tváře. Její slabá ruka pevně stiskla dívčino zápěstí.

V domku, který se skládal ze dvou místností, bylo naklizeno. Určitě tu byli sousedi a stařeince posloužili. Bylo to zvykem si navzájem pomáhat, bylo to zvykem v tomto malém světě, kde čas jako by zůstával stát.

Marně však mohla prosit, aby nechala zavolat doktora. To bylo marné. Osadníci měli tolik osvědčených domácích léků, tolik bylinek, co tu rostly a intenzivně voněly, že se cítili dobře zaopatřeni. Kde nebylo pomoci, tam ani doktor neporadí. Snad měli pravdu. Život na čistém, slaném mořském vzduchu, tělesná práce na polích a vinicích, prostá a zdravá strava, to vše jim dopřávalo vysoký věk. Jak jednoduchý může život být, pomyslela si Julie. Augusta teď otočila hlavu a zadívala se na ni:

„Julie, můj čas již přišel a bylo by proti vůli přírody, abych se honila po doktorech. Tak mi o tom nemluv. Život jsem měla přes mnohé utrpení krásný a dlouhý. Jen se teď stydím za můj strach...“ dlouze se odmlčela a zápasila s pláčem.

Julie neměla v úmyslu něco říci. Cítila, že nemocná jí chce sdělit závažnou věc. Jak důležitý je život pro člověka, co umírá, pro jeho příbuzné, pro jeho milé. Jak najednou chápe, on i blízcí, že to je to jediné, co má význam.

Ale pro svět? Pro ten velký a vzdálený svět? Pro ten je důležitý život se všemi jeho obdobími. Narozením, žitím a smrtí. Protože i smrt znamená život. Smrt, to je odejít. Odejít a udělat místo novému, mladému. Je to koloběh, zákon přírody.

Právě k těm zákonům patří strach. Nabádá nás k zachování života. Proč to ale činí, když umíráme? Když plníme povinnost, kterou nám uložil? Prý nás za ten strach odmění. V okamžiku, na prahu smrti. Pocitem nesmírného štěstí. Snad by bylo spravedlivé, abychom ten pocit znali. Abychom se na smrt mohli těšit.

Ne, Bůh to chtěl jinak.

Nebo jednoduše udělal chybu? Tak, jako i my chybujeme. Julie si ve svých chmurných myšlenkách hlasitě povzddechla. Žena k ní zase pozvedla oči a její tvář teď byla prázdná všeho utrpení:

„Nevím, proč se bojím, vždyť vím, jak dobře mi bude, až skončím tuto pouť. A ty, děvče, nebuď smutné. Chtěla bych ti jen něco důležitého říci. Něco, co mne trápí dlouhá léta a nikomu jsem to ještě neřekla. Mám pocit, že to tu musí zůstat, že si to tajemství nesmím vzít s sebou. – Má dcera, matka Omera, byla zdravá jako ryba. Když se vdala za Gustavsona, žili tenkrát v jejich domě.

Ani nevíš, jak se na dítě těšila, když přišla do požehnaného stavu. Ona nezemřela při porodu, to vím. Když na ni přišla těžká chvilka, bylo to v noci, byla s Carmen sama v domě. Carmen byla jediná při jejím porodu. Já vím, já to cítím, že sáhla na její život.

A Gustavson byl také zdravý. Tak zdravého chlapa jsem neviděla. Chlastal trochu, ale až když mu žena odešla k pánu. Jako každý chlap. Pro trochu vína nemohl zemřít. Víno je krev života, to posílí, ale nezahubí. – Nevěřila bys, kolikrát mne víno uzdravilo.

Ona je zlá. Carmen je z hloubi duše zlá.“

Stařenka se na dlouho odmlčela. Julie však počala plakat. Toho neštěstí v tomto malém ráji na ni bylo najednou moc. Má Augusta říci, že její pocit je správný? Že to, co cítí, je pravda? Krutá, zlá a nemilosrdná pravda. Má ji nechat odejít s jejím pocitem? Nebo jí dát jistotu? Bude mít ještě čas si to pořádně promyslet? Když jí neřekne, co se dnešní noci dozvěděla, zalže jí. Bude moci s tou lží žít? Olaf. S ním by se dalo o tom mluvit. Zvážit pro a proti. On však hraje v té tragedii jednu z důležitých postav. Jak by mu ublížila! Pak najednou cítila, že ji stařenka konejší:

„Nechci, abys pro mne plakala, chci pro tebe být hezkou a šťastnou vzpomínkou.“ Trochu se nadzvedla a ukázala na stůl, co stál v místnosti:

„Podej mi, děvče, ten list, co tam leží. Včera tu byli. Cítila jsem se dobře a tak jsem je zavolala.“ Julie podala ženě list, aniž by na něj pohlédla. Tu ale napadlo ještě něco jiného, něco, co se tohoto kousku papíru netýkalo. Jak se mladá žena naklonila k Augustě, aby jí podala ten papír, stará vzala její obličej do vrásčitých dlaní:

„Nechci ti dělat bolest, Julie, ale musím ti to říci. Víím, že ti Omer již dlouhou dobu nepsal. Každý dopis jsi mi četla a při poslechu jsem cítila, jak jeho láska mizí. Myslím, že ten plamínek, co ještě hořel, sfoukla jiná žena. Nezlob se na něj a buď mu vděčná, že se naše cesty spojily. Že jsme chvilku mohly jít spolu. – Pohleď, co jsem včera zařídila,“ řekla a podávala jí ten list. List byl popsán mladou pevnou rukou. Dole, místo podpisu, byly tři křížky:

Já, Augusta, vdova po donu Guerrovi, rozhoduji dnes,
léta Páně 1976, že se majitelem mého domu v La Choya
po mé smrti stane moje milovaná Julie.
List sepsal Alfonso Giorgio a přítomen
byl i Mayor. Bůh vyplní mou vůli.
Augusta Guerrová, následovaly tři křížky.

Mayor byl vždy ten nejstarší muž ve vsi. Nikdy neměl jméno. Jeho úřad nastoupil po té, co se nejstarším stal. Byl to jakýsi starosta a byl to prastarý obyčej. Mayor je španělské slovo pro dobrého a starostlivého otce či hlavu rodiny.

S nějakými zákony země to nemělo nic společného. Přesto se na jeho rozhodnutí dbalo.

O dobrých a správných rozhodnutích se dlouho mluvilo. Léta. Byla to velká čest, vyřknout dobré rozhodnutí. Byl to právě Mayor, který Augustě poradil, jak s majetkem naložit. Všichni měli děvče rádi.

Augustin boj se smrtí trval skoro týden. Julie by byla stále u ní, kdyby ji sousedky, ženský, čas od času nevyhnały ven.

Seděla pak před chaloupkou na kamenné lavici a plakala. To se ženským také nelíbilo.

A tak musel Alfonso Giorgio vždy čekat před domem a jít s ní na procházku. Někdy jezdili na koních a Alfonso ukazoval Julii krásy La Choya. Byly nepřeborné.

Za oním kráterem, ve kterém se domky schovávaly, pokračoval poloostrov dále. Políčka, vinice a stráně plné různých květin jen jeho krásu dobarvovaly.

Jednou zajeli až na místo, které se tyčilo vysoko nad mořem a cesta k němu byla dobře ušlapaná a často používaná. Vypadalo jako jakýsi obrovský balkon a jeho výhled se loučil se zapadajícím sluncem. Vysoká skála, která mu tu podobu balkonu dávala, tvořila jakousi zeď. Bylo tu vidět několik podlouhlých otvorů, vytesaných do skály lidskou rukou.

Člověk by si v nich mohl lehnout a pozorovat moře. Na jiných místech bylo vidět zdivo, které odpovídalo velikosti těch otvorů. Těch zazděných míst bylo mnoho. Na každém zdivu byla nějaká cedulka. Julie nejprve obdivovala výhled a teprve pak, když se rozhlížela, spatřila tuto zeď. Nevěděla, co to může být.

„To je náš hřbitov, tady naše drahé pálíme,“ poučil ji Alfonso. Dívce naskočila husí kůže:

„Pálíte? Vždyť tu není nikde vidět ohniště,“ podivila se. Mladík se rozhodl, že způsob jejich pohřbívání vysvětlí:

„Máme jednu krásnou dřevěnou rakev. Používáme ji již celé generace. Když obec doprovodí zesnulého sem na toto místo, zůstane tu hrobník se svým pomocníkem po obřadu sám. Smuteční průvod se vrátí do vsi, hrobník s pomocníkem vyndá mrtvé tělo z truhly a položí ho do jednoho prázdného vytesaného otvoru. Pak otvor zazdívají. Když již zůstává malá skulina, posypu mrtvolu nehašeným vápnem a rychle zeď uzavřou. To vápno pak zemřelého spálí. To je stará tradice. Normální hroby, jako se to dělá jinde, musí být hluboké. Tu hloubku bychom tady v tom skalnatém kraji nikdy nedocílili.“

Julie nic neříkala. Měla pocit, že si ani nic nemyslí. Byla vděčná za Alfonsovu přítomnost. Zavěsila se do jeho paže a po chvilce chtěla pryč. Pryč z tohoto místa. Zpět k Augustě. Chtěla ji ještě jednou vidět, než na ni budou sypat nehašené vápno.

Pořád si dělala ještě starost, zda má nechat Augustu odejít z tohoto světa s tím jejím pocitem. Jaká náhoda, jaká síla osudu tomu chtěla, aby Carmen krátce před její smrtí promluvila pravdu. To nemohlo být pro nic za nic.

Ten jejich Bůh, nebo můj Alláh tomu chtěl. Bůh nebo Alláh je stejně jedna a ta samá osoba. Nebo síla. Nebo něco podobného. To si již dávno myslila.

Čím více poznávala víru Mexičanů, tím více o tom byla přesvědčena. Nemohla si dovolit nechodit do kostela. Puerto Peñasco bylo příliš malé a Gustavson příliš známý a vážený. Zнала všechny modlitby, zpívala všechny

písně. Jak ráda zpívala. Její zvučný melodický hlas se nesl vždy kostelem, že do ní mnohdy Olaf musel strčit, aby se ovládala.

Olaf v kostele – to bylo Julii vždy k smíchu. To její pojmenování – Pirát – mělo pro ni již dávno jiný smysl. On nekradl jenom myšlenky. To věděla.

Jednou, když ji ženský zase od umírající vyhnaly a Alfonso nebyl nikde vidět, procházela se vesnicí, až najednou stála před domem Mayora.

Muž se hned, jak ji zahlédl, vyšoupl svou stařeckou chůzí ze světnice. Jen málokteré domy tu měly více jak jednu místnost. Uctivě ji pozval do domu na sklenku. To byla velká pocta, kterou nesměla odmítnout. Jak tu s ním seděla a mluvila o tom či jiném, poznala mužovu moudrost. Najednou pocítila touhu se starci svěřit. Protože v domě o jedné místnosti si byla jista, že jsou sami, řekla mu o tom, co jí svěřila Augusta a co vypadlo necelou hodinu před tím z opilé Carmen.

Muž dlouho mlčel. Pak se odbelhal k velké dřevěné truhle, kterou otevřel a vyndal z ní starou knihu. Kniha byla těžká, neobyčejných rozměrů, a měla stářím zažloutlé listy. Dlouho v ní listoval, až našel, co hledal. Julie pochopila, že to je matriční kniha, kde byla uvedena všechna data narozených i zemřelých obyvatel vesnice, jejich manželství, děti a jejich vlastnictví. Muž ukázal zkrouceným prstem jeden záznam. Julie četla:

Toho roku 1939 byla oťřesena La Choya

jednou z nejhroších příhod jejího trvání. Señor Gumpero

znásilnil mladou dívku, žijící v obci. Jeho žena byla přistižena při krádeži.

Obec se rozhodla manžele, kteří měli dcerku Carmen, z La Choya vyhostit.

Jich dům byl předán vdově po donu Guerrovi, Augustě, jejíž dům toho roku vyhořel.

Vdova vychovává sama jedno dítě. Dceru Mercedes.

Zapsal Mayor roku 1939

Jak se může zlo a nenávist dědit? Jak může závist a chtíč ovládat lidskou duši? To byly ty otázky, které teď hledaly odpověď v její duši. Ona, co poznala ta největší bezpráví života, chtěla jen dobro. Proč je tak dobrá? Najednou se jí zachtělo poznat vlastního otce. Jen tak s ním promluvit. Možná i pohladit a hlavně – poděkovat. To on jí dal do vínku její spravedlivé srdce.

Jak si tak Julie přemýšlela, listovala v knize a Mayor jí v tom nebránil. Poslední zápis si přečetla:

Roku 1976 odkázala na smrtelné posteli Augusta Guerrová

svůj majetek señoře Julii.

Majetek se skládá z jejího domu, dvou vinic a sedmi hektarů polností. Dále pak z jedné krávy, čtyř koz a rybářské bárky zakotvené v Puerto Peñasco.

Zapsal Mayor roku 1976

Po chvíli se Mayor zvedl a vzal Julii knihu z rukou a uložil ji zase do truhly. Nechtěl, aby byla zcela promočená jejími slzami. Děvče si pláč ani neuvědomilo. Mayor i odkašlal a zapil sucho v krku domácím vínem:

„Nemáme ve vsi kněze. Jeho úřad tu zastává vždy Mayor. Zrovna tak, jako kněz, je i on vázán zpovědním tajemstvím. To jsi, Julie, nemohla vědět. Přesto jsi ke mně přišla. Máš přirozenou osvícenost, vlastnost, kterou se nemůže mnoho lidí chlubit. Augusta se mi s jejím pocitem také již svěřila. Tobě to mohu říci. Naše obec již jednou potrestala rodinu Gumperovu a zasela nenávist. Kdyby Mercedes zůstala ve vsi, možná, že by ještě žila. Ale za ďábelským mostem nejsme schopni naše občany chránit.“

„Za ďábelským mostem?“

„Ona krkolomná cesta, která spojuje náš ostrov s pevninou, nese toto jméno. Ve Velké knize je o tom zápis. Původně jsme žili na ostrově. Pak jednou velké zemětřesení spojilo ostrov s ostatním světem. Ďábel tam postavil most. I ty budeš teď vystavená nebezpečí, až se lidé dozví o tvém dědictví. Měla bys zůstat u nás. Augustě řekni pravdu. Řekni, co jsi se od Carmen dozvěděla. Ta nejistota ji drží při životě a prodlužuje její utrpení. Myslím, že se chce utvrdit ve svém podezření. Že chce vědět, zda léta neubližovala nevinné.“ Muž domluvil a vstal:

„Teď jdi, jen pán Bůh ví, kolik máš ještě času,“ řekl a doprovodil Julii před dům.

Poté, co Julie Augustě řekla, co jí Carmen svěřila, stařenka usnula. Měla spokojený výraz tváře. Její spánek byl tichý, klidný. Seděla u její postele a byla zcela sama. Takovou samotu pocítila, když jí byly odcizeny děti. Pojednou se otevřely tiše dveře domku a do místnosti počali vcházet občané vesnice. Přišli všichni. V domě nebylo k hnutí a vzduch byl skoro nedýchatelný. Ale bylo naprosté ticho, i děti, jako by cítily posvátnost chvíle, mlčely. Pak Augusta vydechla naposledy.

Jak mohli ti lidé vědět, že zemře? Jak mohli vědět, znát tu chvíli odchodu? Nevěděli to, jen to cítili.

Pak, když stařenčino tělo počalo chladnout, tiše, bez nářků a pláče zase odešli. Julii ale vzali s sebou a ustlali jí u nějaké tetky, tam, kde byla volná postel. Sousedky vystrojovaly Augustino tělo na poslední cestu.

Ještě týden po pohřbu trávil Julie v domku. Ve svém domě. Necítila pýchu, jen samotou. Sousedé asi znali ten pocit, proto se u ní stále střídali. Než jedna sousedka stačila odejít, přišla druhá. Tak to bylo ty první dva dny. Další dny byla vždy ponechávaná chvíli sama. Ty chvílky se den ze dne prodlužovaly. Pak teprve pochopila, že to patří k tradici, k sousedské pomoci.

Jen jednou do týdne jezdil pošťák na koni do La Choya. Julie si vůbec nevzpomněla, že přišla doba, kdy dostává svou rentu. Poté, co muž na koni z vesnice odjel, našla ve výklenku u vchodu do chaloupky, jež zřejmě sloužil jako poštovní schránka, balíček. Známy balíček. Byly v něm její peníze. Správa o smrti Augusty se jistě rozšířila krajem a Olaf to tak nařídil.

Cítila, že přišel čas, kdy by měla zas jet domů, do domu Olafa Gustavsona.

Domů? Teď si nebyla jistá, kde to vlastně je? Ale musela tam jet a trochu uklidit. Myšlenka na dědu, jak žije s opilou Carmen, jí nedávala spát. Řekla sousedce o svém úmyslu a k jejímu údivu nastal velký shon. Musela slíbit, že chvíli počká. Po chvíli přijel na koni Alfonso, ještě se za cvalu přistrojoval:

„Nic by se nestalo, kdybys mi to řekla chvíli předem, že jedeš do Puerto Peñasca,“ bručel.

„Proč bych ti to měla říkat, to jsem dříve také nedělala?“ divila se.

„Mayor nařídil, že bez doprovodu La Choya nesmíš opustit a já byl určen jako první, až si vzpomeneš někam vyrazit,“ vysvětloval. Julie pochopila. Pokud sem jezdila na návštěvu, byla sice vítaná, ale byla cizí. Teď je jedna z nich. Teď bude mít jistě nějaké povinnosti. Ale také nějaká práva. Ano, to je ono. Má právo být ochraňována. Teprve teď jí docházelo to zvláštní soužití v obci La Choya. Nebyla to nějaká obyčejná vesnička, byl to klan. Klan vedený zákony. Jak ráda se nechala kolébat jeho zákony. Jak byla otřesena, když je poznala všechny.

Dvakrát do týdne dojížděla Julie do Puerto Peñasca, aby poklidila v domě Gustavsona. Alfonso ji vždy doprovázel a seděl po dobu jejího pobytu na kašně před domem a čekal. Carmen přímo běsnila nad jeho přítomností. Olaf jí nařídil, že musí děvčeti vykat a oslovovat ji „señora“ Julie. Stejně jí to nebránilo v hrubostech. Většinou však byla zcela opilá a válela se v posteli. Jak léta běžela, stárla a stávala se zcela odpornou, nepohlednou osobou. Nikoho na světě neměla, kdo by jí z jejího alkoholismu pomohl. Olaf také již zestárl, špatně slyšel a viděl. Již dávno netrávili společně večery. Přemluvila ho, aby zaměstnal hospodyně. Někdo se o dům musel starat. Léta běžela jak voda a z Carmen se stal živočich prahnoucí jen po alkoholu. Olaf sám opouštěl pracovnu málo kdy, později zůstával celé dny ležet v posteli. Její návyk občas do domu zajet, však Julie nezanedbávala.

Jednoho dne si ji Gustavson pozval do své pracovny k pohovoru:

„Dostal jsem dopis od Mortena,“ počal zachmuřen.

„Jo, co píše?“ docela bez zájmu se zeptala. Skutečně ta vzpomínka na tu lásku bledla. Sejde s očí, sejde z mysli, říká lidové pořekadlo. Je na něm hodně pravdy.

Psal se rok 1986. Deset let již žila ve své chaloupce v La Choya. Za tu dobu se syn s vnukem otci neohlásili. Chtěli mu splatit nějaký starý účet? Již se o to nezajímala. Gustavson byl letos 81 let stár. Jak dlouho bude ještě žít? Co bude pak? Ona měla své živobytí. Obdělávala políčka, pěstovala víno a rybářská bárka jí také vydělávala. Mimo to stále ještě dostávala Olafovu rentu. Nastřádala si hodně peněz, hodně také investovala v La Choya. Stala se její dobrodějkou. Nechala zavést elektrický proud a telefon. Měla svůj život.

Alfonso se zamiloval a oženil s děvčetem ze vsi. Přála mu to štěstí. Vychutnávala ten prostý život mezi přáteli. Byla oblíbená a vážená.

Teď píše Morten a co? Vždyť ji to již dávno nezajímá. Olaf pokračoval:

„Píše, že se Omer oženil. Ale již dávno. Představ si, že žijí ve Švédsku. Že se vrátili do té studené země...“

„Vrátili se domů, můžeš jim to zazlívát? Ale proč se tak dlouho neozvali?“ přece se v ní ozval zájem.

„Hned, jak nás tenkrát před lety opustili, potkal Morten někde ve Španělsku Rolacka. Nemluvil s ním, jen nechtěně vyslechl hovor mezi ním a jeho společníkem. Pamatuješ? Muselo to být krátce po tom, co jsem ho pověřil pátráním po tvém věnu. Nevím přesně, o čem se bavili, ale Morten musel poznat, kdo skutečně jsem. Když se vrátili do Švédska, dozvěděli se ten zbytek. Omer je již dvanáct let ženatý a má dvě děti,“ odmlčel se děda a po dlouhé chvíli, když si již Julie myslela, že usnul za stolem, pokračoval:

„Ani nevíš, děvče, jak tě obdivuji. Ty jsi nikdy nic nechtěla a máš vše! Já chtěl vždy vše a nemám teď nic,“ smutně si povzdechl.

„A proč ti to napsal až teď, vždyť to již ví tolik let?“

„Píše mi to jen tak jako dodatek. Ta hlavní část psaní se týká jeho hrdosti.“

„Jak to myslíš, jeho hrdosti?“ nechápala.

„Posílá mi Sefiaju, – asi si ji mám strčit za klobouk. Nechal jsem po něm pátrat, zjišťovat, jak se jim daří. Mají již tři lodě a jsou dobrý ve kšeftu.“

„A poctiví, to tě nejvíc mrzí, řekla bych. Že něco dokázali a zůstali poctiví.“

„Můžeš mi, Julie, říci, proč pravda vždy tolik bolí?“

„Protože je tvrdá a bezohledná. Protože je jediná, pro kterou se vyplatí žít. Protože je čistá jako panna. Protože bez ní se těžko umírá. A protože jsi tvým darebným životem pošlapal i mé štěstí. Kdybys byl poctivý, vrátil by se Omer ke mně,“ rozčilila se.

„Již dávno se mnou nemluvila,“ skoro zašeptal stařec.

„Kdo?“

„Sefiaja. Již dávno jsem s ní nerozmlouval. Myslíš, že i ona se zlobí?“

„Ne, ona se nezlobí, ty jsi ji už asi zapomněl! Ona ve skutečnosti žila jen v tvém srdci. A tvé srdce zestárla,“ teď jí bylo starce zase líto.

„Ne, já ji nezapomněl, jen jsem jí byl nevěrný. Já se totiž již dávno zamiloval.“ Julie již věděla předem, co teď přijde. Vyzná jí lásku, vylije jí své srdce, bude prosit za odpuštění. Co má říci? Jak se má zachovat?

Nic z toho však neřekl. Místo toho se pomalu svezl ze židle a nehybný ležel u jejích nohou. Těžce oddychoval. On mi tu umře! Pro boha, co mám dělat? Carmen jí nepomůže. Pak si vzpomněla na hospodyně. Posla ji pro lékaře a sama se zabývala starcem. V La Choya mnohé pochytila. Dopravila Olafa do pokoje, položila ho do postele, uvolnila košili, udělala průvan a tiše na něj stále mluvila. Snažila se ho uklidnit. Pak přišel lékař a dal mu injekci. Starcův dech se zpomalil. Julie lékaře neznala, a proto ji udivilo, když ji oslovil jménem:

„Vy musíte být seňora Julie,“ s úsměvem se zeptal.

„Jo, to jsem, ale co má don Gustavson? Neměl by být převezen do nemocnice?“ rozčileně se ptala.

„Ne seňora, to je jen jeho unavené srdce. To mívá poslední dobou často. Horší je, že je zapomnětlivý a nebere si pravidelně léky. Tady se nedá již nic dělat. Ale o vás mi často vypráví. Je při tom vždy tak šťastný. Zdá se, že vy jste jeho nejlepší medicína. Měla byste častěji být v tomto domě.“ Je to příjemný člověk, pomyslela si Julie.

Dveře pokoje se rozlétly a v nich stála Carmen. Lépe řečeno to, co z ní zbylo: oči měla velké, zakalené, zdálo se, že byly větší než celá hlava. Vlasy byly prořídle, skoro žádné neměla. Vyhublá byla na kost. Stála tu jen v noční košili, ušpiněné zvratky. Na pravém chodidle za sebou vláčela spodní kalhotky, jež nesly stopy čerstvých páchnoucích výkalů:

„Už chcípnu ten pacholek starý?“ chtěla vědět.

Julie odpozem odvrátila hlavu. Nevěděla proč, ale pocítila lítost. Lítost nad tou ženou, která znala jen zlo. V jakém je stavu! Zvíře by již dávno odstřelili. Dostalo by ránu z milosti. Vždyť ona je již jen nemocné, trpící zvíře. Ona není člověk. Pak se za ní objevila hospodyně:

„Promiňte seňora, promiňte seňore doktore, utekla mi z koupelny. Já nevím, jak dlouho to v tomto domě vydržím...“ Vzala nešetrně Carmen pod paži a odvedla ji.

„Ta již ani neví, že žije. Nebude to trvat dlouho,“ vysvětloval doktor.

Tak přibýlo Julii zase starostí. Jezdívala častěji dohlédnout na Olafa. Jen tak na skok. Myslela si, že její doprovody nějakým mužem z La Choya léty pominou, ale ne. Nebyl to již Alfonso, protože byl ženatý, ale jiní mladí muži z vesnice se teď střídali. Nevěřila, že to má smysl. Jak se mýlila!

Jednoho dne, roku 1988, se stala nepříjemná příhoda, která jí dala nové ponaučení.

Carmen zemřela. Našli ji před domem, pod její ložnicí, mrtvou. Buď přepadla přes zábradlí a nebo sama skočila. Taková výška z horního ochozu to nebyla. Zdravý člověk by si možná zlomil nohu či ruku, ale tak, jak byla slabá a nemocná, znamenalo to její smrt.

Na pohřeb skoro nikdo nepřišel. Ani Olaf ne. Julie tam však šla. I když to byla zlá žena, byl to přeci jen člověk, kterého jsem znala, říkala si. Naštěstí měla zase doprovod. U hrobu, mimo ni, byl jakýsi starý člověk, muž, který byl podpírán statným, nevzhledným chlapíkem středního věku. Doprovázela je žena s děckem. Chlapec to byl. Julie měla pocit, že tu ženu zná. Stáli u jámy, nad níž byla rakev, připravená k uložení do posvátné země. Poslouchali faráře.

Julie zůstala opodál, nechtěla ty lidi, které neznala, rušit. Nemohla si vzpomenout, že by Carmen měla přibuzenstvo. Nejvíce jí bylo líto kněze, protože musel hledat hezká slova o někom, kdo za celý svůj život nebyl oblíben. Však to vzal zkrátka. Pár slov, kropenička se svícenou vodou se jen tak kmitla v jeho ruce, pak podal těm lidem ruku a odcházel.

Poté nastal ten malér. Kněz se totiž zastavil u Julie a uctivě s ní prohodil pár slov.

Ta žena teprve teď spatřila Julii. Pustila ruku dítěte, rozeběhla se jejich směrem, odstrčila muže v sutaně a s velkým rámusem a nadáváním vjela Julii do vlasů.

Muž, co podpíral starce, chtěl nejprve ženu podpořit, pak si to ale rozmyslel, protože by se starý neudržel na nohou. Dítě začalo hlasitě a rozjívěně ječet a mladík, co Julii doprovázel, zakročil. Hrubě ženu odstrčil, že skončila, ležíc na zemi, u nohou truchlících. Její ústa však stále chrlila záplavu zlých nadávek. Nějak se Julii zdálo, že ta sprostá slova již v životě slyšela. Mladík z La Choya zaujal bojovný postoj a jeho nehezký obličej teď i v ní probudil hrůzu. V ruce se mu bleskla čepel nože. Pak pozůstali rychle odcházeli a Julie se snažila uklidnit faráře:

„Nic se nestalo, velebný otče, vše je v pořádku. Kdo jsou ti lidi?“ chtěla vědět.

„To je... byla to sestra, Carmen. Její muž a její otec. Léta se spolu nestýkaly. Před týdnem připluli nějakou lodí a povalují se v přístavu, protože nemají kde bydlet. – Budu se modlit, aby Bůh chránil Puerto Peñasco před těmi lidmi. Dávno, než jste k nám přišla, señora Julie, odešli a celé město si tenkrát oddychlo,“ zarmouceně mluvil služebník boží. Pak se ale pousmál a dodal:

„No nemůže vždy přibýt do města taková dobrá duše, jako jste vy. On netrpí jen dobro, On trpí i zlo.“ Kněz vždy při vyslovení slova „On“ pohlédl k nebi a jeho pravá ruka malovala na svém těle kříž, na kterém trpěl Ježíš.

„Ony byly sestry a nestýkaly se?“ divila se mladá žena.

Dlouho jsme používali při zmínce o Julii slova děvče, či dívka. Dnes však je patřičné použít mladá žena. Mohlo by se i říci ctěná, či ctihodná, krásná nebo spanilá. To vše popisuje zjev a její oblíbenost lépe.

„Ona byla Roberta... ano, teď jsem si vzpomněl na její jméno, ona byla Roberta chudá a Carmen se bohatě vdala. Jedna záviděla druhé bohatství a stýděla se za svou bídu. Denně byly maléry a hádky, ale i rvačky v obci běžné. Pak najednou odlpula celá rodina neznámo kam. Mezi lidmi se mluvilo, že to zařídil don Gustavson. Dal jim prý peníze a postaral se, někde daleko, o nějaké bydlení. No, ať to bylo jak bylo, měli jsme léta klid.“ Kněz dal Julii a mladému průvodci požeňání a odcházel.

Oba za ním dlouho hleděli a mlčeli. Julie se zamýšlela nad tou zatracenou rodinou. Uvědomila si své postavení. Vždyť bydlí a žije v jejich domě a navíc jej také vlastní. Jistě, Roberta se musela narodit již v Puerto Peñasco, ale určitě se v rodině mluvilo o bezpráví, kterého se jim dostalo. Jak to již v životě bývá, neuvědomili si své provinění, ale zahořkli v bezedném zlu. Mladý muž, co doňu Julii doprovázel, uvažoval jinak. Věděl, co pravděpodobně Mayor nařídí: postavit „trup“! Tak přemýšlel, kdo bude povolán. Julie se teď vzhopila a vyzvala mladíka se zjizvenou tváří k odchodu. Musí se stavít u Olafa.

Julie si pořídila lehký kočár, do kterého byli zapřažení dva koně. Již dávno. Nechala na vlastní náklady opravit, lépe řečeno udělat sjízdný dřáblův most. Chtěla mít v případě potřeby možnost odvést nemocného z La Choya k lékaři. Tenkrát dlouho mluvila s Mayorem. Ten nebyl jejím nápadem moc nadšen:

„Tak, jak se ty snadno a rychle dostaneš z vesnice, tak snadno se dostane i zlo do obce!“ Mladá žena však byla neodbytná, myslela jen na dobro a zla se nebála. Mayor svolil.

Ještě než se dostali ke vjezdu, onomu prudkému příjezdu k domu Gustavsona, spatřili dva policejní vozy. Julie se polekala, ale protože mezi lidmi zahlédla i Olafa, nabyla trochu klidu. Seskočila z kočáru a hnala se ke starci. Byl očividně rozčilen a vykládal něco muži v uniformě. Olaf se skutečně radoval, když ji spatřil. Ta však odstrčila stejnokroj a hned se starala:

„Vzal sis léky? Asi ne. Pojď se mnou, já ti je dám.“ Jako malé děcko ji šouravým krokem následoval. Teprve po požití pilulek se rozhlédla po pracovně. Jaký nepořádek. Monitor počítače byl pryč a spousta jí důvěrně známých předmětů také chyběla. Neříkala však nic, sedla si naproti té staré a známé tváři a usmála se:

„Piráte, co se tu děje?“ Byla to otázka, ale tón jejího hlasu říkal: neboj se, já to dám do pořádku! Gustavson se jejím oslovením zřetelně uklidnil:

„Když našli Carmen, jak jistě víš, zařídil jsem pohřeb. Celou dobu jsem ležel v posteli, nebylo mi dobře. Hospodyně měla volno, ta si chudák oddychla, že je Carmen v pánu. Teprve dnes jsem procházel domem a našel tu spoušť. Někdo nás vykradl. Tak jsem volal policii. Ti to tady počali prohlížet a zjistili to!“ Olaf se odmlčel, musel popadnout dech.

„Co tím myslíš, že to zjistili, vždyť jsi to zjistil ty, proto jsi policii volal,“ divila se. Starcův výraz se teď změnil, zvázněl, zeslavnostněl:

„Našli stopy, které jsou neklamné. Někdo Carmen shodil z pavlače. Je tu ještě vidět její zápas.“ Julie chvilku mlčela. Teď si teprve uvědomila přítomnost mladého muže z La Choya. Nikdy, nikdy dokud Carmen žila, žádný z průvodců nevstoupil do tohoto domu! Pak promluvila:

„Roberta se před týdnem vrátila. S otcem a s manželem. Má malého chlapce.“

Pojednou ji vzal jemně, citlivě, tak jak to dokáže jen ohleduplný charakter, za paži muž z La Choya:

„Doña Julia, nezlobte se, nemám ve zvyku vás rušit, ale mám přesné pokyny. Musíme okamžitě domů. Správně jsme měli jet hned po té příhodě na hřbitově.“ Pohlédla na něj.

Jeho tvář s nehezkou, příčnou čarou byla vážná, bylo k poznání, že svádí vnitřní boj. Boj mezi zdvořilým vyčkáváním a přísnými pokyny, které jistě od Mayora měl. Protože v domě stále ještě byla policie, Olaf tím pádem nezůstane sám, svolila. Pohřeb Carmen se konal dost pozdě odpoledne, bylo právě zimní období, a příhodou v domě Gustavsona se zdrželi, proto byla venku již tma, když vyšli.

Nikdo si nevzpomněl, aby před domem rozsvítil. Julii se zdálo, že se mihnul nějaký stín u studny, kde měli stát kočár s koňmi, ale nevěnovala tomu pozornost. Nasedla a mladík prásknul bičem. Rozjeli se do La Choya. Ještě než dorazili na ďábelský most, se jí zdálo, jako by koně trochu zpomalili, jako by měli větší zátěž. Ve svitu hvězd bylo vidět jejich zpcené a napjaté svalstvo. Mnohem později si vzpomněla, že jí blesklo hlavou, že je to divné, protože takové stoupání tu nebylo a zvířata byla odpočatá.

Pak ale šlo vše strašně rychle. Zrovna když se nacházeli na onom opraveném mostě, upadlo bryčce přední, pravé kolo. Bylo to směšné, když na to později vzpomínala, ale divila se, jak je možné, že je opustilo směrem dopředu, rychleji než se pohybovali oni. Kočár se jakoby rozpůlil. Zadní část se počala kácet do hlubin, do tmy, tam, kde bouřilo moře. Přední díl, nebo to, co z kočáru zbylo, to jest oj a jedno kolo, bylo koňmi dále vláčeno směrem do vsi.

Julie s mladým mužem byli vymrštni nárazem a padali do prázdna. Štěstí bylo, že kočár narazil na nějakou skálu a změnil směr pádu. Nezranil je. Julie cítila, jak muž, její ochránce z La Choya, neustále svíral její tělo. Nebylo v tom okamžiku rozhodné, že jeho stisk by v normální denní situaci byl nemravný. Teď se snažil uhájit to, co mu bylo svěřeno. A to bylo její tělo. Celý život jako by se jí promítl před jejím duševním zrakem. Děti, své syny teď viděla, jak se usmívají, jak ji lákají, aby k nim přistoupila. Byly to již skoro hotoví muži. Byli krásní. Pocítila před nimi stud. V tu chvíli jí počali něco ukazovat, něco, co sama neviděla. Byli zcela zoufalí, že je nechápe. Najednou měla něco v ruce. Automaticky to něco sevřela i druhou rukou. Bylo to pevné a hladké, silné asi pět či šest centimetrů v průměru. Sevřela vši silou pěsti. Cítila, jak klouže dolů, zároveň to ale zpomalovalo její i mladíkovo klesání. Muselo to být nějaké lano, co tu bylo napnuté jako šňůra na prádlo. Lano to však nemohlo být, protože to mělo zcela hladký povrch. Pak se jejich let zcela zastavil. Houпали se nad propastí. Dobře, pomyslela si, že na polích i vinicích jsem na tělesnou práci zvyklá, alespoň udržím i svého průvodce.

Mladík, když se jejich pád zcela zastavil, ještě chvíli klouzal po jejím těle, ale u jejích plodných, ženských boků se zastavil. Potom se jeho váha snížila, protože nahmátl nohou kousek skály, na kterou se mohl trochu postavit. Chvíli vyděšeně mlčeli. Pak se ozval:

„Doña Julie, čeho se to držíte?“

„Nevím co to je, asi nějaké lano,“ s vypětím sil šeptla, protože ji opouštěly síly.

„Vydržte, seňora, já se po vás vyšplhám a pak se chytnu i já. Promiňte, že na vás sahám,“ těžce oddychoval.

„Nebud' směšný!“ rázně mu odsekla, „nestyd' se a lez, šplhej, dlouho se neudržíš.“ Komické, pomyslela si, jak se mladý muž sunul po jejím těle, po břiše, prsou, pak po ramenech, postřehla své vzrušení. Nemyslela teď na jeho ohavnou tvář, vnímala ho jako příjemného muže. Od Omerovy náruče nepocítila sílu a vůni, kterou ženám tito tvorové, muži, dávají. Pak se chlapec chytil onoho lana a hned počal nésti váhu jejího těla.

„Teď se mne jen držte, doña Julie. Když tu to lano visí, musí být někde upevněné. Já se k tomu bodu budu pomalu sunout.“ Pomalu ručkoval a Julie se mladíka držela. Vnímala jeho svaly, jeho námahu, zápach jeho potu. Byl to příjemný zápach. Pak zaslechli hlasy a zahlédli kužel světla. Cítila, jak se jeho hrudní koš nadmul k výkřiku o pomoc. Nevěděla v tomto okamžiku proč, ale položila mu dlaň na ústa. Pocítila tu nevyrovnanost jeho rysů, jako slepec, když se dotykem snaží poznat lidskou podobu. V dlani však cítila hebkou mladost, ne ošklivost. Zcela ztlumila jeho výkřik. Pak zaslechli slova, která byla zcela blízko. Museli viset jen kousek pod vozovkou ďábelského mostu:

„Myslíš, že je po nich?“ zněl ženský hlas.

„No, ten pád nemohli přežít, víš, co je to za hloubku!“ odpovídal hlas mužský.

„Konečně jsme ji chytili, svini zlodějskou, teď dostaneme, co nám právem patří.“ Kužel světla tancoval po skalách, výčnělcích a po mořských vlnách, ale oni byli schováni pod jakousi kamennou stříškou, pod kterou také bylo napnuté lano. Jejich záchrana. Pak hlasy, vzrušené úspěchem jejich podlého úmyslu, mizely v dálce, až nastalo ticho. Jen moře, černé a neviditelné, dále bouřilo nárazy do skal v hlubině pod nimi. Ten ženský hlas ale Julie poznala. Byla to žena, se kterou se seznámila na hřbitově. Roberta.

Koně mezi tím doběhli do vsi. Jako by volali o pomoc, zběsile řehtali. Zbytek kočáru dělal takový randál po kamenné cestě, že vesničané vyběhli na náves. Jakýsi mládenec s nasazením svého života na jednoho z koní vyskočil a uklidnil jejich splašená srdce. Zůstali stát.

Byli to koně doňi Julie a její kočár. Že se muselo stát neštěstí, bylo všem hned jasné. Okamžitě bylo vidět muže, držící v rukou uzdy koní, ženy, co jim podávaly lampy, a v posledním okamžiku, než se stačili, skočivše na neosedlané věrné pomocníky, rozjet, přiběhl ještě docela mladý chlapec, skoro ještě dítě, se silným lanem. Každý, ale opravdu každý v této záhadné vesnici, v La Choya, provedl v pravém okamžiku tu správnou věc. Jako by všichni byli vedeni, řízeni či naváděni jediným rozumem. Všichni byli, v tomto opuštěném čarokrásném koutě Mexika, vedeni jedinou silou: navzdory celému světu přežít!

Julie a mladík stále viseli nad propastí. Mladíkovo ručkování, posunování k onomu bodu, kde bylo lano připevněné, nepřinášelo žádoucí výsledek. Vzдалovali se skále a přibližovali se nad hlubinu. Již se nemohli dotknout nohou žádného skalního výčnělku. Asi se měli raději sunout opačným směrem. Když si trochu oddechli, vydali se zpět. Konečně měli oba pevnou půdu pod nohama. I Julie. Trochu si mohli ulevit. Ale chyba: jak se opřeli více o lano, okamžitě se zase houpali nad propastí. Když se jejich těla na kyvadle smrti a hrůzy zase uklidnila, když opět pocítili půdu pod nohama, byli opatrnější. Teď to Julie najednou věděla:

„Vedení elektrického proudu! To je kabel, který jsem nechala zavést a přivádí vesnici proud!“
Vskutku. Tak, jak se v jižních zemích, v zemích věčného tepla, rozvádí vodovodní potrubí, to znamená po povrchu, tak tu vedl silný kabel s elektřinou. Aby nemusel ležet na cestě ďábelského mostu, která byla beztak velice úzká, připevnili ho dělníci kousek pod vozovkou, nad propastí. Provedli svou práci dobře. Spolehlivě drželo těla dvou lidí. Oni neměli nic jiného do činění, než se držet toho lana. Jak dlouho to však vydrží, než je opustí síly?

Muži na koních, s lampami, se vydali poklusem po stopě. Byla dobře vidět. Rozmlácený díl kočáru, který za sebou koně vláčeli, zanechával na cestě zřetelnou rýhu. Pojednou rýha skončila. První muž z houfu zvedl ruku a dal povel k zastavení. Tam, kde rýha končila, tam muselo dojít k neštěstí. Muži stáli na mostě, jemuž se most jenom říkalo, ve skutečnosti to byl úzký hřeben skalnatého spojení s pevninou, rozhlíželi se a nic neviděli. Krev jim tuhla v žilách oním poznáním.

Zbytek kočáru se musel zřítit do propastí!

To strašné vědomí v nich vzbudilo hrůzu. Doňa Julie, miláček celého osazenstva! Takhle musela skončit? Moře hučelo po obou stranách a ten děs se zmocnil i koní. Na malou chvilku se bouřící vlny uklidnily. Do naprostého ticha jeden z koní zařehotal.

Pak zaslechli volání o pomoc.

Teď se ukázala, projevila jejich statečná srdce. Když zjistili situaci, přivázali jednoho muže na lano a spustili ho k trosečnickům. Muž pevně chytl Julii pod pažďím a byl ostatními vytažen. Pak byl muž spuštěn znovu. Ten statečný chlapík, co vytrvale držel tělo Julie nad propastí, v okamžiku, kdy ho spuštěný muž chtěl také vzít do náruče, ztratil síly a padal. V poslední chvíli ho vesničan, co visel hlavou dolů, do rokly, přivázan k lanu, které jeho druzi na úzkém mostě pevně svírali v rukou, chytil za košili. Jeho padající tělo se zhouplo tak, že ho mohl popadnout za opasek a dát povel k vytažení.

Pak stáli všichni na ďáblově mostě a nikdo nic neřikal. Jen moře z obou stran hučelo, jakoby vzteky, nad ztracenou kořistí.

Vrátili se do vsi. Ženy je vítaly, všude bylo plno radosti. Ale jen mezi ženami. Muži byli zamračení a tvářili se starostlivě. Pak se u domu Mayora utvořil kroužek rozmlouvajících. Mladý muž s jízvou ve tváři, jenž se zcela přirozeně choval mezi svými a ti ho také přirozeně vnímali, ochránce doňi Julie, byl vyslechnut. Otázky, jemu kladené, byly krátké a jeho odpovědi stručné. Banda teď věděla o pohřbu a co se tam stalo, o příhodě v domě dona Gustavsona a o nočních hlasech na ďábelském mostě. Pak byl propuštěn. Všichni, mimo Julie, věděli, že se staví „trup“.

Ženy se ujaly Julie a muže, pochybných to hrdinů dnešního dne, a staraly se. Vodu již měly ohřátou a tak omývaly a ošetřovaly jejich těla. Každého v jeho domě. Od skupinky rokujících se odpoutaly dvě postavy a zaujaly místo u dveří domu doňi Julie. V rukou měly zbraně.

Ještě nikdy neviděla Julie, za celou dobu svého pobytu mezi nimi, zbraně. Také za tu dobu nebylo zapotřebí postavit „trup“. To znamenalo postavit armádu. Armádu na obranu rodné vsi, nebo když bylo nutné někoho ztrestat. Někoho pomstít. Zbraně byly vždy pod kontrolou Mayora. Ležely na dně obrovské dřevěné truhly a na nich měla své místo „Velká kniha“. Truhla sama putovala od domu k domu, podle toho, kdo byl právě, nebo kdo nesl titul: Nejstarší – Mayor. Velkou knihu Julie již znala. Držela ji ve svých rukou. O zbraních neměla tušení.

Ráno se vypravila skupina mladých mužů na výzkum do skal ďáblova mostu. Přestože byla příčina úrazu očividná, vyžadoval Mayor důkazy. Ten zbytek kočáru, co koně přitáhli do vsi, byl tak zdemolovaný, že nebylo nic k poznání. Na troskách, co se válely v rokly, však byly zcela zjevné stopy. Přední osa bryčky byla naříznuta. Ještě, než se minulé noci stačila ulomit a zavinit tím neštěstí, ohnula se natolik, že každé z předních kol vedlo jiným směrem. Proto ta zátěž pro koně a jejich potom se lesknoucí svalstvo. Mládenci s vypětím sil

a nezměrnou odvahou vyprostili osu z troskek a přinesli ji do vesnice. Osa byla do dvou třetin naříznuta pilou. Zbytek se námahou ulomil. Teď se mohl vyřknout rozsudek.

Julie měla neklidnou noc. Usínala a hned se zase probouzela, jednou zimou, podruhé vedrem. K ránu, za svítání, neklidný spánek vzdala a rozhodla se, že vstane. Chtěla se projít vinicí, bylo krátce před sklizní. Zvěř musela být také zaopatřená a po chalupě bylo vždy co dělat.

Vyskočila z postele a pohlédla jako vždy oknem, aby okoukla počasí. Dnes bylo něco jinak. Na cestě, co vedla k ďábelskému mostu, stáli čtyři muži. Byli ozbrojeni. Zcela nevidaný pohled v té klidné osadě, vesničce, která náhodnému návštěvníkovi připadala nevinná, zcela oddaná na pospas šumícímu moři a vzdálenému světu.

Ne však dnes. Julie vyběhla před dům a lekla se dvou chlapíků, kteří po obou stranách jejích dveří drželi hlídku. Byli také ozbrojeni. Ještě ji zarazila skutečnost, že po celé vsi viděla jen muže. U domu Mayora postávali také. Ti zbraně neměli. Nebo je měli schované. Chtěla se teď dozvědět, co se děje, a připravovala se, že dojde k onomu hloučku a optá se. Nedošlo však k tomu. Sousedka, žena z domu, kolem kterého právě pochodovala, vyběhla a zatáhla ji do světnice.

„Doño Julie, to nesmíte, je postaven „trup“. Musíte se zdržovat v domě... ženy a děti nesmí ven, když je postaven trup,“ vysvětlovala uctivě.

„Trup, co to je, to jsem ještě neslyšela?“ divila se Julie, ale nebyla tak naivní, aby neměla tušení.

„No, vy to, seňora, nemůžete vědět, za tu dobu, co u nás žijete, jsme ho nepotřebovali! Hlavně ať se nikomu z chlapců nic nestane. My jsme počestní lidé, žádní vojáci – bože. Kde berou tu odvahu na ty flinty sáhnout. Ale to by nebyli chlapi. Děti to jsou, děti...“ bědovala a vykukovala z okna. Skupina mužů teď vyrazila, na osedlaných koních, již měli dlouhé brašny u sedel. Zbraně, myslela si Julie. Jeli zbrkle směrem k mostu a pak zmizeli. Julie pomyslela na práci, která zůstává stát.

„To tu musíme sedět celý den v domech?“ divila se.

„Ne, seňora, dostaneme zprávu, až budeme moci ven. Většinou, když vyrazí vojsko, smíme zase ven. Nesmíme ale mluvit s muži. Pod velkým trestem se nesmíme na nic vypyávat, dokud se vojsko nevrátí,“ vysvětlovala sousekka. Pak ale již bylo vidět muže, co přicházel z domu Mayora, a na němé dotazy vykukujících žen z domků, které míjel, kýval hlavou. Zase již směly opustit domovy.

Den pak probíhal v klidu a běžné práci, které se však nezúčastňovali muži. Po setmění dostaly ženy zase zákaz opustit domy. Noc proběhla v klidu a Julie tvrdě spala, protože měla co dohánět. Ráno bylo vše jako vždy. Muži byli neozbrojeni, žádné hlídky nikde nepostávaly a ženské se chovaly jako jindy. Směly se již bavit se svými muži. Julie se rozhodla, že se jako jeden z nejmladších občanů La Choya nebude na nic vypyávat. Jednoduše prastaré zákony a zvyky té velké rodiny přijme. Vzpomněla si na Olafa a rozhodla se, že ho navštíví.

Bylo běžné, že než stačila osedlat koně, její doprovod již stál za jejími zády. Jediné, co se měnilo, byl muž. Nevěděla proč, ale vzpomněla si teď, na ten příjemný, mužný zápach těla toho chlapíka z předminulé noci. Jak spolu viseli nad propastí a jak se jejich těla dotýkala. Věděla málo o tomto mládenci, jen to, že nebyl nejmladší. Byl asi v jejím věku. Jedním si byla jistá. Neměl ženu. Teď již byla hotová a tak se otočila, aby zjistila, kdo bude její průvodce. Že by to byl ten voňavý, statečný a zdvořilý, to zůstane jen jejím tajným přáním. Ale copak? Nikoho neviděla. Prošla se tedy ještě jednou s osedlaným koněm kolem chalupy. Nic. Zamířila tedy k domu Mayora. Zřejmě ji vyhlížel, protože hned vyšel před dům. Zdvořile pozdravila a šla hned k věci:

„Nezlobte se, že vás obtěžuji, ale chci navštívit dona Gustavsona, ale můj doprovod se někde zpozdl, seňore!“

„Ale nezpozdl, Julie, od dnešního dne žádný nepotřebuješ, můžeš se pohybovat zase volně. Neznamená to, že bys na sebe neměla být opatrná!“ s úsměvem odpověděl.

Volná? Cítila úlevu? Radost? Nebo to je zklamání? Byla za ta léta tak zvyklá na doprovod, že jí teď bude chybět. Ano, zabalila se do hedvábného šátku čekající nevěsty, navoněla se parfémem nedosažitelnosti, vířila svými kroky prach počestnosti. Byla doña ochraňovaná. Při tolika obalech zapoměla zcela, že je žena. Až mužský zápach, ten zápach jediného muže, ji probudil ze snů panenských.

Nebo to bylo vědomí, že již na nikoho nemusí čekat, že neporuší slib, když se stane ženou? Teď pohodila hlavou jako tenkrát, když chtěla Pedrovi dokázat, že je v právu. Tenkrát v Granadě. Tenkrát, když jí Pedro sebral děti.

Chvilku počítala. Ano, letos z jara jim bylo 15 let. Ti již budou větší, než je ona. Hezčí lidi to budou, budou-li po matce. Josefa byla krásná žena. Je možné, že by měli i Juliinu podobu? Že něco dostali od ní? Daří se jim dobře, že se jí zjevili, když visela na laně, když se bála o svůj život? Nebo potřebují její pomoc? Ne, nebudou mít její podobu. Josefa říkala, že je – bude něco jako kojná. Děti budou její, Josefy a Karla, a ona je jen vynosí. Ne, ne, již nemohu o tom uvažovat, je to nad mé síly...

Julie se vyhoupla na koně a rozjela se za Olafem. Vítr, co vál od východu, tedy z pevniny, z pouště, jí vyčistil hlavu. Ten vítr měla vždy ráda. Musel proběhnout Granadou, Španělskem, musel urazit tu celou dlouhou cestu mořem, kde jistě ještě někde zůstalo kousek vůně její lásky k Omerovi. Ani si neuvědomila, jak rychle s ní kůň běžel. Až před mostem zpomalila jízdu. Nikdy v životě tudy neprojde, aniž by si nevzpomněla na ten podlý a hanebný čin Roberty. Pojednou pocítila strach.

Vždyť oni musí být někde ve městě. Teď si je zcela vědoma nebezpečí. To nebezpečí má tvář a jméno a Mayor ji nechá bez doprovodu! Co si u toho pro Boha myslel? Bodla koně, aby byla již v bezpečí domu Gustavsona. Ale oni i tam vraždili! Nemocnou Carmen shodili z ochozu...

Ani nevěděla, jak se octla, šílená, v náruči Olafa, který seděl ve svém domě, ve své pracovně a četl noviny.

„Piráte, já se bojím, já mám takový strach! Drž mě, prosím drž mě pevně. Já se snad zblázním...“
rozplakala se, ona statná, silná, mladá a zdravá žena v chvějící se starcově náruči. Ten ji láskyplně konejšil:

„Ah, Julie, ani nevíš, jak mi tvůj strach dělá dobře, jak mladý a silný se najednou cítím, neboj se, neboj, vše bude zase dobré... , pověz, co tě trápí,“ šeptal, zcela omládlý. Jeho hlas ji uklidnil.

Říci, co jí trápí? Ne. Příliš dlouho žila v La Choya, aby nevěděla, že o příhodě na d'ábově mostě se nikdo, kdo v té vesnici nežije, nedoví. Proto mlčela, ale cítila se již dobře. Po chvíli tak důvěrného, známého ticha, jí Olaf ukázal článek v novinách:

„Podívej, co tu píše! Celá ta rodina, Roberta, její manžel a její otec byli nalezeni dnes ráno v přístavu s podřezanými krky. Všichni mrtví. Měli ještě dítě, to zmizelo. Jeho mrtvolu nikdo nenašel. Není to spravedlnost?“

Co to říká? O čem to mluví? O čem to pro BOHA mluví? Oni je jednoduše zabili! Postavili „trup“ a podřízli krky třem lidským bytostem! Třem bytostem co dýchali, jedli a mluvili jako já! Jako já byli... ne poctiví nebyli... dobří také ne. Jo, ale kdo jim dal to právo? Mayor! Ten nafoukaný, namyšlený Mayor... ne, on vlastně nemůže být nafoukaný, protože svá práva nabyl jen proto, že je nejstarší, nedělá to za peníze a vůbec neví, jak dlouho nejstarším bude! To rozhodly jejich prastaré zákony.

A ti lidé tam jsou tak hodní! Nemůžou mít špatné zákony! Mezi ně se musím vrátit, mám tam svůj dům... svůj dům... dům. Ano, má tam svůj dům, který dostala od nich, ona tam patří a ona se tam vrátí! Pak se obrátila k Olafovi, který celý chaos její duše, jako v zrcadle, pozoroval ve výrazu jejího obličej:

„Ano, Piráte, to je spravedlnost. Jediná na světě. Neúprosná a tvrdá. Správná a bezohledná.“

Olaf Gustavson byl 83 roky star, když se v jinak klidném životě Julie stala příhoda, o které stojí za to se zmínit.

Tenkrát, jak se vrátila loď Sefiaja do Puerto Peñasca, vrátila se i posádka do svého domova. Morten ani Omer neprozradili otcův dvojitý život. Olaf jmenoval prvního důstojníka kapitánem a loď věnoval Julii.

Podle smlouvy byla banka v Puerto Peñascu majitelem. Musela Julii platit nájem.

Byl tady pořád ten problém její ilegálnosti. Pro Olafa to byl oříšek, jehož řešení neznal. Jak jednoduché to však bylo, napadlo ale jiného muže, v jiné části jejího života.

Protože se však Julii nelíbilo hromadění peněz doma, zařídil jí Olaf konto u banky. Bylo to číselné konto, kde nemusel být uveden majitel. Banka v Puerto Peñascu patřila Olafovi a jeho kartelu. Veškeré vyprané peníze ležely na této bance a čekaly na další cesty světem. On sám se z činností kartelu již stáhl, jeho kamarád z mládí, Carlos, to měl také v úmyslu. Vlády se měl ujmout mladý Rolack, Andrzej.

O banku se Olaf nadále staral. Toho roku 1990 pocítil blížící se konec svého života. Musel učinit rozhodnutí, o kterém již mnoho let přemýšlel, než vydal ten příkaz.

Nechal do svého domu zavolat Julii a zároveň ředitele své banky. Nenechal jednomu ani druhému na výběr, neptal se na jejich mínění, řekl jim to prostě, jak seděli pohromadě v jeho pracovně.

„Rozhodl jsem se, že obchody a běh banky a starosti, s tím spojené, předám tady doň Julii. Veškeré smlouvy a papíry k tomu potřebné leží před námi na stole. Je potřeba je jen podepsat!“ klidně řekl a pohodlně se opřel do křesla, na kterém seděl.

Byla to bomba. Jak pro Julii, tak pro ředitele. Stařeček, pomyslela si Julie, neví, jak by s koncem svého života naložil. Nemůže, jako jiní muži, bezstarostně zemřít s vědomím, že jeho dílo převezmou jeho synové, potomci. Žádné nemá. Věděla, že je jediná, koho Olaf má. Bylo jí zcela jasné, že po tolika dobrodružích, kterým její život ovlivnil, nezbyvá jí nic jiného, než jeho přání akceptovat. Proto nic neřikala. Nic neříkat znamenalo souhlas, natolik se oba znali.

Ředitel reagoval zcela jinak. Věděl, jak si banka vede, znal ty denní kšefty malých rybářů a vinařů. Ten opravdu velký balík ležel někde v nedostupných datech počítačů. On k nim neměl přístup.

„Done Gustavson, jak si to představujete? Tolik práce a pochodů banky jste mně neobjasnil. Nevím, jak bych to najednou měl zvládnout?“ polekaně se ozval ke slovu malý kulatý muž. Olaf se pousmál:

„Vaše práce, řediteli, zůstane nadále omezená. Vaše nevědomost vám přináší neobyčejně dobrý plat. Buďte si toho vědom i v budoucnu, neboť bude v rukou doň Julie, aby to tak zůstalo. Jediné, co vás pro příští čas trochu zaměstná, je vyučit seňoru vašemu dílu práce. Nebude to pro vás ale žádný kumšt, protože ona vždy předčila své mistry. Zítřka ji přivítáte v bance a vše jí vysvětlíte.“

Pak se sepsaly smlouvy a ředitel byl poslán domů.

Julii bylo hned jasné, že to bylo divadlo inscenované pro toho malého, kulatého šaška. Před žádným soudem světa by takové smlouvy neobstály. Ve hře byly peníze neznámého původu, byla tu ona, člověk, co neměl jméno, narození a žádný průkaz. Ona sice byla vážená a známá po městě, ale pro úřady vůbec neexistovala.

Celá banka měla jediný smysl: z peněz, které na ni byly připisovány, smýt krev a neštěstí tisíce lidí na celém světě. Prokazovat vymyšlené obchody a platit daně. Mexiko se svým daňovým systémem se k tomu velice dobře hodilo.

Proč však právě ona? Olaf znal její dobrotu a přísný postoj k pravdě. Jistě se čisté a umyté peníze zase vypraví na cestu elektronickým světem. Různými směry. Jeden z těch směrů zaručeně končí u bohatství, u pokladu Olafa. Ten by jednou měli dostat jeho syn, vnuk, jeho dědici. Jednou, až se jejich názor změní, až budou peníze potřebovat. To byl ten pravý úmysl starce a ona byla jediná, kdo mu to může splnit. Dlouho nemluvíli, když ředitel odešel. Každý měl něco k přemýšlení. Pak ale promluvíli oba najednou:

„Proč zrovna já...“

„Nezlob se, nemám jiné...“ Pak zase oba ztichli. Zase se oba zabalili do onoho hedvábí mlčícího ticha. Ale ta harmonie jejich mlčení byla pryč. Bylo to nepříjemné čekání jednoho na druhého, na první slova, to dodávání si odvahy promluvit jako první. Výčitky svědomí nabíjely vzduch silným proudem, energií, kterou znenáhla nebyli schopni pojmout, místnost, stará důvěrná pracovna, se stávala nesnesitelnou. Julie pak promluvila první:

„Dobře, Piráte, vím, že nemáš jiného východiska a já jsem ti velkou dlužnicí. Nevěřila bych, že si jednou vyžádáš tak krutou splátku. Ale jak říkám, nemáš východiska.“

„Julie, věř, že to nebylo snadné...“ Nenechala ho domluvit. Věděla, co pro něj kdysi cítila. Ten cit tu najednou nebyl. Cítila se povinnou a počala se nenávidět, že jeho dobrodiní přijímala. Ale žila jsem na slunci již dlouho, asi je na čase zajít do stínu, pomyslela si a řekla:

„Olaf, Gustavson, vím že přišla chvíle vyúčtování. Ví, že to nebyl tvůj úmysl a že nemáš na vybranou. Udělám to pro tebe. Budu vést boj proti mému dobru, ale nemohu zaručit, že zvítězím. Mohu ti jen slíbit, že se o to pokusím. Teď ale musím pryč, nevydržela bych tu již ani minutu,“ tiše a pokorně mluvila ta slova a pak jednoduše odešla.

„I za to ti děkuji, milovaná Julie, vroucně děkuji, myslel jsem, že boj bude tvrdší,“ šeptal stařec slova, která již dávno nemohla slyšet.

Bylo předjaří 1992. Třeba by si Evropan mohl myslet, že Puerto Peñasco je místo věčného léta. Určitě by se mýlil.

Obyvatelé ta roční období cítili. Dnes tedy bylo krásné předjaří a Julie byla šťastna. Seděla v pracovně domu Gustavsona. Pracovala na počítači již od časného rána. Dnes bylo obzvlášť hodně „příchodů“ na kontě.

Její pracovna byla spojena s bankou ve městě, mohlo by se říci věrohodněji, že banka byla spojena s její pracovnou. Měla paměť počítače plnou obchodů, do kterých krátce tyto peníze investovala a výdělky nebo i malé ztráty pak převáděla na oficiální konta. Platila pak daně a zbytek čistých peněz převáděla, vše elektronicky, podle udaných dělicích vzorců na různá konta po celém světě. Vyúčtování a podrobné kalkulace posílala pak pomocí e-mailu na jí známou adresu. Tato práce jí zabírala několik dopoledních hodin. Nemusela tu být každý den, o to ale měla více práce den příští.

Poté, co se zaučila do tajů těchto machinací, bylo to před dvěma roky, Olaf zemřel. Před svou smrtí vyjádřil přání být pochován v La Choya tamějším způsobem. Nechtěl, aby jeho smrt byla veřejnosti známa. Chtěl zemřít tajně. Věděl, že jak se o jeho smrti dozví Andrzej nebo Carlos Rolack, skončí příjem na jeho kontě. Věděl, že dokud obchod poběží dále a konta společníků se budou nadále plnit penězi, nebude se nikdo o nic starat.

Olaf a Carlos uzavřeli před mnoha lety dohodu, že obchod předají svým synům. Jak mohl ale Olaf vědět, že geny Sefiaji budou silnější než jeho a syn se ho zřekne?

Julie pochopila rychle bankovníctví v bance dole ve městě a ještě rychleji tu práci, kterou musel dělat Olaf. A tak ji dělala ještě s větší perfektností, než to Gustavson kdy uměl. Když probírala výsledky jeho obchodů a porovnávala je s svými, vedla o celou délku koně. Jeden vzorec se ale změnil. To rozhodl Olaf. Na jeho konto posílala vždy o deset procent méně. Těch deset procent si připisovala ke svému účtu.

Ještě jedno přání mu musela vyplnit. Jistá detektivní kancelář v Evropě neustále sledovala život Mortena a Omera. Tato kancelář byla placena výhradně z jeho peněz. Musela tedy znát všechna konta Olafa a jejich hesla, měla za úkol v případě potřeby ty muže, ty křížovky osudů, jež ležely daleko v jejím minulém životě, podpořit. Kdyby se nacházeli v nesnázích, poslat na jejich konta anonymně nutnou částku peněz. Tak se dostala do situace, kdy znala život Omera, jako by s ním žila. Ale její láska k němu tu již nebyla a tak zůstávala zcela chladná.

Její srdce však chladné nebylo. Ta chlupatá vůně toho muže, který ji uchránil před pádem do propasti ďábelského mostu, jí stále nešla z hlavy. Nebyla stydlivá, ale neměla ve zvyku vyhledávat společnost mužů. Jistě musel být námořníkem, protože ho dlouhou dobu nepotkala. Jeho tvář si nemohla již vyvolat v paměti, ale jeho pach, to vábení lásky, stále cítila.

Jak mohla tušit, že i on ji nacházel přitažlivou, že jen její jméno a její váženost, „doña Julie“, mu zabránila ji oslovit. Proto se trápil a chtěl vyhnat z hlavy to nemožné, co si srdce poručilo. Odjel na moře. Ale nepomohlo to. Stále ve vzpomínkách svíral její tělo, klouzal po něm, až ho její boky dokázaly zastavit, pak se zase šplhal vzhůru, aby se chytil lana, a stále slyšel její slova, „nebuď směšný“.

Pak jednou, když se vracel z plavby, do Julie jednoduše vrazil. Bylo to v přístavu. Loučil se s chlapy, díval se dozadu a ne ve směru své chůze. Když byl nárazem na její tělo zastaven, musel se omluvit. A tak se hodilo, bylo slušné, ji pozvat na sklenku v přístavní kavárně. Byl to zážitek pro oba a jejich láska počala psát nový příběh. Kavárna se stala „jejich kavárnou“ a právě tam měla Julie dnešního předjarního dne namířeno.

Puerto Peñasco mělo přístav, letiště a železniční spojení. Všechna tato zařízení mu sloužila ke spojení s dalekým světem. Abychom si rozuměli: ten daleký svět se s tímto městem spojovat nechtěl. Jen město samo tato spojení potřebovalo. Co by tu ten vzdálený svět hledal? Pustá a prázdná poušť mu stála v zádech a před ním se povalovalo moře Kalifornského zálivu. Jistě, že sem přijelo vždy několik dobrodruhů, kteří chtěli dělat výlety do Sonory, ale pravý turistický ruch tu nebyl. Někdy také přivezly lodě lidské trosčičky, jedno jestli to byli černí pasažéři, nebo zvědavci. Ti se pak povalovali několik dnů v přístavu a pak zase nějakou lodí zmizeli.

Poslední léta se však utvořila nová společnost, nový život v přístavních prostorách. Byli to chudáci, lidé, většinou mladí, závislí na drogách. Ano, ta realita celého světa, ten výsledek bohatství drogových kartelů, se zatoulal i do Puerto Peñasca. Zpočátku se o nich psalo v novinách, policie se snažila tomu zabránit, ale jako všude ve světě to byl marný boj. Časem to přestalo lidi zajímat. Ale kriminalita ve městě stoupla. Majitelé domů a domků museli teď zamykat dveře. Byla to nová zkušenost. Museli nosit klíče, museli si nechat udělat zámky a teď se zjistilo, že není ve městě obchodu, odborníka, který by to uměl. Julie o tom také slyšela a když chtěla dům Gustavsona, který byl přístavu bezpečně vzdálen, pro jistotu zamknout, nenašla klíče. Ale nenašla ani obchůdek, který vlastní celý svět ve svých městech na každém rohu: zámečnictví. Stalo se to tématem místních novin, tématem pro každý den. Samozřejmě se v městečku prodávaly noviny, které bylo možno číst po celém Mexiku. V nich byly také inzeráty. Jeden z nich zaujal Julii.

Jakýsi mistr zámečnický hledal prostory k otevření obchodu. Samozřejmě ne v Puerto Peñascu. Julie mu však odepsala, vylíčila situaci a nabídla rok bezplatného používání prostorů nového obchodu. Odpověď byla kladná. V jedné zastrčené uličce věděla o opuštěném domku a koupila ho. Dole zřídila obchod a nahoře byt. Více místa tu nebylo. Její obavy, že to vše bude malé, byly zbytečné. Mistr zámečnický přijel vlakem, vše se mu líbilo a řekl, že se vrátí co nejdříve s rodinou a obchod otevře. Byl to příjemný člověk, asi padesátník. Prošli se městem, došli skoro až k přístavu a Julie měla dobrý pocit. Vlakem zase odjel. Nádraží bylo za městem na pokraji pouště. Skalnatá krajina, na které stálo město a dívalo se na dole ležící přístav, nedovolila zavést železnici až k moři. Tato skutečnost zapříčinila další bouřlivý osud Julie.

Eduardo Lamas byl muž, který získal Juliino srdce. Byl to muž jako každý jiný. Měl dům v La Choya, staral se o políčka, jezdil na trh v Puerto Peñascu s plody z La Choya a někdy se nechal najmout na loď. Jako každý člověk měl i on svůj vlastní pach. Ne že byl nečistý, naopak. Dbal na svůj vzhled, byl velice úslužný, jak k starým lidem, tak i k ženám. Byl veselý jako každý Jižan, měl vtip a také byl dosti sečtělý. To vše se ale Julie dozvěděla až potom. Ještě než znala ty jeho dobré vlastnosti, znala jeho vůni.

Když se nad tímto zvláštním úkazem zamýšlela, přicházela na to, že to snad je přírodní zákon. Každá květina láká svou vůní hmyz a každá jiný, jsou i takové, co stojí o hmyz noční a voní proto omamně jen v noci. Jsou jistě i lidé, kteří si navzájem voní, nebo se odpuzují. Eduardo vzbuzoval vzrušení svou vůní, ale ne u všech žen, jen u Julie.

Eduardo byl příjemný a vlastně zcela nepohledný muž. Měl tvář jakoby rozpůlenou jizvou a šoupanutou trochu do strany, jako když se nohou sešlápne roh bedny od vína. Netrpěl však tímto rozmarem přírody, byl veselý a všichni jeho přátelé znali jen jeho žertování. Kdykoliv si na něj nějaký vzpomněl, slyšel jeho smích, jeho vtip, jeho optimismus. Jeho ošklivou tvář již dávno nikdo nevnímal. Tak bylo i Julii. Dlouho si pamatovala jeho

vůni a milou povahu. Obličej však zapomněla. Jako by si Bůh byl vědom své chyby a co na obalu ošidil, na obsahu štědře obdařil.

Jeho život byl šťastný a kde jaký hezounek s ním neuměl zdaleka tak dobře zacházet, neuměl tak dobře žít, jako on.

Život. To bylo hluboké téma, kterým se teď Julie zabývala. Jak příjemné bylo před sebou vidět krásného člověka. Ale pokud se pod touto krásou neskrývala krása duševní, byl ten člověk brzy zapomenut jako ranní mlha. Oči, co dávají první informaci do centrály, již někteří dávají jméno rozum, jiní duše a ještě jiní srdce, se tak často mýlí. Uši, ty jsou již spolehlivější, ty podrobně rozeberou ty signály, jimž se říká slova. Jejich obsah pak zkoumá duše. Zkoumá jejich hloubku, smysl a pravdivost. Ale nos se svou schopností vnímat zápachy, ten se nemýlí nikdy. Dokáže nám připomenout dávno prožité chvíle, které jsme již zapomněli, dostane-li ten impuls, náhodnou souhru zápachů, kterou jsme tenkrát cítili. Tenkrát, při té příhodě, ať milé, či špatné.

A tak když Julie na Eduarda myslela, myslela na krásu jeho duše. Buďme si upřímní: zabýváme-li se milým člověkem, nečiníme to jeho podobou, jeho obalem, ale obsahem. Je to něco podobného jako kniha. I kdyby byla tištěna na nejhorším papíře, když nás její děj zaujme, vždy se k ní rádi vrátíme. Samozřejmě jsou povrchní povahy, které na klam očí naletí, uvěří a již se dále nezajímají. Ze života víme, že to velmi často bývají právě ti s krásným obalem a prázdným vnitřkem.

Julie se ráda smála, sedíc s Eduardem v „jejich kavárně“ v přístavu. Znala jeho slabou stránku: jeho pocit, že nemůže být žádnou ženou milován. To bylo něco pro mladou ženu. Jak ráda se zabývala slabostmi těch druhých. Něžně je sametovými rukama dostávala na denní světlo, ošetřila, hýčkala a pak tu slabost změněnou v sílu přidala do příhrádky zvané: sebevědomí.

Eduardo se však o tom, že skutečně může být milován, zcela přesvědčil až po žárlivé scéně, kterou zavinila jeho vrozená úslužnost k ženám. V tomto případě ta úslužnost nepatřila Julii. Když si ale uvědomila, že to je on, takový jaký je, smíchem rychle zahнала bouřku ze své tváře.

„Tak ty se budeš dvořit cizím ženám? Ještě k tomu v mé přítomnosti? Budu tě muset více hlídat!“ vyjela tenkrát a hned ji to mrzelo.

„Ale Julie, vždyť jsem byl jen slušný. Přece bys nechtěla, abych byl k cizím ženám hrubý, ale vždyť by o mne stejně žádná nestála,“ uklidňoval ji Eduardo. To víš, že bych chtěla, abys byl ke všem na světě hrubý, myslela si:

„Nestála? To jen proto, že tě neznají, kdyby si jen jedna dala tu práci tě poznat, to bys viděl, jak by se pro tebe předháněly. Ale asi máš pravdu, Edu, abys byl hrubý, to bych nechtěla,“ zase se svým kouzlem na svého miláčka usmála.

Eduardo se zamyslel na tím výrokem: kdyby si jen jedna... Co je to za ženu, ta jeho Julie? Od té doby, co mu v té jediné věci, co ho trápila, vrátila sebevědomí, počaly se o něj skutečně ženy zajímat. Nebyla to jen tak nějaká seňora, ta doña Julie, co na tom Eduardovi vidí? Určitě jsme musely něco přehlédnout, přemýšlely ženy z Puerto Peñasca.

Ten nový pár byl skutečně středem pozornosti obce. Jak jim to slušelo. Ona s kaštanovými vlasy, velice španělské postavy a s ruměnci, které kreslila do tváře její láska k němu. On veselý a příjemný, tak jak ho znaly, ale to jeho sebevědomí vzpřímilo jeho statnou postavu o pěkný kus. O jeho ošklivém obličejí nepřemýšlela žádná.

Dříve, když Eduardo Lamas doprovázel Julii jako ochránce, to byl zcela nezajímavý pár. Teď, když je doprovázela láska, to byla dvojice k pomilování. Opravdu se nevyhýbali žádné chvílce, kdy se mohli milovat. Většinou si k těm chvílkám nacházeli místo v domě Gustavsona. V La Choya bydleli nadále ve svých domech. Ale i tady se o jejich lásce vědělo, a když někdy Eduardo opouštěl Juliin domek až k ránu, nikdo se nad tím nepozastavil.

Naopak, vesnička byla pyšná, že taková dáma našla lásku u nich ve vsi.

O svatbě se ještě nemluvílo, ani mezi nimi, ani mezi lidmi. Julie si zpočátku nebyla jistá, zda by si neměla dělat starosti. Vzpomínala na svou matku a krutost marocké vesnice, kde se tajně narodila. Ale tady bylo vše jiné.

Poznala tolik žen, jejichž muži byli nevěrní. A ta hrdost, s jakou to snášely, ji ohromila. Čím více byly tyto ženy podváděny, tím krásnější byly. Braly tuto zradu svých mužů jako jejich slabost? Nebo jejich očividná vědomost těchto hříchů říkala: vidíte, jakého mám doma chlapa? Jakého frajera? O toho stojí i jiné, musí je utěšit, polaskat, aby se mohl ke mně vrátit. Aby si ověřil, co doma má! Protože já jsem ta pravá, co mu dokáže dát lásku a – děti! K jejímu údivu to tak vždy dopadlo. Muži se vrátili do postelí svých žen, zamilovaní až po uši. Prožívali pak líbánky, které se s těmi líbánky na počátku, když byli zcela mladí, nedaly vůbec srovnat. Teď se již dokázali milovat. Za ta léta se této hře naučili dokonale. Jaká to země! Mexičané se španělskou krví. Výběrové jakostní víno byla tato krev.

Tehdy pochopila, že se nemusí obávat, že si nemusí dělat starosti o to, „co tomu řeknou lidé.“ Pro zdejší bytosti byla důležitá láska, pak zase láska a potom – ještě láska. Jako všem milujícím jí dělalo dobře svou lásku ukazovat a pro tento příběh se tady, v Puerto Peñascu, nacházelo to nejlepší publikum.

To bylo to krásné předjaří roku 1992. Mohla Julie tušit, že teď se již blíží konec jejího života v Mexiku? Mohla tušit, že bude muset tuto zem opustit chudá jak kostelní myš?

Že za odměnu jí život strčí do sena, kde najde své syny? Nemohla, a proto žila svým plným smyslným životem dále. Vstříc svému neštěstí, či štěstí? Ale to bychom nesměli tuto mladou ženu znát, abychom nevěděli, že její neštěstí bylo vždy jen zdánlivé. Jen na první pohled.

Julie dostala telegram, ve kterém jí bylo sděleno, že mistr zámečnický zítra, odpoledním vlakem dorazí. Bude potřeba několik povozů, stálo v něm.

Vlak přijel přesně na čas. Julie sehnala tři nákladní auta a byla tam o půl hodiny dříve. Mistr zámečnický obsadil celý nákladní vagón, který se jako poslední v řadě nechal táhnout vlakem. Byl odstaven na vedlejší kolej a když již vlak odjel, mohlo se počít s vykládáním.

Vždy, když se mělo pomáhat Julii, přišli všichni. Mistr zámečnický se jmenoval Alvaro Vicente.

Señor Vicente řídil překládání nábytku, balíků, ale i strojů a nářadí, které ke své živnosti potřeboval. Mladý chlapec, asi tak čtrnáctiletý, pobíhal kolem a pilně pomáhal. V pozadí se držela žena, sedící na jednom z kufrů. Pravděpodobně to byla manželka a matka. Vypadala velice špatně. Jako by byla těžce nemocná. Julie k ní přistoupila a představila se:

„Přeji dobrý den, señora, já jsem Julie. Se mnou váš manžel jednal o tomto novém obchodě... Je to váš pan manžel?“ znejistěla, když zpozorovala její nehybné oči, které jako by se dívaly skrze její tělo. Jako by se teď teprve probrala, zaostřila zrak a počala ji vnímat:

„Ano, to je můj manžel. Mé jméno je Beatriz, jsem žena dona Vicente. Těší mne,“ zcela apaticky odpověděla. Julie postřehla španělský, klasický přízvuk v její řeči. Okamžitě na ni počala tímto evropským, jí tak známým způsobem mluvit. Žena na chvíli ožila.

„Necítíte se dobře, señora Beatriz, nechtěla byste vodu?“ starala se Julie.

„Já se již lépe cítit nebudu. Pocházíte z Evropy, señora Julie?“ ukázala malý zájem.

„Ano, žila jsem v Madridu a naposled v Granadě,“ byla ráda, že žena počíná komunikovat. Ale bylo to vše, co toho dne s Julií promluvila. Alvaro Vicente, když postřehl, že se Julie snaží o rozmluvu s jeho ženou, hned přišel.

„Beatriz, moje žena, se necítí dobře, ta dlouhá cesta...“ snažil se vysvětlit. V tom okamžiku chlapec, jak viděl otce, že se matkou zabývá, rychle přiběhl:

„Co je s máti, otče, je jí zle? Ty jsi tvrdil, že tady bude vše dobré! A zase je...“ Vicente ho přerušil a obrátil se na Julii, aby hoča představil:

„Dovolte, doño Julie, abych vám představil svého syna. Jmenuje se Antunes. Pomáhá mi ve kšeftu. S matkou to bude dobré, neboj, musíme chvíli počkat,“ zodpověděl synovu otázku. Protože se počali zase zabývat stěhováním a žena byla teď již zcela mimo, šla si Julie také po svém.

Alvaro Vicente vzal obchod za správný konec. Zřídil dílnu a nechal tisknout letáky a Antunes běhal po městě a rozdával je lidem. Otec ho po prvním dnu jeho usilovné práce oslovil:

„Antunesi, přiveď zítra nějaké kluky, aby ti pomohli s roznášením,“ vybídl syna. Byl to dobrý otec a chtěl, aby syn našel rychle kamarády. No kluci, ti se mohli přetřhnout pro trochu výdělku. Ten způsob podnikání byl v Puerto Peñascu nový a byl dobrým příkladem. Mezi tím zařizoval Vicente dílnu a jeho žena se snažila zařídit byt. Chvilku seděla a pak chvilku něco dělala a po chvíli vyžadovala po manželovi lék:

„Alvaro, musíš mi trochu dát, jinak se zblázním,“ prosila. Dostalo se jí však rázné odpovědi:

„Ne, dnes jsi již jednou měla, až večer,“ zněla rázná odpověď muže. Protože se stala rázem apatická, pokračoval Alvaro v její práci. Chlapce nevolal, byl rád, že se zapomněl venku s kamarády. V obchodě mu ale syn pilně pomáhal. Pak přišel den slavnostního otevření. Ale již ty dny před tím se ta tichá zastrčená ulička proměnila v promenádu. Chlapi i ženský, jakoby náhodou, zrovna museli tudy projít a okukovat.

V den otevření se ulička změnila v pestrý trh. Julie nechala postavit stoly, nechala napéci a objednala pití.

Chlapi s kytarami byli ochotní přijít, a když někde hrály kytary, musely tu být i děvčata a ženy. Středem pozornosti byl ale nový obchůdek.

Mistr zámečnický předváděl svůj um, v čemž ho podporoval Antunes. Beatriz brala první objednávky, zakázky, a když Vicente viděl, co ho čeká práce, vyhlásil tím způsobem, že si stoupl na bednu od vína, že přijme dva chlapce do učení.

Přijmout chlapce do učení byl zcela neznámý pojem pro obyvatelstvo. Žádalo vysvětlení. Když zjistili mámy a tátové, že chlapci se budou učit jeho řemeslu a ještě si při tom vydělávají peníze, nastal zmatek. Antunes musel

dva chlapce zvolit. Samozřejmě chtěli všichni kluci do „učení“, ale Antunes měl již vybráno. Ono se to vyplatí se s tím novým klukem kamarádit, mysleli si chlapci, a tak ten „nový“ neměl o kamarády nouzi.

Ale Beatriz, co se s ní stalo? – myslela si Julie, která vše vedla a pomáhala, kde se dalo. Dnes byla hezká, šarmantní, usměvavá, vše dokázala vysvětlit, zapisovala si adresy a zadané práce. V podstatě se divila: copak ti lidé neznají klíče a petlice a visací zámky? Ale nedala na sobě nic znát.

Pak muži rozezvučeli sladká dřeva a obchůdek byl zapomenut. Zpívalo se, tančilo a pilo a jedlo. Julie byla spokojená. Chtěla těm „novým“ pomoci, aby rychle ve městě zdomácněli. Ještě před koncem slavnosti byla Beatriz najednou velice unavená, měla kruhy pod očima a pak již nebyla vidět. Není divu, myslela si Julie, po tolika práce.

Eduardo Lamas seděl na spodním ochozu Gustavsonova domu a čekal, až bude Julie se svou prací hotova. Byli smluveni, že se kolem poledne staví. Zajdou si na jídlo a pak si udělají hezké odpoledne. Scházivali se teď ve spodním obývacím pokoji, protože to byla místnost, kterou Julie ze svého dřívějšího života v tomto domě takřka neznala. Zařídili si takové pěkné hnízdečko lásky. Jednou, když se Eduardo Julie ptal, co to dělá za práci, nějak se neměla k odpovědi. Pak ale jí připadalo nedůstojné její lásky k tomuto muži, aby mu lhala. Řekla, že vede Olafovi bankovní obchody. Eduardo se divil:

„Vždyť je již dávno po smrti, starý Gustavson, jak může vlastnit banku?“

„Vždyť má přece syna a vnuka, na ty jsi zapomněl?“ stále ještě se cítila, že má navrch.

„Pokud vím, tak se ho již dávno zřekli, i Sefiaju mu vrátili. Tenkrát, když jsem se schovával před tvou láskou, jsem na ní nějaký čas jezdil,“ nedával se odbýt.

„Ty jsi se schovával před mojí láskou? Jak jsi mohl vědět, že tě miluji?“ byla teď překvapená Julie. Ale vypadalo to, jako by Eduardo šel pevně za svým cílem:

„Já se neschovával před tvou láskou, ale chtěl jsem utéci mé lásce k tobě. Myslel jsem, že o mne nestojíš a s mým srdcem nebyla řeč. Stejně mi to nepomohlo. Tenkrát, když kapitán koupil tu loď od starého a já se nechal nalodit, vyprávěli mi chlapi, že Morten ani Omer nechtěli o otci a dědovi ani slyšet. Kapitán říkal, že úmyslně odmítal všechna rita, která by ho zavedla do blízkosti Puerto Peñasca. Také jsem se dozvěděl že... že...“ teď nevěděl, jak to říci.

„Že jsem milovala Omera?“ pomohla mu Julie. Vždyť to ví celé město, proč bych to měla tajit? Ale mladý muž se jen trochu poškrábal na své jizvě v obličejí a pokračoval:

„Ano, že jsi milovala Omera, a že se ti nevrátil. Že jsi vlastně až do návratu Sefiaji na něj čekala. Milovala jsi ho asi hodně, vid’?“ byl teď slyšet soucit v jeho hlase.

„Ano, milovala jsem ho velice a jsem mu za mnohé vděčná. On mne také miloval a kdyby se nedozvěděl o dědovi, že... co nikdo nevěděl, jistě by se ke mně vrátil.“ Julie byla dlouhou chvíli zticha. Uvědomila si, že řekla více, než měla. To ji však tolik nemrzelo. Podstatné bylo, že musela lhát člověku, který by měl vědět pravdu. Není pravda živná půda lásky? Eduardo věděl, kdy má mlčet. Jen ruka, která stále vyhledávala v obličejí jizvu, prozrazovala jeho vzrušení. Julie se pak rozhodla, že mu pravdu jen naznačí:

„On Olaf byl opravdu zlatý člověk, ale s poctivostí měl své problémy. Nebral ji tak vážně. Proto se ho zřekli, když se dozvěděli pravdu. Ke mně byl jako táta a když umíral, prosil, abych pro jeho potomky vedla banku dále, abych jim jednou pomohla, kdyby se dostali do nesnázi.“

„Ale to se dalo vyřešit závětí, jestli se nemýlím. Julie, tady musí být něco jiného ve hře. Oni žijí ve Švédsku, jak bys to měla vědět, že se jim daří špatně? Oni ti podávají hlášení?“

„Oni ne, ale jedna detektivní kancelář mi to měsíc co měsíc sděluje!“ Seděla teď najednou sama a oči se dívaly do kouta místnosti. Teď mne asi dostal, myslela si.

„A to děláš pro Olafa, a nebo pro Omera? Miluješ ho ještě? Stačí říci, já se nebudu vnucovat.“ Byl uražen, raněn ve své mužské pýše, byl smutný. Ale neúprosný, nechtěl se přestat vyptávat.

„Ale já chci, aby ses vnucoval, ty jsi to jediné, co v životě mám. Co se Omera týká, mohu vzpomínat jen na tu lásku, na ty chvíle, co jsme prožívali, ale to je již dávno, dávno v minulosti. On, on byl můj první muž. Chápeš to? Chápeš, co to pro ženu znamená. Já mu slíbila, že budu čekat. Tak jsem čekala a čekala a on byl již dvanáct let ženatý s jinou a měl dvě děti.“

„A pro tu lásku k němu jsi slíbila Olafovi, že mu povedeš banku i po jeho smrti?“ Eduardo počínal být tvrdý. Ne, to snad nemůže být pravda, pomyslela si. Nebo?

„Eduardo Lamasi, já miluji jen tebe, teď to již dávno vím, ale abych zůstala věrná mým zásadám, mé pravdomluvnosti, – asi jo. Asi máš pravdu. Ale určitě to není důvod, abychom se museli takhle dohadovat! – Nech, prosím tě toho škrabání mé jizvy!“ teď již zvýšila hlas.

„To je pořád ještě má jizva, co hyzdí mou tvář, jsem na ni hrdý!“

„Najednou! Miláčku, to je má jizva. Já jako jediná našla tu krásu, co se pod ní skrývá, pojd', půjdeme se milovat. Budu ji líbat, budu ji hýčkat...“ přitulila se k jeho tělu a šatstvo, co jí bránilo v přímém doteku, počala strhávat. Pak hladila jeho křivou tvář a jazykem se dotýkala oné linie, co ji příčně dělila. Eduardo pocítil vášeň a zcela propadal její vůni:

„Ale s tou bankou, to musí být nějaký velký podvod, velká lumpárna,“ stačil ještě říci, než pocítil, že se zcela oddává jejímu teplému, hebkému tělu, že se zcela nachází v zajetí jejích stehen, prsů a jejích vášnivých rtů. Věděl, že přichází k bráně štěstí, jen krůček ještě...

Že Sefiaja patří kapitánovi, který ji od Olafa koupil, byl starcům tah. Sám přivedl tuto fámou mezi lidi, aby se nevědělo, že patří Julii.

Eduardo dnes seděl na dolním ochozu a vzpomínal na tuto rozmluvu a její ukončení. Byl zase šťasten. V tu chvíli vyšla Julie. Ten pohled na ni se nedal slovy popsat. Svěží, usměvavá, jako zpěv ranního ptactva, co přemlouvá slunce, aby konečně oprášilo své paprsky a vyhoupllo se z pouště.

Ono zde vychází vždy v poušti. Nejprve rozhází barvy po horách na obzoru, potom každý výčnělek, kaktus, vše, co mu přijde do cesty, polije svou krví a pak teprve počne nad odlehlým Rancho Papaipte jedním okem pozorovat svět, než se rozhodne, nečekaně, dát kraji zase den.

Eduardův život stál na ochozu starého, hřmotného a opuštěného domu. Přestože Julie nadále zaměstnávala tu hospodyni, která se tolik starala o nemocnou Carmen, byl dům opuštěn. Nebydlela v něm láska. Chodila ho jen navštěvovat. Našpulila rty k polibku:

„Nezlob se, Edu, dnes toho bylo trochu moc. Tak pojď, mám již hlad jako vlk,“ řekla, ukazujíc hlavou ke dveřím pracovny, aby bylo jasno, čeho bylo dnes dost. To staré hranaté a žízňivé auto, které před lety dovezlo Julii do tohoto domu, již dávno rezivělo někde v poušti.

Ano, v poušti. To byla jedna z mála věcí, která se jí nelíbila. Vše nepotřebné bylo odvezeno do pouště a dělalo to tam ostudu. Když si lámala hlavu, kam by se to mělo dát, nedostala žádný nápad. Civilizace tento kraj dobývala jen pozvolna. Olaf koupil již před lety nové auto. Bílý ford, který zdaleka nebyl tak velký, ale bylo to také kombi. Julie již dávno řídila vůz. Alfonso ji to jednoduše naučil. Protože ďáblův most byl již sjízdný, pendlovala mezi Puerto Peñascem a La Choya vozem.

Protože ona hadí ulice, co klesala od domu Gustavsona dolů do města, byla dlouhá, jezdili do přístavu autem.

Dnes byl trh a stánky se tu tlačily, mačkaly, skoro si lezly po zádech se svou barevnou paletou spousty zboží.auta se mezi tím návalem lidí ztrácela a nenacházela parkoviště. Byli nuceni jet stále dál, až do břicha přístavu.

Tady se ženy ani ve dne necítily dobře, v noci i muži pociťovali strach. Konečně našli skulinku, kde mohli vůz odstavit. Tady vládl snad ďábel sám. Pokud opravdu existuje, pak tady, myslela si Julie.

Bylo to místo, kde se scházeli narkomani, prodavači ženské i mužské lásky. Museli kolem nich projít. Jak ubozí to jsou lidi, pomyslela si Julie. Ale jejich utrpení ve skutečnosti neznala. To se mělo změnit.

Blížili se k „jejich kavárně“, kde dnes bylo také plno. Mladá žena vyhlížela volné místo a v tom okamžiku měla pocit, že zahlédla známou ženskou tvář. Protože byla mladá, zdravá a práci na poli a ve vinici si nenechala vzít, měla také zdravý pocit hladu. To zahlédnutí té známé tváře si uvědomila až později.

Jaké to štěstí, jejich stůl byl volný. Nebyl by volný, ale Eduardo to zařídil.

To byla pohoda. Místo v „jejich kavárně“ bylo opravdu kouzelné. Před nimi se kolébal blankytně modrý Kalifornský záliv, za nimi se zvedalo město svou stavebnicí, kterou by jen fantazie dětí dokázala tak postavit, a v pozadí se tyčily hory pouště. Slaný mořský vzduch a omamná vůně Sonory se zde mísily v opojný koktail věčného mládí, věčného štěstí. Že si to nikdo neuvědomil, z těch zdejších, tomu se Julie často divila.

Majitel kavárny je přišel sám obsloužit. Dobře pojedli, popili a teď u kávy chvilkami rozmlouvali a chvilkami pozorovali barvitý rej národa. Již před staletími vznikala tato svérázná rasa. Dobyvatelé, španělští imperátoři, si brali indiánské ženy a položili základní kámen nového národa: Mexičany.

„Jsem opravdu ráda, že se tady ten zámečník Vicente dobře uchytil,“ vzpomněla si Julie, pohrávající si s novými klíči od domu.

„Ano, jsou to příjemní lidé, jen ta žena se mi nelíbí, vypadá jako by byla nemocná,“ starostlivě následoval směr hovoru Eduardo. Julie však nedbale mávla rukou:

„Takové stěhování nikomu na svěžesti nepřidá, při otevření, při té slavnosti vypadala báječně. Já si nedovedu představit, že bych se měla stěhovat. Těch věcí, co se musí zabalit, naložit a pak zase rozbalit, také bych asi tak vypadala,“ povzdechla si. Její společník se rozesmál:

„Ty ne, tebe každá námaha, každá práce promění v rozkvetlou růži. Zajímala ses někdy, proč se sem stěhovali?“ napadlo ho.

„Ne, hlavně že je tu máme. Tak se podívej, my si o nich vyprávíme a támhle jde mistr osobně! Nepozveme ho na skleničku? Hodilo by se to,“ ukazovala Julie a snažila se na sebe upozornit. Ale Alvaro Vicente je neviděl. Rázně kráčel za svým cílem, nehledě vpravo ani vlevo.

Jeho cílem bylo zlořečené místo Puerto Peñasca, zadní část přístavu.

Milenci Eduardo a Julie postřehli touhu svých těl a rozhodli se, že půjdou domů. Zaplatili a počali se tlačit, bojovat o každý krok v lidské mase, aby se dostali k autu. Tam, kde stánky trhovců končily, bylo již volněji. Zase museli procházet těmi zchátralými troskami lidských bytostí. Posedávali tu, někteří i polehávali na dlažbě přístavu a zcela beze studu konzumovali drogy. Injekční stříkačky putovaly z ruky do ruky, aby mohly

být zcela nehygienicky vstříkovány do hubených, podvyživených těl, jiní šňupali bílý prášek a zase jiní kouřili. Všude se válely dózy od piva a lahve od vína i jiných alkoholů.

Julie chtěla rychle pryč z tohoto koutu, který přes svojí ohavnou krutost také patřil k jejímu světu. Kdybych mohla nějak pomoci, přemýšlela, tušila však, že o celém tom problému málo ví. Když spatřila svůj vůz, oddychla si.

Náš život má milníky, body, které jsou pro něj důležité. Narození a smrt jsou ty nejvýznamnější. Mezi těmito body se nacházejí ty méně závažné, které přesto ale dokáží změnit směr, cestu dalšího žití. Většinou si tyto milníky uvědomíme, až když je mineme.

Julie se teď u takového nacházela. V okamžiku, kdy chtěla nasednout do fordu a odjet, ho spatřila. Alvaro Vicente se skláněl nad svou ženou Beatriz. Beatriz seděla opřená o patník a vypadala velice špatně. Muž na ni mluvil utěšujícím hlasem, ale jeho tělo se chvělo. Určitě si přál, aby je nikdo ze známých neviděl. O tom ale Julie nepřemýšlela, její srdce chtělo pomoci a navedlo její další počínání. Ještě však nechápala souvislosti:

„Señore Vicente, paní Beatriz je zle? Já vás odvezu do nemocnice, náhodou tu stojí můj vůz. Eduardo, pojď nás rychle podpořit,“ celá vzrušená počala dirigovat situaci. Vicente se však z jejího nečekaného zjevení neradoval. Naopak:

„Taky vám přeji dobrý den, doña Julie, nezlobte se, ale to, co vidíte, je jen moje – naše záležitost, nemusí vás to zajímat,“ zůstával slušný, ale v hlase měl ostrý tón. V Julii to hrklo:

„Dobrý den, señore, nevím – nevím, co by mě nemělo zajímat, to je teď asi bezpředmětné, musíme nejprve pomoci vaší ženě! A pomoci, to mě nemůžete zakázat!“ celá se naježila jako kaktus v poušti.

„Eduardo, odemkni vůz a otevři zadní dveře, položíme tam seňoru Beatriz. Nezapomeň sklopit zadní sedadla.“ Eduardo chvilku, opravdu malou chvilku, stál, věděl dobře, o co tu jde. Ale pozměnit již nic nemohl, a tak Juliino přání splnil. Zámečník Vicente pochopil, že vše jiné, než tu energickou ženu poslechnout, znamenalo tu nemilou situaci zhoršit. Pomáhal tedy s pokládáním své ženy do auta a teprve, když vůz již byl v pohybu, promluvil:

„Je mi opravdu nemilé, doña Julie, že vám dělám starosti. Ale do nemocnice nás v žádném případě nevozte, to by nic nepřineslo. Mohu-li vás poprosit, tak jeďte k nám domů.“

„Jste si opravdu jist, že jí bude doma pomozeno?“ Vicente neodpovídal. Po chvilce ticha, kdy bylo slyšet jen sténání Beatriz a hukot ulic, promluvil Eduardo. Ostře a důrazně, jak ho ještě nikdy neslyšela:

„Julie, señor Vicente si přeje jet domů, a my mu jeho přání splníme, basta!“ Julie pootočila hlavu, aby se přesvědčila, jak ta slova mluví. Vycítila, že teď promluvil její muž. Pochopila, že musí o této záležitosti vědět více, než ona. Beatriz sténala a teď počala zvracet. Vicente se jí láskyplně věnoval a Julie přidala plyn.

Před obchůdkem zámečníka zastavili a muži společnými silami odnášeli ženu do domu. Příchod do bytu byl pouze přes obchůdek. Jiné řešení tu nebylo. Antunes byl plně zaměstnán výrobou nějakých zámků a dva chlápci, „učedníci“, mu šli k ruce. Jakmile však spatřil matku v mdlobách, počal kolem ní s pláčem pobíhat. Otec ho tiše okřikl, slíbil, že vše bude dobré a poprosil ho, aby se dále věnoval ochodu. S ulehčením zjistil, že tu, v tom pro něj nepřijemném okamžiku, nebyli žádní zákazníci. Julie běžela jako první a otvírala mužům, co nesli zemdlené tělo Beatriz, dveře.

Vběhla do ložnice, rozestlala postel a šla do koupelny pro nějaké ručníky. Musela projít obývacím pokojem a s údivem registrovala čistý a velice pěkně zařízený byt. Ta strohá uspořádanost nábytku prozrazovala evropský vkus. Muži uložili Beatriz do postele a Julie jí počala umývat a převlékat. Vicente tomu chtěl nejprve zamezit, pak se s povzdechem chystal místnost opustit. Julie mu v tom ale zabránila:

„Señore Vicente, neměla by dostat nějaké léky? Trochu vody a čisté oblečení jí asi nepomůžou,“ zastavila jeho odchod. Muž zůstal stát a stále nic neříkal. Eduardo se zdržoval ve dveřích ložnice. Jeho tvář signalizovala pochopení, které však Julii ani Alvarovi nepomáhalo. Julie cítila napětí a pohledem z jednoho muže na druhého znejistěla:

„Pánové, je tady něco, co jsem přehlédla? Pakliže ano, prosila bych o vysvětlení.“

„Vysvětlení je jednoduché – a je také složité, doña Julie. Nejlepší bude, když se na chvilku posadíme v obývacím,“ s těžkým srdcem rozhodl mistr zámečnický.

Ten příběh, jehož slova klesala na evropský vkus v místnosti jako ošklivá žlutá mlha a ponechávala po jejím dopadu slizký maz, byl pro Julii otřesný.

Rodina Beatriz, Alvara a Antunese Vicentových pocházela z Evropy, z Barcelony. Přesněji řečeno z Badalony. Ještě v dávných dobách to bylo město jako každé jiné, teď již se stalo čtvrtí Barcelony. Ještě, když se Beatriz a Alvaro poznali, oslavili svatbu a pak dostali syna, kterému dali jméno Antunes, byl jejich svět v pořádku.

Beatriz neměla lehký porod a bála se nového těhotenství. Alvaro chtěl mít více dětí, než jedno, ale po pochopení manželčina strachu více nenaléhal. Zapletl se ale do aféry s jinou ženou a Beatriz to odhalila. Počala být chladná.

Ta jiná však byla v jiném stavu. Protože se Alvaro nechtěl nechat rozvést a svobodná matka, ta žena z té aféry, nechtěla dítě sama vychovávat, přinesl Alvaro ten uzlíček jeho nevěry domů. Před Beatriz ležel svět v troskách. Počala brát nějaké léky, pak drogy a již se tomu sevření závislosti nemohla bránit. Alvaro odvezl dítě ke svým rodičům, což nepomohlo. Musíme pryč z Barcelony, napadlo ho.

Beatriz měla sestru v Mexiku ve městě Veracruz, jež leželo na pobřeží Mexického zálivu. Její sestra měla pro potíže rodiny pochopení a pomohla jí v hledání obchodu a založení nové existence. Zpočátku také vše zdánlivě fungovalo, než se Alvaro dozvěděl, že švagrová závislost jeho ženy tajně podporovala. Veracruz byl zlatý důl pro obchodníky s drogami. Alvaro se rozhodl, že se odstěhuje někam, kde je tento obchod ještě neznámý. Dostal několik odpovědí na svůj inzerát a jen Puerto Peñasco obstálo před jeho kritickými očima. Nádraží tu leželo na pokraji pouště a přístav byl také čistý. Asi do jeho břicha nedošel. Ale nemocní, závislí lidé mají šestý smysl pro místa, kde potřebnou látku dostanou. Beatriz bez heroinu nemohla žít a s heroinem brzy umře. Toho si byl Alvaro vědom. Tuto skutečnost znal také syn Antunes a bál se o matku. Otce, který v útěku viděl jediné východisko, statečně podporoval. Pomáhal v obchodě, pomáhal v domácnosti, bylo to dítě bez dětství.

Alvaro měl zásobu heroinu, ještě z Veracruz, kterou měl zamčenou a schovanou před Beatriz. Chtěl její dávky omezovat pomalu, až si žena odvykne. Na onu slavnost, jež pro ně Julie zorganizovala, jí dopřál větší dávku. Aby ji lidé poznali, aby věděli, že Vicente má ženu a aby ten pracovní nápor zvládla. Byl velice naivní, myslel, že snižováním dávky Beatriz vyléčí. Dnes, když ji nemohl nikde najít, oslovil ty lidi, které již dávno ve městě objevil. Prodavače drog. Pak šel již najisto. Tam ho také našla Julie.

Ano, jsme stále v Puerto Peñascu, v městě u Kalifornského zálivu na prahu Sonorské pouště. Stavebnice jeho domů nás přivádí do pohádky. Západní větry svým sláným vzduchem čistí ulice a jen někdy, když vějí z východu, přinášejí píseň o věčném spánku lásky. Nadešel však čas, který přivál i vítr doby. Krádeže, vraždy, nenávisť, závist a drogy. Navštívil i přístav a onu zapadlou uličku, které lidé dnes říkají „U zámečnicka“.

Žena a dva muži dlouho mlčeli. Ta slova, která tu byla pronesena, neměla tón vyčítání ani sebelítosti. Ta slova neměla vůbec žádnou melodii. Ta slova byla ale obžalobou. Obžalobou moci.

Již jako dítě slýcháváme: budeš-li se učit, budeš moci... Z historie známe mocnosti a mocnáře. Nástrojem moci dnešních dnů se staly peníze. Ten, kdo jich má více, má také více moci. Abychom odměnili pilné, potrestali líné, abychom rozeznali chytré a poznali hloupé, dali jsme potišťným papírkům jméno – peníze.

Myšlenka to byla geniální. Její zneužití jsme však nedomysleli. Poctivě vydělané peníze potěší. Ukradené peníze také potěší. A podvodně vydělané peníze zrovna tak potěší. A peníze, co se dají vydělat lidským utrpením? Dá se najít odpověď?

Señor Vicente si odkašlal a pokračoval. Musel vše jednou někomu říci. Musel se zbavit balvanu své viny. Julie i Eduardo to věděli. Poslouchali.

„Jistě jsem se provinil, když jsem byl Beatriz nevěrný. Ale to dítě, které jsem měl s jinou ženou, jsem také nemohl nechat osudu, bylo to něco ze mne. Něco ze mne mu dalo život. Určitě jsem si zasloužil trest. Ale Beatriz, co mi darovala syna, Antunese, jsem miloval a nikdy nechtěl opustit. Vím, že i ona sdílela můj cit. Ta bolest, co jsem jí připravil, by jistě jednou pominula. Čas by ji zahojil. Ne, pro utišení žalu se musel do jejich rukou dostat heroin. Já byl ten jediný viník. Proč je teď trestána ona? Ona, co nenesla žádnou vinu. A Antunes? Kde je jeho vina? Kdybych mohl vrátit čas, doño Julie, nemusel bych vás dnes zdržovat.“ Vyčítky, které se zadními vrátky vloudily do Juliina srdce, rozrazily teď hlavní vchod:

„Ne, ne, ne, tím jsem vinna já. My jsme tu ve městě neměli zámečnicka, protože jsme ho nepotřebovali. Teprve ti chudáci, co si na drogy musí nakrást, nás, mne, na tu nutnost přivedli. To jsem vám zatajila. Myslela jsem, že bychom do tak podlého města nikoho nesehnali. Já zavinila vaše neštěstí...“

„Vaše město je krásné, doño Julie, není podlé, lidé jsou tu hodní a poctiví. Byla to má hloupost. Hloupost si myslet, že je někde kout světa, kde nežijí lidé. Dnes již vím: tam kde žijí, jsou i drogy.“ Jeho slova ale Julii neuklidňovala. Teď se však vložil do hovoru Eduardo:

„Nemá smysl se navzájem obviňovat. Ponechte kousek viny těm kartelům, co drogy pěstují, vyrábějí, těm překupníkům, co je do měst dopravují, a těm lumpům, co je již školním dětem dávají, aby si vytvořili klientelu. Myslím, že důležitější je mluvit o tom, jak bychom mohli pomoci señoře Beatriz!“ To byla slova na správném místě a Julie se hned pro ně zapálila:

„Ano, to je ono. Lékaře, léky, vše, co se dá sehnat, já to zaplatím. Nezáleží, co to bude stát a jak to bude namáhavé. Señore Vicente, řekněte, co pro Beatriz mohu udělat!“ Visela na jeho rtech, čekala slova, podle kterých by mohla dát pokyny, a to ticho, co zanechávalo na nábytku zrovna takový lepkavý maz, ji děsilo. Pak promluvil. Tiše:

„Doño Julie, obávám se, že nic.“

Nic. Pro Boha všemohoucího, co je to za slovo: NIC! Nemohu pro vás již nic udělat. Teď přichází smrt. Ve vesmíru, který nikde nezačíná a nikde nekončí, se mimo miliardy hvězd a planet a sluncí nachází „nic“. Milenci, jejichž láska končí, si již „nic“ nemohou říci! Nic, přece také musí něco být! Pro nic za nic by si lidské jazyky to slovo nedaly do svých slovních zásob. Kde začíná to – nic? Kde končí? Jak malý, jak nepatrný je lidský život, svět, bolest a láska proti slovíčku: nic.

Julie seděla ve své pracovně před počítačem. Když vykonala svou každodenní práci, tj. praní špinavých peněz, počala se zabývat internetem. Zde, v této elektronické knihovně, v té mezinárodní dálnici dat, kde bylo možno najít vše, co lidstvo znalo, kde byla daná možnost spojení s celým světem, hledala jedinou věc.

Léčení závislosti.

Našla statistiky, kolik procent mladých a kolik starších lidí je závislé na drogách, že heroin je drogou, co nejvíce tuto závislost vyvolává, ale jak se dá léčit nenašla. Spoustu organizací, skupin, které si vzájemně pomáhají, těch tu bylo tisíce. Vyhledávač na slovo „závislost“ našel v okamžiku skoro dva tisíce adres. To je asi opravdu velký problém, myslela si, když si uvědomila, že hledá jen ve španělštině. Pokusila se o hledání ve francouzštině. Tady bylo adres ještě více. Kdyby rozuměla angličtině – ani domyslet to nemohla. Spousta těchto organizací zde uváděla svá bankovní konta a prosila o peněžní dary, aby se k boji proti drogám mohly lépe vyzbrojit.

Co je to za svět? Když ve středověku loupežníci v černých lesech přepadávali pocestné, aby je okradli, bylo to pro postižené také bolestné. Bezesporu. Ale druhý den jejich oběti mohli již zase dýchat a žít. Mohli se smát a plakat a pak se černému lesu vyhnout. Ale jaké mají vyhnutí oběti drog? Jak krutý je tento způsob okrádání, jak rafinovaný! Nezasahuje jen ty slabé, kteří závislosti propadli, ale zcela nevinné, poctivé lidi, kteří jsou pro peníze okradeni, ba i zavražděni, pro peníze, které je nutno mít na koupi drog. A oni, ti drogoví magnáti, sedí klidně ve svých bankách a počítají peníze.

Na tomto místě čeká náš čtenář Juliino osvícení. Ta mladá žena však ještě nebyla tak daleko. Její poctivá duše nedokázala myslet za roh. Jen rovně a počestně.

Julie nahromadila spoustu odborné literatury, která se drogami a závislostí a její léčbou zabývala. Alvaro Vicente se svým úmyslem pomalého odvykání, zmenšování dávky, nebyl daleko pravdě. Potíž byla jen v tom, že lidský organismus vyžaduje opačný postup. Zvyšování dávek. A postižený sám nemá tolik sebekázně, aby tento boj vyhrál.

Jiná metoda, radikálnější, byla přísun drogy zcela okamžitě zastavit. Tady bylo jisté procento úspěchů. A zase tu byla jedna překážka: jak měli rodinní příslušníci zajistit dvacet čtyři hodin doзору nad nemocným, když museli chodit do práce, do obchodů, zkrátka museli se dále žít? Vycházíme zde ze skutečnosti, že postižení, závislí lidé, to nikdy nezvládnou sami. Jiný faktor hrál také ještě roli: jak dlouho byl postižený již závislý?

Když se jednou někdo závislosti zbaví, není to navždy. Zcela nečekaně, po týdnech i měsících i rocích se touha těla projeví. To mrazení v zádech, ta bolest svalů, pocit nedostatku vzduchu, špatná nálada a útoky strachu se najednou zase stanou nesnesitelnými. Jak rychle se člověku uleví, když zase pozře drogu! A to je pak prohraný boj.

Co zmůže člověk, sedící doma na gauči, u televize, když ho přepadne strach, tak silný, tak otřesný, jako když zdravá bytost prožívá zemětřesení, povodeň či prožívá pád letadla, kde se právě nachází? Nic.

Julie se vyzbrojila vědomostmi a pak mistra zámečnického oslovila:

„Señore Vicente, chtěla bych se s vámi poradit. Jde mi o vaši ženu. Váš úmysl pomalého odvykání nebyl špatný, ale byl neúspěšný. Také nemáte dosti času, protože máte obchod. Já bych si vzala vaši ženu do La Choya a byla u ní, dokud si neodvykne. Ve dne v noci by byla pod dozorem.“ Zámečnick se zamyslel a pak se zeptal:

„Proč byste to dělala? Jste mladá, máte svůj život. Víte vůbec, co to je, ve dne v noci?“ Julie to jen tušila. Věděla, že má svoje políčka, svou práci v pracovně u počítače, ale doufala, že jí Eduardo pomůže. Ale nemohla nechat tu rodinu svému otřesnému osudu. Věděla, že Vicente již zase nakupuje heroin a zásobuje svou ženu. Neměl jinou možnost. Stále ji tížily výčitky, že zamlčením drogové scény v Puerto Peñascu vše zavinila. Sklopila oči a rukou upravila dlouhé, vlnité vlasy a pak špitla:

„Nevím, señore Vicente, ale chtěla bych to zkusit. Mám tam venku dům a spoustu dobrých přátel. Ti pro mne udělají vše. – V nejhorším případě na tom budete nadále tak, jak jste.“

„Víte, doño Julie, vy jste žena, která přinesla do mého života spoustu přátel. Do té doby, než jsem přijel do vašeho města, jsem přátele jenom ztrácel. Letný pohled na mou ženu a nikdo nepřišel po druhé. Co

jenom starostlivých dotazů a optání mi denně přinášejí moji učedníci. Jestli se mi nebudete smát, něco vám řeknu.“

„Proč bych se měla smát? Nic z toho, čím se svěříte příteli, co zatěžuje vaše srdce, si nezaslouží smích. Pokud stojíte tváří v tvář příteli!“

„Začínám věřit v dobro. Při tolika neštěstí, které mne, nás, doprovázelo, počinám mít pocit zdaru. Samozřejmě vám moji ženu svěřím. Bojím se jen vašeho zklamání, když vaše práce nepřinese žádaný úspěch. Toho se opravdu bojím.“

„Nebud'te směšný, co je moje zklamání proti utrpení seňory Beatriz?“

Julie navštívila Mayora a svěřila se mu se svým úmyslem. Nejprve nechápal, proč za ním chodí s takovou osobní záležitostí, jako léčit nějakou ženu. Když vyslechl, jaké potíže mohou nastat, jak těžká je to léčba, pochopil, co od něj žádá. Podporu celé vesnice. Byl dojat její obětavostí:

„Julie, za celá má dlouhá léta jsem takovou ženu nepoznal. Takovou, jako jsi ty. Doufám, že ti život jednou oplatí. Budiž, řeknu to ženským, co nás čeká. Spolehni se.“

Tak se Beatriz nastěhovala do domku Julie v La Choya. Vicente pomáhal balit zavazadla, vše, co by mohla potřebovat, na čem lpěla, bylo přehozeno do kufrů. Pak se obě ženy posadily do vozu a rozjeli se zapadlou uličkou.

Antunes ještě dlouho stál ve středu vozovky a díval se za odjíždějícím světlým fordem, dlouho po tom, co vůz zmizel za rohem.

Julie přenechala Beatriz zadní pokoj a sama se ubytovala v tom předním. Rozhodla se, že bude mluvit s nemocnou ženou otevřeně. Zmínili jsme se jednou, že to byla negramotná mladá dívka, ale její přirozená inteligence řešila příběhy života s neobyčejnou profesionalitou. Dnes byla již gramotná, sečtělá a osvojila si spoustu vědomostí. Onu schopnost vždy se správně rozhodnout však nepozbyla.

Ženský z vesnice jí šly k ruce. Všechny jejich znalosti, staré moudré zkušenosti, brala vážně. Teď vypadal přední pokoj jako nějaká přírodní lékárna. Julie chtěla, aby Beatriz první dny bez heroinu prospala. Ženské vařily čaje, obklady a koupele. Beatriz skutečně první čas prospala. Pak se její tělo přihlásilo o svou potřebu. Byly to vlny záchvatů, které stále sílily. Julie ji vzala s sebou na pole a nechala ji dělat těžkou práci, na kterou ona sama byla den co den zvyklá.

Protože Beatriz sama se chtěla své závislosti zbavit, dřela jako kůň.

Eduardo si Juliina úmyslu vyléčit Beatriz velice vážil, byl ale skeptický. Nedával sice na sobě nic znát, ale byl neustále v jejich blízkosti. Ta první léčebná pracovní terapie mohla skončit neštěstím. Beatriz se dřela na poli, zpocená, těžce dýchala, ale bojovala proti své vůli, proti chtíči, který ovládal celé její tělo, myšlení a rozvahu. Julie byla ráda, že žena spolupracuje a na chvíli přestala být pozorná. V tom okamžiku se Beatriz pominula a se zdviženou motykou, kterou byla okopávala vinnou révu, se vrhla na Julii. Porazila ji a počala do ní, tak jak tu ležela na břiše, hlavu zabořenou do zeminy, motykou bušit:

„Já ti tady, ty krávo mexická, nebudu dít na poli, okamžitě mi dej „štof“, my na to máme, můj manžel mi vždy dá, co chci...“ Pak již jen bušila a sípala, protože jí docházel vzduch. Než Eduardo stačil k ženám doběhnout a Beatriz zadržet, byla Julie pomlácená, zralá do nemocnice na intenzivní péči. Vše možné si představovala, ale tohle ne. Báby, co pracovaly v blízkosti, pro ten kravál také naklusalý.

Ženské v La Choya nosily vždy široké dlouhé sukně s velkými kapsami. V těch kapsách měly vždy plno. Jídlo, pití i byliny, co sloužily k první pomoci. Jedna z žen okamžitě vyhrabala něco suchého ze své sukně, strčila to do úst a pilně žvýkala. Pak rozmočenou masu násilím vpravila ze svých úst do úst Beatriz. Druhá žena jí okamžitě podávala měch s vodou, kterou si důkladně, neustále plivajíc, vyčistila ústa. Beatriz skoro okamžitě tvrdě usnula. Ostatní ženy se věnovaly Julii, která je rozčileně odstrkovala:

„Já jsem zdravá, tady ta je nemocná, té je potřeba pomoci,“ neustále křičela. Ta žena, co jí omývala rány, v klidu pronesla:

„Té jsme již pomohly, teď jste na řadě vy, doño Julie. Ta vaše pacientka spí a dá nám pěknou chvíli klid. Ale co to má ta žena, ta se chová jako by to byl ďábel osobně! My vás s ní nenecháme ani na chvíli o samotě,“ křížovala se a ostatní ji napodobily. Julie, když viděla spící narkomanku, klidnou jako malé dítě, se zajímala, co jí žena dala.

„Sladký spánek, doño Julie, sladký spánek. To je bylina, co tu všude roste a my ji od pradávna používáme. Když se někdo zraní a má velké bolesti, nebo když musíme vytrhnout někomu zub, ale působí jen jednou. Další účinek je možný až zase po týdnech,“ vysvětlovala.

„Vy si trháte sami zuby?“ divila se.

„Ne, my ne, na to bychom neměly sílu, to dělá kovář. My jen sbíráme „sladký spánek“, ale seňora, vy by jste si měla lehnout do postele, jak jste zřízená,“ přemýšlely ženy.

Venkovské ženy měly ve své přírodní lékárně takové léky, s takovými účinky a vůbec si to neuvědomovaly. Z generace na generaci se dědily tyto vědomosti a byly samozřejmé. Ale jedna věc ji zajímala:

„Jak to, že to působí jen jednou a pak teprve po týdnech? Vy to víte, nebo jste to zkoušely?“ Báby se pokřižovaly a všechny pohlédly na horu, co pohrdlivě přehlížela ze své výšky celý poloostrov. Neměly se k řeči. Julie je však pobízela k odpovědi.

„Stará Ferina nám to jednou řekla,“ vypadlo z jedné z nich.

„Kdo to je, znám ji?“ ptala se mladá žena. Ženské se počaly smát:

„Ferina je naše bylinářka, naučila nás znát všechny léčivé rostliny, co u nás rostou. O sladkém spánku víme, že se smí použít nejvíce jednou do měsíce. Je to velice striktní příkaz.“ Báby neustále pokukovaly po vysoké hoře.

„Mohla bych s ní mluvit?“ chtěla vědět Julie. Ženy se zase pokřižovaly:

„Ne, to asi není možné. Když nás všemu naučila, odešla tam do té hory a ještě se nevrátila,“ vysvětlovaly.

„To ji nikdo nehledal, jak je to dlouho? Třeba se jí něco stalo,“ obávala se pomlácená statečná žena. Teď si byly babky zcela jisté:

„Tě se nic nemohlo stát, ta měla tolik léků a na všechno. Kdy tam odešla? To mohlo být tak před třemi nebo čtyřmi sty lety. Tenkrát stála na ostrově jediná chalupa a ta již je dávno pryč.“

Julie pochopila. Stará Ferina byla bájná osobnost a bylinka byla nějaká droga, která skrývala nebezpečí návyku. Někdy dávno si to mexičtí prapředci vyzkoušeli a jako starý zákon se tato vědomost dědila až do dnešních dnů.

Kdyby ten příběh neměl tak tragický důvod, byla by ta scénka, co se pod vysokou horou sehrála, námětem pro obraz či kalendář. Hora, jež tu celému kraji vévodila, byla až po kolena zahalená do vinic, na kterých pracovaly ženy. Jedna po těžké práci spala a ty druhé postávaly a okukovaly krásu kraje. U vinice stál povoz, do něhož byli zapřaženi dva koně. Jezdec, co rychle přijel, uvázal svého hřebce ke stromu, co tu již tisíciletí odolával větrům a poskytoval stín vinařům při polední siestě. Modrá obloha, ve které hora svou kamennou mohylou jako by rušila tu něhu barev, v dále splývala se stejným tónem moře. Fantastické osvětlení tu obstarávalo odpolední slunce, které ještě nejevilo ani náznaků večerní únavy. Kdyby...

Druhého dne se obraz utrpení Beatriz změnil. Po jejím záchvatu ve vinici odvezl Eduardo obě ženy povozem do kamenného stavení. Spící ženu uložily babky do postele v zadní části a zabývaly se Julíí. Její zranění byla opravdu vážná. Bylinkové masti a zábalý z přírodní lékárny však vykonaly malý zázrak. Jedna žena zůstala po celou noc v chalupě a hlídala hlavně tu „posedlou ďáblem“, aby se nestalo to, co se přihodilo odpoledne. Julie měla noc plnou bolestí a neklidného spánku. Rány, co trefily její hlavu, způsobily pocity nevolnosti a donutily její žaludek k zvracení. Ty na zádech pálily a ty, které nebyly otevřené a krvavé, alespoň pěkně zmodraly.

Když již musela po druhé zvracet, stará žena, noční hlídka, ji znovu opatrovala, kroutíc při tom zamyšleně hlavou. Pak sáhla pod deku, kterou byla Julie přikrytá, a ohmatávala jí břicho. Najednou ruku zcela stáhla a její podezření se dostalo na světlo nočního přitímní sednice. Mladá žena ležela v louži krve.

„Doňo Julie, věděla jste, že jste byla v jiném stavu?“ tiše se zeptala. Julie přestala vnímat bolesti a zcela bezděčně sevřela svá stehna pevně k sobě. To již ale také cítila tu lepkavou tekutinu krve:

„Vy myslíte, že jsem těhotná? Že čekám dítě?“

„Ne, dítě již nečekáte, ale těhotná jste byla. Ten výprask, co jste dostala, zapříčinil váš potrat,“ vysvětlovala trpělivě stará a počala mladou převlékat a omývat.

V hlavě Julie se točil vír myšlenek, který stále nabýval na rychlosti. Nejlepší by bylo, kdybych teď omdlela, nebo usnula tvrdým spánkem. Jak se mohu podívat Eduardovi do očí? Plod jeho lásky jsem zabila, ne naší lásky! Uvědomila si, jak ráda by s ním měla dítě! Nikdy o tom nemluvili, ale oba si to jistě přáli. Kdybych se věnovala mému životu a nezabývala se cizím, teď bych měla dítě. Ale já mám děti a dokonce tři! Ale vždyť nejsou mé. Ale ty jsem směla alespoň chvíli chovat a kojit a ještě dnes cítím jejich vůni, ale tento chudáček ubohý neměl ze své mámy vůbec nic:

„Víte, jestli to byl chlapec, nebo děvče?“ optala se nečekaně staré ženy. Ta ji však konejšivě hladila po tváři a přinesla kousek něčeho suchého a vložila to do jejich úst:

„Señoro, žvýkejte tady malý kousek „sladkého spánku“, musíte konečně dojít klidu, již toho bylo na vás dnes dost!“ Žena pak u ní seděla, dokud neusnula.

Ráno Julie ještě spala, když Beatriz otevřela tu novou stránku v knize utrpení. Když stará vešla do její sednice, seděla na posteli, nohy u brady, mezi kolena cpala svou hlavu a snažila se být co nejmenší. Pot z ní jen stékal a ona se třásla zimou. Třásla není zcela správné slovo. Zimnice jí lomcovala, to je výstižnější výraz. Kde co stará žena našla, na ni hodila a chystala se vařit silný horký čaj, když zaslechla její hlas:

„Nevíte, kde je doña Julie? Já mám takový strach. Ona je tak, tak..., já se méně bojím, když ji vidím!“ Stará kroutila hlavou. Asi ani neví, jak ji včera zřídila. Neříkala však nic a snažila se nemocné po lžících dopravit do jejích úst silný uklidňující čaj. Pak se otevřely dveře a vešla posila, v podobě vesnické ženy, ale trochu mladší, než ta, co měla „noční“. V rukou nesla spousty voňavého jídla. Po pozdravu a srdečném pozeptání promluvila stará:

„Holka, ani nevíš, jak jsem ráda, že vidím právě tebe. Na tebe je spolehnutí. Jdi rychle vedle, je tam u postele doňi Julie kopa špíny, vezmi to, rychle to vyper a nikomu nic neříkej!“ A tak, jak mladá čile přišla, tak zase rychle zmizela.

Pojednou Beatriz, s pracností, s jakou se loupe cibule, vyklouzla z dek a měla se k tomu, že půjde domů. Domů, d o m ů, řvala. Lomcovala dveřmi, všechny věci, co byly poskládané na stolech, shazovala na zem a i skříně, na které jí stačila síla, povalila. Stará jí nastrkala do zadní světnice a co zmožila, držela dveře. Ve svém běsnění porazila Beatriz těžkou almaru, která si lehla na dveře a uvěznila tak nemocnou v pokoji.

Zaplat' Pán Bůh, myslela si stará, protože ji opouštěla síla zabránit běsnění šílené ženy.

Zadní pokoj se proměnil v kravál, který ještě nezažila. Ani s nebožtíkem mužem se takhle pěkně nepohádala, a že po něm ledacos hodila. To byla ta dovednost těchto venkovských lidí, umění i ve vážných okolnostech vidět tu směšnou stránku věci.

Vědomí, že je v pokoji uvězněna, přivádělo Beatriz k pokraji lidských sil. Již nenacházela, co by mohla rozbít či zničit. Pozornost obrátila k oknům. Tady však nepochodila. Kámen jako stavební materiál nebyl vhodný ke stavbě tenkých zdí. To byl jeden z důvodů, proč byly zdi více jak jeden metr tlusté. Další důvod byl, že neobvyklá síla zdí chránila před horkem své obyvatele. A také právě proto byla okna velice malá a okenní rámy byly přidělané z venkovní stěny domů. Beatriz se svou menší postavou na ně vůbec nedosáhla. Pobíhala tedy, stále se točíc v kruhu, místností a její bosé nohy byly pořezány střepey, které sama nadělala. V okamžiku, kdy omdlela a plácla sebou do pozůstatků zařízení pokoje, vtrhla do domu armáda.

Pět žen, které byly odstrčeny Eduardem, vyrazily skoro panty dveří domu. Eduardo byl vítězem. Přední část domu, ta první místnost, byla zcela v pořádku a stará žena, která na ně hleděla, měla ještě ve tváři vzpomínku, jak po nebožtíkovi něco hází. Jinak tu byl zrovna klid jako za májové noci. Ten kravál jako přelud či bludička tu nebyl. Julie spala s výrazem anděla v čisté posteli. První promluvil Eduardo:

„My jsme slyšeli nějaký povyk, jako by to přicházelo tady z domu? Nemáte zdání, co to bylo, seňora?“ V tom okamžiku se Julie protáhla, spokojeně převalila a spala dále.

„To víte, že mám zdání, mladej. Také vám to hned prozradím, ale budete si na to muset vzít nějaký vercajk. Stačí, když se podíváte tamhle za dveře. Ale vercajk, ten si nezapomeňte.“

Když se konečně dostali do zadní místnosti, nevěřili, že to, co jim oči sdělovaly, může být pravdou. Ale bylo. Ženské nejprve vyprostily Beatriz a pak se dívaly, co by se dalo ještě z výbavy zachránit. Naprosto nic. Počaly harampádí vynášet před dům na jednu hromadu a dohadovaly se, která má doma něco nepotřebného, aby místnost mohly znovu zařídit. Jejich dobrému úmyslu však zabránil Eduardo:

„Nic takového nepodnikejte! Ta šílená by to stejně zase rozmlátila a zase se zranila. Jen jednu matraci na zem položíme.“ Tak se stalo. Babky zadní místnost uklidily a do středu položily čistě povlečenou matraci a na ni Beatriz zase uložily. Ta byla teď zcela oddaná osudu a bez zájmu se někam dívala. Nevěděla však, co vidí. Ale jakýsi mechanismus těla, který pracoval sám, nepotřebuje jejího rozumu, počal hladově přijímat potravu. Stále a stále, jako by byla bezedná. Bylo krátce po poledni, když se probudila Julie. Až na ty bolesti poraněných zad se cítila dobře. Ta žena, co tu byla v noci, tu teď nebyla vidět. Eduardo po kapkách sděloval své milované ženě událost noci. Protože znal jen jednu část tohoto příběhu a nic jiného tu její potrat nepřipomínalo, nevzpomněla si. Byl to úmysl, že se tu stará neukázala?

Nad moudrostí starých mexických žen, v jejichž žilách proudilo více indiánské krve než evropské, zůstával někdy rozum stát.

Julii zničený pokoj moc nemrzela. Měla radost, že Beatriz se teď zcela oddala jídlu. Zase s ní chodila na vinici, ale motyku jí do ruky nedala. Roj žen měl neustále, zajisté jen náhodou, v jejich blízkosti něco do činění.

Pak přišel čas, kdy pacientka trpěla žízní. Neustále musela pít. Sotva dopila džbán plný vody, již měla zase žízeň. Po tomto období žízně přicházelo období rozmlouvání. Vzpomínky na mládí a dětství, na školu a na Evropu. Příběh za příběhem ze sebe chrlila, jako by se bála, že ta zeď, co postavila ze skleněných cihel kolem sebe kvůli heroinu, ji od její minulosti oddělila. O jejím muži a synovi však nepadlo ani slovo. Julie se domnívala, že to je psychická obrana. Chtěla se instinktivně vyhnout všemu, co mohla spojit se svou závislostí, s konzumem drog.

Pak se dům z karet, který dostával již mnoho pater, najednou zbořil...

Jen lehký vánek zapříčinil jeho pád. Ten vánek nesl podobu Antunese, jejího syna.

Přes přísný zákaz, který si Julie vymínila, nemohl chlapec matčinu nepřítomnost přenést přes srdce a přijel do La Choya. Ženy seděly před stavením, na kamenné lavici, kde kdysi seděla Julie s Omerem. Beatriz ještě stále prodělávala období vzpomínek. Vždy, když se jí do tváře zapsal strach a počala se chvěti zimnicí, načala novou vzpomínku. Chtěla odlákat pozornost od požadavků jejího těla. Toho těla, které kdysi patřilo jí, na které byla pyšná, se kterým byla i nespokojená, ale které se ještě podrobovalo její vůli.

Tak tomu již dávno nebylo. Její život se dělil na chvíle, kdy požívala štof, heroin, a na chvíle, kdy na jeho požití musela čekat. Ty city, co měla mít jako žena a matka, na ty se již dávno nezmohla.

Julie seděla zády k ďábelskému mostu, odkud přijížděl Antunes. Chlapec přijel na kole, byl celý uřícený, asi netušil, jak daleko La Choya je. Mezi dvěma pochůzkami, co mu otec přikázal, chtěl vidět mámu. Jeho tvář zářila štěstím, usilovně šlapal do pedálů, když matku spatřil.

Beatriz vyděšeně pozorovala ten přízrak, toho roztomilého kluka, co byl jejím synem. Místo mateřské něhy, radosti nad shledáním, pocítila nepřekonatelnou potřebu heroinu. On, její syn, byl u toho, když naposledy našla ulehčení po vstříku jedu do svého těla. On tu teď najednou jede na kole, ale její štěstí, její úleva, kterou mu ta žena, co sedí před ní, zakazuje, tu není. Jako mořská bouře, co dokáže za vlnobití jediným rozmachem strhnout do hlubin tu největší loď, se to přes ní převalilo. Ta nenávisť k tomuto světu, co jí její štěstí upírá, byla ta vlna, jejíž sílu pocítila. Vyskočila a běžela do domu. Heroin byl vždy v domě. Jistě tady také někde musí být. Někde ho tu musel Alvaro schovat. Počala důkladně prohledávat tu přední místnost, co se podobala lékárně. Každou skleničku vzala do ruky, každý pytlíček s bylinkami a vše pak pohazovala po zemi. Vběhla i do zadní světnice, kde mimo matrace, ležící na zemi, nic jiného nebylo a volala svého muže:

„Alvaro, miláčku, už to nevydržím, dej mi ještě jednou, opravdu naposled! Kde jsi? Tak ty se schováváš? Señore Vicente, vaše žena vás potřebuje! Ty lakomče, skrbliku, já se ti o toho parchanta, co máš s jinou, postarám. Opravdu. Dej mi jen trošku mého léku....“

Julie v tom okamžiku nevěděla, co si má počít. Má utěšit matku, kterou přemohlo šilenství, nebo plačícího chlapce? Houkla tedy na sousedky a věnovala se neštěstí toho dospělého dítěte. Ženský příběhly a snažily se Beatriz uklidnit. Chlapec však nebyl k utišení. Plakal a vzlykal, Julie myslela, že jí to urve srdce.

V tom okamžiku Beatriz vyběhla z domku a utíkala směrem do Puerto Peñasca. Babky pádily za ní, ale rychlosti běhu nemocné nemohly docílit. Julie se také rozeběhla následovaná Antunesem. Ještě než matka stačila doběhnout k ďábelskému mostu, syn ji dohonil. Chtěl ji zadržet, ale její síla, její potřeba byla tak krutá a nemilosrdná, že odstrčila hochu stranou, až se ocitl na kamenné cestě. Nechápal, že to byla matka, co přivodila jeho pád. Beatriz běžela dál. Uprostřed té úzké cesty, co spojovala pevninu s poloostrovem, jí zastoupil cestu Eduardo. Vracel se z města. Okamžitě pochopil situaci. Viděl chlapce, co plakal a nesnažil se vstát ze země, jen ležel na kameni a jako nemluvně zvedal hlavu, aby viděl svou matku, viděl zoufalou Julii a uřícené vesnické ženy, jak se snaží uprchlici dohonit.

Postavil se s koněm napříč cesty a zastavil její zoufalý běh.

Kůň, na němž seděl muž, byla pro Beatriz nezdolatelná překážka. Vpředu nebylo vyhnutí a vpravo a vlevo se černala propast. Ale tam dole, blesklo jí hlavou, tam dole najdu klid. Nezapomínala se tou myšlenkou, šla, až ztratila půdu pod nohama a najednou se cítila volná.

Ve svém pádu zvedla ruce, jako by byly tou nejtěžší částí těla a nemohly se dostat tak rychle do pohybu, nebo jako by naposledy chtěla obejmout své dítě. Eduardo se díval, pochybuje o pravdivosti těch obrazů, co se mu před očima kmítaly jako starý němý film.

Julie doběhla včas, aby stačila ty ruce zachytit. Ne, pro Boha, ne, už zase ta propast u ďábelského mostu. Držela ale pevně ty ruce a pojednou pocítila, že se sevřely, že jí pomáhají. Váha těla, co viselo nad propastí jí však táhla dolů, cítila, jak její prsa a břicho kloužou po vozovce. Nebyla však schopna slova ani volání o pomoc.

Ty chvíle, které v okamžiku připadají jako věčnost, jsou však jen vteřinky, které mozek potřebuje k poznání, pochopení a k jednání. Pak ucítila mužské tělo, které si celou svou vahou na ni lehlo. Tělo, které jí připravilo tolik štěstí, tolik rozkoše, jí teď zachraňuje život. Eduardo seskočil z koně, svou tíhou zabránil sunutí žen do hlubin a pak, s pomocí Julie, Beatriz vytáhl. Staré ženy tu stály jako uhranuté a Antunes ještě ležel na zemi, plakal, ale trochu se podepřel, aby ten zápas o matčin život lépe viděl.

Ženské vzaly nemocnou pevně do středu svého hloučku a vracely se k vesnici. Když míjeli to ležící dětské neštěstí, Beatriz si syna ani nevšimla. Nevnímala ty velké, nechápající oči, neznala toho tvora, kterému dala život.

Julie se chtěla s Eduardem obejmout, přivítat, nechat se potěšit, ale když viděla ty oči, odtrhla se od něj a běžela k chlapci:

„Antunesi, to bude dobré, bude to jen chvilku trvat, buď statečný a brzo bude tvoje máti jako dříve,“ snažila se najít slova. Byla to však prázdná, nemelodická, zoufalá a nevěrohodná slova. Antunes to cítil a všechno jeho neštěstí se teď provalilo do její náruče:

„Nebude. To již nikdy nebude lepší. Kdybyste nám ji nevzala z našeho domu, byla by na tom lépe. Otec se o ni mohl postarat a já také. Takhle zlou jsem ji ještě neviděl. Je to vaše vina. Všechno je jen vaše vina,“ zase se rozplakal a ve své tísní mlátil Julii do prsou a ramen, zkrátka tam, kde se trefil. Eduardo přiběhl a chtěl tomu zabránit, ale Julie ho pohledem prosila, aby chlapce nechal, aby si svou zlost mohl vybit. Pak se Antunes uklidnil a šel domů, do Puerto Peñasca. Na kolo si nevzpomněl. Oba se za ním chvíli dívali, zcela otřesení. Eduardo pak řekl:

„Odvezu ho domů a vysvětlím seňoru Vicentovi, co se stalo.“ Pak vyskočil na koně, a když chlapce dohonal, vytáhl ho k sobě do sedla. Julie se za nimi dívala. Nejen její ústa mlčela, mlčela i její duše. Neměla myšlenek.

Antunes měl pravdu: nebylo to lepší. Beatriz šlela dva dny a dvě noci. Ženské byly již na ni slabé. Museli přijít pomoci chlapi. Julie byla zcela bezradná a bojovala těžce proti svému úmyslu. Ale druhý den ráno, po dvou probdělých nocích, se rozhodla. Sedla do vozu a jela do Puerto Peñasca. Nezabočila však do domu Gustavsona, který jí zůstával po levici na vyvýšenině, ale jela dále do přístavu. Pomalu se přeplněným trhem dostávala se svým světlým fordem tam dozadu. Do břicha přístavu. Když zahlédla ty lidi, ke kterým bezesporu patřila i Beatriz, zaparkovala a vystoupila. Jediným pohledem poznala narkomany a jejich dodavatele. K jednomu z nich namířila. Muž jí okamžitě šel vstříc.

„Dobrý den, seňora, mohu vám pomoci?“ Julie se ohlédla, a když neviděla nikoho známého, řekla:

„Doufám, potřebuji heroin!“ Jednání a pohled muže se okamžitě změnilo:

„Máš peníze? Kolik bys toho potřebovala?“ Nepřehlédla, že jí počal tykat, ale nereagovala:

„Tak na týden, ale kdyby to šlo rychle,“ nervózně se jí chvěl hlas.

„To je dost podivná objednávka, jak mohu vědět, kolik toho bereš?“

„Poslyšte, pane, jestliže mi nechcete nic prodat, tak půjdu dále,“ a udělala krok. Muž se pokusil jí dát ruku na rameno, aby ji zastavil, ale nepochodil. Julie ho setřásla, jako by byl prašivý.

„Tak se uklidni, ty nóbl kur... dámo, však tu již mám tvůj přísun,“ a vyndal balíček z kapsy a jmenoval cenu. Julie nad tou cenou zcela zapomněla, kde je:

„Ty jsi pěkný šmejd vyděračský, to si můžeš nechat pro někoho jiného.“ Otočila se a odcházela. Auto však nechala stát a namířila do kavárny.

Byla obsloužena jako jindy, šéfem, který se výmluvně na nic neptal. Nevnímala chuť kávy, krásu místa, vnímala jen samotou, jak tu seděla bez Eduarda a zlost, která jí lomcovala. Tolik peněz za ten jed vyžadoval! Kde na to ti chudáci mají brát. Vždyť jsou to vesměs lidé bez práce, bez příjmů! To určitě, budu ty vydřiduchy podporovat.

Pak si ale vzpomněla, proč tu vlastně je. Beatriz... ano, doma na ni čeká Beatriz a potřebuje heroin. Teď již věděla, že se své závislosti nikdy nezbaví. Bude se muset se svým neúspěchem naučit žít. Zaplatila a vydala se zpět do břicha přístavu.

Ve své zamyšlenosti ani nepostřehla, že na ni mluví mladý chlapec, mohl by být o něco starší než Antunes. Zpozorněla a pochopila, že jí nabízí lásku. Nabízel své tělo, aby měl peníze na drogy. Měl v programu rychlé číslo za rohem, hodinu v hotelu a byl i ochotný v jejím domě strávit s ní nebo s jejím manželem celý den. Patříčné ceny k návrhům také jmenoval. Julie zakroutila hlavou a v tom okamžiku zahlédla toho muže, před kterým utekla. Vyzývavě se usmíval. Přistoupila k němu:

„Dobře, jsem srozuměna, jen mi to zboží dejte!“ rychle řekla. Jen aby již byla pryč z tohoto místa, kde se neprodávaly jen drogy, ale i celá paleta zvrhlých lidských vášní.

„Okamžik, dámo, hned to bude, ale podražilo se,“ s úšklebkem protahoval slova a jmenoval skoro jednou tak vyšší cenu. Julii se zatmělo před očima, ale té chuti skočit mu na krk, mlátit a škrábat ten jeho sprostý obličej odolala. Popadla balíček a chtěla již odejít, když si vzpomněla, že nemá injekční stříkačku. Muž překvapeně vyslechl její přání:

„Seňora, vy to nechcete pro sebe, vy nejste jednou z nich, jestli se nemýlím,“ a kývl hlavou směrem k polehávajícím obětem toho špinavého obchodu. Zahlédla teď náznak soucitu v jeho očích. Neměla chuť zapříst s ním hovor, a proto jen zasyčela:

„Co vás to může zajímat? Hlavně, když prodáte a vyděláte na té nouzi!“

„No, s výdělkem to není tak jednoduché, ti nahoře, ti vydělávají, já jsem jen poslíček,“ v jeho hlase teď zaslechla trpkost. Jistě, uvědomila si, je to jen jeden malý článek důmyslně promyšleného systému. Muž jí pak podal ještě sterilně zabalenou injekční stříkačku a nechtěl žádné peníze. Ještě jednou naň pohlédla, jako by chtěla zapsat jeho podobu do své paměti a rychle odešla. Doufám, přemýšlela, když již řídila vůz směrem k La Choya, že Beatriz bude vědět, jak se s tím vším zachází. Ani v myšlenkách nechtěla „tomu všemu“ dát jméno.

Beatriz to věděla. Přestala křičet a kopat své vězňatele a celá se rozklepala, když pochopila, co jí Julie přinesla. Po rozpuštění prášku a nasátí tekutiny do pístu injekční jehly nebyla schopna si sama tu dávku vstříknout do

těla. Julie, ačkoliv to ještě nikdy nedělala, se nabídla, že jí pomůže. Poté, co se několikrát ujistila, že dávka není příliš velká a že místo na těle, které Beatriz nabízela, je správné, vpíchl jehlu a pomalu stlačovala píst. To je snad nejhorší okamžik v mém životě, myslela si. Po té změně, co se s Beatriz stala, pochopila trýzeň, co musela prožívat.

Rozhodla se, že nechá ženu ještě jednu noc ve svém domě a ráno ji odveze domů. Ta prohra, před kterou ji señor Vicente varoval, bolela. V tom domě, který jí byl Augostou odkázán, bylo vše zničené. Nechtěla tam přespát. Šla k Eduardovi. Potřebovala něhu a útěchu.

Eduardo nic neříkal, jen ji k sobě přitiskl a hladil po vlasech. Věděl, že to, co má na srdci, musí nejprve strávit. Teprve to, co se jí nezdaří, to ponechá jemu. U hlazení vlasů nezůstalo, musela se nejprve bouřlivě nabažít jeho náručí. Pak, když spolu leželi a oddechovali štěstím, tiše promluvila:

„Mohla jsem ti dnes přivést chlapce. Do postele, k milování,“ objasnila. Eduardo vyčkával.

„Chtěl by ses milovat s chlapcem?“ Ticho.

„Nechtěl? Ale někdo to musí chtít, když mi to nabízeli! U nás doma jsem o tom již slyšela, že jsou muži, co o to stojí. Já jsem si myslela, že se to tady v Mexiku nezná.“ Eduardo se ozval:

„Ve starém Římě a Řecku se to také již znalo. Tenkrát měli muži ženy na plození dětí a mládence vodili veřejně jako své milence. Myslím, že ne všichni. Byl to rozmar, který se tam neodsuzoval.“ Po chvíli ticha pronesla:

„On o to ale třeba nestojí, dělá to jen pro peníze. Aby měl na štof.“ Otočil k ní hlavu, aby jí pohlédl do tváře, ona se ale dívala někam do stropu. To hlavní jistě teprve přijde, pomyslel si.

„Víš, co mi řekl? Že ty opravdu velké peníze dělají ti nahoře, on je jen poslíček. Jen prodává drogy. Kdo jsou ti nahoře? Jak může vypadat muž, co zavíná tolik neštěstí? Asi jako ďábel. Odporný smradlavý lucifer. Na tom se to musí hned poznat,“ ujišťovala. Mužský hlas vedle ní pronesl slova, která – kdyby věděl, že je to jeho rozsudek smrti – by možná neřekl:

„Nebo také ne, třeba je to zcela nevinný stařeček.“ Julie se posadila v posteli, vlasy, co prozrazovaly její vášnivě milování měla kolem hlavy načechrané, ano kolem celého těla, ramen a prsou, a koulíc očima ještě nevědomě se ptala:

„Ty nějakého znáš?“ Eduardo si vzdychl. Nechtěl to být on, co otevře této krásné ženě oči, ale asi nic jiného nezbyvá:

„Znal jsem, i ty jsi ho znala.“

„Já? No to si mě asi pleteš. Já bych se s takovými lidmi nestýkala.“

Ve skulinách dveří zápisal vítr, který se této temné, bezhvězdné noci proháněl v La Choya. Obloha byla plná mraků a moře svým hučením hlásilo příchod bouře. Bouře, co možná přinese trochu deště, zavlaží vyprahlý kraj, ale s větší pravděpodobností zase zmizí a někde ve vnitrozemí a vysoko v horách otevře své měchy s vodou, tam v té vlhké výhni pralesů. Z duše Julie, kterou zasáhne, však nezmizí nikdy. Eduardo teď vyřkl ten rozsudek:

„Gustavson. Dovedl tě k tomu, že ještě dnes pro jeho kartel pracuješ.“

„Že ještě dnes pracuji? Vždyť jen převádím peníze, investuji a zase posílám dál, dělám to, co mne Olaf naučil!“ Kdyby viděla muže, co druhému vráží nůž do srdce, nevěřila by, že je to nůž, pomyslel si Eduardo:

„To je ono, ale jaké peníze? Odkud chodí? Kdo je vydělává? Nejsou to náhodou ti poslíčkové, co mají tak málo zisku za prodávání drog? Nejsou to ti chlapci, co chodí spát s muži, aby na drogy měli? Nepatříš náhodou k těm nahoře, co mají zisků nejvíce?“ Teď se již rozčílil, srdce mu bušilo až někde v krku, hrozilo, že selže, že přestane dodávat vzduch orgánům, které mu uložily takové vypětí. Opustilo ho však později, při větší zátěži.

Julie zbledla a měla pocit, že nechce žít. Najednou, v tomto okamžiku, ani o měsíc, týden, den, hodinu, o vteřinku dříve, nevěděla, co teď najednou ví: ona byla článkem, důležitým článkem v řetězu systému. Syndikátu, co pěstoval, vyráběl a prodával drogy. Sucho v jejích ústech zapříčinilo, že slova, která řekla, byla skoro nesrozumitelná:

„Proč jsi mi to neřekl dříve? Když jsi to věděl, proč, proboha proč...“ Pak se počala dusit, jako malé dítě, usedavým, hlasitým a srdcervoucím pláčem.

To rozhodnutí v ní vzkličilo té bouřlivé noci. Vítr natropil trochu neplechý ve vinicích, ale na vodu byla bouře skoupá. Pár kapek. Rostliny v tomto kraji na tu nepřízeň byly zvyklé, tak nasály vlhkost ze vzduchu a ráno překvapily svou svěžestí. Jediný, kdo nebyl svěží, byla Julie. Po bezesné noci vstala s pevným odhodláním. Na varovná slova Eduarda však pohodila hlavou, jako tenkrát, v Granadě. Pomohla Beatriz sbalit věci a odvezla ji k manželovi. Ani nešla dále, nechala stát kufry v zámečnické dílně a odjela.

V pracovně zapnula počítač a zcela se zděsila z množství peněz, které se tu nashromáždily. Při denním zpracování „pošty“ si to nikdy neuvědomila. Dnes však měla jiný postup práce. Nejprve se připojila na

internet. Adresy těch organizací, co žádaly peněžní dary na boj proti drogám, byly stále v paměti přístroje. Zapisovala si čísla jejich kont. Pak zcela zplundrovala „poštu“ tím, že na ta konta převedla tisíce, statisíce došlých peněz. Poté se pustila do svého konta. Byla překvapena jeho obsahem. Když se na něm ukázaly samé nuly, byla spokojená. Nechtěla se zabývat vzpomínkou na Olafa a jeho syna a vnuka. Ti dali již před mnoha lety najevo, co si o starém myslí. Vynulovala také jeho konta. Pak se počala věnovat kontům, která po dlouhou dobu zásobovala. Peněžní ústavy podílníků se nacházely po celém světě. Jižní i severní Amerika tu byla zastoupena zrovna jako Evropa a Afrika. Neznala však jejich hesla.

V jakémisi tušení prohledávala data v počítači, která tu zbyla po Olafovi. Bylo jich spousta, ale byla bezvýznamná. Našla dopis, ve kterém jí, Julií, vyznával lásku a který jí nikdy nenechal přečíst. Nedojal jí však. Pak narazila na schránku, která se dala otevřít jen heslem.

Celou noc se trápila jeho odhalením, až u počítače usnula.

Ráno tu bylo zase spousta „pošty“. Teď počala vyhledávat nemocnice, které se léčbou závislosti zabývaly. Posílala peníze tímto směrem. Odpoledne se zase pustila do odhalení té šifrované schránky. Systematicky probírala život, co prožila s Olafem. Sefiaja, Omer, Morten, Carmen, Irima, to vše byla neplatná hesla. Pak se zatoulala do začátku, až k prvnímu dni.

Olaf řekl: ten pohled měla také ráda, slané a suché moře. Zkusila to. Schránka se otevřela. Byla velice obsáhlá a Julie se mohla přesvědčit, že Eduardo měl pravdu. Tady našla i hesla kont podílníků. Teď si již hrála s miliony. Bylo neuvěřitelné, co ti lidé nashromáždili peněz. Za několik životů by je nemohli spotřebovat. Několik hodin dopoledních jí již k práci nestačilo. Trávila tu celé dny a půlky nocí. Peněz měla dost, teď jí docházely adresy, kam by je mohla posílat.

Několik milionů poslala městu Puerto Peñasco na stavbu nemocnice. Pak se věnovala vyhledáváním sirotčinců, domovů, co se staraly o opuštěné děti, přispívala na výzkum rakoviny a jiných nemocí, ale konta byla bezedná. Najednou jí napadlo, že ztratila pojem času. Počítala dny, co tu strávila. Od toho okamžiku, kdy odvezla Beatriz, uběhlo deset dní. Deset dní neviděla Eduarda. Bylo krátce před polednem a najednou po něm zatoužila. Denní poštu již rozeslala a konta podílníků byla, když ne zcela, tak značně pohublá. Nasedla do vozu a jela do La Choya. Zastavila před svým domem. Ženské všude uklidily a to, co mohly oželet, tím znovu dům zařídily. Vál ten východní vítr, který měla ráda. Osedlala koně a projížděla poloostrovem. Na každý kout tu měla vzpomínku. Vítr čistil její duši, byla šťastná. Teď, pomyslela si, se můžu rovně podívat do očí muže, kterého miluji. Pobídla koně na cestu k jeho domu.

Eduardo nebyl doma. Od žen se dozvěděla, že jel do Puerto Peñasca, že jel za ní. Byl jak tělo bez duše, doňo Julie, vysvětlovaly. Dlouho se nerozmýšlela a rozjela se za ním. Když došla k tomu místu, kde musela k domu Gustavsona zahrnout doleva a plácek před domem se studní tu ležel jako na dlani, spatřila dva muže. Jednoho znala. Byl to Rolack, ten kulturista. Druhého neznala. Byl to tmavý muž s jasnými očima, trochu tělnatý. Rozhlíželi se před domem, ale pak zašli za něj, tam, kde byla ohrada pro koně, kde začínala poušť.

Pak zaslechla Julie nečekaný řev motoru. Neměla tušení, co to může být, ale v tom okamžiku za domem vzlétla helikoptéra, nabrala výšku a zmizela za obzorem. Zvířila spoustu pouštního písku, který dlouho usedal na střechu domu. Srdce se jí sevřelo zlou předtuchou. Došla k domu a zastavila u ruského vchodu.

Ani dveře vozu nezabouchla, jak spěchala. Nemusela však již spěchat...

V kuchyni našla v kaluži krve hospodyni. Byla mrtvá. Chudák stará žena nesla na těle stopy násilí. Ne však sexuálního, ale brutálního. Julie nad ní stála jako socha viny. Co mohli po ní chtít, vždyť to byla stará, bezbranná žena? Pomyslela si, že musí zavolat policii. Šla do pracovny. To, co zde spatřila, bylo nad její síly. Vše bylo rozházené, počítač rozmlácený a uprostřed místnosti, na jejím křesle seděl, provazy přivázaný, Eduardo. Jeho tělo bylo do půli nahé a neslo stopy mlácení, pálení a i řezné rány tu byly k poznání. Nehty u rukou byly vytrhané a zuby měl vymláčené. Již nežil.

Kdyby to chtěl být jen zlý sen, prosila Boha. Sen to však nebyl. Pojednou zaslechla zase zvuk motoru. To tupé rachání, co zaslechne nejdříve břicho a pak se teprve donese k uším. Helikoptéra se vrací, blesklo jí hlavou a aniž by přemýšlela, vyběhla z domu, skočila do vozu a zmizela hadí ulicí ve městě. Když se vůz zastavil, nevěděla zpočátku, kde je.

Někdo klepal na okno fordu. Tu hezkou, mladou, plačící tvář znala. U auta stál Antunes. Nevědomky zastavila u zámečnické dílny mistra Vicenta. Vystoupila a objala chlapce:

„Co pláčeš, vždyť máti je již doma, nikdy ti ji již neodvedu,“ utěšovala, sama po útěše toužíc.

Chlapec však vzlykal a nebyl k utišení, až po chvíli porozuměla jeho slovům, smáčeným slzami:

„Maminka je již dva dni mrtvá a táta se od ní nehne ani na krok, nechce ji opustit, já nevím, co mám dělat. Señora Julie, jen vy nám můžete pomoci,“ nařikal Antunes.

Julie vběhla do dílny a dále do bytu. Všude byl již cítit mrtvolný zápach. V obýváku se zastavila u skříně s nápoji. Popadla nějakou pálenku, nalila plnou sklenici a naráz ji vypila. Pak znovu nalila, vešla do ložnice. V těch vedrech, která tu byla normální, mrtvola Beatriz po dvou dnech příšerně páchla. Donutila Vicenta

prudkým třesením jeho těla, aby se vzpamatoval. Pak do něj nalila pálenku a počala mrtvé tělo balit. Nehašené vápno, napadlo jí. Musím ji dopravit do La Choya. Neptala se na mínění, jen rázně poroučela. Oba, muž i chlapec, jí pomohli s páchnoucím balíkem do vozu. Otevřela zadní dveře, sklopila zadní sedadla a mrtvé tělo společnými silami naložili. Pak vydala rozkaz k větrání a k úklidu domu a odjela.

Takhle jsem již tuto ženu jednou vezla, vzpomněla si. Když míjela dům Gustavsona, zase zahlédla oba muže. Jejím vozu nevěnovali pozornost. Určitě se na vše možné vyptávali, ale jaké má auto, se asi nezeptali.

V La Choya jela rovnou k Mayorovi. Vše mu řekla. Nešetřila se a neomlouvala se. Mayor se na podrobnosti nevyptával. Zavolal několik mužů. Jedné skupině nařídil pohřbít tělo a na hrobku nechat napsat „Zde odpočívá naše drahá Julie“. Muži se měli postarat o to, aby tomu celá vesnice věřila. Druhé skupině nařídil doprovodit Julii k vlaku. „Tam na „dlouhém kopci“ nasednete za jízdy do nějakého vagónu. Vlak tam jede za hodinu, to stihnete. Jede až k hranicím Spojených států.“ Pak ještě nařídil, aby ji nespustili z očí, dokud jí nezajistí ilegální přechod hranic. Pak se obrátil k Julii:

„Děvče, tohle sis nezasloužila. Jen tvá dobrotá tě přivedla do takového neštěstí. Pro všechny jsi zemřela a máš u nás hrob. Pro mne však budeš žít věčně. Kdybys cokoliv potřebovala, co bych ti mohl splnit, obrať se na mne. Jdi s pánem Bohem.“ Stařec ji objal a Julie spatřila perličky v jeho staré tváři...

Portero, jižní Kalifornie 1992

Farma Maria v jižní Kalifornii ležela tohoto dne pod mraky, a silnice, která byla normálně plna prachu, byla dnes plna bláta.

Silnice spojovala městečko Portero a okolní farmy se San Diegem. Mladíci Henrico a Johannes seděli na obloukovém mostě a nohama klátili nad vyschlým řečištěm. Byli to vyzábílí jinoši, jak to v devatenácti letech bývá.

Něco leželo ve vzduchu. Černá kuchařka Debora dělala již od rána, že bratry nevidí. Pakovala kufr Juárezově neteři Mary, která, celá uplakaná, si také chlapců neвшímala.

Fernando Juárez měl připravený svůj vůz, a nosil zavazadla, která mu Debi podávala. Mary byla na svých patnáct let již dospělá mladá dívka. Psal se rok 1992. Léto se chýlilo ke konci a tím i školní prázdniny. Byly to nejkrásnější prázdniny, které hoši na rodné farmě prožili.

Teď se něco dělo. Nikdo s nimi nemluvil a tak přemýšleli, co tak asi mohli zase provést.

„Myslíš, že si toho všimla?“ s povzdechem houkl Johannes. Již delší dobu ho trápilo svědomí...

Po skončení semestru se s velkou slávou vrátili na farmu a byli srdečně přivítáni celým osazenstvem. Po matčiných objetích a otcově chlapském poplácání po zádech přišla na řadu jejich největší důvěrnice Debora, pak Diego a Carina, Fernando přišel s hráběmi a za ním přiběhla Mary, jeho neteř. Ale, jaká to změna!

Když ji Henrico spatřil, stal se malý zázrak. To nebylo to děvče, s kterým kdysi čůral o závod, to byla půvabná dívka okouzujícího úsměvu. Cítil, jak se pomalu začíná potit a z neznámých důvodů i stydět. Přesto ale nemohl od ní odvrátit oči. Mary, která také bratry pozdravila, po vřelém objetí Henrica poznala změnu, která se ním stala. Netušila však, že se mladý muž právě zamiloval.

Debora již volala ke stolu, k mohutnému masivnímu stolu pod oknem v kuchyni. Obrovská plotna se prohýbala pod spousty pokrmů, na kterých si dnes Debi obzvláště dala záležet. Hovor rodiny se točil kolem mládenců, museli vyprávět, co vše za ty dlouhé měsíce, co strávili v Los Angeles na universitě, prožili.

Oba chlapci studovali hospodářství, daňové zákony a informatiku. Měli velice dobré vysvědčení a otec Johann, pán domu, byl velice šťasten.

Marie, jeho žena, pohledem laskala ty krásné obličejky svých synů. Byla vždy trochu v rozpacích, protože nebyla vždy schopna hochy rozeznat. To dokázala z celé rodiny jen Debi. Marie často přemýšlela, zda by neměla být trochu žárlivá na tu dobrou černou ženu, vzpomněla si pak na své mládí, kdy její důvěrníci také nebyli rodiče.

Debi ale milovala paní domu nade vše a vždy o všem matku informovala. Marie byla velice chytrá a vnímavá žena a matka, nikdy ani slovem nebo náznakem neprozradila, že zná tajemství a starosti svých synů. Dobře věděla, že za Debi chodí jen s takovými lumpárny. To, co pro ně bylo skutečně důležité, s tím přišli vždy za ní. Často přemýšlela, co asi dělá Markus, její třetí ztracený syn. Jak dobře by mu bylo mezi nimi a mezi jeho bratry. Věděla dobře, že chlapci cítí, že jim někdo chybí. Ta spolčenost duší mezi dvojčaty ji někdy fascinovala a někdy naháněla i hrůzu. A mezi trojčaty to musí být také tak. Jak často si říkala, že chlapcům řekne o jejich bratru, který vyrůstá někde v Evropě, ale neměla dosud tu sílu a odvalu.

Proto ji velice zamrazilo, když Debi jednou vyprávěla, že si hoši myslí a pevně tomu věří, že mají ještě jednoho bratra. Letos, řekla si u společného stolu, jsou již dospělí, letos v létě, při pěkném počasí, si s nimi vyjedu na koních a budu jim vyprávět o Madridu. Rozhlédla se po stolujících. Toto byl její malý svět. Farma s jejími obyvateli, její manžel, Johannes a Henrico. Johann, kterému dala všechnu svou lásku a který byl hlavní

postavou v jejím životě, měl štěstí v podnikání a vydělával dost peněz, takže si tak krásný domov mohla vytvořit.

V tomto jejím malém světě velice rád žil. Někdy mu vyprávěla o svých plánech, jak farmu zvelebit nebo zkrášlit, někdy to ale i zapoměla, ale Johann byl vždy se vším srozuměn. Její největší hrdost byla, že se jí podařilo, s pomocí Fernanda, který byl na slovo vzatý odborník, vybudovat chov koní a měla již spoustu zákazníků. Nebyli to sice žádní slavní závodní koně, ale dobře prodejné pro dcerušky bohatých občanů Kalifornie, které si přály jezdit, i pro jejich paničky.

Ale hlavní odběratel byla kalifornská jízdní policie, která hlídkovala na nedalekých mexických hranicích. Výdělek byl tak velký, že Marie mohla platit služebnictvu výplaty, což jí dodávalo sebedůvěry. Měla do té doby pocit, že celou farmu financuje Johann jen pro její zábavu. Byla rovnocenná partnerka svého muže.

A teď, když ji chlapi již tolik nepotřebovali a stejně skoro celý rok nebyli doma, měla ve svém světě důstojnou pozici. Byla velice oblíbena v celém okolí a její bleší trh, který pořádala každoročně o letních prázdninách, byl velice proslaven. Ze všech farem a i ze San Diega přicházeli lidé kupovat, hlavně také proto, že věděli, že celý výdělek z trhu věnuje Marie na dobročinné účely. Ještě pět týdnů a pak se trávník na obou stranách řečiště promění v pestrý roj lidí, stánků a hromady věcí, co jedni již nepotřebují a jiní rádi koupí. Johannes a Henrico jí vždy rádi pomáhali a vše profesionálně organizovali. Marie vždy poznávala při té příležitosti jejich silné vůdčí povahy. Byla si zcela jista, že půjdou životem plným úspěchů.

K jejich chytrosti, bystrosti, dobrotě a vysoké inteligenci se musela jako Boží dar přičísti jejich spanilá krása. Dokázali stáhnout do svých kolejí všechny lidi, kteří je znali. Jistě, inteligenci zdědili hoši po rodičích, které neznala, ale dobrota a slušné chování je jistě její zásluha, to jí nikdo nemůže vzít.

„Mum, kde jsi?“ otázka Johannese ji přivedla ze snění zpět ke stolu. Celý stůl se otfásal smíchem a příčinou smíchu byla Maria, Juárezova vnučka. Všichni jí říkali Mary, protože jednu Marii již na farmě měli.

„Ale chlapče, přemýšlela jsem právě, jak šťastný je můj život. Dnes, když jste se vrátili zase domů, ty chvíle, když jste vyrůstali, na tu velkou lásku, kterou ještě stále s vaším otcem k sobě cítíme, a na všechny naše milé lidi, kteří pro nás pracují.“ Debora si utěrkou, která byla plná omáčky, začala vytírat oči a způsobila prapodivnou změnu se svým obličejem.

„A čemu se vy tady tolik smějete?“

„Tady Mary říká, že se bude brzo vdávat. Henrico je její vyvolený a protože on se to teď právě dozvěděl, kouká jako zajíc. Marie pohlédla na nevinnou tvář překrásné Mary a po té se zahleděla na Henrica. Ihned pochopila, že to koukání jako zajíc je láska. Pohládila ruku svého syna, sedícího po její levici.

„Johannesi,“ vlídně se usmála, „za city se nikdo nemusí stydět. City jsou nejkrásnější vlastností. Dělají z nás lidi.“

Pak se ale začala hlasitě smát, což byl jakýsi krutý přechod od slov plných něhy a moudrosti, které právě pronesla. Zahledla totiž Debi, která zase dojetím popadla druhou utěrku, tentokrát od špenátu a zdokonalila svůj make up. Všichni sledovali matčin pohled a propukli v horoucí smích. A tak se mohli ti mladí lidé, Henrico a Mary, okukovat zcela nerušeně.

Družná zábava u stolu se protáhla až do večera. Mary a Henrico se vytratil jeden po druhém z kuchyně a stáli opření o most a pozorovali vyschlé řečiště.

Byl krásný teplý den a obloha se začala připravovat k večerní přehlídce barev. Lehký vánek přinášel, nasycen mexickými, exotickými vůněmi, sladkou touhu dalek. Celá farma stála v plném květu. Sytě zelený, uměle zavlažovaný trávník tvořil paletu fantastického malíře, který do široké otevřené krajiny, kde převládala jen žlutá a temně rudá barva, vložil svěží tón života.

Budovy stály pěkně naskládané kolem cestiček a paloučků a místy se schovávaly za křovisky, obsypanými květy všech odstínů a vůní.

Mary se vyptávala a Henrico vyprávěl. Její otázky byly věcné a vtipné a jeho odpovědi zacházely do všech detailů, byly zdlouhavé, barvitě a veselé. Oba mladí lidé měli bezstarostný život, nepočítáme-li starosti s dospíváním. Henrico se nemohl nabažít pohledem na Mary a ona zase přivírala oči, aby mohla vychutnávat jeho hlas, který jí zněl hebcem a medově omamně...

Obloha již dávno dohrála poslední akt představení, v oknech se začalo svítit, ptáci již také ukončili večerní koncert a přes můstek přicházel Fernando.

Mary dala Henricovi okamžitě pohledem najevo, že musí jít. Fernando Juárez došel až k mladým lidem. Byl to statný muž černých jiskrných očí a lesklých havraních vlasů. Mohutný knír nesl jiskřičky šedivých fousků a jako jediný prozrazoval jeho věk. Bylo mu již skoro padesát. Dvě vrásky na čele pokáraly Mary, že by měla již být doma, a šibalský úsměv vyčetl mladíkovi, aby si vyvolal v paměť dobré mravy, které mu jeho drahá máti, señora Marie, vštěpovala do paměti již od mlada.

„Promiň, Fernando, úplně jsme zapomněli na čas, byli jsme tady s Mary tak zabráni do povídání, že nám to ani nepřišlo. Vždyť ona je již úplná tma, kam jsem dal oči. Fernando, opravdu se na nás nezlob!“ prosebně se omlouval Henrico.

Ale Fernando byl daleko od toho se zlobit. Věděl, jak je Mary pohledná a zábavná dívka, a dovedl si dobře představit, jak se synovi jeho pánů musí líbit. Přestože nebyla jeho dcerou, cítil povinnost se o ni starat a snad ji později i dobře zaopatřit. Nebyl si jistý, zda Henrico, syn bohatých rodičů, by mohl být vážná známost pro jeho neteř. Vycházel s panstvem velice dobře a na jeho rady a názory se bralo ohled, jako by byl rovnocenný člověk, a to již po dlouhá léta, ale jeho opatrnost a zkušenosti jeho vrstevníků na jiných farmách mu radila být ve střehu.

„No, no, nestalo se nic tak zlého, ale zítra je také ještě den, kdy bude svítit slunce, ptáci zpívat a koně ve stáji se již třesou nedočkavostí, aby se s vámi mohli prohánět po pláních... Jo, když jsme u toho projíždění na koních, nejezděte tam dolů, včera tam jízdní policie zastřelila nějakého pašeráka Mexičanů. Bylo to dost divoké, v nějakém starém nákladáku našli namačkáno asi dvacet lidí. Tři byli již mrtví horkem a nedostatkem vzduchu!“ řekl Fernando, poplácal Henrica přátelsky po ramenech, vzal láskyplně Mary za ruku a odcházel přes most k ubikaci.

Řekl-li „tam dolů“, vědělo se všeobecně, že se mluví o mexické hranici. Tvořil ji plot farmy o délce sedmi kilometrů, majetek rodiny Fischerových a zároveň státní hranice.

Kalifornská jízdní policie byla nejenom dobrou zákaznicí Marie, ale pro časté pokusy pašeráků lidí o přechod hranic byla na pozemku farmy neustále přítomná, což za ta dlouhá léta vedlo k navázání mnoha přátelství. Většina přechodů byly nevinné pokusy chudých obyvatel Mexika, kteří se snažili přechodem do USA zlepšit zoufalou hospodářskou situaci ve své rodné zemi a pokud se jim přechod zdařil, nechali se zaměstnat za hladovou mzdu, čehož mnoho farmářů a podnikatelů využívalo a za dodávku „čerstvého zboží“ dobře platili. Střetávaly se tu různé zájmy. Hladoví lidé ochotní za každou cenu pracovat, malí i velcí podnikatelé, kteří nechtěli, nebo si nemohli dovolit platit hodinový plat diktovaný odbory, překupníci, kteří vyžadovali vysoké poplatky za převod, a samozřejmě jízdní policie, která tomu všemu měla zabránit. Skoro marný a neustále znovu se opakující boj.

Henrico se zahleděl za odcházející dvojicí. Měl Fernanda velice rád, od dětství ho doprovázela jeho přívětivá povaha. Nikdy, když chlapci potřebovali třeba pomoc se správkou kola, neudělal práci za ně, ale trpělivě, skoro pedagogicky je přiměl k tomu, aby si poradili sami. Dokázal být dítětem, když byli ještě malí, bral vážně jejich pubertální starosti a tvářil se důležitě, když chlapci přišli na to, že mají hlavu na přemýšlení. Ale Mary, co se to s ní stalo? Henricovi ani na mysl nepřišlo, že by se v něm probouzela láska k děvčeti. Jen mu připadalo, že je jiná, zajímavější, že její slova říkají jen věty, které rád poslouchá, které mu lichotí. Nad mostem vycházel měsíc a prosvěcoval Maryiny černé, ve větru vlající vlasy. Jeho oči, podobné dvěma uhlíkům, sledovaly tu krásu, dokud strýc s neteří nezašli do domu. Pak si hluboce povzdychl. Ještě netušil, co bolestí umí láska natropit.

Byly asi dvě hodiny. Měsíc mezitím zašel a do tiché vlašné noci zaduněla kopyta několika koní. Marie se vzbudila jako první.

„Johanne, vstávej, hoši z hranic, asi zase někoho hledají.“

Johann vyskočil z postele a rovnýma nohama vklouzl do kalhot a košile, aniž by si sundával pyžamo. Byl to velký, trošku korpulentní muž, a přestože byl vždy v dobré náladě, ranní vstávání a tyto noční přepady ho dělaly mrzutým. Marie to dobře věděla, a proto v těchto situacích mluvila velice málo, vydávala jen strohé pokyny a informace.

„Asi zase někdo přešel hranice.“

„Nó, co by to mohlo být jiného v tuto noční dobu,“ mračil se Johann a Marie se za ním potutelně usmívala. Měla tuto jeho bručivou náladu vlastně docela ráda, protože o to milejší k ní byl, když se rozzářilo slunce v jeho očích.

Měl tmavomodré zasněné oči, kterými na sebe vše prozradil, i to, co si chtěl nechat pro sebe. Byly to jeho oči, které Marie před lety spatřila v zástupu jiných chlapců, kteří se o ni ucházeli. Jeho chování a řeč jeho těla říkaly ne, ale oči nestydatě prozrazovaly, jak silně po ní toužil. Od těch dob se nezměnil. Přibyla léta, i váha ukazovala více, než by měla, ale oči zůstávaly stále stejné – zasněné a pravdomluvné.

Dole před domem zaslechli volání hraničářů. Než Johann stačil sejít ze schodů, stála již venku Debi s konví kafe a plechovými hrnečky a napájela muže. Měla na sobě jen přehozený župan a na hlavě měla uvázaný šátek, vypadala jako postava z chaloupky strýčka Toma.

„Nic vážného, señore Johanne, mládenci hledají jen jakousi ženu, která se jim ztratila ze skupiny uprchlíků, než ji stačili převést zpět přes hranice,” okamžitě vysvětlovala situaci, protože muži se zabývali horkým nápojem. Na celé příhodě nebylo nic neobvyklého a Marie, která se připojila ke skupince, dobře věděla, že muži rádi využívali těchto situací, protože kafe uvařené Deborou bylo vynikající.

„Que pasa, señor Moreno?” oslovil Johann staršího muže, který se zdržoval trochu stranou ostatních jezdců.

„To se nám také ještě nestalo, señore Fischere. Na staré cestě nedaleko Suché vody jsme objevili „ilegální”. Tak je parta podržela a zavolala pro dogge. Já to říkám stále. Ten nákladák snad pamatuje ještě válku Sever proti Jihu. Jak jsme u Suché vody najeli na skály, co tam prostě na cestě najednou jsou, tak se samovolně otevřely zadní dveře a než jsme stačili oběhnout vůz, tak se nám jedna žena ztratila. Jako pára nad hrncem. Protože Stará cesta vede prakticky přes vaši stodolu, tak bychom se chtěli trochu poohlédnout.” vysvětloval kapitán Moreno a rukou poukázal na skupinu stavení, která tvořila Fischerovic farmu.

Stará cesta, která byla kdysi cestou, ale jistě již před staletím, byla ještě tu a tam při hodně velké dávce fantazie vidět. Místy byla již zarostlá pouštním porostem, který se na zdánlivě mrtvé pláni bohatě všude nacházel. Suchá voda bylo vyschlé jezero, kde se jen za dlouhých dešťů zdržovala voda. Teď vyběhli i chlapi Henrico a Johannes z domu, protože takovou událost si nemohli nechat ujít. Na lávce se objevil i Fernando Juárez s velkou baterkou.

Johann Fischer rozdělil rajony a určil, kdo kde má hledat. Johannes a Henrico dostali za úkol prohledat seník, který byl asi dvacet metrů vzdálen od všech budov.

Bylo to opatření pro případ požáru. Protože se zavlhlé seno někdy může samo vznítit, aby oheň nepřeskočil na obytné budovy a na stáje.

Fernando jim stačil ještě dát baterku, byli již v běhu, aby si při hledání mohli posvítit.

Ostatní se také rozešli určenými směry a Debi běžela do kuchyně chystat občerstvení. Kapitán Moreno, jak se na jeho vysoké postavení patřilo, zůstal stát a dvořil se Marii.

„Señora Maria,” začal se šibalským a svůdným úsměvem, „znám všechny farmy tady v kraji, ale ta vaše, to je snad poslední ráj na zemi. Těch květů a stromů a té vůně se nenajde snad na celém světě, jen tady u vás!”

„Ale señore Moreno, kdepak jste ve světě již byl?”

„No, to byste se divila, señora, nedávno, může to být tak teprve pět let, mne žena donutila se vydat až do Los Angeles, chtěla vidět Hollywood. To vám ale povídám, těch aut a lidí, to prostě nebylo nic pro mne. Máme támhle na suchopáru za Porterem stavení, ještě po pradědovi, kozu a krávu, říkám, ženská, co bys hledala za štěstí ve světě. Ale to od té doby, co mne asi před sedmi lety přemluvila, abychom si nechali zavést elektřinu, pořád kouká do té bedny a já abych všechnu práci obstaral.”

„Do bedny?”

„No přece na tu televizi furt čumí. Abych nezapomněl, señoro Marie, mám vám od ní vyřídit, že má již plno věcí na váš slavný blešák. A nezapomeňte támhle pod těmi stromy zase postavit tu pěknou lavičku se stolem, jako vloni. Mám již napáleno přes pět galonů tequilly, abychom mohli tu slávu zapít. Vašemu pánovi señoru Johannovi také moc chutnala!”

„Chutnala? Pokud si pamatují, bylo mu týden špatně!”

„Ať vás ani nenapadne to svinstvo zase přinést, vezměte si tady radši sendvič s tuňákem a vypusťte ty hloupé nápady z hlavy!” vložila se do hovoru Debora, která již přinesla občerstvení.

„Ale señora Debi, tak jako vy umíte uvařit kafe, tak já umím udělat pálenku. Nikde v kraji nerostou tak šťavnaté agavy, jako u mne, na suchopáru. To je radost pálit.”

„Jen si palte, señore Moreno, a také si to tam hned vypijte, když tam máte tak sucho. Ale to asi stejně pořád děláte, jinak by vám ženská neutekla z auta a nezmizela jak pára, jak říkáte. Asi ji odehaly ty výpary z té vaší pálenky !” neodpustila si dloubnutí, ale señor kapitán již nevnímal, protože se zabýval vychutnáváním sendviče.

Chlapi dorazili k seníku a otevřeli skřipající vrata. Henrico prohledával spodní část prostoru a Johannes vylezl po žebříku nahoru. Tady byla ještě větší tma než dole.

„Henrico, hoď mi sem baterku, vůbec nic tu nevidím!” volal dolů na bratra.

„Počkej, jen co to tady prohledám,” odpověděl směrem nahoru a prošťourával všechny kouty. Nikde nic neviděl, jen ta vůně sena byla všude. Omamná, jak dokázalo seno vonět jen v noci. Vylezl tedy také po žebříku za Johannesem. Chlapi začali prolézat kopy sena, klouzalo jim to, než se dostali nahoru a s výkřikem zase sjížděli dolů, když se konečně nahoru vydrápali. Svítili všude baterkou.

„Počkej,” zašeptal Johannes, „puč mi tu lampu, něco jsem viděl.”

Nechal kužel světla klouzat směrem, kde se zdálo, že něco objevil. Krve by se v mládencích nedořezal. Ze zadní části seníku na ně svítily dvě vylekané oči. Teprve po chvíli rozeznali, že se tam schovává žena. Nebyla to žádná mladice, zanedbaný a ošumělý zevnějšek, a hnědé vlasy měla plné sena. Seděla a ani se nehýbala. Měla strach, to bylo chlapcům jasné, ale nedělala žádné pohyby, které by naznačovaly, že by chtěla utéci. Poddala se situaci a němě prosila o pomoc.

„Nebojte se, seňora,” oslovil ji ve španělštině Johannes, což přivedlo k údivu jeho bratra, protože věděl, že španělsky ze zásady nemluví, „my vás neprozradíme!”

„No promentas lo que no puedes cumpedir, neslibuj, co nebudeš moci splnit,” zdůraznil ještě jednou v angličtině Henrico, protože si nebyl jist, zda mu bratr rozumí.

„Dios mío, pane bože, pomozte mi! Vodu, máte trošku vody?” Žena byla zesláblá, byla asi tak třicátnice, možná čtyřicátnice, a byla to pohledná osoba. Na nohou měla něco, co dříve byly asi docela pěkné boty, teď ale již službu, kterou měly plnit, to jest chránit chodidla, dávno nesplňovaly. Měla nohy zakrvácené a špinavé. Přesto ale působila na chlapce jinak, než Mexičanka. Ty uprchlíky znali. Ti byli klidnější, protože věděli, že se jim nic zlého nestane, že budou zase převezeni zpět přes hranice, popřípadě dostanou najíst a napít, pak někde prospí den a večer se zase pokusí o přechod.

Tato uprchlice však měla takovou úzkost ve tváři, že s ní chlapci pocítili soucit.

„Paní, vy jste přišla z Mexika? oslovil ji španělsky Henrico.

Žena kývla.

„A jste Mexičanka?”

„No.”

„Ale španělsky rozumíte?”

„Si.”

„Odkud tedy pocházíte?”

„Española i Maroko, señore.”

„Byla jste proti své vůli v Mexiku?”

„Si.”

„Hledá vás tam policie?”

„No, no, dios mío, no!” Žena sebou polekaně trhla a pohlédla přes rameno, jako by ji v kupě sena mohl někdo pronásledovat.

„Nech toho blbého vypyptávání, musíme jí pomoci. Vidíš, že má strach a hlad a žízeň!” vložil se do výslechu Johannes v angličtině.

„Řekni jí, ať tu počká, že jí něco přineseme!”

„Řekni jí to sám, umíš zrovna tak dobře španělsky jako já,” odsekl Henrico.

„Jak si to vlastně představuješ, co řekneme otcí, a señor Moreno se také bude vypyptávat, obzvláště, když tu budeme tak dlouho?”

„Kapitán Moreno se již dávno zabývá sendvičem a vychutnává Debino kafe a na nějakou ztracenou ženu již ani nemyslí. A máti nám určitě pomůže, znáš ji přeci,” důrazně a pomalu odsekal slova Johannes, aby bratr pochopil, že to myslí vážně. Žena se dívala z jednoho chlapce na druhého, vlastně jen po sluchu na věty, kterým nerozuměla, protože byla stále v kuželu lampy, oslněna.

„Dobře, ať je tedy po tvém,” zahučel Henrico, „paní, vy tady teď počkáte a my vám přineseme něco k jídlu a pít a pak se uvidí dále. Naše máti vám jistě pomůže, je to dobrá duše a strašně ráda pomáhá lidem – tak se nebojte a uklidněte se, paní, my se o vás určitě postaráme,” odpověděl bratru anglicky a na cizinku mluvil již španělsky.

Po té rychle slezli po žebříku dolů, vyklouzli ze stodoly, ale vrata nedověřeli, aby je neprozradilo skřípání, až se budou vracet, a vykročili směrem k domu, na palouček, kde se již mezi tím všichni zase sešli. Kapitán Moreno je již vyhlížel.

„A tady jsou, Mr. Johannes a Mr. Henrico, jakpak jste pochodili? Dnes má seňora Debi obzvláště dobré kafe. A sendvič také ještě jeden zbyl, musíte si ho rozdělit, byly moc dobré, nemohl jsem odolat a dal jsem si třikrát. A také jsem vás zapomněl přivítat zase doma, chudáčkové, jistě tam v tom Hollywoodu musíte zkusit rámusu a zápachu!”

„Našli jste něco podezřelého, chlapci, byli jste tam nějak dlouho?” oslovil je otec.

„Ale... ale asi tam bylo hnízdo svišťů a tak jsme se trochu zdrželi, vůbec před námi nechtěli utéci!” trochu koktavě ze sebe vypravil Johannes.

„Jo, jo, to jsou pěkné potvory, asi tam mají mladé a brání je,” podotkl Moreno a hrábl po posledním sendviči, „u nás na suchopáru jich máme hejna. Tak se nezlobte pro to noční obtěžování na vaší farmě, chlapi,

my se tedy zase rozjedeme ke stanici. Pro jednu ženskou si nezlomím nohu a abych nezapomněl, děkujeme za pohostění," řekl a vyhoupl se, obtěžkán kafem a dobrým jídlem, na koně.

Marie zkoumavým pohledem přejela po synech. Zнала je dobře. Věděla, že Johannes lhal. Henrico si pozorně prohlížel prázdný táč po chlebech, jako by se mohlo stát, že jeden toast přehlédl, nebo jako by mohl ostrým pohledem vykouzlit nový.

„Také musí všechno sežrat, kapitán břichatý!“ rozhořčil se.

„Ale Henrico, vždyť mám v kuchyni celou mísu pro vás schovanou, to bych nesměla toho pálenkáře znát,“ smála se Debora a čiperně vyrazila k domu. Bratři chtěli jít za ní, ale matčino zakašlání je přinutilo se otočit na patě a zůstat stát.

„Tak Johannesi, teď mi řekni pravdu!“ vlídně oslovila svého chlapce.

„Mum, musíme jí pomoci, má hlad a žízeň, byla proti své vůli v Mexiku, ale pochází ze Španělska nebo z Maroka a má strašný strach!“ rozčilením koktal Henrico, což Johannese trochu zarazilo, protože měl dojem, že se o osud cizí ženy nezajímá tolik jako on.

„O čem mluvíš, chlapče?“ méně vlídně sekla otázku matka.

„No tam v seníku je ta žena, co patrola u nás hledala. A jestli jí nedáme hned něco k jídlu, tak budeme mít na seně mrtvolu.“

„No, tak rychle se na hlad neumírá, ale do toho se vám nebudu plést, to si tu vyřídíte s matkou. Dejte té osobě najíst a já ráno zavolám Morenovi, aby si ji vyzvedl!“ ponuře zabručel otec Fischer a bez kladení dalších otázek se rázným krokem vypravil zpět do postele.

Zavrtá se do deky, sebere i její díl postele a okamžitě usne, v duchu se usmála Marie. Ráno se zavře v kanceláři a zahloubá se do novin a obchodních a burzovních zpráv, nechá si hlásit od svých makléřů, parádních sekáčů v tmavomodrých oblecích, údaje a hodnoty akcií, běžící na pěti počítačích, sám v kostkované košili a v nejpohodlnějších kalhotách, a na nějakou „osobu“ schovanou na seně si ani nevzpomene. Její manžel, celý její svět.

Ale teď jí tady synové připravili další dobrodružství. Další problém, který musí řešit. Pane Bože, jak ráda žije v tomto malém světě, ve kterém láskyplně a moudře vládne. Něžně vzala syny za ramena, jeden vpravo, druhý vlevo, sama již o hlavu menší a odcházela s nimi k domu.

„Tak, nejprve dáme té osobě najíst a napít,“ řekla.

Farma Maria se probouzela do nového dne.

Nový den začínal jako vždy v kuchyni. Sotva se slunce na východě, nad strohou ale překrásnou pustinou, počátkem to Sonorské pouště, vyhouplo z nočních toulek, stála Debora již v kuchyni a připravovala snídani.

Vonělo to po celém domě.

Když se zamyslíme nad americkou snídaní, zjeví se nám stádo koní a jejich honci, kteří vydatným jídlem zabezpečují svému tělu dostatek síly na celý den, protože si nejsou jisti, zda do večera nějaký pokrm dostanou. Nebo kočovné povozy, co od ranního slunka táhnou a táhnou širou plání a nevědí, kdy najdou místo k táboření.

Přestože obyvatelé toho tajemného kontinentu, Ameriky, již dávno nikam netáhnou, ty snídaně jim z těch dob zůstaly.

Špek, vejce pečená po obou stranách, vařená a míchaná, párečky a strouhané brambory křupavě opečené, bílé teplé toasty, měkké jako vata a plovoucí v másle. Med, zavařeninu a konve černé kávy.

Přestože měla Debora za sebou rušnou noc, nepřispala si ani o chvilku.

Tu ženu, co chlapi v noci našli na seně, společně s paní domu napojili a nakrmili a poté ji ubytovali v domku, který stál u bazénu.

Bazén byl umístěn před hlavním domem, ale jelikož tu trávník vytvářel jakýsi pahorek, nebyl vidět.

Také skupinky pěkně posazených keřů tvořily jakési soukromí pro toho, kdo se tu zdržoval.

Na farmě byl jakýsi nepsaný zákon, kdo a kdy si směl zaplavat. Chlapci tam chodívali ještě před snídaní, manželé Fischerovi krátce před obědem a v odpoledním klidu byl k dispozici personál. Večer, při horkých dnech, pak býval používán všemi.

Proto také šťavnatě plácnutí a pak ještě jedno ohlásilo Debi, že chlapi se již koupou. Když bývali ještě malí, koupali se nahatí, dnes se již úzkostlivě halili do koupacích plášťů.

O oné tajuplné ženě nevěděli, protože hned jak zařídili, aby jí byla poskytnuta pomoc, šli spát.

Snídaně nebývala společenská záležitost jako oběd a večeře. Debora prostřela stůl, každý člen farmy tu měl své místo, a na bufetu, masivnímu kusu nábytku, o kterém tvrdila, že je dovezen až z Evropy, nachystala všechny pokrmy. Měla k tomu účelu tepelné desky, aby jídlo nevystydlo. Postupem rána chodili osadníci a nandávali si sami lahůdky a ona, většinou sama, jim dělala společnost.

A věru lepší sekretářku nemohla farma mít. Měla všechny termíny v hlavě, jedno, zda to byl Johann, pán domu, nebo Fernando, zahradník.

Chlapci vběhli do kuchyně ještě mokří a hned se vrhli na pokrmy. Ještě než stačili usednout ke stolu, měli již pusu plné. A tak pozdrav, který patřil Deboře, zněl asi takto:

„Hmndobhmré-itro!“

To byly ty nejkrásnější chvíle pro dobrou duši domu. Tělnatá, vlídná, vždy v dlouhé sukni a s čist'ounkou naškrobenou zástěrou. Její široký, černý a hezký obličej byl stále usměvavý. Stála za chlapci a nalévala pomerančovou šťávu a kávu. Nezdržovala žádnými otázkami, protože věděla, že dokud se mladíci nenasytí, je to zcela zbytečné. Jakmile jim však zbyl dech na první slova, okamžitě jim počala připomínat práce a pochůzky, které měli z minulého dne naplánované, nebo které by měli, podle ní, zařídit. Byla zvyklá vše dvakrát i třikrát zopakovat, protože věděla, že mládí je zapomnětlivé.

„Tak pánové, až dojdete, tak dojdete k bazénu do domku a ...“ nestačila dopovědět.

„Vždyť jsme již vykoupání, to nevidíš, jak to z nás teče? Normálně si toho vždy všimneš!“ dvojhlasně žvýkali slaninu.

„To se nebojte, že jsem si toho nevšimla, já jen již dávno nic neříkám. Tak až to sníte, tak dojdete se snídaní do domečku, máte tam toho vašeho nočního hladového hosta. Táhle je tác a na něm vše potřebné,“ ukázala na malý stolek, který při stolování sloužil na odkládání nádobí.

„Noční host? Ach jo, ta paní. Jak se jí daří? Daly jste jí najíst?“ staral se Johannes.

„Myslíš, že ji otec nechá odvést zpět, k tomu Morenovi? Nevím proč, ale nějakým způsobem mne zaujala. Ani lítost to není, něco, co si nedovedu vysvětlit,“ s plnými ústy huhňal Henrico a nastavil Debi hrnek, aby mu mohla nalít kávu.

„Hm, ten pocit mám také, jako kdybych její oči již jednou viděl. Má takový věrný, pravdivý pohled. Debi, co říkáš máti, bude ji moci pomoci?“ staral se Johannes a stál již zase u příborníku a naplňoval si jídlem nový talíř.

„Co říkáš seňora Maria, to nevím, daly jsme jí večer nové ošacení, ustlaly postel, popřály dobré noci a šly. Ale vypadá opravdu slušně a její roztrhané svršky nebyly žádné levné hadry. Je to určitě nějaká paní z lepší rodiny. A teď, kluci, máte již břicha plná, dojdete do toho domečku!“ nařídila panstvu Debora.

Mladíci šli. Táč byl štědře naplněn, spíše pro čtyři osoby, ale to bylo u Debi běžné.

Šli jen tak, jak byli u snídaně, Henrico měl bílý koupací plášť a Johannes modrý. Přestože měli spoustu ošacení a co komu přesně patřilo, na to nedbali, dávali si jen pozor, aby nebyli stejně oblečení. Jejich štíhlé vysoké postavy mizely za travnatým pahorkem a v okamžiku, kdy byly vidět jen jejich hlavy, zarostlé černými, vlnitými vlasy, vstoupila do kuchyně Marie. Přistoupila k Debi a společně se za nimi dívaly.

„To je boží dar, takoví mládenci a ještě k tomu dva,“ povzdechla si kuchařka.

Mohli by být tři, myslela si Marie a nic neříkala. Počala se típat v jídle, tak vždy komentovala Debora způsob jejího stravování.

Do kuchyně vpadla s velkým klapotem dřevěných sandálů mladá Mary.

„Brýtro, Debi, dobré jitro, seňora Marie,“ zhurta pozdravila a okamžitě se zajímala o jídlo.

„Mary, kolikrát jsem ti říkala, že prvně musíš pozdravit paní domu a pak mne!“ napomenula ji Debi.

„Jen ji nech, to je v pořádku, je to mládí,“ uklidňovala Marie.

„No a kdy by se to měla naučit jindy než v mládí,“ nedala se odbýt Debora.

„Kluci již snídali? Slyšela jsem, že byl nějaký zmatek v noci. Já spala jako dřevo, říkal mi o tom Fernando. Oni ještě spí? Chtěli jsme se projet na koních.“ Nastalo ticho, protože sousto, které Mary právě vpravila do úst, bylo trochu větší.

„Doufám, že na to nezapomněli. Jé – to tu byla otrava bez nich!“

„Tak pomalu, slečinko. Nejdříve uklidíš u strýce, jsi již dost stará. Carina má dnes velké prádlo. Na koně máte celé prázdniny!“ rezolutně rozhodla Debi.

Žena stála před domem a pozorovala krajinu, která mírně klesala k vyschlému řečišti. Asi tak dvacet metrů pod bazénem končilo umělé zavlažování svůj zázrak a péče se tu ujímala příroda. Kontrast syté zelené barvy a rudé červeně pouště byl překrásný. Na pokraje pouště stál překrásný strom. Ten si získával její pozornost.

Dveře do domku byly otevřené a vzorně ustlaná postel prozrazovala, že je již delší dobu vzhůru. Teď, když byla čistě oblečena, bylo vidět, že je to hezká paní. Hnědé vlnité vlasy byly prošity stříbrem šedi. Postavu měla ke svému věku ještě mladistvou. Johannes, který Henrica jen doprovázel, nenesl táč se snídaní, pocítil opět tu teplou přítulnost k této ženě.

Tu barevnou touhu. Nevěděl, proč ho napadala při myšlence, která se slovem vyjádří – touha, právě barva. Zelenkavá se žlutými a červenými duhami. Ještě mu nikdy nepřišlo na mysl, že by touha mohla mít barvu. Bratři neměli jen stejnou podobu, měli i stejné názory, vkus, myšlenky a touhy. Johannes silněji než Henrico cítil nějakou černou mezeru. Vnímál někoho nebo něco, co mu pokládalo vnuknutí, vzbuzovalo touhu a nebyl to Henrico. Často o tom spolu hovořili. Měli stejné city, znali vzájemné přenášení myšlenek, jen Johannes vnímal ještě něco navíc. Dnes, po zhlédnutí té ženy, prvně vnímal barvu! Žena se otočila po zvuku a spatřila hochy. Ve tváři se jí objevil úsměv. K barvě touhy přibyla nepopsatelně krásná modř. Johannes se zachvěl.

Oči ženy nejprve spatřily bílé a modré koupací pláště, pak zaznamenaly vyzábělé postavy a teprve poté jejich tváře. Nedůvěřivě bloudily z jednoho obličejce na druhý a pak ještě jednou, jakoby pro ujištění. Nejprve psala kniha její tváře údiv, pak úlek, potom strach a nedůvěru a nakonec netušené zklamání. Podoba hochů byla tak ohromující, že zapůsobila vždy na pozorovatele, když je spatřili poprvé, pocitem mámení smyslů. Pro mladíky to nebylo nic nového, setkávali se s tím pomalu každý den. Johannes ale okamžitě poznal ještě něco jiného v jejím pohledu, než údiv návštěvníka cirkusu.

„Buenos días, señora. Debi vám tady posílá snídani. Jak jste se vyspala? Nemusíte se bát, my jsme vás našli v noci na seně. Vůbec si nedělejte starostí, máti to již zařídí. Teď se najeďte a já vám ji pošlu,“ ve španělštině ji pozdravil Henrico.

„Good morning, madam, doufám, že se vám u nás bude líbit. Tak si tady povídejte, já jen něco zařídím,“ doplnil Johannes bratrův pozdrav, jako vždy zdráhaje se mluvit španělsky, a odešel. Henrico věděl, že jde za matkou.

A skutečně. Johannes zlehka pozdravil Mary, která tu v kuchyni seděla u jídla, políbil matku na čelo a poprosil o rozhovor.

„Nemohl bys nechat seňoru Marii v klidu najíst?“ protestovala Debi, ale matka vycítila důležitost synovy prosby a vstala od stolu. Jako vždy v podobných situacích zamířili do jídelny.

„Nezapomeň, že jsme se chtěli projet na koních, Johi,“ stačila ještě zavolat Mary za odcházejícími.

„To pusť z hlavy, děvenko, panstvo něco řeší, a ty syp a dej se do úklidu, já to před obědem zkontroluji,“ nechala se slyšet černá kuchařka.

Jídelna byl, jak se tak říká, parádní pokoj. Nábytek byl starý, mahagonový. Byl to ještě jeden z posledních památek na doby v New Yorku a na Johannovy rodiče. Uprostřed stál stůl s osmi židlemi a pod oknem dva ušáky, pohodlná křesla se stolečkem. Pravou stěnu obsadil svou mohutností příborník a levou zrovna tak nestydatě velká knihovna.

Obrazy a krb.

Koberce. Prázdnost.

Protože se pokoj používal jen o vánocích, nebyl v něm cítit žádný život, a tak působil prázdnotou. Bratři mu již dávno dali indiánské jméno. Pokoj domluvy.

A věru, když se náhodou někdo nacházel v tomto pokoji, věděli všichni obyvatelé farmy, že jde o důležitý rozhovor a domlouvající se nebyli v pokoji domluvy rušení.

Marie usedla na jedno z křesel u okna a Johannes obsadil druhé.

Johannes budil dojem rozrušení a proto se matka v křesle předklonila a vzala jeho ruce do svých.

„Nic, ale opravdu nic na tomto světě není, o čem bys se mnou nemohl mluvit, chlapče. Pěkně se uklidni, srovnej svá slova v hlavě a pak mi to jednoduše řekni!“

Johannes vnímal matčinu něžnost a viditelně se uchlácholil. Popotáhl nosem, jako by měl rýmu, což dělali oba synové při velmi důležitých rozhodnutích a Marie počala mít starost.

„Mum, věříš, že má touha barvu?“ započal rozhovor.

Marie se uklidnila, pochopila, že to není tak velký problém, jakého se obávala. Alespoň pro ni ne. Dávno již věděla, že myšlenkové pochody jejích synů se nacházely v mnohem vyšších sférách, než by ona mohla kdy pochopit. Jejich vysoká inteligence a vzdělání bylo toho příčinou. Ponechávala tedy chápání srdci, které doposud vždy dobře poradilo.

„Touha bývá velká, bývá neutěšená, bývá bolestná. Proč by neměla být barevná? Ty to tak cítíš?“

„Dnes jsem to pocítil prvně, mum, bylo to tak krásné a zároveň tak bolestné...“

„Kdys to pocítil?“

„Dnes, když jsme nesli snídani té ženě, co jsme v noci našli v seníku. Když jsem ji spatřil.“

Marie si myslela, že ten známý, starý strach v tomto okamžiku nepřemůže. Strach, který zrádně a nečekaně svírával její srdce. Strach, že přijde o své syny, které přeci více či méně někomu ukradla. Věděla, že někde ve

světě je žena, která touží po svých dětech. Že Johannes a Henrico mají kořeny úplně někde jinde. Toho „někde“ se bála. V hloubce své bytosti věděla, že to „někde“ jí jednou její syny, její štěstí zase vezme. Že by to mělo být již dnes? Vstala, obešla křeslo, v němž Johannes seděl, objala jeho ramena a přitiskla svou tvář na jeho.

„Co ode mne očekáváš, broučku?“ Marie věděla, že až to „někde“ přijde, neubrání se. Věděla, že bude muset nechat osudu, aby našel správnou cestu. Jedině tehdy mohla mít naději, že si lásku svých synů zachová.

„Ty jsi přeci nedávno říkala, že by se ti hodila ještě jedna pomocnice! Nemohla by u nás ta paní zůstat? Já nevím proč, mum, to opravdu nevím, ale kdyby měla odejít, musel bych odejít za ní!“ Nastala dlouhá bolestná chvíle ticha.

„Mum, proč mám takové pocity. Fernando je nemá. Otec je nemá. Ty je nemáš a Debi se určitě ničím netrápí. S Ramirezovými jsem o tom nemluvil, ale zaručeně je také nemají. Není možné, že jsem zralý do blázince?“

Marie pochopila, že teď přišla chvíle, kdy by měla promluvit pravdu. Zároveň věděla, že na to nenajde sílu. A když, musí být oba chlapi přítomni. Cítila, že jí stékají slzy po tváři a nezabránila tomu, aby zvlhčily i synovu mladistvou pleť. Johannes pochopil, že se dotkl nějakého bolestného místa, a tak trpělivě a nehybně vyčkával.

„V žádném případě nepatříš do blázince. Nezapomeň, že tvá duše a duše Henricova je jeden celek. Proto jste jiní, než ostatní lidé. U dvojčat je to obvyklé, tos již dávno pročetl a prostudoval. Je tu jen ještě jedna velká maličkost, kterou jsem vám zamlčela, a jak vidím, musím konečně promluvit. Ale to se vztahuje i na tvého bratra a bylo by nespravedlivé o tom mluvit, když není přítomen. Co se týká té paní, bude-li chtít, může u nás zůstat. Ale nezapomeň, bude to její rozhodnutí.“

„Mum, ty před námi něco tajíš? To je žhavé! Co to je?“

„Říkala jsem, že u toho musíte být oba. Zítra má být pěkné počasí, tak si vyjedeme na koních a budeme mluvit. Do té doby nechci slyšet ani slovo!“ Marie přestala syna objímat a rychle odešla z pokoje, aby neviděl, že pláče.

Mary dosnídala a rozhodla se, pro svůj klid jít uklízet. Protože si ale Debi nemohla odříci pestré popsání noční příhody, šla kolem bazénu, aby okoukla tu noční paní.

Kolem plaveckého bazénu, který měl tvar nepravidelné ledviny, bylo břidlicové dláždění. Cesta od hlavního, obytného domu narazila nejprve na trávník, který kolem modré vody maloval svěží zeleň. Aby se Mary dostala k domečku, před kterým stály stolky se židlemi a lehátka na opalování, musela vodní nádrž obejít.

Jednou, když byl Henrico ještě malý, do bazénu spadl. Bylo již krátce před vánocemi a teplé sluníčko vylákalo celou rodinu před dům. Johannes seděl otci na klíně a hráli si „paci paci.“ Henrico nebyl nikde vidět. Pojednou skočil malý Johannes otci s klína a s vytřeštěnými očima křičel: „Henrico louže, louže!“ Otec se tenkrát duchapřítomně rozběhl k bazénu a v poslední chvíli tonoucího chlapce zachránil. Byla to tenkrát první příhoda z knihy „spříznění duší“, která rodinu denně doprovázela.

Od té doby se říkalo bazénu louže.

Když tedy Mary přišla k louži, kterou musela obejít, viděla již Henrica, jak se živě baví s cizí ženou. Seděli u jednoho stolu a snídali. Žena ztichla a pozorovala přicházející dívku, jen Henrico vykládal dále, protože seděl k blížící se Mary otočen zády.

„Já ti nevím, proč se mi najednou tak líbí. Nejráději bych s ní byl ve dne v noci. Takových krásných holek máme na uni, ale všechny mně jdou na nervy. To bys nevěřila, jak umí otravovat!“ protože od ženy nedostal najednou odpověď, pohlédl tázavě do jejího obličejce a její oči mu prozradily, že za ním někdo stojí. Otočil se a na jeho tváři vyšlo slunce.

„Mary, já jsem tě hledal u snídaně, kde jsi byla?“ vyskočil od stolu a jeho zardění by mohlo psát básně. Žena pozorovala mladé lidi s výrazem porozumění.

„Dovol, abych ti představil... ti představil seňoru Julii. Našli jsme ji včera v seníku a pochází až z Evropy, představ si to, až ze Španělska! Není to horké? Až ze Španělska.“ Pak se otočil k oné ženě a pravil:

„No a tohle je Mary, už jsem ti o ní vyprávěl.“

„To mne těší, paní, koukám, že jste se rychle spřátelili,“ usmála se Mary a podávala ženě ruku.

„Mne to také těší, že tě poznávám, děvče, a říkej mi prosím Julie. Na tu paní nejen zvyklá.“

„Ale – ale, vždyť jsme ještě děti a vy jste již star... dospělá, to se paní nehodí,“ trochu se zajíkala Mary.

„Stará, chtěla jsi říci stará. Stará je jen fotografie milé tváře, když ji denně bereš do rukou a pomuchláš papír, ta tvář na obrázku je stále mladá,“ usmála se vlídně žena.

Pojednou Henrico zatnul obě pěsti svých rukou, které měl skoro předpaženy a trhnutím je přitáhl ke svému tělu. Obě ženy, ta sedící i ta mladá, stojící, na něj tázavě pohlédly.

„Jo – jo, můžeš u nás zůstat, mum proti tomu nic nemá. Hurááá!“ zajásal chlapec.

Žena pohlédla na Mary s otázkou.

„To je u nás na denním pořádku, oni si bratři rozumí na dálku. Kdyby byli všichni takoví, nebyl by do dnešního dne vymyšlen telefon, paní... ehm... Julie,“ odvážila se tykání Mary a s úžasem zjistila, že jí to nedělá žádné potíže. Ta cizí paní byla tak přirozená a mladá...

„Kdo to říká, že u vás chci, nebo smím zůstat?“

„No přeci naše máti, Johannes s ní právě mluvil. Vždyť stejně nemáš kam jít. Alespoň na nějaký čas. Julie, prosím!“ Henrico kroutil tak prosebně svýma očima, že se žena musela rozesmát. Její smích byl tak nakažlivý, že se počali smát všichni tři.

„Tak to bychom měli vyřízené. Teď se projedeme na koních, Mary. Jsme od včerejška dohodnutí,“ spokojeně rozhodl Henrico.

„Tak z toho nic nebude, protože Debi změnila plány. Musím jít domů uklízet. Carina pere.“ Trochu fňukala oslovená dívka.

„Já jsem ji ještě neviděl prát, akorát strčí prádlo do pračky a ta pere za ni. – To je škoda. Já jsem se tak těšil. Nemůžeš uklidit jindy?“

„Můžu, ale znáš Debi, takže nemůžu!“ povzdechla si Mary.

„Já bych něco navrhla,“ ozvala se žena. „Vy se půjdete projet na koních a já zatím uklidím. Musíš mi ale říci, kde.“

„Neříkal jsem to? Julie je jednoduše cool! Takže se jede a já se dojdu převléci. To je žhavé... žhavé,“ zaradoval se Henrico a rozběhl se k domu.

„Co to pořád znamená – cool a žhavá?“ Otázala se žena.

„To jsou jen takové řeči z univerzity. Většinou jsou každé prázdniny jiné. Ale, Julie, to já snad ani nesmím od tebe přijmout, abys za mne uklízela.“

„Uklízení je moje vášeň. Když ti někdo něco nabízí, něco, co ti udělá radost, je to buď láska a nebo sympatie. A to bys měla přijmout. Tak, teď mi ukážeš, kde mám uklidit, a ty si pospíšíš, tvůj chlapec již čeká.“ Ta přirozenost, jednoduchost a rovnost chování a jednání té záhadné ženy jako by svévolně přinesla na Maryin jazyk otázku, až se sama zalekla:

„Myslíš, že mne Henrico má rád, Julie?“

„Ne, on tě nemá rád, on tě přímo zbožňuje! Tak, teď odneseme ten tác do kuchyně k Debi, pokud jsem vyrozuměla, je to kuchařka, že ano, a pak půjdu uklízet. Tak jdi, děvče, napřed, já se tady ještě nevyznám.“

„Pěkně vítám a přeji dobré jítro, paní. Doufám, že jste měla klidnou noc!“ přivítala Debi husí pochod, neboť tak obě ženy přišly, jedna za druhou. Julie nesla tác a Mary nějaké nádobí.

„Dobré jítro, paní Debi, přišla jsem vám poděkovat za dobrou snídani a kdyby mi Henrico nepomohl s jídlem, zbylo by toho ještě více. Chtěla jsem se také přimluvit tady za slečnu Mary, zda by přece jen nemohla s tím mladým mužem na výlet, já bych ráda za ni udělala tu práci. Potom by mne potěšilo, kdybych mohla pomoci vám!“ řekla Julie.

Debi si dala ruce v bok, nasadila přísnou tvář, ale oči ji prozradily:

„Tak ona ta holka líná si najde služku, to bychom se na to podívali. Poslyšte paní, já jsem Debora, zvaná Debi, mně tu každý tyká, žádná paní tu nejsem. Paní je tu seňora Marie a chce s vámi mluvit.“ Její oči teď nakazily celou tvář, tvář, jež se uměla jen usmívat.

„Tak se jdi obléknout, ty potvoro malá, ale to uklízení tě naučím, to si piš!“ řekla Debi a stačila jen tak tak pobrat nádobí, co jí Mary vrazila do rukou, prchajíc do ubytovny. Za okamžik ji ženy zahlédly, jak pádí přes klenutý můstek.

„Já také nejsem žádná paní, jsem jen Julie a také se mně tyká, prosím, Debi.“

Tím se obě ženy spřátelily a zpečetily vzájemnou sympatii polibky na tváře. Do kuchyně vpadnul Henrico:

„Kde je Mary?“

„Převléká se, jede s nějakým fešákem na výlet a měla naspěch.“

„Kdyby sem přišla, jsem ve stáji, sedlám.“

„Vyřídím.“

Zase byly slyšet kroky, tentokrát to byl Johannes. Měl na sobě ještě koupací plášť.

„Chtěl jsem jen vyřídít, že paní má přijít za mum.“

„Již tu na ni čeká, buď tak hodný a doprovod Julii, ještě se tu nevyznám.“

V tom okamžiku vrazila do dveří Mary, převlečená v jezdeckém. Chtěla něco říci, ale Debi ji předešla:

„Sedlá koně a čeká na tebe ve stáji.“ Mary beze slova zase odešla. Zase bylo slyšet, že někdo přichází. Tentokrát to byla Carina.

„Bílé mám vyprané, má se to škrobit? Jednou to chtějí, jednou ne, jak je to dnes, Debi?“

Julie zálibně pozorovala tu centrální pozici černé kuchařky, ale protože jí Johannes mezi tím pokynul, aby ho následovala, vycházela tedy z kuchyně, když je oba zastavil Debin dotaz:

„Johannesi, škrobit nebo ne? Košile, bílé.“ Julie pochopila, že dotazů a odpovědí má kuchařka někdy tolik najednou, že si pomáhá telegrafní řečí.

„Škrobit,“ jednoduše odpověděl mládenec.

„Ještě že jsem to už nepověsila, to je blázninec, teď bych si dala kafe...“ zaslechla Julie, ale to již hoch otvíral dveře u matčiny kanceláře.

„Mum, tady ti ji vedu, tu paní. Já vás nechám o samotě, rád bych se již konečně oblékl.“

Marie vstala od stolu a vítala ženu:

„Dobře, chlapče, ale přijď asi tak za půl hodinky, mám pro tebe nějaké vyřizování. Posad'te se, paní,“ obrátila se poté na Julii, která na ni nechápavě koukala. Řeč, kterou mluvil Johannes a kterou mu odpovídala matka, byla angličtina. Julie nerozuměla. Marie ještě chvilku mluvila, než jí to došlo:

„Do you not speak English?“

„Ne, lituji, señora.“

„To nevadí, tak budeme mluvit španělsky. Dnes mám spoustu práce a tak bych chtěla tu rozmluvu s vámi, která je pro mne velice důležitá, odložit. Jen jednu věc. Chtěla byste u mne pracovat? A ještě na jednu věc bych se chtěla zeptat: hledá vás policie v Mexiku?“

Julie se zalíbením pozorovala tu tichou, něžnou, přesto však energickou ženu, pravděpodobně matku těch krásných mládenců. Všimla si jejich pěkného vztahu, nenacházela však žádnou podobu.

Děti, které přivedla na svět ve Španělsku, v Granadě, by mohly být ve věku jejích synů. Jména také odpovídají, ale to by muselo být mnoho náhod v jednom batohu. Když se jí podařilo utéci hraničářům z nákladáku a schovat se v prvním seníku, na který narazila, našla tím své ukradené děti? Nebyla přeci v žádném románě. Tady, to je tvrdý život. Teď jí nabízejí práci a střechu nad hlavou. Všichni jsou tak milí. Copak je v pohádce?

Marie pozorovala tu cizí ženu a přestože v ní cítila nepřítele, soka a nebezpečí, nemohla se ubránit jisté přitažlivosti k její osobě. Teď se ještě rozmyslí a ona má dnes tak málo času. Johannes jí dal nůž na krk. Ta žena tu musí zůstat, pro Boha, zůstat! Zнала pocíty svých synů a čím bláznivější byly, tím větší pravda se za nimi skrývala. Snad se tentokrát mylí, přece se musí jednou mylit. Ne, to se ještě nestalo. Proč neodpovídá?

„Señora, já vás musím poprosit, abyste u nás zůstala, alespoň na nějaký čas. Chybí mi v domě jedna pracovní síla, budete mít byt a stravu a výdělek také nebude špatný. Nebo máte jiné plány?“

„Julie. Mé jméno je Julie a nepřejí si tu paní. Tykejte mi prosím. Ráda bych u vás zůstala, nemám stejně kam jít, ale nerozumím vaší řeči. Nebude vám to na obtíž?“

„No to je ten nejmenší problém, všichni tady mluvíme španělsky. Za nějaký čas pochytíte i v angličtině nějaká ta slovíčka,“ ulehčilo se Marii.

„Proč mluvíte tedy anglicky s tím hochem, co tu teď byl v tom koupacím plášti?“

„To je Johannes. On rozumí dobře španělsky, ale nechce mluvit, nějaká dětská sázka, nebo něco takového. Nezlobte se, pan... nezlob se, Julie, já mám dnes naspěch, ale chtěla bych s tebou v klidu mluvit, až bude čas. Debi vám řekne, co a jak,“ spěšně končila rozhovor Marie, ale pak si ještě na něco vzpomněla.

„Děkuji. Děkuji ti, Julie.“

„Děkujete? Za co? Já vám děkuji, že tu mohu zůstat. Ještě k té druhé otázce: ne, nehledá mne policie v Mexiku. Ona totiž nemá zdání o mé existenci. Já pocházím ze Španělska – jistým způsobem.“ Julie se měla k odchodu, protože viděla, že paní spěchá. Byla si jista, že vše další zařídí Debi.

Pochází ze Španělska! Madrid je také ve Španělsku! Její synové pocházejí také ze Španělska. Johannesova předtucha se začíná vybarvovat. Srdce se jí zase sevřelo úzkostí. V tom největším spěchu si sedla. Ne, takhle se nehledají ztracené děti. Ty hledají nějakí detektivové anebo dámy, co přijedou vozem a vypadají důležitě, vydávají za bůhví koho. Ale žena, co uteče tomu opilci Morenovi? Ne, to si s ní jen zahrává její fantazie. Nebo špatné svědomí?

Dveře se otevřely a vstoupil Johannes. Bílé džíny, bílou košili s tmavě modrou kravatou a tmavě modré sako, bílé polobotky. Vždy věděl, jak si jeho „mum“ přeje, aby se oblékl. Mariino srdce se uklidnilo. Kdyby přišlo neví, ta léta s těmito chlapy za to budou vždy stát. Bože, jak jsem ti vděčná!

„Vypadáš pěkně, chlapče. A tak mne teď doprovodíš do San Diega. Musíme do banky, nechtějí prodloužit ten úvěr, ale hříbátka musí ještě dva týdny zůstat...“

Matka se synem nastoupili do vozu. Bylo vidět, jak ona slovy kreslí svou starost a on pozorně poslouchá, pak dává k dobrému svůj názor a ona souhlasně pokyvuje hlavou. Vůz mizel v dále v mracích prachu. Dlouho bylo vidět vír zvířeného písku, jak cestuje otevřenou krajinou k cíli.

Přesně opačným směrem se vzdalovali od farmy Maria dva jezdcí na koních. Nezanechávali za sebou žádný prach.

San Diego leželo západním směrem a řečiště vyschlé řeky vedlo na východ. Henrico a Mary sledovali jeho proud.

Přestože dnes tu žádná voda nebyla, dovedli si ji oba moc dobře přestavit. Právě vzpomínali společně na ono dešťové období, když ještě byli dětmi a Mary musela přenocovat u Fischerů, v hlavní budově, protože proud dravé vody jednoduše odnesl jejich dřevěný můstek. Voda se rozlila skoro až ke schodům domu. Mary se tenkrát strašně bála. V náboženství právě probírali potopu světa a tak prosila Boha, aby nedopustil tuto pohromu ještě jednou. Tenkrát ji uklidnil Henrico slovy:

„V Bibli stojí, že Bůh řekl, že již nikdy podobnou pohromu na svět nepošle. To jsi se asi zrovna bavila s holkami, že to nevíš, to máš za to!“ Mary se uklidnila a pak to byla ukrutná legrace s chlapci v jejich pokoji. Trvalo to několik dní, než byl most spraven. Osadníci byli jednoduše rozděleni na dvě půlky. Největší švanda byla, že Debi byla nucena přespávat v ubytovně a matka Marie musela vařit. Ne že by neuměla vařit, ale všechno bylo zkrátka jiné. Nejvíce se děti smály, když si Marie oblékla Debinu zástěru. Jů, mum v zástěře.

Tak v družné zábavě dojeli až k onomu místu, kde svět přestal být takový, jaký býval dosud a začal být úplně jiný.

Řeka tu padala z jakési náhorní plošiny a vytvářela asi třímetrový vodopád. A skutečně, teď v období sucha stačila několika čůrky naplnit malé jezírko, ve kterém byla průzračná voda. Skála, ze které voda stékala, se zrcadlila v hladině zrovna tak, jako stromy, které tu bujně rostly, napájeny vláhou této oázy. Ticho, které se nad celou nedohlednou krajinou rozléhalo, bylo v tomto koutku rušeno bublající vodou a zpěvem ptáků. Keře, co se pod korunami stromů schovávaly, byly plné kolibříků.

Mladí lidé seskočili s koní a nechali je volně pást na svěží trávě.

„Henrico,“ skoro šeptala Mary, okouzlena oltářem přírody, „když jsi mluvil dnes ráno s paní... s Julií, tak jsem zaslechla, jak jsi říkal: nemůžu bez ní být! To jsi myslel mne? Máš mne rád?“

„Rád? To je malé slovo. Mám pocit, že přijdu o rozum. Úplně k bláznění, Mary, já tě miluji, MILUJI.“ -luji, -luji, slyšeli ozvěnu jeho výkřiku.

Ptáci přerušili své štěbetání. Neposední kolibříci se pokoušeli zvuk ozvěny předhonit. Pak se na chvíli zastavil čas.

Bylo to divotvorné zákoutí. Jak málo stačilo mladým milencům, aby kouzlu tohoto místa propadli!

Protože byl horký den, navrhl Henrico, aby se vykoukali. Mary se zdráhala a ke svému zděšení musela pozorovat, jak se chlapec svlékl do Adamova úboru a šel k vodě. Oči však nemohla sklopit v studu, jak by se jistě slušelo na generaci její matky. Byla fascinovaná tou změnou chlapcova těla, protože dnes to byl již mladý muž. Široká záda, štíhlý pas a pěkný pevný zadeček postavil tu sochař „příroda“ na ušlechtilé dlouhé nohy. Když došel až k ocelově šedé hladině, s přirozeností člověka vyrůstajícího v přírodě se otočil a lákal děvče do vody. Protože Mary dobře znala jinochův obličej, věnovala pozornost tomu ostatnímu.

Svalnatá prsa, ploché břicho a pod ním se černal květ jeho mužství. Pak se zahleděla do jeho očí a jakýmsi příkazem, ne, to nebyla ona, se počala svlékat. Jezdecké kalhoty, blůzičku, stále hleděla do jeho krásných modrých očí. Spodní kalhotky a podprsenku. Napadlo ji, jak se pečlivě zamykala v koupelně při toaletě, aby svět neviděl ani kousek toho jejího tajemství. Proč se teď nestydí?

Henrico se chvěl, rukou si spěšně odstranil vlasy z čela a pozoroval tu ladnost dívčího těla. Malá pevná prsa, ještě dívčí pas a boky, které rámovaly trojúhelník jejího panenství, pěkná stehna a maličká růžová chodidla. Vlasy, které si děvče rozpustilo, překryly teď jeden její prs. V jakémsi nutkání dát pryč tuto zábranu svého pohledu přistoupil k ní a něžně je odstranil. Přitom se dotkl jejího ramena. Stála pevně na nohou, neuhnula jeho doteku, ba naopak, počala hladit jeho záda, pak cítil její hebké ruce po celém svém těle.

Potom již děvčeti Mary a chlapci Henricovi zmizel ten svět, co dosud znali, z vědomí. Když se konečně probrali, bylo vše jiné. Zcela jiné. Celý svět byl jiný. Nebe bylo jiné. Byli muž a žena.

I slunce bylo jiné, ale hřálo jako dříve, a tak se z milenců staly zase děti, které rozpustile skočily do vody. Zchladila tak příjemně rozpálenou pokožku.

Bylo to kouzlo toho koutku, které je lákalo znovu a znovu hrát tu hru, kterou doposud neznali.

Při vzájemném a vzrušujícím pozorování a laskání svých těl našla Mary na Henricových zádech, skoro u kostrče, jakési znaménko. Bylo to velké písmenko „H“. Co to však mělo znamenat, se nechtěla ptát.

Teprve, když se počaly stíny koní natahovat, vraceli se domů. Pomalu, aby prodloužili tu samotu ve dvou, to slastné mlčení jejich lásky, ten omamný večer...

Madrid, San Sebastian de los Reyes 1985

Pedro seděl a pozoroval náměstí. Byl teplý dubnový den, i celá krajina se již dávno probudila jarem. Dijon, parádní pejsek světlého kožíšku a rasy, podobající se špiclovi, ležel u jeho nohou a pozoroval, co pozoruje jeho pán. Od onoho dne, roku 1973, kdy vezl Markuse, ukradené dítě Josefy Schwarzové, do Frankfurtu, byli nerozluční přátelé. Tenkrát mu skočil do otevřeného vozu, když tankoval ve Francii kousek za Dijonem.

V kavárně u Manuela bylo poloprázdno a na náměstí také vlastně nebylo nic k vidění. Pedro již měl několikátou karafu vína a celý den nic nejedl. Čekala ho cesta do Frankfurtu a velice nepříjemná záležitost. Měl za úkol zlikvidovat chlapce, který tam žil v dětském domově, Markuse.

Co je to za slovo, „zlikvidovat“? To je normální vražda, tak proč Antonio nejmenuje věc pravým jménem? Věděl, že to nedokáže. Horší bylo, že to věděl i Antonio a posílá s Pedrem do Německa nějakého frajera, který to asi zařídí.

Pedro hleděl do sklenice vína a najednou si uvědomil, že to bylo to jeho popíjení, co zavinilo nynější nesnáze. Jak to vlastně prasklo, že se Antonio dozvěděl o Markusovi? Byla to nedbalost, osudná zapomnětlivost, kterou byl Pedro proslaven.

Jednoho dne jel Antonio dolů do Madridu, kam jezdíval několikrát v týdnu. Tentokrát poručil Pedrovi, aby ho vyzvedl v onom apartmentu na rohu Gran Via a Cassa de Acala, kde kdysi čekali Fischerovi na Juliiny děti. Pedro ani nevěděl, že tento apartment ještě Antonio vlastní. Nařídil, že tam nesmí býti dříve než v pět hodin. Musel nechat přes noc svůj vůz v opravně aut a večer měl nějaké jednání na haciendě Gomerose.

Pedro to popletl a byl tam již ve čtyři odpoledne. Na dovršení jeho smůly, když stál před dveřmi bytu, zjistil, že nebyly dovržené. Nic zlého nemysle, vešel dovnitř.

To, co spatřil, by nepovažoval ani ve snu za možné. Antonio se vášnivě miloval s nějakým chlapcem. Byli tak zabráněni do milostné hry, že si dlouho přítomnosti třetí osoby nevšimli. Pedro byl zase tak ohromen, že stál jako sloup. Pak si ho konečně Antonio všiml a vyrazil s ním doslova dveře. Bylo slyšet praskot dřeva při Pedrově násilném odchodu.

Odjel tedy zpět do hor, na haciendu. Ráno ho Antonio vyhledal a započal teror. Vyhržoval, že prozradí cizinecké legii místo jeho pobytu, když o příhodě někomu řekne. Byl neustále na Pedra zlý a neustále ho sekýroval. Celé jeho běsnění vždy končilo jednou otázkou: poznal Pedro onoho chlapce, se kterým se Antonio miloval? Pedro ale byl tak zaujat pohledem na nahého a vášní zpotčeného pána, že nic jiného nevnímal.

Pro Antonia Gomerose, váženého továrníka, bylo nepříjemné, že někdo zná jeho tajemství.

Pedro začal pít. V San Sebastian de los Reyes byla jedna vyhlášená knajpa, kam chodili chlapy za děvčkami. Tam zapíjel svůj žal.

Jednoho dne, když již měl dost vypito, začal mu dělat společnost nějaký blondák, mladý chlapec. Ve svém alkoholickém stavu počal mladíkovi vyprávět své neštěstí a prozradil únos Fischerových dětí, o Markusovi mluvil, i o tom, kam ho odvezl. Co ale Pedro nemohl vědět, onen blondáček byl Antoniův milenec a měl za úkol Pedra svést.

Antonio na něj chtěl mít ještě jeden trumf v ruce. Obával se, že cizinecká legie a její hrozba počne časem blednout.

Druhý den ráno byl Pedro vzbuzen kopanci a rány do obličeje. Antonio byl zcela nepřičetný. Zbabělec Pedro, aby přerušil nepřestávající mlácení, pronesl tu osudnou větu:

„To je takový problém toho spratka oddělat?“

Ted' seděl u Manuela a představa cesty, která na něj čekala, mu naháněla hrůzu.

Před kavárnou zastavil s pískotem brzd vůz. Oboje přední dveře se otevřely a Pedro spatřil Antonia ještě s někým. Dlouhý černý kabát a příšerný obličej.

„Tak nasedej, ožralo, ale toho čokla tu necháš!“ nařídil Antonio, popadl Dijona a šel ke svému autu, které tu Pedro podle domluvy zaparkoval. Naděje, že ho bude jeho jediný kamarád Dijon doprovázet, zmizela v řevu motoru odjíždějícího Antonia.

Bylo slyšet divoký štěkot věrného psa.

Když ten surový, hnusný chlap v Taunusu nad Frankfurtem zastřelil chlapce, donutil Pedra, aby ho svlékl a přesvědčil se, zda nese jeho tělo znamínko, o kterém se Antonio také dozvěděl.

Naštěstí to ten dlouhý kabát nekontroloval. Pedro potvrdil totožnost. Dobře věděl ještě od Julie, co má hledat. Ono velké „M“ nenašel. Nebyl to Markus. Zabili někoho jiného.

Poté, co se Pedro vrátil z Německa z úspěšného poslání byl Antoniovi vydán napospas. Stal se vrahem.

Saltonské jezero 1992

Portero je městečko na mexických hranicích v jižní Kalifornii, které leží na pokraji Sonorské pouště.

Poušť pohrdlivě ignoruje výsostné hranice států a zasahuje hluboko do Mexika. Severně od tohoto místa, které poskytuje domov farmě Marii a jejím obyvatelům, rozlévá se Saltonské jezero.

Je asi sto kilometrů dlouhé a místy až padesát kilometrů široké. Na jeho severní straně se nachází město Oasis. Mezi Portero a Oasis je jen poušť.

Obyvatelstvo Kalifornie, ale i ostatních států USA, má mnoho zálib.

Jedna z nich, jež je pravděpodobně dědictví po dobrodružných předcích, kteří tento kontinent objevovali, je trampování – pobyt v přírodě a noční přespávání ve stanech.

Toho léta 1992, kdy se na farmě Maria v seníku schovávala Julie, která byla na přání Johannese přijatá do rodiny, bylo vidět tři jezdce na koních. Doprovázel je ještě jeden kůň se zavazadly.

Dva mladí muži a žena.

Skupinka projížděla krajem, kde pocestní neznalí cesty mohli snadno zabloudit nebo zahynout žízní.

Chvilkami se obzor otevřel do hlubokých modravých dálek, chvilkami se hradbou skal uzavřel v úzkých soutěskách. Místy míjeli jezdci prapodivně rostlé stromy, ošlehané častými větry, pak zase projížděli zahradou kaktusů bezpočetných druhů, jindy narazili na písčité pláně, ve kterých různé balvany, poházené i naskládané na sobě, připomínaly staveniště. Kraj, jež převážně nesl rudohnědou barvu, se chlubil blankytně modrou oblohou.

Marie dodržela své slovo. Hned brzy po ránu vyrazili směrem k jezeru. Bylo asi sto kilometrů vzdáleno. Na jeden den to byla přiměřená trasa, která jezdce ani koně nevysílí. Odměnou jim měl být překrásný nocleh u nepřehledných vod Saltonu.

První jel Johannes. Pomocí kompasu řídil směr jízdy a byl, jako vždy, zcela unesen krásou krajiny. Vždy si vážil toho štěstí, že směl vyrůstat v takovém majestátním koutě světa. Procestovali s mum a s otcem i Henricem již pěkný kus světa, ale nejkrásnější to bylo doma.

Zdánlivě strohá pouštní příroda skrývala tolik tajemných krás. Na univerzitě v Los Angeles poznal mnoho kamarádů ze všech krajů Spojených států. Jeho vášni k pouštnímu domovu se většina jen smála. Vždy však změnili názor, když se vraceli z návštěvy jejich ranče, kam si často směl přivést hosty.

Matka Marie a Henrico se zdržovali v pozadí a živě rozprávěli.

Henrico! Něco se s jeho bratrem děje. Trochu se Johannese straní. Něco nosí v jejich společné duši, něco, co chce uchránit pro sebe.

Bratří vždy cítili, když jeden něco tajil. Zajímavé bylo, že skutečně tajemství dokázali uchovat, ale tu blokádu, tu sílu vůle, která k tomu byla zapotřebí, ne. Bylo to jako konec přenosu radiového vysílání. To byly chvíle, kdy oba pociťovali samotu. Trvalo to někdy několik hodin, i dnů. Pak musel přijít pohovor, výměna názorů, někdy i pořádná rvačka a pak, když mračno nad jejich společným „já“ odtáhlo, bylo zase vše v pořádku.

Nejvíce podobných nesnází měli v dospívání, v pubertě. V době, kdy chlapci nacházejí tolik nových citů, tolik přírodou řízených změn svých těl, kdy chtějí často být sami. Žádný člověk nepozná svého bližního tak dokonale, tak nestydatě, jako jednovaječná dvojčata.

V té době jim byl velkou oporou otec Johann. Dokázal je přesvědčit, že se nemusí stydět za to, co prožívá každý chlapec, každý muž na světě. To bouřlivé období měli právě za sebou a jejich přátelství, jejich společné duševno se utvrdilo, vyzrálo k překrásnému, barvitému soužití. Jako by jeden za druhého dýchal.

Včera ráno, když poznali tu ženu, Julii, to Johannes ještě necítil. Den strávil s matkou pochůzkami v San Diegu a večer, po návratu Henrica a Mary z projížďky na koních, to najednou vstoupilo do jeho vědomí.

Výletníci se vrátili skoro za tmy. Mary hned zmizela na ubytovně a bratr odešel do svého pokoje.

Obyčejně, když jejich duši přikryla deka mraků, byli oba smutní. Oba věděli, že ten druhý trpí. Dnes to bylo jiné. Johannes by přísahal, že Henrico je zcela šťasten. Zvláštní!

Johannes se rozhodl, že se bude věnovat cestě a kráse přírody a své pocity nechá ve štychu.

Na obzoru se objevila hradba skal, připomínající zeď. Lidskou rukou postavenou zeď. Stromy a keře, které dalekohledem pod valem zahlédl, prozradily přítomnost vody. Čas k polednímu odpočinku.

„Našel jsem tábořiště, poklusem za mnou!“ zavolal, otočiv se na zpozdilce.

Místečko to bylo stinné a chladné, ale voda nebyla nikde vidět. Marie z brašen čtvrtého koně vykouzlila ubrus plný pestrých pokrmů. Pojedli a popili a přesně podle mexických zvyků stáhli klobouky do čel a drželi siestu. Ano, všichni měli široké mexické klobouky, které je chránily před žhavým sluncem.

Johannes však dlouho nevydržel ležet. Vrtalo mu hlavou, že nenašel vodní pramen. Bylo to místo, které podle zákonů pouště muselo mít vodu. Vstal a vydal se na výzvedy. Stromy se takřka opíraly o skálu a ještě se pod nimi našlo místo pro bujné křovisko. Najednou objevil stezku, kterou tu vyšlapala zvěř. Vedla do toho nejhustšího porostu. Protože ve stoje nemohl tou pěšinkou projít, plazil se po kolenou. Dostalo se mu nečekané odměny. Za skaliskem objevil soutěsku. Skály se tu překrývaly a proto nebyla ta proluka z dálky vidět. Tady mohl již jít vzpřímen. Skály jako by se mu nad hlavou uzavíraly. Metr, místy snad jen půlmetru, byla ulička široká. Pak se rozšířila v jakousi místnost, chrámovou loď, na jejímž dně bylo jezírko s ledovou vodou. Ta krása ho ohromila a skutečnost, že se nemýlil, ho uspokojila. Na úzkém břehu, spíše ochozu, objevil lidské stopy. Opuštěné tábořiště. To bylo místo jako stvořené k meditaci.

Najednou zase pocítil tu prázdnotu. Něco mu o něčem nebo o někom posílalo poselství.

Že to byl vzkaz, který jeho citlivá duše přijímala, to věděl. Ale nerozuměl mu.

Nebyl by to mladý a zdravý muž, kdyby odolal černé vodě a nevykoupal se.

Potom zavedl na místo matku s bratrem. I pro ně to bylo lákavé osvěžení. Johannes se mezi tím věnoval opuštěnému tábořišti. Plechové hrnky a pánve byly zcela rezavé a ležely pohozené kolem tábořiště. Pak zahlédl za skalním výčnělkem malou jeskyňku.

To, co zde našel, jím otřásl. Byly to zbytky lidské kostry. Nejzachovalejší byla lebka. Člověk zemřel zřejmě v leže. Vedle hlavy našel batoh z hovězí kůže, docela zachovalý. Vše bylo staré. Našel tu i noviny a při jejich opatrném studování našel datum. 12. června 1892. Přesně před sto lety objevil tento tramp zdroj vody a jeskyni, ve které ho zastihla smrt. Jak tu seděl, pocítil auru toho útulku. Samotu, zoufalství a bezmocnost. Najednou měl potřebu pohlédnout pod deku, kterou byla kostra přikryta. Podobala se spíše pavučině než tkanině. Po opatrném odhrnutí ztrouchnivělé látky poznal, co mu aura toho místa chtěla říci. Holení kost pravé nohy byla zlomena. Pak zahlédl popsáný list papíru, který vyklouzl společně s novinami, které před chvílí vyndával z brašny. Písmo bylo ještě čitelné, ale nebyla to angličtina, kterou neznámý psal.

„Nezlob se, Johi, ale já ještě nemohu.“

Za Johannesem stál Henrico a pozoroval bratra a jeho nález.

„Co nemůžeš?“ zbytečně se zeptal Johannes, přestože věděl, co mu bratr chtěl říci.

„Můj včerejší zážitek je pro mne příliš silný a nový, než abych ho mohl s tebou sdílet.“

Bratr neodpověděl, to provinění v Henricově hlasu mu jako omluva stačilo. Místo toho mu podával list, který byl zřejmě dopisem na rozloučenou. Henrico prohlížel zprávu psanou neznámým jazykem. Zažloutlý papír nechtěl prozradit své tajemství.

„Představ si, že na tomto místě již sto let nikdo nebyl! To je absolutně žhavé. Nejvíce by mne zajímalo, komu chtěl před svou smrtí zanechat vzkaz?“ povzdechl si Johannes.

„Chlapci, kde jste?“ zaslechli matku. Henrico se probral ze zamyšlení.

„Vezmi dopis, na uni nám ho jistě někdo přeloží. Necháme vše, jak tu je, vždyť je to vlastně hrob. A pojd', mum to nemusí vidět!“ spěšně rozhodl a odpověděl matce.

Když vyšli ze soutěsky na denní světlo, byli zcela zaskočení horkem a sluneční září.

„Tak na koně, jinak k jezeru do večera nedojedeme!“ poručila Marie.

Johannes pečlivě uschoval dopis do brašny u sedla svého koně a ani on ani Henrico matce o nálezu nic neřekli.

Cesta byla úchvatná, ale s povozem či autem neuskutečnitelná. Koně z Mariina chovu byli přesně na takové podmínky zvyklí. Bylo zapotřebí určitého výcviku, aby se v poušti cítili jako doma. Zaměstnanci kalifornské jízdni policie, tak zvaní cvičitelé, docházeli na farmu a hříbata proháněli pouští. Někdy byla poptávka větší, než mohla Marie vypěstovat. Proto zrovna před dvěma týdny koupila patnáct hříbat a uzavřela 14tí denní půjčku. Nezdálo se jí však, že by mohla koně již předat jízdni policii, a proto musela půjčku prodloužit. To bylo její včerejší řízení, když byla s Johannesem v San Diegu. Johannesův výstup v kanceláři ředitele banky byl bravurní. Byla na syna velice pyšná.

„Sir, nezapomeňte, že prodloužením půjčky posloužíte státu Kalifornie, protože jízdni policie brání nezákonnému přechodu ilegálních pracovních sil. Následky černých pracovních sil jsou vám jistě známé.“

Daňové úniky ohrožují vaše zájmy. Sir, při vši úctě, vaše peníze běhají po naší farmě a pozdržením splátky ještě o dva týdny posloužíte nepřímo i vaší bance.“ Johannes nechal působit svůj proslov. Ředitel pozoroval mladého muže. Pak se usmál.

„Znám vaši máti již delší dobu, ale dohoda je dohoda, mladý muži. Ale váš náhled na věc je zajímavý. Víím, že studujete v L.A. Potěšilo by mne, kdybyste po skončení studií zaklepal na dveře našeho institutu.“

„To je docela možné, Sir. Teď ale mluvíme o směnce mé matky. Jaká je vaše odpověď?“ Marie počala mít obavy z ředitelovy reakce. Ta však byla nečekaná:

„Pane Fischer, směnku vám prodloužím o dva týdny bez zvýšení úroků. Rád bych ještě jednou zdůraznil přání přivítat vás do řad našich zaměstnanců!“

„Děkuji, Sir, vaše důvěra mne velice těší. Velice rád vás zařadím do plánů týkajících se mé budoucnosti. Jménem mé matky a jejího chovu vám také musím vyslovit dík, zároveň slib, že se na vás v případě potřeby zase s důvěrou obrátíme. Buďte ujištěn, že vás budeme doporučovat našim obchodním partnerům. Příjemný den přeji.“

Johannes vstal, otevřel matce dveře a dal jí přednost. Matka takřka vyplula z banky, s hrdostí dámy doprovázené významným mužem. A opravdu, významnější muž v tomto okamžiku nemohl nikdo jiný být.

„Proč sis nepůjčila peníze u otce, jako jindy?“ byla jeho otázka, když vyšli do ulic. Marie si dala s odpovědí na čas. Nebyla si jistá, zda smí syna zatěžovat starostmi Johannova podnikání. Pak ale usoudila, že to již není dítě, ale dospělý muž, a promluvila:

„Otec má nějaké problémy, trochu na burze ujel. Ale nic, co by tebe nebo Henrica mělo zatěžovat!“ nasedla do vozu, jehož dveře Johannes úslužně otevřel.

„Včera nebyl Fernando Juárez doma, někam vezl otce. Kam jeli? Ani se s námi nerozloučil, to nebývá jeho zvykem.“ Johannes nastartoval a ležérně, s jistotou a klidnou rozvahou, se začlenil do proudu vozů.

„Jeli do Mexika, narychlo mu byl nabídnut nějaký obchod,“ odpověděla Marie.

Oba nemohli vědět, že se Johann nechal odvést do Tijuany a dále pak letěl do Jižní Ameriky. Nechtěl, aby odlet tímto směrem byl registrován severoamerickými počítači.

Již z velké dálky byly vidět modré vody Saltonského jezera. Byla to modř s nádechem zelené a byla zcela neskutečná vůči strohé poušti. Trvalo ještě hodiny jízdy, než se mohli koně napít. Jezero vyvolávalo dojem, jako by stáli u moře. Jen voda nebyla slaná a příliv a odliv také chyběl. Bylo tu spoustu vyplaveného dřeva, což se výborně hodilo na rozdělení ohně. Henricovi se zalíbila skála, která po jejich pravicích padala strmě do vody, takže se po břehu nedala objet. Ale šlo to pouští, musel se jen zdolat příkrý pahorek. Bodnul koně a rozjel se tím směrem.

Marie a Johannes s úctou pozorovali hladinu života, která se tu, jakoby zbytečně, rozlévala do dálek. Ani tráva, ani stromům nebo rákosí neposkytovala existenci. Za zády jim zacházelo slunce a vrhalo do vod neskutečnou paletu bláznivého malíře. Marie rychle vyndala z brašny náčrtník a rychlými tahy kreslila. Pak poznámkami, tajuplnými čísly, zanášela své dojmy o barvách. Johannes věděl, že zanedlouho bude někde na farmě viset nový obraz. Měl strašně rád matčiny obrazy a nemohl pochopit, jak může podle poznámek malovat. Ale její obrazy byly opravdu pěkné, třebaže neprodejně. Matka tolik milovala svá díla, že o prodeji s ní nebyla řeč. Také tvrdila, že by to bylo pro ostudu, ukázat je veřejnosti. Rodina tuto její zálibu podporovala.

„Našel jsem pěkné místo na rozložení tábora. Je to pěkně za větrem,“ nadšeně se zajíkal Henrico, který se vrátil z průzkumu. Vydali se za ním. A skutečně. Byla to malebná zátoka, od východu a jihu chráněná skalou. Chlapci se zabývali stavbou stanů, jeden větší pro ně a jeden menší pro matku. Marie připravovala ohniště a probírala zásoby. Debora je jako vždy vybavila na deset dní. Mládenci mezi tím byli hotoví s ubytováním, spací pytle ležely vzorně složené ve stanech a teď již rozdělovali oheň.

Po výborné večeři zůstali všichni u žáru a pozorovali jeho plápolání. Jezero příjemně zchladilo horký, pouštní vzduch. Henrico vyndal foukací harmoniku a nad jezerem zazněly tóny starých písní. Marie a Johannes ty melodie, které znali, doprovázeli zpěvem. Najednou měl Johannes v ruce láhev pálenky. Marie se pohoršena podívala po bratrech, ale důlečky ve tvářích mluvily jinak. Tady nebyla jejich matka, tady byla kamarádka, společnice a tramp.

Samozřejmě si dala první lok a jako starý zálesák si utřela pusku do rukávu. Pak se ozval Johannes:

„Mum, teď bys mohla vyrukovat s tím tajemstvím.“

„Mum má tajemství? Proč mi to nikdo neřekl?“ divil se Henrico.

„Nemusíš vše vědět předem, jak tě znám, ukamenoval bys nás dotazy. Ostatně, ty sám máš od včerejška tajemství!“ Bylo vidět, že se Henrico po slovech Johannesese začervenal.

Marie se najednou necítila tak dobře, jako před chvilkou. Že by s tím ještě počkala? Vždyť to v sobě nosí již léta. Nemohlo by to ještě pár let počkat? Ale co ta žena, ta... Julie?

Marii nepříjemně zamrazilo v zádech. Ale co, dala jsem chlapcům tolik lásky, musí se s tím sami vypořádat! Lepší, když se to dozví od ní, než od cizího člověka. Natáhla se a skoro vytrhla láhev z Johannesových rukou. Pořádně se napila.

„Asi se ti o tom těžko mluví, že, mum?“ zašeptal Henrico a pokračoval, „ale ať je to cokoliv, ty jsi naše „mum“, a nic, co nám musíš říci, naši lásku k tobě neotřese.“

Nastalo dlouhé mlčení. Hvězdy nad jezerem zářily jako diamanty rozhozené na tmavě modrém sametu. Lehký vánek od jihu přinášel teplý vzduch ze sonorských dálek. Nad skálou se vylouppl, jako ze zvědavosti, měsíc. Byl dnes úplněk. Krásnější noc jsem si nemohla vybrat, pomyslela si Marie. Pak si dodala odvahy:

„To, co vám dnes musím říci, je věc, kterou, kdybych nemusela, bych raději neříkala. Před devatenácti lety, když jsme zatoužili s vaším otcem mít děti, museli jsme se smířit se skutečností, že žádné vlastní děti mít nemůžeme. Proto jsme vás adoptovali. Vlastně jsme si vás koupili. Bylo to v Madridu, ve Španělsku. Ta koupě byla asi ilegální. Nevím, jestli to budete moci pochopit, ale my jsme tolik toužili po dětech!“

Nastalo dlouhé ticho.

„Ale to nejhorší, co musím říci, teprve teď přijde. Nejste dvojčata, ale jste trojčata. My jsme koupili všechny tři batolátka, ale o toho třetího nás ten muž, z nám neznámých důvodů, připravil. Jednoduše nám dal dvě miminka a pak ujel. Bylo to uprostřed Madridu, v té nejrušnější čtvrti.“

Marii tekly slzy po tvářích a bratři seděli jak zařezaní. Matka vyndala z tašky pečlivě složený list. Mlčky ho podávala chlapcům.

„Toto je rodný list vašeho bratra. Jmenuje se Markus.“

Před Mariinými očima se promítal film. Film od okamžiku, když na rohu Gran Via a Cassa de Acala poprvé držela batolátka v rukou, až k dnešní noci, k jezeru zalitému měsíční září.

Henrico nevěděl přesně, co si má myslet. Necítil žádnou emocionální změnu k matce. To poznání, že má ještě jednoho bratra, ho jaksi neohromilo. Pojednou měl ten známý pocit, že to, co teď prožívá, již jednou zažil. Teď se matka začne omlouvat!

„Johanesi a Henrico, udělala jsem vše, co bylo v mých silách, abych vás dobře vychovala. Cítila jsem se vždy jako vaše matka, přestože jsem vás neprodila. Proč jste jako nemluvnata byli na prodej, to nevím. Cítím jisté provinění, že jsem po tom nikdy nepátrala. Nezlobte se na mne prosím...“ Marie propukla v pláč. Byl to Johannes, který ji vřele objal a tiše ji konejšil:

„Neboj se, mum, já jsem byl vždy s Markusem ve spojení a on jistě s námi.“ Pak vstal, popošel k vodní hladině a zaujav slavnostní postoj s vážnou tváří promluvil:

„Tady na to jezero, měsíc, poušť a hvězdy přísahám, že ho najdu a přivedu domů!“

Henrico počal zase hrát na harmoniku. Byly to teskné, mollové melodie. Po chvíli se nechal slyšet:

„To by mne zajímalo, proč je tu tolik vyplaveného dřeva, vždyť tu nejsou žádné lesy?“

„Kousek dále, na severu kolem města Oasis, je spousta lesů. Je tam nějaká řeka, která se do jezera vlévá. Byli jsme tam jednou s otcem, to jsme vás ještě neměli.“ Trošku se uklidnila matka.

Domů, řekl domů! Zůstala jsem jejich domovem, pomyslela si. Byla zase šťastná.

Johann 1992

V tomto roce bylo Johannovi již 51 let. Zrovna jako jeho žena Marie a osazenstvo celé farmy, i on se těšil na návrat chlapců, Henrica a Johannesese, z university z Los Angeles. Ještě trávili rádi prázdniny doma, v Porteru.

Portero bylo malé městečko, ležící na Mexické hranici, bod, kde se sbíhaly cesty z okolních farem. Benzinová pumpa s prodejnou všeho možného a jeden salón. Šerif a kalifornská jízdní policie tu měli svůj úřad. Rovnou, jedinou ulici, lemovalo pár opuštěných domků. Kouzlo toho místa spočívalo v tom, že zdánlivě zbytečně zabíralo místo na mapách. Pokud bylo něco důležitého k vyřízení nebo k nákupu, jelo se do San Diega. Přesto se v tomto místě, kde v žádnou denní dobu nebylo vidět víc jak jednoho osamělého chodce v té dlouhé ulici najednou, nacházela důležitá centrála. Ochrana výsostných hranic Spojených států.

Přestože Johannovo podnikání přinášelo velké zisky, které mu dovolily počátkem roku velkou investici, koupil starého, na způsob gotiky stavěného domu v New Jersey, zvrátila se situace koncem jara zcela. Investoval totiž peníze do jistého syndikátu, jež sídlil v Jižní Americe v Quiebra Yugos, v Uruguayi, jehož finanční srdce se nacházelo někde v Mexiku. Nebyly to zcela poctivé peníze, co mu toto spojení přinášelo, ale denní zisky byly značné. Když koupil v New Jersey ten velký dům, bývalé mocnářské sídlo z přelomu století, do jehož renovování musel ještě značnou částkou přispět, vynuloval většinu běžných kont s vědomím, že číselné konto mexické banky v San Diegu je více než plné.

Skoro sedm a půl milionu dolarů se na něm schovávalo. Když přišel okamžik, kdy do rezervy chtěl sáhnout, bylo konto prázdné. Navíc zrovna v ten den za ním přišla Marie s prosbou o půjčení několika směšných tisíc dolarů na nákup hřibat. Nebylo to nic neobvyklého v jejím podnikání a jednalo se vždy o několik týdnů. On však peníze neměl. Protože vlastně nevěděl, co se stalo a dům na východě Spojených států nebyl tím druhem nemovitostí, které by se ze dne na den daly zpeněžit, řekl ženě, že měl smůlu na burze a navrhl, aby si vzala půjčku. Marie se nevyptávala, ale její oči prozrazovaly starost.

Jeho společník, muž z Uruguaye, se kterým jednal, se jmenoval Rolack. Spojil se s ním. Andrzej Rolack, syn Carlose, mu sdělil zcela nešetrně, že nastaly neznámé potíže, které asi pocházejí z Mexika. Pozval ho do Mexico City. Potřeboval spolehlivého společníka k doprovodu a vyřešení té záhady. Nebylo to Johannovi žádnou útechou, když mu prozradil, že jeho konta jsou také prázdná. Ale protože Mr. Fischer byl největším podílníkem, připadalo Rolackovi na místě pozvat právě jeho na tuto výpravu.

Bylo to krátce před návratem synů z Los Angeles. Měl letět do hlavního města Mexika a dále pak Rolackovým firemním letadlem na místo činu. Vypadalo to, že se vrátí domů včas.

Z firemního letadla se vyklubala hřmotná bachratá nákladní helikoptéra, kterou museli uletět skoro dva tisíce kilometrů do opuštěného městečka Puerto Peñasca. Tady se nacházela banka syndikátu. Přistáli na směšném letišti a nechali se taxíkem zavézt do centra. Již ta bankovní budova a hala prozrazovala, že tu nikdo nebude mít o ničem zdání. A skutečně, malý tlustý ředitel nemusel zapírat, protože o ničem nevěděl. Ale myslel na Olafa a jeho slova, neprozradil ani existenci Julie. Kde se však nachází dům Gustavsona, popsal. Johann s Rolackem tam zajeli, ale dům byl prázdný a jeho osmero dveří bylo zamčeno. Protože za domem našli dosti místa pro přistání helikoptéry, nechali se odvézt k letišti a vrátili se sem vzdušnou cestou. Teď tu našli starou ženu. Po zeptání, kdy se vrátí Olaf Gustavson, jim sdělila, že tu již léta nebyl. Jeho syna a vnuka neznala, čímž říkala pravdu. Johann byl zcela zděšen, když Rolack počal ženu mlátit, domnívaje se, že lže. Než stačil zakročít, či zabránit jeho počínání, bylo pozdě. Žena pádem na kuchyňskou dlažbu vydechla naposledy. Pak našli skříňku s klíči a procházeli domem. Konečně se propracovali, otvírajíce jedny dveře po druhých, do pracovny s počítačem.

Rolack se projevil jako absolutní laik, co se této techniky týkalo. Teď byl na řadě Johann. Usedl a přístroj zapnul. Trochu mu trvalo, než se do myšlení a postupů majitele vžil. Počítač měl systém Windows, jako skoro každý na světě. Jeho obsluha je tak všestranná, že každý majitel může vyvinout zcela vlastní systém. Johann byl ale odborník na slovo vzatý a na různé výstřední postupy svých zaměstnanců byl zvyklý. Jedno ale zjistil okamžitě: někdo tu rozesílal tisíce milionů na dobročinné organizace. Ten někdo znal hesla všech kont. Rolack počínal být netrpělivý a pobízel ke spěchu. Johannes věděl, že k pochopení všech pochodů bude potřebovat několik dnů. Využil tedy Rolackovy nevědomosti a všechna data poslal e-mailem na svou adresu. Celý obsah počítače se teď nacházel ve veřejné dálnici dat, internetu, a byl připraven ke stažení jeho počítačem, co stál v kanceláři na farmě Maria. Fakta, která znal, pak jednoduchou formou sdělil svému společníkovi:

„Señore Rolacku, ten, kdo tady pracoval, znal konta a hesla všech společníků a všechny peníze převedl veřejným institucím, převážně těm, co se zabývají léčbou závislostí a i jiných nemocí. Máte představu, kdo by to mohl být? Zabývá se vaše firma drogami? To by bylo jediné vysvětlení. Někdo, kdo se chtěl pomstít.“ Rolack vytřeštil oči:

„Tak je okamžitě pošlete zpět, ty peníze,“ zcela naivně pronesl ten požadavek.

„To je zcela nemožné, konta těchto úřadů jsou veřejná a zařízená pouze na příjem a ne na odvolávání položek. Myslím, že se tady v tom již nedá nic dělat. I kdybyste pachatele dostal do rukou, také on by to již nedokázal. Jak to ale tak mohu posoudit, tento počítač vedl celou vaši firmu. Komu patří tento dům?“ chtěl vědět Johann. Rolack přestal ovládat držení svého, ještě stále svalnatého těla, a jako by se shrbil a celý zmenšil. Blondaté vlasy dostávaly již šedivé jíní. Pak počal chodit kolem rozměrného psacího stolu a nahlas přemýšlel:

„Starý Gustavson byl o mnoho let starší než můj otec. Je zcela nemožné, aby ještě žil. Ta služka však syna ani vnuka naznala, tím jsem si zcela jist. Kdo ale celá ta léta zpracovával naše peníze? Můžete, Mr.

Fischer, zjistit, kdy byla tahle potvora naposledy obsluhovaná?“ položil otázku a ukazoval na počítač. Johann kývnul hlavou:

„Zcela přesně, ještě to nejsou ani tři hodiny, co tu někdo seděl, a převedl městu Puerto Peñasco několik milionů. Převodka je vázaná směnkou, jakousi podmínkou: peníze se dají použít jen na stavbu nemocnice!“

„Chcete mi tedy tvrdit, že si nemohu pro naše peníze dojet! Ten krám tady, nám může dosvědčit, že jsou převedeny od nás,“ to byl již Rolack zcela nepřičetný. Johann však zůstal klidný a kroutil hlavou:

„To je zcela nemožné. Číselná konta jsou anonymní a přístup k nim má jen ten, kdo zná heslo. Ani zaměstnanci v bankách, kde ta konta leží, nemají zdání o jejich existenci. Všechny převody z tohoto počítače jsou dary neznámých dárců a nikdo není schopen zjistit, kdo ti dobráci byli. Jedině vy a váš kartel by mohl mít možnost vypátrat, kdo ten mstitel byl, ale peníze se stejně již nevrátí. Ale ještě jste mi neodpověděl na mou otázku, señore Rolacku!“

„Jakou?“ sekl otázkou zcela nepřičetný svalovec.

„Zabývá se, nebo má vaše společnost něco společného s drogami?“

Rolack teď zcela nechápavě zíral na Johanna. Mr. Fischer byl nejsilnější a nejvíce podílů vlastníci muž. Do firmy ho dostal otec, Carlos, a on neměl zdání, co mu tenkrát namluvil, čím že se jejich firma „zabývá“. Nad tím zmatkem tady, nad tou neschopností tomu zabránit, ztrácel rozvahu a klid k jednání. Byl navyklý každou situaci vyřešit, mít přehled, být nad věcí. Tady ta mašina, ten přiblblý počítač, ho dokázal vyvést z kolejí. Navíc neměl zdání, jak se s tím zachází. Jak tak pozoroval ten um, se kterým tento Američan ťukal do klávesnice, zmocnila se ho zlost:

„Mr. Fischer, jste opravdu tak hloupý, že si myslíte, že tolik peněz se dá vydělat jinak než drogami? Jedině a jenom drogami se naše firma zabývá: jejich výrobou, rozvozem a prodejem. Neříkejte, že jste to nevěděl. Ví, že jste ještě otcův zákazník, ale otec také ví, co děláme. Sám to vše tady s Olafem založil.“

„Olaf? Kdo to je?“ nechápal Johann. Ano, úmyslně nechtěl vědět, čím se tento jihoamerický kartel zabýval. Pro své svědomí se o to nezajímal. Jen kasíroval.

„To je muž, co mu patří tady ten dům. Po jeho smrti měl obchod převzít Morten, jeho syn, ten se ale ztratil. Ale někdo se tu musel o naše peníze starat, donedávna vše běželo jako celá ta léta...“

Protože Rolack stál zrovna čelem ke vchodu do místnosti, spatřil toho muže, co najednou stál ve dveřích, jako první. Měl podivně šišatou tvář a příčnou jizvu přes tvář. Okamžitě skočil za něj, postrčil ho do místnosti a zavřel za sebou dveře.

„Kdo jste?“ štěkl na něj a jeho svaly počaly nabývat na objemu. Eduardo zůstal ještě klidný:

„To bych chtěl rád vědět od vás, co tu máte co hledat?“ Tu rekcí ale neočekával. Rolack vystřelil ze svého místa a jedinou cílenou ránou příchozího uspal. Johann leknutím vyskočil od počítače. Svalovec posadil zemdlené tělo neznámého muže do křesla a počal prohledávat místnost, až konečně našel, co hledal. Provazy. Pak nehybné tělo svázal. Přes Johannovy protesty. Když se Eduardo probral, měl Rolack již zapálené Olafovo cigáro, strhl z muže v křesle košili a počal s výslechem. Johann chtěl zadržet tu ruku, co se připravovala k pálení těla:

„Nechte toho, jedna mrtvola pro dnešek stačí. I kdybyste ho zabil, tak vám již nemůže...“ Nedokončil. Pěst Rolacka nabrala neznámé síly a rychlosti a přistála v jeho tváři. Johann ztratil vědomí.

Když se probral, viděl to, co chvíli po něm našla Julie. Muž sedící v křesle byl mrtev. Jeho tělo neslo brutální stopy násilí. Johann měl pocit, že zase omdlí. Ten pohled, ta krutá smrt muže v křesle, byla jeho nová životní zkušenost. Ještě nikdy nic podobného neviděl.

Rolack mu podal ruku, a ještě než společně vyšli na prostranství před domem, rozmlátil počítač.

Ani sluneční svit a jasná, modrá obloha nepřinesla Johannovi úlevu. Tupě a bez zájmu sledoval nějaký bílý vůz, co projel ulicí. Myslel, že se každým okamžikem zhroutí. Že se mu podlomí kolena a padne k zemi. Pak se s chraptivým hlasem ozval:

„Doufám, že vám to stálo za to! Dozvěděl jste se něco?“

Rolack neodpověděl, ale zamířil za dům, kde stála helikoptéra. Následoval ho. Pilot a jeho pomocník, co tu čekali, dostali povel ke startu:

„Musíme ještě jednou do banky,“ řval mu do ucha.

V bance se jen dozvěděli, že v domě Gustavsona pracovala nějaká žena. Někjaká Julie. Rolack okamžitě nabyl zájem:

„Co tam dělala, señore řediteli,“ houknul na malého. Malý a kulatý muž ještě netušil, že jeho banka již v podstatě neexistuje, a stále věřil, že za nevědomost bude dále brát dobrý plat, a proto řekl, že tam uklízela a starala se o dům. Což byla pravda, ale již velmi stará. Blondák ztratil zájem. To jméno, ta náhoda mu ale nešla do hlavy, a proto se pro jistotu zeptal, když již zase jeli s Johannem taxíkem na letiště:

„Mr. Fischer, myslíte, že by žena, co neumí číst a psát, mohla obsluhovat ten počítač?“ Johann byl zcela zabrán do chmurných myšlenek. Do čeho se to dostal svou touhou po penězích? Starost o farmu, o Marii

a o syny, o jejich zabezpečení ho hnala za ziskem. Nebo? Byl to on sám, co si chtěl něco dokázat? Teď mu ten vrah, ten směšný a nebezpečný hlupák dal otázku, na kterou by každé malé dítě vědělo odpověď:

„Vyloučeno, to je absolutně vyloučeno,“ zabručel. Dále sledoval stopu svých úvah. Rolack se uklidnil, ale protože z toho zjizveného muže opravdu nedostal ani slovo, rozhodl se, že se k domu ještě jednou vrátí. Prohledával pak dům, ale protože Julie tu již dávno nebydlela, žádné stopy po mladé ženě nenašel. Stejně ale nevěděl, co hledá. Postávali pak před domem a čekali. Jen Johann registroval, že kolem domu zase projel bílý vůz. Po dobrých dvou hodinách čekání se Rolack rozhodl, že se půjde vyptávat do města lidí a sousedů v okolí domu.

Dozvěděli se, že v domě bydlila žena jménem Julie, že to byla snoubenka Omera, vnuka starého, ale poté, co se nikdy se svým strýcem Mortenem do Puerto Peñasca nevrátili, to bylo již před léty, se odstěhovala do La Choya. Někteří lidé neřkali nic, jiní zase tvrdili, že slyšeli, že je po smrti.

Rolack se rozhodl, že se tam pojedou podívat. Mayor je již očekával. Byl připraven. Ženské se domnívaly, že je Julie skutečně mrtvá. Že zemřela dnes, nepřišlo k řeči. A tak na dotazy cizích mužů zcela věrohodně plakaly. Johann si všiml světlého vozu, co stál u jednoho domku, neřikal však nic. Neviděl žádnou souvislost. Rolack pro jistotu vyslovil přání navštívit hřbitov. Toho, že malta, co spojovala cihly jednoho ze zadděných otvorů, kde bylo napsáno, že zde odpočívá Julie, byla zcela čerstvá, si všiml jen Johann.

Když si byl Rolack jistý, že nic nepřehlédl, rozhodl se pro návrat. Těch dva tisíce kilometrů, co je dělilo od Mexico City, bylo ve řvoucí kabině helikoptéry utpením. Na letišti se rozletěli různými směry. Rolack se s Johannem ani nerozloučil. O sedmi milionech dolarů, o které Johann přišel, se nikdo nezmínil. Ještě před návratem synů byl Johann zase na farmě Maria, v jižní Kalifornii, nedaleko Portera.

Návrat chlapců byl, jako vždy, velkou událostí. Ne jenom ten pohled na tyto mladé muže naplňoval Johannovo srdce nezvládnutelným štěstím, i jejich vystupování, jejich jednání bylo jednoduše nadmíru uspokojivé. Johann věděl, že je to zásluha Marie. Ale i ostatní příslušníci jejich farmy byli dobří lidé a nesli svůj podíl na výchově chlapců. Jeho spokojenost však tohoto léta, při tomto návratu synů, byla zastíněna černým mrakem těžkých výčitek. Teď si uvědomoval, jak lehkovážně naložil s tím štěstím, co mu tady leží v pouštní farmě na hranici Mexika.

Trochu se bál dobroty mladíků. Bylo zřejmé, že půjdou v jeho šlépějích, budou se zabývat burzou. Nejsou to právě tvrdí a bezcitní lidé, ti bursiáni? Chlapci si již dávno vydělávali kapesné na burze. Jejich smýšlení bylo však jiné, než to profesionální Johannovo. On buď koupil akcie nějaké firmy proto, že nabyt přesvědčení, že bude vydělávat, nebo se vezl s horečkou trhu, věda, že se za firmou nic jiného než horký vzduch a rychlé peníze neskrývá. Mladíci však pečlivě bádali, co firmy, jejichž akcie byly na trhu, dělají, čím se zabývají a pokud šlo o nové léky, technologie, co ulehčovaly zatíženému ovzduší, jednoduše byli o jejich kladné budoucnosti přesvědčeni a nakoupili. Samozřejmě se radili s otcem, ale nebyli vždy stejného mínění. S jistou ironií očekával pak jejich bolestné zkušenosti, vždyť měli ve hře jen své kapesné, ale byl často překvapen výdělků, co získávali. Pomalu si uvědomoval, že nastává nová doba, nová generace, která se nevyhýbá ani burze.

Ten dům na východě Spojených států koupil po řádné poradě s Marií. Oba byli stejného názoru, že než se synové stáhnou do ústraní světa, jakým byla jejich farma Maria, musí nejprve ten svět poznat. New Jersey bylo na dosah jedné z největších burz světa – Wall Street. Proto se rozhodli ke koupi a Marie sama dohlížela na jeho vkusné zařízení.

Nemohl se proto zcela oddat radosti z návratu mládenců. Skutečnost, že na burze opravdu všechny akcie klesaly a on nemohl prodat, musel „držet“, situaci nezlepšovala.

Stále musel myslet na ten počítač v Puerto Peñascu. Chvilku času si našel na svůj úmysl, ale více než stáhnout obsáhlá data, která měl uložená na internetu, mu nezbylo. V noci se pak stala příhoda s tou ztracenou ženou a ráno dostal telefon z Quiebra Yugos. Na druhém konci světa v Uruguayi byl sám Carlos Rolack. Jeho stařecký hlas se chvěl, když ho důrazně žádal, aby nejbližším letadlem přilétl do Montevidea, že ho bude na letišti očekávat. Objednal si letenku v Tijuáně, ve městě, co leželo na hranici Států v Mexiku, a nechal se tam zahradníkem Juárezem zavést. Ani chlapce nestačil pozdravit. Byl svědkem dvou vražd, financoval obchod s drogami, musel být opatrný. Proto neletěl ze San Diega.

Montevideo ho přivítalo svou veselou barevností a evropskou architekturou. Señor Carlos Rolack ho nechal očekávat svým šoférem, který, drže velkou ceduli s jeho jménem, srdečně Johanna přivítal. Pak ukazuje cestu vysvětloval:

„Mr. Fischere, starý pan Carlos miluje toto město, ale pro své stáří se sem již málokdy podívá. Nemohl si odříci navštívit svou milovanou uličku a restauraci. Tam vás očekává. Já vás tam samozřejmě dovezu. Jaký jste měl let, pane?“

Muž byl snědý menší člověk pohledného vzhledu. Byl to typický zjev lidí z Montevidea. Obyvatelstvo se smíchalo z přistěhovalců výhradně španělského a italského původu. Město bylo založeno již roku 1726, teprve v minulém století mu však tyto národy daly dnešní tvář. Všechny stavební slohy tu měly zastoupení, i ty krabice novodobých mrakodrapů nechyběly.

Ulička, kam byl Johannes veden, byla opravdu romantická. První dojem byl, že se do ní již nikdo nevejde. Jako do plně obsazené staré tramvaje, na které visí hrozny cestujících. Trhovci, kteří tu vystavovali hlavně proslavené kožené zboží, kavárničky a restaurace, vše vířilo pestrostí barev. U jedné hospůdky vyhrávali muzikanti. Tamboril, kytara a bandoneon přinášely atmosféru Benátek a Madridu současně.

„Mariscos“ se jmenovala restaurace, ve které byl očekáván Johannes starým Carlosem. Před domem, na jehož stěně byl ten název barevným, velkým písmem napsán, bylo plno stolků a židlí. Všechna místa byla obsazená. Od jednoho stolu povstal stařec... Carlos. Po pozdravu se muži věnovali jídlu. Ryby, salát a výborné hovězí maso zapíjeli zrovna tak dobrým a duchem země nasyceným vínem. Pak se teprve dostal Carlos k věci:

„Mr. Fischere, je mi líto, že jsme vám připravili takovou ztrátu. Můj starý přítel, Olaf, se mi zcela ztratil z očí. Celá jeho rodina někam zmizela a kdyby nebylo vašich znalostí počítače, musel bych si myslet, že nás o peníze připravil on. Byl jsem si tak jist kamarádem z dětství, že jsem přestal být ostražitý. To, co léta dobře funguje, nám nesmí být zárukou, že to je navždy. Potíž je teď v tom, že jediný spolehlivý člověk, kterého znám a který se ve věci vyzná, jste vy.“ Carlos se odmlčel a zálibně se rozhlížel ulicí. Jeho vlasy byly zcela bílé, ale ještě bohaté a přes snědost jeho tváře nebylo možné nepoznati Seveřana. Statná postava, pěkné oblečení a plnovous vzbuzovaly dojem, že právě opustil Andersenovu pohádku. Johann byl po dobrém jídle trochu znaven, ale očividně udiven dobráckým zjevem muže, o kterém věděl, že je hlavou syndikátu. Ano, tenkrát před lety také na něj působil dojmem poctivosti. Všichni mohli být lumpové, ale tady ten muž ne. Mlčel.

„Není to nádhra, ty lidi, ta země, to město! Kdybych se směl ještě narodit, zase bych žil tady. Mr. Fischer, naše podnikání je nadále dobré a výdělky jsou a budou stále větší. Jedinou starostí, kterou mám, je legalizování našich peněz. Očekávám od vás konstruktivní návrh, řešení problému, zároveň ale jistotu, že to, co se stalo, se již nebude moci opakovat.“

Muž se sehnul a na jeho klíně se objevil malý kufříček. Položil si ho na klín a poklepal na něm rukou. Jeho vystupování bylo tak samozřejmé, tak nevtíravé, že Johann zcela podlehl jeho síle. Neptal se, nežádal, jen vyslovil své přání, ale tak srozumitelně, že bylo jisté, že neočekává zápornou odpověď. Zakrvácený a umučený muž a stará žena, dvě mrtvolky, co zůstaly v Puerto Peñascu, se Johannovi vybavily v myslí. Ta bažina, jež nese jméno organizovaný zločin, pomalu stahovala jeho tělo do svých hlubin. Stařec od něj ještě neočekával odpověď.

„Váš podíl se samozřejmě zdvojnásobí, to bude honorář za vaši práci. Víím, že máte ty schopnosti a víím, že to pro vás bude jednoduché. Znáím vaši firmu. Protože Mexiko by nadále mělo zůstat naší pokladnicí, naší prádelnou, je výhodné, že bydlíte na jeho hranicích. Tady v tom kufříku je pět milionů dolarů. To jsou vaše peníze, myslím, že ztráta, kterou jste utrpěl, alespoň trochu odpovídá tomu obsahu.“ Stařec domluvil a objednal si ještě jedno víno. Restaurace se teď pomalu vyprazdňovala, ta dvouhodinová polední přestávka, která tu byla zvykem, končila. Úředníci a sekretářky spěchali do svých kanceláří. Carlos podal Johannovi kufřík, zcela ledabyly, jako by to byly vzorky látek, které bude muset nabízet zákazníkům. Příliš malý na tolik peněz. Johann věděl, že bude souhlasit. V jeho situaci se také nenabízela žádná alternativa.

„Señore Carlosi, buďte si zcela jist, že systém, který postavím, nebude možné zneužít,“ ujistil starce. Carlos mu pak podal malý lístek se slovy:

„Tady máte adresy a jména podílníků a jejich procenta, která budete na nová konta zasílat. Budete-li muset za tímto účelem jezdit po světě, platí tyto cesty naše firma.“ Zase se odmlčel a Johann tušil, že pohádka pana Andersena ještě není u konce. Malý chlapec, co běžel ulicí a žebrol, se zastavil také u Rolacka. Starý ho hladil po vlasech a pak mu dal nějaké drobné a obrátil se k Johannovi:

„Nejkrásnější děti, které jsem kdy viděl, běhají po ulicích tohoto města. I vy, Mr. Fischer, máte opravdu statné syny, Johannes a Henrico se jmenují, pokud se nemýlím. Bylo by škoda, kdyby se jim mělo něco stát. Opravdu škoda. Vííte, milý příteli, krása se má ochraňovat! Je tak zranitelná...“

Poté starý Rolack zavolal číšníka, zaplatil a rozloučil se s Johannem. V okamžiku se ztratil v davu lidí. O tom, jak naloží s obsahem kufříku, ho nezajímalo. Pět milionů dolarů!

Johann najednou zpozorněl, protože zahlédl dva muže u vedlejšího stolu, jak se chystají k otevření zcela stejného kufříku, co držel v ruce on. Jejich kufřík obsahoval vzorky látek. Montevideo byla velmoc ve tkaní

nejrůznějších druhů textilií. Proto se tu pohybovalo spoustu obchodníků, co chtěli koupit a spoustu zástupců prádelen, co chtěli prodat a všichni měli podobné kufříky. Johann se odvážil do kufříku nahlédnout. Na povrchu byly barevné vzorky drahých tkanin. Ale mělkost toho katalogu látek prozrazovala dvojí dno. Johann ještě dlouho dopíjel víno a pozoroval uličku. Její život byl vzrušující, pulsující. Jeho život bude dvojí. Hladina bažiny, organizovaného zločinu, se po vtažení jeho těla do svých hlubin zase uklidnila. Pro její hustou konzistenci se ani nevířila kola.

Léto 1992

Farma Maria se připravovala k proslavenému blešímu trhu, který každoročně pořádala Marie. Julie se stala pravou rukou Debory. Nejen že si dobře rozuměly a při práci si pomáhaly, staly se přítelkyněmi. Julie mívala okamžiky, kdy se zcela vzdala světa. Seděla zahloubaná do sebe a nevnímala okolí. Debora tyto chvíle znala a pokud to bylo možné, nerušila ji. Když se jí ale zdálo, že by bylo na čase, aby se vrátila do přítomnosti, vždy do ní žďuchla. Co musela ta žena vše prožít, myslela si, ale protože to nerušilo Juliin pracovní elán, nevyptávala se. Nejvíce „mimo“ byla, když se vrátil Johann, pán domu, z cesty. Debora poslala Julii s dopolední svačinou do jeho kanceláře.

Julie vzala ták a veselá, jak vždy byla, šla do té soukromé kanceláře, co se nacházela v prvním patře. Kanceláře firmy, kam také docházeli makléři, byly v přízemí. Někdy Johann pracoval nahoře a tam ji právě Debora poslala. Zaklepal a po mužském hlasu, vyzvání ke vstupu, vešla. Ještě pána domu nikdy neviděla, tak naladila příjemnou tvář, aby zanechala dojem. Dojem byl zanechán, oťresný, ne u pána domu, ale u Julie.

Když otevřela dveře, spatřila muže tmavých vlasů a tělnaté postavy, jak seděl u počítače. Neviděla mu do tváře, protože seděl zády ke vchodu. Byl tak zabrán do pozorování monitoru, že jí pravou rukou ukázal na psací stůl, který byl postaven v podobě písmena L, na místo, kde mohla odložit ták se svačinou. Stála tedy za jeho zády a nechtěně se zahleděla do monitoru. V tom okamžiku se jí podnos s čajovou konvicí a s hrníčkem rozklepal v rukou. Na obrazovce počítače byla data, která znala z Puerto Peñasca. Ze svého počítače. Aby drnčení hrnku zastavila, trochu hřmotně vše postavila na stůl.

Pán teď zpozorněl a otočil se. Jedno neštěstí nepřichází nikdy samo. Jak se otočil, usmál a podal jí ruku, poznala toho muže, kterého znala. Dvakrát ho zahlédla, když se svým vozem míjela dům Gustavsona. Chvilku před tím, než našla v domě mrtvé, a pak, když jela s páchnoucím tělem Beatriz.

Byl to pohledný muž, hezkých očí a příjemného úsměvu. Julie věděla, že se nemohla mýlit. Ten zážitek, který ještě neměla možnost zpracovat, to brutální zavraždění Eduarda, jí ve dne v noci obtěžoval mysl. Teď nečekaně stojí před jedním z vrahů. Musí ale zachovat rozvahu, musí mít nejprve jistotu. Nemohla dělat nějaké závěry, proboha, teď se musí usmát a být příjemná na muže, jehož žena a celá rodina je tak nevinná:

„Těší mne, že vás konečně poznávám, Mr. Fischer. Vaše paní mi dala práci, ale já bohužel mluvím jen španělsky,“ přemohla se konečně k úsměvu.

„Již jsem o vás slyšel, seňora, a ta španělština nebude v mém domě žádný problém. Ale uniklo mi vaše jméno?“

„Julie, pane, a můžete mi tykat, já nejsem žádná seňora,“ odpověděla, neustále zírající na svá data do monitoru.

„Julie? Vy... vy se jmenujete Julie? A... a odkud pocházíte?“ zcela nevěřičně se divil Johann. Měl pocit, že toto ženské jméno ho poslední dobou pronásleduje.

„Původem z Maroka, pane, ale žila jsem dlouho ve Španělsku, v Madridu a naposledy v Granadě,“ odpověděla. Trochu se uklidnila, protože si včas uvědomila, že nesmí říci, že žila v Puerto Peñascu. Teď cítila, jak se jí klepou kolena. Nejraději by vyběhla ven, místnost se nezdála dost velká na její vzrušení. Nemohla však odtrhnout oči od počítače.

„Vy rozumíte počítačům, seňora Julie?“ zeptal se Johann, pozorující její zájem. Zabýval se právě onou schránkou, pro kterou znala heslo: slané a suché moře. Ten muž na to nikdy nebude moci přijít! Jak se ale dostala data do jeho počítače? Najednou to věděla. E-mail. Poslal si to elektronickou poštou. Proč se vlastně divila? Někaké následky její akce, jejího okradení všech společníků, zruinování všech kont, musely přijít. Teď ale čeká muž její odpověď.

„Ne, Mr. Fischer, jen se dívám, co to je. Takovou televizi jsem ještě neviděla. To je asi nějaký americký program, že jo?“ celá zrudla tou nehoráznou lží. Rychle nalila čaj pánovi a silou vůle přehlížela monitor. Pak se omluvila, že jistě na ni Debi již čeká a opustila kancelář.

Johann se za tou pohlednou ženou, na ty dveře, co se za ní zavřely, dlouho díval. Přestože přichází ze Španělska, používá mexické nářečí. Něco mu bylo na ní záhadou. Její kultivované vystupování nemohl zasunout do té kasty služebnictva, kterou znal.

Julie se na ochoze musela podržet zábradlí. Měla pocit, že se s ní celý svět točí. Byl to kolotoč, který se snažil stále větší rychlostí, svou odstředivou silou, vymrštít její tělo někam do prázdna a ona byla nucená se držet a

jeho rychlosti se poddat. Kam ji osud poslal? Tak milí lidé a překrásné prostředí se jaksi nerýmovalo s vrahem jejího Eduarda. Do toho pouťového hluku, ve kterém se její duše nacházela, vnímala hlas své moudrosti. Pochybovala, že ty Johannovy jasné oči by mohly patřit vražedníkovi.

Dva mládenci, co byli staří jako její děti a navíc nesli jejich jména. Jména, která chlapcům sama vymyslela a na jejichž tělíčka nechala vypálit znamínka. Znamínka! Teprve teď si uvědomila, že má ten trumf v ruce, tu kartu, kterou nabude jistotu. Pak si ale vzpomněla, že v domě je plno práce, že se chystá trh. Od Debi se dozvěděla, jaká to je vždy sláva. Šla zase dolů a snažila se být nápomocná.

Trávník na obou stranách vyschlého řečiště byl již k nepoznání. Byli tu všichni. Diego Ramirez se svou ženou Carinou, Fernando Juárez, jeho vnučka Mary, Marie, paní domu a samozřejmě oba chlapci, Henrico a Johannes. Nejměšnější figurky byli tři mladí muži, které všichni znali jen v tmavých šatech a kravatách. Byli to Johannovi makléři. Dnes měli volno a tak se v dížkách a kostkovaných košilích měli k dílu. Debora neměla v kuchyni stání, přestože měla plno vaření. Vždy vyběhla ven, protože si na něco vzpomněla. Julie jí padla rovnou do ruky:

„To je dost, že jsi tady! Doběhni do ubikace, do skladu, již jsem tam vybrala ubrusy. Chlapi staví stoly, tak na každý jeden dej. Trochu ty barvy promíchej, ať to vypadá vesele. Jo a řekni Fernandovi, aby ty stoly pořádně podložil, jinak zase všechno zboží spadne jako vloni,“ spěšně vydala příkaz a již utíkala k troubám. Pekla. A věru znala recepty na spoustu koláčů a dortů. Nezávisle na tržbě a výdělku, který Marie poskytovala k dobročinným účelům, bylo již léta zvykem, že občerstvení a právě ty slavné sladkosti Debory byly pro všechny zdarma.

Osazenstvo mělo naspěch, protože po obědě se začínou scházet farmáři z okolí, ale i spousta lidí ze San Diega, s vozy plnými krámů. Co jedni již nepotřebují, jiní zase koupí.

Marie se nezabývala tím, co lidé utržili, vydělali. Jednoduše za každý stánek, stůl či na trávníku rozprostřenou deku vybírala deset dolarů. Děti, které se také pilně zúčastňovaly, platily pět dolarů. To byly ty peníze, které pak byly převedeny na každý rok předem určenou organizaci. Bývalo zvykem, že Johann pak strženou sumu štědře zaokrouhlil.

Letos měla být obdarována škola pro tělesně postižené děti v Chula Vista. Chula Vista byla čtvrtí San Diega. Ředitel školy se svou chotí, byl jakožto čestný host také očekáván. Henrico a Johannes stavěli osvětlení. Spousty řetězů s barevnými žárovkami a fantastické lampióny osvětlí pak večer palouk před hlavním domem farmy, klenutý most přes řeku, který spojí další roj světél a lidí před ubikací. Příjezdová cesta k budovám farmy byla pak po obou stranách hluboko do pouště lemována spoustami aut. Trh trval hluboko do noci a na závěr se nechala vidět kalifornská jízdní policie velkým ohňostrojem, jenž byl vyvrcholením trhu. Nikdo však neodjížděl té noci domů. Všichni měli s sebou spacáky a tak v autech, ale i pod širým nebem přespávali v tom kouzelném koutě světa, na farmě Maria.

Ten druhý den se také „kšeftovalo“, ale hlavně se jedlo, pilo a libou vůni stovky grilů zanášel vítr do dalek Sonorské pouště. Señor Moreno, kapitán policie, nabízel všem svou pálenkou a nechal si chválit noční ohňostroj. Běda tomu, kdo pochvalu zapomněl. Paní domu, Marie, byla všude. Mluvila s lidmi, vyslechla si jejich starosti a radosti, kdo zemřel, kdo se oženil, či která se vdala, komu se narodilo dítě. Johann se většinou zapomněl u stolu kapitána Morena a pilně se přičiňoval o bolesti hlavy, které se rok co rok za veselého litování domácích musely druhý den léčit.

Tak tomu bylo i toho léta 1992. Ještě nikdy nebylo na farmě tolik lidí najednou.

Byl to rok poznání a nezapomenutelných tragedií pro mnohé postavy našeho příběhu. Johannes a Henrico se dozvěděli, že mají ve světě ještě jednoho bratra, Julie, ta poctivá duše, musela dospět k poznání, že pracovala pro drogový syndikát a ztratila jeho přičiněním muže, kterého milovala. Musela opustit svou milovanou La Choya a Johann, pod pohrůzkou, že bude ublíženo jeho synům, musel převzít tu práci, kterou dlouhá léta vykonávala Julie.

Julie se trápila podezřením, že chlapci Fischerovi jsou jejími dětmi. Že jsou to ta ukradená miminka Josefy a Karla Schwarzových.

Ještě však nebyl konec večera. Právě všichni za výkřiků údivu pozorovali ohňostroj. Julie seděla na břehu vyschlé řeky poblíž svého stromu a také se nechala unášet tou krásou barev, ve které se noční obloha proměňovala. Najednou cítila, jak si někdo vedle ní sedl, přilnul k ní svým mladistvým tělem a objal ji kolem ramen. Pak jí svými hebkými rty políbil tvář.

Byla to Mary. Julie oplátila děvčeti její přízeň stiskem dlaně. Po chvíli tichého šťastného spolubytí zašeptala Julie:

„To je krása, vid', Mary, ty barvy,“ zcela zbytečně porušila ticho té chvíle, která by i tak byla zcela blažená. Děvče pokývalo hlavou a stále zůstávajíc v její náručí promluvílo:

„Nevěřila bych, že to může být tak krásné. Ani jsem se toho nebála, vlastně jsem ani netušila, že se to stane. Byla jsi, Julie, také tak okouzlená... poprvé? Doufám, že to nikdy nezapomenu!“ dokončila Mary svou řeč s hlubokým povzdechnutím.

Julie hned věděla, že nemluví o tom ohňostroji, na který se spolu dívaly. Tu blaženost děvčete také poznala. Ona se však o své štěstí nemohla s nikým podělit. Tenkrát, když plula na Sefiaje z Evropy do Mexika. Pochopila, že děvče poprvé poznalo náruč muže. Že se poprvé vzdala touze rozkoše. Pomyslela si, že je vlastně ještě dost mladá. Ale dnes je již jiná generace, určitě jsou děti dříve dospělé, než to bylo za jejího času. Proto nerušila její štěstí pochybnými morálními výčitkami. Ostatně, jak poznala, již se to stalo a tak chtěla tu vzpomínku povznést do per básníků, kam zajisté tato první životní zkušenost patří:

„Pokud vás láska dovedla k prvnímu milování, nebylo mezi vámi naléhání, pokud se najednou nad vámi zavřelo nebe a milostná slova nepřišla zkrátka, pak to je ten nejsilnější zážitek pro celý tvůj život, Mary. A neplač, teď budou ty okamžiky přicházet častěji,“ konejšila štěstím plačící Mary.

„On je tak hezký a milý, já se nemohla nabažit toho hlazení a líbání! Víš co, Julie? Představ si, že jsme byli oba úplně nazí. Ani nevím jak je to možné, že jsem se nestyděla?“

Byla z této skutečnosti zcela v rozpacích. Julie nemohla potlačit úsměv. Ona tenkrát také, když nechala poprvé své tělo na pospas rukám Omera, byla zcela vyvedena z míry. Pak ale, když se zabývala jeho tělem, což se jí velice líbilo, ihned pochopila lásku. Vzpomínka na Eduarda jí však udělala vrásku do čela. Když si pak vzpomněla na jeho něžný zápach, zase se rozzářila:

„A voněl, pěkně ti voněl ten chlapec, že ano? Pověz, kde se to stalo?“ Mary se prudce vytrhla z Juliina objetí, když si uvědomila tu pravdu, kterou tato žena řekla. Tak krátký čas ji znala a přesto jí dokázala porozumět jako nikdo jiný.

„Víš, že máš asi pravdu, já myslela, že to voněl ten koutek pouště, kde se to stalo. Ale kdykoliv mi dá rychlou pusinku, třeba ve stáji, vždy cítím ten kraj, vidím to jezírko a ty stromy a slyším dokonce i ty kolibříky, co tam bzučeli. Myslíš, že to bude vždy takové? Celý život?“ počala se najednou bát.

Ještě netušila, že to, co prožila, je dar, který ve svém životě nepozná každý člověk. Že to je to, po čem lidé nejvíce touží a co se nedá koupit. Za všechny peníze světa, ne. Když to však člověk pozná, zažije, pozná i ten strach, který lásku vždy doprovází. Strach, že by lásku mohl ztratit. Julie pohládila Mary po její meruňkové tváři:

„Jestliže to je ten pravý, tak to tak zůstane. Musíš ale vědět, že láska je jako moře. Jako příliv a odliv. Bývá bouřlivá i zcela klidná. S láskou to není jednoduché. Musíš o ni pečovat. Osud však stejně nezměníš, tak ber to, co je dnes a neboj se zítřka.“

„Julie, víš co mě udivilo?“

„Ne, copak to bylo?“ zcela klidně se zeptala, netušíc, jaký skok její srdce v příštím okamžiku udělá.

„Henrico měl na zádech, kousek nad zadečkem vypálené písmenko. Velké „H“ to bylo. Nevíš, co to znamená? Já se nechtěla ptát.“

Celý vesmír s těmi miliardami hvězd, které byly nad pouští s nenapodobitelnou jasností vidět, se v mžiku ocitl v srdci Julie. Počala tak silně mačkat Maryino tělo, že ta musela vykřiknout bolestí.

Co odříkání a touhy její srdce vytrpělo, když jí byly děti odcizeny. V jednom okamžiku. Teď, pod hvězdami sonorské dálavy, zase v jediném okamžiku, jí byly děti vráceny. Ta léta, co se řadila mezi ty okamžiky, byla pryč! Jednoduše zmizela a ztratila svou černou, hořkou a nekonečnou bytnost. Najednou měla pocit, že došla k cíli své cesty.

Nikdo ale nedochází k cílům cest. Protože cesty vedou stále dál...

Julie stále ještě bydlela u „louže“, u plaveckého bazénu, v domečku, který byl zařízený jako pokoj pro hosty. V ubikaci za lávkou byl ještě jeden apartment volný, ale protože tam nikdo celá léta nebydlel, vznikla z něj taková díra pro všechny možné krámy. Fernando Juárez dostal příkaz vše vyklidit a teď se malovalo.

Marie si dnes našla chvíli pro tu rozmluvu s Julií, kterou stále odkládala. Měla právě namířeno k „louži“. Zvláštní žena, přemýšlela, když přecházela trávník, ten kopeček, za kterým pak pohledem z kuchyně zmizí, jako by se zmenšovala. Debora se za paní dívala. Věděla, že má v úmyslu důležitou řeč, a držela Julii palce. Měla obě ženy ráda.

Marie si tu Julii také oblíbila a něco na její povaze a chování obdivovala. Přestože se chlapci stali jejími důvěrníky a kdejakou volnou chvíli trávili s ní, dokázala Julie s takovou samozřejmostí vždy zdůraznit, že

ona, Marie, je jejich matkou. Kdyby si nebyla jistá, že ta žena přichází z těch nejjednodušších poměrů, byla by přísahala, že je vystudovaná psycholožka.

Někde dávno a zcela jinde musela se cesta jejich synů a Julie již jednou zkřížit. Ten vztah mezi nimi byl tak vřelý, že člověk neznalý poměrů by si mohl myslet, že je to jejich matka. A ještě něco tu bylo a Marie věděla, že za tím vězí Julie: chlapi byli teď, i když si nikdy nemohla stěžovat, k ní ještě milejší a pozornější, že často byla dojata k slzám. Ve svých úvahách došla až k domku u „louže“ a spatřila Julii. Kousek pod bazénem, tam kde se trávník měnil v poušť, rostl velký strom, který svou korunou dával pěkný stín. Spleť jeho kmenů způli rostla v trávě a způli již v písku Sonory. Tam ráda sedávala Julie a její pohled vždy směřoval k jihu, někam do Mexika. Každou volnou chvíli tu byla k nalezení, bylo to její místo.

Marie přicházela zcela tiše, takže ji Julie neslyšela. Nebyl to ale úmysl, Marie byla ve všem velice tichá, citlivá a nevtíravá. Byl to její způsob, kterým si přesto dokázala vždy s určitostí dobýt autoritu.

„Doufám, že tě neruším, Julie, mohla bych přijít později,“ zaslechla oslovená ta tichá slova, tím jí známým milým hlasem. Julie vyskočila a uctivě paní pozdravila. Bylo vidět, že pláče.

„Ale samozřejmě mne nerušíte, já jsem se jen trochu ztratila v dávno zapomenutých dnech, promiňte, paní Marie. Pojd'te, uvařím nám čaj, v tom horku nám udělá moc dobře. Našla jsem tu bylinky, jako rostou u nás, moc osvěží!“

Spěšně si utřela slzy a již zase s úsměvem se věnovala paní. Marie si sedla do stínu před domkem a nechala se obsloužit, jako by byla na návštěvě. Ten pocit dělal Julii dobře a Marie ho ráda a upřímně poskytovala. Dějala to u všech obyvatel farmy. Když musela náhodou do ubikace, vždy dávala najevo, že přichází do soukromí, že je hostem.

Konečně byla Julie hotova a ženy usedly proti sobě a upily čaje. Byl silně aromatický, nakyslé chuti a oživujících účinků. Julie ho ráda pila, cítila se vždy, jako by byla v La Choya.

„Kdyby ty dny byly zapomenuté, nepřemýšlela bys o nich. Je pěkné žít dnes a dobré je nezapomínat včerejšek. Věřím, že se v něm, u každého člověka, schovává poklad našich duší. Něco, co jsme všichni prožili, použije náš rozum k dnešním rozhodnutím. Doufám, že jsi neměla příliš těžký život, děvče, mám tě velice ráda a mrzelo by mně to,“ počala Marie rozmluvu. Julie byla jejími slovy dojata a jen záporně vrtěla hlavou. Nemohla však promluvit, protože se obávala, že by slova utopila v slzách. Marie viděla její boj a proto mluvila dále:

„Jsem ráda, že jsi u nás zůstala, i když jsem k tobě nebyla zcela upřímná. Naléhala jsem na tebe z jiného důvodu, abys neodešla, než jsem ti řekla. Johannes byl toho příčinou. Řekl, že jestli odejdeš, bude muset odejít s tebou. Víš, Julie, jeho duše a vlastně také Henricova... někdy nevím, co si o tom mám myslet, dva chlapi a jeden rozum. Nevím, zda jim v budoucnu budu moci poradit, někdy je to nad mé síly.“

Teď se Marie na dlouhou chvíli odmlčela a ani Julie nerušila to ticho. Bylo to ale zase to magické ticho, ticho, které dokáže dvě bytosti někdy více sblížit, než mnoho slov.

Byl pěkný den, teplý, ale suchý vzduch, co v okamžiku pohltil veškerou vlhkost, i z lidských těl, a dopřával pohody. Pak se Marie znovu dala do řeči:

„Ty nejsměšnější domněnky, či předtuchy, které chlapi měli, se vždy vyplnily. Ty pro ně musíš něco znamenat, něco z dávné minulosti. Vím to. Jsem si zcela jistá. Vyprávěj mi o sobě, Julie. Pokud nechceš, nebudu ale naléhat.“

Marie se napila dobrého čaje a vyčkávala. Jak upřímná to je žena, jak dobře vychovala její děti, myslela si Julie a věděla, že teď přišel okamžik, kdy řekne pravdu. Ale jak na to, aby jí neublížila. Ale co, jednoduše to řekne, jak kdysi dávno vypadlo ze stydlivého Omera:

„Paní Marie, byla to má chyba, má vina a teď mne to mrzí. Ale jak jsem mohla vědět, že se chlapečkové dostanou do takové milé rodiny!“ Marie v tomto okamžiku nemohla její slova pochopit, ale otázku, kterou měla na jazyku připravenou, Julie zarazila rukou, kterou položila na ruku její:

„Nezlobte se, paní, já vám teď jednoduše vše řeknu. Kdybych tenkrát Pedrovi s miminkem neutekla, mohla jste vychovávat i Markuse. Já jsem je všechny porodila. Byla jsem jejich matkou, ale ne zcela. Ani nevíte, jak jsem vám vděčná, že jste je tak dobře vychovala.“

Julie počala vyprávět o Josefě a Karlovi Schwarzových, o podlosti Antonia Gomerose, o umělém mimotělním oplodnění a nakonec o tom, kde vzala tu jistotu, že jsou to opravdu ty děti, které porodila. O jejich znamínečcích mluvila, ne však, že to ví od Mary. Byl to dlouhý a upřímný rozhovor, ženy chvílkami plakaly a pak se zase utěšovaly. To, že jedna porodila děti, které druhá vychovala, byla okolnost, která je velice sblížila. Pak tu byla ta skutečnost, že vlastně děti patří jiné ženě, třetí. Josefa Schwarzová! Jejich rozum, který tím, že se ukrýval, byl živěn jejich biologickými schránkami, jaksí tu podstatnou věc nechtěl pochopit.

Mimotělní oplodnění je zajisté geniální vynález, ale zabýval se onen vynálezce pocitu ženy, která se stane nositelkou plodu? Organismus ženy je oklamán umělým oplodněním. Vajíčko není matky, ona však přesto pocítí mateřské city.

Mariina situace byla jednodušší: od prvního okamžiku věděla, že děti nejsou její a jejich bezbrannost v ní probudila matku. Julie však, přestože je nosila devět měsíců pod svým srdcem, jednoduše matka nebyla. Takové ženě se to může vysvětlit, pochopit to však nemůže. Do pozdního odpoledne trvala jejich debata a stále nenacházela konce. Jednu věc si ale znovu a znovu Julie vyměňovala: Marie pro chlapce zůstane nadále jejich matkou.

„Nezlobte se, paní Marie, že mám ty mladíky tolik ráda, vždyť pili z mých prsů. Nesmíte ale nikdy žárlit, nikdy jim nezapomenou připomenout, komu vděčí za péči a lásku, a chci, aby to tak nadále zůstalo. Jen mi dopřejte ty chvílky, co chtějí být se mnou, za ta léta mám co dohánět. Jak ale mohou něco ke mně pociťovat, to je záhada,“ upřímně se Julie divila.

„Milá Julie, ty jsi člověk, se kterým se každý může cítit dobře. Ale na té jejich přítulnosti je opravdu něco zvláštního. Připomíná mi to mou vzpomínku z dětství. Byla jsem, jako ještě malé děvče, ponechaná pod dozorem přátel mých rodičů a vím, že se mi stýskalo po matce. Najednou jsem prý prohlásila: mum je tu. Nemohla jsem to však ještě vědět, byla několik ulic vzdálená. Já ji snad cítila. Je tolik věcí, co se nedá pochopit,“ zavzpomínala si Marie.

„Možná, že máte pravdu, paní Marie, vůně jsou tou nejnesmyslnější záhadou v našem životě. Možná, že mne poznali po čichu. Jejich biologičtí rodiče jsou velice inteligentní lidé, oba jsem znala. A velice pohlední. Chlapci, vaši synové, od vás nečekají radu ve svých problémech, čekají jen vaše soucítění. To jste jim vždy dala, vím to z jejich vyprávění. Výsledkem pokaždé bylo, že si myslí, že jste jim dobře poradila. Ve skutečnosti si poradili sami. Jste obdivuhodná žena, Marie. Dala jste jim více, než by kdejaká vlastní matka dokázala dát.“ Marie byla velice dojatá a Julie pokračovala:

„Doufám, že i Markusovi se daří dobře. Abych Antoniovi Gomerosovi nepokazila ten „dobrý kšeft“, co prodejem miminek udělal, nechali mne posadit bez papírů do lodi, co plula až do Mexika. Tam jsem celá ta léta žila, až jsem přišla k vám. Prosila jsem Pedra, aby alespoň jedno dítě, to které jsem schovala, odvezl Josefě. Ona nevěděla, že má trojčata, namluvili jí, že jsem potratila. Doufám, že žije u své matky. Jednoho dne se ale chlapci dozvědí, že jsou tři, co budeme dělat pak?“

„Již to vědí. Když jsem poznala jejich záhadné pouto k tobě, Julie, řekla jsem jim to. Johannes tenkrát přísahal, že Markuse přivede domů. Kde ti chlapci vlastně mají domov?“ povzddechla si Marie. Pak položila otázku, kterou Julie dlouho očekávala:

„Kde jsi žila v Mexiku?“

To bylo ožehavé téma. Mnoho věcí si musí ověřit, než bude ochotná prozradit místo svého pobytu. Proč tedy nekovat železo, když je žhavé?

„Nezlobte se, paní, ale ještě nepřišel čas, kdy bych o tom mohla mluvit. Tam, kde jsem žila, jsem nechala hodně bolesti a provinění, musím se s tím nejprve sama vypořádat. Ale ještě jsme nemluvily o tom, jaký byl, či je Johann, váš manžel, jako otec?“ Snažila se, aby otázka byla zcela nenápadná, a tak vstala a dolila čaj.

„Neměl na chlapce tolik času jako já, ale lepšího otce by nemohli mít,“ nezpozorovavši vedlejšího úmyslu Julie, klidně odpověděla.

„Má asi hodně práce, to se živí prodáváním koní?“

„Ne, Julie, to byla zpočátku má záliba a teď teprve to trochu vynáší. Johann je makléřem, dělá na burze a investuje do obchodů. On je tím živitelem rodiny, ne já,“ stále Marie věřila, že se jen tak mluví. Julie počala jít tvrdě za svým cílem:

„Asi mu kšefty jdou, farma jen vzkvétá,“ přihodila do ohničku rozmluvy.

„Ano, měli jsme štěstí. Ale Johann je velice pracovitý, někdy i do noci sedí ve své kanceláři. Já těm machinacím moc nerozumím. Zrovna, než jsi přišla, měl nějaké velké starosti, dvakrát byl na cestách. Nemohl mi ani půjčit peníze na koupi hříbat. Ale asi je zase vše v pořádku. Když se vrátil z té druhé cesty, to jsi již byla na farmě, nic neřikal. Je sice takový ustaraný, tváří se provinile, ale peníze toho nebudou příčinou, bude to něco jiného. Na konci blešího trhu přidal pět tisíc dolarů na podporu té školy z Chula Vista, tolik ještě nikdy nedal. Ale když za mnou nepřijde sám, tak se neptám.“

Ted' Julie věděla, co chtěla. Dobře si pamatovala jedno konto podílníka ze San Diega. Více jak sedm milionů dolarů z něj stáhla. Byl to jeden z největších podílníků. Rolack potřeboval odborníka, co rozumí počítačům, když se vypravil do Puerto Peñasca. To byla ta první Johannova cesta, kde ho dvakrát zahlédla. Zcela jistě byl jen nechtěným svědkem těch dvou vražd. Ta druhá cesta mu přinesla mnoho peněz. Určitě byl pověřen, pod nějakou vyhrůžkou, aby pro kartel pracoval. Jeho neštěstí asi spočívá v tom, že do té doby co ona, Julie, prala černé peníze, o podnikání jihoamerického kartelu neměl zdání. Ted' ví, co za tou spoustou peněz vězí, ale asi nemá východiska. Ten úmysl, neprozradit její život v Puerto Peñascu, nabýval na významu.

Život na farmě se po slavném bleším trhu pomalu vracel do běžných kolejí. Osada Portero byla necelé tři kilometry vzdálena od mexické hranice. Tyto tři kilometry, od severu k jihu a dalších skoro sedm kilometrů od východu k západu, to bylo to místo, kterému v našem příběhu říkáme farma Maria. Přicházíš-li od Portera

k farmě, musíš ujít dva kilometry, než narazíš na bývalou hospodářskou budovu, kterou Marie změnila v malé byty pro obyvatele farmy.

Bývala to stáj nehorázných rozměrů a výšky. Střecha byla pobita vlnitým plechem. Protože konstrukce stodoly byla pěkná, zachovalá a bytelná, nechala Marie prkna, která tvořila stěny, vymlátit a trámy, které tím najednou ukázaly svou starou krásu, nechala vyzdít. Nová střecha z červených tašek jim tenkrát, když dostavěli, udělala tolik radosti, že byla po zastřešení uspořádána malá oslava.

Pak se dělníci pustili do vnitřků. Postavili dva stropy, takže stodola měla s přízemím tři podlaží. Středem budovy vedly schody, které byly otevřené až po střechu a skleněná střešní okna jim dopřávala denního světla. Na každém podlaží vznikly dva byty se vším příslušenstvím. Dlouho po nastěhování obyvatel se stále říkalo stavení „stodola“. Debora, která obývala jeden apartment v přízemí, jednoho dne prohlásila, že ve stodole bydlet nebude, a počala budovu nazývat „ubikace“. U toho pak zůstalo.

Ubikace svou velikostí zabírala pohled na další krásy farmy, musela se proto trochu obejít a již byl vidět ten klenutý můstek přes vyschlé řečiště, který se dal i autem přejet a který přivedl návštěvníka k hlavní, obytné, staré budově.

Bylo to masivní kamenné stavení velkého půdorysu a pěkného vzhledu. Přestože skrývalo dvě patra, svou rozložitostí působilo jako by bylo nízké. Mělo klenutý vchod, kterým se mohlo projít do útrob, kde se skrýval nezastřešený, čtyřmi stěnami uzavřený dvůr čtvercového tvaru. Atrium. Z něho byl přístup do jednotlivých, na všechny světové strany směřujících místností v přízemí. Hned naproti vchodu bylo schodiště, co vedlo na ochoz, jenž stál na klenutém podloubí. Z ochozu byl přístup do hořejších pokojů. Uspořádání prostor nahoře bylo stejné. Střecha byla pokryta rudohnědě zbarvenými taškami, dnes již velice starými. Měla velice malý spád, směřující pouze od atria, od vnitřního dvora, k venkovním stěnám sídla. Žádná půda se pod střechem nenacházela. Proto stropy horních místností nebyly rovné, jako dole, ale měly spád k oknům. Zdi byly velice silné a okna poměrně velká a překlad nad nimi tvořil klenutí. Důkladné dubové okenice umožňovaly všechna okna uzavřít. Před horkem, dříve možná před nebezpečím.

Nad tou krásou této staré budovy se Marii, když se tenkrát rozhodovali o koupi, rozesmálo srdce. Žádným námitkám Johanna, že nebude lehké v té spouště „kamení“, jak se vyjádřil, zavést nutné sanitární zařízení, nevěnovala pozornost. Viděla již záclonky a květiny v oknech, viděla kašnu uprostřed dvora s bublající vodou a viděla dům posazený do zeleného trávníku. Johann chvilku bručel, ale když našel za domem na jižní straně hlubokou studnu se spoustou vody, projevil také zájem.

Severovýchodním směrem stála ještě jedna budova. Byla to stáj, ale tenkrát ještě zcela malá. Čím více koní Marie pěstovala a prodávala, tím více se stáj zvětšovala. Kousek dále byl seník, v němž se schovávala Julie, když byla chlapci, svými syny, nalezena.

Celé srdce farmy bylo posazeno do trávníku, který musel být uměle zavlažován a byl zkrášlen množstvím stromů a keřů. Vše bylo ohraničeno jednoduchým plotem, aby se zabránilo zničení kopyty, neboť na ostatních částech pozemků se proháněla hříbata a koně. Celá krajina se směrem od Portera do Mexika svažovala. Teprve za státními hranicemi počala zase mírně stoupat, aby mohla na jižním obzoru bránit výhledu mohutným horským hřebenem.

Západně před hlavní budovou tvořil pozemek jakýsi hrb, za kterým se schovával bazén s domečkem pro hosty. Ten však nechali Fischerovi postavit později, když již ostatní budovy byly hotové.

Ten sedm kilometrů dlouhý jižní plot farmy byla zároveň hranice Mexika. Celý pozemek dělilo koryto řeky na dvě části. Severní a jižní. Tak, jak v letních obdobích koryto vypadalo nevinně, ano zcela zbytečně, tak nebezpečně plné vody bylo v obdobích dešťů a nebo i při vydatné bouři. Vyprahlý žíznivý kraj nemohl ve svých travinách či keřnatých porostech, které nevladly, přivál vody zadržet a nechával ji oním korytem nevyužitou odtéci, nejprve Mexikem a pak zase Kalifornií, po hranici států, až k Tijuáně. Tady se nacházela obrovská betonová koryta, ústící do moře, na kterých se často vyhřívali uprchlíci, čekající na ochranu noci, aby se pokusili o přechod.

Jižně od farmy bylo třicet pět kilometrů vzdálené San Diego, které svou rozlohou, se spoustou městeček a vesnic, připomínalo spíše malý stát než velkoměsto.

Severním směrem byla indiánská rezervace jménem Syquan, vzdálená něco přes dvacet kilometrů. Tady našli bratři Fischerovi spoustu přátel mezi Indiány.

Tenkrát byli ještě chlapci, když dorazili na svých toulkách až do vesničky Phelps Corner. Bylo již pozdě večer, protože už delší dobu bloudili. Se slzami v očích se vypyтали, jak se dostanou domů. Protože domluva nebyla snadná, ani v angličtině, ani ve španělštině, nastala mezitím úplná tma. Jakási indiánská žena nechala chlapce přespat ve svém domě, byly to vesměs obytné vozy, zaparkované na věčné časy, a poslala je pak ráno v doprovodu svého syna domů. Nebyl o nic starší, než byli tenkrát Johannes a Henrico.

Chlapec se jmenoval Roqan. Marie byla po noci, probdělé starostmi o syny, štěstím bez sebe. Indiánského chlapce nakrmila a napakovala jeho koně spoustami jídla a věcí, o kterých si myslela, že by je indiánská rodina mohla potřebovat, a poslala ho v doprovodu Juáreze zpět domů. Rodina se ale bohatě oplatila jinými dary, které zase poslala po Juárezovi zpět. Byly to pěkné kožené výrobky a koberce s překrásně tkanými

obrazy. Pak začal Roqan často dojíždět na farmu „Maria“ a vždycky přivezl nějakou maličkost. Marie zase nikdy neopomenula po něm něco poslat do rezervace. Jednoho dne se tam vypravila s doprovodem chlapců a Johanna. Vesnička a lidé v ní žijící zdaleka nebyli tak chudí, jak si představovala. Nedaleké velkoměsto, San Diego, nabízelo spoustu pracovních příležitostí a kupců pro jejich výrobky. Mladší generace vesměs mluvila anglicky, jen ti staří měli jisté potíže. Rodiny navázaly přátelství a Marie je také zvala na svůj bleší trh. Indiánské výrobky se staly tou největší atrakcí a přítomnost Indiánů sama proslavila trh po celém dalekém kraji.

Časem se Roqan stal skoro členem rodiny a pak, později, když bratři odjeli studovat do Los Angeles, nechala ho Marie pomáhat u koní, kdykoliv si potřeboval přivydělat. Hlavně když přicházeli cvičitelé a zaučovali hříbata pro jízdní policii v pouštním výcviku, byl jeho um v zacházení s koňmi často nezbytný.

Roqan byl o hlavu menší než Johannes a Henrico, pěkně rostlý, a protože chodil do školy, uměl číst i psát. Svými povšechnými vědomostmi se bratrům nemohl vyrovnat, znal ale spoustu věcí, o jejichž existenci zase oni neměli zdání. Učil je číst stopy, poznávat zvěř žijící v poušti, učil je poznávat krásu kraje, kde vyrůstali, a jiné moudrosti svého kmene. Byly doby, kdy bratři chtěli žít v rezervaci mezi Indiány a vymoženostmi civilizace pohrdali. Fischerovi se tenkrát jen shovívavě usmívali, věděli, že to je jen období, část jejich cesty životem, která se jim ale zdála dobrá a z výchovného hlediska důležitá. Jen Debora tomu nápadu nemohla rozumět:

„To by nám ještě chybělo, pak přijdete s kudlami a uříznete mi hlavu,“ dloubla si. Hoši tenkrát přemýšleli, zda by praví Indiáni stáli o skalp černošky a hned se na to Roqana ptali. Bylo to období dětství a Roqan ho svou osobou velice zpestřil. Zajímal se o vše, co bílí chlapci znali, a tak se učili navzájem. Jejich přátelství jim vydrželo do dnešních dnů.

Dnes se hnali koně, zakázka jízdní policie, k novým majitelům. To se nemohlo obejít bez Roqana. U snídaně to Debora všem, přestože to již týden věděli, hlásila:

„Nezapomeňte, že dnes přijede Roqan. Kdyby někdo něco měl, co už nenosí, v atriu u kašny je velký pytel, dejte to do něj. On to vždy rád bere s sebou. Ti chudáci jsou rádi, že se budou moci obléci,“ rozčileně připomínala Debora novinku dne.

„Bude mít péra na hlavě?“ chtěla vědět Julie, což jí bylo oplaceno salvou smíchu. Henrico se nemohl utížit a prskal po stole kousky slaniny, jež následovalo jeho vysvětlení:

„To jsi spletla s Jamesem Fenimorem Cooperem. On to není poslední mohykán, je to kluk jako ty a já!

„No, klukem jsem nikdy nechtěla být a toho Coopera také neznám. Ale hlavně, že se máte čemu zasmát, mě, starý ženský,“ jiskřila očima kolem sebe.

Každý den, jakoby náhodou, vždy se měla k snídani, když mladíci zrovna zaháněli noční hlad. Náhoda to však nebyla, chtěla jen využít každé chvílky, co mohla být s nimi.

„Aby se mi tu plotna nevznítala tou hloupostí, co jsi řekla, Julie! Ty a stará!“ nechala se slyšet Debora.

„To byl spisovatel, co psal romány o Indiánech, připomeň mi, abych ti půjčil jednu knihu,“ přidal se k rozmluvě Johannes, který vždycky dbal na to, aby případné mezery ve vzdělání u obyvatel farmy byly hned zaplněny. Stávalo se, že Carina měla tlustou knihu o molekulární fyzice, kterou stejně neměla v úmyslu číst, a Debora učebnici matematiky, kterou uctivě brala do dvou prstů, aby ji po čase, neposkvřenou a neotevřenou, mohla zase vrátit.

Henrico se pustil po chvíli přemýšlení do dalšího talíře. Nevěděl totiž, zda má nejprve jíst chřupavě opečené nudličky brambor, nebo slaninu s vejci. Nejraději měl ten žloutek. Když si ho nechá na konec, nebude ho mít čím vytřít, jak se rozteče po talíři. S těžkým srdcem se rozhodl pro brambory, ale ne všechny, pak špek, žloutek a pak že vše zbytkem brambor vytře. Nezanedbával však debatu u stolu a teď prohodil:

„Stejně z toho udělají koberce. Jak je tu letos prodávali, tak jsem v nich poznal moje spodky!“

„Proč, byly podělané?“ pošťouchl bratra Johannes. Debora začala chlapce mlátit po zádech utěrkou.

„Ty sprostáku, naše vzdělání ti nikdy nestačí a teď tady budeš říkat sprostá slova před dámou? A jak to vlastně myslíš, budou dělat koberce?“ obrátila se na Henrica, ruce dala do boků, až se zdálo, že objemem těla, který tímto postojem rozšířila, vytlačí všechny z kuchyně.

„No, tu tvoji sbírku starých hadrů! Rozstříhají je a dělají z nich koberce. Podělaný kalhoty jsem také viděl, ale byly zrovna tvoje, Johi!“ objasnil situaci jak Debi, tak bráchovi. Byl spokojený, protože se mu podařilo žloutek do posledního zbytečku vytřít bramborou z talíře.

Julie měla svoji porci také snědenou, až na pečlivě okrájené volské oko. Povzdechla si a prohlásila, že už nemůže. Henrico vytřeštil oči, to, že někdo nemůže právě žloutek, mu bylo nepochopitelné:

„Cože, ty už nemůžeš? Já to sním!“ a již se měl k tomu, to pěkné kolečko nabrat na vidličku a vpravit ho do úst. Julie se láskyplně dívala, jak v něm ten kousek jejího nejoblíbenějšího jídla zmizel. Tak přece má něco po mně, myslela si. Ale právě v tom okamžiku zaslechli dusot koně, jak bubnoval kopyty do dřevěného

můstku, pak zarehtání, po němž následovalo povykování či jódlování, způsobené mužskými hlasivkami. Bratři okamžitě vyběhli ven a Julii, která po nich zasouvala židle ke stolu, se od Debory dostalo poučení: přijel Roqan!

Co se chlapi vrátili z Los Angeles, tu ještě nebyl. Viděli se tedy po dlouhé době. Ten obraz, jak se vzájemně objímali, jeden přes druhého, slovy, jež se podobala těsnopisu, sypali novinky, štěkali otázky a zároveň obdivovali dary, co Roqan přivezl, sledovaly Julie a Debora s mateřskými pocity. Obě stály v oblouku vchodu a usmívaly se. Pak Debora hlasitě, jak hlásná trouba, vykřikla povel, který Julie nechápala:

„Tak se pánové uklidněte, snídaně je hotová, do kuchyně! Za mnou!“ Poté se otočila a šla zase do domu a mladí muži za ní. K Juliinu údivu opravdu zase všichni zasedli a pustili se znovu do jídla. Teď se již uklidnili, plná ústa zpomalila jejich myšlenky a pěkně si vyprávěli. Byli zcela zaměstnání sami sebou, když, se svým známým „brejtro“, vtrhla do kuchyně Mary. Byla by se hned zajímala o starý evropský příborník, hlavně o to, co se na něm nacházelo, tedy lákavě vonící snídaně, kdyby se nestala zcela nečekaná věc. Roqan, jakmile Mary vstoupila, prudce vstal od stolu a uctivě zůstal stát. Johannes, který studoval pěkné kožené pouzdro, dárek od svého indiánského přítele, aniž by zvedl hlavu, řekl:

„Není důvod, abys vstával, to je jen Mary, kluk jako já a ty.“ Roqan ale očividně překvapen zjevem Mary, lépe řečeno jeho změnou, dále rozpačitě mlčel. Henrico pocítil prudké bodnutí v prsou. Ještě nevěděl, že to je žárlivost, ale přibližně tím směrem svůj pocit zařadil. Mladý Indián zůstával stát.

Roqan měl snědou tvář a znatelné rysy své rasy. Byl oblečen podobně jako Johannes a Henrico. Měl modré džínsy, široké bílé tričko, do kterého by se vešel třikrát, náramkové hodinky, co začaly tikat někde v Orientu a rozšlapané tenisky, co bývaly dříve bílé.

Ten Henricův pohled postřehl. Protože dostal nějaký job pěkně daleko severněji od Phelps Corner, celý rok farmu nenavštívil a změna děvčete ho překvapila. Okamžitě ale poznal, že ji Henrico miluje. Slova, která pronesl, nechala i Johannese zpozornět:

„Když velký Manitou navštíví ty, co pro sebe určil, otevře ostatním oči, aby jeho záměr znali. To jsou věty mého pradědy, jejichž význam jsem teď právě pochopil. Kluk jako ty a já byla, ale tomu je už konec. Teď je to žena a zdvořilost vaší společnosti, bledé tváře, prikazuje mužům povstat, když vstoupí dáma do místnosti.“ Henrico pochopil, co chtěl Roqan říci a vděčně se na něj usmál. Zároveň stočil oči směrem k bratrovi a nenápadně zakroutil hlavou. Indián pokývl hlavou, že rozumí. Duše jeho přítele tu lásku před bratrem tajila, a Roqan akceptoval jeho přání.

„To bychom pořád stáli, protože ta lítá po domě jako vichřice a vůbec... dáma, to bych já musel být lord,“ nevšimnuv si němě řeči mezi mladými muži, komentoval Roqanovo poučení Johannes.

Mary byla tak překvapena rozmluvou kamarádů, že zapoměla, že si chtěla nandat jídlo a posadila se s prázdným talířem ke stolu. Debora byla po celou dobu v kuchyni a nikdo si jí nevšímal. Ona sem jednoduše patřila, jako ten obrovský sporák. Nandala děvčeti jídlo a postavila vše, co Mary ráda jedla, před ni:

„To se divím, že jste to nebyli vy, s tou vaší moudrostí, co byli jako první na Měsíci,“ okřikla Roqana. Johannes pokračoval s vtípkováním:

„To by ses, Debi, divila. Ti tam byli dříve než my a nepotřebovali k tomu žádné rakety!“ Teď ale Maryina trpělivost byla u konce, vždyť se mluvilo o ní:

„Jste dnes všichni padlí na hlavu, kecáte tady blbosti a venku se připravuje honba koní. Bože, jak se už těším.“ V tom zahlédla Julii, vyzbrojenou kýblem a hadrem, jak jde do boje proti prachu a hlavně proti všudypřítomnému písku pouště Sonory, jak se chystá k úklidu:

„Julie, pojeděš letos s námi? Každý jede, ani ti panáci seňora Johanna dnes nesedí v kancelářích!“

„Ráda bych jela, děvče, ale musím uklízet,“ lítostivě odpověděla Julie. Debora zaujala okamžitě svou známou bojovou pozici:

„Tak, ty umíš jezdit na koni, to mi nikdo neřekl! Tak to uklízení počká, když se „žene“, tak jede každý, kdo to umí. Já bych sama jela, ale takového koně, co by mě unesl, ještě seňora Marie nevypěstovala,“ začala za všeobecného smíchu pohánět mládež ke spěchu. Julie se pohledem přesvědčila, že si Debi nedělá legraci, a pro jistotu se zeptala:

„Opravdu bych směla jet?“ nevěřicně koulela očima. Johannes začal starostlivě pochybovat:

„Julie, jsi si jistá, že víš, co to je – kůň?“ Ta však vyprskla smíchy:

„Zcela jistá, a mnohem dříve než ty, broučku!“ Pak hlučně postavila zbraně proti špině, které stále ještě držela v rukou, doprostřed kuchyně a běžela se převléknout. Když zůstala Debora v kuchyni sama, nadzvedla si trochu své dlouhé sukně a zručně a s jistým umem odkopla celou tu sadu kýblů do kouta. Dříve, když byla ještě dívka a měla mnohem méně kil, nevěřila, že bude jednou v životě tak šťastná...

Vzadu u stáje byli již všichni, co uměli jezdit na koních. Pán domu, Johannes, jeho žena Marie, Diego Ramirez, Fernando Juárez, Mary a Johannes s Henricem a Roqan. Tři makléři, Johannovi zaměstnanci, seděli už také v sedlech a teď se k nim za všeobecného údivu přidala Julie. Johannes se chystal pro ni sedlat starou,

skoro již vysloužilou kobyly, ale Julie si malovala důrazné kolečko na čelo a ukazovala na pěkného, mladého, ještě volného hřebce.

Budiž, pomyslel si mládenec, mé kosti to nejsou, ale myslel si, že starší ženy by měly být rozumnější. Ne, on si nemyslel starší, ale staré.

Jaké štěstí, že nám naše myšlenky nestojí napsány na čele. Co válek by bylo na světě. Nebo nebylo?

Pak Marie vydala pokyn k honbě. Koně, které vypěstovala a hřibata, která pro velkou objednávku jízdni policie musela dokoupit, museli být dnes dopraveni do Boulder Parku, kde byli očekáváni. V té vesničce, vzdálené necelých padesát kilometrů, bylo středisko kalifornské jízdni policie. Padesát dva koní bylo třeba tuto vzdálenost ostražitě hlídat, aby se nezaběhli. Každý kůň znamenal pro Marii spoustu peněz, ale také spoustu lásky a času, který zvířatům věnovala. V Boulder Parku dostane Marie tučný šek, kterým bude moci splatit dluh u banky, nakoupit nová hřibátka a vyplatit služebnictvu mzdy. Při zpáteční cestě se staví jako vždy v Porteru, v saloonu, a Marie zaplatí „rundu“.

Hoši doposud dostávali colu. Letos dlouho debatovali o tom, zda se dá matka „ukecat“ a budou si smět objednat pivo.

Celá cesta do Boulder Parku vedla v bezprostřední blízkosti mexické hranice. Museli být proto bdělí, protože se již jednou stalo, že se kůň zaběhl přes hranice a mexická patrola jim ho nevydala. Hraničáři obou států, přestože oficiálně spolu úzce spolupracovali, si ve skutečnosti nikdy neodpustili využít každé situace, co se nabídl, k vzájemným nepřijemnostem a zlomyslnostem.

Roqan s Johannesem již sháněli koně, kteří byli soustředěni ve vnitřní ohradě, jež se rozkládala velkoryse kolem stájí a seníku. Farma byla rozdělená na tři části ohrad. Jedna, ta největší a hlavní, oplotila celý pozemek, co Fischerově rodině patřil. Další, ta jedna z vnitřních ohrad, chránila obytné domy a bazén, a pak byla ještě ta třetí, která se uzavírala pro případy, jako nastal dnes, kde byla zvířata. Marie s manželem jeli jako první a otevřeli pak daleko na východě farmy plot.

Dnes bylo dvanáct honců, to bylo více jak dost. Dva jeli před stádem, po čtyřech se umístili jezdci na stranách a vzadu byli zase dva. O tuto pozici se přihlásili Henrico s Mary. Na pravou stranu stáda byli určeni ti nejzkušenější, Johannes, Roqan, Juárez, a Diego Ramirez, protože tady byli koně hnáni po obávané hranici.

Pak se ta masa svalů, lesklých srstí a jezdců dala za nehorázného povyku do pohybu. Zvířata se hnala, jako by jim za oháňkami hořelo. Jako v každém stádě, hnalo se jedno zvíře za druhým, nehledě vpravo a vlevo, jenom jezdci vpředu ukazovali cestu. To byli Marie a Johann. Manželé zářili štěstím. Po tolika letech a po tolika honbách, co prožili, to bylo stále znovu vzrušující dobrodružství.

Netrvalo dlouho a již míjeli Rancho Del Campo. To již zvířata zpomalila svůj zběsilý kvalt. U vesničky Tiera Del Sol byl naplánován odpočinek. Vše probíhalo v klidu.

Julie jela jako poslední ve čtveřici na levé straně. Často se přes své pravé rameno otáčela za mladými, co jeli jako poslední. Henrico a Mary pozorovali více navzájem sami sebe, než stádo, co se před nimi ukázněně hnalo. Býval to pro oba zážitek. Letos však, vinou jejich lásky, trochu ustoupil do pozadí. Teď jeli zcela blízko sebe, aby nemuseli ta slova, která je neustále napadala, to štěbetání zamilovaných, na sebe křičet. To však bylo proti pravidlům honby. Správně měli mít velký odstup, aby případně zatoulané, zpomalené koně popohnali. Teď se přihodilo to, čeho se Julie obávala. Jestli Mary obdivovala Henricovy modré oči, nebo Henrico její ve větru vlající vlasy, dnes již těžko zjistíme. Ale stádečko asi jedenácti hřibat, které se prudce zastavilo před mohutnou hradbou kmenů Saguarosy, kaktusů neobyčejné výšky, milenci přehlédli. Jeli dále za početně oslabeným stádem. Julie se okamžitě zastavila a když mladí neslyšeli její volání pro hlasitý dusot koňských kopyt, vrátila se ke skupince opozdilců.

Zvířata pokojně stála u kaktusů, Julie u nich, tiše jim domlouvala a za mateřským stádem se v dále krajiny ztrácel oblak prachu.

Co teď, myslela si statečná žena. Koně ještě nikdy nehnala a navíc ji skupinka ve stínu Saguarosy nechtěla jako vůdce uznávat. Jezdila tedy kolem nich a dávala pozor, aby se nerozoběhla. To je pěkné nadělení. Nechtěla křičet, protože se bála, že se polekají. Pak ji napadla léčka. Vybrala si toho nejstatnějšího koně, hodila mu laso přes šíji a vyvedla ho do pouště směrem za stádem, teď již zcela zmizelým. Pokojně za ní šel, ale ostatní, jeho druzi, si toho vůbec nevšimli. Asi se jim tam, kde stáli, líbilo. Julii nezbylo nic jiného, než se vrátit. Seskočila z koně a počala jim domlouvat, hladiť je po šíjích, ale když se vydala v před, v naději, že ji budou následovat, otočili všichni jako na povel hlavy jiným směrem. Polila ji horkost a zjistila, že i pořádný vztek.

Najednou ale stála ve stínu něčeho, co tu před chvilkou nebylo. Pomalu zvedala hlavu. Nejprve viděla čtyři koňské nohy, pak celé zvíře a pak muže, co na něm seděl. Vlasy měl jako uhel, černé a dlouhé, vzadu svázané do ohonu. Usmíval se. Byl to Roqan:

„Nezlobte se, seňora, ale neznám vaše jméno. Ale udělala jste velice dobře, že tu čekáte na posilu.“ Julie si musela slova, která jí říkal, dlouho přebírat, než pochopila, co míní. Jeho španělština byla příšerná. Divila se, že vůbec touto řečí mluví, s chlapci se bavili jen anglicky. Byla ale ráda, že ho vidí, a představila se, řekla mu své jméno. Roqan jí pak naznačil, aby zase vzala toho největšího koně a jela napřed. On pak, za houfem udělal kravál a už se jelo.

S větrem o závod se hnala, cítíc za sebou dech koní a jiskry indiánských očí.

Mateřské stádo mezitím dorazilo do Tiera Del Sol. Marie dala povel k odpočinku. Honci sehnali zvířata do houfu a teď se teprve zjistilo, že spousta koní chybí. Julie a Roqan tu také nebyli. Henrico a Mary, kteří by měli podat vysvětlení, se divili také. Protože se Johannes na svého bratra osopil, musel Johann popojet se svým koněm, aby se dostal mezi ně a mohl je utiřit. Marie se vyptávala, zda si někdo něčeho nevšiml, ale všichni kroutili hlavami. Pak padlo rozhodnutí, že se chvíli počká, a když se zpozdilci neobjeví, pošle se skupina jezdců zpět.

Čekání však nebralo konce. Nikdo si pořádně neodpočinul, protože se stále vyhlíželo, postávalo a nervozita se zmocnila i koní. Johann již určil, kdo se bude vracet: Johannes, Juárez a Diego. Již seděli v sedlech a chtěli vyrazit, když zaslechli ten známý dunivý zvuk. Koně se hnali. Nejprve spatřili Julii. Její kaštanové vlasy, jemně prošívané nitkou stříbra, vlály za ní ve větru, zrovna jako hřiva a ohánka koně, na kterém seděla. Když spatřila čekající, začala mávat rukou a hlasitě se smála. Za ní se hnali tuláci, kteří by raději ještě teď stáli ve stínu kaktusů. Když tu pěknou podívanou obyvatelé farmy spatřili, hned se rozestoupili a určená hřibata zastavili. To bylo pochvaly, co se Julii od všech dostalo! Každý jí chtěl podat ruku a něco říci. I Johann k ní přistoupil a nešetřil slovy díků.

Roqan však nebyl nikde vidět. Když si byl jist, že ta příjemná a statečná žena, co je na farmě nová, dojede s koňmi ke stádu, objel obzor a nepozorován se vrátil z toho směru, kam povede jejich další cesta. Nestál o chválu, ale té ženě ji přál. Chtěl však mluvit s Henricem. Zastavil svého koně vedle něj, aniž by si ho Henrico všiml. Teprve když promluvil, si ho chlapec uvědomil:

„Čas na ženu je zrovna tak důležitý, jako čas k lovu, bledá tváři.“ Henrico byl sám na sebe nabručený, že mu uniklo, že zvířata zůstala stát, aniž by to zpozoroval, maje oči jen pro Mary, a o kárání přítele nestál. Proto dost nevlídně odsekl:

„To určitě zase říkal tvůj děda, vid’!“

„Ano, nikdy jsem se nad jeho slovy nezamýšlel. Tvá hloupost mi je připomněla.“

„To je má vina, stále jsem mu něco vyprávěla a tak jsme se stali nepozorní,“ provinile omlouvala Henrica Mary.

„Mlč, když mluví muži. Nevidíš, že se náčelník mračí,“ přerušil ji Henrico. Roqan, když pochopil, že s kamarádem není řeč, se měl k odchodu. Ještě než odešel, pronesl ta slova, která se hluboko zakotvila v Henricově citlivé duši:

„Láska, co otvírá všechny brány světa, zaslepila tvé oči. Až se ti navrátí zrak, vzpomeň si, že jsem tvůj přítel. To ale neříkal můj děda, to jsou má slova...“ Pak odjel k ostatním honcům a toho dne již s Henricem nepromluvil. Dobře si však všiml, jak se ta nová žena, co stála opodál, snažila jejich rozhovoru porozumět.

Henrico se nepřestával mračit. Kdyby dostal vynadáno od otce, nebylo by to tak bolestné, jako od tohoto upřímného kamaráda. Znal ho. Jeho slova byla vždy otevřená. Bolestivě pravdivá.

Julie zpozorovala, jak se otec Johann rozhlíží a pak, když našel, co hledal, rozjel se směrem k Henricovi. Bodla tedy svého koně a zastoupila mu cestu:

„Señore Fischere, mohu s vámi chvíli mluvit?“ oslovila ho. Johann kývl hlavou a bez odpovědi čekal, co Julie řekne. Odvaha ji v tom okamžiku opustila. Od té rozmluvy v jeho kanceláři s ním ještě nepromluvila. Jednak nebylo o čem a pak také proto, že se mu snažila jít z cesty. Ale teď musela dokončit to, co si začala její milující mateřské srdce:

„Señore Fischere, já bych sama ta hřibata nedokázala přivést. Stála jsem u nich a nevěděla si rady, až se tam najednou objevil Roqan. Ten mi pomohl. Pak tu ale byl dříve než já a právě vyčínil vašemu synovi, Henricovi, myslím, že si to vzal k srdci. Já bych mu, na vašem místě, už nenadávala.“

Johann se díval na tu ženu, co mu i bez toho, že poznala jeho úmysl, byla záhadou. Kde brala tu sílu, sílu získat si srdce všech lidí, co miloval, co mu byli blízcí. Jak mohla znát to, co sám již dávno věděl? Že výčitka od Roqana Henrica mrzí více, než otcovo domlouvání? Ano, již slyšel o těch lidech, co svou vůli ovládají své bližní, aniž by použili násilí. Patří tato žena mezi ně? Všichni ji mají rádi, ani on k ní necítí odpor, i když se mu očividně vyhýbá. Bude si muset s Marií o ní promluvit. Pak se však usmál a jeho oči se smály také:

„Seňora Julie, kdybch si všiml, že Roqan již s Henricem mluvil, ani bych se nesnažil. Mám v něm to nejlepší zastoupení, to vím už léta. Spíše by mne zajímalo, jak to, že to víte vy?“

„Víte, seňore, srdce mat... ženy chápe jinak, než srdce mužské,“ málem se prořekla.

Ne, to nejsou oči vraha. To jsou oči nevinného, dospělého dítěte. Ale u vraždy v Puerto Peñasco byl a nebo o ní něco ví. To bude to, co ho poslední dobou trápí, jak říkala Marie. Johann se však neměl k tomu, aby se od Julie vzdálil. Naopak, pobídl koně a změnil jeho postoj tak, že si viděli dobře do obličeje. Dlouho se jí díval do očí.

„Vy jste se velmi dobře zabydlela na farmě, Julie...“

„Ano, ten nový a čistě vymalovaný byteček je moc pěkný. Moc se mi líbí a...“

„Nemyslím vaše bydlení, seňora, myslím spíše na ten vztah, kterého jste docílila u našich lidí!“

„Señore Fischere, nikdy jsem nechtěla něčeho podobného docílit. Já mám vaše lidi ráda, protože to jsou dobří lidé. To, že mne mají také rádi... to je dar boží. Mne měl vždycky každý rád. Až na malé výjimky. Ošklivé výjimky... Jediný, s kým ještě nijak nevycházím, jste...“ Teď se odmlčela a provinile si uvědomila, že zašla příliš daleko.

„Proč mlčíte? Chtěla jste říci, že jediný, s kým nevycházíte, jsem já?“

„Ne, to jsem tak nemyslela, jak to mohu vědět, když se nikdy nevidíme, nic o sobě nevíme...“

„Tak proč se mě straníte?“ Johannovy otázky byly Julii nepřijemné, on se však nepřestával příjemně tvářit a jeho oči se stále smály. Zcela nakazily tou pohodou i její mysl:

„Já se vás nestraním... víte co, seňore, já neumím lhát! Osud, co vede vás a můj život zavinil, že ve vaší přítomnosti lhát musím. Neptejte se prosím na nic, ta doba, kdy my dva si navzájem otevřeme srdce, přijde a možná, že to nebude dlouho trvat. Jedno vám mohu říct už teď: vím, že jste dobrý člověk a ani já nejsem zlá. Možná právě proto jsme byli oba zneužití.“ Julie se rozhlédla po okolí.

Stáli v houfu koní, v majestátní krajině. Tu a tam ležel obrovský balvan, tak velký, že by se do něj vešla celá její chaloupka v La Choya. Místy zpestřil ten výtvarník, co se o tu krásu tady zasloužil, pohled lesíkem vysokých kaktusů.

Některé balvany stály a nutily zvrátit hlavu, jako by tě chtěly upozornit, jak malý a nicotný jsi ty, pán světa. Za těmi stojícími balvany se krajina rozeběhla, ano, ona se přímo rozlila do dálek, které by snad nikde nekončily, kdyby jim nezastoupily cestu hory. Hlasy, co byly slyšet, ať lidské či zvířecí, zněly jako v chrámové lodi, malicherně a proti velkoleposti a výšce modrého nebe směšně. Jako kolibřík, co chce na svou přítomnost upozornit slona. Pokrývka ticha, do které se kraj halil, byla tak sebejistá, tak dokonalá, že s ní ani ty nejbouřlivější city, kterých byli lidé schopni, nepohnuly. Silný vzduch suše voněl a jako zvětšovací sklo zřetelně vše dobarvoval a zostřoval obrysy.

Žádný básník by nenašel slov, žádný komponista tónů, které by věrně popsaly city, jež navštíví lidskou duši při pohledu na Sonorskou poušť.

Johann sledoval její pohled a pak Julie vnímala jeho slova:

„Také, seňoro Julie, když se díváte po tomto kraji, cítíte...“

„...že to je zvěst či poselství někoho nebo něčeho, co nikdy nebudeme moci pochopit? Ano, je to vědomí, že to něco je silnější a větší, než my,“ povzddechla si žena.

„Rád bych s vámi častěji mluvil, seňoro Julie, kdybyste si našla chvíli...“ Jeho slova ale přivolala Juliin upřímný a veselý smích:

„Mé chvílky jsou vaše, seňore Johanne, vždyť mi za ně platíte!“ Oba si uvědomili, že ho prvně oslovila křestním jménem.

Marie již před pěknou chvílí chtěla dát povel k další honbě, ale když zjistila, že Julie je zahloubaná do hovoru s Johannem, vyčkávala. Jednak byla ráda, že ti dva spolu konečně mluví, jednak ale měla obavu, že kdyby zrovna teď vydala rozkaz k další cestě, vypadalo by to, jako by jejich debatě chtěla zabránit. A tak v okamžiku, kdy se Julie od Johanna vzdálila, zaslechli všichni její volání.

Stádo se pohnulo, nejprve rozpačitě, roztroušeně, jako by každé zvíře hledalo své místo, pak ale v okamžiku zase zběsile pádilo za svým cílem.

Až ke konci cesty, Boulder Parku, se nepříhodilo nic neobvyklého. Koně byli předáni k spokojenosti zákazníka a Marie obdržela šek.

Ke svému potěšení dostala zakázku, která tu v kanceláři byla deponovaná a pocházela z Calexica, města ještě jednou tolik vzdáleného než Boulder Park.

Budiž, pomyslela si Marie, pomalu budu už zcela nezávislá na Johannovi. Nepocítovala nikdy závislost na svém muži, jen na ty peníze, co sama vydělala, byla hrdá.

Přišel čas k návratu domů na farmu Maria a cesta vedla k západu.

Slunce se také chystalo ukončit svou denní pouť a rozehrálo před skupinou jezdců symfonii barev. Jestliže jsi nabyl dojmu, že ta kráska, co jsi musel za denního světla pojmout do svého vědomí, že to bylo vše, pak ses

velice zmýlil. Slunce, které svou podvečerní náladou zbarvilo kraj, tě dokázalo znovu omámit ještě větší čarovností.

Přestože ti jezdcí, co znavení projížděli pouští, zde žili již dlouhá léta, byli opět okouzleni tím divadlem. Každý večer dávala mocná příroda nové představení, nové, ještě báječnější příběhy. Jestliže čtenář někdy ve svém životě poznal touhu, tak silnou a neutěšenou, že by vše, co mu je v životě důležité, vyměnil za její vyplnění, tady by ji našel. Ve všech barvách. Po celém obzoru by zde utěšila jeho bolavé, toužící srdce.

Jezdci, v jejichž očích se ta barevná touha zrcadlila, mlčky jeli k domovu. Všichni cítili tu sílu nekonečné divočiny. Naplňovala jejich srdce jakousi neznámou silou. Silou k dobrému životu a lásce k lidem.

Ne, nemohl jsi jednoduše říci – je podvečer. Ten silný vzduch, co po celý den dodával tvému tělu sílu, ta námaha, co jsi hnaním stáda ze sebe vydal, a ta ostražitost, co v každé vteřině chránila tvůj život, tě přivedly až na pokraj tvých fyzických sil, až k té hranici, kdy vnímáš jinak. Kdy vnímáš ty vrstvy života, které ti v běžných okamžicích zůstávají utajené. Jako vždy, když tě něco ohromí, nenacházíš slov.

Julie za celý svůj život nezažila takový den. Ta okysličená kráterová krajina jejího mozku jí před duševním zrakem kreslila celý její život. Proto unešená hleděla na zbarvený obzor, který tuto velkolepou krajinu obdaroval nekonečnem.

Nejsou to ty vířivé barvy planktonu, co za sebou nechávala Sefiaja? Nestojí hned vedle ní Omer? Augusta, ano, tam u té černé čáry, co protíná celý obzor, stojí její milovaná Augusta. Ten statný muž, co se sklání nad tou rudou propastí – to je Eduardo! Teď se naroval a zvedá k sobě do sedla chlapce Antunese. Ten stařec u té tmavé modři, co se zdánlivě rozlévá až ke kopytům koní, je Olaf. Je starý a usmívá se...

Pojednou si uvědomila, že již delší dobu na ni někdo mluví. Vedle ní jel Henrico a něco říkal:

„...nevíš, jak mne to mrzí. Ale to není jen dnes, že jsem takové trdlo! Poslední dobou se mi to stává často. Ale že ty, Julie, umíš tak dobře na koni, to je žhavé – myslím v tvém věku...“

Kdy začíná stáří, pomyslela si. V mladých letech člověka jsou ti o deset let starší již staří. Ta hranice se ale stále pohybuje! Od jistého okamžiku přestává pak tělesná schránka určovat věk a jeho hranici prozrazuje duševní zdatnost. Vzpomněla si, že jako on, i ona v jeho věku stejně nahlížela na svět:

„Ale jdi, ty hlupáčku, dobře si pamatuj, co jsi mi teď řekl, a za třicet let si na to vzpomeň! Věk je jako staré obnošené šatstvo. Špinavé, potrhané a zmačkané, ale tělo, co zakrývá, je stále mladé. Jako děvčátko, co běží ranní rosou pro vodu. Myšlenky, strach i city, to vše cítím zrovna jako ty, jen to moje pouzdro je již trochu starší. A že jsi trdlo? To tedy jsi, ale každý jsme to prožili, – když jsme byli zamilovaní. Vždyť se nestalo nic tak hrozného.“

„Ty jsi byla taky zamilovaná?“ zcela nedůvěřivě se divil mladý muž.

„Budeš se divit, byla. Vždy jsem byla zamilovaná. Měla jsem ráda život a ten mi bohatě oplácel. Nikdy však nesmíš zapomenout, že láska a štěstí jsou oboustranné mince. Bolest a smutek je vždy doprovází.“ Chlapec chvíli přemýšlel. Julie se ze strany na něj dívala.

Ušlechtilé rysy jeho tváře, modré oči a vlnité černé vlasy, poměrně malý nos a štíhlý krk, pěkně tvarované plné rty, důlek v bradě a jeho mladé, ale již mužné tělo, ten krásný obal, netajil bystrost své náplně. To vše je na tomto světě v trojím vydání. Jaká přepychová hříčka přírody, pomyslela si.

„Nikdy jsi mi nevyprávěla o tvém muži, nebo o dětech! Máš děti?“ Tuto otázku neočekávala.

„Mám, ale osud mi naložil těžký úděl. Jednou – jednou ti o nich budu vyprávět! Až přijde čas.“

„O nich? Kolik dětí máš?“

„Tři.“

„Holky nebo kluky?“

„Tři chlapce.“

„Žhavé – jak jsou staří? A kde je máš?“ Henrico se zapálil zvědavostí. Jednou, až jim řeknu pravdu, myslela si Julie, bude chtít vědět, proč jsem mu dnes lhala.

„Staří jsou jako ty a běhají po božím světě, jako všichni lidé.“

„No, nemůžou být všichni stejně staří, ne? Nebo máš trojčata? My jsme s Johannesem také trojčata,“ nedokázal se od té rozmluvy vzdálit. Před nimi, jako by se vztyčil, čněl jeden z těch stojících balvanů, takže Julie a Henrico ho museli objet. Každý z jiné strany. Když už zase jeli vedle sebe, obrátila žena list a otázku nechala nezodpovězenou:

„Kde je Mary, že ji nevidím?“

„Támhle vzadu, u kluků je, hrají si na Indiány,“ pootočil se v sedle Henrico.

„To znamená, že Roqan vypráví o svých zážitcích?“ dohadovala se a udeřila kladívkem na hlavičku.

„Jo. To je k zbláznění, co on toho vždy zažije. Já když mám o sobě vyprávět, skončím dříve, než jsem začal,“ zasmušil se chlapec.

„Ty ho máš rád, vid’?“

„Hm.“

„To bude tím, že život více vnímá. Ty jsi toho určitě prožil mnohem více než on. Jen se ti spousta věcí nezdá důležitá. Chci říci, k vyprávění důležitá. Myslím však, že to je opravdový kamarád,“ pokoušela se Julie postavit tu odpolední nesrovnalost mezi mladíky do správného světla.

„To je to. Máš jednoduše pravdu. To je na tom to nejhorší. Teď je jeho rudá tvář uražená a nebude se mnou celý den mluvit.“ Tak, jak se mračil, vypadal ještě roztomileji než jindy. Julii se chtělo smát, ale věděla, že se musí tvářit vážně. Aby zakryla úsměv, kterému se nedokázala ubránit, dívala se k jihu, tam, kde již bylo Mexiko:

„Tak mu to jednoduše řekni! Řekni mu, že má, nebo měl pravdu a že ho máš rád!“

„Že ho mám rád?! No to se mezi chlapy neříká, to by si mohl myslet, že jsem homouš!“

„A jsi homouš?“

„Nee, ani ťuk, můžeš se zeptat Mary, když mi nevěříš!“ Henrico se cítil dotčen.

„Vždyť já ti věřím. Ale když nejsi homouš a máš kamaráda, kterého máš rád, jak mu to řekneš? To mezi námi holkami je to jednodušší. My jsme si vždy řekly, že se máme rády!“

„No jó, ženský, ty jsou jiné. Vlastně, když o tom přemýšlím, asi jsou upřímnější. Mezi námi, chlapy, se to musí jednoduše vycítit. Blbě, co?“

„Vy jste trojčata, jsi říkal? A kde je ten třetí, vidím stále jen dva!“ zkoušela jeho znalost situace.

„No, naši nás, mě a Johannese, adoptovali. Vlastně si nás koupili a ten třetí zůstal v Evropě. Má hezké jméno, jmenuje se Markus. Nevíme ale, kde žije. My jsme už, já a brácha, plánovali, jak ho najít. Pořádný projekt ale ještě nemáme. Ani vlastně nevíme, jak Evropa vypadá. Tak vidíš, na to jsme nemysleli, ty jsi Evropanka, ty bys nám mohla pomoci,“ napadlo chlapce.

„Možná. Když budete chtít,“ ale dál se o tomto tématu nechtěla bavit. Určitě by se zase prořekla. Julie si teď ale vzpomněla, co jí delší dobu dělalo starosti. Napadlo ji, že by jí Henrico mohl pomoci:

„Víš, Henrico, jak si tu tak pěkně povídáme, mrzí mne, že si nemohu tak promluvit s Johannesem! Vždy nám to musí někdo překládat. Nechtěl bys mi dávat hodiny angličtiny?“

„Vždyť on také mluví španělsky, to jsi už zapoměla, tenkrát na seně? No jo, on ale nechce. Je to tvrdá palice. Ale klid'o, můžeme hned začít, když chceš, ale pochybuji, že ti to půjde!“ ochotně slíbil a hned započal s vyučováním. K jeho údivu to však Julii šlo. Od té chvíle vždycky, když byli spolu, se Julie učila anglicky. Za krátký čas se mohla již zúčastnit debaty vedené tímto jazykem.

Právě když opona spadla za příběhem večerního stmívání a hvězdy se ujaly osvětlení, dorazila skupina jezdců do Portera a Marie všechny pozvala do saloonu.

V saloonu to vypadalo přesně jako v hollywoodské kovbojce. Dlouhý pult s vysokými židlemi a za ním barman, co vypadal mnohem starší než jeho knajpa. U jednoho stolu, ve zbytečně velké místnosti, seděli dva hosté, jinak bylo prázdko. Ventilátor u stropu zcela beznadějně vířil teplý vzduch ze dne, který tu jakoby zapomenut stále ještě ležel, přestože venku bylo již chladněji. Ta skupina lidí, co celý den strávila společnou prací, se s velkým povykem usadila u baru. Teď teprve si všichni všimli, jak jsou špinaví a zaprášení.

Jim, starý usedlík v Porteru, jemuž tento podnik patřil, stál před osvětlenou zrcadlovou stěnou, jež byla plná barevných lahví a sklenic. Co by jiného mohl takový barman dělat, než pulírovat sklo? Jim nezklamal a pulíroval. Když se mužstvo trochu uklidnilo, Marie pozdravila a vyslovila objednávku:

„Buď zdrav, Jime, tak jsme zase tady jako vždy a máme žízeň. Myslím, že si pánové dají pivo, Mary colu a já s Julií si asi dám víno, co myslíš, děvče?“ obrátila se na ženu. Julie však kroutila hlavou a pak provinile řekla:

„Kdyby vám to, Marie, nevadilo, dala bych si také pivo!“ Chlapi pochvalně bručeli a Julie se šibalsky rozhlížela po té smečce.

„A víš co, Jime, já si dám také pivo, ale pěkně studené!“ rozhodla se teď Marie. Jim nápadně pohlédl na mladíky a očima hledal její souhlas, zda jim také může natočit. Kývla nenápadně hlavou, že jo. Pak měli všichni konečně ten žlutavý nápoj před sebou a Marie vyzvala k připitku.

Teprve při druhé sklenici, když žízeň nebyla již tak velká, se všichni začali bavit o prožitém dni. Každý měl jinou vzpomínku a malé příběhy se střídaly se salvami smíchu. O Henricovi a jeho smůle nikdo nemluvil. Po chvíli se společnost trochu rozdělila, starší a mladí měli přece jen trochu odlišné zájmy. Mezi mladými došlo ke smíření Henrica s Roqanem. Byl to Henrico, co kamaráda oslovil:

„Nezlob se, Roqane, měl jsi pravdu, já jsem hlupák,“ provinile se omlouval. Roqan se chvíli díval do jeho očí a pak se mu tvář usmála:

„Ty nejsi hlupák, ale tvá duše, co prvně poznala lásku, omámila tvůj rozum. Já se na tebe nezlobím, naopak, srdce rudého muže má rádo srdce bledé tváře,“ upřímně řekl mladý Indián a Henrica objal.

„Já také, Roqane, já také,“ šeptal chlapec, a divil se, jak jednoduché bylo vyslovení citů řečené Indiánem a jak mužně a sebejistě to znělo. V jistých věcech jsme my, běloši, ještě hodně pozadu, pomyslel si.

Když společnost opustila bar, nebyly vidět hvězdy. Zvedl se západní vítr a byl cítit vlhkem. Bylo zřejmé, že se schyluje k bouři. Ale do kuchyně farmy Maria nebylo daleko a ženy, co se honby nezúčastnily, Carina a Debora, vyčkávaly již před domem. V kuchyni bylo navařeno a obrovský stůl pod oknem byl prostřen. Carina trochu popoběhla, když zahlédla jezdce, ale Debi ji okřikla:

„Nikam neposkakuj, v kuchyni se teď naskáčeš dost. Víš, jak jsou všichni vždycky hladoví!“ nedbajíc účinku svých slov, otočila se a spěchala do svého království.

Carina však musela přivítat svého muže, vždyť ho celý den neviděla. Diego Ramirez přijal její radost mužně: tvářil se jako král vracující se z boje. Nic si z toho nedělala, vždyť večer ještě nekončil a pak, na ubikaci, až budou sami, nebudou jeho hrdost ohrožovat zvědavé pohledy.

Po vydatné večeři, Debora se nechala vidět, se nejprve rozloučili mladí muži, Johannovi makléři, a poté se nabídl Fernando Juárez, že doprovodí Mary domů.

Jaký je to nesmysl, pomyslel si Johannes, jako by tam netrefila sama. Významný pohled, co spolu Mary a Henrico vyměnili, znamenal, že ta domluva platí: až celá farma usne, sejdou se vzadu v seníku. Nikdo si však jejich němé otázky a zrovna tak němé odpovědi nevšiml.

Johann se také odebral do své kanceláře a Henrico všem prozradil, že je utahaný a jde se natáhnout.

Julie udivila Johannese svou první anglickou větou. Jeho modré oči se překvapením roztáhly a zazářily. Hned začal opravovat její výslovnost a pilovat styl. Byl rád, protože ho trápilo, že s ženou, která ho tolik fascinovala a přitahovala, nemůže rozmlouvat. Chtěl se vzdát své zásady a mluvit španělsky, pak si ale uvědomil, že svou přísahu vázal navíc ještě nalezením a návratem Markuse.

Ten, kdo někde ještě nikdy nebyl, se nemohl vrátit. Ne však pro Johannese. Ve svém srdci cítil, že tu Markus vždy byl.

Že ho takhle možnost ani nenapadla? Ano, Julie musí jednou mluvit řečí země, kde teď žije. A tak měla Julie již druhého učitele. Ještě ten večer, než se všichni rozešli, naučila se dalším větám.

Marii inteligenci té ženy, co porodila její syny, obdivovala.

Henrico, když přišel do svého pokoje, se osprchoval. Pokoj se nacházel hned proti vchodu a zároveň průchodu do uzavřeného dvora usedlosti, ale v prvním patře. Vedle jeho pokoje byl pokoj Johannese. Přestože obě místnosti měly dva vchody, co ústily na ohoz, byly propojené mezi sebou jejich společnou koupelnou. Prostorná světlá místnost měla jedno okno vedoucí do atria, vlastnila vanu, sprchový kout a dvě umyvadla. Byl to kout, o který se chlapi museli dělit.

Jak se Henrico osprchoval, nechal své svršky ležet v koutě koupelny na zemi, natáhl se na postel ve svém pokoji a tvrdě usnul. Než všechna světla farmy zhasnou, než bude moci za Mary, která bude čekat v seníku, může si ještě odpočinout.

Johannes šel doprovodit Julii do ubikace, protože začalo silně pršet. Déšť se proměnil v průtrž mračen a oba měli co dělat, aby je nárazy větru doslova nesmetly z můstku, který museli přejít. Mladý muž se spěšně rozloučil a vydal se na zpáteční cestu. Na dřevěném mostě ho napadlo, že by se měl podívat ke koním, zda je vše dobře uzavřeno. Koryto řeky bylo již značně plné a voda se valila nebezpečným proudem.

Jižní spád pozemku zapříčiňoval, že cesta ke stájím měla jisté stoupání. Protože se Johannes teď nacházel na prostranství, které bylo vyhrazeno koním, nerostla tu tráva a ten povrch, který v době sucha připomínal spíše beton, byl teď samé bláto, po kterém stékala voda stovkami potůčků. Byl tak kluzký, že měl Johannes co dělat, aby se ke stájím dostal. Divoký déšť se proměnil v bouři a oblohu protínaly za příšerného hromobití blesky, které chvilkami ozářily celou krajinu.

Konečně byl v suchu, ve stáji. Pečlivě vše zavřel a prohlédl a po chvíli, kdy se snažil uklidnit bojácné koně, se vracel domů. Jít dolů však nebylo jednodušší. Klouzalo to, a přestože se Johannes snažil udržet rovnováhu, najednou se nacházel na zadku a jel. Nebyl k zastavení. Napadlo ho, že by vleže na břicho měl možnost něčeho se zachytit a rychlost svého těla zbrzdit. Otočil se tedy, ale musel si přiznat, že po břicho to jelo ještě rychleji. Oblohu rozzářil zase blesk a on zahlédl otevřená vrata do seníku.

Pak se konečně zastavil elegantním průletem plotu, když se dostal na trávník. Vstal a šel do domu. Nebyl jenom mokrý, byl takřka k nepoznání špinavý od bláta. Ještě že celý dům již spí, to by bylo smíchu, pomyslel si.

V koupelně se svlékl, hodil své špinavé kalhoty a košili k Henricovým věcem a sprchoval se. Najednou ho napadla ta otevřená vrata seníku. Ještě jednou do toho pekla z bláta a vody se mu nechtělo. Byl již také unaven a vidina čisté postele byla velice svůdná.

Kdyby alespoň nebyl ten vítr. Vítr! Najednou viděl, jak se s divokým poryvem dostal do otevřeného seníku, svou silou nadzvedl střechu, drahocenné seno odplavuje voda po celé farmě a střecha mizí v dáli.

Pak viděl, jak druhý den nosí trámy a prkna a staví nový seník. Povzdech si. Bude se tam muset ještě jednou vypravit. Když zahlédl hromádku oblečení, co tu pohodil bratr, rozhodl se.

Přestože bratři úzkostlivě dbali, aby byl každý jinak oblečen, aby nevypadali jako tenkrát, když byli ještě děti a matka je strojila stejně, pomyslel si teď, že to na tu chvilku nebude hrát roli a vklouzl do Henricova ošacení. Síla bouře neoslabovala. Naopak. Západní vítr však Johannesovi pomáhal cestou k seníku. Pěkně se do jeho těla opíral. Nový blesk mu jeho vzrůstající nejistotu, zda ta otevřená vrata nebyla jen hra jeho fantazie, potvrdil. Vrata byla dokořán a zdálo se mu, že v nich zahlédl lidskou postavu. Ta divoká noc byla však přeplněna tolika přeludy, že o tom nepřemýšlel. Konečně byl v seníku. Teď si chvilku oddychne, pak zavře vrata a zase pojedje po zadku dolů. Tentokrát se nepřevalí na břicho, špinavá záda jako trofej nočního dobrodružství budou stačit.

Pojednou ho však, v okamžiku, kdy chtěl vykročit do nečasu, někdo něžně zezadu objal. Slova, která byla vyslovena šeptem, mu vyčítala jeho zdržení, pak ale hned vyznávala lásku a radost ze shledání. Otočil se k té přeludné postavě, která přece jen přeludem nebyla a zjistil, že je to dívčí postava a je zcela nahá. To poznal po hmatu. Pěkná pružná a mladá dívka to byla. Než mohl něco říci, než mohl jen trochu uvažovat o tomto setkání, ruce té dívky ho šikovně a rychle svlékly. Nebylo to těžké, mimo Henricových černých džínů a jeho košile na sobě nic neměl. Ještě stále netušil, kdo ta mladá dívka je, ale jeho tělem se dokázala zabývat zcela báječně. Teď mu spadl rozum do kalhot, které ani neměl, a on se oddal omamnému objetí toho přeludu.

Teprve když zcela vyčerpaní leželi vedle sebe a jeho smysly mu začaly zase sloužit, rozeznával pomalu slova, co mu dívka šeptala.

Byla to Mary a domnívala se, že se milovala s Henricem!

Pro jednovaječné dvojče není problém jednat a mluvit jako jeho dvojník. Johannes v tomto okamžiku pochopil Henricovo tajemství a uzavřenost, tu samotu, ve které byl bratrem již delší dobu ponecháván.

Miloval a byl milován.

Ta emoce a novota v jeho mladém životě pro něj byla tak cizí, že se nedokázal svěřit.

Johannesovi cit pro tento okamžik napověděl, aby dívku z jejího omylu nevyváděl. Hrál tedy svého bratra. Aby ho však lehká nuance jeho hlasu neprozradila, stále šeptal. Šeptal, i když ho dívka zase znovu přivedla k milování. Ta zručnost a samozřejmost, s kterou hýčkala jeho tělo, přivedla Johannese k poznání, že Henrico a Mary jsou již delší dobu milostný pár.

Jednu milostnou hru, kterou Mary obšťastnil, komentovala pochvalně a označila ji jako novinku v jejich milování. Rychle si uvědomil, že nesmí přebírat iniciativu. Nechal se tedy vést. Pak, když Mary zaváděla řeč na příliš soukromé téma, na zážitky, kterých se nezúčastnil, navrhl, že by měli jít domů. Děvče neprotestovalo. Oblékl tedy zase bratrovy šaty a doprovodil ji domů. Na mostě, když se vracel, si to teprve uvědomil. Bratrovo oblečení ji muselo splést!

Johannes té noci nemohl usnout. Mrzely ho dvě věci. Že spal s dívkou svého bratra a že by se to nestalo, kdyby se mu bratr svěřil.

Zamýšlel se nad tou skutečností, že přestože jako dvojčata mnohé o sobě věděli a mnohé si řekli, jejich sexualita byla pro ně tabu. On sám měl několik děvčat na uni v Los Angeles a neřekl bratrovi ani slovo. Své zkušenosti a neznalosti však s lehkým srdcem svěřil třeba Roqanovi. Nebo i jiným kámošům. Henrico si stěžoval v době jeho zamilování stejně jako nyní Johannes, že je ponecháván v samotě.

Bezesporu měli Mary a Henrico dojednanou schůzku a bratr usnul a zaspal.

Mary nebyla ten problém, co se staveš do světla zítřejšího dne. Ta se svého milého dočkala. Ale jak bude dívka reagovat, až se bude Henrico omlouvat, že se nedostavil?

Jediné řešení bylo to nejhorší, co si Johannes mohl kdy představit: musí mu říci pravdu, a to ještě dříve, než se ti dva ráno setkají. Protože bylo již dlouho po půlnoci a měl obavu, že ráno zaspí, rozhodl se, že bratra vzbudí a řekne mu to hned. Prošel tedy koupelnou do jeho pokoje a rozsvítil lampičku na nočním stolku jeho postele. Postel byla nerozestlaná a Henrico spal zcela nahý, jak si chtěl chvilku po sprše zdřímnout. Johannes přes něj přehodil deku a pak ho vzbudil:

„Henrico, vstávej, musím s tebou mluvit, slyšíš, vzbud' se,“ třásl bratrem. Ten nejprve bručel, pak otevřel oči a nasadil nechápavý výraz:

„Co je? Vždyť je ještě tma, co chceš?“

„Musím s tebou mluvit!“

„To by nepočkalo do rána? Kolik je vůbec hodin?“

„Skoro půl třetí.“

„Odpoledne?“

„Ne, v noci, ještě není ráno,“ pokoušel se Johannes přimět bratra k chápání.

„Tak já budu zase spát, přijď ráno!“

„Ne, ráno je pozdě, musíme si promluvit teď!“ zůstal Johannes neodbytný. Henrico pochopil, že jde asi o něco důležitého, zvedl se na lokte a pozoroval nerozestlanou postel, své nahé tělo a vzpomněl si na Mary.

„Kolik že je hodin?“

„Půl třetí.“

„To je průšvih, já zaspal, měl jsem ran...“

„Nezaspal jsi a na rande jsi přišel, proto s tebou o tom musím mluvit!“

„Jak, že jsem přišel – co to kecáš?“

„Měl jsi rande s Mary v seníku, byl jsi tam a třikrát jste se milovali!“

„Třikrát... milovali? Jsi padlej na hlavu, nebo nalítej?“

„Ani jedno ani druhé, byl jsi v seníku, Mary byla zcela nahá, svlékla tě a hodili jste si tři čísla. Jedno z toho bylo zezadu, to ještě neznala. Líbilo se jí to.“ Henrico byl v tomto okamžiku zcela při smyslech. Svou pozici, leh na zádech s opřením o lokte, změnil v klek a s rozmachem dal bratrovi pěstí přímo do nosu. Okamžitě se spustila krev. Pak se znovu rozmáchl a vlepil mu facku tak silnou, že Johannes spadl z postele, na které při své zpovědi seděl. Henrico však nemeškal, rozkročmo si sedl na bratrova prsa a mlátil, kam se trefil. Po chvilce, když Johannes usoudil, že byl ztrestán dost, počal se bránit.

Mladí muži pěstovali kde jaký sport, měli vypracovaná těla a značnou sílu. Přiměřeně těmto kladným zálibám dokázali rozmlátit svá těla. Škrábance a modřiny, krev tekla ze všech otvorů jejich ušlechtilých hlav. Když byli zcela vyčerpáni, zůstali ležet na zemi. Srdce jim bušila a dech hlasitě zněl tichým spícím domem. Pak se Henrico zmožil na jediné slovo:

„Proč?“

„Protože to bylo tvoje tajemství,“ zněla odpověď, která přiměla Henrica k dalšímu boji. Protože se Johannes již přestal bránit, po chvilce toho zanechal. Zase leželi vedle sebe a těžce oddechovali.

„Já jsem tam šel zavřít vrata, aby vítr nezboural seník a ona mne svlékla a než jsem pochopil, kdo to je a koho vlastně očekávala, již jsme se milovali.“

„Ty jsi sprostěj kurevník. Zrádce. Tobě mám říkat brácho?“ Henrico počal plakat jako malý chlapec a Johannes ho láskyplně utěšoval.

„Zezadu? Jak se to dělá zezadu,“ optal se Henrico po chvíli.

„Jako to dělají koně.“

„To se jí líbilo?“

„Jo, moc, ještě to neznala,“ zcela vážně odpověděl Johannes a tu ránu pěstí, která znovu zasáhla jeho hlavu, tentokrát to byl ret, nečekal. Ten krásný smyslný ret úderem praskl a pouštěl plno krve. Oba byli vše jiné než hezcí. Ránu však neoplatil, místo toho se dal sám do pláče. Henrico ho chvilku pozoroval, ve skutečnosti však vnímal jen své myšlenky.

„Myslíš, že tě poznala?“

„Ne, to jsem si zcela jistý!“ popotáhl nosem a otřel pláč z očí.

„Říkala, že mne vždy pozná, po vůni!“

„To je ono.“

„Co?“

„Měl jsem na sobě tvoje věci, teprve při sprchování mne ten seník napadl a tvoje šaty se válely v koupelně a moje byly zcela mokré, protože jsem byl před tím u koní. Proč jsi se nesvěřil. Proč jsi neřekl, že je to tvoje děvče?“

„Nevím, nešlo to.“

„Já vím, mně to také nejde, vše ti řeknu, jen tohle ne. Pamatuješ si na tu zrzavou, co začala letos chodit k nám do třídy? Jak tě osahávala a ty ses rozčílil a pak jsi mi o tom řekl? S tou jsem v té době chodil a již jsme spolu několikrát spali.“

„Spali? Myslíš šukali?“

„Jo.“

„Já myslel, že jsi ještě nikdy s děvčetem nespal. Mary je moje první holka.“

„Já vím.“

„Tak proč jsi se s ní vyspal, když tys už holky měl a Mary byla moje první?“

„Zapni již konečně centrálu, vždyť víš, že to nebyl úmysl,“ ůkal si na čelo Johannes.

„Zezadu, proč zrovna zezadu?“

„Proč ne? V každém případě jsem ti to musel říci, protože Mary si myslí, že spala s tebou a bylo by jí divné, kdybys zítra o té nové pozici nic nevěděl.“

„Ty myslíš, že mám dělat jako by nic a strkat „to“ tam, kde jsi to měl ty?“

„Proč ne? Myslíš, že mám něco jiného než ty?“

„Ne, to ne. Ale... ale je to takové divné,“ nemohl se s tou myšlenkou smířit.

„Nesmíme jí to říci. Moc bychom jí ublížili. Já si jí již nevšimnu, to ti slibuji, teď když vím, že je to tvoje dívka, už vůbec ne! Měli bychom se jít dát trochu do kupy, jestli vypadám jako ty, tak to musí být hrozná podívaná,“ řekl Johannes, když si uvědomil, jak jsou oba zřízení.

Šli tedy do koupelny a obraz zrcadla je ohromil. Protože byl Henrico zcela nahý, byl mnohem více poškrábán a zakrvácen, než Johannes, který bojoval v pyžamu. Když se umyli a ošetřili si rány, oba si uvědomili jednu věc najednou: co řeknou ráno ostatním, proč tak vypadají. Nějaké vysvětlení budou muset podat.

Vítr se trochu zmírnil. Jeho bojovnější zvěd, co počátkem večera řádl, sebral deštivé mraky a odfoukal je bůh ví kam. Zase svítily hvězdy. Pohledem z okna vypadala noční farma jako jindy, jen se leskla, jak ji déšť umyl. Henrico se ozval:

„Zůstaneme celý den na pokojích a řekneme, že jsme unavení nebo nemocní.“

„Jeden den to nevyřeší, to bude tak na týden. To naše válečné pomalování, myslím!“ škrábal se ve vlasech Johannes a horečně přemýšlel. To válečné pomalování přivedlo bratra na myšlenku:

„Pojedeme do rezervace za Roqanem. Řekneme, že jim vítr zboural půl vesnice a že se zdržíme déle. Byl přece vítr, Johi, dnes večer?“ ujišťoval se.

„A jaký, jinak bych do seníku nelezl, ty bys dostal ráno vynadáno, že jsi nepřišel na rande, ale jinak by bylo vše v pořádku. Vidíš, za vše může jen ten vítr...“ zanotoval známou melodii. Henrico teď nasadil vážný obličej a pohlédl Johannesovi do očí:

„Víš, Johi, já vím, že jsi to neudělal schválně. Já – já bych asi nenašel odvahu mne vzbudit a říci pravdu, kdyby ten příběh byl obrácený. Já jsem tak rád, že mám takového příma bráchu. Včera jsem mluvil s Julií, říkala, že na tom není nic zlého, když ti řeknu, že tě mám rád,“ pohnutým hlasem vyznal své city.

„Že mne máš rád... říci?“

„No, protože jsi chlap... a já také...“ Johannes počal chápat jeho myšlenkový pochod.

„Ty hlupáčku, to víš, že tě mám také rád a přesto zůstaneme chlapi, i když se máme rádi, neznamená to, že jsme homouši. Ostatně, i kdybys byl homosexuálem, měl bych tě rád. Jsi můj bratr, vyrůstali jsme spolu a znám tvou dobrou duši. Nikdy bych si jiného bráchu nepřál. Škoda, že s námi není Markus. Po něm se mi opravdu stýská. Ale až ho najdeme, tak si vše vynahradíme.“ Henrico nevěřičně koulel očima. Jak je vidět, Johannes nemá takové potíže s homouši jako on. On je prostě asi bere jako normální lidi. Možná, že má pravdu. Byl by se rád na toto téma s bratrem bavil déle, ale museli teď najít řešení pro následky své rvačky. Ještě ho ale napadlo něco jiného, co mu chtěl říci, na co ale zapomněl:

„Mluvil jsem s Julií, že chceme Markuse hledat, a ona nebyla proti tomu nám pomoci. Víš, mne napadlo, že když je Evropanka, že se tam určitě vyzná lépe jak my.“

„Ta Julie je vůbec dobrý nápad. Půjďme teď za ní, řekneme jí, že jsme se porvali a že budeme v rezervaci, aby to mohla ráno matce vyřídit. Byli jsme večer poslední v kuchyni. Řekneme, že Roqan přijel ještě za tmy a prosil o pomoc!“ rozhodl Johannes.

Julie byla zcela zděšená, jednak nočním buzením a pak pohledem na mladé muže. Vyslechla jejich přání a na příčinu rvačky se nevyptávala.

„Jak to vypadá ve vašem pokoji?“ zeptala se ještě duchapřítomně.

„Na to jsme ani nepomysleli, je to tam jako po boji,“ provinile po sobě koukali.

„Jaképak jako po boji, tak jak vypadáte, musel to být krutý zápas. Jedno mi však musíte říci: nechci vědět, proč jste se poprali, chci jen vědět, zda jste svůj problém vyřešili!“ zastavila je ještě jednou při jejich spěšném odchodu. Chlapci se po sobě podívali a pak si položili vzájemně paže na ramena, tak jako když Rusové tančí kozáčka. Zcela šťastně se usmáli:

„Ano, náš spor jsme vyřešili a byli bychom rádi, kdyby o něm nikdo nevěděl. Ale musíš uznat, Julie, že by nás naše maškaráda prozradila.“

„No, o tom vůbec nepochybuje!“ smála se Julie a plácla hochy přes zadečky.

„Au, to bolí,“ byla jejich společná reakce, ale již se nezdržovali a běželi ke stájím. Osedlali každý svého koně a zmizeli.

Julie si štěstím povzdechla. Ne, že se takhle zřídili, ale pro to, že byli schopni citů, vzájemného odpuštění a bratrského smíření. Člověk, co se nedokáže poddat návalu emocí, nedokáže vykřičet a vymlátit své neštěstí, nedokáže ani žít, milovat a chápat své bližní. Taková a ne jiná byla její představa o bratrské lásce.

Pak se vrátila do svého bytečku, oblékla se a šla uklízet. Když procházela obloukem domu do jeho atria, pozorovala chvíli dveře po své pravici, za kterými se nacházela kuchyň. Tma a ticho jí byly odpovědí. Šla tedy dále, skoro po špičkách, až došla ke schodům, které vedly mimo jiné také k pokojům chlapců. Vedly však také k manželské ložnici jejich zaměstnavatelů. Ještě štěstí, že ty zdi jsou tak silné a nepropustné, zvukotěsné.

Když uklidila a sbalila vše, co bylo od krve a bláta, zase potichu šla dolů do atria tam, kde se v zadní části nacházela prádelna. Vše hned hodila do pračky a chvíli jí trvalo, než přístroj dala do chodu. Byla v království pradelny, Cariny. Bude ji muset nějakým způsobem zasvětit. Když zase chtěla projít průchodem, setkala se Deborou. Naštěstí již čas pokročil, nebylo již tak brzo a tak na její otázku našla snadnou výmluvu:

„Ale bolí mě všechny kosti po tom včerejšku a nemohu již spát, tak jsem si chtěla dát kafe,“ lhala kuchařce.

„A to jsem ráda, že tu nebudu sedět sama, dnes všichni děle spí, tak jsem si také chtěla přispat, ale señor Johann jede na letiště a tak mu musím uvařit snídani. Juárez ho veze do San Diega, přijede nějaký důležitý obchodní partner, bude u nás i na oběd. Tak se musím činit, ať ti Jihoameričané vidí, že máme kulturu,“ vyprávěla černoška a otvírala dveře kuchyně. Její tvář však nenesla stopy rozmrzelosti. Julie si pomyslela, že měla štěstí, že pána nepotkala s kupou špinavého prádla a vděčně pomáhala s vařením snídaně. Pak zaslechly vůz, jak přijíždí před dům a již tu stál na prahu Juárez. Svou mrzutost nad brzkým vstáváním po honebním dnu však neskrýval.

„No copak to je, Juárezi, myslíš, že tě señor pošle zase do postele, když se budeš takhle tvářit?“ zhurta na něj promluvila Debi. Její zvukový orgán jako by muže právě probudil:

„Dobré jitro, dámy, až přijde pán, tak nasadím ten nejlepší úsměv, co mám na skladě. Do té doby se můžu mračit, jak chci,“ odpověděl a zase se zasmušil. Podané kafe mu dělalo dobře. Ne zase tolik, aby si nemohl odpustit jízlivou poznámku:

„Normálně si jezdí na letiště sám, když někdo přijede, tak nevím, co je to dnes za divadlo!“

„Milý drahý, to víš, že to je divadlo. Když přijede někdo důležitý, tak musí přece señor Fischer ukázat, že má na šoféra, to je ve světě kšeftu moc důležité, to bys mohl již vědět,“ poučovala dále Debi a Julie se potutelně smála.

„Již by se měli rozhodnout, co vlastně jsem. Zahradník, podkoní a nebo šofér!“

„No ty si můžeš stěžovat! Ještě se ti starají o Mary! Aby ti huba neupadla!“ rozčilila se tělnatá žena a dala si ruce v bok.

„Ale Debi, vždyť to vše vím, copak si tady člověk nemůže dovolit mít špatnou náladu?“ tvářil se již mileji Juárez.

„Špatnou náladu? Tak tu si nech, až půjdeš do salónu, mezi chlapy,“ vyndala ruce z bojové pozice a dolila mu kafe. Juárez si nacpal plnou pusou slaninou s vejcem a aby mu nevytekl žloutek, ucpal ji bílým chlebem:

„Špatnou náladu nosit mezi chlapy, ty máš rozum!“ huhňal. V tom okamžiku vstoupil do kuchyně Johann. Netvářil se o moc lépe než Juárez. Jeho zamračenou a nemluvící tvář Debora nekomentovala. Stála však v pozoru a podávala pánovi jídlo a pití dříve, než si o něco stačil říci. Když se nasnídal, pohlédl na hodinky a prohlásil:

„To je mi záhadou, jak se můžete takhle brzo všichni tak příjemně tvářit. Já bych spal, až bych plakal. No je čas, Juárezi, musíme jet. K obědu tu budeme, jak jsme se domluvili, Debi,“ vstal a měl se k odchodu. Juárez šel za ním, ale neodpustil si výmluvný pohled směrem k černému obličejí Debory. Ta si dala ruce zase v bok a tvář se jí rozzářila:

„Chlapi, jaká by to byla otrava, kdyby byli jiní,“ řekla a šla uklízet nádobí. Julie, jako by si teď zrovna vzpomněla, zcela neutrálně a bez zájmu jí sdělila tu novinu:

„Johannes a Henrico nepřijdou k snídani.“ Debora donesla nádobí ke dřezu, pomalu tam vše naskládala a pak se otočila a opřela se o nešťastný dřez zadkem, až pod její váhou zapraskal:

„Cože?“

„Chlapci nepřijdou k snídani,“ opakovala zprávu.

„Oni umřeli?“ Že by mládenci vynechali snídani, to Debi ještě nezažila. Julie se počala hlasitě smát.

„Ne, to ne, ale ještě večer tu byl Roqan, měli v rezervaci vítr a potřeboval pomocníky. Tak tam bratři jeli. Říkali, že to může trvat i týden, jakou spoušť ten nečas nadělal.“ Debora se však tvářila nedůvěřivě. Julie počala mít špatné svědomí, Debi mohla říci pravdu.

„Ještě se nestalo, aby ten Indián přijel v noci. To se muselo opravdu stát něco hrozného, nebo si vymýšlíš.“ V tom okamžiku zaduněla koňská kopyta na mostě a před oknem kuchyně se zcela nečekaně zjevil Roqan. Seskakoval z koně a Julie již byla u něj a snažila se vysvětlit mu situaci. Mladí muži se museli minout. Debora oknem pozorovala, jak se nemůžou domluvit. Pak vyšla před dům a poručila oběma, aby šli do kuchyně. Nalila Roqanovi kafe a pak se otočila k Julii:

„Tak, teď mi, děvenko, řekneš, co se stalo a já to tomu Indiánovi přeložím. To bude rychlejší!“ Julie zrudla, jak se styděla, a vyprávěla, co ráno zažila. Pak Debi vše přeložila rudé tváři. Pochopil okamžitě a tak, jak se znenadání zjevil, tak zase zmizel. Debi kroutila hlavou a pak se nechala slyšet:

„Nic bych za to nedala, kdyby v tom měla prsty Mary. A ty, ženská, jak jsi stará tak jsi hloupá! Pamatuj si, mám chlapce ráda, jako bych je porodila. Mně se můžeš svěřit se vším!“ vyčítavě se trochu rozzlobila na Julii.

„Tys je ale neprodila!“

„Ty také ne, tak si nemáme co vyčítat. Jsme ženský a máme mateřská srdce, to je vše.“
To je vše, pomyslela si Julie.

Ten den, co se rozhodl, že časně ráno začne vzrušením, se neměl k tomu, aby v poledních hodinách svůj průběh událostí uklidnil!

Julie musela Deboře slíbit, že takové podobné maličkosti, jako že se chlapi málem přizabíli, k čemuž použili své pěsti, jí vždy může svěřit. To jsou takové nicotnosti, říkala, které se nehodí, aby je řešili rodiče.

„Dříve chodili jen za mnou. Nevím, proč si tě tak oblíbili. Holka, kdybych tě neměla ráda, asi bych žárčila!“ Julie si tu její ztracenou pozici uvědomila. To jí nedošlo. Padla s upřímností sobě vlastní Deboře kolem krku:

„Máš pravdu, Debi, já také nevím, co na mě mají, ale teď se již o jejich tajemství s tebou budu dělit. Ty jsi ten nejupřímnější člověk, kterého jsem kdy znala. Proto ti musím svěřit, že mám ještě jednu velkou tajnost, kterou si musím nechat pro sebe. Až přijde čas, budeš první, kdo se to doví!“

Ženy stály dlouho v oběti, ze kterého se Debora vyprostila jako první. Tentokrát se však mračila, když připravovala snídani pro ostatní, zbývající obyvatele farmy. Nešlo jí dát dohromady ten zmenšený počet, obzvláště, když bratři nepřijdou k jídlu. Její počínání bylo navyklé a její pohyby byly rutinou.

Julie poznala, že o něčem přemýšlí. Rozhodla se, že když je tak zavčas na nohou, udělá důkladný úklid hořejšku. Připravila si vše potřebné náčiní, kýbl, smeták, prachovku, a chtěla již odejít, když ji slova Debory zastavila:

„Jediná záhada, která nad tímto domem leží jako černá můra, je těhotenství seňory Marie. Manželé tenkrát odjeli do Evropy a seňora si během měsíce odbyla devítiměsíční požehnaný stav a přivezla tříměsíční děcka. Chlapi si toho nevšimli a Carině jsem nařídila, aby mlčela jako hrob. Ty, Julie, s tím máš něco společného! Myslím, že jsem dostatečně probádala všechna zákoutí tvého srdce a doufám, že se v tobě nemýlím. Nechtěla bych, aby bylo této rodině ublíženo. Toto tady,“ ukázala rukou na celou kuchyň a oknem ven, „je celý můj život. Vše co mám. Budu to bránit do roztrhání těla.“

„Toto je také to jediné, co mám já. Proto to budu bránit s tebou. Vítr, co je cítit strachem, však vane z jiného koutu, než si myslíš,“ postavila Julie svou výbavu na úklid zase na zem, na starou dlažbu. Debora byla zcela znejistěná a posadila se za stůl. Tam jsem ji ještě nikdy neviděla sedět, napadlo Julii.

„Ty něco víš, vid,“ pípala neskutečně tiše černá žena.

„Jo.“

„Je to hodně zlé, budeme muset všichni odejít?“

„Nevím, přijde na to, jak se do té situace dostal.“

„Seňor Johann, že. Já si vždy myslela, že na to posedávání v kanceláři vydělává hodně peněz. Schválně jsem o tom nechtěla přemýšlet.“ Ženy seděly u stolu a tupě hleděly na své ruce, na jejich neklid. Na poslední otázku Debory nedávala Julie odpověď. Debora to pochopila jako souhlas. Povzdechla si:

„Můžeš pro nás něco zachránit?“

„Doufám. Je to v mém zájmu. Na celém světě mám jen tuto rodinu!“

„Vše, co bude třeba, ve všem, co bude nutné, se na mě můžeš spolehnout!“ řekla tělnatá žena a s nečekanou svižností vstala od stolu a dala se do práce. Když do kuchyně tiše vstoupila Marie, měla zase úsměv ve tváři.

Julie si vzala jeden pokoj po druhém a jak byla v ráži, byla již v deset hodin se vším hotová. Až na pokoj Johannese, ten si nechávala nakonec. Přestože by podle pořadí měl přijít na řadu již kolem deváté, nechala si ho nakonec. V pokoji Johannese stál počítač a měl připojení k internetu. Již delší dobu čekala na možnost, aby se mohla podívat do své pošty.

Dnes se naskytla příležitost. Bratři byli pryč a pán domu také. Seňora Marie odjela za nějakou nabídkou hříbat, to byla záležitost, kterou nikomu nepřenechávala. Debora vařila pro důležitou návštěvu a Carina prala. Od té doby, co ona, Julie, převzala starost o úklid domu, se v hořejší části neukázala.

Julie rozestavěla kýble a vysavač, mop a koště různě po pokoji a prachovku položila na monitor. Pak počítač zapnula. Teď se jí dostalo nečekaného překvapení. Program Microsoft Windows nabízel dvě řeči na výběr: španělštinu a angličtinu. Ani nečekala takovou úlevu. Její nenápadné vpytávání na různé povely, které počítač vyžadoval a které balila do jiných vět, aby nikdo nepoznal souvislost, bylo zbytečné.

Pak se již dostala do své adresy. Bylo tu spousta pošty, pro ni byla důležitá jen ta obálka s daty tajných kont, kterou zde deponovala. S její pomocí se dostala do kont podílníků. Očekávala, že již nebudou existovat, a byla velice překvapená. Konta tu pořád ještě byla a i jejich hesla platila. Konta byla již zase plná peněz. Nad tím jí rozum zůstával stát. To přece není možné! Rozhodla se, že o tom bude přemýšlet později. Samotné její číselné

konto v bance v Puerto Peñasco existovalo a bylo zase dost plné. Rychle si spočítala měsíce, co byla pryč, a nájem za Sefiaju. Peníze přebývaly. Připočetla tedy Olafovou rentu a teď to vycházelo.

To byla záhada. Znamenalo to, že konta podílníků se nezměnila a banka v Puerto Peñasco jí stále platila rentu. Nad nájmem za Sefiaju se nepozastavila, kapitán od samého počátku nevěděl, komu platí. Ale ta renta? Asi ten malý ředitel nedostal jiné pokyny a dělal svou práci dále. Protože znala jeho e-mailovou adresu, poslala mu zprávu. Založila si ale u GMX novou adresu, o které doufala, že nebude možno jejího majitele vystopovat. Zpráva byla krátká:

Señor director, jsem s vaší prací spokojená. J.

Chtěla vědět, co se stane.

Pak se ještě spojila s kontem v San Diegu, o kterém se domnívala, že patří Johannovi. Po jeho návratu z Jižní Ameriky, po bleším trhu, přibylo na konto pět milionů dolarů. Od té doby se konto pravidelně zvětšovalo. Julie pochopila, že to, co se dnes dozvěděla, nebude jednoduché správně definovat. Vypnula počítač, před tím však nezapomněla změnit jazyky. Pak douklidila pokoj, a jak se chystala se vším tím náradím vyjít na ohoz, zažila další překvapení tohoto dne.

Señor Johann se vracel se svým hostem. Musel projít atriem a musel vyjít po schodech, aby se dostal do své soukromé kanceláře, kam měl zřejmě namířeno. To vše samotné by nebylo nic neobvyklého. Každý obchodní společník si dovedl jistě představit, že jeho kolega má doma uklízečku.

Ale Andrzej Rolack by si asi těžko bez podezření mohl představit, že Johann Fischer má doma Julii. Tu, kterou přivezl Omerovi z Casablanky a která je již pochovaná v La Choya.

V Julii by se krve nedořezal. Nechala vše stát přede dveřmi a schovala se v pokoji. Chvěla se po celém těle. Nevěděla, co má dělat. Pak se přihlásil její zdravě pracující rozum. Domněnka, že Johann přebral její práci a pracuje pro kartel, se potvrdila. To byl první bod jejího uvažování. Proč nezměnil však konta podílníků, byl druhý bod a na ten stále nenacházela odpověď. Pak si vzpomněla, že ji Debora prosila, aby jí pomohla při obsluze hosta. Toto přání jí nemohla za žádnou cenu splnit, ba naopak, musela zmizet z domu, aby nebyla k nalezení. Po chvíli věděla, co udělá. Zsvětí Deboru. Nic jiného jí nezbude. Mezi spoustou čistících prostředků našla ještě nepoužitou prachovku. Použila jí jako šátku a uvázala si ji na hlavu. Snažila se pod ni schovat co nejvíce svého obličje. Takto vystrojená spěchala do kuchyně.

Debora dostala málem šok, když ji spatřila. Odplivla si a dala své ruce zase do boků:

„Zbláznila jsi se, nebo chceš přivolat mou smrt. Co se ti stalo?“ chtěla ten výstup přivést do legrace, protože jiné vysvětlení neměla. Ale vážná tvář Julie ji ujistila o tom, že tu asi jiné vysvětlení bude.

„Ten host, co přijel se señorem Johannem, mne nesmí ani zahlédnout. Musím pryč.“

„Tak se sbal a jdi. Vezmi si koně a jeď do rezervace za chlapci.“

„To je dobrá myšlenka, ale oni jsou v señorově soukromé kanceláři a z té místnosti jsou vidět stáje.“

Debora stála a nevěděla si rady. Ta, která vždy věděla, co má udělat, si pojednou nevěděla rady. Do kuchyně vešel Juárez. Protože Julie již na hlavě neměla tu prachovku, nebylo nic, co viděl, podezřelý. Debořiny horečné úvahy přinesly konečně spásnou myšlenku:

„Ty jdeš jako na zavolanou, Juárezi. Volal ten ožrala Moreno. Mají nějaký zmatek na hranici a navíc se mu nějaký nováček zranil u Suché vody, tak nás prosí, jestli by tam někdo od nás nepřijel a vzal s sebou jednoho koně. Určitě ti dá galon pálenky, když mu pomůžeš z bryndy. Ale spěchá to, měl bys již běžet!“ uštváním pohledem strkala Juáreze ze dveří. Ten trochu bručel a šel.

„Sedlaného koně, nezapomeň, je to nováček,“ ještě za ním vykřikla a otočila se k Julii.

„A ty poběžíš k Suché vodě, budeš tam dříve než on. Řekneš mu, že kůň je pro tebe a že má mlčet, že jde o jeho existenci!“

„To bych musela vědět, kde ta Suchá voda je!“

„Ty to nevíš?! Vždyť jsi tam utekla hraničářům z auta! No to je jednoduché, vylezeš v jídelně z okna, je to na východ, tak tě panstvo z kanceláře neuvidí. Pak půjdeš pořád východním směrem a jsi tam. Juáreze na koni nepřehlédneš,“ vysvětlovala Debora, jako kachna svým mohutným tělem spěchala do jídelny, otevřela okno a pomáhala mladé ženě. Julie ji chytla za ruku:

„Debi, bylo by dobré, kdyby se ani nedověděl, že tu u vás nějaká Julie pracuje, i to by mu mohlo být podezřelé. Kdybys měla možnost, tak poslouchej, co si povídají, je to důležité.“

„Já vždy poslouchám, co si kdo povídá. Spolehni se a mazej, ať jsi pryč. Až se vrátíš, tak mi vše vysvětlíš.“ Debora pečlivě uzavřela okno a urovnala si svou dlouhou zástěru. Když vešla do kuchyně, našla tu Johanna.

„Señore, mohu vám posloužit?“

„Chtěl jsem jen vědět, zda je s obědem vše v pořádku.“

„Ale to víte, že jo. Jen takový malý problém nastal!“ Johann zpozorněl.

„Vaši synové museli jet do rezervace, vítr tam nadělal mnoho škod. Měli i zraněné, a tak jsem tam poslala i Julii, aby se měla k dílu. Já vás také obsloužím a Carina mi pomůže, nemusíte mít starost!“ podávala pánovi tu historku, která byla zcela vymyšlená. Johann měl však myšlenky někde jinde a tak jen pokýval souhlasně hlavou. Do jeho odchodu postavila Debora ještě jednou slova:

„Víte, co si myslím, señore Johanne?“

„Copak, Debi?“

„Neměl byste se zmínit před vašim hostem, že se známe a dokonce pomáháme Indiánům. Víte, nejsou všichni velcí páni tak dobré povahy, jako jste vy!“ čekala, co řekne.

„Myslíš? No, mohla bys mít pravdu, ale my stejně máme jiné starosti a věci k rozmluvě,“ souhlasně pokýval hlavou.

„Máme problémy, señore? Musíme se obávat o naši práci?“ teď jí nahrál, mohla položit otázku, která ji již dlouho trápila. Johann se zastavil a počal svou kuchařku plně vnímat:

„Bát o práci? Ne, Debi, kdo by nám tak dobře vařil. Jestli jsem u služebnictva vzbudil dojem, mým jednáním, že se nám daří finančně špatně, pak mne to mrzí. Naopak, daří se nám dobře. Jen mi jisté obchody dělají starosti, víš. Morální starosti. Ponech si to však pro sebe, ale jinak naše lidi uklidni.“ Debora stála nehybně, a když ji pán pohladil po tváři, cítila vlhkost, jak se jí dere do očí. Dívala se za mužem, jak prošel průchodem do sluncem zalitého atria a počal stoupat do schodů ke své kanceláři. Jeho chůze byla chůze starého, zlomeného člověka. Byl ještě mlád a ona ho měla ráda.

Andrzej Rolack měl důležitý telefonní hovor s Tacuarembó a vyjádřil přání, aby byl nechán o samotě. Johannovi to přišlo vhod po nepříjemné debatě, kterou byl nucen vést, chtěl mluvit s někým milým. Každý z obyvatel jeho farmy mu přišel vhod.

Celá záležitost s jihoamerickým kartelem ho již značně mrzela. Peníze, co před mnoha lety ležely v bance a nabízely se k investici, po rozmluvě Carlosem skutečně investoval. Byl to dobrý obchod, i když ilegální. Když se takovým nečekaným procentem rozmnožily, měl radost. Ani ve snu ho nenapadlo, že se kartel zabývá drogami. Carlos pravidelně žádal o novou investici, to již však byly dávno peníze, které u něj vydělal, a tak neviděl žádné riziko. Měl sice podezření z nějaké neplechy, ale kapitál ležící v Mexické bance v San Diegu na číselném kontě nehrozil žádným nebezpečím.

To však již bylo před mnoha lety. Dnes se v celém světě, zásluhou drogových magnátů, nenajde banka, na které by se dalo zřídit číselné konto. Stará, ze dřívějších dob existující číselná konta však mohla nadále existovat. Protože se o bankovníctví Carlos a Andrzej Rolack nezajímali, vše bylo obstaráno v Puerto Peñascu, neměli o této skutečnosti zdání.

Carlosovo přání, které vyjádřil navíc pod nepříjemnou výhrůžkou tehdy v Montevideu, bylo neproveditelné. Navíc byly všechny machinace, praní peněz a převádění na tajná konta podílníků zbytečné – peníze zůstávaly nadále černé. Tuto skutečnost musel dnes Rolackovi objasnit. Bylo to těžké jednání, protože se pánové sice vyznali v pěstování drog a v jejich distribuci, o peněžních záležitostech však neměli zdání.

Pokud Johann z dat, která před běsnícím a netrpělivým Rolackem tenkrát v domě Gustavsona pomocí e-mailu zachránil, mohl posoudit, bylo celé jejich počínání směšné a zbytečné.

I ty investice, co tam patrně Gustavson sám prováděl, neměly patu ani hlavu.

Rádoby vyprané peníze byly odesílány pěti podílníkům na tajná konta a tím se zase staly černými. Protože to byla číselná konta, zůstávala jejich existence před finančními úřady zemí, kde se nacházela, utajena. Oficiálně s nimi žádný nemohl nakládat.

To byl důvod, proč Johann nemohl založit nová konta a proč posílal došlé peníze bez jakýchkoliv pokusů o jejich legalitu na podílnická konta. Rolack se tehdy rozhodl pro cestu do Kalifornie, aby mohl o této záležitosti jednat.

„Pane Rolacku, dnes již všechny finanční instituce více či méně na celém světě spolupracují. Za toto opatření vděčíme organizovanému zločinu. Jako počestný obchodník musíte nakoupit zboží, s výdělkem prodat a z výdělku zaplatit daň. Přičemž již při nákupu musíte platit daň z přidané hodnoty, kterou si srazíte z přidané hodnoty vašich obchodů. Peníze, co přišly z neznámých zdrojů, se nedají jednoduše umýt. Musí být podloženy zbožím.“

Bylo zřejmé, že Rolack měl tlusté prkno před svým čelem, nechápal a nepochopitelně odmítal vnímat:

„Vždyť máme zboží a výdaje. Ty peníze jsou podloženy zbožím!“

„Ano, ale nežádoucím.“

„Jste chytrý muž, ksakru, tak si něco vymyslete,“ přestával mít trpělivost svalnatý blondák. „Přece musí něco být, neříkejte, že jsme jediní, co podobným způsobem kšeftují!“

Teprve teď, po dlouhé rozmluvě, byl ochoten pochopit nutnost změny jejich dosavadního počínání. Johannův úmysl byl jednoduchý: když již musel, byl donucen, s těmito lidmi spolupracovat, chtěl zařídít vše co možná nejbezpečněji, aby neohrozil život svých rodinných příslušníků.

Měl již plán. Byl to vlastně jeho dávný sen, který nikdy neuskutečnil. Byl kdysi v Las Vegas a ty herny a jejich možnosti ho fascinovaly. Postavit si hotel s hernou na Stripu bylo však nemožné. Strip byla hlavní třída ve městě, s tisíci barevnými reklamami a s nepředstavitelně nemožnými a fantastickými atrakcemi. Vše patřilo mafii. Dostat se mezi ně bylo prakticky nemožné.

Na okraji města a na všech hraničních přechodech do státu Nevady stály také herny. Jejich výdělky však byly pochybné. Turisté, kteří přijížděli do města snů, zůstávali v centru. Mafie měla prsty ve všem. Její vliv počínal již ve všech cestovních kancelářích světa. S koupí letenky musel každý zájemce, který stál o to, toto město spatřit a zažít, koupit i ubytování. Ubytováním bylo, z hlediska mafie, obsazení jejich hotelových pokojů. Tak bývala čekací doba i několik měsíců. Našel-li se odvážlivec, který se do města vydal, aniž by měl zajištěný nocleh, zjistil, že malé herny a hotýlky na pokraji města jsou prázdné. A ne jenom prázdné, svým vybavením chudé.

Tímto zjištěním se pro Johanna jeho sen stal opravdu jen snem. Nyní, když se dostal do nečekaných potíží, si na něj vzpomněl. Když byl naposledy v Las Vegas, to byli chlapi ještě děti a chtěli vidět Siegfrieda a Roye, objevil na cestě od Hoover Damu do města starou hernu. Nesla název Old Las Vegas a byla na prodej.

Stará silnice kdysi vedla kolem ní, ale nová, široká highway se od ní vzdálila na tři sta metrů. Stavba připomínala středověký hrad s mnoha věžičkami a léta již byla neprodejná.

Peníze vydělané v hernách Las Vegas nebyly podloženy zbožím. Anonymní turisté je tu ponechávali v naději, že zbohatnou. A tak se tržba, kterou herna docílila, nedala kontrolovat.

I kdyby navštívil jen jeden hráč za den jejich hernu, mohla být vykázána třeba půlmilionová tržba.

Z tohoto půlmilionu můžou být zaplacené daně a výdělek uložen zcela legálně na kontech podílníků.

Johann svůj plán předložil Rolackovi. Jeho tupost ho ohromila:

„A můžete mi vysvětlit, kde těch půl milionu vezmeme?“ byla jeho hloupá otázka.

„V bance v Puerto Peñasco, jednoduše je tam převedeme, seňore Rolacku,“ nedával najevo Johann svůj názor o jeho inteligenci.

„Ach jo, to... to není špatný nápad,“ počal se zajímat blondák.

Johann věděl, že o detailech tohoto podniku se s tímto mužem nemůže bavit. Proto mu navrhl, aby se spojil se svým otcem v Uruguayi v Tacuarembó. Když Rolack vyslovil přání být u tohoto rozhovoru sám, Johann rád svou kancelář opustil.

Sešel tedy dolů a po příjemném a upřímném rozhovoru s Deborou se cítil lépe. Překvapila ho však citlivost jeho lidí. Jak je možné, že dokáží vytušit jeho duševní potíže, aniž by s nimi o tom hovořil. Jejich obavy byly svým způsobem oprávněné. Svým nynějším podnikáním stál jednou nohou v kriminále.

Soudy ve Spojených státech nakládali s lidmi jeho podvodnické živnosti tvrdě. Bez velkých povyků, aniž by se soudy zajímaly o jejich dřívější počestný život, octli se tito lidé ve vazbě.

Že on sám teď mezi ně patřil, mu nedopřávalo dobrého spánku.

Když za dveřmi své kanceláře zjistil, že Rolack ještě telefonuje, rozhodl se, že zajde do Johannesova pokoje a podívá se na internet. Po zapnutí počítače zjistil, že tu někdo u tohoto přístroje nedávno, ještě dnes, pracoval. V adrese a v průběhu našel také to, co ten někdo hledal. Připojení do AOL a do GMX. Dále se pro neznalost hesel nedostal. Bude se muset zeptat Johannese, kdy tu naposled byl. Debora přece říkala, že bratři odjeli včera do rezervace. Tyto adresy se však nacházely v přihrádce „dnes“.

Stále ještě nevyřešil onu záhadnou schránku počítače z Puerto Peñasca. Její existenci před Rolackem zatajil, přesto byl toho názoru, že by sám měl její obsah znát. Pro vlastní bezpečnost a jistotu rodiny.

V domě farmy Maria se nacházelo sedm počítačů a všechny byly propojeny. Instaloval onu schránku na obrazovce monitoru, zároveň s tabulkou, kde byla vidět všechna hesla, co ho kdy napadla, a pokoušel se o štěstí dále. Věděl však, že pokud nezná život onoho člověka, který si heslo vymyslel, těžko ho uhodne. Již delší dobu ho zaměstnávala myšlenka poslat někoho do Puerto Peñasca. Někoho, kdo by se více přiblížil životu opuštěného domu a jeho obyvatel, životu seňora Gustavsona.

Myslel na Johna Garyho. Tento muž vlastnil v San Diegu domek, který stál v bezprostřední blízkosti startovací dráhy letiště.

Letiště v San Diegu bylo ohniskem veřejného mínění. Původně postavené daleko za městem, nacházelo se nyní uprostřed velké metropole. Protože provoz tohoto leteckého přístavu ležel dlouho ve stínu mezinárodního letiště v Los Angeles, stavěli si lidé své domy stále dál a obklopovali jimi startovací dráhu. Kdo mohl tušit, že funkci grayhoundů, autobusové dopravy po Spojených státech, jednou převezmou letadla? Provoz letiště v San Diegu nabyl nečekaných dimenzí. A nyní přišli ke slovu ochránci životního prostředí a požadovali, aby letiště omezilo provoz a zastavilo noční lety. Bylo však již pozdě. Ti, co si to mohli dovolit, prodávali bezcenné pozemky kolem startovací dráhy, aby se usídlili v Chula Vista. Na místech po jejich domcích vyrostly vysoké mrakodrapy, kancelářské budovy. Mělo to svůj půvab: letadla při přistávání letěla v jejich bezprostřední blízkosti a pasažéři mohli pozorovat, z pravé i levé strany letounů, sekretářky v šestém či sedmém patře, třicetiposchoďových domů.

John Gary se neodstěhoval. Jeho domek stál v ranním stínu jedné skleněné kostky a večer ho stínila druhá moderní budova. V poledních hodinách přelétávaly domek stíny přistávajících letadel. Zakrývaly v pětiminutových intervalech jižní slunce.

John Gary se zabýval vším, co mu přišlo pod ruku. Prodejem pozemků a domů, usedlostí a farem. Byl ale také ochoten sledovat nevěrné manželky, ale jinak žil z ruky do huby. Johann ho poznal, když před lety hledal nové působiště pro svou rodinu. Farma Maria byla Garyho objev.

Od té doby jeho služeb často využíval, když potřeboval zjistit pozadí firem, do kterých chtěl investovat. Ano, rozhodl se nyní, až vyřídí finanční záležitosti kartelu, staví se u něj.

„Señore Fischere, kdepak vás najdu?“ zaslechl hlas Rolacka na ochozu, který zněl celým atriem, že vyběhla i Debora z kuchyně. Johann vyskočil od počítače, aniž by ho vypnul, a vešel do denního světla:

„Vždyť již jdu, nechtěl jsem vás rušit. Jak jste pořídil?“ zeptal se, ačkoliv rozjařená tvář hřmotného muže mu výsledek jeho rozhovoru prozrazovala:

„Dobře. Otec je nadšen. Okamžitě se máme vydat na cestu. V Montevideu se mám ukázat, až budeme vlastnit hernu v Las Vegas!“ sděloval tu novinu. Zaplat' pán Bůh, myslel si Johann, svou úlevu ale nedával najevo:

„Tak rychle to nepůjde, léta jste podnikali bez herny, tak to teď nějaký den počká. Myslím, že je čas k obědu, pojďte, půjdeme se najíst.“

V kuchyni u stolu již seděli makléři, svá saka ponechali v kanceláři a kravaty měli povolené. Bylo dnes značně horko a vlhko. V kamenných zdech domu bylo příjemně.

„Vše OK?“ zeptal se Johann směrem k mladým mužům.

„Ano, señore Fischere, vše běží, jak jste předpokládal,“ odpověděl jeden z nich.

„Done Rolacku, ráno bychom mohli letět, ten objekt, co mám na mysli, na nás již čeká,“ otočil hlavu k hostu.

„Nic proti tomu, to se mi hodí, poohlédnu se do té doby po down town. Ráno bychom se mohli sejít na letišti,“ souhlasil oslovený.

„Vy u nás nepřespíte?“ na oko se divil Johann a dalo mu to dost námahy, aby své ulehčení nedával najevo.

„Ne, děkuji za pozvání, ale rád přespím jednou v San Diegu.“ Pán domu pokývl hlavou, aniž by hosta přemlouval. Dal pak pokyn jednomu z mladých mužů, aby zajistili dvě letenky na ráno do Las Vegas.

„S hotelem nebo bez,“ chtěl mladý muž vědět.

„Ne, večerním letem se budu vracet. Vy také, señore Rolacku?“

„Ne, já tam pár dní pobudu, zkusím své štěstí ve hře.“ Johann pokývl souhlasně hlavou a vzpomněv si na tu hádanku Johannesova počítače, obrátil se k Deboře:

„Kdypak odešli chlapi z domu?“ zeptal se. V Deboře hrklo jak ve starých hodinách. Nebyla zvyklá lhát a teď si nemohla vzpomenout, co pánovi řekla. Večer říci nemůže, to sám dobře ví, že by Roqan nepřišel, a tak vsadila vše na jednu kartu:

„Dnes ráno se tu kamarád najednou zjevil a žádal o pomoc,“ rychle řekla a dívala se do prázdného hrnce, aby se jí snad nepřipálil vzduch.

„Nějaké neštěstí se stalo?“ bylo slyšet zvědavou otázku hosta. Teď byla pohotovější, jen aby nepřišla řeč na Julii:

„Nic hrozného, sousedi měli jen trochu malér se včerejším větrem, milostivý pane,“ a rychle dodala: „teď přinesu dezert, ještě teplý jablečný koláč, tak něco dobrého jste, pane, ještě nejedl!“ A již nesla na stůl. Johann její stres postřehl, ale nic neříkal.

„Tak dobře jsem již dávno nejedl, byl by hřích ten koláč neochutnat, jéé, ta vůně...“

Las Vegas je přivítalo oslnivou září slunce a blýskajícími se letadly, co s ohlušujícím řevem neustále přinášela a zase odnášela zvědavé turisty. Ta, co přilétávala, byla obtěžkána penězi, ta, co se do modré oblohy pouště Nevady vznášela, byla značně lehčí. Peníze zůstaly ve městě.

Johann měl vše připravené. Starší zavalitý makléř čekal u příletu a funěl horkem, i když letištní hala byla klimatizovaná. Zpěvačka, co nikde jinde neudělala kariéru, zpívala zprávu o příletu Boeingu 747 z New Yorku. Poslíčkové četných hotelů stáli ve startovní pozici, v rukou držíce cedule s názvy hotelů. Cesar Palace, Mirague, Pyramide, Circus Circus, Stardust, Flamengo a mnoho dalších. Bezesporu pro mnohé vysněný cíl života. Johann se na to s odporem díval. Najednou silně zatoužil po tichu farmy Maria.

Zavalitý makléř, jež nesl zcela neamerické jméno Nowak, se namačkal do stárnoucího oldsmobilu a omlouval se, že se právě dnes ráno rozbilo chlazení. To ti může věřit, kdo chce, já ale ne, myslel si Johann. Vyrázili jižním směrem po highway k Hoover Damu. Vzduch byl tak horký, že ani jeho proudění způsobené jízdou vozu je neochladilo. Když minuli vilky zaměstnanců hotelů, tanečnic, krupiéřů, číšníků, kuchařů, přišly na řadu vily ředitelů kasin a jiných výše postavených činitelů. Poté míjeli nákupní centra, čistírny a pak město skončilo. Všude bylo nepředstavitelně mnoho místa pro zaparkování vozů.

Pak jeli pouští. Netrvalo však dlouho a na pravé straně z okna vozu zahlédli starou hernu. Sjeli z dálnice a dále pak již vedla polní cesta. Na jejím počátku minuli ceduli, značně oprýskanou, na které stálo: For sale! Pak ještě telefonní číslo.

Z této vzdálenosti vypadala herna jako tvrz z pohádky. Velice romantické pohádky. Když k herně dojeli, pohádka skončila. Bylo vidět, že to je stará barabizna a místy zcela zbouraná.

„Toto je nejstarší budova v Las Vegas,“ pyšně hlásil Nowak.

„To mi nemusíte říkat, to je vidět samo o sobě,“ štěkl na něj Rolack. „Vždyť sem nevede ani cesta, to nemyslíte vážně, seňore Fischere,“ okřikl Johanna ve španělštině a Nowak se díval, hloupě, protože byl rád, že se domluví anglicky. Jiná řeč tu nebyla požadována a jeho rodný jazyk nikdo neznal. Johann zůstal při španělštině:

„Nezapomínejte, prosím, o co nám jde. My tady nechceme „skutečně“ otevřít hernu, jen tak na oko. Postavíme sem příjezdovou cestu a od města nám bude přidáno 20% z investované sumy na zachování staré budovy. Je to zcela směšné, ale našel jsem tu úředníka, co se zabývá památkami. Tato ruina mezi ně patří.“ Rolack se tvářil nepřijemně.

„Co za to chce?“

„Dvakrát sto tisíc dolarů, ale dá se usmlouvat,“ odpověděl Johann.

„Směšné.“

„Zdá se vám to moc?“

„Ne. To ten stavební materiál je dražší, co se tu válí. Zbourat a postavit nové!“ rozhodl.

„To nejde, musí se to zachovat.“

„Nebylo by lepší koupit něco ve městě?“

„Nebylo. Jednak by to bylo dražší a pak, kdyby to náhodou prosperovalo, bylo by to spojeno s prací. A té, pokud vím, máte dost.“ Rolack chodil kolem staré herny jako kohout kolem hnojiště. Občas do něčeho kopl a pak zase dva kroky odstoupil a pozoroval objekt.

Johann přesně věděl, o čem přemýšlí: chtěl mít pravou hernu v Las Vegas, chtěl se vytahovat! Škoda, že tu není Carlos, ten by okamžitě podstatu věci pochopil. Obloustlý makléř se ovíval slaměným kloboukem a pak za neustálého funění přistoupil k Johannovi:

„Sir, kdybyste to koupil, seženu vám dobré pracovníky. Mám je po ruce, jsou to Evropané. Ti nejsou tak líní jako ta sebranka americká, stačí, když mi zavoláte.“ Podal mu navštívenku. Protože Johann čekal na Rolackovo rozhodnutí, zahleděl se do podaného lístečku.

„Nowak, co je to za jméno?“ zeptal se.

„To je české jméno, v angličtině to znamená Newman. Jako Paul, ten herec.“

„Spolehněte se, jestliže ke koupi dojde, obrátím se na vás.“ Rolack se však nerozhodl. Prohlásil, že se musí poradit s otcem a že se ozve.

Nowak je zavezl zpět do města. Rolack se nechal vysadit před hotelem Mirague, zrovna v okamžiku, když umělá sopka za ohlušujícího řevu výbuchů, pouštěných z reproduktorů, chrlila záplavu plynového ohně, kolem jehož ohniska hlučel obrovský umělý vodopád.

„Toto je hotel, který bych koupil,“ řekl Johannovi a měl se k odchodu.

„Já vím, seňore Rolacku, já vím,“ odpověděl, spíše pro sebe, než jemu.

Pak se již vznášelo letadlo do rudého západu slunce, s cílem San Diego. Ten tělnatý muž s modrými očima, Johann Fischer, neutratil ve městě, v království hráčů a zelených bankovek, ani jeden dolar.

Poté, co Julie svižně vyskočila z okna málo používané jídelny, rychlým krokem spěchala východním směrem. Již po několika krocích narazila na něco, co připomínalo cestu. Starou cestu. Nechala se jí vésti. Zavedla ji

k plotu, co byl vidět po její pravici a co byl zároveň státní hranicí Mexika. Došla skoro k místu, kde na tento plot narážel v podobě písmena T jiný plot a ohraničoval na východě pozemek Fischerovy farmy. Celé to místo vypadalo jako vypuštěný rybník. Ano, pomyslela si spěchající žena, kdyby tu byl nějaký přírodní přítok, držela by se v té prohlubni voda. Ten název „Suchá voda“ byl výstižný. To již však zaslechla koně a spatřila Juáreze.

„Tady měl někdo spadnout s koně,“ divil se po pozdravu.

„To jsem byla já, Juárezi, musela jsem se dostat nepozorovaně z domu a to o té jízdě policii si Debi vymyslela,“ vysvětlovala oslovená a dodala: „nikomu ani muk, jde o naši práci.“

„O naší práci, vždyť jí máme tolik, že to ani nestačíme,“ divil se kníratý Mexičan.

„No, spíše o to, aby to tak zůstalo. Tak o tom již nepřemýšlej a zapomeň, že jsi mi přivedl koně!“

„Máme nějaké problémy? Má señor Johann potíže?“ zvažněl muž.

„Ne, zatím ne. Já ale musím pro dnešek z domu. Nikomu ani mé jméno neříkej!“

„Jak nikomu, to se určitě jedná o tu dnešní návštěvu. Ten chlap se mi nelíbí ani trochu.“ Pak se mu zablýskly jiskřičky v očích a úsměv rozšířil jeho tvář:

„Debi ale můžu říci, že tě znám, nebo?“ Julie se počala smát:

„Jo, ale ne před tím chlapem.“

„Takový trouba zase nejsem, se mnou bys mohla krást koně.“

„Krást koně?“

„To je, Julie, takové přísloví, jako pro každou legraci dobrý. Kam vlastně jedeš?“

„Asi se podívám do rezervace, tam jsem ještě nebyla.“ Juárez se poohlédl severním směrem a ukázal rukou:

„Vidíš tu horu tam na obzoru? Tu malou vedle té velké?“ Julie sledovala jeho ukazováček:

„Tu úplně malou, nebo tu prostřední?“ Juárez zaostřil zrak a pak řekl:

„Tu prostřední, tu malou já skoro ani nevidím, ty máš oči jako orel,“ divil se.

„Asi bys už potřeboval brýle!“

„Asi jo. Když pojeděš pořád tím směrem, tak narazíš na dům, kde bydlí Roqan. Nevíš náhodou, kde jsou bratři? Mary mne nervuje, co jsem přijel ze San Diega.“

Tuto otázku Julie nečekala, proto se cítila zaskočená. Když si něco vymyslí, dozví se od Debory něco jiného. Pak si ale vzpomněla na ty kradené koně a rozhodla se říci pravdu:

„Oni se poprali a jsou tak zřízeni, že se tam chtějí asi týden schovat, až ty jejich monokly a modřiny pozbudou své barevnosti. Ale to si nech pro sebe.“

„Porvali?“ divil se Juárez, „a proč?“ Julie mlčela.

„Kvůli Mary, že jo.“

„Tak na to jsem se jich neptala, ale již si vzájemně odpustili a jenom se stydí.“

„Určitě to bylo kvůli Mary,“ povzdychl si muž, otočil koně a jel domů. Julie se za ním chvíli dívala a pak se vydala udaným směrem.

Byl horký a vlhký den a po celé cestě k oné hoře nebylo stínu. Julie neměla nic k pití ani k jídlu, a tak se nemohla dočkat cíle. Po chvíli jízdy se poušť počala měnit. Mezi kaktusy se mísily jakási křoviska, někdy skoro vysoká jako ona, sedící na koni. Hora na obzoru se chvilkami ztratila z očí, pak ale zase byla hned vidět. Vyznat se v tomto kraji není tak zcela jednoduché, pomyslela si. S jistotou věděla, že kdyby nedostala radu od Juáreze, asi by tu rezervaci nenašla. Hora se již značně přiblížila, ale její žízeň se domáhala většího tempa. V tom okamžiku z malé vyvýšeniny, na které zrovna byla, spatřila vesnici. Nebyla to vesnice podle našich představ, spíše camping pro obytné přívěsy. Poměrně velké přívěsy. Jejich poloha a zarostlost travou a i jinými rostlinami prozrazovala, že tu stojí napořád.

Najednou před ní stál jezdec na koni. Julie se lekla, ale okamžitě poznala Roqana. Usmála se a pozdravila a mladík jí pozdrav opětoval.

„Nastal zase nějaký problém v domě bledých tváří?“ zeptal se lišácky.

„Ne, jen bledá tvář pocítila touhu poznat obydlí rudých lidí,“ snažila se najít anglická slova.

„Bledá tvář nemluví pravdu, ale přesto je u nás vítaná,“ řekl bezprostředně a posunkem dal najevo, aby ho následovala. Julie se nad jeho prozíravost musela smát. Když již jeli vedle sebe, snažila se o další rozhovor.

„To oslovení, bledá a rudá tvář, je u vás běžné?“

„Ne, to již nikdo nepoužívá. Dávno ne. Mezi Henricem a Johannesem a mnou je to taková hra slov. Já byl jako chlapec pyšný, že je mám za kamarády, a oni zase, že znají Indiána. Jinak se ta oslovení dnes najdou jen v knihách.“ Mladý muž se zamyslel, vážil slova a pak se svou otázkou vyrukoval:

„Paní Julie, zdá se mi, že mezi vámi a bratry je nějaké jiné pouto, než ta vaše krátká známost. Znáte se krátce, nemám pravdu?“ ujistil se.

„Máš a nemáš. Ještě ale nepřišla doba, kdy o tom mohu mluvit.“ Dojeli k jakémusi hustému porostu, do jehož stínu vedla vyšlapaná cestička. Roqan seskočil s koně a pobídl Julii, aby učinila totéž.

„Jistě jste žíznivá, slyším, jak vaše ústa prahnou po svlažení.“ Když vešli do porostu, spatřila Julie studánku s čistou vodou.

„To se dá pít?“ divila se. Mladík ukázal pěkné zuby a rukou si odhodil ohon černých, dlouhých vlasů, co mu překážely na rameni.

„To je jediný zdroj vody pro celou vesnici. Jinak by tu ta vesnice nestála.“ Po chvíli dodal: „tajemství bývá někdy velkou přítěží, když se nedá nikomu svěřit. Rád bych vám nabídl tuto službu.“ Julie se žíznivě napila, takovou dobrou vodu snad ještě nikdy nepila. Slově, co Roqan řekl, a jeho nabídce však nerozuměla.

„Jakou službu bys mi chtěl nabídnout?“

„Každý člověk musí mít někde na světě někoho, komu může vše svěřit. Někoho, kdo vyslechne, neodsuzuje a neradí. Tuto službu vám nabízím.“

Jak mohl mladý muž, jedno jaké národnosti a barvy pokožky, být tak citlivý, ano, můžeme říci jemnocitný? Kde našel tolik životní moudrosti? Pohlédla do tváře tohoto Indiána. Nic, ale opravdu nic ho nelišilo od ostatních mladých lidí na celém světě. Nedisovala by se, kdyby v jejich kdysi pojízdném domě našla počítač.

Julie vystoupila ze stínu, ve kterém byla ukryta studánka, a rozhlédla se po kraji. Ta velká hora byla vidět, ta malá, která ji naváděla, ne. Paprsek slunce, co se prodíral mezi spleť kaktusů, jí připomněl výjev v kostele. Pannu Marii, co se sklání nad batolátkem a mezi mraky se prodírá světlo, co má znázorňovat boží osvětlení. Ti lidé tady vyrůstají na oltáři přírody. Jejich sepětí s její nekonečnou silou je vychovává. Roqan stál opodál a nerušil její zasmušilost. Julie se usmála.

„Děkuji za tvou nabídku, možná, že ji využiji. Kde máš kamarády?“

„Ti se právě poddávají ošetření. Má matka je léčí. Ani byste je nepoznala, jak jsou zabalení do různých listů. Vše zaručeně přírodní léčba. Ale účinná, znám to z vlastní zkušenosti.“

„Řekli ti, proč se poprali?“

„Jo, nemohli se té zpovědi dočkat.“

„To je dobře.“

„Budete se, seňora, také dlouho u nás schovávat?“ Pozorně se naň podívala. Jak to asi myslí?

„Ne, navečer se vrátím.“

„Doprovodím vás, zpáteční cesta je horší, nikde není vidět orientační bod. Ale teď vás představím mé máti, pojďte,“ pobídl ji mladík. Julii překvapila touha svěřit se mladému muži:

„Měl jsi pravdu, Roqane, já se tu dnes u vás schovávám. Señor Johann dostal návštěvu. Je to velice nebezpečný muž. Zná ho z mé minulosti. Kdyby se dozvěděl o mé existenci, byla by celá rodina ohrožena!“

„Ublížila jste tomu muži?“

„V jeho očích velice, on však ublížil a ubližuje lidem na celém světě.“

„Drogy?“

„Jo.“

„Señor Johann se také zabývá tímto obchodem?“

„Teď asi jo. Ale mou vinou a byl k tomu donucen, tím jsem si zcela jista.“

„Pan Fischer toho má hodně, o co by se mohl bát. Vydírat ho je snadná věc.“

„Co tím myslíš, že je snadné ho vydírat,“ lekla se Julie.

„Má ženu, kterou miluje, a hlavně dva syny, na které je pyšný!“

Julie si vzpomněla na ten příšerný výjev, který našla v pracovně v Puerto Peñascu. Zavražděný a umučený Eduardo. Na jeho popálené a pořezané tělo, vyražené zuby a vytrhané nehty. Louže pod židlí svědčila o jeho hrozné smrti. Protrpěl tolik bolestí, že nemohl udržet moč. Zemřel pro ni. Ani slovíčkem ji neprozradil.

Teprve slova Roqana jí pomohla se touto strašnou vzpomínkou zabývat. Doposud ji vždy vyháněla z mysli. Ano, má pravdu. Tak by mohli ublížit i Marii a nebo chlapcům. Johann přistoupí na každou jejich podmínku. Počala se chvět zimou, přestože bylo nepříjemně horko. Roqan ji vzal kolem ramen a odvedl ji k obytnému vozu. Koně se přestali zabývat hledáním potravy a zvedli hlavy. Obytný vůz byl od vodního zdroje vzdálen necelých sto metrů.

Vnitřek byl překvapivě čistý a útulný. Nechybělo tu nic, co si moderní člověk roku 1992 mohl přát. Televize, telefon i počítač tu přispívaly k zařízení. Roqanova matka byla ještě docela mladá žena. Byla v Juliině stáří. Julii bylo záhadou, jak takový široký vůz může jet po silnici, když je v pojízdném stavu.

„Máte to tady pěkné, ale dost velké, to jsem nečekala!“

„To jsou v podstatě dva vozy vedle sebe, když jsou v pojízdném uspořádání, je to mnohem menší,“ uhodl její myšlenky Roqan. „Chtěla byste vidět mladé pány?“ dodal.

„Když nebudou v nějaké nepříjemné situaci, tak ráda.“

„Jen ať se stydí, pojďte za mnou prosím.“

Vstupní místnost, jež byla současně obývacím pokojem, měla na pravé straně kuchyňskou linku, vedle které byly dveře. Jimi se prošlo do dalších prostor. Chodbička, jako ve vlaku, vedla kolem koupelny do dalších dvou pokojů. Jeden z těch pokojů byl asi Roqanův. Tady se zdržovali Johannes a Henrico. Byli do půl těla nazí a polepení různými listy nějakých rostlin a pomazaní ošklivě zbarvenou masťou. Seděli na židlích a dívali se na nějaký pořad v televizi. Jejich válečná malba v obličejích neznázorňovala žádný do boje jdoucí kmen, šla jen po stopách jejich zranění. Julie, když je spatřila, propukla v nehorázný smích. Chlapci se chtěli také smát, bylo ale zřejmé, že jim to působí bolest.

„Musí to hodinu vydržet, není to žádná lehká věc ty bylinky nasbírat. Proto bychom je měli nechat o samotě,“ ozval se za zády Julie a Roqana hlas matky. „Mám přichystaný čaj, tak jestli máte chuť, paní, můžeme si sednout v obývacíku.“

„Ráda, opravdu ráda,“ řekla Julie a zatoužila po onom nakyslém osvěžujícím čaji, co se naučila vařit v La Choya. Stůl byl pěkně prostřen a na čaj tu bylo připravené hezké keramické nádobí. Ženy i Roqan usedli ke stolu a pohledná Indiánka nalila horký nápoj a pobídla k pití. Již ta vůně, co se místností línula, připadala Julii známá a ten čaj byl ten samý, co si vařila v La Choya.

„To je překvapení, ten mám nejraději,“ vyjádřila svou pohodu.

„Vy ten nápoj znáte?“ divila se Roqanova matka.

„Ano, naučila jsem se ho vařit od žen v Mexiku, říkaly mu tam Měsíční záře. Je velice povzbuzující,“ vysvětlovala.

„Měsíční slzy se mu říká u nás, a má se trhat za úplňku, to je pak nejchutnější. Jeho pití dává tělu pocit nočního odpočinku. Že jste se směla naučit znát tento nápoj, svědčí o tom, že jste byla u oněch žen v Mexiku velmi oblíbena. Tyto recepty se neprozrazují turistům a býlým lidem již vůbec ne. Je to velice vzácná bylinka a nikdo si nepřeje, aby se to prodávalo ve velkém, to bychom zakrátko neměli z čeho vařit,“ zcela kultivovaně mluvila Indiánka. Byla sebejistá, seděla u stolu jako kdejaká dáma ze společnosti, ba některá by se u ní mohla slušnému chování přiučit. Roqan podal Julii domácí placičky, cukrové s příchutí anýzu, které tak překvapivě doplňovaly chuť čaje, že návštěvnice žasla.

„Myslel jsem, že jste žila v Evropě,“ řekl Roqan.

„Jistě, ve Španělsku, ale dlouhá léta jsem strávila v Mexiku, než jsem sem přišla.“

Zábava u stolu byla plna pohody a upřímného pohostinství. Když se matka odebrala do zadní místnosti, aby bratrům sundala obklady, měla se Julie také k odchodu. Ještě však položila otázku, která ji od okamžiku, kdy vstoupila do tohoto domu, zajímala:

„Vidím, že máš počítač, máš také Windows?“

„Ano paní, Windows a připojení k internetu,“ s úsměvem odpověděl a pokračoval, „jsme sice Indiáni, ale žijeme v tomto století.“

„Nezlob se, Roqane, já jsem to nemyslela tak, jak jsi to pochopil, já jen hledám možnost, jak bych se nepozorovaně dostala na internet na mou adresu. V domě Fischerů by to bylo nápadné.“ Teď byl mladý muž překvapen, ale nedal na sobě nic znát.

„Kdykoliv budete chtít. Řeknu to mé máti, i kdybych nebyl doma, můžete můj počítač použít.“

Pak se vydali na zpáteční cestu a Roqan ji doprovázel, jak slíbil. Slunce stálo již nízko na obzoru a kreslilo před nimi stíny jezdců na koních. Protože měl Roqan bohaté dlouhé vlasy, vypadaly jako stíny dvou jedoucích žen.

„Nezmínil jsi se nikdy o otci,“ řekla po chvíli jízdy. Mladík dlouho mlčel a Julie si počala vyčítat tuto otázku. On však po chvíli klidně a bez rozpaků odpověděl:

„Srdce bílé ženy okouzilo mého otce, žije s ní v San Diegu a pracuje v Sea Worldu, to je známá atrakce na pobřeží oceánu.“

„To mne mrzí. Neměla jsem tušení...“

„Nemusí vás nic mrzet, je to dobrá žena, často k nim jezdím a přespávám u nich.“

„Ale tvoje máti je přesto tak vyrovnaná...“

„Zná tu ženu a má ji také ráda. Víte, paní Julie, láska je velký cit, který Manitou lidem jen půjčuje. Tento cit je tak posvátný, tak velký, že se nemůže stát majetkem žádného z nás. A pakliže byl můj otec tím vyvoleným, který tento cit obdržel dvakrát za život, bylo by nesprávné se na něj hněvat. Má matka je stejného názoru a moje sestra, co u nich bydlí a chodí tam do školy, je zaopatřena, jako by byla u vlastní mámy. Já ho ještě neobdržel,“ trochu zesmutněl mladý Indián.

„Co jsi neobdržel?“ nechápala Julie.

„Ten cit, tu lásku,“ řekl prostě. Pohlédla ze strany na mladého muže. Nejen jeho povahou, i vzhledem byl tím mužem, co ženy vyhledávaly. Musela se usmát.

„Ta pravá dívka již dávno běhá světem a hledá tě, jen Manitou ještě vaše cesty nespojil,“ utěšovala ho.

„Myslíte?“

„Ne, nemyslím, jsem o tom přesvědčena!“

Aby se dostali na farmu Maria, museli projet Porterem. To však znamenalo překřížit jeho jedinou ulici. Pak již projeli bránou s nápisem Farma Maria. Po chvíli jízdy, kdy jeli oplocenou cestou, zahlédli mezi křovím a stromy ubytovnu.

Pojednou Roqan tiše sykl a rukou Julii zastavil. Něco viděl. Pak poprosil ženu, aby chvílku čekala, než pomalu napočítá do pětadvaceti, a pak jela klidně a zcela normálně domů. Neptala se proč a vyhověla jeho přání.

Roqan tiše seskočil s koně, kterého přivázal k plotu, co stál po jejich levici i pravici, a zmizel.

Plížil se tiše k zadní části ubikace. Tady se schovával neznámý muž. Dalekohledem pozoroval farmu a občas něco vyfotil aparátem, který měl dlouhý objektiv. Když projížděla Julie kolem, vyplýval na ni plno snímků. Bylo zřejmé, že se snaží vyfotografovat hlavně její obličej. Proto ji následoval, ale přes dřevěný most, který byl jedinou cestou ke stájím, se neodvážil. Když se chtěl vrátit, zjistil, že se dívá do břicha Indiána. Samozřejmě to poznal teprve, když se narovnal a pohlédl Roqanovi do obličeje. Muž byl o hlavu menší než Roqan a drobné, skoro dětské postavy. Jen obličej prozrazoval, že mu nechybí mnoho do šedesáti let.

Roqan ho chytil za nevkusnou kravatu, kterou přes teplý večer měl pečlivě uvázanou, a zvedl ho lehce do výše:

„Co tu chcete? Nevíte, že se nacházíte na soukromém pozemku, mohl bych vás odstřelit. Kdybych chtěl.“

„To bys musel být majitel, chlapečku,“ dusil se mužík.

„Jo, jenomže já se tady neschovávám, já když chci něco vědět, tak k těm lidem zajdu a zeptám se!“

„Možná, že by ses měl starat o své záležitosti,“ teď již muži docházel vzduch. Roqan povolil stisk a pustil chlapíka na zem. Nečekaně mu vytrhl fotoaparát z ruky a než vetřelec mohl něco namítnout, otevřel ho a vyndal film.

„Teď utíkejte domů, nebo vás seznámím s panem Fischerem,“ a postrkoval ho směrem k východu z farmy. Aby byl seznámen se señorem Johannem, to si muž asi opravdu nepřál, a tak pádil zpět do Portera. Roqan ho doprovodil až k bráně. Tam si ještě počkal, až nasedne do žlutého terénního vozu, co tu byl zaparkován, a pak se vrátil k Julii. Ta na něj čekala ve stáji:

„Co se dělo?“ vítala ho s ulehčením. Roqan jí vše vyličil. Žena nic neříkala, ale tvářila se vážně. Starostlivě.

„Myslím, že se zajímal hlavně o vás. Měl jsem takový pocit. Takové vzrušení tady nikdy nebývalo.“

„Myslíš dříve, než jsem přišla?“

„Jo.“

„To mne mrzí, ale nemohu s tím nic dělat,“ pokrčila rameny.

„Kdybyste potřebovala pomoci, víte, kde bydlím. Stačí, když mi zavoláte,“ řekl a podával Julii jakýsi malý přístrojek, co vyndal z náprsní kapsy lehkého saka, co měl na sobě.

„Co to je?“ divila se a nechápavě pozorovala podlouhlou krabičku ve své dlani, co se svými tlačítky podobala telefonu.

„Mobilní telefon. Nezapomeňte ho vždy včas dobít, nabíječku najdete u Henrica v pokoji. Návod se tam také válí, má zrovna ten samý, tak si to prostudujte. V seznamu pod heslem „Hledej“ najdete jednu Roqan Do, to znamená u nás doma, a jednu Roqan Mo, to znamená můj mobilní telefon. Podívejte se, mám zrovna takový a vyndával z opasku podobnou věc. Tento jsem koupil mé malé sestře, ale ještě o tom neví, tak může chvíli počkat.“ Nečekal na odpověď, sedl na koně a zmizel. Julie chvíli pozorovala tu vymoženost a pak šla k Deboře do kuchyně.

Letadlo se naklonilo a namířilo svým čumákem mezi mrakodrapy, aby tou soutěskou, kterou tu tvořily, prolétlo a mohlo přistát. Johann pozoroval světla v oknech budov. Seděl na pravé straně letounu a tak zahlédl i ten poslední, malý domek Johna Garyho, co tu jediný ještě stál, jakoby zapomenut. Napadlo ho, že by se u něj mohl stavít.

Gary byl doma. V domě se svítilo a jeho žluté auto bylo zaparkované před verandou. Zaklepal. Muž, co otevřel dveře, měl na sobě jen spodní kalhoty a nátělník. Byl malé drobné postavy a kdyby jeho tvář neprozrazovala, že je již starý, mohl by být považován za chlapce. Kdyby byl oblečen. V tomto vystrojení prozrazovala i jeho pokožka jeho stáří... Jeho oči se rozšířily hrůzou a něco rozčileně breptal. Kdyby Johann rozuměl jeho slovům, byl by býval ušetřen mnohého zklamání a rozčilení. On ale nerozuměl. Mašina, co se řítla koridorem mrakodrapů a byla od mužů necelých třicet metrů vzdálena, dělala takový řev, že se domek chvěl v základech. Johann postrčil muže do domu a zavřel za sebou dveře. Když se randál ztíšil a ušní bubínky se uklidnily, oslovil mužíka:

„Mr. Gary, měl bych pro vás práci. Musel byste však na čas opustit San Diego. Potřeboval bych, abyste pro mne něco vypátral v Mexiku, přesněji v Puerto Peñascu.“ Johann si otevřel lednici a vyndal láhev studeného piva, automaticky nahmátl otvřák, láhev otevřel a s chutí se napil. Sedl si na gauč, předem si však

musel udělat trochu místa, a položil nohy na konferenční stůl. Tady také musel hledat kousek prázdného okraje. Choval se zcela normálně, jako vždy, nebyl tu poprvé.

John Gary Johanna pozoroval zcela vyděšen, jako by tohoto člověka viděl prvně v životě. Johann upozoroval jeho podivné chování:

„Stalo se něco, že se tak díváte? Kdybyste neměl čas pro mne pracovat, stačí říci, tolik to zase nespěchá,“ řekl Johann, protože si myslel, že Gary má hodně zakázek a bojí se jemu, starému zákazníkovi, odříci. Malý muž se uklidnil:

„Ne, Mr. Fischer, vše je v pořádku a čas na vás také mám, jen ten váš neobvyklý příchod mne vyděsil. Tak mluvíte, o co jde,“ uklidnil se a šel si také pro pivo. Vždy spolu pili pivo, když dojednávali kšeft. Johann popisoval svůj požadavek, podstatné si však nechával pro sebe. V kostce řečeno si přál toto pátrání: kdo v poslední době žil a nebo docházel do domu Gustavsona, kam se poděly mrtvoly z onoho osudného dne, komu patří bílý ford kombi, co parkoval v La Choya, a kdo je pohřben v hrobě s nápisem „Tady odpočívá naše milovaná Julie“. Dále pak si přál podrobnosti o této ženě a pokud to bude možné zařídit, přivést její fotografii.

Dohodli se na 450 dolarech denního honoráře, hrazení všech nákladů a na tučné prémii při úspěchu pátrání, po návratu.

John Gary slíbil, že se hned ráno do Mexika rozjede. Podle mapy, kterou vyhrabal z šuplete starého psacího stolu, zjistili, že to není daleko. Něco kolem 500 kilometrů. Gary se rozhodl, že tam pojedede vozem, aby byl na místě mobilní. Cesta vedla prakticky přes Portero a tak mu Johann nabídl, aby se stavil na snídani. To však mužik spěšně odmítl:

„Chci vyjet nejpozději ve dvě v noci, nechtěl bych v tom vedru projíždět tou pouští, o to zrovna nestojím.“

„To je rozumné, my zase ve dvě ještě spíme, já nejsem žádné ranní ptáče,“ souhlasil Johann.

Pak se ještě chvíli bavili o všem možném a Johann vyprávěl o Las Vegas, odkud se právě vrátil. Protože hovor přerušovala letadla, přistávající v pravidelných intervalech, počal být Johann, zvyklý na klid farmy Maria, nervózní a měl se k odchodu.

Gary ho doprovodil až k vozu, pak si otevřel zase pivo, sedl si na verandu a pozoroval ty břichaté potvory, jak se se svým řevem prodírají mezi mrakodrapy, než za pištění kol dosednou na přistávací plochu. To denní divadlo ho fascinovalo. Pociťoval úctu před těmi muži, co tyto obry řídili. Sám ještě nikdy neletěl, protože se bál.

Přemýšlel.

Ano, včera odpoledne krátce po obědě tu byl ten muž, co mluvil španělsky. Jeho angličtina nebyla moc slavná. Vysoký, svalnatý a měl světlé vlasy. Vypadal spíše jako Severan. Španělština nebyla pro Garyho žádný problém, byl místní a tady se mluvilo vždy dvěma jazyky.

Ten chlap byl draze oblečen a než vyslovil svůj požadavek, nasázel balíček dolarů, čerstvých, ještě v bance svázaných, na stůl. Jeho přání však Garyho trochu zaskočilo: chtěl, aby pozoroval obyvatele domu Mr. Fischera.

Chtěl, aby všechny vyfotografoval. Nic jiného. Dával za to spoustu peněz. Protože Johann Fischer neměl podle Garyho názoru nic, co by musel tajit, rozhodl se, že za ty prachy těch pár fotek udělá.

Koridorem se řítit Boeing 747 se svým typickým hrbem na hřbetě. Gary ho poznal po zvuku. Nadělal nejkrásnější rámus ze všech letadel. Ne svými motory, ale svou neskutečnou hmotností, kterou tlačil vzduch mezi mrakodrapy. Neměl ještě zcela vysunutý podvozek. To John ještě nezažil. Ale asi ho včas vysunul, protože pneumatiky, co se dotkly betonu, zase známým zvukem zapištěly a pak byl slyšet motor, co s obrácenými klapkami zařval, aby pomohl ty tuny, co tu byly v pohybu, zbrzdít.

S Johannem Fischerem a s tím neznámým chlapem, se asi také dalo něco do pohybu! Gary mohl jen doufat, že to bude moci zbrzdít. Jak že se ten chlap jmenoval? Normálně měl dobrou paměť na jména, ale jméno toho chlapa nedokázal ani vyslovit. Chvilku se trápil jeho vybavením, až se mu skoro počala motat hlava. Pak to vzdal a šel do domu, ke svému psacímu stolu. Přes neskutečný nepořádek, který na něm vládl, dokázal vždy vše najít: Andrzej Rolack z Tacuarembó, Quiebra Yugos v Uruguayi. Tam měl výsledky svého pozorování poslat.

Co měl vlastně do činění s člověkem z druhého konce světa? Ano, samozřejmě ty peníze. Nesmyslně mnoho peněz za pár fotek. Ten člověk byl buď zcela hloupý, nebo jich měl moc. Asi obojí, usoudil John Gary.

Ale señor Fischer, to byl chlap! Dokázal zadat práci a o své těžce vydělané dolary smlouvat. Tak to má být, spokojeně vedl dále své úvahy. Teď mu bleskl hlavou nápad. Pojede ráno do Mexika, odbude si tam poctivě své poslání a pak señorovi Fischerovi vše řekne. Někaké fotky na jeho farmě udělá a o ty jihoamerické peníze se s ním podělí. Kšeft je kšeft, i pro takového muže jako je Johann Fischer. Spokojeně šel spát.

Když ráno projížděl Porterem, byla ještě tma a městečko spalo.

Debora starostlivě pozorovala Mary. Zcela bez chuti snídala. Nějak se jí poslední dobou nelíbila. Včera celou snídani vyzvracela a dnes to asi nebude jiné. Měla také zcela zvrácenou chuť. Z bufetu, na kterém každé ráno stála připravená snídaně, si brala jídla, o která dříve nezavadila ani pohledem.

Léto se chýlilo ke konci a chlapci, Johannes a Henrico, se pomalu připravovali zase do Los Angeles na univerzitu. Ne že by si balili kufry, na to bylo dost času, ale psychicky. Projížděli farmou a očima zapisovali každý kout do své paměti. Jako by měli jet na konec světa a zatím to bylo 260 kilometrů blízko. Za tři hodiny tam budou a to se ještě staví u McDonalda a dají si ty odporné housky s tím karbanátkem. Jak že tomu říkají, přemýšlela Debora. Něco jako hamburger nebo tak nějak. Nechácala, jak to můžou spolknout, usoudila pak, že zakazované ovoce nejlépe chutná, a tak již o tom nemluvila. Bylo to její jediné vysvětlení.

Po očku však dvojčata pořád pozorovala. To tu bude zase smutno, povzddechla si.

Julie již mluvila plyně anglicky, jen na výlevy citů, na ty pořád ještě potřebovala španělštinu. S někým se pohádat, někomu vynadat, to znělo španělsky nejlépe.

Poznala, že Johannes rozumí velmi dobře a tak našla nový způsob škádlení: mluvila na něj schválně touto řečí a on časem zapomněl, že má dělat nechápavého a odpovídal. Jednou ho přivedla tak do ráže, že na ni spustil plyně a bez jakéhokoliv přízvuku španělsky. Dělal jako by nic a na jeho přehmat ho neupozornila.

Často myslela na slib, který dala Henricovi, že bratrům pomůže hledat Markuse. V hloubi duše však věděla, že ten, co s ní jednou pojede do Evropy, bude Johannes. Tady bude znalost španělštiny důležitá.

Také, jako Debora, častěji a déle než bylo třeba nechala na chlapcích spočinout svůj pohled. Nadále vyhledávala jejich společnost při snídání.

Dnes byli v kuchyni časně ráno, jeli se podívat do San Diega a chtěli také navštívit Sea World.

Mary, která by se normálně hlásila jako první o tento výlet, dnes neměla chuť. Častěji neměla k ničemu chuť, pomyslela si Debi.

Hlučně odstrkovaná židle, co drhla po staré dlažbě kuchyně, ji probrala z úvah.

Mary vyskočila od stolu a s rukou položenou na ústech se snažila doběhnout na toaletu. Debora pochopila, že by to nestačila a tak ji chytila za paži a dotáhla ji k výlevce. Mary zvracela. Když se uklidnila, poslala ji Debora do ubikace, aby se natáhla, a nařídila jí, aby vyřídila strýci, Fernandu Juárezovi, že s ním potřebuje mluvit. Juárez vzápětí přišel.

„Tak jsem tu, Debi, co potřebuješ?“ zeptal se dobrácky.

Debora nečekala, že přijde tak brzo. Potřebovala chvilku, aby si mohla dát slova, která chtěla tomuto muži říci, dohromady. Nalila mu kafe a vybídla ho, aby se posadil.

Fernando byl dobrý chlap. Když se tenkrát Mary narodila a jeho švagrová při porodu zemřela, zmizel mladší bratr, její manžel, neznámo kam. Již s ním od té doby nemluvil. Přestože on sám byl svobodný, ujal se dítěte a vychovával ho. Nebylo to jednoduché, zpočátku miminko musel brát vždy sebou a tak si vybíral zahradnické práce. Malá Mary spala v kočárku a on pracoval.

Časem se dostal na farmu Maria. Señora Marie, majitelka, vždy miminko hýčkala a on měl volné ruce. Nikdy se nezeptala, či to je dítě. Když mu zakrátko nabídla stálý pracovní poměr i s ubytováním, nevěděl, zda si dítě bude moci vzít s sebou. Dlouho chodil kolem toho problému jako kolem horké kaše, až se svěřil. Slova seňory si bude do své smrti pamatovat: „jestliže chci vás, señore Juárezi, a vaši práci, musím akceptovat celý váš život. Naopak, ta stálost, jak se o dítě vašeho bratra staráte, je pro vás dobrým vysvědčením. Lepšího byste si nemohl přát. Samozřejmě si Mary můžete vzít k nám, bude tu jako v rodině.“

Opravdu, bylo o ni po celá ta léta dobře postaráno a Fernando cítil vděčnost k manželům Fischerovým. Oplácel to pracovitostí a loajalitou k domu.

Když se señora Marie počala zabývat koňmi, kterým dobře rozuměl, stal se jí váženým partnerem. Diego Ramirez, co v domě dělal sluhu, což byla funkce po bývalém majiteli, rád přebral zahradnické práce. Oprašovat saka, stlát postele a čekat na zvonění pánů ho nebavilo a v rodině Johanna Fischera o to nikdo ani nestál. V době, kdy se Mary dostala do puberty, byla dvojčata již v Los Angeles a tak ta starost, která by tu v jejich dosavadním sourozeneckém vztahu mohla nastat, nehrozila. Na dobu prázdnin Juárez nepomyslel.

Debora měla oči všude. Protože sama neměla rodinu, jen sestry, co žily na Floridě v Jacksonville a všechny byly vdané, stala se farma Maria a její obyvatelé její rodinou. Se svou vrozenou mateřskou povahou se o všechny starala. Znala jejich slabosti, starosti a radosti.

Že se chlapec Henrico a děvče Mary do sebe zamilovali, jí neušlo. Protože byla z tak zvané staré školy, neporadila děvčeti, jak zabránit těhotenství, jen se toho bála. S Fernandem, s chlapem, o tom mluvit, to se styděla. Teď došlo k tomu, čeho se bála, a již se té rozmluvě s ním nemůže vyhnout. Raději by vařila pro sto lidí, než prožívat tenhle pohovor. Ale musí to být, nechce tu mít problémy...

„Tak co je, Deboro, nezapomněla jsi na mne?“ počal být Fernando netrpělivý.

„To víš, že jsem na tebe nezapomněla, jen nevím, jak začít,“ dolila mu kafe.

„To bude něco nepříjemného!“
 „Docela jo a já se stydím.“
 „Tak to vysyp, ať to máš z krku,“ pobízel ji. Debora si upravila dlouhou, zrovna čistou, naškrobenou zástěru a dala ruce v bok. Pak si to rozmyslela a posadila se ke stolu naproti muži. Juárez se počal potit. Takovou tu hřmotnou, černou ženu neznal.
 „Fernando, víš, že naše panstvo je na nás hodné, ano, jednají s námi jako s lidmi.“
 „To mi neříkáš nic nového, to mám na talíři každý den.“
 „Ano, ale přesto je to panstvo a my jsme sloužící.“
 „Nezapomeň, v kterém roce žijeme, nedělej z toho vědu, jdi konečně k věci.“
 „Nemůžeme jim to udělat, musíme najít jiné řešení.“
 „Co?“
 „Mary čeká dítě s Henricem!“
 „Cože, ona ti to řekla?“ skoro vykřikl Fernando a počal rázovat po kuchyni.
 „Posad' se, prosím tě, a neřvi. Neřekla, ona to ještě neví. A než na to sama přijde, musí být z domu. Již jsem vše zařídila. Odvezeš ji do Jacksonvillu k mé sestře. Tam přivede dítě na svět a pak se uvidí dále.“
 „Ale... jestliže se mají rádi, tak na to nemáme právo. Možná, že by jí seňora Marie měla ráda jako nevěstu,“ namítal Fernando.
 „Možná a možná také ne. To nemůžeme riskovat. Dovedu si představit, že tak bohatí lidé jako jsou Fischerovi, mají jiné představy o nevěstách svých synů.“ Na to Fernando nepomyslel.
 „Ona to ještě neví a ty jo?“ divil se.
 „Mám čtyři starší sestry a všechny mají děti. Všechna jejich těhotenství jsem s nimi prožívala. Znáš dobře ty příznaky. Mary je ještě dítě.“
 „Kdy bych měl jet?“ smířil se muž, ale jeho tvář prozrazovala nesouhlas.
 „Zítřka.“
 „Cože, již zítřka?“ zase prudce stal od stolu a chodil kuchyní. Debora mu již nebránila.
 „Vždyť zítřka musím... musím...“
 „Nic nemusíš, zrovna pro tebe není moc práce. Za týden musíš. Seňora koupila ta hříbátka, co jí byla nedávno nabídnuta, to pak musíš...“
 „Ona je koupila? Kdybys je viděla, jak jsou krásná, také bys je kou...“
 „Nekoupila, já ne. A pěkná jsou ta hříbátka pokaždé. Pro tebe. Teď ale jdi za Mary a řekni jí, aby začala balit.“
 „Co jí mám říci? To nebude tak jednoduché, jak si myslíš.“
 „Řekni jí, že je již dost stará a že musí do práce. Na Floridě je spousta hotelů, tak tam může v nějakém začít jako pokojská. Pánům řekneme to samé.“ Debora vstala a měla se k plotně. Pro ni byla záležitost vyřízená.

Několik dnů po Johannově návratu z Las Vegas telefonoval Carlos Rolack z Uruguaje. Hovor byl stručný a jeho obsah jasný: omluvil se za jistou pošetilost jeho syna Andrzeje a požádal Johanna, aby objekt v Las Vegas koupil a zprovoznil. Nařídil, aby vše potřebné vzal do rukou a v budoucnu jednal jen s ním. Johann mu sdělil číslo a banku konta v Las Vegas, které již otevřel. Požádal ho, aby zařídil, aby všichni podílníci na toto konto převedli po 20 tisících dolarech. Oficielních! Zbytek si u banky půjčí. Pak se spojil s Mr. Nowakem v Las Vegas. Dal mu za úkol zaříditi koupi, dále pak sehnat firmy, které by se mohly přestavbou zabývat, a zadat výstavbu příjezdové cesty.

To bylo pro Nowaka rito. Kšeft, na který dlouho čekal.

Mr. Paul Nowak se ve skutečnosti jmenoval Pavel Novák. Světlo tohoto světa spatřil v Praze roku 1945. Druhou světovou válku znal z vyprávění rodičů a z podrobné výuky komunistického školního systému.

Tyto pohledy na historickou událost se však z gruntu lišily. Obzvláště pak na ty události po roce 1948. Jeho otec byl obchodník. Vlastnil velkoobchod a asi dvaceti zaměstnancům a jejich rodinám poskytoval obživu. V roce 1948 musel zjistit, že je vykořisťoval a jeho podnik byl znárodněn. Od té doby seděl u rádia, poslouchal zakázanou Svobodnou Evropu a pil. Jeho srdce to vydrželo deset let. Pak tu nespravedlnost vzdalo. Pavel, syn z buržoazní rodiny, nesměl studovat a tak vlastně ničím nebyl. Trochu kšeftoval s valutami a sem tam našel práci. Prožíval vzestup a ochrnutí komunistického režimu a v roce 1968, při takzvaném Pražském jaru, se dostal do proudu uprchlíků.

Přes jeden milion občanů Československa tenkrát opustilo svou vlast. Byla to takzvaná druhá emigrace. Ta první byla roku 1948. Až na malý zlomek to byli samí schopní lidé různého stáří.

Pavel by zdravý muž, bylo mu v té době 24 let.

Západní svět sledoval se zájmem a sympatií události v té malé zemi, co ležela v srdci Evropy. Sovětské tanky, jejichž pásy rozdrtily pokus o svobodu a zchladily nadšení obyvatelstva, byly fackou do jeho tváře.

Uprchlíci byli nadšeně vítáni. Zajisté také proto, že v té době byl na trhu nedostatek pracovních sil. Češi byli nejoblíbenější. Byli pracovití a šikovní. Pro svou vrozenou nechuť k shromažďování, k vlastenectví, se brzo integrovali v zemích, kde se usídlili.

Bylo hodně zemí, co o ně měly zájem: Austrálie, Nový Zéland, Kanada, USA, Jižní Afrika a všechny evropské země.

Své vlastenectví ztratil tento národ již v době rakousko-uherské monarchie.

Pavel Novák zažádal o vystěhování do Spojených států amerických. Dva roky strávil ve Spolkové republice Německo a pak konečně stoupal po stupních do letadla, které ho z Frankfurtu odneslo do New Yorku.

Jeho vzestup, jeho kariéra by byla látkou pro samostatný román. Od mytí nádobí, obsluhování a nádenických prací u různých firem se roku 1980 dostal do Las Vegas. Tady již zůstal.

Otevřel si realitní kancelář a oženil se s Američankou. Měl dva syny. Stal se typickým Američanem, protože každý Američan, i když tomu někdy předcházelo několik pokolení, odněkud přišel.

Tenkrát ještě nebyl Strip zdaleka tak dlouhý jako dnes a tak měl dost práce. Pak přišly hladové roky, výstavba se trochu pozastavila, a tak rozšířil svou činnost po celé Nevadě a po částech Kalifornie. Postavil dům v Las Vegas a to město se stalo jeho domovem. Od roku 1970 nepromluvil česky.

Od té doby, co jeho děti počaly studovat, se s manželkou museli uskromnit. Svě touhy po novém voze se musel vzdát. Teď však cítil dobrý kšeft. Ze zkušenosti věděl, že lidé, co mluví španělsky a přicházejí do Las Vegas, jsou buď pokojské, kuchaři a nebo prachaři.

Mr. Johannes Fischer patřil k té třetí kategorii.

Od doby Pražského jara nabylo Novákovo tělo dvakrát na objemu. Jeho podnikavosti to nebránilo. Věděl, že muž žijící v Kalifornii, na mexických hranicích, potřebuje někoho, kdo většinu práce za něj zastane.

Když Johann přiletěl do Las Vegas k podepsání kupní smlouvy, byla příjezdová cesta ke staré herně hotová a firma, co měla renovaci provádět, transportovala již stroje potřebné k práci. Z dokladů a nabídek Johann snadno vyčetl, že stavba byla výhodná. Když mu Mr. Nowak předložil již hotové plány a návrhy k přestavbě, pochopil, že to je „jeho muž“.

Plány byly již schválené městem a koupě a jednání o půjčce se zúčastnil i jednatel z radnice. Město mělo enormní zájem o zachování nejstarší, chátrající budovy na jeho území.

Nowak se také vytasil s vypracovanou koncepcí obchodu:

Protože jako herna samotná nebyla odlehlá usedlost schopná konkurence, vsadil na „romantickou gastronomii“ a cílové publikum mělo být samotné obyvatelstvo Las Vegas.

„Na ty těžce pracující usedlíky tady nikdo nemyslí,“ bylo jeho vysvětlení.

Johann ani nevěřil tomu štěstí, které s tímto mužem měl. Nešetřil slovy chvály.

Ještě netušil, že poznal přítele, kterého po letech bude nazývat „nejlepším“.

Rekonstrukce byla do roka hotová a k slavnostnímu otevření se dostavil i starosta města Las Vegas. Old Las Vegas – romantická gastronomie byla věnována občanům. O její existenci se nepsalo v žádném katalogu cestovních kanceláří. Jen místní noviny přinesly zprávu o zahájení provozu a prospekty, které nabízely odpočinek „za humny“, dostaly jen soukromé domácnosti. Na návrh Mr. Nowaka nepředložil Johann městu účet, těch slíbených 20 procent sumy, vydané na obnovu, ale požadavek na zvláštní povolení k hazardní hře pro obyvatele. Pro trvale bydlící vládl dosud starý, přísný zákaz. Nesměli ve vlastním městě provozovat hazard.

To byl nejšikovnější tah. Nowak na správných místech roztrousil fámu, že renovace stála 18 milionů dolarů. Údajně se stará budova nacházela na pohyblivém písku a ty miliony pohltit beton, co se musel pumpovat pod objekt do hloubky 16 metrů, aby se budova mohla zachránit.

Ve skutečnosti stála výstavba necelý milion. Nowak měl při ruce spoustu Čechů, kteří posloužili jako levná pracovní síla. Ne že by přišli krajané zkrátka, naopak. Jejich černé výplaty byly vyšší, než si mohli vydělat jinde.

Na radnici byla svolána zvláštní schůze. Jednalo se o 3 miliony a 600 tisíc dolarů, které podle smlouvy muselo město seňoru Fischerovi vyplatit, nebo o směšnou výjimku. Povolení k výjimce dostalo více hlasů.

Ta poctivá a zároveň koumavá, čtverácká, česká povaha Mr. Nowaka se Johannovi líbila. Protože potřeboval spolehlivého muže, který by dům vedl, nabídl mu tuto pozici.

Přestože to byl Pavlův sen, ta honba terénem za nemovitostmi ho již nebavila, vymínil si týden na rozmyšlenou.

Tento týden potřeboval. Musil zjistit, kolik takový ředitel herny vydělává. Zjistil, že se to nedá zjistit. Bylo to to největší tajemství v Las Vegas. Vyslovil tedy požadavek 20 tisíc dolarů. Na 10 tisících se dohodli. Paul Nowak byl spokojen. Tolik nečekal. Johann byl také spokojen, protože věděl, kolik milionů dolarů herna vypere.

„Ne, tak tohle ti, strýčku, nesplním, já se odsud nehnu. Mně se tu líbí. Nevím, co bych tam hledala,“ křičela Mary jako smyslů zbavená.

„Musíš se postavit na vlastní nohy, tu dobrotu této rodiny nesmíme zneužívat,“ snažil se Fernando svou neteř přesvědčit. Mary vyběhla před ubytovnu a chtěla si stěžovat u Henrica, nebo u Julie. Ale pak si vzpomněla, že jsou všichni v San Diegu. Tak se s pláčem zase vrátila. Fernando tak dlouho naléhal, až se s tou myšlenkou smířila. Zkusila své štěstí ještě u Debory, zda se jí zastane, ale ta to považovala za správné. Mary na její názor dala.

Když si vzpomněla, že bratři již také odjedou, počala se jí ta myšlenka líbit. Tentokrát nenechají oni ji na farmě samotnou, ale ona je. Když se bratři s Julíí vrátili, byla to již dohodnutá věc. Marie s Johannem se sice trochu divili, neměli však ve zvyku do soukromí svých lidí zasahovat. Mary měla uplakané oči, ale tvrdohlavě opakovala, že je to její přání. Konečně stát na vlastních nohách.

Johannes a Henrico znejistěli. Šli si o tom povídat do seníku, kde již od dětství řešili problémy:

„Buď to opravdu chce a nebo prasklo, že spolu chodíme,“ stěžoval si Henrico.

„Kdyby to opravdu chtěla, již by ti o tom plánu řekla, když jste byli tak intimní,“ namítl Johannes.

„Intimní, pořád mi to budeš připomínat, že ses s ní vyspal,“ hučel Henrico.

„Já jsem se s ní vyspal, ale zastupoval jsem tě dobře, nic nepoznala, ještě jsem tě naučil novou pozici.“

„Novou pozici, abych se nemusel smát. Vždy, když chtěla, abych dělal koně, musel jsem myslet na to, jak jsi jí to tam strkal.“

„Asi jsem jí to strkal dobře, když to po tobě pořád chtěla.“ Johannes se převalil v seně a ležel na zádech. Henrico neměl zcela jasno v hlavě, když pokračoval:

„Kdyby bylo po tvém, tak bychom s ní měli spát dohromady, to by se ti líbilo!“ Johannes byl již na bratra naštvaný a řekl, co ani nechtěl:

„Mně stačilo to střídání, docela to vyhovovalo.“ Henrico chtěl po bratrovi skočit, v tom okamžiku zaslechli dole v seníku šustění. Ztichli a pak pozorovali, co to mohlo být. Nic však neviděli. Tak se přestali hádat.

Co však nemohli vědět, že jejich rozmluvu vyslechla Mary. Přece jenom chtěla mluvit s bratry o tom, že musí farmu opustit. Ještě z dětství věděla, kde se krizové situace řeší.

Když nechtěně vyslechla, co nebylo určeno pro její uši, zhroutil se jí svět. Bratři si z ní dělali legraci. Střídali se v její náruči. Pro slzy neviděla na cestu.

Když přišla do ubikace, požadovala na strýci, že chce odjet ještě dnes. Protože bylo Juárezovo auto již naložené, nasedla a přála si, aby se jelo. Chlapci seděli na dřevěném mostě, aby její odjezd nepřehlédli a mohli jí zamávat a popřát štěstí. Aby se mohli rozloučit.

„To nechceš nikomu říci ani sbohem?“ divil se strýc.

„Ne. Nechci a teď již, prosím tě, jed.“

A tak, když Mary opustila farmu Maria, s nikým se nerozloučila. Byla to pro všechny záhada. Johannes a Henrico však měli špatné svědomí.

V okamžiku, kdy přistávalo letadlo společnosti Delta, přímá linka z Nashvillu, začal drnčet budík. Nashvillská mašina přistávala pravidelně v 1 hodinu 45 minut po půlnoci. John Gary shodil několik nepotřebných věcí, co se již dávno zbytečně válely na stolku u jeho postele, než nahmatal budíka.

Chvilí přemýšlel, kde je a proč to časné buzení. Pak si vzpomněl na cestu, co ho čeká.

Mexiko a poušť.

Jízda horkou a nemilosrdnou pouští. Ano, chtěl projet to liduprázdné území, než počne žhavé slunce ničit vše, co se včas neschová před jeho tyranskými paprsky. Ta myšlenka, že by v pravé poledne mohl zůstat s vozem stát uprostřed té výhně, ho vyhnala z postele. Jistěže by mohl pohodlně do Puerto Peñasca letět, ale toho se bál. Snad právě proto zůstával ve svém domě v bezprostřední blízkosti přistávajících letadel. Chtěl z toho světa, ve kterém každý se všední samozřejmostí létá, také něco mít.

Jeho strach z létání byl tak panický, že i dobré kšefty, které mohl uzavřít a jejichž místa bylo možno dosáhnout jen letecky, odmítal.

Naházal pár věcí do staré oděné tašky a hodil ji do žlutého terénního auta, které již ujeté kilometry dávno nepočítalo. Rozjel se městem směrem do Spring Valley.

Další cesta ho povede přes městečko Jamul do Portera, dále pak do Boulder Parku až k hraničnímu městu Mexicali. Tady přejezde hranice do Mexika, pojedje dále na Rito až do Santa Clary. Odtamtud je to do Puerto Peñasca, co by kamenem dohodil.

Ale: cesta, co měl před sebou, byla skoro 450 kilometrů dlouhá a mezi Ritem a Puerto Peñascem se kromě Santa Clary, malého městečka, nenacházelo nic. Samota po délce 180 kilometrů. Vyprahlá poušť Sonora tu byla omývána jen slaným Kalifornským zálivem.

San Diego bylo v tuto noční dobu prázdné a tak se dobře jelo. Za chvíli již projížděl Porterem, a když minul místo, kde měl zaparkovaný vůz při svém neslavném pokusu o fotografování, vzbudilo se v něm špatné svědomí.

John Gary byl malý a poctivý podvodník. Dobrý zákazník byl pro něj jako písmo Bible. Dokázal mu přání vyčíst na očích. Obchodní tajemství bylo pro něj posvátným zákonem. Jak mohl svolit, jak se mohl prohřešit proti své zásadě a přijmout zakázku toho Rolacka, to nechápal. Jo, vlastně chápal. Ty balíčky bankovek ho svedly. Nové, čisté, ještě žádnou rukou nedržené, zelené dolary. Peníze ho fascinovaly. Nebyly pro něj měnou, za kterou by si mohl pořídit slasti, které život nabízí. Byly fascinací samy o sobě. Byly jeho snem. Byl však natolik inteligentní, aby věděl, že on, John Gary, jich nikdy nebude mít dost. Lépe řečeno, žádné neměl a tak ty balíčky čerstvě tištěných papírků štěstí ho přivedly v pokušení.

Ano, přesně tak to vysvětlí seňorovi Fischerovi. Nebude lhát a bude pak moci klidně spát. Pár fotek vyfotí a o peníze se rozdělí. To si slíbil.

Jak ujížděl probouzející se nocí za svým cílem, cítil dobro, které ho příjemně hřálo. Noc byla chladná, krásná a vyprávěla o novém horkém dnu, který slunce, ponořené do Sonorské pouště již chystá.

Nikdy se neptal ani sám sebe, proč si jeho zákazník přeje to, co si zrovna přeje. Teď se však přistihl při přemítání, proč se ten Rolack o rodinu Fischerů zajímá. V jeho očích byl seňor Johann poctivý dobrák. Šikovný dobrák, to jo, a peníze uměl vydělat a jistě dost. Nic si z nich však nedělal. Jeho auto bylo značky „každá sekretářka ho má také“, jeho oblečení bylo sice čisté, ale levné a jeho život na samotě byl prostý. Ten člověk měl peníze, pozemky a nic si z toho nedělal. Každý krejčí z oděvní továrny dělal ze sebe většího haura. Bylo jasné, že ten cizák mu chce ublížit, že se chce o něm něco dozvědět.

John Gary byl člověk s mnoha známostmi, jinak by ve svém kšeftu neobstál. Tyto známosti si teď posadí do ruky, srovná podle barev jako vějířek karet a podívá se Rolackovi na zuby. Určitě bude jeden zkažený. Ten přinese Fischerovi na stříbrném tácku, jen tak. Za ta léta dobrých zakázek, co od něj dostával. Nejdřív však vyřeší problém v Puerto Peñascu.

Prázdniny skončily a Johannes a Henrico odjeli do Los Angeles na univerzitu. Na farmě Maria všem chyběli tři mladí lidé.

Julie se chtěla s Deborou bavit o Mary, ta se však tomuto tématu vyhýbala. Po několika marných pokusech pochopila, že za jejím odjezdem se skrývá jiná pravda, než ta, co byla osadnictvu namluvena. Protože se ze všech v této malé obci zdržovala tu nejkratší dobu, přestala se vyptávat.

Johannes s Henricem právě projížděli San Diegem po několikaproudové dálnici, jež byla součástí oné slavné cesty číslo 1. High Way Number 1. Tato cesta, co v jednom úseku nesla také jméno „cesta snů“, počínala vysoko na severu, ještě v Kanadě, a táhla se po západním pobřeží celé severní i Jižní Ameriky nepředstavitelně mnoho dlouhých kilometrů.

Po krátkém úseku San Diego – Los Angeles vedla bratry k cíli. Právě projížděli city, centrem města, kde se dálnice schovávala mezi vysokými mrakodrapy a obrovské návěští, postavené přes celou šířku pulzující tepny moderního světa, hlásilo svými obrovskými písmeny cíle zvuchých jmen. Jejich vzdálenosti udávalo v mílich a v kilometrech.

Jeden kilometr, co je dlouhý tisíc metrů, krychle o deseti centimetrových stranách, která pojme jeden litr vody a říká nám, že to je jeden kilogram, voda co v bodu varu dosahuje sto stupňů a okamžik, kdy se mění v led, bod mrazu, tedy nulu, to vše známe jako desetinnou soustavu. Vše se vším souvisí.

Ne však v Americe. Naše měrné jednotky jsou obyvatelům největší velmoci světa zrovna tak nepochopitelné, jako nám jejich. Jedna míle je 1,6 kilometrů, jeden quart je 0,946 litrů a jeden pound je 0,45 kilogramů. Jednoduše nic s ničím nesouvisí. Americká vláda, tak jako kanadská již dávno, se snažila metrickou soustavu v zemi zavést. Proti vůli farmářů se však neprosadila. Tak tu byly alespoň uvedené vzdálenosti i v kilometrech. Buď pro evropské turisty, nebo proto, aby si národ pomalu zvykal, protože jednoho dne se nějaká nová hlava státu o reformu znovu pokusí.

Johannes řídil barevného brouka značky VW a Henrico telefonoval mobilním telefonem s kamarády. Když zrovna někomu neprozrazoval tu novinku, že již jedou do Los Angeles a že teď zase počíná nový semestr, zpíval ten malý přístroj nastavenou melodii a oznamoval, že někdo volá. Obsah hovorů byl vždy stejný. Zbytečný. Stejně se dnes sejdou a oslaví na kampu návrat do světa vzdělávání.

„To by mne zajímalo, proč nám tu píší, kolik je to těch nepochopitelných kilometrů. Já si pod tím nedovedu nic představit,“ oslovil Henrico Johanneše, protože mobilní telefon zrovna mlčel.

„Já také ne, ale asi proto, abychom si na to zvykli,“ odpověděl bratr.

„Cože?“

„No to je jasné, celý svět používá tu, takzvanou metrickou soustavu, nám se to nevyhne.“

„To nemyslíš vážně, já bych si ty kilometry musel přepočítávat na míle, ať mě neštvou,“ mračil se mladík.

„To stejně budeš muset, když se dostaneš do armády, nebo k výzkumu letů do vesmíru. S tím naším systémem bys neodstřelil Rusům ani jednu raketu a na Měsíc by ses také netrefil,“ řekl Johannes a zapnul směrovku, znamená, že vyjíždí z dálnice.

„Proč sjíždíme?“ zajímal se Henrico.

„Tady jsme vždy sjížděli,“ odpověděl, „nevidíš?“ a bradou ukázal před kapotu brouka.

„McDonald, hurá, málem bych zapomněl,“ zaradoval se spolujezdec.

„Ale Debi ani slovo, rozumíš!“ smíchy hrozil Johannes.

„Ta to stejně ví, to je jasné, že jí to nebudu věšet na nos.“

Bratři si pochutnávali na zakázaném ovoci, šťavnatých hamburgerech, přestože byli krátce po snídani. Když utišili touhu se zvědavostí, museli si přiznat, že snídaně u jejich černé kuchařky přece jen lépe chutná. Nasedli a jeli dále.

Čím blíže byli u velkoměsta, tím větší byl provoz. Silnice měly již šest proudů. Šesti proudy sem a šesti proudy tam se valila plechová lavina s nekonečnou vytrvalostí. Ve dne i v noci. Pojednou byly výjezdy z dálnice označené jmény ulic, bulvárů a názvy čtvrtí. Za okny vozu bylo vidět spousty zeleně a tu a tam malá ohniska vysokých budov. Pod korunami stromů se schovávaly nízké, přízemní domy – bungalovy. V pozadí se zvedaly hory, na jejichž úpatí se nacházel Hollywood. Asi po hodinové jízdě po této dálnici by dorazil netušící cizinec do pohorí, nesoucího název „Kouzelné hory“, a ani by neregistroval, že projel velkoměstem Los Angeles.

Los Angeles – největší vesnice na světě. Málokterý domeček neměl bazén. Pohledem z letadla byla ta oka modrého chlůru, bohatství měšťanů, nejlépe vidět. Modré oko – stromy – dům a vedle to samé. Pak v nižší poloze zase a ve vyšší totéž, možná větší, nebo menší.

Pozemky samy o sobě nebyly velké a byly naskládány kolem pravidelných ulic, pokud to terén dovolil. Tam, kde se zásluhou Magic Mountains počal vlnit, přestaly být ulice rovné. Kroutily se údolními a schovávaly hrdé vily, hrady a paláce bohatých lidí, filmových herců a producentů.

Mladí muži v barevném VW to tu znali. Bez jakéhokoliv obdivu se prodírali tokem aut, chvilkami i rychlostí chůze, a někdy zůstali i stát. Jejich trpělivost prozrazovala naprostou normálnost situace.

Přesto však cítili vzrušení. Tady byli u pramene života. Město udávalo v mnoha směrech tón celému světu. Modernímu světu. Mladí. Bylo to mládí, co proudilo v tepnách velkoměsta, co toužilo po zážitku, poznání, vzdělání a vzrušení.

Ty cesty byly někdy uzounké stezky nad propastí záhuby. Mnoho mladých životů dokázalo město ve svých nespočítatelných peklech zničit. Nebo do smrti poznamenat. Bylo to však zároveň město, co odchovalo mnoho slavných jmen, co dalo vzdělání mnoha osobnostem. Bylo to město, co nocí zářilo miliony světél a zrovna tolik lidí lákalo, aby v jeho náruči zkoušeli štěstí.

Konečně dorazili bratři Johannes a Henrico Fischerovi na kampus. Zde bylo rušno jako vždy, když skončily prázdniny. Stále nové vozy přijížděly a chlřily ze sebe spousty zavazadel, radosti ze shledání, strachu z nového semestru a naplnily budovy univerzity, celé léto opuštěné.

Nastala škola.

Kalifornie 1992 - 1997

Léto, co přineslo farmě Maria tolik vzrušení, skočilo. Nastal podzim a Debora, zrovna jako Marie a Julie, se těšila na vánoce, až zase přijedou dvojčata. Do té doby však běžel život ve svých starých, spolehlivých kolejkách.

Fernando Juárez se vrátil z Floridy. O cestě a o Mary nevyprávěl. Bylo na něm vidět, že trpí. To děvče mu přirostlo k srdci, jako ostatně všem, co na farmě žili. Protože nová verze odjezdu Mary nebyla, tak se všichni smířili a respektovali její přání.

Debora bývala častěji zamyšlená. Když poznala stesk seňory Marie, kterým po děvčeti truchlila, počala o své intrice, o její správnosti pochybovat.

Julie často jezdila do indiánské rezervace a spřátelila se s Roqanovou matkou. Krátce po odjezdu mladých mužů se tam vypravila, aby mohla nerušeně na internet pomoci počítače, který Roqan vlastnil.

Tenkrát toho dne na konci prázdnin, když se Mary rozhodla, že se postaví na vlastní nohy, byli všichni v San Diegu v Sea Worldu, kde poznala i Roqanova otce, jeho novou ženu a ten krásný vztah, co mezi sebou stále měli bývalí indiánští manželé. Roqanova matka jela tenkrát s nimi. Byla to obdivuhodná žena.

Jmenoval se Rosana. Vyprávěla o velké přichylnosti mezi ní a jejím mužem, o pěkných zdravých dětech, kterým dali život, a o tom krutém rozmaru Manitoua, jenž obdaroval jejího partnera novou láskou.

Vyprávěla, s jakou pokorou a upřímností jí sdělil, že se zamiloval. Jak ji prosil, aby mu nebránila v tom štěstí. Protože ho milovala, dokázala ho nechat odejít a tím si lásku k němu zachovala. Zachovala si zároveň jeho přízeň a úctu.

Julie byla tímto příběhem dojatá a se slzami v očích se ptala, zda je to zvykem mezi lidmi jejího rodu. Rosana však jen zakroutila hlavou a nic neřikala.

Ženy uzavřely báječné přátelství a Rosana byla jediná, co tam na jihu Kalifornie o Julii vše věděla.

Této důvěry si indiánská žena velice vážila, protože snadno pochopila, že jediné její slovo na správném místě by ukončilo život této statečné Evropanky.

Internet prozradil Julii, že konta podílníků drogového kartelu Gustavsona a Rolacka se již neplní, naopak pomalu jejich obsah mizí. Našla odpověď na zprávu, co poslala řediteli banky v Puerto Peñasco. Naplnila ji obavou a nejistotou. Její znění bylo:

Señora J. – věděl jsem, že žijete – malý starý Američan po vás pátrá – byl i v La Choya. Ř.

Někdy se k nám zachová dobře i člověk, kterého jsme nikdy neměli rádi. Tak jak láska nemusí být oboustranná, mezi lidmi, které osud přivede na stejnou cestu, tak i nesympatie nemusí být vzájemná. Julie pochopila, že ji ten kulatý mužík měl rád.

Olafovo konto zůstávalo prázdné, tak jak je zplundrovala. V poště našla měsíční pravidelnou zprávu detektivní evropské kanceláře. Zprávu o Omerovi a Mortenovi.

Morten se oženil. Vzal si vdovu švédského rejdaře a obohatil svou flotilu o dvě velké lodě.

U psaní byla také upomínka na účet za vykonané služby. Julie požadovanou částku převedla ze svého mexického konta a zároveň smlouvu s kanceláří vypověděla. Vrtalo jí hlavou, jak se mohl Morten oženit! Buď své manželství s Carmen zatajil, nebo o její smrti věděl. Po chvilce přemýšlení se spojila s GMX a poslala do světa krátkou větu, určenou řediteli v jejím bývalém domově:

Señore Ř, Morten se oženil, ví, že je Carmen po smrti? S úctou J.

Pak se dlouho zabývala tajnou schránkou Olafa Gustavsona a vzpomínala na hezké chvíle, které s ním prožila. Na Puerto Peñasco a na La Choya. Na Eduarda.

Johann byl v jednom kole. Stavba herny v Las Vegas pokračovala a Nowak často telefonoval a podával zprávu.

Paul Nowak! Společné úsilí muže sblížilo a počali si tykat.

Paul byl skutečně spolehlivý člověk a Johann si vážil jeho diskrétnosti. Přestože si na koupi Old Las Vegas vzali půjčku, sypaly se dolary nehorázným proudem do všech investic, které Paul navrhl. Účty byly placeny v hotovosti, dolary procházely vždy rukama makléře z Las Vegas. Žádné podrazy Johann nenacházel, vyúčtování bylo vždy korektní. Jednou, když Paul viděl ty spousty peněz, které stavba polykala, vyjádřil obavu, zda se jeho koncepce obchodu – romantická gastronomie – vyplatí a investice se navrátí. Johann, v důvěře, kterou k muži cítil, odpověděl bezstarostně:

„Tvoje myšlenka je dobrá, možná, že investice bude i návratná, ale to není důležité.

Náš cíl je jiný a vše má být jen zdáním.“

Pavel Novák, školák podvojně výchovy komunistického režimu, se divil jen vteřinku. Pak jeho tvář prozradila pochopení. Již se nikdy na nic neptal. Johanna jeho bezprostřední odpověď chvíli mrzela. Ale jen chvíli. Pochopil, že má v Paulovi spojence. Že stojí na jeho straně.

Mezi daňovými poplatníky a daňovými úřady byla zřetelná a tvrdá hranice. Paul stál na stejné straně, co Johann.

Právě když Fernando Juárez předjížděl před dům, aby odvezl Johanna do San Diega k letadlu do Las Vegas, zvonil telefon. Johann přemýšlel, zda má sluchátko zvednout, nebo ho jednoduše ignorovat, když má takový spěch. Rozhodl se pro to první.

„Fischer,“ houkl ve stresu do aparátu.

„Přeji dobrý den, Mr. Fischer. Tady je John Gary. Právě jsem se vrátil z Mexika a mám pro vás spoustu novot. Můžete se u mne stavit?“

„Také přeji dobrý den. Teď zrovna letím do Las Vegas, mohu se stavit až večer, jako posledně, jestli se vám to hodí?“

„Hodí, budu čekat.“

Ještě před polednem dorazil John Gary do Puerto Peñasca a našel si hotýlek v přístavu města. Okno jeho pokoje rámovalo Kalifornský záliv a pod ním se bránil les barevných slunečníků horkému slunci a prozrazoval, že schovává terasu kavárničky. Bylo to místo, kde se splnila láska Julie a Eduarda.

John Gary si dopřál sprchu a pak se posadil dole pod modrým slunečníkem a poobědval. Při placení překvapil majitele šťavnatým spropitným. Pak se vypravil do města.

Celý zbytek dne prochodil jeho ulicemi a do čistého papíru své paměti zapisoval své dojmy. Postup jeho práce byl vždy stejný: nejprve na sebe nechal působit, mluvit nové prostředí. Pak začal s vyptáváním. První jeho obětí byl majitel kavárny. Byl, opět po velkém spropitném, kterým Gary korunoval výbornou večeří, velkorysému hostu nakloněn.

„Myslel jsem, že se tu setkám s mou starou známou, Julií, ale ani nevím, kde bydlí,“ započal řeč.

„Julií, myslíte tu ženu z Evropy?“ zeptal se hostinský.

„No právě, tam jsem ji poznal. Psala mi, že ji tady ve městě každý zná. Napsala mi i adresu, ale já ji hlupák ztratil,“ lhal Gary.

„Tak milý pane, to vám neporadím. Jednoho dne, bylo to letos na jaře, zmizela a nikdo neví kam. Jedni říkají, že je po smrti, a druzí, že žije ve Státech. Žila v domě u starého Gustavsona. Teď je dům prázdný. Slyšel jsem, že město hledá jeho syna, nebo vnuka, ale doposud marně.“

„A ten dům je nadále neobydlený?“

„Ano, pane.“

„To se syn nehlásí o majetek? Asi to bude nějaká chaloupka na spadnutí,“ žhvil výmluvnost muže Gary.

„Chaloupka to není a na spadnutí také ne. To byste měl vidět, je to největší dům v Puerto Peñascu,“ hrdě hájil rodné město muž, co stále držel talíře od Johnovy večeře v rukou.

„Ani nevím, kde bych ten dům měl hledat,“ signalizoval najevo nezáměrem Gary.

Slunce se právě utopilo v Kalifornském zálivu, stačilo však ještě osvětlit skalnaté výčnělky hor Sonory. John Gary nebyl ten typ člověka, co by nad tou krásou žasnul. Možná, že by mu láska otevřela oči. Možná. Za celý svůj život ten cit nepoznal. Majitel kavárny vysvětlil cizinci cestu onou hadí ulicí k domu a pak si ještě vzpomněl:

„Kdybyste zašel do zámečnické uličky k seňoru Vicentovi, ten by vám možná řekl více. Dobře se s Julií znal.“

„Ten Vicente tam bydlí?“

„No jistě, je to náš zámečník, sama paní Julie ho přivedla do našeho města.“

„Nestaly se nějaké vraždy v domě Gustavsona?“ pokračoval nenápadně ve vyptávání Gary.

„V domě Gustavsona? O tom jsem neslyšel. Jenom tu ženu Mortena, Carmen, měl snad někdo zabít, či shodit ze schodů, nic přesného se však neví,“ talíře v rukou majitele byly stále těžší a tak je odložil na vedlejší, prázdný stůl. K hostu si však nesedl. „Ale měli jsme tu tři vraždy, to však byl starý Gustavson ještě v domě.“

„On starý zemřel?“

„Podle jeho věku by mohl již zemřít. Nikdo však o jeho smrti neslyšel a hrob, kde leží Sefiaja, je netknutý.“

„Sefiaja?“

„To byla žena starého, ta již dávno zemřela.“

„A ty tři vraždy se staly v domě toho muže?“

„Ale kdepak, ty mrtvoly byly nalezeny tady v přístavu,“ řekl a ukázal směrem k místu, kde byli narkomani. „Byla to sestra Carmen s manželem a s otcem. Otec byl prý již před mnoha lety vyhnán z La Choya,“ řekl hostinský a myslel, že hovor je u konce, zase sebral talíře, které by mohly být, kdyby je byl odnesl do kuchyně, již dávno čisté. Gary ho však zastavil novou otázkou:

„Ano, ano, o La Choya mi Julie psala, že tam často je. Nemohl jsem si vzpomenout.“

„Jistě, vlastní tam dům a milovala muže, který se tam narodil. Ten také zmizel, nikdo o něm nic neví,“ vzpomněl si a dále držel talíře v ruce. „Jmenoval se Eduardo. Někdy jezdil na Sefiaje. No vlastně, jednou nebo dvakrát se nechal nalodit.“

„Sefiaja byla loď? Já myslel, že to byla žena Gustavsona.“

„Byla to jeho žena a zároveň loď. Byla to loď Mortena, jeho syna. Pak se syn ztratil a když se tu loď objevila, tak si ji kapitán, co jí velel, pronajal. Platí nájem, říkal posledně seňor Caseres.“

„Señor Caseres?“

„To je ředitel naší banky. Je to jediná, co máme, a patří snad Gustavsonovi. Lidé tvrdí, že patří Julii. To snad je ale nesmysl. Hlavně, že tu banku máme, slyšel jsem, že někdy půjčí Caseres peníze i bezúročně. Tomu se nedá ani věřit, že jako kdybych já vám prodal pití a nic na tom nevydělal,“ povzdechl si muž a jeho tvář prozrazovala tu hrůzu. Prodat a nevydělat!

„Ten kapitán má tu loď v nájmu?“ neustále sledoval niť svých myšlenek Gary.

„Jo, ale nájem není velký a rit má dost.“

„Ta La Choya, je to daleko?“

„Není, když pojedete kolem domu Gustavsona, kousek před ním se cesta rozdvíjí. Dáte se tou levou a dojedete tam. Je to poloostrov a lidé jsou tam divní.“

„Jak divní, vypadají divně?“ chtěl vědět podrobnosti Gary.

Kavárna byla prázdná, lidé cítili nastávající zimu a chovali se, jako by bylo chladno. Muž s talíři se zamračil nad hledáním slov, kterými by popsal ten národ z La Choya:

„Vypadají zcela normálně, ale chovají se jako smečka, jako... velká rodina. Něco je pojí, nějaké staré tradice, či co. Tenkrát, když se našly ty tři mrtvolky, říkalo se, že to byla pomsta. Že za tím vězí Mayor.“

„Kdo to je – Mayor?“

„To je jakýsi náčelník těch lidí z La Choya.“ Hostinský se odporoučel, talíře byly již k neudržení a pokládat na stůl je již nechtěl. John Gary měl pocit, že toho ví dost. Byl ve městě teprve několik hodin.

Ráno se vypravil do banky. Nechal si zavolat ředitele a požádal ho o rozhovor. V kapse měl 250 dolarů, pět padesátidolarových bankovek. Señor Caseres, malý kulatý človíček, se srdečně s Johnem Garym přivítal. Málokdy měl příležitost na někoho shlížet se shora. Proto mu byl ten človíček hned sympatický.

„Co pro vás mohu udělat, pane...“

„John Gary. Jde v podstatě o maličkost. Znáím seňoru Julii z Evropy, pozvala mne sem a já ji teď nemohu najít.“ Vytáhl z kapsy pět bankovek. „Tenkrát mi pomohla z bryndy a půjčila mi trochu peněz, tak jsem se chtěl zeptat, jestli by bylo možné ten obnos připsat na její konto. Pokud vím, jste jediná banka ve městě?“ ujistil se.

„Zajisté, to je maličkost, hned vám vystavím potvrzení o příjmu. Kolik to dělá?“

„Je to směšné, jen 250 dolarů a rád bych jí je předal s poděkováním sám, ale nikdo neví, kde je,“ věrohodně litoval Gary.

„Señora Julie musela odjet, služebně, ale tady ta banka,“ a mužík hrdě ukázal rukou po místnosti, „jí patří, tak se jistě brzo vrátí. Nedávno mi psala, není to ani týden.“

„Nevím, zda budu moci tak dlouho čekat. Ještě bych vás chtěl poprosit o maličkost: zlomil se mi klíč od vozu, nemáte tady zámečnicka?“

Ředitel vystavoval potvrzení o příjmu peněz a vysvětloval při tom cestu k zámečnickovi.

John Gary se vydal popsáním směrem, ale nespěchal. Dával si dohromady poznatky, které nasbíral.

Julie, o kterou se Johann Fischer zajímal, zmizela letos na jaře. Vlastní banku a konto ve městě. Mrtvolky, dvě do počtu, v domě Gustavsona nebyly nalezeny, nebo je někdo schoval. Pán domu byl ve věku, kdy lidé již umírají. Přestože nikdo neslyšel o jeho smrti, zrovna tak nebyl k nalezení. Gary došel k poznání, že klíč se nachází ve vesnici La Choya, kde Julie vlastnila dům. Señora Julie, pomyslel si, neměla žádné jiné jméno. Nikdo ho v jeho přítomnosti nevyšlovil.

V zámečnické dílně našel dva chlapce, jak se pilně zabývali jakousi prací. Jeden z nich se slušně zeptal na přání pána. John vyndal klíč, co se válel již delší dobu v jeho voze, a který pro tuto příležitost zlomil:

„Chtěl bych mluvit se seňorem Vicentem,“ usmál se na chlapce.

„To je můj otec a je teď u hrobu mé maminky, je to dnes jeho den. Já vám také mohu pomoci, vše co otec umí, umím i já,“ hrdě, zároveň však skromně hlásil chlapec.

„To mne mrzí, že ti zemřela matka. Jsi ještě hodně mladý chlapec, kdy to bylo?“

„Letos na jaře, bylo to strašné, seňore, kdyby nebylo Julie...“ Chlapec počal plakat, hned se však vzpamatoval a myslel na kšeft:

„Co byste potřeboval, pane?“ Gary mu podal klíč, ale jeho myšlenky běžely dále.

„Myslíš paní Julie... Nemohu si vzpomenout dále... jak se jmenovala?“

„Julie se jmenovala jen Julie, nikdo jí jinak neřikal.“

„Jinak neřikal?“

„Ano, neřikal, ona chudák také zemřela, dva dny po mé máti,“ lítostivě vysvětloval.

„Kde je pochovaná?“ Gary počínal mít pocit, že se příběh zauzluje.

„Nedaleko, ve vesničce La Choya, jako maminka.“

„Tvůj otec tam teď je, jsi říkal?“

„Teď ještě ne, ale asi za hodinu. Má teď právě práci u zákazníka.“ Chlapec podal Garymu hotový klíč a řekl cenu. Ten zaplatil a vydal se ke svému vozu. Do prvního kanálu, který musel překročit, nový klíč zahodil.

Nastartoval vůz a vydal se hadí ulicí do La Choya. Když dojel na místo, kde musel uhnout vlevo, zůstal stát a pozoroval ten dům.

Dům Gustavsona. Nevnímal však jeho velikost, krásu či majestátnost. Znal ty domy. Pokud se nemylí a dům bude zamčen, nepomůže mu, že se dostane do jedné místnosti. Do jedné, kde bude pootevřené okno nebo něco podobného. Věděl, že místnosti nejsou mezi sebou propojeny. Bude se muset vloupat do každé zvlášť. Jedno po druhém, řekl si, zařídím jedno po druhém a rozjel se do La Choya.

Když přejel Ďábelský most, narazil na domek, před kterým stál bílý vůz, kombi, značky Ford. Zcela zachovalý a docela aktuální model. Že se ta hráz, co spojovala pevninu s poloostrovem jmenuje Ďábelský most, však nevěděl.

Ve vesnici bylo vidět několik žen a dětí. Muže nezahledl. Ty pohledy, co na něj ženy vrhaly, znal. Není zakázáno, abys k nám chodil, ale nemáš tu co dělat. Jedna z žen, ta nejbližší, se nevlídně zeptala, co nebo koho že tu hledá. Namluvil jí ten příběh, který včera večer odříkával již hostinskému v přístavu. Přidal však, že slyšel, že je seňora Julie po smrti a chtěl navštívit její hrob. Žena mu ukázala cestu ke hřbitovu a sotva byl z dohledu, běžela od babky k bábě, vyprávěla o cizinci a jeho přání. Pak zaklepala na dům Mayora.

John Gary však ve skrytu chlupatého a rozměrného kaktusu dění ve vesnici pozoroval. Pak již stál před skálou, kde byly hrobky zesnulých. Hrob Julie našel, hrob Vicentovy ženy ne. Zato však našel hrob Eduardův. Prstem ohmatával maltu mezi cihlami různých hrobů a došel k závěru, že hroby Julie a Eduarda jsou stejně staré. Pak zahledl muže, co se blížil ke hřbitovu. Odstoupil stranou a v zamyšlení stál, aniž bylo jasné, u kterého hrobu.

Všechny hroby ve skále měly jakousi římsu, kde bylo možno položit květiny či jinou maličkost. Muž přistoupil k hrobu Julie a na jeho římsu položil jedinou květinu, co přinesl. Pak se dlouho modlil a zesnulé něco vyprávěl. Když konečně odešel, Gary ho sledoval. Hned za přístupovou cestou k terase hřbitova stálo jeho auto. Byla to malá dodávka s nápisem – Vicente – zámečnictví.

John Gary se posadil na skalnatou zem a pozoroval moře. Nevnímal však jeho barvu, necítil jeho vůni. Přemýšlel.

Mořské vlny se valily v uspořádaných řadách a nic netušíce se blížily k pobřeží Sonory. Mocná královna sucha však ignorovala jejich snahu o zavlažení této krajiny. Po staletí odolávala jejich vláze a chránila svůj suchopár. Nastavila jim však léčku. Ve snaze o něžný dotek s pevninou narazily vlny na skály La Choya. Zběsilým řevem a pěnovou tříští rozbíjel již po staletí tento malý poloostrov jejich uspořádané řady.

John Gary však ten boj přírody nevnímá. Jako skoro každý obyvatel této planety se o tíseň a nouzi modravé Země nezajímá.

Hluková kulisa hučícího moře zatajila jeho sluchu přicházející muže. Byli tři. Stařec v doprovodu dvou mladíků. Teprve když byl Gary osloven, zaznamenal jejich přítomnost. Bylo očividné, že mluvčím byl stařec. Mladíci byli jen svalnatý doprovod:

„Buenas tardes, señor,“ oslovil ho stařec. „Mohu se zeptat, jak se vám daří?“ Otázka byla slušně řečena, znamenala však jasně: co tu děláš, vetřelče.

„Dobře, a vám?“ John Gary zůstal v každé situaci zdvořilý.

„My jsme doma, señore, a proto se nám daří dobře. Vy však jste na cestách, daleko od vašeho domu, mohl bych vám být nápomocen v hledání cesty?“

„Nevím, mám pocit, že má cesta zde končí, že nevím, jak dál,“ přestože byl Gary zaskočen nečekaným příchodem mužů, byl vděčen za svůj rychle pracující mozek, který mu vždy včas podal správnou myšlenku. Tato byla dobrá. Moc dobrá.

„Cesty nikdy nekončí, ty vedou stále dále, señore.“ Starcova bystrost byla obdivuhodná.

„Chcete mi říci, že tu nemám co pohledávat?“

„Přijde na tu věc, co hledáte.“ Mladíci, co byli do tohoto okamžiku ve střehu, poodstoupili od starce a nechali ho jednat.

„Měl jsem ženu, kterou jsem před lety znal a miloval, myslím, že leží tady u vás v hrobě.“

„Měla ta žena jméno?“

„Julie se jmenovala.“ Gary teď vsadil vše na jednu kartu.

„Julie.“ Stařec chvilku přemýšlel, pak řekl: „Julie u nás žila a její cesta u nás také skončila. Našel jste její hrob?“

„Našel. S lítostí jsem však musel poznat, že moje Julie měla muže, který po ní truchlí. Señor Vicente dlouho stál u jejího hrobu a rozmlouval s ní.“

„Mnoho žen a mužů milovalo Julii. Její hrob je často navštěvován. Já sám jsem Julii obdivoval. Jako člověka jsem si jí velice vážil. Za ta léta, co tu žila, se nezmínila, že někde ve světě je muž, co ji miluje.“ Stařec postavil Johna ke zdi. Musí se z pasti nastavené tímto kmetem dostat.

„Myslela, že jsem mrtev. I já dlouho věřil, že již nežije. Kdy zemřela?“

„Letos, ještě bylo zimní období. Ve které části světa jste se znali, señore?“ zdánlivě bezstarostně se muž zeptal, ale Gary věděl, že je to lišák, že zůstává ostražitý.

„V Evropě, přesněji ve Španělsku,“ s hrůzou zjistil, že byl zahnán do rohu. Více o té Julii nevěděl. Důstojný muž se směrem, kterého se bál, nevyptával, začal z jiného konce.

„Mohu se pozeptat po vašem jménu, señore?“

„Mé jméno je John Gary, pane, a s kým mám já tu čest?“

„Mayor. Jsem nejstarším v naší obci. Vaše španělština není mexická a není ani tou, co señora Julie mluvívala,“ zajímal se dále.

„Jsem Američan z Kalifornie, neříkal jsem, že jsem v Evropě žil, říkal jsem jen, že jsme se s Julii znali.“ Pakliže měl Mayor ještě nějaké pochybnosti, nedával to najevo.

„Abyste postál u hrobu naší milované Julie, vám nemůžu zakázat. A jestli vás k jejímu hrobu přivedla láska, a nebo jiný úmysl, mi neprozradíte. Nad vašim příběhem by mohly plakat staré ženy, ale já vím, že vaše slova nejsou pravdivá. Tito dva muži, co mne doprovázejí, vás teď vyprovodí k vašemu vozu. Žijte dále dobře, señore Gary.“ Stařec se otočil a odcházel, aniž by své pokyny, které nařídil, kontroloval. Ani jednou neotočil hlavu.

John Gary se vracel zpět do Puerto Peñasca a cestou se stavil ve velkém domě Olafa Gustavsona. Vyjel na plácek před dům, vystoupil z vozu a počal klepat na všechny dveře, zkoušel, zda je otevřeno, dělal jednoduše hosta. Všechny dveře byly zamčené.

Rozhodl se, že návštěvu domu nechá na večer. Vráť se sem pod pláštěm noci.

Hlas Kalifornského zálivu bylo vznešené jméno místních novin. Tam měl Gary namířeno.

Starší, drobná a poměrně malá žena, která seděla v kanceláři a zařizovala vše, co se denního tisku, distribuce a inzerátů týče, nejprve navyklou slušností malého muže z Kalifornie přivítala, když však pozvedla hlavu od papírů, kterými se zabývala, vyvalila na Garyho oči v němém údivu. Ruku si položila na srdeční krajinu nad levý prs. Gary myslel, že se mu tu, před ním, zhroutí.

„Vypadám tak špatně, že se pohledem na mne tak děsíte, señora, nebo vám není dobře?“ oslovil ženu. Žena hluboce dýchala a snažila se, silou vůle, se uklidnit.

„Ne, pane, vypadáte zcela normálně, jen se podobáte mému muži, že kdybych ho nedávno nepohřbila, byla bych myslela, že mne přišel navštívit.“

„Takže jsem jeho dvojník? To mne mrzí, že jsem vás tak vylekal. To nebyl můj úmysl.“

„Již je to lepší, promiňte, pane, co pro vás mohu udělat?“ nabyla žena klidu.

„Hledám jistou osobu a chtěl bych se podívat do vašich novin, zda tam nenajdu nějaký článek či fotografii.“

„O jaké období se jedná?“ zeptala se žena, stále se divíc nad tou podobou.

„To nevím tak přesně, řekněme poslední rok?“

„To není žádný problém, to ráda vyhovím, pojdte za mnou, musíme do archivu.“

Gary následoval ženu a přemýšlel, jaký to musí být pocit, pochovat blízkého člověka a pak nečekaně spatřit jeho dvojníka. Došel k závěru, že by v kůži té ženy nechtěl být.

Archiv byl ve sklepech budovy a neměl okna. Neměl však ani onen přístroj, kterým se lehce hledá v minulých vydáních pomocí mikrofilmu. Zato tu byly štosy novin a žena po chvilce přemýšlení ukázala na haldu, kterou nazvala – minulým rokem. Uprostřed místnosti stál stůl, nad nímž se houpala holá žárovka. Bylo to jediné osvětlení. Žena se odporoučela se slovy, aby seňor přišel sám nahoru, až najde, co hledá.

John Gary se dal do práce. Za krátký čas pochopil stavbu novin. Zprávy z města byly většinou na prvních dvou stránkách, zprávy ze světa na následujících a pak byl sport a nakonec inzeráty. Noviny od dnešního dne do konce jara vyloučil z hledání a pak se pustil do pročítání lokálních zpráv. Po dvou hodinách neúspěchu sklep opustil, ženě v přijímací kanceláři řekl, že si dojde na oběd a šel do kavárny v přístavu. Bylo to za rohem.

Majitel kavárny muže velkých spropitných radostně přivítal a uvedl ho ke stolu.

To je na celém světě stejné. Obsluhující personál hotelů, hospod a restaurací má zvláště vyvinuté buňky, paměť na hosty, co dávají dobré a na ty, co dávají špatné spropitné.

Po dobrém obědě se Gary neměl k rozhovoru a k vyptávání, na což zřejmě hostinský čekal a šel. Jednu otázku si však neodpustil:

„Nemáte, señore, náhodou zdání, kdy byly nalezeny ty tři mrtvoly tady v přístavu?“

Muž se zamyslel a pak zavolal svou ženu z kuchyně. Vyslechla otázku a pak celkem rychle řekla:

„To bylo touhle dobou, přesně před čtyřmi léty,“ řekla.

Žena v kanceláři zase ochotně sešla do sklepa a ukázala hromadu, kterou nazvala rokem 1988. Gary začal podzimními měsíci a brzo našel tu zprávu o vraždě tří lidí. Nehledal to, co noviny tučnými písmeny psaly, hledal spíše to, co bylo mezi řádky.

Policie si byla zcela jista, že za vraždou vězí Mayor z La Choya, nepátrala však tímto směrem. Byla spíše jako i občané města ráda, že se ten problém, který nastal návratem nežádoucích lidí, tímto způsobem vyřešil. Pak našel John zprávu, která popisovala nález seňora Gustavsona a podezření policie, že Carmen byla z ochozu jejich domu shozena. Byly tu také fotografie, které ukazovaly policejní vozy před domem rodiny Gustavsonovy a bylo tu jedno prázdné místo, kde zřejmě měla být ještě jedna fotka, ale v posledním okamžiku byla vzata z tisku. To bylo podezřele cítit cenzurou. Gary vzal noviny a šel za ženou, které připomínal zesnulého manžela.

„Našel jste, co jste hledal?“ přivítala ho.

„Našel, ale zrovna to, co hledám, tu chybí,“ a ukázal na prázdné místo ve zprávě o podezření policie. Žena si vzala noviny do rukou a začetla se. Pak chvíli pozorovala muže, chvíli zase ten článek a povzddechla si.

„To byl tenkrát takový malér, že ani nevím, zda vám to mohu říci,“ počala nejistě.

„Kdybyste mi napověděla, možná, že bychom společně našli nějaké řešení. Víte, je to pro mne důležité, hledám ženu, kterou jsem miloval a její stopa zde, v Puerto Peñascu, končí.“

„Tady na tomto místě byla vytištěna žena, která se v našich novinách nesměla nikdy objevit. Nějakým nedopatřením se to však stalo. Tiskárna měla skoro celý náklad vytištěn, když to šéf zjistil. Vše se muselo zničit, a protože noviny musely již do prodeje, vyndala se fotka z tisku a jelo se dále. To bylo tenkrát dohadů mezi lidmi, co tam asi bylo. To si nedovedete představit.“

„Proč tam ta žena nesměla být?“ Gary se přistihl, že se snaží napodobit svým jednáním mrtvého muže, což byl nesmysl, protože ho nikdy neznal. Ta podoba však stačila, žena počala být sdílná.

„Měli jsme, vlastně naše noviny měly, sponzora. Měsíčně přispíval poměrně velkou částkou na naše náklady. Dal si za to jednu jedinou podmínku. Nikdy se nesměla objevit fotografie členů jeho rodiny v tisku. Psát se ale o jeho rodině smělo. Za ty peníze to byl směšný požadavek. Na tomto místě byl onen muž, ještě se ženou, která jakýmsi způsobem do jeho rodiny patřila, vytištěn. To je vše.“

„A kdo byl tento muž, nebo ta rodina?“ zvědavě se zeptal Gary.

„To vám snad, seňore, nemohu, nesmím říci.“

„To je škoda, tolik let již hledám a zase nic,“ mkléf ze San Diega měl herecký talent, jeho smutek nevypadal hraně, byl zcela věrohodný. Žena se zase zamyslela a pozorovala stále malého muže před sebou.

„Na druhé straně, domluva byla platná, dokud naše noviny sponzoroval, a to již od svého zmizení nedělá.“ Bylo vidět, že by ráda dala odpověď, protože s nešťastným mužem měla soucit.

„Byla to jakási Julie se seňorem Gustavsonem.“

„Julie? Žena, kterou hledám, se také jmenovala Julie. Máte tady tu fotografii?“

„Jistě tu někde musí být, ale máte představu, kolik fotek taková redakce denních novin za jediný den nadělá?“

„Ta práce mi za to stojí, seňora, prosím pěkně,“ Gary nasadil ten nejprosebnější obličej, co uměl.

Žena si povzdychla a pak šla zase do sklepa a našla velkou krabici s nápisem 1988. Ta halda fotek byla opravdu dost velká.

John Gary dovyprávěl ten příběh a ztichl. Johann Fischer za tu dobu třikrát navštívil lednici a zrovna tolik vypil piv, což bylo na jeho střídmost nezvykle mnoho. Jak se ráno ve spěchu s mkléfem domluvil, po návratu z Las Vegas se u něj stavil.

Když mu počalo Garyho mlčení připadat dlouhé, zeptal se:

„Našel jste tu fotografii?“

„Našel, po dlouhém hledání našel,“ řekl a podal přes věčně přeplněný, starý psací stůl Johannovi obrázek. Johann se na něj zahleděl, ale nebyl si jist, zda nemá mámení smyslů. Na fotografii byla vidět Julie, jejich Julie, ještě s nějakým starým mužem!

Ta chudá žena, co uklízí jeho dům, kterou mají všichni rádi, jeho synové, Marie a dokonce i on sám, má banku, dům a konto v Puerto Peñascu. To bylo na Johanna příliš silné kafe.

Bylo mu hned jasné, že po zpronevěření peněz podílníků musela Mexiko opustit. Ano, to byla ona, co ho připravila o sedm a půl milionu dolarů. Ta žena, co se vyděšeně dívala do jeho počítače a tvrdila, že to je asi nějaký americký televizní program, viděla v počítači svoje data z Puerto Peñasca, proto byla tak překvapená. Tenkrát, když se v jeho kanceláři viděli prvně. Ta žena tvrdila, že neovládá počítač, přitom byla odborník na slovo vzatý.

Johann nevěděl, co si o tom má myslet. Zpráva však ještě nebyla u konce.

Když se Gary začal přiznávat, jak ho zláskaly dolary seňora Rolacka a on mu slíbil, že bude fotografovat lidi, co žijí na farmě Maria, počala se mu kancelář, co se otřásala přistávajícími letouny s pravidelností hodin, točit. A to ještě nebylo vše. Gary pokračoval:

„Když jsem měl v ruce tu fotografii oné Julie, vypravil jsem se do domu toho Gustavsona.“ Johann si nebyl jist, zda se chce dozvědět ještě něco dalšího, ale před Garym musel zachovat klid.

„A co jste tam zjistil?“

„To je to, seňore Fischere, nic! V domě bylo naklizené, čisto, jako by obyvatelé právě před hodinou dům opustili. Ale ještě něco jsem tam nenašel a to mi připadá mnohem horší,“ odmlčel se stařec, co měl postavu chlapce, aby dodal svému vyprávění na důležitosti.

„Co to bylo?“ znervózněl Johann, protože chtěl mít tento pohovor s krku, chtěl na čistý vzduch a toužil po tichu svého domu.

„Ani jednu fotografii. Byl to dům, kde se nenacházela jediná podobizna. To jsem ještě nikdy v životě neviděl.“ Gary ztichl a pozoroval účinek svých slov.

„Co je na tom zvláštního?“

„Co je na tom zvláštního? Seňore Fischere, to jsou mafiáni, ti jedou v drogách či v něčem ještě horším! To jsou lidé, kteří nechtějí, aby byly jejich tváře známé!“

Teď byl Johann v bryndě. Že to jsou nebo byli mafiáni, jak se Gary vyjádřil, to věděl. Horší byla skutečnost, že to teď věděl i Gary. Co s tím teď udělá? Musí ho něco napadnout a honem rychle, jinak bude mít ten malý človíček, co tady před ním sedí, podezření. To nemohl potřebovat, problémů má tak jako tak dost. Pak si ale uvědomil tu upřímnost a věrnost, kterou mu tento mužík dával. To štěstí, které při své smůle měl, že si Andrzej Rolack vybral jako špeha zrovna Garyho. Na tomto podkladě postaví obranu. Gary však znovu promluvil:

„Když jsem tenkrát fotografoval na vaší farmě, seňore, tenkrát, jak mi ten Indián sebral film z aparátu, tak jsem tu ženu viděl, tu Julii. Přijížděla na koni na farmu jako domů. Tu ženu, kterou jste mne poslal hledat, jste již dávno znal!“

Podklad na obranu se Johannovi zhroutil. Bude muset stavět nový. Začne teď vysvětlovat Garymu své důvody a během řeči ho něco napadne:

„Seňore Gary, mé peníze, co jsem do vás investoval, se mi vrátily. Zasloužil jste si jednou tak velkou prémii, než jsme se domluvili. O tom vašem kšeftu s tím Rolackem jsem věděl, proto jsem za vámi přišel. Skutečně, uděláme společně pár fotek a vy je do Jižní Ameriky odešlete. O ty peníze se rozdělíme a za ten obchod vám děkuji. Vaše práce v Mexiku byla dokonalá, dozvěděl jsem se, co jsem chtěl. Jako dobrý obchodník jistě pochopíte, že si tu podstatu, co jste pro mne zjistil, nechám pro sebe. Jsem s vámi nadmíru spokojen a vyslovuji vám nadále svou důvěru. Nemusím zdůrazňovat, že si vše necháte pro sebe?“

„To se rozumí samou sebou, vy jste můj boss, seňore Fischere.“

Johann zastrčil podobiznu Julie do kapsy a opustil dům, v němž mu ten hluk přistávajících letadel naháněl hrůzu. Cítil zcela fyzickou bolest, kterou hluk způsoboval.

Gary si vzal pivo a šel si sednout na verandu. Za chvíli mělo přistávat letadlo s hrbem na hřbetě. Mezi lidmi se mu říkalo létající slon. To si nechtěl nechat ujít. Byl spokojen. Johann Fischer byl dobrý muž. Rozuměl kšeftu. Jako on. John Gary.

Johann si sedl do vozu. Stálo tam také žluté, hranaté auto Johna Garyho, po dlouhé cestě plné prachu, a připomnělo Johannovi rozmluvu v domku. Odvrátil se. Nespěchal. V hlavě měl prázdno. Jakási tupost ochromila jeho tělo.

Slunce se schovalo za obzor, utopilo se v oceáně. Nechalo však po své denní toulce krvavé šmouhy na tmavě modré obloze, ve které počaly být vidět hvězdy.

Když Johann vyjel ze San Diega, počalo se mu lépe dýchat a nový vítr v hlavě rozehnal mraky. Věděl, co udělá. Nejprve si promluví s Marií. Stejně s ní chtěl o Julii mluvit. Uvědomil si teď, že s ženou již dlouho nemluvil. Od té doby, co pracoval pro drogový syndikát, s ní nemluvil.

Marie. Ta krásná, chytrá a šarmantní žena, kterou od prvního okamžiku miloval, si vybrala z mnoha svých nápadníků právě jeho.

Do dnešního dne nepochopil, proč.

Nebyl tím nejkrásnějším z jejích ctitelů, to věděl. Jeho tělesný objem nebyl tenkrát tak velký jako dnes, přesto nebyl nikdy štíhlý. Miloval tu ženu, tenkrát ještě dívku, přestože věděl, ano, byl si jist, že si vybere některého z těch štíhlých mužů, kterým jejich těla záviděl.

Nedokázal svou lásku k ní utajit, ten cit byl příliš silný, ale neoslovil ji. Byla to ona, co řekla ta první slova.

Povzdechl si. Asi mají ženy jiná kritéria, než muži dokáží pochopit. Od těch jejích prvních slov s ní byl šťasten. Po celou dobu manželství vždy viděla do jeho duše lépe, než on sám. Poslední dobou jí o svých starostech nevyprávěl. Uvědomil si, že ona přesně ví, že nějaké starosti má a že trpělivě vyčkává. Marie byla ta poslední záchrana, to stéblo, kterého se musí chytit.

Hladila ho očima, klekla si před křeslo v pokoji domluvy, jak bratří tuto málo používanou jídelnu nazvali, ve kterém Johann při své zpovědi seděl a položila mu hlavu do klína. Bylo mu nepřekonatelně dobře:

„Představ si, že má banku a konto a dům v Puerto Peñascu a u nás uklízí!“ vyléval si srdce své milované ženě.

„Miláčku, mít konto a banku a dům, to není žádný prohřešek. To vše já mám také. Aby se ti opravdu, lásko má, ulevilo, musíš mi říci vše. Pak najdeme řešení. Broučku, my jsme přece vždy našli řešení. Ty jsi vše, ty jsi to jediné, co v životě mám a proto za tebou budu stát, ať tě trápí cokoliv!“

Johann si to také uvědomil. Počal tedy vyprávět. O Carlosovi a jeho investici u něj, o zmizení těch milonů z konta, zrovna když potřebovala půjčit peníze na hřibátka, o Andrzejovi, který před jeho očima zavraždil dva lidi, o výhrůžce Carlose v Montevideu, o koupi herny v Las Vegas. O tom, co se dozvěděl od Johna Garyho. Marie se odtáhla od jeho těla a sedla si do křesla, co tu stálo u okna jídelny, u malého stolku. Dlouho nic neříkala. Přemýšlela a Johann pocítil panický strach. Pak se její tvář usmála. Zase se cítil dobře.

„Chudáčku, co jsi musel protřpět! Proč jsi za mnou nepřišel již dříve?“

„Styděl jsem se,“ tiše řekl.

„Ne, stydět bych se měla já. Nechala jsem tě samotného v té starosti o naši farmu, o naše chlapce a naše lidi, co pro nás pracují a jsou na nás závislí.“

„To byla má povinnost, samozřejmost,“ odporoval.

„Na to mám jiný názor, broučku, to si nikdy neodpustím. Musím ale říci, že ze situace, do které jsi se dostal a na které nesu velkou vinu, jsi opravdu udělal to nejlepší. Můj medvídku, jsem na tebe hrdá. Vždy jsem na tebe byla hrdá, již od toho tvého prvního modrookého pohledu.“

„Proč, proč zrovna já? Ti druzí byli hezčí!“

„Pro mě ne, pro mě ne,“ jaksi zasněně, jako by byla někde jinde, zase klečela u jeho nohou.

„Teď ti však budu vyprávět něco o Julii. Jistě bude mít vysvětlení pro to, co udělala. Ty miliony ti byly nahrazeny, nepřemýšlej o nich. Julie je dobrák. Takový člověk se ve světě nenajde ještě jednou. Je matkou tvých synů!“

„Cože? To nemůže být pravda! Jak dlouho to již víš?“ vyskočil Johann z jejího obětí.

„Něco jsem tušila od prvního okamžiku, Johannes a Henrico v ní vycítili mámu a ona mi to pak sama řekla. Že nás tu našla, byl osud, náhoda.“

„Ty tomu věříš?“

„Ano, ten muž, co nám chlapce v Madridě prodal, děti Julii ukradl. Ve svém zoufalství s jedním miminkem utekla, proto jsme Markuse nedostali. Ta znamínka, co chlapci nesou na svých tělech, jim nechala udělat ona.“

„Proč, to přece není normální, značit si tímto způsobem děti?“

„Protože byla jen nositelkou plodu, skuteční rodiče, pro které se pro to propůjčila, žijí v Německu a Julie je zná. Chtěla, aby děti přišly jednou k pravé matce!“

„Ona nám je vezme, my je ztratíme!“ počal být Johann zoufalý. Nebylo toho dnes již dost? Nemohlo by to konečně skončit, pomyslel si.

„Nevezme nám je. Je ráda, že u nás směli vyrůstat. Chlapcům jsem vše řekla, jediné, co ještě nevědí, je, že je Julie odnosa.“

„Oni to vědí? Proč jsem u toho nebyl? Proč mně nikdo nic neřekl?“

„Protože jsi tu nebyl. Tvá duše tu nebyla, jen tvé bezduché tělo s námi sedávalo u stolu. Ani nevíš, co strachu jsem protřpěla, když mi Johannes řekl, že jestliže tu ta neznámá žena, Julie, nezůstane, odejde s ní!“

„To ti řekl?“

„Víš, Johanne, naše láska nám připravila toto odcizení. Já tajila mé starosti před tebou a ty, ty tvé starosti, přede mnou.“

Kdyby byl nějaký básník přítomen této manželské rozmluvě, věděl by, co teď ta síla, která psala jejich život, přivede na scénu. Tu tichou lásku, co spokojeně spí v teple těch bytostí. Probudí ji a svým uměním, dát tělům ten nejkrásnější pocit, co život nabízí, ulehčí jejich starostem. Johann a Marie se té noci milovali, vášnivě celými svými těly, svými srdci.

Henrico seděl na kampu, kde se nacházely budovy univerzity i s ubytovny studentů. Toto prostranství, které bylo samo pro sebe malý svět, mělo plno stromů na velkém anglickém trávníku. Jednotlivé budovy spojovaly cestičky vysypané pískem, které nikdo nepoužíval. Studenti posedávali na lavičkách, co tu všude byly

postaveny, nebo jednoduše leželi v trávě. Proč si tu někdo dával tu práci s údržbou těch pěšinek, není jasné, sami profesori si cestu zkracovali trávníkem.

Johannes měl něco důležitého k pohovoru, a tak tady Henrico čekal. Měli tu schůzku po Johannesově dobrovolném kurzu němčiny.

Celý kampus, jak se tomuto prostranství říkalo, byl nestále plný ruchu. Na okraji poměrně velké zelené plochy bylo parkoviště, které bylo obsazené studentskými auty. Byla to nepřehledně dlouhá řada starých modelů, ve které se tu a tam blýskala nová značka bohatších žáků. Za touto pestrou řadou aut byla vidět široká, silně frekventovaná ulice.

Henrico Johannesese viděl teprve, když stál před ním.

„O co kráčí, bratříčku,“ oslovil svého dvojníka.

„Hned ti to řeknu, jen co budeme v pokoji,“ odpověděl tázaný a vykročil tím směrem.

„To jsem tam mohl rovnou čekat!“

„Jo, mohl, ale to jsem ještě nevěděl, co je to za senzaci.“

Pokoj bratrů byl dosti velký, stály v něm dvě postele a dva psací stoly. Na jednom z nich byl počítač, který pro haldu knih a různých spisů ani nebyl pořádně vidět. Ostatní bytové doplňky nevypadaly jinak. Bylo zřejmé, že kdyby tady někdo chlapcům uklidil, nic by nenašli. Takže z jejich hlediska tu vládl pořádek. Johannes sebou praštil do postele, před tím však ještě vyndal z batohu neurčité barvy jakési desky.

„Víš, co to je?“ zeptal se bratra.

„Nemohu tušit, dostal jsi nějakou roli v divadle, nebo co?“

„Jo, roli jsem dostal také, budu hrát Romea, jen Julie se ještě hledá.“

„Já bych ji zvládl, kdybyste mi udělali zajímavou nabídku,“ smál se Henrico.

„Budeme o tom přemýšlet, musíš si ale nechat zvětšit prsa, ta tvá jsou moc malá. Teď ale necháme těch keců, tady to, to je věc!“ zdůraznil a poklepával na desky, které ještě neotevřel.

„Pamatuješ si na ten výlet s matkou k Saltonskému jezeru? Jak jsme tam v té jeskyni našli tu lidskou kostru?“

„Nejsem zcela blbý, to víš že jo.“

„Tak tady to mám od profesora přeložené. Bylo to pro něj otázkou cti, protože je to ještě psané staroněmeckým písmem.“

„Tak již řekni, o co tam jde,“ počal být i Henrico zvědavý.

„Pomalů, příteli, pomalů. Nejprve ty noviny, z té doby. Jsou to noviny z prosince roku 1892. V Hamburku, to je velký přístav v Německu, byla velká epidemie cholery. Tenkrát onemocnělo asi sedmáct tisíc lidí. Asi 8600 jich umřelo. Jo, a Werner von Siemens umřel.“

„To je ten, co si vymyslel elektřinu?“

„Jo, její využití, brácho. Elektřina tu byla vždy!“ poučil bratra.

„Však víš, jak to myslím. A dále?“

„Pak se tam ještě píše, že císař Wilhelm II. nechal dát do výroby nějaké nové kanóny, které vynalezl Alfred Krupp, které dokázaly 214 kilový náboj vystřelit až 20 kilometrů daleko.“

„Kilometrů, to mi nic neříká, kolik to bylo mílí?“

„To nevím, ale asi hodně,“ naštvál se Johannes, protože Henrico neukazoval to správné zapálení pro věc, jež očekával.

„To je opravdu hodně,“ divil se bratr, „A co tam máš ještě?“

„Ten dopis, ten je zajímavý.“

„Tak se s ním vytas,“ pobízěl Henrico. Johannes vyndal překlad dopisu a bratři společně četli:

Tomu, kdo najde toto psaní, nepřejí ten pohled na mou ztrouchnivělou mrtvolu. Je zcela jisté, že se z této jeskyně živý nedostanu. Již tři neděle nemám co k jídlu, a s mým zraněním nejsem schopen si ulovit obživu. Jen vody tu mám dost, vděčím Bohu, že mi toto místo ukázal.

Ten milosrdný Bůh je jediný, co nálezci tohoto psaní oplatí za doručení tohoto dopisu.

Pošlete prosím dopis do Evropy, do Německa, Frankfurt nad Mohanem, panu Josefu Schwarzovi, Kleine Strasse číslo 18

Drahý bratře,

neustále s sebou nosím noviny z roku 1892 – roku, kdy se naše cesty od sebe vzdálily. Tvá snaha, překonat tvými léky tu strašnou chorobu, byla naším rozkmotřením.

Toho utrpení a bolesti a lidských životů si tato choroba vyžádala. Co nám byla platná naše dlouhá studie, když jsme lék nedokázali vyvinout.

Tvá posedlost, která pohltila celý tvůj život, tě odcizila celé rodině. V novinách, které se mi dostaly do rukou na jaře roku 1893, jsem se dočetl o tvé porážce. Těch životů v Hamburku, co si vyžádala. Ve Frankfurtu to jistě nebylo jiné.

Tvá snaha, naše snaha najít lék, nebylo to, co mne donutilo opustit mou rodnou zem. Ne, byla to ta prolhaná naděje, tvé lhaní, kterým jsi naše pacienty klamal, to bylo podlé.

Ta zem, do které jsem přišel, je mladá. V lidech je síla a víra v život. Je to krásná zem. Je to však zem, která mi přichystala hrob. Myslím, že žádný z našich předků nemá tak krásný hrob, jako já.

Uprostřed pouště v jižní Kalifornii, ani nemohu říci přesně kde.

Josefe, věř mi, že bych mnohem raději četl zprávu, že Josef Schwarz vynalezl lék proti choleře, než to, co jsem musel čísti.

Již se v životě nikdy nevidíme a byla by jistě velká náhoda, kdybys toto psaní ještě za svého života obdržel.

Tvůj, tě milující bratr Thomas Schwarz.

Bratři dočetli a ten osud, ta tragédie, co se před tolika lety odehrála, je dojala. Mlčky pozorovali překlad dopisu. Oba byli mladí a citliví muži a byli také bratři. Henrico porušil ticho jako první:

„Myslíš, že to byla také dvojčata?“

„To by byla moc velká náhoda. Ale kdyby to byla dvojčata, asi by se dohodli. Ten, co zůstal v Evropě, byl spíše starším a dominantnějším bratrem. Nedovedu si představit, že bychom se my dva takhle mohli někdy rozejít,“ upřímně řekl Johannes.

„Co máš ještě v těch deskách?“ zajímal se Henrico.

„Tady ještě jedna kopie překladu, pak tu mám dva opisy psané latinkou, profesor byl toho názoru, že jestliže mají potomky, co na té adrese snad žijí, staroněmecké písmo nepřečtou.“

„To musíme okamžitě poslat,“ uvědomil si Henrico.

„To je jasné, že jim to pošleme, ale pošleme ty kopie a ten originál si ponecháme, kdyby se dopis ztratil. Tolik zase spěchat nemusíme, čekají na toto psaní již sto let. Měli bychom poslat také dopis od nás a popsat to krásné místo, kde jsme ho našli.“

„To budeme muset psát německy?“ uvědomil si Henrico.

„Když chodím na němčinu, tak to snad zvládnu. Ostatně mi to profesor opraví, je z toho nálezu také nadšen.“

Tak, jak se bratři domluvili, tak to udělali. Johannes napsal průvodní dopis, který mu profesor opravil. Chválil jeho styl a byl i jinak se svým žákem spokojen. O tom ale Johannes nikomu nevyprávěl. Pak vše odeslali doporučeně a čekali na odpověď.

O to větší bylo zklamání, když dopis přišel po týdnech zpět s razítkem: Adresát neznámý.

Kalifornie – Nevada – Evropa 1997

Hans vykročil statečně do ulic města. Ani nemohl říci, proč ho to pěkné děvče, ta Mary, tak namíchla. Jeho nespoutaná povaha jednoduše nesnášela jakékoliv poroučení. Měl hlad a kdyby to byl jeho nápad, nechat si poslat něco k jídlu, bylo by vše dopadlo jinak. On vlastně ani nevěděl, že se dá telefonicky objednat jídlo do bytu. V jeho rodném městě, tam daleko na východě, to nebylo zvykem. Po dobu, co žil v Německu, na to neměl a ti sedláci u Lüneburgu to také neznali. Teď by mu měla nějaká kurva dělat učitelku, jak se žije v Las Vegas? Batoch u ní také zapomněl, tak tu stojí jako žebrák.

Las Vegas Blvd., po kterém právě kráčel, ho vyvedl z jeho chmurných myšlenek.

Ulice byla silně frekventovaná, proudy lidí se valily po obou stranách a tisíce barevných reklam měnilo noc v den. Když došel až k Tropicana Ave, zůstal ohromen stát před obrovskou stavbou.

Hotel Cesar Palace!

Tou osvětlenou, bílou budovou byl jako omámen. Pojednou se mu chodník pod nohama dal do pohybu. Stál na pásu, který ho zavážel do útroch herny. Projížděl skleněnou chodbou, která byla lemována pozlacenými sloupy a ozdobena sochami římských vojáků. Všude tekla, nebo z rafinovaných vodotrysků stříkala voda. Sloupy byly mramorové a měly zlaté ozdobné tepání.

Pojízdný vchod do hotelu byl jeden z mnoha.

Cesar Palace byl největším hotelem světa a zároveň největší hernou. Vše, co tu stavitelé postavili, bylo jejich, americkou představou o starém Římu.

Pěkná děvčata a mládenci v kostýmech z doby Julia Caesara se procházeli mezi stovkami jednorukých banditů, jak se lidově těmto hracím automatům říkalo.

Nechal-li ses zlákat pokusem o štěstí, byli mladí Římané neustále po ruce, nabízeli drobné, cigarety a nápoje, vše na účet domu. To byl okamžik, kdy ses stal dobrovolným zajatcem hazardu a vedení hotelu si tě chtělo dlouho podržet.

Hans procházel tímto světem, který ještě nikdy ve svém životě nespátřil, jak Alenka v říši divů. Dav lidí ho zanášel dále, do nekonečných útrob herny. Šel kolem jakéhosi sousoší, postaveného uprostřed jezírka. Byl to Neptun, král moří, a přestože sochařova práce vypadala věrohodně, dokázal se tento kamenný Neptun pohybovat a mluvit.

Chodba se proměnila v uličku, která byla plná menších i větších obchodů s přepychovým zbožím. Přestože venku byla noc, zde svítilo slunce a modrá obloha byla plná bělostných, pohybujících se mraků.

Kdybych to mohl vyprávět mamince, ani by tomu nevěřila, pomyslel si mladý muž.

Maminka byla slabá stránka Hanse. Malá, drobná a energická žena, byla zároveň bojácná a žila v neustálém strachu o syna. Před její láskou opustil svou zem. No, přinejmenším to byl jeden z důvodů. Nebylo však okamžiku, kdy by na ni nepomyslel. Zrovna teď si živě představoval její údiv nad tím umělým nebem.

Najednou stál u hracích stolů. Hrál se tu B.J. poker a nebo „21“. Tyto hry znal z filmů a od starších kamarádů ještě ze své rodné země. Byly to vesměs zakázané hry. Tady to hrál každý. Přestože herna byla zařízena jako Národní divadlo na břehu Vltavy v Praze, rudým sametem, křišťálovými lustry a zlatem lemovanými sloupy, chodili návštěvníci v džínách, v krátkých kalhotách a v teniskách. Dámy v dlouhých róbách a pány ve smokingu tu bylo také vidět, působili však jako pěst na oko. Oslovení dealera probralo Hanse z omámení.

„Vaše sázka, pane?“

Vzpomněl si na těch třicet dolarů, které měl v kapse kalhot a které Mary nenašla. Tři desetidolarové bankovky. Zkusil své štěstí. Třikrát. Za pouhé tři minuty byl bez peněz. Jeho zelené oči se rozšířily v úžasu. Za tři minuty zkrátka ten frajer třicet dolarů. Ten frajer na druhé straně stolu. Těch stolů tu bylo spousta. Hans se rozhlédl po nepřehlédlné místnosti. Jeho tvář, zrcadlo jeho prosté duše, neodráželo zoufalství nad jeho prohrou, ale úctu. Tímto způsobem si asi peníze nevydělám, pomyslel si. Ti koumáci, co ho o jeho poslední peníze připravili, v něm však vzbudili němý údiv.

„Nemluvíte náhodou česky?“ oslovil ho nějaký muž.

Hans se otočil. Muž, který na něj promluvil, byl nejméně padesát let starý, silné a vyšší postavy.

„Náhodou ano, pane. Jak jste to poznal!“

„To vaše udivené komentování vaší prohry mi připomnělo mou rodnou řeč.“

„Co jsem řekl?“ divil se mladík.

„Řekl jste – tak je to v prdeli, teď jsem bez peněz,“ usmál se muž.

„Promiňte, nevěděl jsem, že mi někdo rozumí,“ omlouval se Hans.

„Mohu vás pozvat na pivo?“

„Proč ne, žízeň mám a hlad také, však jsem říkal, že to je v prdeli,“ smál se Hans.

Muž se ujal vedení, prodíral se mezi stoly, na kterých se sny o bohatství měnily v páchnoucí pot zpocených hráčů. Klimatické zařízení však tuto nemravnou vášeň okamžitě pohlcovalo a rozlehlá nevadská poušť se nad těmito výpary nijak nepohoršovala.

Hans muže následoval. Došli až k jezeru, na jehož vodách hrdě plula římská flotila. Celá ta nepředstavitelná nádhera sloužila tady v útrobách herny jako taneční kavárna. Mladí muzikanti napodobovali Franka Sinatru. Takovou kapelu Hans v Praze ještě nezažil.

Muži usedli k baru a ten starší objednal pivo. Ve vteřince stálo před nimi, sklenice byly plné a pěna chyběla. Ten hřmotný, velký muž pozoroval údiv mladíka:

„Tady nejsi v Čechách, jinak tu pivo natočit neumíš,“ řekl s úsměvem a pak ještě něco řekl barmanovi, tomu však Hans nerozuměl. Za malou chvíli přinesl muž za barem talíř plný obložených, bílých, jako vata měkkých toastů. Mladík se s chutí pustil do jídla.

„Mé jméno je Paul Nowak a jak se jmenuješ ty?“ zajímal se muž a záviděl ten hlad toho chlapce. Již dávno nemíval takový hlad. Blahobyť, ve kterém žil, mu poskytoval kdykoliv a cokoliv k jídlu. S pocitem hladu se vždy dostavoval pocit špatného svědomí. Jak vůbec může tak tlustý člověk, jako jsem já, mít hlad, myslíval si. Hansovy myšlenky se také točily kolem jeho nové známosti. Jak se ten chlap tady chová, s jakou sebejistotou, jako by tu byl vždy!

Mladý, černovlasý zpěvák počal s písní May Way, Hans se s plnými ústy otočil, aby se na něj podíval. Asi to byl Ital. Když se mu trochu uvolnilo místo v ústech, odpověděl:

„Hans Weselý, pane, je mé jméno,“ řekl a zase si ucpal mluvící orgán toastem.

„Kdy jsi přišel do Vegas?“ chtěl vědět Nowak.

„Dnes, nebo včera?“ znejistěl, protože umělá obloha zrovna promítala iluzi západu slunce.

„Kde máš zavazadla?“ To byla dobrá otázka. Jeho batoh zůstal u Mary. Přemýšlel, jestli v něm byly dvoje nebo troje slipy, ale kartáček na zuby, co tam byl, ho mrzel.

„Hned, jak jsem vyšel z letiště, mne chytila taková dívka... no jednoduše nějaká holka a u té jsem spal. Pak mne naštvála, tak jsem odešel.“

„Proč tě naštvála?“ Hans pozoroval chvíli muže, jak těžko hledá slova češtiny, přesto ale statečně ve své rodné řeči konverzoval.

„Vy jste již dlouho nemluvil česky, není-liž pravda?“ položil otázku, co měl již delší dobu na jazyce.

„Od roku 1970 jsem nepromluvil.“

„Proč mne naštvála?“ vzpomněl si Hans. „Chtěla abych u ní zůstal a navíc se vytahovala.“

„Jo, aby se někdo vytahoval, to také nemám rád. A čím, prosím tě?“

„Chtěla objednat něco u Itala. Telefonicky. Ona stejně byla padlá na hlavu,“ stručně Mary popsala. Nowak se srdečně zasmál. Ta naivní upřímnost mladíka se mu líbila.

„Já, kdybych byl tou dívkou, taky bych si tě nechal. Takový urostlý a hezký kluk, jako ty! Nedivím se jí. Objednat si něco k jídlu je tu zcela běžné, Američanky vesměs neumějí vařit a jídlo je tu levné,“ poučil zelenáče Nowak. Hans se zamyšleně díval na muže. Zapomněl na plná ústa a přestal přežvykovat.

„Poslyšte, pane, jestliže jste buzerant, tak jste vaše peníze investoval špatně.“

„Buzerant?“ divil se hřmotný muž. Zřejmě tomu slovu nerozuměl.

„No teplouš, muž, co má rád chlapy,“ objasnil.

„Ty myslíš gay! Homosexuál? Ne, to nejsem, nemusíš mít obavy. Jsem ženatý a mám dva syny. Jsou asi v tvém věku.“ Muž se srdečně smál.

„Co je na tom k smíchu?“ divil se Hans. Nebylo mu jasné, co je na tom směšného. V jeho rodné zemi bylo prakticky zakázané být buzerantem a slovo samotné bylo tou nejhorší nadávkou. Ten chlap se tomu směje.

„Zcela jsem totiž zapomněl, že jsem se samozřejmostí, s kterou se ti lidé tady na západě berou, také tolik divil. Znáš Siegfrieda a Roye? Ty dva kouzelníky.“

Siegfried a Roy byly slavné postavy ze světa magie. Původem Němci, chlapci z chudého prostředí, odešli do USA a odtamtud dobyli celý svět. Byli nejbohatšími muži v Las Vegas a Hans je znal z německé televize. Tu chudobu, co dokázali proměnit v nepředstavitelné bohatství, to jejich umění, mu imponovalo. Oni měli bílé, vzácné tygry, jejichž vymření prakticky zabránili, on měl rád kočky. Jeho svět byl také plný magických postav. Siegfried a Roy byli hvězdou na nebi mladíkovy duše, za jejich září šel až do Las Vegas.

„Abych neznal, co je s nimi?“

„Nic, právě že nic. Až na tu maličkost, že to jsou manželé. Jsou buzeranti a celý svět to ví a oni se s tím netají. Homosexuálové jsou velice pracovití a tvůrčí lidé. Ve zdejších světech jsou akceptováni a často obdivováni.“

„To... to si snad děláte legraci?“ divil se mladík a sáhnul po sklenici piva, aby tuto hořkou pilulku mohl zapít. To musím napsat mamince, ta bude koukat, myslěl si.

„Chcete tím říci, že kdybych se šel s vámi vyspat, tak by to bylo zcela normální?“

„Kdybych v tom měl já a ty zálibu, tak jo. Kdybys to dělal za peníze a já ti za to platil, tak by to bylo trestné. To by byla prostituce.“

„Chlapi tu jsou prostitutky?“ divil se Hans. Pak ho udivilo, proč se vlastně nad tím pozastavuje. Neopustil právě proto svou zem, aby si mohl dělat co chce? Ať si tedy ti homouši také dělají, co chtějí, on se o ně nebude zajímat.

„Angličtina nemá ve svém slovníku vykání, nějak mi to dnes v češtině připadá divné, tykej mi prosím. Říkej mi Paul. Klidně i Pavle, to je jedno, jen mi prosím tě nevykej.“

„Dobře, Pavle, mě můžeš říkat Honzo.“

Nějací mladí lidé začali tančit do rytmu swingu, taneční hudby, kterou neustále za jeho zády hrál orchestr. Protože jim někdo počal tleskat, otočili Pavel a Honza hlavy. Byla to nevěsta s ženichem, co tančili. Ještě jeden páreček mladých lidí jim plácal.

„Asi právě přišli z jedné z mnohých svatebních kapliček, které jsou v Las Vegas na každém rohu, a kde se oddává na počkání,“ vysvětloval Paul.

Hans se již nedivil. Rozhodl se, že se již nebude divit. Jen vše napíše mamince. Nad tou kapelou se ale přesto zamyslel. Jak dlouho tu již sedí a oni stále, bez přestávky hrají. To u nich, na pražském předměstí, když hrála kapela, dělala čím dál tím větší přestávky, až byli všichni tak opilí, že nehráli vůbec. Čechům to však nevadilo. Publikum bylo v té době také již nalité, zpívalo z plných plic a nějaké fídlání muzikantů by jim mátlo rytmus. O tom však Pavlovi nic neříkal. Ten byl již dávno Američanem. Jen ještě mluvil česky.

„Co tady vlastně, Pavle, děláš?“ zeptal se Hans, protože ho to najednou počalo zajímat.

„Já tady žiji, jsem ženatý a mám dva syny. Všichni mluví jen anglicky, ti nemají zdání, jak je čeština krásná. To je v prdeli, v p r d e l i jak to krásně zní, já to blbec již zapomněl.“ Hans pohlédl na muže. Asi již toho vypil více, než byl zvyklý.

„Ale je ti to tu hovno platný,“ podotkl.

„Hovno platný,“ se zalíbením opakoval ta slova Paul. „a co?“

„No ta čeština. S tou se tu nedomluvíš!“ objasnil Hans.

„Nedomluvíš, to ne, ale já bych ani za hovno nevyměnil tento večer s tebou, Honzo.“

„Za pytel sraček.“

„Za pytel čeho?“ visel Paul Hansovi na rtech. Jeho rodná řeč, ta její jadrnost se mu líbila.

„Nevyměnil za pytel sraček, se říká,“ poučil ho Hans.

Kapela neúnavně vyhrávala prázdným stolům a dvěma krajanům, co vypili tolik piva, že se barman nepřestával divit.

Vypadají jako Američané, mluví zcela jinak a piva vypijí, jako by byli bezední, myslel si muž za barem, jenž měl zřejmě neustálý úsměv ve smlouvě. Určitě to měl v pracovní náplni, usmívat se, i když tu nic k smíchu nebylo, myslel si Hans.

„A ty, co ty tu budeš dělat?“ zeptal se Paul.

„Kde?“ divil se Hans. Najednou ta nádhera herny v Las Vegas kolem něj pohasla a on měl pocit, že klábosí někde u Fleků s kámošem.

„Já tu nebudu, já zdrhnu, to si pamatuj, vole,“ řekl udivenému Čechoameričanovi. Chvilku na mladíka nechápavě koukal a pak mu došlo:

„Ty vole, už jsi zdrhnul, teď jsi v Las Vegas, blbče,“ s údivem zjistil, jak rychle se do tajemných zákрутů rodné řeči dokázal vrátit. Pak hodil hrst dolarů na pult a jen se očima zeptal, zda je jich dost. Barman pokývl hlavou a Paul Nowak popadl Hanse Weselého pod pažďí a vláčel ho z hotelu ke svému autu. Pohledů decentních mužů, co je vyprovodily až k vozu, si nevšiml.

Když Paul Nowak vyjel z města, hned v dálce viděl Old Las Vegas. Herna s romantickou gastronomií se dobře uchytila. Hodně „místních“ se tu bezstarostně mohlo oddávat hazardu.

Jeho zcela nový mercedes příjemně chladil kabinu vozu a Paul byl spokojen.

V kuchyni ve svém domě napsal lístek pro manželku:

Darling, v obýváku spí můj krajan. Dej mu snídani a mou navštívenku, než odejde z domu. Také mu dej 100 dolarů, je tu nový. Pusu Paul.

Lístek přilepil na lednici. Toto místo různých vzkazů bylo v rodině již dávno zavedeno.

Herna Old Las Vegas, která se nachází cestou z Las Vegas k Hoover Damu, největší přehradě světa, byla již několik let otevřená. Johann Fischer se stal Paulovým přítelem. Obchody tohoto muže z Kalifornie nebyly zcela legální, zato však perfektně organizované.

Paulova výplata se zvýšila na 20 000 dolarů. Měsíčně. O tom se mu nikdy nesnilo. Domek, který postavil ještě v době, kdy byl makléřem, byl již dávno zrenovován, nově zařízen, žena a synové jezdili v pěkných, nových vozech a on sám si dopřál auto svých snů z mládí: stříbrný mercedes - sportáček.

Jinak vedl nadále skromný a nenápadný život. O skutečné výšce svých nynějších výdělků rodinu neinformoval. Věděl, jakým způsobem reagují americké ženy na spousty peněz. Tušil, že si smí dovolit jen sladkosti, co život nabízel, které mohl zaplatit „z ruky“. Ostatně to také bylo přání jeho šéfa, Johanna Fischera.

O běh herny se staral a o všem rozhodoval jen on sám. Z výdělků vyplácel platy zaměstnancům a hradil režii domu.

Pokud něco zbylo, mohl si s tím naložit, jak chtěl.

Každé úterý v jedenáct hodin musel být v Bank of Mexico, dole ve městě, kde na konto, které neslo jméno Julie Guerrová, byla převedena vždy spousta dolarů. Přesněji řečeno spousta tisíc dolarů. Jednou to byl více jak milion. V okamžiku, kdy peníze došly, je vybral a hned vložil na konto firmy „Old Las Vegas - hotel a herna“. Deklaroval tuto sumu jako týdenní tržbu herny. Peníze na kontě Julie Guerrové pobýly vždy několik vteřin. Proto bylo konto neustále prázdné. O daně, které se musely z tržby herny platit, se Nowak nestaral. Zrovna tak neměl zdání, jak se nakládá s čistým výdělkem.

Dnes bylo úterý. Bylo potřeba ještě něco zařídit v hotelu. Mexický kuchař, s kterým byl velice spokojen, nechtěl akceptovat Itala, kterého pro zpestření jídelničku zaměstnal. Také musel sehnat nového barmana, ten nynější se rozhodl pracovat ve městě. Old Las Vegas byla pro něj moc velká samota. V duchu se usmál. Byly to nicotné starosti. Co je to proti těm z dřívějších dob, kdy často nevěděl, zda bude mít na splátku domu a studijní poplatky synů.

Život na farmě Maria běžel svým navyklym chodem. Jen několik věcí se změnilo. Johann již nezaměstnával makléře, ty tři mladé muže. Jejich práci zastávala Julie Guerrová.

Po odhalení Julie Johnem Garym byla velká porada v jídelně. Marie se jí také zúčastnila.

Byly to horké chvíle pro chudáka Julii. Rozhodla se však pro pravdu. Bylo to dlouhé a bolestné vyprávění, o Antoniově a o vesničce ve Španělsku, o pravé matce Johannese a Henrica. Pak o její plavbě přes oceán a o lásce k Omerovi. O Olafovi a jeho dobrotě a o jeho posledním přání. O závislosti Beatriz a její smrti. Pak o

zplundrování všech kont drogové mafie a o smrti Eduarda Lamase a hospodyně domu Gustavsona. O jejím útěku. O poznání, že našla, zcela náhodou, své syny.

Johann cítil hluboké zahanbení před touto statečnou ženou. Marie ostražitě sledovala debatu a vždy, když docházelo ke kritickým bodům rozmluvy, nechala své srdce, aby ostrá slova zabrousilo.

Johanna nejvíce trápila skutečnost, že má na farmě osobu beze jména a povolení k pobytu. Pod lampou seňora Morena byla, jak se říká, největší tma, to však Johannovi nestačilo. Jeho nápad byl geniální a ohromil obě ženy:

„Julie, ty jsi zanesena v té Velké knize v La Choya, u toho Mayora, není-liž pravda?“

„Ano, seňore Johanne, sama jsem ten zápis viděla,“ nechápala žena.

„Byla bys ochotna nésti jméno oné Augosty?“

„Nésti její jméno? To by byla pro mne čest a Augosta by si to také přála, to vím,“ překvapeně odpověděla.

„Tak to je vyřízená věc, já to dám do běhu,“ rozhodl Johann.

Johann poslal přes mexický konzulát dopis do Puerto Peñasca ve znění, že Julie Guerrová, rozená v La Choya a vlastnicí tam i dům, ztratila svůj pas a prosí o vystavení nového. Úředník v Puerto Peñascu se po obdržení pošty obrátil na Mayora a ten údaje potvrdil. Sám nejlépe věděl, že Julie žije. Tuto službu, i když se nezakládala na pravdě, rád pro svou milovanou schovanku udělal. Šel dokonce tak daleko, že vystavil i rodný list a odhadl i datum narození.

Z Julie se stala Mexičanka.

Netrvalo ani dva týdny a nový pas došel. To bylo radosti. Señor Moreno, který Julii již léta znal, se sice podivil nad nedbalostí seňora Johanna a nad jeho zapomnětlivostí, ale zařídil povolení k stálému pobytu ve Spojených státech amerických. Sám a osobně, to si nenechal vzít.

Julie, která již mluvila zcela bez chyb anglicky a s pomocí počítače a Roqana v rezervaci se naučila i anglicky číst a psát, překvapila Johanna znalostí tohoto přístroje. Jednou, když ji zasvěcoval do práce s akciemi a pochopil její bystrost, makléře propustil. Ta jejich kalifornská ledabylost a lenost mu stejně šla nervy. Pak přišel čas, kdy Julie Johannovi prozradila tajné heslo.

Suché a slané moře. Studováním dat z Puerto Peñasca ještě více chápal Julii a její pohnutky k činu, ke kterému ji osud Beatriz donutil.

Julie se ujala vlády v kanceláři a Debora jí nosila kafe. Nad její zručností, jak ťukala do těch klapků, byla zcela unešená. Julie se o obchody mafie však nestarala. Neptala se a Johann jí tím nezatěžoval.

John Gary byl pověřen ochranou farmy Maria. Hlavně před nebezpečím z Jižní Ameriky. Udělali spoustu fotek, žádnou však s Julií. Gary dokázal rozhodit síť daleko na jih a sledoval pohyby Andrzeje Rolacka. Ten však po čase, kdy vše dobře fungovalo, zase ztratil zájem. Podílníci byli zřejmě s oficiálními konty spokojeni. Andrzej počal brát kokain.

Hrozba, vyřčená Carlosem v Montevideu, však ležela nad domem jako Damoklův meč.

Tak běžel den za dnem a měsíc za měsícem, letní prázdniny jednoho roku střídaly prázdniny roku dalšího, až přišla doba promoci a závěrečných zkoušek. Bratři byli již muži.

Na jaře roku 1997, vlastně ještě v zimě, se chlapi vrátili z Los Angeles. Museli uvolnit svůj pokoj na koleji a tak pro ně jel Fernando Juárez, aby vše pobrali najednou.

Nastalo horečné učení a biflování na závěrečné zkoušky. Koncem ledna odletěli muži – Johann, Johannes a Henrico – do New Yorku. Byli se představit u makléřů, kde jim bylo přislíbeno zaměstnání.

Jejich dosavadní ohodnocení na univerzitě mělo před desetinnou čárkou číslo jedna, což znamenalo největší počet bodů, který studenti mohli docílit. Mezi investičními firmami nastala malá tahanice o mladé Fischery.

Každý bratr vzal práci u jiné společnosti. Stavili se také v New Jersey ve svém budoucím domově. Marie znala vkus svých synů a tak nebylo třeba žádných změn. Dům byl krásný, ale nestál v poušti a sněh, kterého tu bylo dost, si sympatie mladíků nezískal.

Julie si přes svou denní práci v kanceláři nenechala vzít uklízení hořejšku rozlehlého stavení farmy Maria. Tvrdila, že ten pohyb potřebuje, že je člen rodiny a že to dělá ráda. Největší obdiv však sklídila u Debory.

„Taková studovaná žena a uklízí, to si u tebe, holka, cením,“ nechala se slyšet.

„Já a studovaná, co to plácáš, vždyť jsem nikdy nechodila do školy,“ bránila se Julie, ale pochvala jí dělala dobře.

„Já ti, holka, musím prozradit tajemství,“ skoro šeptala černá kuchařka. Měla zcela nové, zase dlouhé šaty, protože se ty staré nějak srazily, jak tvrdila. Byla ještě širší než dříve.

„Povídej, nenapínej,“ třásla se zvědavostí Julie.

„Johannes má vážnou známost. Je to pěkné děvče, mluví jen španělsky a jednou mi ji ukázal, když nikdo nebyl doma. Chce ji rodičům představit až při promoci.“ Ženským se nad tou novinkou rozpálily tváře.

„Kde ji poznal?“ chtěla vědět Julie.

„No kde jinde než na univerzitě. Říkal, že je to nějaká výměna žáků, že se učí angličtinu.“

„Je hezká?“ zajímala se Julie.

„Jo, jmenuje Kateřina,“ krátce konstatovala Debora a počala si všimnout vaření. Julie vzala tu známou sadu kýblů a košťat a šla uklízet. Chtěla vzít pokoje bratrů z gruntu, když byli v tom New Yorku.

Mladí muži si přivezli z Los Angeles svůj navyklý pořádek, jenže teď ho měli rozhozený do dvou pokojů. Julie nechtěla věřit vlastními očima. Nejen na všech skříňkách, stolech, postelích, ale i na podlaze byly rozházené písemnosti. Statečně se pustila do práce. Takřka jen dvěma prsty brala knihy a spisy, aby těm dokumentům svých milovaných synů neublížila. Při své opatrnosti, jak to bývá, jedny desky upustila na zem. Papíry se rozlétly po pokoji. Klekla si tedy na zem a snažila se vše zase složit. Na jednom dokumentu ji zaujalo jméno Josef Schwarz z Frankfurtu v Německu. Byl to anglický překlad dopisu na rozloučenou, který chlapi našli v Sonorské poušti. I ta obálka s nápisem adresát neznámý, co se z Evropy vrátila, tu byla.

Julie nechtěla věřit, že by to mohla být náhoda. Schwarzovi vyráběli léky již několik generací, to věděla od Josefy. Ještě k tomu to byli Schwarzovi z Frankfurtu. Že se za ta léta mohla rodina přestěhovat, bylo přeci docela možné. Pedro Cervantes jí o domu Schwarzových vyprávěl. Neříkal, že to byl palác? Ten jistě nestál někde ve městě. Rozhodla se, že si o tom s Johannem promluví. Myslela si, že až dostuduje a bude mít po promoci, mohli by konečně začít Markuse hledat.

Ten dopis z pouště nebyl náhodou. To byl osud. Bratři byli příbuzní Josefa a Thomase Schwarzových, a jestliže by to měla být pravda, bylo by to nepředstavitelně neuvěřitelné vyplnění osudu. Julii naskočila husí kůže. Popadla spisy a hnala se za Deborou do kuchyně. Oči měla vykulené a Debora se lekla jako tenkrát, když přišla s prachovkou na hlavě.

„Debi, podívej se, co tu mám,“ rozčileně ukazovala desky, které opatrně držela v ruce. Debora byla za každou novinku vděčná a hned se utírala do utěrky.

„Ukaž, co to je,“ zvědavě se dívala na Juliiny ruce.

„To je dopis, který našli chlapi někde v Sonorské poušti u nějaké lidské kostry,“ vysvětlovala Julie.

„Ó, to muselo být ošklivé,“ otfásla se černá žena.

„Už tam ležel asi sto let, ten muž.“

„Alespoň to nesmrdělo,“ myslela Debi prakticky. Julie pokračovala:

„Chlapi ten dopis, byl to dopis na rozloučenou, nechali přeložit a poslali ho na udanou adresu. Ale ti lidé tam již nebydlí a tak přišel zpět,“ ukazovala na vrácený dopis.

„Neříkej,“ divila se Debora, přestože ještě nemohla chápat souvislosti.

„Bylo to adresované rodině Schwarzových!“ nechala vzrušená žena viset slova ve vzduchu.

Debora chvíli čekala na pokračování příběhu, ale když Julie dále nevyprávěla, zeptala se:

„Kdo to je, ta rodina, to jméno jsem ještě neslyšela.“

„Neslyšela?“ divila se Julie.

„Ještě jsi mi o nich nevyprávěla.“

Teprve nyní si Julie uvědomila, že Debora nemá o věci zdání. Zároveň si vzpomněla na slib, který této milé ženě dala, že jí jednou vše řekne...

„Tak já ti vše vysvětlím, ale necháš si vše pro sebe!“

„Jako v hrobě,“ chystala se tu novinou, celá rozčilená, vyslechnout.

„Rodina Schwarzových, lépe řečeno Josefa a Karel, jsou rodiče Johannese a Henrica.

Chlapi nejsou dvojčata, ale trojčata. Mají ještě bratra, ten se jmenuje Markus. Ta jejich rodina se již několik generací živí výrobou léků. Jsou z Frankfurtu z Německa. Ten dopis měl být doručen také Schwarzům z Frankfurtu. Debi, to nemůže být náhoda, co si o tom myslíš?“ Debora vyvalila oči a sedla si ke stolu, kde ji Julie viděla jen jednou:

„Oni mají bratra? Jak vypadá?“ byla zcela zmožena údivem.

„Když jsou to trojčata, tak asi vypadá zrovna jako ti naši dva!“ zvýšila Julie hlas, protože Debora se nezabývala podstatou věci. Neuvědomila si vůbec, že se nejprve musí s tou, pro ni neznámou, situací smířit.

„Jak je rozeznám?“

„Jak bys je měla rozeznat, přece podle jména, ne,“ sykla Julie.

„Teď mi, holka, řekni, jak je možné, že ty, ty rodiče znáš?“

„Protož jsem je porodila.“

„Ty rodiče?“

„Ne, ty chlape, všechny tři.“ Julie pochopila, že než se bude moci s Deborou bavit o tom dopise, musí jí vše vysvětlit. Ta hřmotná černá žena poslouchala, mračila se jako noc před bouří a Julii se zdálo, že je stále menší, že stůl, ten obrovský stůl ji zcela pohltí ve své dubové desce. Když Julie domluvila, Debora neřekla ani slovo, vstala a nalila si kávu. Na Julii si nevzpomněla. Usrkla kávu a řekla:

„To by chtělo rum, děvče, podej staré ženské támhle tu flašku,“ a ukázala do regálu nad dřezem. Přilila si pořádnou dávku a naráz vše vypila.

„Takže ty jsi sem k nám přišla kvůli tvým synům?“

„Ne, to bylo z jiných důvodů. Chlapce jsem tu našla náhodou.“

„Takže ty máš v rukávu ještě více příběhů?“

„Jo, to mám.“

„Tak to by jsi mohla napsat román, to by bylo počtení,“ povzdychla si tělnatá žena, ale již se tvářila přívětivě.

„Kdo o tom ví, že jsi porodila naše chlapce?“ chtěla být informovaná.

„Señor a señora Fischerovi a teď ty.“

„A bratři?“

„Ti to ještě nevědí, o Markusovi však ano.“

„Tím se mnohé vysvětluje. Oni to sice nevědí, ale nějakým způsobem to tuší,“ pak si konečně Debora vzpomněla, o čem s ní chtěla Julie mluvit:

„Ty si myslíš, že ten dopis, co našli v poušti, byl určen jejich příbuzným?“ Debora se zamyslela, ale bylo vidět, že na Juliinu odpověď nečeká, že její řeč ještě neskončila:

„Mezi příbuznými je jakési pouto, nějaká moc, která je buď odloučí a nebo spojí. Tolik příbuzných osud sloučil a tolik jich na smrt zneprátelil. Buď a nebo, takový vztah jako třeba k sousedům mezi nimi není.“

„Takže, ty si myslíš, že ten dopis byl, že by mohl být psán jejich příbuzným?“

„Ne, to si nemyslím, to vím přesně.“ To již ale Debora zase stála v plné své velikosti a ruce měla v bojové pozici, založené v bok.

„To jsem ráda, že jsi stejného názoru jako já. Vím již, co udělám. Mám v Evropě známou detektivní kancelář, tak je pověřím, aby zjistili, kde ti Schwarzovi teď bydlí,“ rozhodla se Julie.

„Děvče, když jsi k nám přišlo, myslela jsem, že se nikdy nenaučíš anglicky, že nejezdíš na koni, že umíš ovládat počítač, to mne již vůbec nenapadlo a teď máš ještě detektivy,“ kroutila Debora hlavou. Julie však v kuchyni již nebyla. Seděla u počítače a posílala e-mail do Evropy.

Tak se stalo, že když se chlapi, Johann, Johannes a Henrico, vrátili z New Yorku, našli ve svých pokojích kýbl s vodou, různá košťata a sadu prachovek. Vysavač se tam také válel.

Hans se probudil a zjistil, že usnul na gauči. Maminka ho často nechala spát na gauči, když usnul u televize. Ještě jednou se protáhl, ale vůně z kuchyně mu nedala spát. Asi maminka již vaří oběd. Vonělo to špekem, budou asi plněné ptáčky, jeho zamilované jídlo. S knedlíky. Ale když se již vaří oběd, to asi dlouho spal.

Rozhodl se, že vstane a odnese třeba smetí, měl totiž pocit, že se s maminkou pohádal. Takový nedobrý pocit v břiše. Žena, co vyšla z kuchyně, však nebyla jeho maminka. Byla to sice nóbl paní, zmalované rty, a měla na sobě pěkný kostým. Tolik peněz by za oblečení maminka nevydala a tak hezká také nebyla. Mluvila anglicky.

„Good morning, Mr., snídaně je hotová, stoj v kuchyni na stole. Manžel musel již do firmy, nechal vám tu svoji navštívenku a sto dolarů. Nevím, co máte domluveno, já musím z domu, naše Fifi má termín u kadeřníka, v salónu.“

Fifi byla malý pejsek a zvědavě si Hanse prohlížela a vrtěla při tom ocáskem. Chtěl ji pohladit, ale to se jí nelíbilo a počala divoce štěkat.

„Ona je trochu nervní, musíte prominout, došly nám prášky pro uklidnění,“ vysvětlovala dáma. Vzala pejska na ruku. Okamžitě jí olízl tvář, hned se zase díval na neznámého vetřelce.

„Ano, ano, Fifi, u pana doktora se také stavíme. Vždyť jsem ti to včera slíbila. Až se najíte, pane, zabouchněte za sebou dveře,“ řekla a byla pryč.

Venku bylo slyšet startující motor a pak pískot zabírajících kol vozu.

Hans se protáhl, našel koupelnu a dal se do pořádku. Po použití záchodu prožil okamžik hrůzy. Záchodová mísa se mu již před použitím zdála být podezřelá, protože byla skoro plná vody. Po stisknutí tlačítka voda stále nepřestávala přitékat. Hledal očima nějaký hadr, aby mohl pak vytřít. Hygienické zařízení si to v posledním okamžiku rozmyslelo a voda počala s velkým hučením rychle odtékat. Hans si oddychl. Při snídani si četl Pavlovu navštívenku:

Hotel a herna Old Las Vegas

Romantická gastronomie

Paul Nowak

ředitel

Las Vegas - Nevada

Pak tam ještě bylo telefonní číslo a na druhé straně lístku byl obrázek. Asi té herny. Vše bylo provedeno na křídovém, lesklém papíře.

Tak se podívejme, kam to dotáhl, Čecháček, myslel si při polykání kyselého bílého chleba, co se vzhledem podobal pražské vece. Ale nebyl to špatný chlap, přidal ke své úvaze. Strčil lístek do kapsy a když dojedl, umyl ve dřezu nádobí. Odtok dřezu byl široký, asi tak 10 centimetrů v průměru, to se ale tady ve Státech nikdy nedalo říci tak přesně. Jakési tlačítko poblíž výlevky zaujalo jeho pozornost a tak ho zmáčkl. Z té díry, co sloužila jako odtok vody, to počalo drnčet, jako když se mele kafe. Tak ten knoflíček zase raději vypnul. Odtok ztichl. Když se prošel domem, zjistil, že vše bylo jiné, než znal z domova, jinak žádný zázrak. Stodolarovou bankovku strčil do kapsy a pořádně za sebou zabouchl dveře.

Pěkný kousek se prošel, než se dostal do centra. Hotel, kde se seznámil s Pavlem, byl zdaleka vidět. Bylo horko a světelné reklamy a jiné barevné poutače svítily, jako by byla půlnoc. Asi je zapomněli vypnout, to se v Praze také někdy stalo. Měl žízeň a tak zašel do malého baru budovy, co vypadala jako parník. Dokonce i houkala jako parolod'. Ta budova.

Malý vchod však skrýval obrovskou hernu. Vytáhl stovku a šel k baru a objednal si coca-colu. Barman na něj však vyvalil oči a řekl, že pro jednu colu tu stovku měnit nebude. Tak zase vyšel do suchého horka a vyptával se dále na tu adresu, s kterou již přiletěl. Většina lidí neměla zdání, kde by to mohlo být. Asi to byli turisté. Trápila ho žízeň, tak zase zkusil štěstí v jiné herně. Byl svědkem toho, jak barman bez protestu vyměnil peníze hostu, co chtěl hrát v automatech, které byly zabudované přímo ve skleněné desce baru. Sedl si tedy k prázdnému automatu a vyžádal si drobné. Bez protestu mu bylo vyměněno a navíc dostal ještě nápoj a slané oříšky. Nápoj vypil, oříšky snědl a v automatu prohrál 50 centů. To bylo levné, pomyslel si.

Muž, který ho přivítal, když konečně našel svůj cíl, ho zavedl do útrob budovy a postavil ho k haldě velkých, špinavých hrnců. Průhledem, kterým hrnce stále přibývaly, byla vidět obrovská kuchyň. Takových skoro patnáct kuchařů v bělostných rondonech bylo v neustálém spěchu. Šátky kolem krků nebyly však bílé, jak to znal z Prahy, ale červené. Jako pionýři, pomyslel si Hans. Není divu, tolik kuchařů nadělá špíny.

Když již myl hrnce skoro patnáct hodin, přišel nějaký chlapec neurčité rasy. Vystřídal ho. Hans postával, chtěl vědět, zda dostane zapláceno dnes, nebo jindy, ale protože si ho nikdo nevšímal, šel domů.

Byl zpocený, špinavý, hladový a žíznlivý. Ke všemu si ještě uvědomil, že žádný domov nemá a tak jednoduše šel. Jakási ohrada se starými auty ho zaujala. Na korbě malého vozu, byl to pickup bez kol, se válela jakási plachta. Tou se přikryl a hned usnul.

Město, co vybralo den co den jeden milion dolarů, daň z hazardu nespočetných heren, si mladého hladového muže nevšímal. Nechal ho spát.

Na promoci šli všichni. Dokonce i Debora. To bylo co říci, protože si nikdo nepamatoval, že by někdy farmu opustila. Koupila si dokonce, za asistence Julie, v San Diegu nový kostým. Bylo velkým problémem tak velký kostým sehnat a když konečně nějaký na skladě byl, zase se nelíbil Debi.

„Julie, nenuť mě ke koupi, v tomhle mám velký zadek,“ mračila se točíc se před zrcadlem.

Když pak sehnaly ženy jiný, měla v něm zase velká prsa. Julie to brala s humorem. To rozhořčení nad její vlastní masitostí chápala. Když již nákup jednoho jediného kostýmu trval několik hodin a ženy byly zpocené a žíznlivé, rozhodla se Julie, že na to půjde od lesa.

„Debi, nám se ta tvá masitost, ten tvůj zadek a prsa líbí. Nikdo bychom tě nevyměnili za nějakou hubenou kozu. A to maso si neuřízneš,“ domlouvala černé ženě.

„Myslíš, Julie? Říkáš mi pravdu?“ ujišťovala se černoška.

„Ale to víš, že jo,“ a upřímně ji políbila.

Byly právě v obchodu, kde již jednou byly, a Debora si zkoušela ten kostým, co již měla jednu na sobě. Se zalíbením se prohlížela a pak prohlásila, že to je to, co hledala. Julie vyměnila pohled s prodavačkou, ale nikdo nic neříkal. Debora zaplatila. Zhrozila se nad cenou, pak ale usoudila, že na promoci svých chlapců si to může dovolit.

Slavnost, která se konala na trávníku kampu, se vydařila. Bratři v hranatých čepičkách se střapcem vypadali báječně. Ze všech studentů byli nejhezčí. To si mysleli všichni obyvatelé farmy Maria.

Johannes pak představil rodičům svou dívku. Byla to krásná štíhlá žena s dlouhými vlasy. Kateřina hovořila španělsky, angličtinou se styděla mluvit. Zřejmě však rozuměla, protože Johannes s ní mluvil anglicky a ona mu španělsky odpovídala. Byla to příjemná a uctivá dívka a Marie byla štěstím bez sebe.

„Myslíš, že jí nevadí, že je to cizinka,“ zeptala se po straně Debora Julie.

„Proč by jí to mělo vadit, když se mají rádi,“ divila se Julie.

„Já myslela, že takoví bohatí lidé si nevěstu vybírají jinak.“

„Jak jinak?“ nechápala tázaná.

„No podle jména, nebo podle majetku. Myslela jsem že...“ dále však nemluvila. Julie pozorovala nabručenou tvář kuchařky.

„Řekl ti někdy někdo z pánů, že jsi černá, nebo něco podobného?“

„Ani slovíčkem, ani náznakem...“
 „Deboro, co tě trápí, svěř se!“ poručila Julie své přítelkyni.
 „Nic, nic, já asi udělala chybu.“
 „Ty jsi udělala chybu? V jakém směru, napověz mi.“

Johann objednal stůl ve známé mexické restauraci a tak všichni seděli a hodovali. Julie si sedla vedle Debory, protože věděla, co ji bude čekat.

Debora neměla klid. Buď to personálu dlouho trvalo, nebo měl Johann málo omáčky a seňora Marie by si jistě dala ještě salát. Julie neustále zabraňovala jejím pokusům, vzít tu obsluhu do svých rukou. Tím nápadem jí Johann neudělal radost. Tak krásně by jim uvařila. Doma.

Julie však nebyla sama, kdo ten zápas jejich kuchařky pozoroval. Přestože obsluze a jídlu v restauraci se nedalo nic vyčíst, počaly se kolem stolu vyslovovat věty jako: u Debi by to bylo lepší, doma je to rychlejší, nebo: to se s naší kuchařkou nedá srovnat!

Chudák, nepochopila vtip a tak hledala chyby v jídlu a žádné nenašla. Tak jim alespoň vynadala, že jsou všichni rozmazlená holota. To bylo kolem stolu smíchu.

Pak se Johannes zvedl ze židle a i Henrico se postavil vedle bratra.

Nejprve poděkovali chlapci Johannovi a Marii za péči a lásku za ta dlouhá léta, pak všem jednotlivým členům té velké rodiny. Pro každého měli připravená slova díků. Měli to pěkně nastudované, chvílku mluvil jeden a pak druhý bratr. Ta krásná slova mladých pohledných mužů dojala celou společnost. Ženské plakaly od samého počátku, mužům stékaly slzy po chvilce. Byli to přeci chlapi a chtěli slzy zadržet. Nedokázali to. Fernando Juárez zakončil výstup chlapců slovy:

„Romeo a Julie, co jste vloni hráli, byl dobrý kus. Tohle však – to byla síla.“

Pak ještě Johann promluvil pár slov, jakou mají všichni z mladých mužů radost a Debora již neměla kapesníky. Johann musel proslov přerušit a číšník běžel pro servítky. Pak moha Debora plakat dále.

„V čem jsi udělala chybu,“ vzpomněla si Julie, a obrátila se k Deboře na nedokončený hovor, když se společnost počala bavit na různá témata.

„Nevěřila jsem, že Fischerům stačí láska. Rozumíš? Jen láska!“

„Asi jsem dnes natvrdlá, ale nerozumím ti, Debi,“ a pozorovala upřený kuchařčin pohled. Dívala se na Henrica, jak smutně kouká na bratrovo štěstí s Kateřinou. Jako blesk jí ta myšlenka projela hlavou.

„Mary! Deboro, to že Mary odešla, v tom máš prsty ty. A neříkej, že ne!“ musela si dávat pozor, aby nezvýšila hlas.

„Hm,“ pípala hřmotná žena a seděla tu jako hromádka neštěstí. Zcela malinká byla, jako drobeček.

„Co jsi provedla?“

„Byla s Henricem těhotná, tak jsem ji poslala k sestře, aby to tam přivedla na svět.“

„Ty jsi se zcela zbláznila. Mary věděla, že je v jiném stavu?“

„Když odjížděla, ještě ne.“

„Co se jí narodilo? Kde to dítě je?“

„Mají chlapečka. Vyrůstá u sestry a já jí posílám peníze. Mé peníze,“ vysvětlovala.

„Chlapec potřebuje lásku a ne peníze,“ rozhořčila se Julie.

„Mary zmizela hned po porodu a nikdo neví, kde je.“ Debora byla zcela bez sebe, neštěstí hotové. Julie usoudila, že si protrpěla dosti a přestala se vyptávat. Něco se však musí v tomto směru podniknout. Fischerovi jsou dědečkem a babičkou a nevědí o tom. Tímto způsobem se to dozvědět nesmějí. To se bude muset zařídit jinak.

„Deboro, než přijdu na řešení, nikomu ani slovo,“ nakázala nešťastné ženě.

„Tady to máš černé na bílém, ten muž, co ležel v té Sonorské poušti, byl tvůj, váš předek,“ ukazovala Julie chlapcům e-mail.

„Ano, je to asi správná adresa potomků té kostry, asi se přestěhovali, ale co to má s námi společného,“ nechápali bratři Fischerovi.

„To je zcela jednoduché, Josefa a Karel Schwarzovi jsou vaši rodiče.“

„Naši rodiče,“ řekl Johannes a Henrico zapomněl zavřít pusu.

Společnost seděla u stolu v místnosti domluvy. Mimo bratrů a Julie tu byli také Johann a Marie. Staří se společně s Julii dohodli, že než bratři odejdou do New Yorku, řeknou jim, co vědí. Julie vedla tu debatu. Bylo to tak dohodnuté předem, protože na tom, že chlapi spatřili světlo tohoto světa, měla ona ze všech přítomných největší zásluhu.

„Josefa a Karel, vaši rodiče, nemohli mít děti. Lépe řečeno, semeno Karla bylo zdravé a vejce Josefy plodná. Vaše matka však nemohla přijít do jiného stavu. Proto mne požádali, abych jejich zárodek, oplodněný v laboratoři, odosila.“

V pokoji bylo ticho a nikdo nic neřikal. Jen obličejte bratrů psaly romány. Julie tedy pokračovala.

„Když jste se narodili, byli jste mi vaším strýcem ukradeni. Chtěla jsem tomu zabránit a tak jsem s Markusem utekla. Proto jste nevyrostli pohromadě. Mne pak posadili na loď, co plula do Mexika. Po dlouhém pobytu v té zemi jsem přišla sem. Tady jsem vás našla. Vlastně, vy jste mne našli na seně.“

„A kde je Markus?“

„Pedro, to byl takový dobrák, co byl závislý na Antoniovi, vašem strýci, mi slíbil, že ho odveze Josefě, tedy vaší mámě. Asi neměl odvalu a odevzdal miminko v dětském domově v tom městečku, kde vaši rodiče žili.“

Podle zprávy té evropské detektivní kanceláře tam Josefa docházela a o domov se starala. Malého Markuse si oblíbila, a když mu bylo 12 let, adoptovala ho a dala mu své jméno.“

„Ona adoptovala své vlastní dítě?“ divil se Johannes.

„Ty jsi naše maminka,“ řekl Henrico.

Marie počala plakat a Johann jí pevně stiskl ruku.

„Vaši rodiče jsou tady Marie a Johann, protože se o vás od kolébky dobře starali. Biologičtí rodiče jsou Josefa a Karel. Já jsem vás jen odnosila. Přesto jste ve mně vyvolali mateřské city a já vás milovala... miluji jako své syny.“

Teď počala plakat Julie. Dlouho bylo zase ticho. Každý z přítomných měl mnoho k přemýšlení. Před okny jídelny bylo vidět, že přijel Roqan. Hned však všichni zahlédli Deboru, co posvátnost té domluvy jako vždy chránila, jak podává indiánskému muži pokyny. Roqan seskočil z koně a asi šel do kuchyně. Společnost nebyla vyrušena. Pak promluvil Johannes:

„Takže nám tady chybí Markus. Než nastoupím místo v New Yorku, pojedou do Evropy a bratra přivedu.“ Pak se odmlčel a pohlédl na Julii: „pojedeš se mnou?“

„To víš, že bych tě tam nepustila samotného. Něco je však v běhu. Nevlastní bratr vaší matky, co žije ve Španělsku, má nějaký zlý úmysl, ještě nemám vše zjištěné, ale čekám zprávu.“

„Komu máme říkat mami a tatínku,“ bezradně se zeptal Henrico. Do debaty se přihlásil otec Johann:

„Všichni tady u stolu máme určitou zásluhu na vašich životech a všichni vás máme rádi. Řekl bych, že se pro vás nic nemění, protože to, co jste se dnes dozvěděli, víme my již déle. Otázkou bude, jak se zachováme, jak se zachováte, k vašim biologickým rodičům?“

„Jak bychom se měli zachovat, budeme je mít rádi,“ řekl prostě Henrico.

„Jsou bohatí, nebo chudí?“ zeptal se Johannes.

„Bohatí, velice bohatí,“ odpověděla Julie.

„To je dobře,“ ulevilo se mladíkovi. Položenou otázku nikdo nepochopil.

„Proč tě to zajímá,“ chtěl vědět otec.

„Kdyby byli chudí a žili v bídě, nikdy bych si to neodpustil,“ zamyšleně odpověděl.

Jen Marie chápala synovu otázku. Kdyby byli chudí, bylo by mu nepříjemné, že on sám nouzi nepoznal.

Johannes se obrátil s prosícíma očima na Marii: „Mum, mám takový malý problém... Kateřina dostala studijní místo v New Yorku, než si počne hledat nějaké podkroví na bydlení... ..nemohla by bydlet u nás, v New Jersey?“

Ta bezprostřednost a samozřejmost, s jakou zůstala pro mladé muže Marie nadále „Mum“, všechny dojala. Stáli na prahu dveří, co vedly do světa, byli dospělí. Marie místo odpovědi vstala a šla Johannese obejmout. Henrico ten pohled na matku a bratra dlouho nevydržel a k objetí se přidal. Na ruku Julie, kterou Johann vzal do své dlaně, skápla jeho slza.

Mladí muži měli sílu a matku mačkali svou dětskou představou lásky, a tak po chvíli Marii docházel dech. Musela se z jejich obětí vyprostit:

„Johannesi a Henrico, udělali jsme s otcem vše pro to, abyste byli to, co dnes jste. Když jsem pročítala smlouvy, které jste se svými budoucími zaměstnavateli v lednu uzavřeli, ani se mi nechtělo věřit, kolik peněz budete vydělávat. Je to vše hlavně vaše zásluha. Teď jste již muži a proto musíte vzít své životy do vlastních rukou. Dnes již musíte sami rozhodovat, jak váš život dále poběží. Jistě, že Kateřina může ve vile bydlet. Teď vám chce otec něco říci.“

Marie se posadila a Julie se ujala její dojaté duše. Objektívem konejšila tu krásnou a moudrou ženu. Johann povstal a odkašlal si. Bratři viseli otcí na rtech a čekali na jeho proslov. Těch novinek, co se dnes v místnosti dohody dozvěděli, bylo dost. O všem si musí promluvit, až budou sami, a budou k tomu potřebovat Roqana. Jaké štěstí, že přijel. A tak oba pokukovali z okna a pozorovali koně mladého Indiána. Ještě neodjel! Nemohli však tušit, že neodjede, že na ně čeká. To zařídila Julie. Zнала potřebu svých synů, rozdělit se o velké události svého života s mladým Indiánem.

„Ke slovům vaší matky bych chtěl jen ještě jednu maličkost dodat. Dům v New Jersey jsme nechali napsat na vaše jméno. Jste majitelé této usedlosti. Tím však naše povinnost, finanční povinnost rodičů k dětem, končí. Naše srdce jsou vám nadále otevřená!“ Johann se posadil a v místnosti dohody, velké a

nepoužívané jídelně, zavládlo ticho. Bratrům chvilku trvalo, než si uvědomili, jaký dárek jim rodiče právě dali: starou, rozlehlou, krásnou gotickou vilu, zcela moderně renovovanou, stojící v místě, kde jsou ceny pozemků ve Spojených státech nejvyšší. Po chvíli však byl Johann tím, kdo musel bojovat o dech. Mačkání jeho hrudního koše jeho syny bylo zcela chlapské.

San Sebastian de los Reyes, vesnička v horách nad Madridem, se slunila v odpoledním slunci. V kavárně na náměstí, které se říkalo U Manuela, sedělo několik mužů. Manuel tuto kavárnu již nevládnul. Zestárnul a žil nedaleko v uličce, ve které pro její strmost vedly jen schody. Měl tam malý domek. Občas přišel na kávu s mlékem, ale protože ho neschopnost toho "nového" rozčilovala, nebyval tu často.

Pabueno bylo jméno nového majitele, staří usedlíci mu však nadále říkali Manuel. Nic si z toho nedělal. Na rozdíl od Manuela chodil Pabueno do kostela a Rodríguez počal chodit do kavárny. Byl to oboustranný zisk. Ti, co dříve do kostela nechodili, se tam teď ukázali a ti, co nechodili k Manuelovi, se občas stavili u Pabuena na víno.

Manuela žralo, že to nebyl jeho nápad, a tak raději pěstoval ve svém domě květiny. V malé zahrádce měl také vinnou révu a tak se každý rok těšil na vlastní sklizeň.

Rozhovor mužů v kavárně na náměstí, mezi nimiž byl i Rodríguez, místní farář, se již dlouhé měsíce točil kolem Antonia Gomerose. Antonio byl homosexuál a v městečku se o tom vědělo. Španělské slunce a červené víno rozpálilo mužům hlavy a právě se dožadovali Rodrígueza, jaký na to má názor. Jako sluha Boží.

Bylo těžké pro kněze, studovaného člověka, tuto otázku jednoduše zodpovědět. Věděl, že homosexualita byla na světě dávno, než vznikla katolická církev. I zvířata trpěla touto hříčkou přírody. To slovo "trpěla" nebylo jaksi správné. Před odsouzením této přirozené úchytky církví nemusel nikdo trpět. Mohl se veřejně oddávat této vášni, která nebyla jiná než láska mezi ženou a mužem. Církev, přesto že se v řadách božích služebníků nejvíce vyskytovala, homosexualitu nazvala hříchem. Ostatně i mnoho jiných věcí. Věcí, co patřily k životu.

Tito prostí lidé, kteří po staletí vyrůstali v jejím vlivu, teď čekají odpověď. Rodríguez se napil vína a zálibně studoval na jazyku jeho chuť. Byl to dobrý ročník. Ročník 1996. Bylo to boží léto, léto vinařů.

"Jako kněz musím říci, že je to hřích. Kdybych směl mluvit jako člověk, byla by odpověď jiná."

"Jiná," divil se Pabueno. "Myslete si, že nejste knězem, ale jedním z nás a odpovězte."

"Vždyť jsem jedním z vás. Právě proto byste mou odpověď nepochopili."

"Nepochopili, to si myslíte, že jsme blbci?" ozval se malý, ještě docela mladý černovlasý muž. Na náměstí zaslechli muži štěkot psa. Byl to malý, černý pejsek, a přestože to byla fenka, nesla jméno Dijon. Byl to již několikátý pes, kterého Pedro Cervantes od doby pravého Dijona vlastnil, všichni však nesli stejné jméno.

Pejsek radostně vrtěl ocáskem a běžel přímou cestou ke kavárně. Jeho zjevení hlásilo chlapům, že přijde Pedro.

O homosexualitě a jaký má kdo na ni názor, se před Pedrem nemluvalo. Pedro byl tím, že sloužil na haciendě Gomeros, postižen. Ne že by byl homosexuálem sám, ale Antonio. Muži věděli, že pejsek svého pána, Pedra, často o celou hodinu předběhne, a tak v mudrování nepřestávali, měli ještě čas.

"Řekněte nám tu jinou odpověď," naléhal dále Pabueno.

"Je to celkem jednoduché. Potíží je jen v tom, že v nás samotných vězí nepochopení. Homosexualita je přirozená, lidská vlastnost a může potkat každého z nás. Je to porucha ve vývoji, která nastane již mateřském lůně. Kdyby se například Antonio mohl zcela přirozeně ve své vášni vyžívát, aniž by se stal cílem posměchu všech lidí, byla by hacienda Gomeros nadále zkvétala jako dříve." Ten malý a ještě mladý muž se ozval:

Mně by se to nestalo, tím jsem si jist. Taková pořádná ženská stehna mi říkají více, než nějaká chlapská zadnice." Rodríguez se pokřížoval a uzavřel debatu:

"To je ono, co jsem vám chtěl říci. Nechápeme city bližního."

Když přišel Pedro, mluvalo se již o fotbalu.

Hacienda Gomeros již dávno nebyla to, co bývala dříve. Od dob, kdy zde Karel Schwarz nechával provádět své výzkumy, zchátrala.

Antonio ještě dlouho vyráběl léky, které s Karlem přinesl na trh.

Výrobce nového léku, který úřady připustí, získá licenci na určitý počet let. Doba je určena obtížností výzkumu. Když ta léta uběhnou, mohou léky vyrábět i jiné firmy. Pokud Antonio tyto licence měl, továrna ještě prosperovala. Výzkum musel zrušit krátce po rozkmoření rodin Schwarzových a Gomerosových. Když doba licencí vypršela, držel se nad vodou balením léků pro jiné firmy. Když zakázky nepřibývaly, propustil většinu zaměstnanců.

Výroba léků je rychlý kšeft. Když výrobce přestane investovat, jde od válu. Samotná obalová technika se rychle mění, zákazníci vyžadují stále nová balení. Musel tedy zavřít i balírnu. Pomocí Mastné báby stroje prodal někam do Afriky. Cena byla směšná a peníze kapkou na rozpálenou plotnu. Antonio počal být zadlužený. Nějakou dobu se zabýval mícháním směsí na léky pro jiné továrny.

Prosperující výrobci někdy zadají tuto práci u levnějších firem. Je to jakási podřadnější práce a běh výroby to zdržuje. Ale je to zodpovědná práce a protože Antonio již nezaměstnával odborníky, skončilo to velkým malérem. Jednou nedodržel recepturu a směs byla špatná. Naštěstí to nepřineslo oběti na lidských životech, ale psalo se o tom v novinách a Antonio byl odrovnán. Na zaplacení vysoké pokuty musel továrnu i s celým pozemkem prodat.

Pozemek byl v rukou rodiny již celé generace a tak museli místní sledovat, jak se k nim do vsi stěhuje cizí firma.

Antonio se v obci nemohl ukázat. Prodal tedy dům v Granadě, ten, kde schovával Julii. Pak došlo na byt v Madridu. Na haciendě Gomerů žila již jen jeho stará matka a Pedro. Emilie Gomerů zestárla, ale její zlá povaha zůstávala mladá. Vyžadovala, že Josefa, jeho sestra, musí pomoci. Ten zbyteček charakteru, co v Antoniově duši zbyl, mu však po tom, jak sestře ublížil, nedovolil, aby ji oslovil. Požadavek matky byl ohnisko neustálých hádek:

“Kdybys mne nenavedla, abych jí ukradl děti, tak by k tomu vůbec nedošlo,” řval na matku.

“Kdyby sis netahal chlapečky do postele, tak také ne,” řvala zpět.

Pedro byl jediný, kdo se ještě o chod nešťastné rodiny staral. Také to podle toho vypadalo. Všude byla špína a nepořádek. Dávno již nedostával žádné peníze, byl rád, když bylo něco k jídlu. Když náhodou nějaké peníze v domě byly, jel Pedro dolů do Madridu a přivázel Antoniově mládence. Kvalita těchto služebníků mužské vášně časem také klesala. Teď již to byli závisláci, mladí muži, co potřebovali peníze na drogy. Když dlouhou dobu žádné peníze v domě nebyly, počal Antonio tuto službu vyžadovat na Pedrově.

Pedro se bránil. Stačilo mu, když musel ty nahé muže a jejich milostné hry obsluhovat. On měl rád ženy. Stále však tu byla hrozba cizinecké legie a Antonio dobráckého Pedra zneužíval. Jeho prarodiče již nežili a tak neměl chudák kam jít. Celé své neštěstí vyprávěl svým psům. To byli jeho jediní přátelé.

Jednoho dne však roztoužený Antonio Pedra k milování donutil. Chudák celou nos po aktu zvracel a Antonio spokojeně spal. Časem si zvykl a po vášních svého pána již zvracet nemusel. Počal Antonia nenávidět a ve svých denních snech se viděl, jak do jeho vášní zpocené tělo vráží nůž. Pedro byl zbabělec, ale věrný jako pes. Pes také neopustí pána, i když mu ubližuje.

Antonio již neměl žádné příjmy a tak žil z toho, co se mu podařilo kde půjčit. Za lásku již platil nemusel, měl Pedra. Nebyl to sice muž podle jeho gusta, ale nic nestál. Musel se uskromnit. Nesplacené dluhy však přinášely nepříjemnosti. Denně někdo haciendu navštívil a vymáhal peníze. Počal se tedy zajímat o dědictví, co leželo ve Frankfurtu. Pokud věděl, manželé Schwarzovi ještě žili. Aby se tam rozjel a nějaké bližší informace získal, na to neměl peníze. Nevlastnil ani vůz, který by takovou dálku zdolal.

Vzpomněl si na Mastnou bábu. Když se mu podařilo půjčit si zase peníze, rozjel se do Maroka. Jednak se těšil na mladé marocké chlapce, jejichž umění milovat dobře znal a jednak doufal, že mu Violetta poradí.

Violetta o jeho příjezdu již věděla, a protože znala své zákazníky, byl ve svém pokoji očekáván dvěma chlapci. Tři dny a tři noci neopustil pokoj, jen chlapci se neustále střídali. Ten musel být nadřazený, myslela si Mastná bába. Byla za ta léta ještě kulatější. Účet Antoniova pokoje se pěkně plnil a Violetta si mnula ruce. Chlapci k milování byli dražší než děvčata, a tak měla tuto mužskou zálibu ráda. Byl to dobrý kšeft.

Pak se Antonio nasytil a sešel do salónu. Violetta mu ukázala účet a on prohlásil, že ještě neodjíždí. Věděl to, co ona nevěděla. Neměl ani vindru. Počal však líčit bohatství sestry ve Frankfurtu, a když se Violetta zeptala na její stáří a zdravotní stav, přestala mít zájem. Tady přicházela v úvahu jen vražda a v tom nejela.

Antonio jí tedy řekl, že nemá peníze. Violetta pomyslela na ten dlouhý účet, na tu řadu chlapců, co musela vyplatit, a počala mít zájem.

Zavedla Antonia do svého Office, kde na stole Ludvíka XIV. stál počítač. Doba se měnila. Violetta se vmáčkla do křesla za stolem a počala sepisovat smlouvu. Trvalo to dlouho, protože její tlusté krátké prsty trefily vždy několik tlačítek klávesnice najednou.

Smlouva byla jednoduchá. Opravňovala Mastnou bábu, Violettu Fioli, nakládat Antoniovým dědictvím podle své vůle. Mastná bába se zavázala vyplácet Antoniově pravidelnou rentu.

O její výši byla vedena dlouhá debata. Jeden z prvních bodů byl, kolikrát do měsíce potřebuje Antonio milence a kolik takový chlapec stojí. Violetta Fioli vycházela z cen v Casablance a Antonio znal ceny mladých mužů v Madridu. Samozřejmě měl na mysli ty přepychové boje.

Pak oba smlouvu podepsali.

Samozřejmě neměla smlouva žádnou právní hodnotu. Její vyplnění však neměly kontrolovat soudy, ale podsvětí, kterému Mastná bába vládla.

Pak byla Antoniově vyplacena šťavnatá záloha, ze které musel uhradit pobyt a milostné služby marockých chlapců. Antonio si dopřál ještě jednu noc se třemi milovníky, tu však nemusel platit, to byla pozornost domu.

Pak se Antonio Gomerů vrátil do Španělska na haciendu. Tady měl očekávat další běh událostí.

Pedro si oddychl, protože v domě byly peníze a on zase musel dojíždět do Madridu pro milence. Tentokrát to byli mladíci první jakosti.

Ráno nad pouští na sebe nenechalo nikdy dlouho čekat. Vždy se nečekaně vyhouplo z nevadských dálav a udiveně svítilo na město, kde nikdy nebyla noc. Alespoň tedy ztlumilo zář milionů neónů Las Vegas. Obchody, herny a hotely ve městě neměly ani vteřinu z dlouhých dvaceti čtyř hodin, co každý den má, zavřeno. Ani jeden den v týdnu, ani v měsíci, ani v roce. Obchodní filosofie města šla ještě dále: nikde, skutečně nikde se nenacházely veřejné hodiny. Čas ve městě stál. Čas ve městě tu byl jen proto, abys mohl nerušeně propadnout herecké vášni. Jedno, v kterou denní dobu jsi chtěl obědvat, snídat či hrát, všechny herny byly vždy otevřené, všechny restaurace podávaly vždy něco k snědku. Za kulisami tohoto divadla se schovávalo spousta práce. Chceš si vydělat poctivou práci peníze? V Las Vegas práci vždy najdeš. Nezapomeň však, že ve městě nejsou hodiny. A na hodiny, když máš v Las Vegas práci, nesmíš hledět! Pickup, co již nevladil žádná kola, se stal toho rána nezvyklým divadlem. Bezdomovec, co držel v jedné ruce jakýsi klacek a v druhé papírový sáček, s nadáváním obcházel pickup a klackem mlátil do plechových dílů vozu. Zřejmě takto již obcházel vůz častěji. Proto vypadal jako zmačkaný papír. Pak si muž prapodivného oblečení přiložil pytlík z papíru k ústům a zhluboka se napil. Papírový sáček schovával flašku nějaké kořalky. Pití alkoholu bylo na veřejnosti zakázáno. Když byla flaška v pytlíku, tak to na veřejnosti nebylo. Pak se plachta na korbě pohnula a hezký blondák, ještě mladý muž, mžoural do světla slunce. Bezdomovec zase spustil svůj nárek. Bojoval však jen svými hlasivkami. Na své pěsti se nespolehal, to se mu asi jednou nevyplatilo.

“Jó, já už jdu, jen jsem si tu zdřímnul, já ti ten tvůj bejvák nevezmu,” česky ho uklidňoval Hans. Neměl pocit, že by mu ta neoholená tvář rozuměla, kdyby mluvil anglicky, on bezdomovci také nerozuměl. Muž udiven za mladíkem chvíli hleděl, pak s typickým chlapečským postojem pomočil kapotu vozu, zalezl pod deku a asi usnul... Možná, že měl noční, pomyslel si Hans a vypravil se do města.

Když došel ke špinavým hrncům, bylo jich tu nespočítatelně. Vyhrnul si rukávy a pustil se do práce. Po chvíli se průhledem do kuchyně, na něj počaly smát šikmé oči nějakého japonského kuchařika. Mluvil tak špatně anglicky, že mu Hans dobře rozuměl. Řekl mu, že má hlad a žízeň. V mžiku mu byl šoupanut táč s tolika jídly, že by to mamince stačilo na týden pro celou rodinu. Hans domyl pár hrnců, aby měl trochu místa, a pustil se do hodování. Pane Bože, pomyslel si, to je dobré. To se vyplatilo zdrhnout od těch komunistů. Kdyby tam zůstal, do dnešního dne by nevěděl, co je to humr. Právě když se zabýval jedním z klepítek, málem vyrazil dveře černé kuchyně ten chlap, co ho včera zaměstnal.

Asi mi nese výplatu, pomyslel si Hans. Po chvíli jeho řevu pochopil, že tu měl být již v osm ráno a teď je již devět. Že si může sbalit věci a jít. Okamžitě.

Snažil se podotknout, že již nejméně hodinu myje nádoby, ale chlap byl zase pryč. Počal si balit to jídlo, protože to by bylo škoda ho tu nechat. V okýnku se zase objevil ten šikmooký kuchařik a podával mu igelitovou tašku. Vše pozoroval.

“Počkej na mne u vchodu, ve dvě hodiny mám konec, možná, že bych pro tebe měl job,” řekl a zmizel.

Hans se toulal městem a posedával mezi květinami v parku a jedl. Ve dvě čekal u vchodu. Dvě hodiny se táhly až do půl čtvrté. Japončík se ani neomluvil a ani se nedivil, že tu ten mladý muž ještě čeká. V Las Vegas hodiny opravdu nehrály žádnou roli.

“Já jsem se již díval včera, máš moc pěknou postavu a svaly, mohl bych z tebe udělat tanečníka, nebo striptéra, byl bych tvůj manažer. Padesát procent pro mne a padesát pro tebe,” řekl a podával Hansovi ruku. Hansovi se však ten rozpočet nelíbil. On bude tančit a ten malý tady bude padesát procent jeho výplaty kasírovat? Ne, ne, tady je tvrdý Západ, o peníze se musí bojovat:

“Devadesát pro mne a deset pro tebe,” navrhl a čekal, co se bude dít. Japončík neřekl ani slovo, otočil se a šel pryč. Hans ho doběhl:

“Tak dvacet,” navrhl. Šikmé oči se chvíli dívaly a pak řekly:

“Třicet procent.” S tím mohl Hans žít. Počítal, že když bude mít tisícovku za večer a tři sta dá tomu malému, zbude mu sedm set. To je za měsíc 21 tisíc. Dolarů! S tím se dá již žít. Bude moci i mamince něco poslat. Jo, takhle se dělají peníze.

“Dobře. Souhlasím, máš jistě také svoje výdaje.” Mezi tím uvažováním došli mladí muži k takové obyčejné budově, v jaké včera spal s Mary. Mužik ho vedl asi do třetího patra a pak otevřel jedny dveře. Místnost byla zcela obyčejný hotelový pokoj, mimo postele tu byly dva reflektory a na stojanu stál docela obyčejný fotoaparát. Hans se sice trochu divil tomu studiu, pak si ale pomyslel, že opravdový prachy se dělají v těch nešpinavějších zákoutích. Určitě to v nějakém filmu již viděl. V pokoji byl ještě jeden muž. Byla to hora chlapa.

“Tak se svlíkni, víš, co ty žárovky žerou?” zabručel a ukázal na lampy.

“No, nějakou pózu udělej a nečum jako výr.” Hans se točil a usmíval a připadal si jako blbec. Hora chlapa fotila.

“Teď se svlíkni celej,” poručil muž. Hans byl trochu zaskočen, s tím nepočítal. Trochu se zdráhal, pak si ale uvědomil, že za tisícovku za večer, co bude vydělávat, nemůže být taková primabalerína. Sundal si tedy slipy. Hora spokojeně bručela.

“Máš pěkněj zadek, to se chytí, to budou fotky,” a fotil, až se z něj kouřilo.

Pak světla zhasla a byl konec. Hora chlapa si něco zapisovala, pak to utrhla a podávala to Hansovi. Hans se mezi tím oblékl.

“Tak, až to bude, tak se ozveme. Dostanu tisíc dolarů.” Hans koukal, chlap koukal a jinak bylo ticho. Japončik snad ani nedýchal.

“Tak co je?” divil se chlap. Hans se také divil:

“Nevěděl jsem, že to bude něco stát!” pípl.

“Ty seš snad padlej na hlavu? Víš, co takové umělecké album stojí? Co prachů můžeš pak vydělat? Kolik máš u sebe?” chtěl pak vědět. Hansovi do sto dolarů chybělo padesát centů. Poctivě se přiznal.

“Ty seš tu novejš, že jo. Tak to sem dej a zmiz,” umoudřila se hora chlapa.

Hans opustil studio, Japonec tam však zůstal. Hans byl spokojen. Kdybych měl tu tisícovku, tak by to bylo drahé. Takhle jsem ušetřil 900 dolarů. Tak se dělají peníze. Šel a nevěděl přesně kam. Přistihl se, že si povyskočil a pískal si nějakou odrhovačku.

Zrovna, když chtěl zahrnout za roh budovy, kolem které šel, vrazil do nějaké dívky. Byla to Mary. Oba na sebe nevěřičně koukali. Mary se usmála jako první. Hans se mračil. Teď, když bude slavný, by si měl dávat pozor na to, s kým se stýká. Siegfried a Roy také jistě nemluví s každým. Protože ho Mary zvala na večeri a jemu již vyhládlo, šel za ní. Pro jednou si toho nikdo nevšimne. Mary dnes měla dobrý kšeft, byla při penězích a tak ho zavedla do restaurace Denis.

Denis je řetěz restaurací, které najdeš po celém území Spojených států. Všude mají stejný jídelníček a vše chutná vždy stejně. Všechna jídla, co nabízejí, mají na lesklém jídelníčku vyfocená. Stačí jen ukázat prstem. Němý, hluchý a cizinec si tu snadno objedná jídlo, přemýšlel Hans, ale jak to udělá slepý, to by mě moc zajímalo.

“Kam jsi tak rychle zmizel?” chtěla vědět Mary.

“Potřeboval jsem na vzduch. A... nemám rád, když se někdo vytahuje.”

“Ten někdo jsem já?” divila se.

“Ty si myslíš, že objednat si něco k jídlu je nějaký zázrak? Telefonem? To já dělal, když ty jsi ještě čůrala do plen.”

“Já již náhodou byla od sedmi měsíců čistá. To říkal Fernando.” Mary si vzpomněla, jak se tomu objednávaní po telefonu také divila. Tenkrát, když spala s prvním chlapem. Měla takový hlad. Teprve, když muž pochopil, že jí musí dát nejdříve najíst, než s ní může do postele, také objednal jídlo telefonem.

“Co jsi dělal celý den?” ptala se.

“Nejdříve jsem myl nádobí, pak jsem dostal vyhazov, ale teď jsem za vodou. Nejméně tisícovku za večer budu vydělávat,” oznamoval Mary.

“To je dobrý, to já mám málokdy,” zcela bez závidi se Mary radovala.

“V jaké branži?” chtěla ještě vědět.

“Až bude umělecké album hotové, tak nevím, co vezmu. Něco seriózního. Možná tanec, ale asi film,” zcela vážně vysvětloval Hans a cpal se brambory a nějakým steakem. Mary zpozorněla.

“Umělecké album? Nebyl takový tlustý a velký? Ten fotograf myslím.”

“Jo, taková hora chlapa to byla,” souhlasil Hans.

“Co tě to stálo?” zajímalo se děvče.

“Necelou stovku, víc jsem neměl,” oznámil pyšně.

“Takže pro toho podvodníka jsi stovku měl a pro mne ne?” zvýšila hlas.

“Tu jsem dostal od jednoho ředitele herny, až když jsem od tebe odešel,” po pravdě řekl.

“Cože? Ty chodíš za peníze s chlapy?”

“Ne, copak jsem buzerant, pili jsme pivo a on mne nechal doma na gauči přespat a pak mi dal tu stovku a ještě navštívenku. Byl to můj krajan.”

“Ach jo,” pochopila Mary.

“Ale to s tím fotografem, to jsi měl levné. Mě to stálo tisíc dolarů,” řekla.

“Ano, ode mne chtěl také tolik.” Nalil do sebe skoro celou sklenici coca-coly.

“A co z toho bylo, proč už nejsi slavná? Ony ty fotky asi ještě nejsou hotové, vid’,” projevila zájem.

“Ony nebudou nikdy hotové, to jsou podvodníci a každý nováček jim naletí,” spokojeně oznamovala Mary tu otřesnou pravdu Hansovi. Nejvíce ji štvalo, že jí to stálo tisícovku a Hanse jen stovku. Ještě k tomu necelou. Mladý, štíhlý a svalnatý chlapec na děvče vykulil své zelené oči. Jak mu to sluší, myslela si. Ty krásné vlasy, takové bych chtěla.

“To je v prdeli, jaký já jsem blbec,” řekl dívce česky.

“Co jsi říkal?” divila se. Hans jí však tu větu nepřeložil. Když nemá bydliště, nemá ani adresu a oni mu řekli, že mu album pošlou a neptali se, kde bydlí. On jim uvěřil a šel. Ještě se budu muset trochu učit, pomyslel si.

“Já jim to tam rozmlátím, hned se tam vydám,” slíbil dívce.

“To bych na tvém místě nedělala, protože oni tam již dávno nejsou. Vezmou ty světlomety a foťák a najmou si jiný pokoj. Stejně v něm nemají film,” moudře radila.

“Jaký film, kde?” nechápal rozčilený mladík.

“No nemají film v tom fotoaparátu,” objasnila.

“Myslíš, že jsou tak ozařeni? Že za ty prachy tam ani nemají film?” divil se.

“To je zcela jasné, to by byly zbytečné náklady, když máš firmu, tak musíš šetřit. Kde máš vlastně tu navštívenku od toho krajana?” vzpomněla si. Hans vytáhl kartičku a podal ji dívce. Chvilí si ji prohlížela a podávajíc ji chlapci zpět vysvětlovala:

“Old Las Vegas otvírali, zrovna když jsem přišla do města. Byla to velká sláva. Je to jediná herna, kde místní smějí hrát. Jak toho mohl ten tvůj krajana docílit, to nevím, musí to být pěkný frajer. Já bych za ním zašla, třeba bude mít pro tebe nějakou práci,” řekla a požádala o účet.

“Oni místní nesmí hrát ve zdejších hernách?” divil se Hans.

“Ne,” řekla stručně a spěchala k východu.

Právě byla doba, kdy v divadlech, která vlastnil každý hotel v Las Vegas, končí první představení. Ty napůl nahé tanečnice, co tam vystupují, vzbudí v mnohém muži touhu a ona vždy nějakého frajera chytí.

Veřejná prostituce je v Las Vegas zakázaná. Proto tu nenajdeš uličky, kde děvčata čekají na zákazník. V každé hotelové recepci si však děvče může pronajmout. Nesou vznešené jméno “hostesky”. To je však již vyšší stupínek tohoto řemesla. Mary musela ještě chodit po ulici a sama muže nenápadně oslovovat.

Tak se stalo, že Hans druhý den stál v hotelové hale herny Old Las Vegas. Dojel tam stopem. Pěkné děvče, co stálo za pultem recepce, zvedlo sluchátko telefonu a něco krátce řeklo. Pak již Hans za svými zády zaslechl tu bezpohlavní češtinu Paula Nowaka.

Bezpohlavní proto, že Češi po dlouhých letech v cizině ztratí ten báječný přízvuk Pražáků, Ostraváků, Plzeňáků. Jen Moraváci jsou tvrdohlaví. Ti svůj moravský přízvuk neztratí nikdy.

Romanova kariéra počala zcela nenápadně a náhodou. Dávno před Pražským jarem, před obchodem jménem Tuzex. Měl tenkrát na sobě vše z tohoto přepychového podniku, který sloužil jen vyvoleným. Těm, co měli bony.

Roman měl džíny, košili, koženou bundu a i boty z tohoto obchodu. Stál před výkladní skříní a díval se, co mají nového. Jakýsi mladík, přibližně jeho věku, ho oslovil lámanou němčinou. Přestože tuto řeč Roman neovládal, pochopil, že si mladík myslí, že je Němec, a chce vyměnit peníze. Valuty, bylo ono kouzelné slovo. Otočil se pln údivu a řekl:

“Vole, se mnou můžeš mluvit česky!” Mladík se s údivem díval na Romanovu garderobu a pravil:

“Jak jsem se takhle mohl splést, to je v prdeli.” To byl počátek kariéry Romana Větrovského. Pozval kluka na pivo a dlouho s ním hovořil o zákonech a pravidlech tohoto kšeftu.

Stali se partnery a ilegální výměna valut jim poskytovala dobrý výdělek.

To období před Pražským jarem roku 1967 bylo obdobím presidenta Novotného. Češi tenkrát spali spánkem šípkové Růženky a komunistická strana pěkně obalila princeznu trny šípku. Její spánek byl klidný a strana a vláda přestala být ostražitá. Že by mohl přijít nějaký princ a polibkem princeznu vzbudit, s tím nikdo nepočítal.

On však přišel. Jmenoval se Dubček a princeznu, v tomto případě český národ, polibkem probudil. Zapomněl ale odstranit trní, kterým byla pěkně zabalená, a jak se ta princezna, zase myslíme český národ, probudila a chtěla se protáhnout, pořádně se o trny podrápala.

Ten příběh známe. Trny byly tankové pásy všech spřátelených národů v čele se Sovětským svazem.

Roman Větrovský v té době měl již vše, co si mladý muž mohl přát. Byt, auto a v Jaltě, v hotelu na Václaváku, kurvu, co pro něj šlapala. Jmenovala se Jitka Pudilová a měla dvouletého chlapečka.

Roman se nechal zlákat větrem, co tehdy vál od Východu na Západ a bral s sebou spousty lidí, kteří opouštěli rodnou zem. Požádat o azyl v některé západní zemi nebyl tenkrát problém. Přesto chtěl mít Roman jistotu. Zaslechl totiž, že o rodiny s dětmi je obzvlášť dobře postaráno.

Bleskovým sňatkem si svou kurvu, Jitku Pudilovou, vzal za ženu a jejího syna prohlásil za svého.

Byl to dobrý tah.

Zabydlil se v Německé spolkové republice, v Mnichově, a pobíral od sociálního úřadu podporu na manželku, protože s tak malým děckem nemohla pracovat, pobíral podporu i na dítě a Jitku poslal šlapat. Emběčko, ve kterém na západ přijel, vyměnil za zánovní BMW a podnikal podle svého gusta. Tady byla svoboda!

Zapletl se do krádeží a přivydělával si drogami. Německá policie neměla pochopení pro chudého emigranta a Roman musel zemi v poslední chvíli opustit.

Jeho dobrou vlastností bylo, že se lehce a velice dobře učil řeči. On se vlastně neučil, šlo mu to samo od sebe. Tu pětku z ruštiny, kterou měl ve škole věčně, nechápal.

Když opustil Spolkovou republiku, uměl německy.

Ve Francii, kam přišel, se příběh opakoval. Ženu a dítě v Německu jaksí zapomněl. Francouzské sociální úřady nepracovaly tak spolehlivě jako německé, tak vzal kšeft, co byl dobře placen. Na zakázku někoho zavraždil. Protože toho člověka, jehož svíčku života sfoukl, neznal, nepocítil žádné emocionální vzrušení.

Ted' se již jmenoval Ron Windisch a zakázek měl dost. Když musel hledat záchranu u francouzské cizinecké legie, uměl již francouzsky.

Četa, do které se dostal, byli chlapi podobných osudů jako Roman sám. Byli to samí španělští dobrodruzi. Když ho konečně osud zavál až do Růžového květu, k Mastné bábě, mluvil plynule španělsky. Jeho pověst tam byla dříve, než on sám. Violetta Fioli takového chlapa potřebovala.

Roman se v té době jmenoval Roky Ventura. Všeobecně se mu říkalo Vítr.

Mastná bába se Romanovi líbila. Zběhl tedy z cizinecké legie a dostal se pod ochranu podsvětí, kterému Violetta Fioli vládla.

Mastná bába jela ve všem, co se nabízelo. Vraždy odmítala. To byly nebezpečné kšefty, kterým se bránila. Dlouho ji ale již trápilo, že zakázky, které často dostávala, musela odmítnout. Tady se nacházel potenciál, kde se daly vydělat peníze.

Musíme se trochu vžít do oné kulaté ženy, která svou spolehlivostí dokázala uspokojit mnoho lidí. Základem kšeftu je spolehlivost, to věděla. Byla proto toho názoru, že odmítnutý obchod je také obchod.

Každá odmítnutá vražda ji však mrzela. Dlouho si lámala hlavu, jak to vyřešit. Měla dost peněz a dost vlivných přátel, že je měla dobře uložené. Nešlo jí o peníze, ale to vzrušení vydělat nové, to bylo to, co ji lákalo.

O Roky Venturovi slyšela již v době, kdy působil ve Francii. Protože ovládal mnoho řečí a dokázal se proměnit v mžiku v jiného člověka, říkalo se mu Vítr. Jeho pravé jméno mělo s větrem něco společného, ale nikdo ho neznal. To jméno.

Takže, když jednoho dne otevřel dveře Růžového květu, nabídla mu hned spolupráci. Dohoda byla jednoduchá. Violetta již nemusela zájemce o vraždu na zakázku odmítnout, dávala doporučení. Za každý zprostředkovaný kšeft dostala provizi. Více se o Romana nestarala. Nevěděla, kde bydlí a nechtěla to vědět.

Vítr docházel jednou týdně do lokálu, vybral si vždy děvče, za které nemusel platit, a Violetta buď měla kšeft, který mu zprostředkovala, nebo jednoduše zase odešel.

Tentokrát to bylo jiné. Aby se dostala na bohatství, co zahálelo někde v Německu, musela Ventura pověřit sama.

Roky Ventura upozornil Mastnou bábu na to, že má Francii a Německo zakázané a že to tedy bude drahé. Violettě nešlo o peníze, ale o vzrušení. Byla však opatrná a nařídila mu, aby nejprve zjistil situaci a podrobnosti. Likvidaci osob chtěla dodatečně osobně schválit.

Roky Ventura nejprve zajel do Španělska na haciendu Gomeros. Za pomoci Pedra mu Antonio řekl vše, co věděl a co se zdálo Rokymu důležité.

Osud tomu ale chtěl, že právě v době, kdy nechala Julie detektivní kancelář, o které věděla, že je někde v Evropě, která však měla kanceláře ve všech zemích starého kontinentu, pátrat po rodině Schwarzových, pátral Ventura také.

Ruku na srdce, dovedete si představit dobrou a léta spolehlivou detektivní kancelář, která by nebyla úzce spjata s podsvětím? Zajisté ne.

Proto po informaci, která šla směrem do Kalifornie a obsahovala zprávu o zájmu Ventury, kterým rodinu Schwarzových obšťastnil, obdržela tato dobrá kancelář novou zakázku. Zjistit úmysl a pozadí činností, které Ventura vyvíjel.

Farma Maria toho pozdního jara roku 1997 slavila divnou oslavu. Divnou proto, že city obyvatel farmy byly takové spleť, jako pekařovy housky. Smích a pláč se neustále prolínal s radostí a smutkem. Vysvětlení bylo jednoduché: bratrům Fischerovým bylo dvacet čtyři let, byli po promoci, měli v kapsách smlouvy na dobře placená zaměstnání a odjížděli do New Jersey. Kufry již byly sbalené. V bytečku Julie také stála zavazadla. V kanceláři Marie ležely na stole tři letenky. Jedna do New Yorku, na jedno z newyorských letišť, další dvě také tam, ale s přestupem na letadlo do Evropy, do Madridu.

Tak se radost nad úspěchem bratrů mísila se smutkem z odjezdu.

V domku mezi mrakodrapy, kterými vedl koridor přistávajících letounů na letištní plochu San Diega, seděl John Gary. Přestože byl jeho psací stůl zcela obvyklým způsobem přeplněn různými spisy, našel muž ještě kousek místa pro nohy. Houpal se v křesle a v ruce držel letenky. Takovou věc držel prvně. Letenky opravňovaly toho muže, co se bál létat, k letu do Madridu. Přestupní stanice byla New York.

Johann tak dlouho muže přemlouval, až svolil. Bude doprovázet Julii a Johannese na daleké cestě. Julie, když jí Johann oznámil, že pana Garyho přemluvil, přihodila do příručního zavazadla balíček valia, prášků pro uklidnění.

Cesta byla do detailů plánovaná. Julie kde jakou maličkost, kde jaký spis, o kterém si myslela, že by se mohl hodit, deponovala na své adrese na internetu. V Madridu i ve Frankfurtu měli rezervované hotelové pokoje s počítači a s přístupy na mezinárodní datovou dálnici. Dvakrát a na různých místech se informovala, zda jejich mobilní telefony budou i v Evropě funkční.

“Nebojte se, madam,” ujistil ji zástupce společnosti, “v tomto směru je Evropa daleko před námi, my jsme ještě v mateřské školce.” To ji uklidnilo.

Johann se společnosti na chvíli vzdálil, ne však na dlouho. Našel totiž v počítači e-mail z Evropy a tak ho vytiskl a přinesl Julii. Ta po přečtení zneklidněla.

E-mail byl stručný. Popisoval osobu Roky Ventury a to, čím se živí, absolutní krach haciendy Gomeros a jistou, ještě ne zcela objasněnou spoluúčast Casablanky, přesněji Violetty Fioli. Dále pak nečekané úmrtí Karla Schwarze. Zemřel přirozenou smrtí.

Julie si našla rým na tuto zprávu. Antonio je na dně a potřebuje se dostat na majetek Josefy. Že se ani před vraždou nezastaví, o tom byla přesvědčena.

Letadla, co musela koridorem mrakodrapů přistávat na letištní plochu v San Diegu, byla oblíbenou podívanou Johna Garyho, to již známe. Zrovna tak obdivuhodný byl jejich start. Startovací dráha vedla k moři. Sotva se vzdušné koráby odlepily od horkého betonu, takřka si namočily podvozky ve slané vodě Pacifického oceánu. To byl však směr, kterým žádné letadlo nemělo v úmyslu letět. A tak se mašiny ještě v příkrém, namáhavém vzestupném letu obracely zpět k pevnině. Pohledem z terasy Garyho domku to vypadalo, jako by dlouhou chvíli zůstávaly stát ve vzduchu na místě. Na to se malý, starý muž s chlapeckou postavou nerad díval. Vždy trnul hrůzou.

Právě teď bylo letadlo letecké společnost Delta v tomto bodě. Jediný rozdíl byl, že se na to John Gary nedíval. Seděl v tom letadle a svíral ruce Julie na levé straně a Johannese na pravé.

Nestalo se nic zvláštního. Letadlo vyrovňalo let a nasměrovalo svůj směr k východu a zároveň lehce k severu. John Gary si oddechl. Po chvilce jeho tělem proběhl teplý proud uspokojení. On, který si myslel, že v životě nenasedne do těch obrů, co s lehkostí ptáků pluly vzduchem, prvně v životě letí. Letí, volný jako pták...

Madrid již několik dnů trpěl vedry. Bylo to ke konci jara 1997. Naštěstí letadlo z USA, které mělo na své palubě kromě jiných cestujících Julii, Johannese a Johna Garyho, přiletělo časně ráno a ve vzduchu byl ještě cítit noční chladný vzduch.

Už když letadlo dosáhlo evropské pevniny, začal mít Johannes zvláštní pocit. Dvacet čtyři let muselo uběhnout, aby se vrátil do té země, která mu dala život. Dlouhá léta si myslel a cítil, že je Američan. Ve skutečnosti byl po otci Němec a po matce Španěl. Ten pocit, který celý život znal, ten, co mu říkal, že má ještě jednoho bratra, považoval za jakousi roztržitost své duše. Nevěřil, že by to mohla být pravda. Pravda to však byla. Báł se svých citů, svých předtuch. V okamžiku, kdy zahlédl evropskou pevninu, se ho zmocnil strach, který stále sílil. Pojednou cítil přítomnost svého bratra Markuse a cítil, že je v nebezpečí. Jeho studovaný rozum mu říkal, že je to nesmysl. Jeho zkušenosti však šeptaly, že je to pravda. Bratr je v nebezpečí.

Sotva prošli celní kontrolou, nechali si ukázat půjčovnu vozů. Na pultě prosklené kanceláře stála rukou psaná cedulka "Señor Fischer". Muž, co se okamžitě objevil za pultem, požádal o kreditní kartu. Johannes sáhl automaticky do saka, aby žádané předložil. Gary mu v tom zabránil. Podal muži svoji, American Express. Obdrželi klíče a byli zavedeni k vozu.

Zcela nový vůz značky Seat se leskl ve slunci. Do zadní části prostorného vozu naskládali zavazadla a Johannes usedl za volant. Vůz měl neobvykle tvrdá sedadla a posilovač řízení, neustále dávající řidiči dobrý pocit spjatosti s vozovkou, v každé rychlosti. V zatáčce, kterou musel Johannes nečekaně zvládnout a do které, myslel při tom na svůj americký vůz, vjel dost rychle, se tento Evropan zachoval zcela klidně a suverénně. Johannes ve voze takových jízdních vlastností ještě neseděl. Tvrdá sedadla se projevila jako velice pohodlná a pevně držela cestující ve svých čalouněních.

To byla další věc, co Johannese přiváděla k úžasu. To první, co ho zarazilo, byly budovy. Jedno, jak velké a k jakému účelu byly stavěné, všechny byly kamenné. A staré. Ty zde již stály za doby Kolumba a ti lidé, kteří se jejich nesmyslně úzkými uličkami prodírali, si toho vůbec nevšimli. Copak nechápali jejich neskutečně vysokou historickou hodnotu?

Nechápali.

Johannes totiž neměl zdání, že to, co se mu při vstupu na evropskou pevninu honilo hlavou, cítí každý Američan, když je tu prvně.

Město se probouzelo a s ním i ranní provoz. Zcela snadno však našli výpadovku číslo 1, která je vedla do hor, k vesničce San Sebastian de los Reyes. Prudké stoupání zvládal vůz s naprostou sebejistotou svého silného motoru.

Johannes si uvědomil, že se nachází tam, kde moudrost lidstva měla svou kolébku: v Evropě!

"Proč jsi nechtěl, abych předložil v půjčovně mou kreditní kartu, Johne?" zeptal se Johannes.

"Protože se jmenuješ Fischer. Ten muž, co vás prodal, znal jméno tvých rodičů. Jen tak, pro jistotu," odpověděl Gary a díval se dále po kraji.

Silnice se prodírala údolními a někdy řídnější porost, který se málokdy naskytl, nechal pohledět do hlubin, kterými před chvílí projížděli. Na tolik zeleně a stromů nebyly oči, navyklé na strohost mexického pohraničí, zvyklé.

Přesně u vjezdu do královské vesničky odbočovala cesta vlevo, která vedla k haciendě Gomeros. Tam chtěli zavést Johna Garyho a hned se vrátit do vsi na náměstí. Julie si přála mluvit s Pedrem. Nesměl o tom vědět Antonio. Sraz měli u Manuela na náměstí.

Vesnička San Sebastian de los Reyes byla tak půvabná a krásná svým vzhledem, že již od pradávna lákala turisty. Obyvatelé byli starousedlíci, vinaři a sedláci, vesměs lidé, kteří i v době největší bídy neprodají ani kousek půdy. Pozemky byly spjaty s jejich rodem, byly neprodejně. Kraj byl ostatně tak kopcovitý a k výstavbě turistických hotelů nevhodný. Proto si zachovala vesnice svůj prostý půvab až do dnešních dnů. Zvědavci z celého světa tady denně nacházeli kraj, ve kterém se zastavil čas. Denně přijížděly na náměstí vozy a i autobusy a nezbuzovaly pozornost. Kostel s farností byl postavený v gotickém slohu a byl unikátní památkou. Přestože vesnice byla v jakémsi kuželovitém údolí, chrám boží stál na skále, která se tyčila uprostřed domků neobvyklé svéráznosti a malebnosti. Náměstí, jež bylo nejnižším bodem tohoto údolí, bylo mírně zvednuté ke schodům, co vedly ke kostelu. Kavárna u Manuela se dívala na tu nádheru, stojíc na druhé straně náměstí.

Julie již nebyla ta mladá dívka, jakou byla dříve, když žila na haciendě Gomeros. Dnes působila dojmem bohaté dámy ze společnosti. Nemusela se obávat, že by ji někdo poznal, a proto se se samozřejmostí všech návštěvníků usadila v kavárně u Pabuena a nechala si od galantního Johannese za zády přisunout židli. Objednali si café con leche.

Café con leche je silná káva, dolitá horkým mlékem, a podává se ve vysokých sklenicích. Většina tohoto nápoje se skládá právě z mléka, proto má barvu soli a pepře. K překvapení Julie objednal Johannes nápoje ve španělštině a rozhovor u stolu počal vésti také touto řečí.

Nedávala najevo údiv, jednoduše mluvila také španělsky.

Lidé, kteří mluví dvěma i více jazyky tak dokonale jako svou mateřštinou, často ani nepoznají, že jazyky zaměnili. Stává se, že k rozmluvě použijí dvou jazyků, aniž by to postřehli.

Ten chlapec, Johannes, dnes již muž, zaslechl tuto krásnou zpěvnou řeč už jako novorozeně. Jeho výslovnost byla krásná, čistá. Mateřský cit, který k němu Julie cítila, ji naplnil hrdostí. Znenadání oslovil hostinského:

“Promiňte mi tu zvědavost, señore, ale tady u vás je tak krásně, jak je možné, že tu není žádný turismus?”

“Kampak byste ho postavil, señore? Na těch skalách to nejde a ten zbytek pozemků je v privátních rukou.” Pabueno neměl zrovna nic na práci, tak brzo dopoledne k němu nechodilo mnoho lidí. Měl potřebu si povídat a ta elegantní dáma se synem se mu líbila. Proto pokračoval:

“Nedávno tu musel jeden starousedlík prodat pozemek, to byl hrozný skandál. Každý tu má kousek půdy a vinice, zanesené v pozemkové knize, ve skutečnosti tu patří vše všem. Kdyby tu někdo něco prodal, mohl by se hned odstěhovat. Ostatně se Antonio od té doby tady neukázal.”

“Antonio? Kdo je to?”

“To je právě ten, co tu něco prodal. Proto se tu neukázal.”

“Neukázal? Vy jste ho dříve znal?” divil se Johannes.

“Ne, ještě jsem ho neviděl. Do kostela nikdy nechodil, ale já bych mu stejně nic nenalil,” rozhodně prohlásil hostinský.

“To muselo být neštěstí, ví se, proč musel prodat?” vložila se do hovoru Julie.

“Pro nemorální život, i když Rodríguez tvrdí, že je to normální.”

“Asi byl nevěrný ženě a tady je to moc malá obec na takový skandál,” domníval se Johannes.

“Kdepak, ženatý nikdy nebyl, ale má rád chlapce a to je drahé,” jednoduše objasnil Pabueno. To bylo pro Julii překvapením. Pochopila Johannesův úmysl. Zapředením hovoru s hostinským se něco dozvěděť. Chtěla ho podpořit, ale divadlo, které se počalo na tomto romantickém náměstí hrát, jí v tom zabránilo.

Nejprve přijel starý, omlácený vůz, ze kterého vystoupil Pedro a sedl si k baru. Na lidi u stolu se nedíval. V zápětí přišel John Gary, sedl si a vyprávěl o krásách kostela, kde se byl podívat. Pro věrohodnost své povídky směrem od kostela i přišel. Objednal všem pití a po chvíli poslal Pabuena s nápojem i k domorodci, co seděl sám u baru. Pedro přišel cizincům poděkovat a nabídnuté místo u stolu přijal. Tak se stalo, že po dvaceti čtyřech letech seděla Julie naproti Pedrovi. Oba se poznali.

Pedrovy černé kudrnaté vlasy zešedly a zuby ještě více prořídly. Celkově působil zanedbaným dojmem. Jeho košili ani jiné oblečení neprala žena. Páska přes oko, které ztratil, byla mastná a dávno bylo zapotřebí koupit novou. Jestliže tenkrát v Granadě, když ještě byli mladí, prozrazovalo jejich vzezření, že jsou z jedné stáje, ze stáje služebnictva, ležely mezi nimi dnes světy. Sebedůvěra Julie zdůrazňovala ještě více nejistotu Pedra. Julie se usmála a oslovila ho:

“Víš, proč jsme tady, Pedro?”

“Nevím, ale mohu si to domyslet,” sklopil jedno oko muž. “Já neměl odvahu, byl jsem tenkrát až u brány domu a chtěl jsem Markuse odevzdat, ale Schwarzovi nebyli doma...”

“Já vím, Pedro, ale Josefa později Markuse adoptovala, aniž by věděla, že je to její syn.” Pak se otočila k Johannesovi a řekla:

“Toto je jeden z jeho bratrů.” Pedro nevěřicně hleděl na mladého muže:

“To jsou již tak velcí, byla to batolátka. Já jsem se cestou do Německa tak zakoukal do malého Markuse, že bych si ho nejraději nechal. Schwarzovi byli ve Francii, ani jsem tenkrát nemusel jezdit tak daleko, ale již jsem na zpáteční cestu s dítětem neměl sílu,” obviňoval se tiše. Johannes pozoroval muže, který celému jejich utrpení mohl zabránit. Poznal ale jeho zbabělost a bylo mu ho najednou líto. Nic neříkal.

Pedro mluvil dále:

“O mnoho let později jsem musel znovu do Německa, byl jsem pověřen Markuse zabít. Antonio mi dal takového rváče jako doprovod, protože věděl, že já bych to neudělal. Ale nějakým zázrakem jsme dostali někoho jiného. Podle znamínka, co jsi dětem nechala udělat, jsem poznal, že to byl někdo jiný... Julie, ty jsi tenkrát měla pravdu. Já neměl tušení, že ženy dokážou být tak moudré...”

“Pedro, nech být, co bylo. Antonio má něco zlého v úmyslu a my tomu chceme zabránit. Já se tě zeptám jen jednou. Chceš své hříchy minulosti napravit? Chceš nám pomoci? Budeš stát na naší straně?”

Pedro pomyslel na ty krivdy, co mu Antonio za ta dlouhá léta nadělal, na to, jak ho zneužíval duševně i tělesně, a dlouho se nerozmýšlel. Náměstím se rozlehl štěkot malého černého pejska, co rovnou přiběhl k Pedrovi a vděčně mu olizoval ruku. Pak řekl:

“Chci. Pod jednou podmínkou!”

“Jaká je tvá podmínka?” zeptala se Julie.

“Že se již na haciendu Gomeros nemusím vrátit a že si mohu vzít Dijona s sebou.”

“Kdo to je?” divila se žena. Pedro hladil pejška a kývl na něj hlavou.

“Tady ten pejsek.”

Společnost tedy zaplatila, Pedro a Dijon přisedli do seatu a vůz se rozjel zpět do Madridu. Pabueno se díval do ruky, protože mu Pedro, když odcházel, něco vložil do dlaně. Byly to klíče od vozu. Dlouho se za odjíždějícími díval. Měl Pedra rád a tušil jeho těžký úděl, i když si Pedro nikdy nestěžoval.

Cestou se chvilku Julie, chvilku John Gary vypytaali Pedra na různé podrobnosti. Jediné, co ještě neznali, byla návštěva Roky Ventury na haciendě. Podle domněnky Pedra to byl vrah, a protože se zajímal o rodinu Schwarzových z Frankfurtu, neznamenalo to nic dobrého.

Gary to věděl nejlépe.

Když dorazili do hotelu nedaleko letiště v Madridu, již je silně zmáhala únava způsobená časovým rozdílem mezi Evropou a Amerikou. Letěli proti času a to lidský organismus mnohem hůře snáší, než když se letí na západ. Rozhodli se, že si odpočinou. Pedro unaven nebyl, dostal od Julie peníze s prosbou, aby se zcela nově oblékl, zašel k holiči a nešetřil.

Protože ani nepil ani nekouřil, tak nebylo opravdu nic, za co by peníze jinak utratil. Jeden přepych si přesto dovolil. Když byl zcela nově vybaven a ostatní zakoupené věci měl uskladněné v nové tašce, zašel do první restaurace, kterou míjel, a pořádně se najedl. I Dijon si pochutnal. A dostal nový obojek a řemínek, co se sám navíjel.

Ta krásná žena stála němá děsem, který zachvátil její tělo. Karel byl mrtev. Bez jakýchkoliv příznaků a varování se zhroutil a lékař, který rychle přijel, mohl již jen konstatovat jeho smrt. Tu těžkou chvílí a ty mnohé po tom by asi nepřežila, kdyby nebylo jejího adoptovaného syna Markuse. Vlastní syn by se o ni nemohl starat tak něžně a citlivě jako Markus.

Josefa byla mladě vypadající žena. Bylo jí teprve 53 let a již byla vdovou. Karel nebyl také ještě stár a tak brzkou smrt si nezasloužil. Zemřel ve věku 57 let.

Za svého života dokázal továrnu na výrobu léků, která byla již generace v rodinném vlastnictví, pozdvihnout na jednu z nejlepších. Měl výzkum, laboratoře, balírny a distribuci. Tenkrát, to ještě Josefu neznal, výhodně prodal pozemky a dům ve Frankfurtu a usídlil se v Taunusu, což bylo lesnaté pohoří nad městem.

Pozemky byly ve městě mnohem dražší než na venkově, a tak si mohl dovolit vybudovat nové továrny. Dřívější letní sídlo rodiny v Usingen se stalo jejich bydlištěm. Karel měl štěstí, že se setkal s chytrými lidmi. Našel dobré chemiky a hospodáře, které jednoduše podílel na zisku a tím zajistil dobrý chod firmy. Jmenoval správnou radu a jejich práci jen kontroloval.

Jediný mráček na nebi jeho podnikání byl Antonio, nevlastní bratr Josefy. Dokázal však včas tuto zátěž firmy odhodit.

Když si žena umanula adoptovat toho chlapce, Markuse, byl z počátku nedůvěřivý, pak si však hoča oblíbil. Byl rád, že mohl práci pokolení Schwarzů předat synovi. Markus byl chytrý a tak již rok před Karlovou smrtí dokázal otce ve firmě zastoupit. Naopak, jeho nové nápady přinesly nový vítr a prospěch, který byl korunován ještě větším ziskem.

Nebyla zcela zanedbatelná skutečnost, že Markus byl skromný a u všech lidí oblíbený. Jako by to byl vlastní syn Josefy, ta podoba povahy se nedala přehlédnout, myslíval si Karel. Markus se i jinak podobal svým adoptivním rodičům, zcela neuvěřitelným, záhadným způsobem. Jako by otci z oka vypadl. Poslední dobou Karel do továrny nedojížděl, Markus mu večer co večer podával informace.

Oblíbenost Karla Schwarze byla neuvěřitelná. Na pohřeb se dostavilo přes 200 lidí. Byli to lidé z hospodářství země, zástupci četných bank, politici a prostí lidé z celého kraje. Samozřejmě i zaměstnanci továrny.

Markus stál v těžké situaci po boku Josefy. Josefa si uvědomila to štěstí, které jí tento chlapec poskytl. Obstaral vše, co bylo potřeba zařídit kolem pohřbu, a dokázal se postarat i o běh továrny. Mohla se v klidu oddat truchlení.

Když Karel, ještě za mlada, prodal majetek ve Frankfurtu a koupil pozemky v Taunusu, postavil jakýsi domek u brány prostoru pro budoucí továrnu. Ten domek byl jeho dlouholeté bydliště, tady mohl ve dne v noci pohodlně kontrolovat budování hal a i jiných objektů. Byl tu i policejně hlášen. Teprve když se oženil, opravil staré sídlo v Usingen, které bylo vzdáleno skoro 50 kilometrů od továrny, ukryto hluboko v lesích... Nikdo si však nevzpomněl, že by nové bydliště měl ohlásit.

A tak onen domek, který dávno sloužil jako kanceláře, zůstal nadále rodinnou adresou. To je skutečnost pro náš příběh důležitá.

Paul Nowak byl opravdu rád, že jeho krajan, kterého poznal v herně, přišel. Neměl štěstí, žádný z mladých mužů, co se na inzerát na místo nového barmana hlásili, se mu nelíbil.

Las Vegas bylo velké divadlo. Lidé, kteří tu pracovali a přicházeli do styku se zákazníky, museli být mladí, hezcí a pracovití. Staří a oškliví mohli pracovat jen v zákulisí. Nebo mohli být ředitelé, majitelé, bankéři. U těch již krása nehrála roli. První dojem, který zákazník získal při vstupu do herny, byl důležitý.

“Myslel jsem, že udělám kariéru u hrců, pak u filmu, ale jaksi to nevyšlo,” hlásil Hans bezprostředně po pozdravu. Nowak se díval na hezkého chlapce se zalíbením a veda ho do své kanceláře, myslel na barmana, který mu chyběl.

Kancelář byla velká a její okna se dívala do nevadské pouště. Nedaleký hřeben hor však bránil pohledu, aby se mohl rozběhnout do jejích dálek.

Prosklená stěna dělila velkou místnost na dvě velké části. Zařízení obou částí bylo stejné: hřmotné psací stoly, za kterými stála ředitelská křesla. Ještě jeden stůl s počítačem a ostrůvek s květinami. Vestavěné skříně byly ze stejného dřeva jako stoly.

Kdyby na místě skleněné stěny bylo obrovské zrcadlo, pohled by se nezměnil. Před stoly stála vždy dvě křesílka. Nenápadné držadlo v jednom místě skleněné stěny prozrazovalo dveře bez rámu, kterými se dalo projít do vedlejší kanceláře. Držadlo byla jakási mosazná otáčecí koule, která nahrazovala kliku. Klasická klika, jakou znají Evropané, se ve Státech nenajde.

Muži se usadili u stolu. Nowak zaujal místo v ředitelském křesle a Hans v křesílku před stolem. Mladík se rozhlédl:

“To tu máte dva ředitele, nebo to máš na střídání? V tom případě bych tam dal alespoň jiný koberec, pro změnu,” prohlásil a Nowak se musel usmát.

“Ne, toto je moje kancelář a ta vedle je majitele.”

“Aha,” uspokojil se s vysvětlením. “Také si to mohl majitel lépe vyzdobit,” dodal ještě, aby mohl téma uzavřít.

Ten moderní styl jednoduché prázdnoty se mu nezamlouval. Nowak stále nic neříkal, ten prostý pochod mladíkových myšlenek se mu líbil.

“On má volno, nebo zaspal?” chtěl vědět Hans.

“Koho myslíš?” nechápal starší muž.

“No toho majitele. U nás se flákali jen ředitelé a majitelé neexistovali, tak nemám zdání, jak se mají chovat.”

“Ti se chovají, jak se jim zachce, o obchod se jim starají ředitelé,” poučil Nowak.

“Nerozkradou jim to? Ti ředitelé,” dodal k otázce Hans.

“To víš, že někdy také kradou, to záleží na tom, jak si to zařídí.”

“To se nedivím, když nechodí včas do práce. To máš ale Pavle dobrý, to si něco bokem zaliješ, musíš ale opatrně, můj táta si vše psal. Aby neztratil přehled.”

“Co dělal tvůj táta?” chtěl vědět Nowak, protože se debata počala blížit k jádru jeho momentálních starostí.

“Oni měli vždy hospody. S maminkou. Když se blížilo k inventuře, dali výpověď a vzali si jinou, takže my děti jsme chodili pokaždé do jiné školy. Jako světský.”

“Světský?” divil se muž sedící za stolem.

“To jsou lidi od kolotočů. Tady ve městě je jich plno.”

“Myslíš tady v Las Vegas?”

“No jasně, k nám když přijel kolotoč, tak to vypadalo jako u vás, jenomže to nebylo tak velké. Ale ti světský, to jsou dobří lidi. Jeden můj kámoš je také od kolotočů.”

Paul Nowak se zamyslel a hluboko ve svých vzpomínkách skutečně našel ozářenou střelnici a kolotoč, který byl teprve po setmění hezký. To již ale musel mazat domů. Ten mladík popsal Las Vegas zcela svérázným způsobem, ale měl pravdu. Město bylo věčným kolotočem, poutí pro dospělé.

“Co jsi dělal ty?”

“Myslíš mně? Kdy jako?” přesně chtěl vědět Hans.

“Když jsi táhnul s rodiči těmi hospodami, jako světský.”

“To mi ani neříkej, v takové hospodě je práce, to je pořád co dělat. Když jsem zrovna nemyl nádobí, tak jsem zatápel v kamnech a někdy jsem i strejcům směl donést pivo. To ale maminka neměla ráda. Já jo! Dostal jsem vždy bůra. To je pět korun,” dodal, aby se tlustých za stolem zase nemusel ptát.

“A od té doby, co již nejsi u rodičů?”

“Myslíš u skopčáků v Německu?”

“Třeba.”

“Nejdřív jsem byl dítě v děcáku, pak jsem byl u sedláků a musel pomáhat na poli a chodíval jsem točit pivo, abych si přivydělal,” stručně popsal svůj život v emigraci.

“Takže ty jsi, dalo by se říci, od fochu,” uspokojil se Nowak.

“No, to by se dalo říci. Hele, já tě nebudu zdržovat, abys neměl průšvih, kdyby náhodou přišel ten pan majitel a tak zase půjdu,” měl se k odchodu Hans.

“Počkej ještě, on tak často nechodí. Vyprávěj mi, co jsi včera dělal,” bránil mu v odchodu. Hans se zase pohodlně usadil. Přestože seděl v křesílku, na jeho plochem břichu se neudělal sebemenší špíček. Nowak, jehož břicho viselo až ke kolenům, si nad touto skutečností povzdechl.

“Včera jsem měl smůlu. Kdybych býval měl tisíc dolarů, již bych je utratil. Takhle mne to stálo jen tu stovku, co jsem měl od tebe. No vidíš, ani jsem ti nepoděkoval. Příště to ale nedělej, máš rodinu a psa, co musí do salónu, zkrátka máš také své výdaje. To bys za chvíli přišel na mizinu, každého přivandrovalce podporovat nemůžeš!” rozčílil se. Nowak se již hlasitě rozesmál.

“Jak se ti to stalo?”

Hans mu vyprávěl příběh s uměleckým albem. Pak dodal:

“Mary mi pak řekla, že to jsou podvodníci. Nejvíce ji štvalo, že ji to tu tisícovku stálo, to jsem na ní viděl.”

“Mary je ta, co tě naštvala?”

“Jo, ta padlá na hlavu.”

“Ty jsi ji zase potkal?” divil se starší muž.

“Jo,” stručně řekl Hans. Nowak zvedl telefon a podal jakési instrukce, Hans ho zrovna neposlouchal, přemýšlel, jestli chytne stopa, až se bude vracet zpět do města. Taky nemusel mít tu hernu tak daleko, myslel si. Dveře kanceláře se otevřely a pohledná dívka postavila na okraj zcela prázdného psacího stolu podnos plný jídla. Na okraj, co byl blíže k Hansovi. Na plastické prostírání, které před něj položila, postavila talíř s příborem, konvici kávy a hrníček. Naplnila ho vonícím nápojem. Pak odešla.

Na podnosu se nacházela americká snídaně, brambory, vejce se špekem a nějaké buřtíčky.

“Tobě nic nedala,” divil se Hans.

“Ne, já držím dietu,” odpověděl.

“Dietu? Na tu bych se vybodl, když máš hlad, tak se najez. Co ty víš, kdy zase něco seženeš,” pustil se s chutí do jídla mladík a přemýšlel o tom, že ten Nowak má asi vždy něco k jídlu, jinak by nebyl tak tlustý. Mít něco k jídlu a nechtít jíst, musí být horší, než mít hlad a nic nemít. Hans si vzal k jídlu vidličku a nůž a zcela normálně jedl. Nowak ten způsob stolování již zapomněl a tak se díval. Američané používají nože k jídlu jen zpočátku, aby si celý pokrm na talíři rozkrájeli na malé kousky. Pak nůž odloží, vidličku dají do druhé ruky a jedí.

“Ty máš hlad, vid'... pojď, já ti něco dám, je toho tady dost,” přerušil Nowakovy úvahy o stolování Hans. Ta prostá dobrosrdečnost mladého muže vyvolala zase úsměv na Nowakově tváři.

“Poslyš, Honzo, měl bych pro tebe job. Chybí mi tu barman a ty by ses mi líbil. Co tomu říkáš?” Hans se zamyslel.

“To by bylo dobré, škoda...” kousal zrovna chřupavý špek Hans.

“Škoda? Co tím myslíš?” divil se ředitel herny.

“Škoda, že nemám žádné oblečení, jinak bych to vzal,” vysvětlil.

“Ty nemáš žádné oblečení?” jen tak na oko se divil starší. “A kdybich tě oblékl?” dodal.

Hans k té nabídce musel odložit příbor. Vykulil své zelené oči a dlouhé, vlnité vlasy jediným hmatem odstranil z čela.

“To bys udělal?”

Roky Ventura projel celým Španělskem, cestou, kterou jsme poznali, když Pedro vezl Markuse do Německa. Na francouzské hranici, kousek před ní, přibrál mladé stopaře. Páreček. Byli to ti lidé, co poznávají cizí země stopem. Když si mladík chtěl sednout vedle něho, vynadal mu, že tak se nechová gentleman, aby dopředu pustil dámu.

Muž, vedle něhož sedí žena, a vzadu sedí ještě nějaký rodinný příslušník, to je dobrá sestava, když potřebuješ nenápadně přejet státní hranici. To měl Ventura, Roman Větrovský, okoukané, ještě když jezdil z Prahy do Německé spolkové republiky pro boty a záclony.

Přestože zažil horkou chvíli, projel hranicí bez kontroly. Byl ve Francii, v zemi, kde se nesměl oficiálně ukázat, aniž by necestoval do basy.

Jeho postavení v Německu bylo stejné. Uvažoval, zda by ten kšeft neměl nechat. Peníze ho ani tak nelákaly, jako ta hospoda v Mnichově a ty opilé české kecy, na které se těšil. Když již pro své potěšení musel

podstoupit riziko zatčení, ať mu to alespoň něco vynese. Když projížděl kolem San Tropez, chtěli mladí vystoupit a tak jel zase sám.

Ventura jel ve voze se španělskou poznávací značkou, mluvil španělsky, ale o kvalitě falešného, zrovna tak španělského pasu nebyl moc přesvědčen. Když dojel do Mulhouse, francouzského města na hranicích Spolkové republiky, zaparkoval vůz u obrovského nákupního centra a v půjčovně si vypůjčil nějaké americké fáro. Jednak proto, aby ohromil kumpány v hospodě, a jednak proto, že francouzský pas, který měl v kapse, byl pravý. Na fotce tohoto pasu byl holohlavý, a tak se v hotelu, kde přenocoval, oholil.

Ventura byl frajírek, straka ověšená zlatem. Obrovský prsten se mu třpytil na prsteníčku pravé ruky. Když se blížil k hranicím Německa, nasadil si na nos brýle s tlustými skly, které neměly dioptrie. Na sedadle pro spolujezdce otevřel aktovku s nějakými prospekty a v ruce držel mobilní telefon a uštvane francouzsky konverzoval s nezapnutým přístrojem. Když ho německý celník kontroloval, podal mu pas, aniž by si ho všiml a zvýšil hlas do telefonu. Prohlásil, aby si pán nedělal starosti, půjčka byla již povolena a oni zítra počnou s výstavbou jeho domu. Celník zakroutil hlavou nad stresem zpoceným obchodníkem a byl rád, že má tady na hranicích poměrně klidné zaměstnání. Venturu odmávl.

Roman Větrovský byl ve Spolkové republice Německo. Bavorské pivo, co se točilo do půllitrů, ho táhlo směrem k východu.

Když již jel po Mittlere Ringu a míjel Olympijský stadión v Mnichově, skoro tu chuť a vůni toho zlatého moku cítil na jazyku. Bylo již dost pozdě večer a Zlatá Praha měla otevřeno a byla plná.

Zlatá Praha byla hospoda, jejíž sláva od doby pádu komunistů pominula. Tenkrát, za totality, to byla centrála všech Čechů, žijících v exilu v okolí Mnichova.

Dnes již krajané zajížděli třeba do Domažlic na pivo, ale většina jich již tolik nechlastala. Stavěli si teď doma v Čechách chalupy a tak se zabývali pašováním těles ústředního topení. Jisté stavebniny byly nadále v Německé spolkové republice levnější.

Ten večer se pořádaly vepřové hody a tak bylo neobyčejně plno.

Když Ventura vstoupil do hospody, první, koho spatřil, byla Jitka Pudilová. Za ta léta, co ji Roman neviděl, se z ní stala stará ženská. Své manýry kurvy z Jalty však neodložila. Jak spatřila Romana Větrovského, otočila se k výčepnímu, takže jí její krátká sukně ještě více povylezla a ještě lépe odhalila její tlustá stehna:

“Venco, vole, nalej ty bavorský chcanky, Kudla přišel. Ale pro celou hospodu...” a šla k Romanovi. Její tlusté kotníky buď neunesly její váhu a nebo se jí zvirtly, jednoduše místo aby padla přichozímu do náruče, přistála na podlaze. Ventura ji zvedal a ona ke své objednávkce dodala:

“Von to frajer zaplatí...”

Kudla platil a byl středem pozornosti, občas vycházel před hospodu a ukazoval fáro. Nálada se lepšila od sudu k sudu, co Venca musel narážet, a záchody smrděly zcela po českém způsobu. Pivem, slivovicí a česnekem. Jitnice byly dobře kořeněné.

Pokud Roman žil ještě v Německu, tak se mu Kudla neříkalo. Tuto přezdívku si vysloužil až po přesunutí z Francie do Legie. Nad tou přezdívkou se nepozastavoval, byl hrdý.

Ráno se probudil v posteli nějaké štíhlé blondýnky s divným přízvukem. Něco ho šimralo do nosu. Neustále. Když se konečně probral a zjistil, co ho to lechtá, odhodil tu věc na zem. Byly to dámské kalhotky.

“Ty si vřavel, že ti voní,” zaslechl onen přízvuk.

“To sem byl vožralej,” objasnil a počal hledat koupelnu.

“Čo hľadáš” zase zaslechl tu divnou řeč.

“Hladám, hladám, co bych hledal – hajzl,” vysvětlil.

“To budeš musieť počkat’, tam je Božka, tej to trvá.”

“To se mám pochcat?”

“Tuto máš umyvadlo,” řekla blondýnka a ukázala do kuchyňského kouta.

Když se dal Roman Větrovský, alias Roky Ventura, alias Kudla, do pořádku, sedl do fára a vyrazil do Frankfurtu.

Dálnice se ztrácela v přivalech deště, který vytrvale po celou cestu bičoval skla vozu. Venturu bolela hlava a toužil po čisté posteli a marockém slunci. Na vlnách rádia Antena Bayern hlásili, že prezident nejvyššího soudu v Hesensku za jediné dobrozdání zkasíroval 1,3 milionu marek. Teď úřady zkoumají, jestli nebyl zkorumpovaný. Jmenoval se Heinrichs. To byl frajer, pomyslel si Ventura.

Když se skupinka z Kalifornie prospala, rozhodila již noc nad Madridem svůj hvězdnatý plášť.

Budovy sálaly ještě horko dne ze svých zdí, ale vzduch byl příjemně chladný.

Pedro si hrál s Dijonem. Byl zcela jiný člověk. Ostříhaný, oholený a čistě oblečený. Nesmrđěl. Julie seděla u počítače a John Gary telefonoval. Johannes stál na balkoně a vdechoval do sebe vůně Evropy. Pozoroval přistávající letadla. Jaká to byla hříčka osudu, že zrovna on vyrůstal v Americe a Markus zde?

Najednou všichni zpozorněli, protože Gary zvýšil do telefonu hlas:

“Říkám vám, madam, že jste zasáhla do záležitostí kartelu, ano, dovoluji si říci, že jste ohrozila jeho zájmy. Okamžitě odvolejte vašeho muže.” Gary chvíli poslouchal a pak zase řekl:

“Nejlepší bude, když vás zítra navštívím. Letadla z Jižní Ameriky do Casablanky letí jen pár hodin. Jestliže tuto záležitost nevyřešíme, zajistí vám moji zákazníci bolestný a dlouhý konec.” Praštil energicky sluchátkem do vidlice barokního telefonu. Společnost byla napjatá, jen Julie se zeptala”

“Kdo to byl?”

“Mastná bába, Violetta Fioli,” odpověděl.

“Mastná bába, ona ještě žije?” divila se Julie.

John Gary, když se nabažil letu a hlavně té skutečnosti, že ON sám letí, počal pracovat. Nechal si od Julie vyprávět všechny podrobnosti, co kdysi v Evropě zažila. Jeho mozek pracoval jako počítač s instalovaným programem špionážního odboje. Znal navíc Andrzeje Rolacka a věděl, jak se chová, jak vystupuje a mluví.

Nahnal Mastné bábě strach. Ona si dobře pamatovala na ten dobrý kšeft s děvčaty, který uzavřela před 24 lety pro jihoamerický kartel. Od té doby již onoho muže nespátřila, jen po té Julii se před léty někdo ptal. Potíž byla, že neměla spojení s Roky Venturou. On sám se musí ohlásit. Ještě štěstí, že mu likvidaci osob zakázala.

Gary se rozhodl, že nastoupí na první letadlo, co poletí ráno do Casablanky, a navštíví Růžový květ.

Julie se starala o onu detektivní kancelář, co kdysi pracovala pro Olafa, a která pro ni našla adresu rodiny Schwarzových.

Ve starých útech, které byly uloženy ve schránce, kterou před odjezdem deponovala na internetu, našla telefonní číslo. Bylo to číslo centrály ve Frankfurtu. Kancelář, s kterou se tedy spojila, nezhálela. Znali již jméno najatého vraha. Jmenoval se Roky Ventura. Bližšího však ještě nic nevěděli. Julie byla požádána, aby se za hodinku zase ozvala, že se šéf sám o věc zajímá a právě hledá v centrálním počítači firmy.

Jak Ventura vypadal, to však věděl jen Pedro.

Samozřejmě se Gary zajímal o to, co se Ventura na haciendě Gomeros dozvěděl, ale Pedro žádné podstatné informace nevěděl a tu cestu do vily nad jezerem hluboko v lesích neprozradil. Nepřišla na to řeč, ani na haciendě Gomeros, ani zde v Madridu.

Naproti Eschenheimer Turm ve Frankfurtu, v Německu, stála nenápadná rohová budova. Byla ze tří stran obchváčena ulicemi se silným provozem. Chodníky tu byly zcela úzké, padly za obět' tak zvané individuální dopravě, která v bankovním srdci Evropy byla značná.

Eschenheimer Turm byla věž, dobře udržovaná památka ještě z doby, kdy byl ve staré radnici, zvané Römer, korunován Václav IV. na římského krále.

Na budově byla již léta stále stejná světelná reklama: Detektiv Tudor. Za tímto poněkud směšným názvem se skrývala obrovská organizace. Její kanceláře se nacházely ve všech velkých evropských městech. Centrála i se svým obrovským počítačem se nacházela právě v této budově.

Herr Richard Junke probíral poštu a našel dotaz starého zákazníka. Byl označen značkou VIP a pak ještě OK. Ta první značka říkala, že jde o důležité zákazníky a o rychlé vyřízení, ta druhá oznamovala, že se jedná o dobře platící klientelu. Jednalo se o zjištění, kdo je Roky Ventura, popřípadě jak vypadá.

Richard Junke, který se správně jmenoval von Junke, což značilo, že jeho kolébka stála v domě nějakého šlechtického rodu, o to “von” nestál. Byl to syn zakladatele firmy.

Centrální počítač Roky Venturu znal z doby, kdy byl hledán ve Francii. Pak se muž ztratil a nebylo jiných údajů.

Herr Junke se počal zabývat jeho jménem. Ventura znamenalo ve španělštině vítr, odvodil si tedy německé slovo: Wind.

Počítači bylo však neznámé. Zkusil to tedy s větrno, což se psalo Windig. Také nic.

V některých německých nářečích se slovo větrno vyslovovalo Windisch. To však pana Junka nenapadlo t'uknout do počítače. Byl by mu vychrlil dlouhé policejní zprávy o tomto muži.

Po dlouhém hledání usoudil pan Junke, že národnost Ventury je španělská. Nařídil však v ústředně, až bude volat ta žena, Julie, co zastupovala již léta zájmy pana Olafa Gustavsona, aby s ní byl spojen.

Julie skutečně za chvíli volala a tak Herr Junke s tou dlouholetou záhadnou zákaznicí hovořil.

Tři jazyky mu nabídl k rozhovoru, ne však němčinu. Junke si vybral španělštinu, tu ovládal nejlépe. V krátkosti ženě sdělil, že se podle francouzských údajů jedná o nebezpečného muže a dále pak, že vše nasvědčuje tomu, že je španělské národnosti. Má několik podobizen, na kterých prý má být Ventura, ale každá vypadá jinak. Pravděpodobně se jedná o muže, jenž dokáže měnit tvář. Poprosil Julii, aby se v každém případě po příjezdu do Frankfurtu ozvala, on sám ji bude doprovázet městem.

Gilde Stuben ještě existovala, stála však před koncem své slávy. Gilde znamená spojení, stav či sdružení a Stuben nejlépe popisuje české slovo: světnice. To sdružení, kterému budova, kde se hospoda Gilde Stuben nacházela, bylo sdružení Frankfurtského krejčovského stavu.

Thlusty Jenda, co hospodu před dlouhými lety od stavu krejčích pronajal, nedostal do pronájmu jen výčep, sál a zahradu, ale celý dům.

Shodou okolností stál čtyřpatrový dům, který ve druhé světové válce náhodou nezasáhla žádná bomba, pár kroků od detektivní kanceláře Tudor.

Gilde Stuben byla ve Frankfurtu to, co v Mnichově Zlatá Praha. Nebylo Čecha, aby tuto knajpu nenavštívil, nebo o ní alespoň nezaslechl.

Personál tu byl výhradně český, vařilo se česky a zrovna tak se tu chlastalo. Nejvíce pil tlusty Jenda. Večer co večer byl zcela opilý a bavil četné publikum.

Místnosti nad hospodou pronajal Jenda emigrantům a těm, co poslední dobou již nedostávali azyl. Komunisté již v Čechách nevládli a tak se z bývalých politických uprchlíků stali hospodářští uprchlíci a o ty tu v zemi, kde se hospodářský zážrak měnil v chaos, neměl nikdo zájem.

Všeobecně se vědělo, že krajané, jeho zaměstnanci, Jendu okrádají. Proto občas někoho vyhodil, ale jinak se nad nějakým pivem, co si výčepní prodal do své kapsy, nepozastavoval.

Dokázal do jedné z místností nad hospodou namačkat i pět nájemníků po pěti stech markách, a tak si na své peníze přišel. Někde ve Spessartu na břehu řeky Mohanu vlastnil ještě jednu zájezdní hospodu, tam však měl nájemce.

Jednou dávno, když Ron Windisch žil ještě v Německu a navštívil frankfurtskou knajpu tlustého Jendy, vyprávěl mu o ní:

“Představ si, Romane, že ten můj hospodský šel do sklepa a zlomil si nohu! To určitě nebyl vožralej, jinak by se mu to nestalo. Nechceš tu knajpu koupit?” vyprávěl Jenda tenkrát Větrovskému. Dnešní Roky Ventura o hospody neměl zájem nikdy. To, co bylo spojeno s prací, tomu se vždy vyhýbal.

Thlusty Jenda však vždy své hospody nabízel k prodeji. Protože nikdo nikdy neprojevil zájem, vzal si to tajemství, kolik marek by asi tak chtěl, s sebou do hrobu.

Když Ventura dorazil roku 1997 do Frankfurtu, Jenda ještě žil.

První cesta Větrovského vedla do Gilde Stuben. Dal si pivo, točili tu plzeňské, a knedlíky s vepřovým a zelím. Zhluboka nasál z půllitru, až mu na nose zůstala viset pěna, o kterou se nestaral. Bild Zeitung, co se válel vedle na židli, ho zaujal a tak se dal do čtení.

Byly to místní noviny, říkalo se všeobecně, že je nesmíš ždímat, jinak z nich poteče krev. Jednoduše frankfurtská drbna. Nebyly dnešní a psalo se v nich obšírně o smrti Karla Schwarze. Syn Markus, co podpíral plačící matku, byl vyfocen skoro přes celou stránku. V pozadí byl vidět onen dům, co již sloužil jako kanceláře.

Markus tenkrát objednal pro zaměstnance autobus, protože rodinná hrobka ležela ve Frankfurtu na centrálním hřbitově. Poněvadž neměl zálibu v ukazování svého bohatství, usedli s matkou ke svým zaměstnancům, kteří si tohoto gesta velice vážili, a jeli s nimi na pohřeb.

Bild Zeitung tenkrát vyjádřil domněnku, že továrna je v úzkých, že si dědic Schwarze nemůže dovolit limuzínu. Ventura onu stránku z novin vytrhl a strčil do vnitřní kapsy saka.

Plzeňské mu chutnalo a tak popíjel až do zavírací hodiny. Protože mu mezitím policisté odtáhli jeho “Ameriku”, neboť v celé ulici byl zákaz parkování, svalil se v salóнку na lavici a nikdo s ním nehnul. Spal tu až do rána.

Old Las Vegas měla nového barmana. Hezkého, štíhlého chlapce, který své bohaté, dlouhé blondáté vlasy svazoval do culíku, tak zvaného koňského ohonu. Jeho zelené oči se neustále smály a úzké rty pod štíhlým nosem hrály svou pohrdlivou ironií roli českého Švejka. Ten mladý muž měl neustále dobrou náladu. Rychle se učil tu řeč, které se říkalo americká angličtina. Shakespeare se jistě převaluje v hrobě a Angličané se pohrdlivě povyšují nad touto odrudou své mateřštiny, používajíce výrazy klasického básníka. Byla to však řeč lehká, co se právě pro svou jednoduchost zpočátku těžko učila. Když jsi však pochopil ten vtip, který přistěhovalci z celého světa této nové společné řeči dali, již jsi dokázal mluvit.

Paul Nowak byl nadmíru spokojen. Hans byl rozený barman. Ty skleničky, které bral svými štíhlými prsty z osvětlených zrcadlových skříní za barem, třikrát rotovaly vzduchem, než byly zase těmi prsty chyceny a zákazník obdržel svůj požadovaný nápoj.

Hans byl nadmíru čistotný, vždy perfektně oblečen a voněl výběrovým mýdlem. Dostal v podkroví staré herny pěkný byt, který si zařídil podle svého gusta. Magické čáry zdobily stěny jeho pokoje a připomínaly kresby starých Aztéků. Kočku, která se toulala v okolí Old Las Vegas, přijal za vlastní a lásku, kterou k ní cítil, naučil všechny zaměstnance. Ve volných chvílích běhal pouští a plaval v bazénu a zamilovaných pohledů děvčat z recepcie si nevěšmal. Když ve sklepech objevil prázdnou prostor, tak dlouho přemlouval Nowaka, až mu nechal zařídít posilovnu.

Vypracoval plán hodin a každý, počínaje kuchařem a konče ředitelem, musel chodit cvičit.

Začal se starat o visací břicho Paula Nowaka.

Aniž by tušil, přinesl do firmy zdravý vzduch dobré party. Jednoho dne mu Nowak ohlásil, že zítra přijede majitel, aby počítal s tím, že ho bude chtít vidět.

“To abych se ráno umyl a vyčistil si zuby, kdyby je chtěl také vizitýrovat,” vzal tu novinku na vědomí.

“Děláš, jako by sis je každý den nečistil,” divil se Nowak.

“To jo, ale to si je čistím pro sebe. Pro majitele se čistí jinak. Uklízet se nebude?” divil se.

Paul Nowak se rozhlédl po lesknoucí se hale a hracích automatech:

“Proč, myslíš, že tu máme špínu?”

“Né, to ne, ale moje maminka, když měla přijít nějaká návštěva, uklízela, i když měla čisto. Odtahala skříně od stěn, smeččila, kde se dalo, a když konečně přijela ta návštěva, usnula na gauči,” vysvětloval se zcela důležitou tváří.

“Co měla z té návštěvy?” chtěl vědět Nowak.

“No, dovedeš si představit ten malér, kdyby se náhodou ta návštěva domáhala k nahlédnutí za skříní?”

“Dovedu, a tu tvou maminku bych rád poznal,” smál se již zcela nahlas ředitel.

“To štěstí tě nepotká, ona bez tatínka nikam nepoletí a tatínek lítat neumí. Bojí se,” upřesnil. Ředitel věděl, že dát se s hochem do debaty, na to musí mít dost času. A tak jen mávl rukou a šel do své kanceláře.

Druhý den skutečně Johann Fischer přijel. Stavil se u Hanse u baru a dal si sodovku. Ani led nechtěl. Hans vyhodil skleničku do vzduchu, tentokrát se mu otočila čtyřikrát. Johann vyvalil oči, protože se lekl, že sklenička upadne na zem. Než se však vzpamatoval, stála šumící soda zcela v tichosti před ním. Za ní se usmívaly pěkné zelené oči, posazené do hezkého obličje.

“Přeji vám pěkný pobyt, Sir,” řekly úzké rty a nechaly nahlédnout na rovné, čisté zuby.

“Vy jste tu nový?”

“Ano, Sir, dostanu tři dolary a padesát centů,” řekl Hans.

“Vždyť jsem ještě neřikal, že odcházím,” divil se Johann.

“Ne, to jste neřekl, ale máte aktovku a lidi s aktovkou mi již jednou utekli. Nemůžu si dovolit tu mít manko.”

“Proč ne?” chtěl vědět Johann.

“Protože jsem rád, že ten job mám, a nechci ho kvůli těm drobným ztratit, to jistě pochopíte. Máte také jistě nějaký job a jste rád, nebo?”

“To je pravda,” souhlasil Johann.

Hans chvilku pozoroval muže, co byl sice čistě, ale zcela obyčejně oblečen. Vzpomněl si na tu stovku, kterou dostal zcela nezištně od Paula. Pak řekl:

“Poslyšte, pane, jestli jste v potížích, já tu vodu za vás z mých peněz zaplatím. Mně to nic neudělá a vám to třeba pomůže?”

“To je od vás milé, ale ty tři dolary padesát centů ještě mám, přesto vám děkuji za tu milou nabídku,” řekl Johann, dopil vodu a zaplatil. Vytáhl desetidolarovou bankovku a nechtěl zbytek. Hans však elegantně na kasu namarkoval obnos a drobné vracel se slovy:

“Tak to ne, pane, přede mnou se vytažovat nemusíte, já vím, co to je být chudý. Však on přijde nějaký smoking a od toho si spropitné nechám.” Johann tedy drobné strčil do kapsy a zmizel z dohledu barmana. Stačí, když musel vydat tolik peněz za sodovku, pomyslel si Hans. Za necelou hodinku přišlo děvče z recepcie s tácem, na němž bylo občerstvení. Hans se divil:

“Copak jsem říkal, že mám hlad?”

“Ne, o tom nic nevím, ale starý si přeje, abys to osobně zanesl do jeho kanceláře,” vysvětlila dívka.

Hans tedy šel a nic si nemyslel. Jo, vlastně myslel: již dva dny nebyl jeho kocourek doma a to ho trochu trápilo. Byl sice toho názoru, že taková kočka potřebuje svobodu, a tak ji neomezoval. Věděl, že kdyby chtěla odejít, nesměl by jí v tom bránit. Co když se jeho duše jednoho dne vrátí na svět v duši nějaké kočky? Musí proto kocourkovo přání respektovat.

Když otevřel dveře do Nowakovy kanceláře, nejprve nikoho neviděl. Pak Nowaka zahlédl. Seděl v křesílku před stolem v majitelově kanceláři a ten chudák, co mu byla sodovka drahá, seděl v ředitelském sedadle. Navíc měl ještě jeho kocourka na klíně. Hans otevřel skleněné dveře a vešel s podnosem do místnosti, kde ještě nikdy nebyl.

“Já věděl, že na tu sodu nemá,” řekl směrem k Nowakovi, postavil ták na prázdnou plochu, a protože se kocourek po něm již toužebně ohlížel, obcházel stůl, aby si ho mohl odnést.

Všechny stoly ředitelů, lidí, co pohybují balíky peněz jako popeláři popelnicemi, jsou vždy zcela prázdné. Jen někdy na nich leží akta připravená sekretářkou k podpisu. Tak to bylo i se stolem majitele. Jen nějaká fotografie v mramorovém rámečku tu stála, dívala se však směrem k muži, takže Hans nevěděl, kdo je na ní vyfocen. Ten muž v levném oblečení mu byl okamžitě sympatický. Jinak by u něj kočička neseděla.

Když si z mužova klína bral kocourka, padl mu pohled na mramorový rámeček: na fotografii byl vidět Markus, ale dvakrát. Dva mladí muži stáli vedle sebe a smáli se tím nenapodobitelným úsměvem, co dokázal jen Markus.

“Co... co to má znamenat, to je Markus, je to fotomontáž?” divě se, ukazoval na rámeček. Muž v chudém oblečení nad mladíkovým údivem žasnul:

“To jsou Johannes a Henrico, moji synové, vy je znáte?” oslovil Hanse.

“Ne, toho, co já znám, ten se jmenoval Markus a byl jen jeden. Ty ostatní dva znala Mary. Má s jedním z nich dítě. Ale ten Markus je mrtvý a leží na frankfurtském letišti,” řekl. Byl to v podstatě zmatený výklad a Nowak, chtěje situaci objasnit, ještě více jí svou otázkou zamotal:

“Ta Mary, co se vytahovala?” :

“Ona má s jedním dítě? A s kterým?” divil se Johann.

“To ona neví tak přesně, oni prý byli oba v její posteli.” Tři muži po sobě nechápavě koukali a kocourek spokojeně žral z podnosu na stole. Vybíral si tuňáka, toho měl nejraději. Protože byl v obloženém toastu, musel pacičkou nejprve ten bílý chleba odšoupnout. Docela se mu to povedlo. Na dovršení scény se Paul Nowak rozhodl, že Johannovi představí Hanse:

“Dovol, abych ti představil mého krajana Hanse Weselého, dělá u nás barmana.” Pak se obrátil k Hansovi a řekl:

“Tady ten pán je majitelem této herny a jmenuje se Johann Fischer.” V koši plném údivu se Johannova odpověď již zcela ztratila:

“Již se známe!” řekl Johann.

“Jo,” potvrdil údaj Hans a kocourkovi utrl tuňáka od huby tím, že si ho vzal do náruče a odešel.

Když se John Gary vrátil z Casablanky, nevěděl o moc více než předtím. Violetta Fioli, jinak zvaná Mastná bába, o Roky Venturovi věděla jen to, že je Španěl.

Zakázka, kterou ho pověřila, byla zcela privátního rázu, neměla tušení, že se nějakým způsobem dotkne zájmu kartelu. S Venturou má domluveno, že se musí před rozhodujícím krokem ohlásit a vyžádat si svolení. Nemá důvod se obávat, že to neučiní, protože byl již dlouhou dobu znám jako spolehlivý.

“Co je to ten rozhodující krok, doño Violetto,” chtěl vědět Gary.

“No, to je to, co jsme měli smluveno,” odpověděla.

“A co jste měli smluveno?” nedával se odbýt Gary. Mastná bába mlčela. Přenesla váhu svého těla ze židle na bílý stůl s kroucenými nožičkami a Gary se obával, že se mu rozjedou a vše, i s počítačem, skončí na zemi. Stůl to však vydržel. Když stále nic nefíkala, vyslovil sám nevslovené:

“Pověřila jste ho vraždou?” Violetta sebou trhla a Gary věděl, že se trefil.

“Koho jste nechala oddělat? Jestli mi neodpovíte, tak se nedožijete rána.” Gary vyndal z kapsy mobilní telefon a vyhledal v paměti Julii. Zmáčkł OK a nechal přístroj zapnutý. Mastná bába počala dělat svému jménu čest. Potila se a na jejím tlustém těle ten pot vypadal jako sádlo.

“Bylo to obchodního rázu, nic, co se nedá směšnou sumou vyřešit,” počala být obchodnicí.

“Ptal jsem se, koho jste nechala oddělat,” zvýšil hlas malý mužiček. Přes svou malou postavu dokázal vzbudit hrůzu.

“Jednu rodinu ve Frankfurtu, ale ještě jsem nevěděla nic přesného, to měl Ventura právě zjistit.” Mastné bábě počal opět stékat pot mezi mohutná ňadra.

“Jak se jmenuje ta rodina?!” teď již Gary křičel. Julie na druhém konci bezdrátového spoje poslouchala.

“Nějací Schwarzovi, ale jak říkám, je to jen finanční záležitost, stačilo by třicet tisíc dolarů a je to ze světa. Gary přiložil telefon k uchu a anglicky se zeptal:

“Slyšíš?” Na druhém konci, za Středozemním mořem, se ozvala Julie:

“Dej jí patnáct.” Jinak nic neřekla. Hlas Mastné báby hned poznala, ten nikdy nezapomene.

“Deset tisíc, víc kartel nevydá, kdybych vás měl tady odprásknout, přišlo by to levněji.”

Violetta Fioli souhlasila. Slíbila, že Venturu odvolá, až se jí ozve.

“Jinou možnost nemáte?” ujistil se Gary.

“Je mi líto, ale ne,” řekla a pozorovala, jak malý muž vyplňuje šek.

Johannes, Julie, Gary a Pedro Cervantes s pejskem jménem Dijon stáli v půjčovně vozů na frankfurtském letišti a čekali na odpověď muže, co za pultem pozorně sledoval počítač. Pak řekl:

“Ano, pane, jeden jediný takový vůz tu máme, co byste si přál, je to ale chrysler a trochu dražší než stejně dobrý mercedes,” vysvětlil muž. Debatu vedl Johannes, za překvapení všech přítomných v němčině.

“Mercedes vám dobře poslouží, proč ho nechcete?” divil se zaměstnanec půjčovny.

“Protože nemá tmavá okna, tak mi nic jiného nezbývá,” řekl Johannes.

“Proti slunci je má také trochu tmavší,” bránil vozy německé výroby Němec.

“Nepotřebuji trochu tmavší, ale úplně tmavá, aby nebylo do vozu vidět. Vaše vozy jsou velice dobré, pane, ale já potřebuji tmavá skla, tak si vezmeme toho chryslera.” Němec se uklidnil a po projetí kreditní karty kasou vydal klíče. Skupinka nasedla a vyrazila do deštivého, nedohledně šedého nebe, co viselo nízko nad městem. Julie chtěla nejprve k panu Junkovi, již je očekával před Frankfurter Hof, hotelem ve středu města. Tam měli rezervované pokoje.

“Ty mluvíš německy?” divila se cestou.

“A moc dobře,” potvrdil Pedro.

Spletí podjezdů a nadjezdů, kterými tu četné dálnice vázaly jakýsi prapodivný uzel, snadno našli cestu do centra. Dálnice jsou tu s precizností německého národa dobře označené.

“Tady když někdo zabloudí, tak je to blbec,” ozval se Gary.

“Tak to jsem tedy já,” řekl skromně Pedro, “já tu zabloudil pokaždé.”

Když americký chrysler s tmavými skly projel Niederadem, jedním z frankfurtských předměstí, ocitla se společnost na nábřeží řeky Mohanu. Před nimi se otevřelo panorama neuvěřitelně vysokých a pro milovníka moderny zajímavých mrakodrapů. Každý Američan si myslí, že jeho zem má na vysoké stavby patent. Proto jeho srdce pookřeje, neboť tu vidí svůj domov.

Město Frankfurt, jež poskytuje přístřeší jedné z největších burz světa a domov centrální bance evropského společenství, ohromí návštěvníka tímto pohledem zcela nečekaně. Nedává tušit, že za zcela běžnými předměstími malého města ukrývá evropský New York.

Když chrysler přešel most, zanedlouho, za jedním rohem, mohl již parkovat v podzemní garáži hotelu Frankfurter Hof. V recepci již čekal pan Junke. Srdečně skupinu vítal. Dvorně obdivoval krásu ženy Julie.

“Byla jsem vždy spokojena s vaší prací, ale že žijete v tak hezkém a čistém městě, to jsem netušila, pane Junke,” použila osvědčenou španělštinu.

“Bývalo čistší, dnes se již potýkáme s problémy jako jiná města světa, seňora Julie. Jsem rád, že vás konečně osobně poznávám. Kdyby vám to vyhovovalo, doprovodil bych vás do Oberurselu, v Taunusu, tam stojí dům a továrna rodiny Schwarzových,” uctivě a přes svůj nízký věk neobyčejně galantně navrhl Richard Junke. Pedro zpozorněl, to místo, co ten muž označil jako bydliště rodiny, nesouhlasilo. Neřikal však nic. Pejsek Dijon se na pána podezřele podíval a po chvíli upřeného pohledu počal vrtět ocáskem.

“Vaši nabídku rádi přijmeme, jen nám dovozte, abychom si zanesli zavazadla do pokojů,” zůstal u němčiny Johannes.

“To je samozřejmé, nespěchejte, vyřídím si mezi tím několik telefonátů.”

Junke telefonoval, společnost se ubytovala a Julie si vyndala ze zavazadla svetrů. Bylo tu neobvykle chladno. Netrvalo dlouho a chrysler s tmavými skly vyjel z města severozápadním směrem. Oblouha se rozhodla, že poodhrne cípek šedého mračna, aby si slunce mohlo posvítit na pohoří Taunus, co se před honosným americkým chryslerem táhlo po celém obzoru.

“Proč jsi vlastně chtěl tmavá skla?” zeptal se Johannese Pedro, protože jako jediný mohl sledovat hovor v půjčovně.

“Ani přesně nevím, mohlo by se to hodit,” odpověděl tázaný.

Když se Roky Ventura probudil, bolelo ho celé tělo, byla mu zima a byl mrzutý. Malý drobný muž neurčitého věku vytíral lokál. Všeobecně se mu říkalo Baterka.

Baterka měl pořekadlo – tak si na to posvítíme – v různých obměnách. Byl v Gilde Stuben děvečka pro všechno. Když netočil pivo, obsluhoval a když neobsluhoval, myl nádobí. Dnes vytíral a byl první, na koho Ventura narazil. Baterka tu včera nebyl a tak neměl zdání, co se přihodilo a Ventura se strašně lekl.

“To bych si na to posvítit, nechat tu přespávat vozňaly,” řekl a odplivl si do kýble s mydlinkami.

“Aby ses neposral,” slušně mu odpověděl Ventura. “Hele, zavolej mi taxíka a natoč mi trochu piva, mám sucho v hubě.” Když taxi zastavilo před lokálem, muselo jít vše rychle, protože před domem byl zákaz zastavení. Ventura si vzal půllitr s sebou a byl pryč. Baterka ani nechtěl věřit, že se to tak rychle vyřídilo.

Chvilí stál před lokálem a mžoural do poledního slunce a pak si šel nalít rum. Slunce jen tak vykouklo, na chvilku, a pak se zase zatáhlo. Šedivá mračna drhla o špičky frankfurtských mrakodrapů.

“Na policii,” řekl Ventura taxikáři francouzsky.

“Na kterou?” odpověděl mu Marokáncem za volantem. Roky ani nepostřehl, že dostal odpověď ve francouzštině.

“Včera mi odtáhli auto, někam, kde je schovávají,” zabručel.

“To znám, monsieur, ale to nebude jednoduché. To je papírování. Jestli chcete, budu vám dělat tlumočníka,” nabídl se podnikavý řidič.

“To je dobrý nápad,” mýnil Ventura.

Na západní hranici města měla policie prázdný pozemek, který město ještě nestačilo prodat. Když se našel kupec, tak se “úschovna” vozů stěhovala na východ města. Tak to šlo stále dokola, někdy ani na ústředí nevěděli, kde auta jsou. Marokáncem projel všemi světovými směry, než oddělení našel. Ventura se nenechal rušit, spal.

“Monsieur, jsme tady, vstávejte, musíte předložit papíry. Doufám, že máte dost peněz,” vykládal černovlasý student a vedl Venturu ke kanceláři. Ten předložil papíry a taxikář překládal. Mluvil tak špatně německy, že měl Ventura co dělat, aby své krytí neprozradil. Ale dal si pozor. Byl Francouz, měl francouzské papíry a vůz s francouzskou poznávací značkou. Jeho znalost místního jazyka by mu mohla uškodit.

Bylo již hodně dlouho po obědě, když konečně usedl do své Ameriky, vznešeného chryslera se zatemněnými okny. Ať čumí, jak má vypadat auto, hrdě si pomyslel. Když se rozjel z města severozápadním směrem, vysvitlo krátce slunce a divilo se těm nesmyslným zatačkám staré dálnice, co vedla do Oberurselu.

Bylo již skoro pět hodin a Markus měl vše, co dnešního dne chtěl zařídít, hotové. Pohledem z okna zjistil, že je stále zamračeno. Před chvilkou vysvitlo slunce a tak se těšil, že se projede na koni, ale jak to vypadá, asi z toho nic nebude. Na koni se mu nejlépe přemýšlelo.

Chtěl přemýšlet o tom včerejším hovoru z Madridu. Alespoň si myslel, že to bylo z Madridu, protože tam někde míval otec výzkumný ústav. Kdykoliv se zeptal, dokud otec ještě žil, dostal vždy stejnou odpověď: to je stará záležitost, vyřízená a zalepená obálka. Neptej se.

To bylo to, co Markuse nejvíce zajímalo. Proč manželé Schwarzovi tu obálku zalepili. Bylo mu jasné, že schovávala nějaký nepříjemný příběh minulosti. Věděl, že teď, po smrti Karla, Josefa promluví. Bylo to Karlovo přání, aby se o věci nemluvalo, to mu jednou řekla. Ale tak brzo po manželově smrti neměl úmysl ji na tu věc oslovit.

Sekretářka již odešla a tak bylo na něm, aby vše pozhasínal a vypnul všechny přístroje, co v kanceláři byly zapotřebí. Vzal si sako a šel. Mobilní telefon mu hlásil svým pípnutím, že dochází baterie. Vyndal přístroj z kapsy saka, chvilku naň hleděl a pak ho zase strčil do kapsy. Stáváme se otroky elektronických přístrojů, pomyslel si. Nějakou aktovku s dokumenty neměl ve zvyku nosít. Před domem, ještě před branou továrny, kde nechal kdysi otec postavit parkoviště pro zaměstnance, stál jeho vůz.

Najít v Oberurselu továrnu na léky Schwarz GmbH nebyl pro Venturu problém. Četné ukazatele naváděly návštěvníka do průmyslové zóny, kde továrna stála. A tak netrvalo dlouho a chrysler s francouzskou poznávací značkou zaparkoval na parkovišti před domem, který Ventura znal z novin. Stálo tu v toto dobu jen pár aut.

Ventura vyndal z kapsy saka pomačkaný list novin a snažil se podobiznu Markuse vtláčit do paměti. Nebylo to tak jednoduché, měl za sebou již druhou noc utopenou v pivu. Přistihl se, že se mu zavírají oči, a tak se nutil, aby byl bdělý, chtěl si Markuse okouknout. Jednou musí vyjít z domu, třeba nakoupit nebo něco podobného.

Roky Ventura měl ve zvyku osobu, kterou měl likvidovat, delší dobu sledovat a naučit se znát její denní zvyklosti. Pak si místo, které se mu zdálo nejvýhodnější, pečlivě probádal, zvážil možnosti úniku a podobné. Na místo, které si našel a určil za místo činu, chodil pěšky. Zcela tak, pomalu a nenápadně, místo opouštěl. V případě Markuse Schwarze neměl v úmyslu postupovat jinak. Jeho vůli však zdolalo množství českého piva.

Když skupina Američanů za doprovodu pana Junka a Pedra dojelela před dům a zastavila na parkovišti továrny Schwarz GmbH, stál tu zrovna takový chrysler, v jakém seděli. Jediný rozdíl byl v poznávací značce. Jejich byla německá.

“Tak jsme tady, señora Julie,” řekl pan Junke. Vybral si ženu ze staré tradice jako osobu, kterou z té skupiny oslovoval. Třípatrový dům měl bílou omítku, hnědé tašky a svědčil o té poválečné architektuře, která se vyznačovala svou ošklivou jednoduchostí. Dům stál ještě před branou do továrních prostor a měl vchod na parkoviště. Za branou, která byla uzavřená závorou, bylo vidět tovární haly. Byla to dost velká prostora a

budovy byly postaveny velkoryse na zeleném trávníku. Pedro byl již značně nervní, vrtěl se v sedadle a pak konečně řekl:

“Toto není bydliště rodiny, tam jsem již byl, to bydliště je úplně někde jinde!”

“To není možné,” divil se Junke, “to je jediné místo, které je úřadům známé a s prominutím, německé úřady jsou důkladné ve svých záznamech.”

“Pokud byly dobře informovány,” podotkl John Gary.

“Ty víš, kde bydlí, Pedro? Mohl bys nás tam zavést?” ozval se Johannes, jenž seděl za volantem.

“Jo, to vím. Když jsme z Frankfurtu dojeli na konec dálnice, zahrnuli jsme doleva. Na tom místě se musíme dát doprava. Je to ale ještě kousek cesty. Tady v tom domě jsou jenom kanceláře,” vysvětlil.

Společnost se tedy dohodla, že se vrátí a pojedou cestou, kterou Pedro znal. Johann nastartoval motor a od toho okamžiku se běh událostí roztočil.

Z domu vyšel muž. Kdyby společnost, sedící v chrysleru s německým číslem nevěděla, koho hledá, myslela by si, že z domu vyšel Henrico. Johannes měl pocit, že se dívá do zrcadla. Byl na tento pohled zvyklý, ale to byl opravdu Henrico. Ten muž byl jeho třetí bratr. Johannes chtěl vyskočit z auta, ale jakýsi stud mu v tom zabránil.

Ventura spal a to bouchnutí domovních dveří a startování motoru nějakého vozu ho probudilo. Když otevřel oči, viděl dvě věci: Markuse Schwarze a zcela stejné auto, v jakém on sám seděl. Proč udělal to, co udělal, si již nikdy nedokázal vysvětlit. Pravděpodobně to bylo tím množstvím piva, co se přimísilo do jeho krve. Vystoupil z vozu a počal po Markusovi střílet. Z druhého chryslera vyběhl John Gary a střílel po Venturovi. Oba střelci byli tak vyvedení z míry, že našťastí nezasáhli cíle.

Ventura skočil do svého vozu, nastartoval a s pískotem pneumatik a divokým smykem vyrazil z parkoviště. Johannes zcela automaticky počal střelce pronásledovat. Protože musel přibrzdit, aby mohl Gary naskočit, měl Ventura náskok.

S řevem motorů se hnaly vozy odpoledním městečkem, až vyjely do kraje. Kraj byl vlnitý a tak Johannesovi nemizel vůz z dohledu jen za zatáčkami, ale i za pahorky. Po chvílce si museli pronásledovatelé přiznat, že pronásledovaný vůz ztratili. Co teď? Pedro se ozval:

“Kdybychom jeli dále, dojedeme k pravému obydlí rodiny!”

Johannes zastavil, protože se chvěl po celém těle. Doufal také, že odněkud vyrazí Ventura s tím druhým chryslerem. Ale ten zmizel. Rozhodli se, že tedy pojedou k vile rodiny Schwarzovy a Pedro je vedl.

Když projeli městečkem Usingen a muž, co držel po celou dobu pejska Dijona na klíně, poručil Johannesovi, aby zajel na onu nenápadnou polní cestu, mysleli všichni, že to popletl. Jeli však dále, kolem staré opuštěné továrny a dvou nebo tří malých domků, a když již jeli dlouho lesem, prohlásil pan Junke, že to musí být omyl, takhle hluboko v lesích se v Německu obytné domy stavět nesmějí.

To již dojeli na rozcestí a Pedro ukázal na tu cestu vlevo. Zakrátko byli u železné tepané brány.

Protože slunce zase našlo skulinku mezi mraky, ležela usedlost osvětlená jeho září.

Ten pohled na to pohádkové stavení, tu souladně naskládanou skupinu nádherných budov, všem vyrazil dech. Zůstali sedět ve voze.

Tady jsem měl vyrůstat, byla první Johannesova myšlenka. Tady žije moje pravá matka. Farma Maria v Kalifornii byla také krásná, ale ve srovnání s touto usedlostí působila spíše jako ubikace pro čeledíny. Pan Junke si tiše hvízdal a Julie udělala pokus o vystoupení z vozu. Johannes jí v tom zabránil:

“Zůstaň sedět, Julie, tady žije má matka, a jestliže opustíme vůz, budu s ní muset mluvit. Na to dnes nemám sílu,” řekl. Julie se pozorně na mladého muže podívala a poznala jeho vzrušení. Chápala ho, neboť i pro ni bylo těžké předstoupit před Josefem. Ona nedokázala zabránit tomu, aby jí byli ukradeni synové.

“Ano, máš pravdu, ještě jsme se na to shledání duševně nepřipravili. Asi bude nejlepší, když se dnes vrátíme do hotelu,” mínila.

“Co uděláme s Venturou, necháme ho střílet po lidech?” divil se Gary.

“Myslíš, že to byl on?” jen tak se zeptal Johannes, i když věděl, že to nikdo jiný nemohl být.

“Byl to on, já ho poznal, jen je ostříhaný, když byl na haciendě Gomerose, měl spoustu vlasů,” řekl

Pedro.

Pan Junke vyndal z taštičky na doklady, kterou stále držel v ruce, tři fotografie. Na jedné z nich byl Ventura také bez vlasů, ale ještě trochu mladší. Podoba se nedala popřít.

“Co s ním uděláme, on se o vraždu pokusí znovu?” staral se Johannes.

“Je to muž španělského původu, není možné, že se tady někde ukáže mezi krajany?” přemýšlel Gary. “Žijí tu vůbec Španělé?” zeptal se pana Junka.

“Zajisté, španělská obec je tu velmi početná, obzvláště v Hanau, to je nedaleké město na východ od Frankfurtu. Mají také španělské noviny. Každý den se dají koupit. El Pais se jmenují. Vím to zcela jistě, několikrát jsem využil jejich inzerátů pro svou práci,” opověděl.

“Inzerátů – využil, ve – španělských – novinách,” zamyšleně a jakoby pro sebe opakoval Gary. Za jeho čelem se počala rodit nějaká myšlenka. Dohodli se, že se nejprve vrátí do hotelu. V tom okamžiku však...

Markus Schwarz stál jako opařen a díval se za odjíždějícími vozy. Chvěl se po celém těle. Ten včerejší telefonní hovor tedy nebyl náhodný. Co za tou střelbou vězí? Proč vlastně oba vozy tak zbrkle odjely, aniž by ti lidé dokončili započatou práci: vraždu Markuse Schwarze?

Jak by se musela cítit Josefa, jeho matka?

Nedávno ztratila muže a teď by měla ztratit syna?

Markus se vrátil do kanceláře a sedl si do svého křesla.

Byla to jednoduchá kancelář šéfova syna. Ta opravdu velká a reprezentativní byla vedle. Markus neměl tu sílu ji hned po otcově smrti obsadit. Myslel si spíše, že ji navždy nechá prázdnou, na Karlovu památku.

Proč je na světě někdo, kdo má zájem na jeho životě? Pokud věděl, byl jediným dědicem manželů Schwarzových. Neznal sice závěť, ale chování jeho rodičů nenasvědčovalo, že by mohli mít v úmyslu určit za dědice někoho jiného.

Bilance firmy byly nadmíru uspokojivé, mimo běžných úvěrů, které má každý podnikatel, neměli Schwarzovi pohledávek.

Nové léky, které byly momentálně ve výzkumu, nebyly nic senzačního, o špionáž tu nemohlo jít. Jediná možná správná odpověď se musí hledat v oné uzavřené obálce.

Markus si povzdychl. Bude muset promluvit s matkou o té staré příhodě. Bude se jí muset zeptat na to staré rodinné tajemství, přes její smutek nad ztrátou Karla.

Než vyšel z domu, opatrně vyhlížel na parkoviště. Stál tu již jen jeho vůz. Nastartoval a jel domů.

V duchu si skládal věty, otázky, jak bude s matkou mluvit.

Zatopí v krbu, to praskání polen, dřeva z jejich lesů, měla tak ráda. Nejprve zapřede nenápadný hovor o ničem a pak jako by náhodou se zeptá. Musí vědět, znát to staré tajemství.

Pak si ale uvědomil tu směšnost svého přemýšlení. Josefa bude hned, jak přijde domů, cítit, že ho něco trápí.

Kdyby Markus nevěděl, že je adoptovaný, myslel by si, že tolik soucítění a pochopení, jako ona pro něj má, může mít jen matka která dítě porodí.

Jak to často bývá, jedeme-li cestou, kterou jezdíme každý den, ani nevnímáme své okolí. Jedeme zcela automaticky. Markus se ze svého zadumání vzpamatoval, teprve když spatřil bránu svého domova. Ale uviděl ještě něco jiného. Před domem stál jeden z těch vozů, jejichž posádka ho dnes napadla. Právě se začal rozjíždět, měl se k odjezdu.

To, co Markus teď udělal, se stalo zcela automaticky.

Jeho vůz se pohyboval ještě v před, ale kola již ječela, jak zabírala v opačném směru. Zacouval na lesní cestu, dal jedničku a vyrazil za příšerného řevu motoru zpět, na cestu k městečku. Nepřemýšlel, jel a jel.

Nechtěl, aby se Josefě něco stalo. Byl přesvědčen, že neznámí muži usilují o jeho život. Věřil, že když se ztratí, budou ho muset hledat a Josefa bude v bezpečí.

Projížděl Taunusem, pak po dálnici směrem na Frankfurt, pak směrem k frankfurtskému letišti a nakonec k městečku Neu Isenburg. Pak již nechtěl jet dále. Silnice tu vedla po jakémsi travnatém paloučku, ani příkop tu nebyl. Jel tedy po louce až do houští, co rostlo pod stromy na okraji lesa, až se vůz sám zastavil. Zabíral na prázdko.

Zcela zmožen tou ďábelskou jízdou chvíli seděl a měl pocit prázdnoty.

Slunce, jež bylo celý den v zajetí šedých mraků, jako by si chtělo tento promarněný čas vynahradiť, rozzářilo celý obzor. Nebylo však již vidět, jen jeho svit Markuse ujistil, že tu celý den bylo, že se schovávalo za mraky a teď že jde spát. Že již bude zapadat.

Ohlušující pískání, následované řevem motorů naznačovalo, že v bezprostřední blízkosti přistávají letadla.

Markus však nic z okolního světa nevnímal. Byl utopen ve své hluboké prázdnotě. Po chvíli strnulosti se prodral křovím, ve kterém jeho auto uvázlo, a když se dostal na schůdnější lesní porost, jednoduše šel. Narazil na jakousi boudu, kde bylo seno. Lehl si a spal.

Když se chtěli vrátit do hotelu Frankfurter Hof a jejich chrysler se již dal do pohybu, přijelo k bráně usedlosti auto, hned se však za řevu motoru vracelo zpět k městu. Byl to Markus, všichni ho poznali.

“On se bojí, my ho chceme chránit před Venturou a on se nás bojí,” zaraženě a tiše řekl Johannes.

“Já bych se nás také bál,” konstatoval Gary. “Když jsi se zcela nesmyslně rozjel za tím vrahem, musel si myslet, že patříme k sobě. Že ty dva vozy patří k sobě. Kdyby to někdo nafilmoval, vypadalo by to jako scéna z ...” nemohl si vzpomenout Gary.

“Jo, to bylo hloupé, já vím, ani jsem nevěděl, co dělám,” omlouval se Johannes.

“Jako scénka z gangsterského filmu,” řekl Junke.

“On chrání Josefu, on se bojí o matku!” s obdivem nahlas zjistila Julie.

Společnost v chrysleru s německým číslem se pomalu vracela do města. Pro dnešek se přihodilo dost. Junke, jako by si na něco vzpomněl, vytřukal na svém mobilním telefonu číslo. Když se někdo na druhém konci ozval, řekl:

“Hallo, to jsem já. Piš si.” Pak nadiktoval francouzské poznávací číslo Venturova vozu a požádal, aby bylo zjištěno vše o tomto autě.

“Mohl bych se podívat do nějakých hospod, třeba ho najdu,” prohodil Pedro.

“Myslíte toho Venturu?” zahleděl se na Pedra Junke. Ve voze se po celou dobu mluvilo španělsky. Junke proto neměl zdání, že Pedro hovoří zrovna tak dobře německy.

“Bude lepší, když tam pošlu svoje lidi, publikum v takových knajpách bývá dvojjazyčné,” vysvětlil. Pedro se otočil k Junkovi a německy řekl:

“To by pro mne neměl být problém, Herr Junke,” a pak si povídal s Dijonem řečí Goethovou.

“Jak slyším, tak ne,” souhlasil pan Junke.

Žena poměrně silné postavy šla mnichovskou Leopold Strasse. Výraz její tváře prozrazoval odhodlání a že ví, kam jde. Její oblečení a její pohyby také ještě něco prozrazovaly. Na první pohled bylo vidět, že je to kurva. Před revírem bavorské policie se na okamžik zastavila.

Vážila své šance. Přišla do let a nebyla již tak často žádána muži, jako dříve. Jinou obživu však neměla, nebo se spíše ničím jiným nechtěla živit. Ani pasáci o ni již nestáli. Teď se jí naskytla možnost vyrovnání starého vroubku s jedním frajerem a možná, že by to mohlo přinést nějakou marku. Proto po chvíli váhání vešla.

Ve vstupní hale revíru bylo živo. Jakýsi pult dělil místnost na dvě části. Za pultem stáli zelení příslušníci bavorské policie a byli více či méně nervní. Před pultem byly řady občanů Spolkové republiky. Každá ta řada končila u mužů v uniformách, kteří buď něco dvěma prsty třukali do klávesnic počítačů, nebo se snažili uklidnit řvoucího občana před sebou. Čtenář bible by si při tom pohledu na různorodou masu lidí vzpomněl na Babylon.

Žena si stoupla do té nejkratší řady a trpělivě čekala. Když zjistila, že by v té nejdelší již byla u pultu, přestala být trpělivá. Když po dlouhé chvíli stála před mužem zákona, byla značně vytočená.

“Prosím, paní, co si přejete?” slušně se jí zeptal muž.

“Přeji si,” řekla silným východoevropským dialektem, “abych tady nemusela tak dlouho čekat.” Z očí jí šlehalo blesky a ve tváři se jí zračil vztek.

“Vždyť jste již na radě, dámo,” řekl muž za pultem, dávaje najevo, že ví, koho má před sebou.

“Chci podat udání.”

“Hm, na koho?” bez zájmu řekl muž, protože hned věděl, že to nebude nic důležitého.

“Na Kudlu, neplatí mi alimenty,” řekla žena.

“Kud-lu-, můžete mi říci, jak se to hláskuje?” odpověděl policista a zmáčkl příslušnou klapku na klávesnici.

“Kudlu tam, milej pane, nenajdete. On se jmenuje Ventura. Roky, blbec, ve Francii si říká Roky. Idiot mi dluží,” žena počítala pomocí prstů své levé ruky, “za šestnáct let alimenty.”

Muž si pískl.

“Proč jste nepřišla dříve? Kolik je děťátku?” chtěl pak vědět.

“Jakému děťátku,” vyvalila žena oči.

“Když chcete alimenty, tak přeci musíte mít dítě!” obrátil muž oči v sloup. Pak se podíval na hodiny na stěně: ještě dvacet pět minut a bude mít konec služby. Raději chodil po ulicích, než tady to dohadování.

“Jo, myslíte Karla? Tomu bylo snad třicet. Jé, vidíte, jak to letí, již třicet... ne, dvacet osm.” Žena se s tím číslem spokojila a čekala, co přijde dále.

“Na tak staré dítě nemůžete chtít přeci alimenty, dámo!” teď si již muž zcela neslušně zívá.

“Helejte, já také celé noci nespím a nezívám vám tu. Když byl Karel dítě, tak mi také neplatil. To by mohl doplatit,” domnívala se žena. Policista si teď pomyslel, že když to napíše do počítače, bude mít pokoj. Povzdechl si a řekl:

“Jak se jmenujete?”

“Jitka Větrovská, rozená Pudilová,” oznámila pyšně žena. Muž za pultem na ni vyvalil oči:

Mo... mohla byste mi to hláskovat?”

“Pořád to samý, já tady léta platím daně a vy se z mejch peněz nenaučíte znát naše jména. Ani vyslovit to neumíte. Dejte sem papír, já vám to napíšu.” Vzala podaný papír a psala velkými tiskacími písmeny, protože kdyby je psala malá, musela by si vyndat brýle. Kurva s brýlemi, to bylo pro Jitku nepředstavitelně blbě. Muž to pak s potížemi napsal na klávesnici a pak na monitoru obdivoval tu hatlapatinu.

“Bydliště vašeho muže znáte?”

“Neznám, to ne, dlouhá léta tu nebyl. Předevčírem přijel a já si alespoň napsala číslo jeho vozu,” hrdě řekla a podávala mu pomuchlaný lístek.

“To je francouzské číslo,” divil se muž. Jitka počala být jako na trní. Blížilo se poledne a v kancelářích byla pauza a to občas chytla rito, spěchala na štaci.

“Děláte, jako by to byla moje chyba, že nejedzí v německém autě,” urazila se.

“Takže ten pan...” strčil policista hlavu do monitoru, “Fetr-fski, bydlí neznámo kde, říkáte.”

“Větrovský se to čte, moulo, ale on je u vás znám pod jiným jménem, to již má pěknou firmu.”

“On je u nás známý? Jak se jmenuje?” řekla uniforma a upřeně pozorovala, jak na stěně přeskakuje ručička hodin. Ještě pět minut, pomyslel si.

“Ron Windisch, jestli chcete, já to za vás napíšu, byla jsem sekretářkou. Jo... to je už dávno.” zasnila se Jitka. Muž psal, tohle jméno mu nemusela hláskovat.

Kdybychom mohli napsat, že počítač po napsání Ron Windisch začal houkat, skákat, štěkat či vibrovat, mohli bychom věrně zdůvodnit, proč se policista počal tak divně tvářit. My to však napsat nemůžeme, to počítače nedělají. Ale na obrazovce monitoru se objevil státní znak Bavorska, který se neustále zaměňoval s výrazným velkým písmem: ACHTUNG celoevropsky hledaná osoba, ZADRŽET!! Policista si povzdechl. Věděl, co to znamená: uvést ženu k šéfovi, sepsovat protokol a přesčasy.

Jitka Větrovská – Pudilová byla uvedena do zvláštní kanceláře, dostala kávu a čekala na nějakou osobu ze shora. Normálně by řekla, že dostala kafe, ale když tuto příhodu později vyprávěla holkám, říkala, že obdržela kávu.

Ron Windisch byl již dlouhá léta hledán Interpolem. Jitka se stala středem pozornosti a že přišla vlastně kvůli alimentům, zcela zapoměla. Již se o nich nemluvalo.

Do všech podrobností musela vyprávět o setkání ve Zlaté Praze. O tom, že zcela “nalitej” odešel s Boženou a s tou Slovenou, co u ní bydlí. Pak ale pyšně dodala:

“Za celou hospodu platil, stejně to je frajer!”

Jitka Větrovská zapříčinila, že po celém Německu nastalo vzrušující hledání Rona Windische alias Rokyho Ventury. Počítače ve všech policejních stanicích hlásily totéž: na území Spolkové republiky se nachází hledaný muž, používající voz chrysler s francouzskou poznávací značkou. Pozor, je ozbrojen. Ve frankfurtské úschovně odtažených vozidel se zpráva objevila také.

Frankfurter Hof stál ve své klasické majestátnosti nedaleko Hauptwache. Svým vzhledem vypadal jako každý druhý dům v Praze, tady však působil vznešeně.

Město Frankfurt bylo za války ze dvou třetin vybombardováno a srovnáno se zemí. To si člověk musí představit: jen každý třetí dům zůstal stát. Dva domy ze tří se musely v době hospodářského zázraku postavit. Tak se stavělo moderně a rychle. Ve staré opěře skoro tři desetiletí rostla tráva a stromy. Neměla totiž po náletu amerických bombardérů střechu. Rychlejší bylo postavit novou, skleněnou kostku, co do dnešních dnů straší nedaleko řeky Mohanu.

Hauptwache byla stará historická policejní stanice, věrně napodobená podle zachovalých fotografií. Možná, že tu byly použity i staré původní cihly.

Naše společnost z jižní Kalifornie a ze Španělska seděla u kávy na Hauptwache, protože tu byla zřízena kavárna.

Kdybychom kružítkem píchli do té Hauptwache a udělali pomyslný kruh o pěti stech metrech v průměru, našli bychom tu následující místa dějů: hospodu Gilde Stuben, hotel Frankfurter Hof, detektivní kancelář Tudor a onu překrásnou, nově postavenou starou operu.

Dijon, Pedrův pes, se právě dvořil kolemjdoucí slečince, pudlovi s růžovou mašlí mezi oušky. Její panička byla také celá v růžovém, jen porsche, z něhož vystoupila, bylo stříbrné.

Okolí Hauptwache se svými exkluzivními obchody nabízelo tuto podívanou na růžový svět, topící se v penězích. Pudlí slečna asi používala parfém od Jil Sanders, což Dijon neměl rád, a tak hledal útěchu u pána. Pedro, hladě jeho pěknou hlavičku, prohlásil:

“Tomu to trvá!” Myslel tím pana Junka, který měl přinést seznam španělských restaurací. Gary upřeně pozoroval dámu v růžovém, protože se posadila u vedlejšího stolu a byla důstojně obletována dvěma číšničky.

Obloha nad kavárnou, jež byla na volném prostranství, ohraničená květinovými truhlíky, zářila modří a chovala se tak, jako by včerejších mračen vůbec nebylo. Dáma v růžovém počala pohledy Garyho opětovat. Johannes musel zakročit.

“Johne, přestaň po ní koukat, nebo si k nám přisedne!” Gary byl zcela mimo a řekl:

“Kam?”

“Sem k nám, pak ji budeš mít na krku.” Z ohledu na Pedra se u stolu mluvalo španělsky.

“Myslel jsem právě na ty noviny. Jestliže Pedro nenajde Venturu v nějaké hospodě, mohli bychom to dát do novin,” nesouvisle na předchozí otázku odpověděl Gary. Julie přes chmurnou náladu, která ve společnosti zapříčiňovala vrásky na čelech, se musela usmát:

“To jako myslíš, že máme dát inzerát: hledá se vrah Roky Ventura?”

“Jo, dát inzerát, to by mohlo pomoci,” souhlasil Gary. Pedro byl zvyklý o ničem nepřemýšlet, ale Johannes ano:

“Buď ti přeskočilo, nebo je tvá inteligence značně vyšší než naše.” Obrátil se k Julii:

“Chápeš, co tím myslíš?” Žena zakroutila hlavou a nic neříkala. Věděla, že Gary to sám objasní. Tak se stalo:

“Jestliže Pedro Venturu v žádné hospodě nenajde, dáme inzerát. Nejlepší s tvou fotkou,” vysvětlil Gary, dívaje se při tom na Johannese. Teď se divil i Pedro:

“S fotkou? To bude každý vědět, jak vypadá,” poznamenal.

“Právě! Ta fotka tam nebude pro každého, ale jen pro Venturu,” vítězoslavně se usmál Gary. Společnost nechápala, a tak Gary počal svůj úmysl vysvětlovat:

“Vyfotíme Johannese, protože vypadá jako Markus. Pod obrázek necháme vytisknout text: tento muž byl nalezen mrtvý, kdo zná jeho jméno.” Teprve nyní pochopili.

“Ventura si to přečte, bude myslet, že ho někdo předběhl, sbalí si fidlátka a pojedě domů,” vyslovil záměr Garyho Johannes. Nápad se jim líbil. Ale to již přicházel pan Junke.

Pedro ale řekl:

“Musí být vyfocen nahý, alespoň do půl těla. Kvůli tomu znaménku!” Johannes se na kudrnatého a již značně prošeďivělého Španěla přísně podíval. Jak může tento skoro cizí člověk vědět o znamínek, která bratři nosí na svých tělech? Julie ten pohled zaznamenala:

“Víš to ode mě, Johannesi, tenkrát, když jsem vám ta znamínka nechala udělat, jsem mu to řekla.”

“Jaká znamínka?” divil se Gary.

“Ale počáteční písmena našich jmen,” rychle řekl Johannes, aby se o tom přestalo mluvit.

“Proč takovou důležitou věc nevím?” nafoukl se Gary. Pak ho napadlo:

“On Ventura o těch znamínek ví?”

Nyní odpověděl Pedro, dívaje se při tom do země:

“Jestli to ví Ventura, to nevím, ale Antonio to ví,” řekl a vzpomínka mu zaběhla ke hřbitovní zdi, kde byl přítomen vraždě cizího chlapce. Gary se tvářil vítězoslavně:

“Takže ta mrtvola musí mít písmeno M. Moje babička říkala, že kdo se neptá, nic se nedoví. Chudák, ani neví, že tím položila základní kámen mé živnosti!” Mezi tím již seděl pan Junke u stolu a zcela přirozeně se divil:

“Vy máte někde mrtvolu? Kdo to je?”

“Tady sedí,” řekl Gary a ukázal na Johannese. Pak Junkovi vysvětlili ten plán. Chvilí nad plánem přemýšlel a pak řekl:

“To by šlo, muselo by to stát na první straně El Pais. Musí to být deklarované jako privátní inzerát a musí to tam být napsané. Ale to se píše malými písmeny, toho si nikdo nevšimne,” řekl.

“Takže nám chybí jen ta fotografie,” poznamenala Julie.

“Pošlu vám člověka z mé firmy, někde u lesa ten snímek uděláme,” řekl pan Junke.

Fernando Juárez leštil vůz a rozhodl se, že vyluxuje i vnitřek. Měl dost času, pro Henrica jezdívá až po páté hodině.

Juárez se do New Jersey odstěhoval již o měsíc dříve, než bratři Fischerovi. Měl se postarat o běh domu. Portorikánské děvče, doporučené sestrou Debory, bylo příčinlivé, čistotné a umělo i vařit.

S tím vařením to tady v tom domě, který Juárezovi připomínal kostel, nebude tak slavné. Obědy se tu asi konat nebudou, mladí muži budou jíst v New Yorku.

Nejprve přicestoval Henrico s dívkou Johannese, která se ubytovala v jakési přístavbě domu, která byla miniaturou toho velkého. Obě budovy byly propojeny skleněnou chodbou. Zahradka byla pěkná a nabízela Juárezovi spoustu rozptýlení. Mimo šoférování, nákupů a zahrady neměl nic jiného na starosti.

Kateřina chodila na univerzitu také do New Yorku a nebyla celý den vidět.

Julie a Johannes nejprve odcestovali do Evropy, proč, o tom se nemluvilo. Jedna věc byla ale věrnému muži divná.

Johannes se po návratu nějak změnil. Jednak mluvil jen španělsky, což Juárezovi nevadilo. Stejně touto řečí mluvil radši. Ale pokud se mělo něco vyřešit v angličtině, když nebyl Henrico doma, třeba telefonát, nechával to Johannes zařídít jeho.

Jako by neměl minulost, myslel si Juárez. V běžné řeči se často řekne: pamatuješ? Jako tenkrát? To bylo? Na to Johannes nereagoval. A také se dost stranil společnosti.

Proč vlastně nechodí do zaměstnání, vždyť oba chlapci našli ještě v zimě dobrá místa? Bude se muset dnes zeptat Henrica, až se budou vracet z New Yorku.

Jisté starosti měl Juárez také s Kateřinou. Pravidelně brala léky a jednou jim u večeře omdlela. Lékař, který byl zavolán, si prohlížel taštičku s medikamenty, kterou mu dívka ukázala, a tvářil se vážně. Nenapsal jí však nic jiného, ale vysvětlil jí nové dávky, které měla užívat.

To se stalo, ještě než se Johannes vrátil. Samozřejmě se ptal, co děvčeti chybí, ale Henrico to buď sám nevěděl, nebo o tom nechtěl mluvit. Něco s nervy.

Mladí muži trávili většinu času spolu v Johannesově kanceláři. Pořád si měli asi co vyprávět, to bylo v Kalifornii také jinak. Tam si chlapci rozuměli, i když nebyli spolu.

Z domu byl slyšet telefon. Juárez se rozběhl, protože služebná zvedat telefon nechodila a Johannes také ne.

Na druhém konci byl Johann. Chtěl mluvit s některým z bratrů. Juárez řekl po pravdě, že Henrico je New Yorku a Johannes – to se musí podívat: Ten však k telefonu jít nechtěl, prosil Juáreze, aby vyřídil, že odjel, že až se vrátí, tak mu zavolá.

Juárez sice přání Johannese splnil, ale nešlo mu to z hlavy. Že by nechtěl mluvit s otcem, to ještě nezažil. Ale, řekl si, je to panstvo, tak se tím nebudu zabývat. Vyřídil však, že otec bude ještě jednu noc v Las Vegas, aby mu jeden ze synů zavolal tam.

Když se vraceli New Yorkem poté, co mladíka vyzvedl před burzou, vyprávěl mu o tom. Henrico byl zticha, Juárez měl pocit, že je ve voze sám. Pak začal popotahovat nosem, známka, že přemýšlí a to téma je mu nepříjemné. Když si odkašlal, konečně promluvil:

“Fernando, jak dlouho jsi u nás? V naší rodině?” Tázaný to věděl přesně.

“Dva roky před tím, než se s vámi matka, seňora Marie, vrátila z Evropy, jsem u vás již byl. Takže to je dvacet šest let. To to utíká,” dodal.

“Fernando, ten muž, co si myslíš, že je Johannes, je Markus, náš třetí bratr. Nemluví anglicky a nic o nás ještě neví. Já mu sice stále vyprávím, co jsme za ta léta prožili, ale k telefonu, aby mohl hovořit s otcem, ještě nemůže.” Dále Henrico nic neříkal. Pro Juáreze byla ta zpráva jakýmsi potvrzením toho, co si myslel. Ten chlapec, který seděl vedle něho a kterého od kolébky znal, nevyžadoval zachování toho tajemství. Pokud to tajemství bylo. Zcela se oddal do jeho moci.

Provoz byl dnes obzvláště velký, řady aut v ulicích, kterým chybělo nebe, spíše stály než jely. Jestliže někde nad vysokými budovami svítilo slunce, sem dolů do tepen města nedohlédlo. Mezi stojícími vozy se prodírali chodci, lidé všech národů světa. Hluk města sem, do klimatizovaného oldsmobilu Intrigue, luxusního vozu, nezáležal. Bylo tu ticho. Porušil ho Juárez:

“Vy jste byli trojčata?” Henrico jen kývnul hlavou. Juárez to kývnutí neviděl, protože se díval do ulice, že však kývnul, to věděl.

“Kde je Johannes?”

“To kdybych věděl. Ztratil jsem s ním kontakt. Naposledy jsem s ním mluvil, když mi volal, že Markus sedá do letadla a letí do USA. Abychom ho mohli vyzvednout. Markus však přinesl noviny, kde se píše, že byl nalezen u frankfurtského letiště mrtvý,” tiše vysvětloval.

“Kdo tam byl nalezen?”

“To je právě to divné. Markus a měl znaménko M. Kdyby to byl Johannes, našli by na něm písmenko J.”

“Máš tady ty noviny?” Henrico je měl v aktovce. Juárez si článek pročítal.

“Tady stojí – soukromý inzerát – všiml sis toho?”

“Všiml, ale nevím, co to znamená.”

“To znamená, že ty noviny,” Juárez hledal jméno novin, “El Pais, s tímto článkem nemají nic společného. Někdo si zaplatil výtisk na první straně a dal za to spoustu peněz.” V Henricovi ta naděje, co v něm Markus vzbudil, počala slábit. Pak se najednou dal provoz do pohybu a přepychový oldsmobile Intrigue se rozjel za svým cílem.

“Fernando, já jsem prosil Markuse, aby se vydával za Johannese, kvůli Kateřině.”

“Co jsi udělal? Nezbáznil jsi se? A on na to přistoupil?”

“Ne tak docela. Jen ji v tom omylu ponechává. Víš, ty její nervy, bojím se o ni.”

“Tak pánové, s láskou si nehrajte, to bych vám nenechal projít,” rozčilil se Juárez.

“Neprozradíš mě? Hlavně u Kateřiny ne! Počínám si myslet, že Johannes žije, a tak by se rozrušila zbytečně... ?” jako malý chlapec koulel po Juárezovi očima.

“Otec volal, máš mu zavolat. Do Las Vegas, ještě tam jednu noc bude,” řekl Mexičan.

“Co chtěl?”

“Kdyby chtěl vědět, jak roste tráva v naší zahradě, tak by se mě zeptal, nemyslíš? Asi chtěl něco od vás!”

To, že Juárez řekl – jak roste tráva v naší zahradě –, nad tím se Henrico nepozastavil. Co byl na světě, patřil tento dobrý muž do jejich rodiny. Proto to byla také jeho tráva.

Pedro chodil po španělských hospodách a čekal, že najde Venturu. Marně. Ten se nepovaloval ve španělských, ale v českých knajpách. Proto se naši přátelé, co hledali Markuse a zároveň ho chtěli ochránit před Venturou, rozhodli, že dají ten inzerát. Pan Junke to zařídil. Byl to inzerát poněkud nezvyklý, ale penězi se dá na celém světě mnoho zařídit. Jeden z jeho zaměstnanců Johannese v jednom z četných frankfurtských parků vyfotografoval do půli těla nahého tak šikovně, že byla vidět jen tráva, ve které ležel. Pak se Julie a Johannes vypravili za Josefou Schwarzovou.

Den, který se ráno na Hauptwache v kavárně vytahoval modrým nebem bez mráčků, zamýšlel v této epizodě teplého počasí pokračovat i odpoledne.

Kraj nad Bad Homburgem, tam, kde se již blížilo městečko Usingen, byl líbezný. Louky, pole, pahorky a lesíky se před kapotou Chryslera podobaly obrazům naivních malířů. Protijedoucí auta, kterých nebylo mnoho, se schovávala v zatáčkách a za vlnitým terémem, který tu krajina modelovala. Ta zelená barva, co tu převládala, byla pastva pro oči. Zcela jiná krása, než která byla cestujícím známá ze Sonorské pouště. Čím více se ty dva lidé blížili k tepané bráně usedlosti rodiny Schwarzových, tím více tloukla jejich srdce.

Již projížděli polní cestou a Johannes jel pomalu. Julie naň ze strany pohlédla. Sama měla co dělat, aby usměrnila své city. Ona tu ženu však znala. Co musel cítit ten mladý muž, její chlapec, její dítě, co řídil vůz? Když dojel lesní cestou až na místo, kde se rozdvojovala, uhnul Johannes doprava. Chtěla ho nejprve na jeho mýlku upozornit, ale když k němu otočila tvář, poznala, že to byl jeho úmysl. Chtěl ještě na chvíli oddálit setkání. Jednoduše měl strach.

To štěstí, že vyrůstal v dobré rodině, s milující matkou a otcem, ta hladina toho štěstí se zvířila, když se dozvěděl, že to nejsou jeho praví rodiče. Dnes bude stát před ženou, která je jeho biologickou matkou. Jaká bude?

Co dělá dětem rodiče? Je to ta skutečnost, že je zrodili, nebo že je vychovávali? Když mladý člověk dojde k poznání, že byl dán k adopci, trápí se otázkou, proč to jeho rodiče nebo matka udělali. Je zcela nedůležité, zda vyrůstal v dobrých či špatných poměrech. Chce to vědět. Co však musí cítit mladý člověk, když se dozví, že jeho rodiče si ho přáli, byl jim však ukraden? On, ten mladý člověk, má rodiče, které miluje, teď však bude nucen milovat i ty, co mu skutečně dali život a které ještě nikdy neviděl! Julie věděla, že to jsou úvahy, na které nezná odpověď. Zajisté i Johannes, co sedí vedle ní, má hlavu plnou otázek bez odpovědí. Někdy však odpoví život. Prostě a jednoduše najde tu odpověď a zcela nečekaně ti ji pošeptá.

Pojednou vyjel Chrysler z lesa k jezeru. Za vodou, přesně proti nim, byl hustý les a vlevo, také nad hladinou, se tyčil dům.

Jako by jeho nádhera sama nestačila, koupala se jeho podobizna ve vodách jezera. Julie a Johannes vystoupili jako na povel z auta. Nikdo nic neříkal. Jen hejno divokých kachen, vyrušené z klidu vetřelci, vzlétlo z hladiny jezera a rozmazalo tím obraz domu.

Čmelák, zmýlen parfémem Julie, poletoval kolem její hlavy. Pak se vodní zrcadlo uklidnilo a počalo zase dům ve vší jeho kráse malovat.

“Julie, jsem vzhůru, nebo se mi to jen zdá...,” zašeptal Johannes. Julii tekly slzy po tvářích a pevně se chytila mladé silné paže.

“Pojď, maminka na tebe čeká. Její krása je větší, než to, co právě vidíš!”

Chrysler dojel tiše, nepozorován, až k tepanému plotu usedlosti. Julie a Johannes vystoupili a přivřeli dveře vozu.

Za plotem bylo vidět ženu a velkého psa. Pes pozorně pozoroval, co žena dělá.

Měla na sobě jednoduché černé šaty, bylo však k poznání, že než je vyřadila a počala jich používat jako “pracovních”, byly drahé a elegantní. Postavu měla štíhlou a jejím dlouhým nohám na kráse neubýlo tím, že vězely v teniskách. Štíhlé dlouhé paže se jaksi ztrácely ve velkých zahradních rukavicích.

Žena se zabývala přesazováním květin. Pečlivě čistila kořínky od staré půdy, opatrně vsazovala rostlinu do jiné nádoby a s citem mačkala novou zeminu. Pak se něžně s jejich listy mazlila a šeptala slova. Její dlouhé, černé vlasy jí stále při práci padaly do čela a ona je vytrvale a s pěkným lадným pohybem uspořádávala. Krása jejího obličejce byla, jak se říká, nestárnoucí, klasická. Byla to přesně ona krása, kterou chlapci po ní zdědili. Ušlechtilé pravidelné rysy.

Pes zpozoroval jejich přítomnost jako první. Přiběhl k plotu a vrtěl ocasem a neštěkal. Vydával jen takové pískání, jak to psi dokáží, když se radují.

Žena zvedla hlavu. Protože trávník, na kterém se zabývala svou prací, ležel v oslnivém slunci, nepoznala hned lidi u plotu. Stáli ve stínu lesa.

“Okamžik, hned přijdu,” řekla a ještě láskyplně dokončila laskání květin. “Co si přejete?”

Když se vzpřímila, aby mohla dojít k plotu, bylo vidět, že je i přes ty nízké tenisky vysoká. Když poznala syna, rozzářila se její tvář k úsměvu. Teď teprve bylo vidět, jak skutečně krásná žena to byla.

“Myslela jsem si, že neodjedeš, aniž by sis zabalil něco s sebou. Co tě to vlastně napadlo, tak rychle se rozhodnout?” Pak si všimla cizí ženy, co vedle Markuse stála. Paměť jí však říkala, že ji zná.

Teprve nyní jí počalo být divné, proč syn jednoduše nevejde do zahrady, vždyť má klíč. Nakonec si všimla oblečení, které u Markuse neznala. Jakási tíseň, stud a strach se zmocnil její duše. Otevřela již branku a pes, co hned vyběhl, začal olizovat mladému muži ruku. Nevěděla proč, ale měla pocit, že to není její syn. Něco jí však vábilo toho muže, jehož podobu znala tolik let, obejmout. Připadala si pojednou zcela ztracená v neznámých pocitech. Nevědouc proč, změnila němčinu, kterou dosud mluvila, ve španělštinu.

“Jsi Markus? Paní, promiňte mou zapomnětlivost, ale mám pocit, že vás znám!” Stála bezradně a kdyby nebylo Hektora, jejich psa, začala by mít strach. Hektor nikdy neolizoval cizím lidem ruce. Spíš je pokoušal.

“Señoro Josefo, to jsem já, Julie. Dovolte mi, abych vám představila vašeho syna. Jeho jméno je Johannes. Má ještě bratra a ten na vás také toužebně čeká. Jmenuje se Henrico. Vašeho syna Markuse právě hledáme.” Protože señora Schwarzová nic neříkala, dodala ještě:

“Julie z haciendy Gómeros.”

Josefa stála jak opařená a nebyla schopna pohybu. Počala si pomalu sundávat příliš velké zahradnické rukavice. Johannes stál také jako v transu, jako hypnotizován hleděl na ženu, která ho fascinovala a přitahovala. Chtěl do její náruče, chtěl vnímat teplo jejího těla, chtěl cítit její vůni. Tu vůni, kterou již celý svůj život cítil. Jeho věta, co pronesl, zbourala, ano, zcela odstranila váhu minulých let. Jako by ta léta nikdy nebyla, lehce zmizela:

“Mum, to jsem já, Johannes.”

“Mum? Markus mi také říká Mum...,” ale to si již leželi v náruči. Neuvěřitelně dlouho vdechoval Johannes vůni své matky a ona vnímala teplo jeho mladého těla. Julie pozorovala jejich štěstí.

“Señoro Josefo, ten plod, který jste mi s Karlem světili, přinesl na svět tři chlapce. I Markus je váš vlastní syn. Mně to jen trochu trvalo, než se mi podařilo přivést je domů. Neměla jsem možnost dřívě...,” a dala se do usedavého pláče. To si již i ženy ležely v náruči a Johannes si hrál s Hektorem.

Taunusský les tiše šuměl. Zpíval tu píseň, kterou zpíval vždy, když hrálo slunce, tu vonící smolou. Jako jí zpíval v loni před sto lety, před tisíciletím...

Josefa pak Julii a Johannese pozvala do domu. Širokým vstupním schodištěm vešli do haly. Byla to centrální prostora domu, ze které vedlo čtvero dveří a prostředkem, hned naproti vchodu, schodiště do místností v prvním patře. Nebyl zde žádný nábytek.

Josefa vedla hosty do levých dveří, které ukrývaly obrovskou kuchyň. Obrovská byla proto, že tam, kde přecházela v masivní jídelnu, nebyla žádná stěna. Jen vkusný příborník, který pravděpodobně sloužil i jako místo na odkládání podávaných pokrmů, tvořil hranici mezi místností, kde se pokrmy připravovaly a místem, kde se pojídaly.

Okna jídelny byla vysoká, od podlahy až do stropu. Jehličnaté staré stromy tu stály až u domu a ukrývaly pod svými větvemi terasu se stolem a židlemi. Dvě ze tří oken byla otevřená a lákala ke vstupu do vůně lesa.

Tady jim Josefa nabídla místo a šla vařit čaj. Julie jí šla pomáhat a tak se ženy společně točily v kuchyni. Johannes si prohlížel zahradu. Byl to úchvatný pohled, protože se terasa nacházela nad jezerem, u kterého před chvílí stáli.

Terasa byla stavěná kolem celé přední části domu, co se zhlížela v jezeru. Vedly z ní vchody i do jiných místností, stejnými okny jako do jídelny. Až na jedno okno byly však zavřené.

To jedno francouzské okno zlávalo Johannese ke vstupu. Byla to pracovna se spoustou drahocenných knih, které byly v regálech, zabírajících celou stěnu proti oknům. Levá stěna byla jakási rodinná galerie. Pravděpodobně portréty předků. Pravá stěna sloužila jako pracovna se zcela moderním zařízením. Technicky moderním. Nábytek byl i pod počítačem, tiskárnou, faxem a vším, co je k podnikání dnešní doby potřeba, starý. Starý a drahocenný.

Johannes se díval na obrazy. Muži a ženy na nich byli ustrojeni podle dobové módy a pokud to mohl odhadnout, nacházela se tu móda i minulého století.

Pojednou zaslechl tichý Josefin hlas:

“Julie mi již vše vylíčila. Co chudák musela prodělat,” řekla a ten hlas se něžně dotýkal srdce mladého muže. Stále však hleděl na obrazy předků. Josefa stála za ním, levou ruku mu položila na rameno a pravou mu hrábala do jeho hustých bohatých vlasů. Bylo to tak něžné, krásné pohlázení, že si přál, aby trvalo věčně.

“Ty vlasy máš... máte po otci. Podívej, vidíš ty dva muže zcela na počátku té galerie? Ti mají také tak krásné vlasy. Jsou to tvoji... vaši předkové. Byli to zakladatelé firmy. Josef a Thomas Schwarzovi,” stále

tiše mluvila, jako aby tu chvíli se synem, o jehož existenci před chvílí ještě nevěděla, hlasitým slovem neztratila. Johannes se otočil a dlouho hleděl do její tváře.

“Mum, ty jsi hezká...”

Více pro pláč, který nedokázal zadržet, nemohl říci.

“Plač, synu, všechn ten dětský pláč, u kterého jsem nesměla být, mi teď vyplač, vždyť jsem tvá matka.”

“Vždyť jsem již velký, dospělý, nevím, proč nemohu zadržet pláč,” stýděl se mladík.

“Ano, jsi již muž, ale když pláčeš, jsi mé dítě a já mám strach, že jako muž mi nebudeš moci odpustit.” Její španělština zněla tak krásně, kultivovaně, vzdělaně.

“Mum, tobě odpustit? Co?”

“Že jsem vás nedokázala před zlem mého bratra ochránit. Že jsem Markuse teprve v jeho dvanácti letech přijala za vlastního, přestože byl můj... to si nikdy neodpustím.”

“Dobrák nikdy nepochopí zlo, to vždy říká moje matka,” bezprostředně, nemysle, že by mohl ublížit, řekl Johannes. Hned si však uvědomil, co vyslovil:

“Promiň, chtěl jsem říci ta žena...”

“Ta žena, co tě vychovala, je tvoje matka! Pokud mohu posoudit, jak se na tebe dívám, je to moudrá žena. Chci, aby zůstala tvou matkou, jsem jí nesmírně vděčná, jen bych ještě...” nemohla pro slzy dále mluvit. Johannes ji objal, zcela se vešla do jeho mohutných paží.

“Mum, ty jsi moje...”

“Ano, já jsem tvoje a ona také, budeš se s tím muset smířit. Henrico je můj třetí syn,” řekla a výraz její tváře prozrazoval úžas a nedůvěru, když se zeptala:

“Jak vypadá?” Johannes se počal šťastně smát, tak vesele, že i Josefa našla cestu k uvolnění.

“Mum, přeče jako já a Markus, do posledního vlásku na hlavě,” zdůraznil.

“Myslela jsem, jaký je!”

“Henrico je bratr, jaký má být, nedovedl bych si lepšího představit, možná trochu méně průbojný, ale to nevadí, na to má mne,” popisoval povahu svého dvojníka a vzpomněl si, že má ještě jednoho člověka, který vypadá jako on.

“A Markus, jaký je Markus?”

“Markus je mé štěstí. Myslela jsem, že takové nemůže být na světě dvakrát. Asi jsem se zmýlila, že?”

“Doufám, že jsi se zmýlila. Mum, mohl bych se tě... vás... můžu ti tykat?”

“Vždyť mi již dávno tykáš. No dobře, ale pod jednou podmínkou.”

“Podmínkou?”

“Ano, že mi mladý pán také dovolí tykání.” Johannes se zase rozesmál a Josefa se nemohla na tu krásnou tvář vynadívat.

“Jak je možné, že mluvíš španělsky?”

“U nás v Kalifornii na hranici Mexika se tak mluví. Já ale přísahal, že touto řečí nepromluví, dokud nepřivedu Markuse domů. Kde jsem... kde jsme vlastně doma?”

“Tam, kde jsi milován, chlapče, a tam, kde najdeš lásku. Já také nejsem v Německu rozená, ale s Karlem, s tvým otcem, jsem tu byla doma.”

“Mum, co víš o Josefu a Thomasovi, tady na těch obrazech, ty dva myslím,” ukázal na podobizny.

“Vím, že založili firmu, výrobu léků. Pak se nějak nepohodli a Thomas se ztratil ve světě a nikdo o něm již nikdy neslyšel,” s otázkou v očích odpověděla.

“My jsme s Henricem našli jeho hrob a dopis na rozloučenou.” Josefa se divila:

“Neříkej, škoda, že se toho nedožil Karel. A kde?”

“Hluboko v Sonorské poušti, v opuštěné jeskyni. Byl raněn a již nemohl dále. Jen kostra z něj zbyla. Krásný hrob!” dodal.

“Co jste tam dělali?” úzkostlivě se zeptala.

“Mum nás pozvala na výlet, protože nám chtěla říci, že máme ještě jednoho bratra.”

Josefa nedala najevo, že ji zmínka té ženy, to, jak o ní její syn mluví, zabořila u srdce. Bude si muset zvyknout, že její synové mají dvě matky, a bude se muset přičinit o to, aby je obě milovali. Tu jednu již milují. Teď je na ní, aby si jejich lásku získala. To však může jedině tím, když jim lásku k ženě, která je vychovala, nevezme.

“Myslím v té poušti, to musí být nebezpečné!”

“Ano, ale krásné. To je náš domov, tam jsme odmala vyrůstali,” vysvětlil.

Ve dveřích, co vedly na terasu, se objevila Julie. Chvíli to nalezené štěstí pozorovala.

“Nechci rušit, ale čaj bude studený. Musíme také najít Markuse. Dříve, než ho najde Ventura.”

“Kdo je Ventura?” chtěla vědět Josefa.

Pak seděli na terase pod větvemi staletých sosen a Julie s Johannesem vyprávěli. Josefa úzkostlivě poslouchala.

“Señoro Josefo, když jste předtím myslela, že Johannes je Markus, řekla jste něco o tom, že Markus chtěl odjet?”

“Ano, ráno mi volal, že je to všechno na něj moc, že potřebuje chvíli odstup od věci, že na nějakou dobu odjede. Pak ještě říkal, že má vybitou baterii a hovor se ztratil. Když jsem se pokoušela mu volat, byl nedosažitelný.”

“Neříkal, odkud volá?”

“Ani slovem, ani náznakem,” zamyšleně odpověděla Josefa. Pak si vzpomněla:

“Měla jsem pocit, že je na letišti, byl slyšet řev motorů.”

“Señoro Josefo, on se o vás bál, proto se schoval. Myslel si, že Ventura jde jen po něm, a nechtěl, aby vám bylo ublíženo.”

“Proč po něm ten muž střílel?”

“Původcem zla je Antonio, hacienda Gomeros mu již nepatří a je zadlužen. Chce se dostat na vaše bohatství,” vysvětlila Julie.

“Proč jednoduše nezavolal? Za mé syny bych mu dala vše.”

“Zlý člověk nepochopí myšlení dobráka...” nedokončil větu Johannes.

“Ano, to říkala tvoje matka, byla to chytrá slova,” s úsměvem řekla Josefa.

Již necítila to bodnutí, když mluvil o “té druhé” jako o matce. Julie si toho všimla. Byla ráda, že se Josefa rozhodla oddat se tomu štěstí, které ji nečekaně potkalo. Že se v jejím srdci nenašlo místo pro pomstu a nenávisť. Pak řekla:

“Nemáte zdání, kde může Markus být?”

“Kde může být?” zamyšleně opakovala Josefa, protože si vzpomněla na nedávnou scénku. Ukazovala Markusovi nějaké staré rodinné spisy, kterými se pilně zabýval. Pak dlouho mluvili o tom, jak je možné, že město Neu Isenburg mohlo donutit jeho dědu k prodeji pozemků na stavbu letiště. Hledal pro to právní podklady a zjistil, že město jednalo v zájmu veřejnosti a bylo v právu.

“Možná, že je v dědově boudě u letiště,” řekla.

Julie okamžitě vstala a chtěla vědět podrobnosti. Pak na mobilním telefonu vytukala číslo a zakrátko mluvila s panem Junkem. Nad mapou, kterou Josefa přinesla, popsala detektivovi místo a nařídila, aby se tam okamžitě jel někdo podívat. Johannes si nechal dát přístroj:

“Pane Junke, kdyby tam byl, nedejte mu znát, že o jeho skrýši víme. Dostal jsem nápad, ale musím o něm ještě přemýšlet.”

Josefa se dívala z jednoho na druhého. Ten chlapec má tři matky, napadlo ji. Nemohla si nepovšimnout jejich vřelého vztahu.

“Julie,” řekla, “když jsem tě znala na haciendě Gomeros, měla jsem pocit, že jsi negramotná, jak jsem se mohla tak mýlit?”

“Nemýlila jste se, señoro Josefo, byla jsem tenkrát negramotná,” řekla prostě.

“Ty jsi byla negramotná?” divil se Johannes.

“Byla, ale to je již dávno...” zasněně odpověděla. Musela si teď vzpomenout na Omera, Olafa Gustavsona a na Eduarda Lamase. Josefa ji pozorovala, viděla její touhu v očích:

“Potkala tě v životě láska, děvče?”

Johannesovi připadalo divné, že takové ženy v letech, i když jsou obě krásné, si říkají děvčata.

“Ano, dvakrát, ale neměla jsem štěstí, señoro Josefo,” odpověděla Julie.

“Štěstí je chvílka, co se nedá chytit, co se nedá ovládat,” povzdechla si krásná žena.

Oldsmobile Intrigue dojel k bráně gotické vily, která se po stisknutí dálkového ovladače počala sama otvírat. Otvírala se tiše, stejně jako přepychový vůz působil dojmem, že je poháněn pohádkovou silou. Nebyl slyšet motor, jen kamínky pod jeho koly skřípaly. Když vůz zastavil před mohutným žulovým schodištěm domu, brána se zase tiše zavřela.

Vila rodiny Fischerovy se nacházela v tak zvané nóbl čtvrti. Ten, kdo zde mohl postavit nebo koupit dům byl bohatý člověk. Horních deset tisíc nejen z New Jersey ale i z New Yorku tu denně uléhalo ku spánku a vstávalo často zpoceno zlými sny. Strašnými sny o ztrátě majetku či zaměstnání. Ten vysoký životní standard si nebylo snadné udržet.

Tak, jak bylo pro mnohé důležité budovat dojem zámožnosti, tak rychle se sny o životě v lepších kruzích hroutily.

Ta tragédie rodin počínala vždy dobrým zaměstnáním, rychle vydělanými penězi. Následovala koupě domu, která byla zcela nesmyslná, protože na něj mnozí ve skutečnosti neměli. Ale touha pohybovat se mezi bohatými lidmi byla silnější, než rozvaha.

Starí usedlíci těchto sídel, tohoto zdánlivého nebe na zemi, ty nové zbohatlíky mezi sebe stejně nepřijali. Opovrzhlivě je přehlíželi. A tak se mezi domy starých a opravdu bohatých rodin nacházely domy, které byly neustále k prodeji. V nejhorsím případě se dostaly do dražby.

Tímto způsobem koupil Johann tuto gotickou vilu. Byla ohraničena vysokým plotem, který tajil pohledům z ulice život jejich obyvatel a ponechával je v samotě bohatých.

Johann nepřemýšlel jako mnozí snílci. On jen hledal dobrou investici a střechu nad hlavou pro syny, kteří zde budou hledat práci. Hlavně však, což pro něj byl jeden z důvodů, budou mladí muži vzdáleni od San Diega a mexické banky, Las Vegas a kartelu, v jehož páchnoucí bažině uvázl. Těch nocí, kdy se svou ženou Marií diskutoval a přemýšlel, jak se z toho zajetí dostat, bylo mnoho. Řešení je však nenapadlo.

Útěcha, že hernou Old Las Vegas udělal vše, aby riziko prozrazení bylo co nejmenší, byla slabá. Nejvíce se však bál, že bude odhalen svými syny. Ty životní hodnoty, které jim odmala vštěpoval do hlav, by se staly lží.

Právě když Henrico vstoupil do domu, zvonil telefon. Portorikánská služebná vykoukla z kuchyně, a když viděla, že mladík bere telefon, zase zmizela. Volal Johann. Po běžných otázkách přešel rychle k věci:

“Doslechl jsem se o Mary, je tady v Las Vegas.”

“Neříkej, co dělá?” zbledl Henrico. Mary byla pro muže bolavou vzpomínkou. Její zmizení, aniž by dala neději jejich lásce, těžce nesl.

“To nevím tak přesně, ale říká se, že má dítě.”

“Dítě? A s kým?” netušil, že otci nahrál.

“S tebou nebo s Johannesem, víš o tom něco?” Henrico polkl naprázdno a v ústech se mu udělalo sucho. Jak to má otci vysvětlit? Horečně přemýšlel, ale nenapadlo ho nic, co by mělo hlavu a patu.

“Haló, jsi tam ještě?” ozval se Johann po chvíli.

“Kdo to říká, že má s námi dítě?”

“Pravděpodobně ona sama.”

“Ona sama? Ona tě vydírá?”

“Ne, ona se s tím svěřila jednomu chlapci, co tu v hotelu pracuje. Přišla na to řeč, náhodou. Spatřil u mě v kanceláři vaše fotky a tvrdil, že vás zná. Teda jen jednoho z vás.”

“Odkud nás může znát?”

“Z Evropy. Říkal, že žil nějaký čas v dětském domově a jeden z vás tam byl také.”

“To musel být Markus. Jak se jmenuje ten chlapec?”

“Hans Weselý. Je stejně starý, jako jste vy. Jak dopadla ta výprava do Evropy?”

“Jak dopadla? Markus je již tady v domě, jen... jen... Johannes se ještě neohlásil.” Nyní dlouhé ticho přicházelo z Las Vegas.

“Dad, jsi tam?”

“Jo, jsem. Jak to, že to nevím?”

“Přiletěl teprve včera, ještě jsem ti nestačil zavolat. Čekám, až se ozve Johannes.”

“Jaký je Markus?”

“Prima, budeš mít radost, dad.”

“Větší radost bych měl, kdyby můj vnuk, tvůj syn, žil na farmě Maria. Čí je to vlastně syn?”

Henrico byl otázkou zaskočen. Před chvilkou se rozmluva tomuto tématu vzdálila a tak se již domníval, že se otec nezeptá. Stále ještě držel aktovku v ruce, měl tmavé šaty a kravatu, jen sako si již ve voze rozepnul. Pochopil, že mu nic jiného nezbuďte, než říci pravdu. Proto tu příhodu s tou větrnou a deštivou nocí otci stručně popsal.

“Takže,” řekl po chvilce přemýšlení otec Johann, pravděpodobný otec jsi ty!”

“Asi, dad, nezlob se prosím,” skoro plačky dal odpověď. Bylo mu do pláče. Pak si však tu nesmyslnost situace uvědomil a zase promluvil:

“Proč mi to Mary neřekla, že čeká dítě, já jsem ji opravdu miloval?”

“Pravděpodobně to ještě nevěděla. Já vím, kdo v tom má prsty.”

“Kdo, dad?” skoro pípнул do telefonu.

“Naše dobrá Debora, na to bych vzal jed.” Henrico zaslechl, že otec byl někým osloven. Proto se nedivil, že rychle ukončil hovor.

“Henrico, neříkej zatím nic matce, já vše zařídím. Pozdravuj Juáreze a i Markuse. Až uslyšíš něco o Julii a Johannesovi, hned mi zavolej.”

“Ano, dad,” řekl mladík, ale to již otec položil telefon. Musel se opřít o zeď, ten rozhovor byl vše, jen ne jednoduchý. Tím, že se otočil od aparátu, padl jeho pohled do místnosti. Fernando Juárez tu stál jako sloup. Byl bledý.

“Jak dlouho tu už stojíš?” zeptal se Henrico.

“Dlouho, vše jsem slyšel,” řekl.

“Tys to věděl?”

“Že Mary s tebou čeká dítě? Jo. Ale Debora nedala jinak, než že ji musím odvézt. Myslela, že tak chudé děvče by nebylo ve vaší rodině vítáno. Když jsem ji odvážel, neměla zdání, že je v jiném stavu. Byla ještě dítě. Určitě to kuchařka myslela dobře,” dodal.

“A co sis myslel ty?”

„Že na to nemáme právo, jestliže jste se milovali,“ tiše řekl.

„Ano, milovali. Rozumíš tomu? My se opravdu milovali a já bych nikdy Mary neposlal pryč!“ vykřikl Henrico a pádil po schodech za Markusem. Potřeboval s někým o všem mluvit. Fernando Juárez pak slyšel prasknutí dveří.

Johannes si dlouho lámal hlavu, jak dostat Markuse do bezpečí. Protože znal neuvěřitelně podobné smýšlení bratra Henrica a své, předpokládal, že to s Markusem, třetím bratrem, bude podobné.

Zamýšlel se tedy, co by v jeho situaci udělal. Všechny okolnosti, které znal od Josefy, položil na stůl rozhodnutí a vžil se do Markusovy role.

Opustit matku, která krátce po otcově smrti byla závislá na jeho lásce a přítomnosti? Ne, to by neudělal. Od Josefy věděl, že bratr převzal nedávno vedení továrny po otci. Najednou se však vyskytly pro Markuse problémy, jejichž původ si nemohl zdůvodnit. Dvě neznámé limuzíny předjely před jejich továrnu a cizí muži usilovali o jeho život.

Představoval si, že by před něj předstoupili neznámí lidé, Julie, krásná Španělka z Maroka, Pedro, muž s jedním okem, Gary, maličký a starý Američan, a on, stejně vypadající člověk a chtěli by po něm, aby opustil zem, aby šel do bezpečí – věřil by jim? Ne, jistě by pojal podezření: někdo usiluje o můj život, o můj majetek. Ta náhoda, že se jeho dva bratři u něj přihlásili zrovna v těžké době, po smrti otce, by mu jako náhoda nepřipadala. Jistě by nás považoval za nějaké mafiány!

Rozhodnutí opustit zem musí přijít od Markuse samotného! Jak na to?

Nejlepší by bylo vyvolat u Markuse nějaký šok. Něco silného, co by ho vyvedlo z míry. Jednoduše s ním promluvit, to by nepomohlo.

Ale skutečnost, že má dva bratry, že Josefa má vlastně tři syny – to byl ještě jeden důvod navíc, proč by matku nechtěl opustit. Určitě ani Josefa sama by ho nedokázala přesvědčit. Jejich příběh je příliš fantastický, nesmyslný.

Pak tu najednou byla správná myšlenka. On, Johannes, by pro něj mohl být ten šok. Bude si připadat jak před zrcadlem, až ho prvně spatří. Jeho nadšení vzápětí ochladlo: To však ještě nebyl důvod, aby opustil zem.

Johannes byl v koncích. Pan Junke již zjistil, že se Markus skutečně schovává u letiště, jak se Josefa domnívala. Opustit zem letadlem je jistě nejrychlejší a nejbezpečnější. Jak ale dopravit Markuse do letadla?

Johannes se rozhodl, že se projede na koni. Tady vždy dostával ty nejlepší nápady. Bylo tomu tak i doma, v Kalifornii. Vzpomínka na domov a matku Marii ho zabořila.

Vůně lesa byla tak omamná a krása kraje kouzelná, že brzy na svou bezradnou situaci zapomněl. Dojel až k jezeru, tam, co se zrcadlil dům jeho předků. Na lavičce tu seděl stařec a kouřil dýmku. Johannes bezděky, aniž by si to uvědomil, muže pozdravil.

„A jemine, pan Markus, to jsem rád, že jste zdrav, že vás netrefili... co to vlastně bylo za lidi? Ty, co po vás stříleli? Četl jsem o tom v novinách, víte, pane Markusi,“ s účastí se vyptával muž. Mohlo mu být nějakých 70 let, možná i více. V tomto okamžiku si Johannes uvědomil dvě věci: jak oblíbená je rodina Schwarzových po kraji a že nemůže mluvit, aniž by muž podle přízvuku nepoznal, že není Markus. Proto řekl jen:

„Nevím!“ Dal do toho jednoho slovíčka vše, co se naučil u svého učitele v Los Angeles. Děda jen kroutil hlavou. Pak řekl:

„Tak se přece posaďte vedle mne, jako jindy...“ Johannes seskočil z koně a sedl si vedle muže. Ticho. Jen les byl slyšet tisíce zvuky. Praskot stromů, křik ptactva, šplouchnutí vody, jak vyskočila ryba, aby chytila nějakou mušku. Johannes pochopil, že tu spolu sedávali, stařec a jeho bratr, často. Pak neznámý promluvil:

„Posledně jsem ti nedopověděl, Markusi, jak jsem utekl ze zajetí. Chceš to slyšet?“ Johannes jen kývl hlavou. Děda začal vyprávět a on měl co dělat, aby jeho němčině rozuměl. Příběh byl jednoduchý a složitý současně. Muž se v lágru spřátelil s nějakým Polákem a dobře si rozuměli. Jazykovou bariéru postupem času odbourali tím, že jeden se naučil něco polsky a druhý německy. Lágr byl dobře hlídáný a o pokusu o útěk se nikdy nebavili. Poddali se osudu, blížil se konec války. Nervozita strážců to prozrazovala.

Při jednom rozhovoru, jednoho dne, se muži náhodou přiblížili k plotu u lesíka. Mladý německý voják, skoro dítě, je spatřil na poslední chvíli a hrozně se lekl. Vystřelil a Polák padl mrtev k zemi.

„On se toho výstřelu tak lekl a toho mrtvého ještě více. Chudák, byl to ještě skoro chlapec. To, co jsem já pak udělal, to do smrti nepochopím. Vytrhl jsem mládenci pušku, hodil ji přes plot a najednou jsem byl v lese a utíkal. Jak jsem ten plot přešel, to nevím... to prostě nevím, to za mne lezl někdo jiný, nebo něco jiného, co chtělo zachránit můj život.“ Děda se odmlčel a Johannes ze známých důvodů také nic neřikal. Pak však spatřil koně, jak se pase a stále se vzdaluje místu u lavičky. Vyskočil a zvolal:

„Můj kůň...“ byla to vítaná situace, jak od muže odejít.

„Jindy ti to, chlapče, nevadilo, že se kůň pase, to asi to přepadení... ten strach máš ještě ve všech kostech, to znám,“ bručel si děda pro sebe, ale Johannes ho již neslyšel. Vyskočil na koně a hnal se lesní cestou. Přemýšlel o mužově vyprávění. Pochopil, že v okamžiku, kdy byl Polák zastřelen, jednal muž podvědomě. Jeho mozek, využívaje svých nespočetných záznamů, které po dobu života nastřádal, vedl jeho počínání. Dokázal mu zachránit život.

Pak si vzpomněl na Markuse. Zná jejich vůz a myslí si, že Johannes a ostatní patří k té bandě, co usiluje o jeho život. Život!

On, Johannes, musí přijít před Markusem o život! Postaví ho před nevysvětlitelnou situací, ke které mu nabídne řešení.

Johannesovi se pomalu úvahy, které voněly lesní pasekou, kde zrovna stál, měnily v geniální plán.

Koupil letenku do New Yorku, dal do kufříku, který byl zbytečně drahý a nevkusný, z hadí kůže, ale jiný na letišti neměli, své osobní doklady a všelijaké papíry, které nasbírali při hledání Markuse. Johannes sám opustí Evropu s jeho doklady. Pak s přáteli projednali podrobnosti.

Když přijel s vozem z půjčovny na palouček před opuštěnou boudou, vysvitlo slunce. Byl tedy ozářen a ze stínu lesa dobře viditelný. Jako na jevišti. Jako když hrál na universitě v Los Angeles Romea a Julii. Tam také musel hrát mrtvého. Důležité teď je, aby ten jediný divák, pro kterého se tento kus hraje, byl “doma”, nebo aby nespál.

Kufřík s doklady, s letenkou do New Yorku, vše bylo přichystané. Po chvíli přijel Pedro s Garym. Pan Junke seděl vzadu ve voze a hrál roli nějakého pomyslného mafiána. Se svou holou hlavou se na to dobře hodil.

Měli domluveno, že tam Johannese nechají asi dvacet minut čekat, aby si ho mohl Markus prohlédnout. Pak šlo vše rychle. Přijel chrysler s tmavými okny. Pedro zlomil Johannesovi vaz. Gary to s ním dlouho nacvičoval, aby to vypadalo věrohodně, a pan Junke dal pokyn k odjezdu.

Pak Johannes ležel. Cítil, že byl pozorován. Po chvíli přišel Markus až k němu. Báł se mrtvolu a i jinak musel být svým dvojníkem vyveden z míry.

Co však nebylo v plánu a co se stalo, bylo, že se Markus rozhodl obléci šatstvo mrtvého muže. Tak, a je po hře, myslel si Johannes.

Ještě že jeho tělo nemělo tu potřebu se při strachu potit. Potící se mrtvola by nebyla moc pěkná. Markus byl opatrný, aby se nedotkl jeho domněle studeného těla. Nebylo jednoduché ležet a nechat se svlékat. Již i miminka pomáhají matkám při této proceduře. Johannes myslel, že se mu plíce roztrhnou, jak vyžadovaly vzduch a on nedýchal. Naštěstí musel Markus po každém kousku, co se mu podařilo z domněle mrtvolu svléknout, nabírat odvalu. To byly chvilky, kdy se mohl Johannes nadechnout.

Nakonec Markus odjel a on zůstal na paloučku nahý.

Chrysler odvezl Garyho na letiště, aby mohl pozorovat, zda Markus skutečně odletí. Pak se Pedro vrátil, musel však nejprve čekat, až Markus odevzdá vůz v půjčovně, aby se nepotkali.

To byla doba, kdy museli mít vypnuté mobilní telefony, aby je případný volající neprozradil. Když se po úspěšné operaci vraceli do domu Josefy, Johannes ve špinavých a roztrhaných šatech Markuse, na mobilní telefony si nevzpomněli. Byly neustále vypnuté.

Henrico se proto dlouho nemohl dovolat. Zkoušel to stále znovu, až přišel v New Jersey čas jet do zaměstnání. Pak musel s Juárezem vyzvednout na letišti v New Yorku Markuse a zbytek večera a noci mluvil se svým bratrem. S ránem přišel zase čas jet na burzu, a proto se po bratrovi, ztraceném někde v Evropě, nemohl shánět.

Když Henrico vystoupil po schodech haly, kde zanechal Juáreze u telefonu jeho špatnému svědomí, a přirazil za sebou dveře pokoje prudčeji, než si přál, zvedl Markus udiveně hlavu. Poznal, že je bratr vyveden z míry. Henrico nevěděl, na co má myslet dříve: na Mary, která s ním má dítě, na otce, jenž o tom ví, a nebo, což bylo snad nejhorší, že ví, že s Mary spal i Johannes. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že je tu Markus. S Johannese by okamžitě o svých starostech hovořil. Ale s Markusem? Může se mu také svěřit? Ten mu však pomohl:

“Jestliže o tom chceš mluvit, jsem tu. Jsem tvůj bratr,” zdůraznil.

A tak mu Henrico vytil své srdce. Od počátku až k dnešnímu rozhovoru s otcem.

“Jak se to ale otec dověděl?” chtěl vědět Markus. Celá ta záležitost mu připadala normální. Copak za to mohli, že vypadají stejně?

“Jo, to jsem vlastně zapomněl vyprávět. U otce v Las Vegas je nějaký chlapec, co pracuje v herně, ten tě zná ještě z Německa. Prý s tebou byl v dětském domově. Ten právě Mary potkal a ta mu o tobě vyprávěla. Přišla na to řeč, protože měl Hans ty noviny, kde jsi vyfocený.”

“Kde je Johannes vyfocený,” upřesnil.

“Jo, zkrátka tam viděl naši podobiznu.”

“Říkal jsi Hans?” Markus nechtěl věřit vlastním uším. Hans byl přece mrtev!

“Jo, Hans Weselý, tak se jmenuje. Znáš ho?”

“Ano, byl to můj kamarád, ale někdo ho zastřelil. Šli jsme jednou v noci ke hřbitovní zdi a tam čekali dva muži a jednoduše ho zastřelili. Pak jsem ho nikdy neviděl.”

“Ani jeho mrtvolu jsi neviděl?”

“Ne, řádová sestra Alexandra, co se o mne starala, to nedovolila. Šla na policii sama. Kvůli ověření totožnosti.”

“Takže, když jsi ho jako mrtvého nikdy neviděl, je možné, že žije!”

“To jo, to je možné, ale proč by Alexandra lhala?” divil se Markus.

“To je jednoduché. Jestliže je Johannes naživu, proč to nevíš s jistotou?” chtěl vědět Henrico.

“Protože jsem se bál na tu mrtvolu podívat. Ještě jsem mrtvého člověka neviděl,” počal chápat Markus.

“Nějakého chlapce tenkrát zastřelili, to je jisté, ale nemusel to být Hans.”

“Takže, ty jsi otcem, máš dítě, to abych ti gratuloval?” změnil směr hovoru Markus.

“Jo, kdyby nebylo Debory, mohlo to dopadnout jinak. To bych rád věděl, co tomu řekne mum,” zasmušil se mladík.

“Ještě tě v životě neviděla, tak ti to jistě odpustí.”

“Mum mne v životě neviděla? Vždyť mne odmala vychovávala, co to říkáš...?”

Oba si to uvědomili najednou: Henrico má dvě mámy. Jedna, co ho vychovávala a jedna, co mu dala život. Pak tu je ještě Julie, která je porodila. Jako by nestačilo, že jsou tři, naprosto stejně vypadající mladí muži. Na stole, u kterého bratři seděli, zazvonil telefon. Henrico ho zvedl:

“Henrico Fischer u aparátu, prosím?” ohlásil se.

“Jak dojel Markus, bráško? Tady je Johannes,” zaslechl ten důvěrný hlas. Henrico zapnul hlasitý poslech. Najednou byli všichni bratři, jejich hlasy, v jedné místnosti. Prvně za celý život mohli spolu mluvit. Mohli se bavit ve třech.

“Dobře, ale toho mrtvého Romea sis mohl nechat,” řekl Markus.

“To je moje nejmilejší role, bratře, doufám, že mi odpustíš.”

“Proč se hrálo to divadlo, Johannesi?”

“Režii vedl tvůj strýc Antonio. Jemu vděčíme za to, že jsme byli ukradeni a rozděleni. Teď je ve finanční tísní a poslal na tebe a naši matku vraha. Chtěl dědit, byl by v tom případě na řadě.”

“Proč jsi mi to jednoduše nefekl?” zeptal se Markus.

“Naše matka je v nebezpečí? To abych jel domů,” staral se Henrico.

“Mluvím o matce Josefě, neplaš se, Henří,” uklidňoval Johannes.

“Pánové,” vložil se do debaty Markus, “máme dvě matky, nebo alespoň vy máte teď dvě matky, navrhuji, že je budeme jmenovat vždy jménem. Bude to jednodušší.”

“Protože jsme potřebovali, abys byl v bezpečí. My jsme Venturu již viděli a tak víme, čeho se máme vyvarovat,” odpověděl Johannes na otázku Markuse.

“Abyste se nemýlili. Jak se daří mum Josefě?” chtěl vědět Markus.

“Jak se může dařit ženě, která se právě dozvěděla, že má tři vlastní syny? Je šťastná. Je to opravdu hodná žena,” dodal.

“Já vím,” řekl Markus.

“Ale mum Marie tě také bude chtít poznat, Markusi,” mýnil Henrico.

“Johi, otec ví, že jsme oba spali s Mary,” řekl Henrico. Nastalo chvilku ticho, protože to byla změna v debatě, kterou Johannes nečekal.

“Jak je to možné?”

“Mary je v Las Vegas a má dítě. Buď moje nebo tvoje. Tenkrát, jak zmizela zcela nepochopitelně, to byla zásluha Debory. Sama by neodjela.”

“Pamatuješ Henří, jak jsme se tak blbě bavili na seníku? Pak jsme něco zaslechlí?”

“Jo, pamatuji a to něco byla Mary. Takže ona si myslí, že jsme si s ní zahrávali. Pěkný průšvih,” dodal Henrico.

Bratři se dlouho bavili a telefonní společnost se později radovala z vysokého účtu. Bylo to prvně, co byli spolu, a bylo to, jako by spolu vyrůstali od dětství. Pak Johannes napadlo se zeptat, jak se daří Kateřině. Henrico ztichl. Markus na něj pohlédl a když viděl, že se nemá k odpovědi, řekl, jak se věci mají:

“Asi jsme udělali malý zmatek. Henrico měl strach, že jsi opravdu mrtev, a řekl tvé dívce, že já jsem Johannes.”

“Pokud vím od mum Josefy, neumíš anglicky?”

“To je pravda, a tak Henří řekl, že jsi mne našel a že již ta sázka padla.” Markus s jednoduchou samozřejmostí použil zdrobněliny, kterou bratři mezi sebou používali.

“To byla moje vina, Johi, nechtěl jsem, aby nám tu zase omdlela,” omlouval se Henrico.

“Co budeme dělat?” zazněla otázka, která musela zdolat ty tisíce kilometrů ze zámoří.

Markus měl nápad a tak ho bratrům řekl:

“Já bych chtěl letět do Las Vegas za kamarádem, za tím Hansem, takže až se, Johi, vrátíš, budeš Johannes a až se vrátím já, bud smět být zase Markus,” vysvětlil.

Ten nápad se jim líbil. Markus si nechal zavolat k telefonu svou matku a ujistil ji, že je vše v pořádku. Požádal ji, aby nechala z lesíku u Neu Isenburgu odtáhnout jeho vůz.

Baterka byl nadmíru rozčilen. Kudla seděl již dva dny v hospodě Gilde Stuben, chlastal a dokázal tak zaneřádit toaletu, že se mu dělalo špatně.

Baterka mnil, že si na to musí posvítit a řekne to tlustému Jendovi.

Hospodský Jenda neměl zrovna příliš dobrý den, protože se pohádal s předsednictvem krejčovského spolku. Panstvo, jak jim říkal, mělo jiné představy o tom, jak by se měla vést jejich restaurace.

Původně sdružení krejčích ve Frankfurtu koupilo dům s restaurací a se sálem proto, aby se členové a jejich manželky, popřípadě hosté, měli kde scházet.

Tlustej Jenda je to již před lety odnaučil. Byl toho názoru, že aby se díval, jak paničky pijí vodu a pánové si líznou jednoho piva, na to tady nemusí být. V hospodě se chlastá. Jak se má chlastat, to denně ukazoval svému českému publiku sám.

Čas od času páni od nití, jak jim říkal, přišli a projeví svou nelibost. Byli to lidé, s kterými si tlustej Jenda dost dobře nerozuměl. Normálně, když měl s někým nějaké věci k vyřízení, nechal na stůl postavil knedlo-zelo-vepřo, poručil Baterkovi, aby nosil piva a becherovku, a když byla strana, se kterou měl jednat, najedená a zcela opilá, měl lehkou hru.

S pány od nití nefungovalo. Měli představu, že jejich dům je musí reprezentovat. Jediný, kdo při jednání chlastal, byl Jenda. A tak jim po dlouhé chvíli, kdy poslouchal jejich požadavky, řekl, ať jdou do háje. Doslova: polibte mi prdel. Nechal pány jejich osudu a šel. Na chodbě potkal Baterku.

“Cmrndni mi tam trochu piva s rumem, ať to spláchnu,” řekl drobnému muži. Ten však měl také svůj problém a spustil zvýšeným hlasem:

“Šéfe, jestli toho vožralu Kudlu nevyhodíte, tak si ty hajzly budete mýt sám.” Jenda na něj vykulil oči, což nebylo zcela jednoduché, byly zasazeny hluboko v kulatých tvářích.

“Hele, nejsi ty náhodou také krejčí z povolání? Jdi si tak k nim sednout, k těm volům,” řekl a již si točil pivo. Baterka nevěděl, co si má myslet, a tak šel zase uklízet. Na lavici u okna seděl Roky Ventura a spal. Jenda si dotočil pivo a sedl si k němu.

“Měl bych pro tebe zakázku. Prý takové práce děláš.” Ve skutečnosti však řekl, měl bych pro tebe Auftrag. Češi, žijící dlouho v cizině, používají mezi sebou německá slova, která vkládají do českých vět. Byla to většinou slova, která se dříve, když ještě žili doma, nepoužívala. Nejlepší příklad bylo slovo Mehrwertsteuer. Bylo prakticky nepřeložitelné. Teprve, když byl v jejich vlasti nastolen kapitalismus, byl vymyšlen překlad tohoto slova. Jednalo se o daň z přidané hodnoty.

“Jo, dělám. A vo co jako jde?” chtěl vědět Kudla, který se zrovna probral.

“Vem si flintu a postřílej je, ty niťaře.”

“Teď hned?”

“Třeba,” mnil Jenda a bylo by mu snad jedno, kdyby to Kudla skutečně udělal. Mezi krajany se o Kudlovi říkalo, že je to nájemní vrah, ve skutečnosti tomu nikdo nevěřil. Ono se toho napovídalo. K Jendovu překvapení Ventura řekl:

“Nejdříve musím odstřelit toho z Taunusu a pak se uvidí,” zívá si.

“Dobry, takže to je dojednané,” uklidnil se Jenda.

“Kde bydlíš? Napiš mi to na papír,” vzpomněl si Ventura.

“Kdo?”

“No ty lidi, co je mám oddělat.”

“Ty vole, děláš, jako bys uměl střílet, neser mně,” ukončil debatu tlustý Jenda.

Baterka se trochu uklidnil. Toalety měl již čisté a tak si vzal noviny Bild, sedl si do kouta a začel se:

“To bych si na to posvítit, člověk jde z práce a někdo po něm začne střílet. Copak jsme na divokém Západě?” bylo slyšet jeho hubování za roztaženými novinami.

“Kdy to bylo?” zajímal se Jenda.

“Včera, toho továrníka Schwarze chtěl někdo voddělat,” zjednodušil Baterka článek z tisku.

“Toho z Taunusu? Toho jsem znal. Co je s ním, je mrtvej?” chtěl vědět podrobnosti hospodský. Do debaty se nečekaně vložil Ventura:

“Co by byl mrtvej, když jsem se netrefil, tak ještě běhá po lese. Asi se připodělal.”

“Hele, Kudlo, měl bys přestat chlastat, už ti tam haraší. Kde máš auto?”

“Auto? Jo, to jsem nechal v hotelové garáži. To parkování u vás je docela drahé.”

“Tak se seber a jdi se vyspat,” radil Jenda.

“Nezapomeň jim tam poblejt záchody, prase,” připomněl Baterka.

Za okny bylo vidět oranžové blikající světlo, co mívají policisté nebo hasiči na střeších vozů. Vypadalo to, jako by vůz zastavil pod okny hospody. Sirény však slyšet nebyly. Jenda se zvedl od stolu a šel se podívat, co se děje. Tím, že stál ve vchodu lokálu, ke kterému vedly z venku tři schody, zabránil vpádu policistů. Jeho postava zabrala celou šíři dveří.

“Pánové, žádný spěch, piva máme plný sklep,” řekl a nad tím náhodným rýmem se zasmál.

Muži v helmách a v plné polní však neměli smysl pro básně a chtěli dovnitř. Jenda se mezi futry dveří vzpříčil a násilný tlak ozbrojených policistů ho zasekl ještě pevněji. Vpřed by to šlo, ale oni chtěli dovnitř a tak nastala tlačenička.

“Blbci, udělejte krok dozadu, pak se odtud dostanu. Hrnete se sem jako gestapo,” řval Jenda bolestí.

“Co se děje?” chtěl vědět Ventura.

“Ale chtějí se sem dostat policajti a Jenda se zase vzpříčil ve dveřích. Asi mají žízeň,” uvažoval Baterka. Ventura však vyskočil a nasměroval si to za výčep.

“Je dole do zahrady otevřeno?” zeptal se.

“Jo, kuchař tam chodí chcát, sem nahoru se nevyvalí,” podal informaci Baterka.

Roky Ventura však byl už pryč.

Konečně Jenda povolil. Když policisté pochopili, že tlačení to nezvládnou, ustoupili a vytáhli hospodského, takže musel seběhnout ty tři schody rychleji, než byl zvyklý.

Jenda stál na ulici a koukal na mladíka, co hlídal policejní vůz. Slušně mu řekl:

“Co čumiš, fízle, ještě jsi neviděl Jeníka?”

Muži v domě se mezitím rozptýlili zcela podle předpisů. Pistole měli namířené a dělali ty směšné úskoky, co známe z filmů. Baterka stál za pípou a roztáčel piva.

“Kdo chce dvanáctku? Plzeň, točenou,” lákal, protože dvanáctka byla dražší.

“Kdo je v domě?” zeptal se jeden z mužů. Asi to byl náčelník.

“Kdo by tu byl,” nespouštěl oči z pípy Baterka, “Kudla právě odešel, dole vaří kuchař Mirko a nahoře spí nějakí Poláci, myslím. Poláci nebo Jugoši,” upřesnil.

“Tohohle pána jste tu neviděl?” řekl zase náčelník a ukázal Baterkovi fotku.

“Jo, to je Kudla, ale za mlada, teď již zestárnul. Tak pánové, pivo je dotočené, na zdraví,” bezstarostně postavil půllitry na pult. Muži zcela automaticky uchopili sklenice s vábným nápojem a chystali se přitisknout tu svěží vláhu ke rtům, když náčelník zařval:

“Halt, jsme ve službě. Prohledat dům. Ti statečnější trochu upili a ti bojácní postavili nápoj zase na pult. Šli prohledávat dům.

Jenda zase vylezl ty tři schody, ale důstojně, jako jindy, a našel knajpu až na náčelníka prázdnou.

“Kam šli?” optal se, ale protože již měl jedno pivo v ruce, tak se více nestaral, dokud půlku nevypil.

“Myslím, že budí ty vaše Poláky, šéfe,” hlásil Baterka.

“Baterko, já ti jednou nakopu zadek,” řekl s ohledem na náčelníka slušně. Normálně to říkal jinak.

“Pane hospodský, tady pan výčepní říkal, že tady toho pána znáte,” řekl policista a ukazoval Jendovi fotografii.

“Baterka? To je starý blbec, toho chlapa jsem ještě nikdy neviděl,” řekl Jenda a studoval ten obrázek.

“Vždyť tu před chvílí seděl, a ty poblitý hajzly byly také od něj,” divil se mužík.

“Drž hubu, ty vole,” řekl Jenda česky a náčelník mýnil:

“Co jste říkal?” Jenda mu zase ve svém rodném jazyce řekl:

“Hovno.”

Ze schodiště, které za výčepem vedlo do horních prostor domu, bylo slyšet dupání a zmatené hlasy. Mluvilo se polsky a německy, ale jen v infinitivech.

Orgány německé policie měly potíže s mnohonárodnostní společností Spolkové republiky. Rozumné by bylo, kdyby ministr vnitra vydal příkaz k výuce cizím jazykům. On to však udělat nechtěl, byl toho názoru, že se občané jiných národů musí “integrovat” a tak si do té doby, než se “integrují”, mužstvo v terénu pomáhalo infinitivy.

“Ty nemít pracovní povolení, ty muset jezdit domů,” bylo slyšet rodné Němce v uniformách.

Rozespali Poláci byli nahnáni do lokálu a Jenda to vše klidně pozoroval.

“Proč je budíte, měli noční, odpadky za vás uklidit můžou, na to jsou dobří, ale vyspat je nenecháte.”

“Tady se jedná o zjištění totožnosti a ověření pracovních povolení. Rozumíte jim?” zeptal se náčelník. Jenda se zcela důvěryhodně divil:

“Já? Copak jsem Polák, to si budete muset přivést úředního tlumočníka,” navrhl.

Ze salónku vyšli páni z předsednické rady krejčích a zaplnili poslední místa v hospodě. Celá společnost, policie, Poláci a krejčí postávali, nikdo si nesesl. Tlustému Jendovi se to přestalo líbit, bylo krátce před

dvanáctou, kuchař Mirko již měl uvařeno a očekával se polední kšeft. Danuša, jeho servírka, když přišla do práce a viděla policii, hned zase vypadla. Neměla pracovní povolení. Náčelník policie se obrátil ke krejčím:

“Ty ukázat papíry, sofort!” obořil se na předsedu rady. Ten se samozřejmě urazil:

“Co si to dovoluujete mně tykat? To neumíte mluvit pořádně německy? To jsou poměry, jak se jmenuje váš nadřízený?” Náčelník byl tvrdohlavý:

“Ty ukázat papíry, sofort!”

“Hele, neřvi na něj “okamžitě”, je to majitel tohoto domu a jediný, co tady okamžitě bude, že odtud okamžitě vypadnete. Všichniiii,” to se již Jenda neudržel.

Náčelník výjezdové skupiny frankfurtské policie si asi myslel, že to přehnal, proto nechal Poláky vyvést před dům a v knapě byl klid. Jenda pánům krejčím nalil becherovku. Tentokrát neodmítl.

Protože se Danuša do práce již nevrátila, musel Jenda obsluhovat sám. Teprve po kšeftu se dostal k telefonu.

Vytočil číslo, a když zaslechl rozespálý hlas, řekl:

“Hele, Kudlo, už mi sem nelez, hledali tě tu policajti,” řekl a položil sluchátko.

Antonio Gomeros byl mrzutý. Peníze od Mastné Báby docházely, Pedro jednoho dne zmizel a ještě se nevrátil.

Protože byl Antonio zabaven modrookým hochem, kterého mu před svým ztracením přivezl z Madridu Pedro, zpočátku nikoho nepostrádal. Mládenec měl melírované vlasy, byl sice docela pěkný, ale nestydatě drahý. Jednoho dne prohlásil, že ho pánovy prasárny již nebaví.

On, řekl, je romantický typ a klade důraz na pěkné prostředí, akademické hovory a návštěvy kulturních zařízení. Z těchto předeher může láska, myslí tím sex, mezi muži vzklíčit v překrásnou lilii. Toto vše od pána nemůže očekávat. Je si dobře vědom své hodnoty. Nehodlá se prodávat pod cenou.

Antonio mu nabídl jednou tolik, ale chlapec přesto po dvou dnech zmizel.

Teď teprve poznal, jak mu Pedro chybí. Ten si nechal nadávat, nechal se sekýrovat a v posteli vlastně nebyl tak špatný.

A zadarmo.

Vrchol všemu udělala Mastná Bába, která dnes ráno volala. Sdělila mu, že dohoda padla, že peníze, co mu dala jako zálohu na dědictví po Josefě, musí vrátit a pak řekla ještě něco, čemu nerozuměl:

“Antonio, kdyby se ozval ten Ventura, tak mu řekni, že je po kšeftu, že je to moc horké.”

“Je to horké,” udiveně opakoval.

“Ta záležitost, jede v tom kartel z Jižní Ameriky.”

“Myslíš jako ta moje záležitost, Violetta?” chtěl vědět podrobnosti.

“Jo, dej si pozor, jde vo krk,” řekla a ukončila hovor.

Antonio přemýšlel, jak hluboko klesl. On, co byl vždy pánem situace, si nevěděl rady a cítil, že má zbabělý strach. Kromě pocitů své duše cítil také hlad a žízeň. Nebyla to však ta žízeň, kterou by mohl uhasit u studně s křišťálovou vodou, která se na jejich pozemku nacházela. Chyběl mu alkohol. Rozhodl se, že se projde na čerstvém vzduchu, to mu udělá dobře.

Aniž by věděl, kam ho nohy nesou, najednou stál na náměstí před Manuelovou kavárnou. Byla to už léta, co tu byl naposledy, a Manuel nebyl vidět. Nějaký mladík se čiperně pohyboval za barem a Antoniově se líbil.

Jeho zakázaný a pro prosté obyvatele vesničky San Sebastian de los Reyes nemravný chtíč ho vždy vzpružil. Pohledem na hezkého muže, který ho vzrušil, začal mít život zase svou starou krásu a hodnotu.

Pabueno Antonia neznal. Věděl, že Antonio Gomeros je vyvržený občan vesničky, nevěděl však, že je to ten muž, co stojí před jeho barem. Pabueno byl úslužný, milý a dobrý obchodník. Oslovil stojícího muže a pozval ho do lokálu. Antonio si sedl k baru a Pabueno se optal na jeho přání.

Bylo zrovna úterý a Real Madrid hrál proti Benfica Lisabon a dávali to v přímém přenosu v televizi. Pabueno nakoupil, připravil se na dobrý kšeft, kavárna se naplnila a Pabueno zapnul přístroj. Obrazovka se rozzářila, nějak více než jindy, a po chvíli zhasla. Přístroj se odporoučel. Chlapi řvali, Pabueno se v něm šťoural, ale nebylo to nic platné. Chlapi se rozutekli do svých domovů, jako když střílíš do holubů na kostelní střeše.

Rodríguez, místní farář, také přišel, ale to již byla kavárna prázdná. Vypil ze slušnosti jedno víno a také šel. Neřekl sice kam, ale Pabueno to věděl. Jistou dobu již docházel k doňě Bianca, krásné ženě v letech. Chlapi pochvalně sledovali tuto slabost jejich faráře, a manželkám nic neříkali. Tak to zůstávalo pod pokličkou.

Takže když se Antonio usadil v baru hezkého Pabuena, bylo městečko jak po vymření.

“Dám si červený a pro vás také,” řekl Antonio.

“Děkuji za pozvání, señore, ale říkejte mi Pabueno. Můžete mi tykat, jako každý ve vsi,” dodal.

Byl to opravdu pohledný mladík, okatý, na krátko ostříhaný a stále v dobré náladě. Jeho zuby zářily svou bělostí ve snědém obličejí. Chlapi, co u něj popíjeli, ho brali spíše jako syna než jako hospodského. Starší zákazníci mu říkali Manuel.

Pabueno dokázal svou výřečností a vtípem uspokojit nejen ty staré, ale do baru počali docházet i jeho vrstevníci. A tak se stalo běžné, že otcové tu svorně popíjeli se svými syny, s kterými si doma již nerozuměli.

Byli rádi, aniž by si uvědomili, že by měli být Pabuenovi vděční. Synové tu poznali, že jejich tátové jsou vlastně kluci jako oni sami a spokojenost byla oboustranná.

“Neumíte náhodou opravovat televize, seňore?” zeptal se Pabueno po přípitku.

“Proč, vypadám na to?” divil se Antonio.

“Ne, to byla jen otázka, dnes je ten fotbal a mně nejde ta bedna. Jednoduše se odporoučela.” Antonio zavěťřil šanci:

“Tak pojď ke mně domů, moje televize funguje,” navrhl.

“Kdepak, seňore, chlapi hned jak to skončí, tak přijdou, budou muset ten zápas zapít, to by mi neodpustili, kdybych tu nebyl,” rezolutně prohlásil mladík.

Antonio byl touhou bez sebe. Poroučel jedno víno za druhým, pro sebe i pro Pabuena. Pabueno statečně pil, vždyť se jednalo o tržbu. Že se muži, kterého neznal, jednalo o něco jiného, o tom neměl zdání.

“Kdy skončí ten fotbal?” chtěl vědět Antonio.

“Jestli budou prodlužovat, to se načekáme,” povzdychl si. Již se mu z vína trochu točila hlava, chlapi z vesnice mu málokdy poručili a on byl spíše z té generace, co pila coca-colu. Muž stále poroučel. Vždy jednu skleničku pro sebe a jednu pro chlapce.

Kéž by prodlužovali, doufal Antonio, protože věděl, že než chlapi přijdou, musí zmizet. Neměl v kapse ani vindru, s placením budou potíže. Možná, že ten pěkný chlapec po něm také touží, proč by s ním jinak popíjel a neustále hovořil.

Antonio zcela ztratil smysl pro realitu, přestal chápat, že on je host a mladík hostinský. Když se Pabueno omluvil, že si musí odskočit, pochopil to jako vyzvání. Šel za ním.

Pabueno nerad chodil na toaletu, když tam někdo byl. Jaksi svou potřebu nedokázal uvolnit, proto si vždy našel chvilku, když byla toaleta prázdná. Jakmile muž vešel, zdvořile se usmál a vše se v něm sevřelo. Nemohl se vyprázdnit, proto se rozhodl, že půjde zase za bar a vrátí se, až bude pán hotov.

Pán si však stoupl za něj a rukou hrábl do jeho ještě nezavřeného poklopce a uchopil jeho pohlavní úd.

Pabueno strnul. Úcta ke starším lidem, která mu byla vrozena, způsobila, že chvilku nehybně stál. Antonio to chápal jinak a počal chlapci rozepínat opasek. Pak se však Pabueno prudce otočil a dal muži pěstí. Znovu a znovu bušil a pak do něj vrazil, až muž upadl a zůstal ležet na zemi. Vyběhl do lokálu v okamžiku, kdy se chlapi začali scházet. Neprodužovalo se.

Nejprve si nikdo nevšiml rozrušení jejich hostinského, byli zabráněni do rozboru fotbalu. Když však okamžitě neměli něco k pití, jak byli zvyklí, otočili po Pabuenovi hlavy. Chlapec stál jako solný sloup a po tvářích mu tekly slzy. Pochopili, že se muselo něco stát. Jejich chlapec, syn, barman, plakal, to ještě neviděli. Počali se mu zcela otcovsky věnovat a Pabueno jim řekl, co se přihodilo.

Byl by býval radší, kdyby mlčel.

Chlapi vtrhli na toaletu, vytáhli Antonia na náměstí a počali jej zpracovávat, až se podobal roztrhanému hadru. Kopali, mlátili a vybíjeli si ten dlouho zadržovaný vztek. On, Antonio, byl vinen, že ve vsi sídlí cizí firma, že její nákladní auta denně projíždějí jejich tichým domovem, že se musí všichni stydět za jeho nemorální život. Při svých kopancích již na Pabuena nemysleli, v hlavách měli jen svou pošlapanou hrdost a čest.

Pabueno věděl, že tomu musí učinit konec. Rozběhl se tedy k domu doňi Bianky a bušil na dveře.

Rodríguez, zcela nahý a v náruči krásné ženy, tušil, že se něco stalo. Něco, co bude muset řešit osobně. Poslal tedy svou milenkou ke dveřím, aby ukončila ten tlukot a rychle se oblékal. Pabueno však Bianku odstrčil, vběhl do domu a spatřil Rodrígueza zcela nedůstojně odstrojeného. Nijak se nad tím nepozastavil, pomáhal knězi s oblékáním a při tom vyprávěl, co se přihodilo.

Když líčil scénu na toaletě, otfásl se hnusem. Rodríguez se zdržel, nemohl najít spodní kalhoty. Pabueno to však vyřešil po svém:

“Otče, vždyť vám pod sutanu nikdo koukat nebude, pojďte rychle, vždyť ho chlapi zabijí,” poháněl faráře ku spěchu.

“Znáš toho chlapa?”

“Teď už jo, ale viděl jsem ho dnes poprvé.”

“Jak se jmenuje?”

“Antonio Gómeros,” odpověděl Pabueno.

“Proč se tak o něj bojíš, když tě napadl?” zajímal se kněz.

“Vždyť jste sám říkal, že za to ti lidé nemohou, asi jsem mu nějak dal najevo, že jsem jedním z nich. Ale přísahám, že to nebylo úmyslně,” dodal důrazně.

“Těm nemusíš dávat nic najevo, stačí, když jsi hezký a mladý,” dokončil Rodríguez oblékání a vydali se zpět k baru na náměstí. Ta situace, ve které ho mladý muž našel, byla knězi dost nemilá. Chtěl ho nějakým způsobem zavázat k mlčení, ale nevěděl, jak na to.

“Pabueno, víš, co je to celibát?” začal ze široka.

“Vím, ctěný otče, je to blbost.”

“Blbost?” divil se Rodríguez, nechápal zcela, jak to Pabueno myslí.

“Chlap přece musí mít ženskou, i když je kněz. Pokud vím, tak se v Bibli nikde nepíše, že by si to bůh od svých služebníků přál.”

“Ty jsi četl Bibli?”

“Snažil jsem se, ale je to dost nesrozumitelné, měl by ji někdo přepsat do řeči, jakou se teď mluví,” mínil.

“To není špatný nápad,” souhlasil kněz.

“Otče Rodríguezi, já to vím již dávno, že se dvoříte doň Bianca. Já, kdybych měl vyprávět, co mi chlapi u vína svěří, půl vesnice by spolu nemluvilo. Ale to si nesmím dovolit.”

Kněz si vzpomněl na teplý klín doňi Bianky a na její hebká ňadra. Musel se usmát. Pabueno to nazval dvořením, moc pěkné slovo. On, studovaný kněz, je vázán zpovědním tajemstvím. Kdyby ho nedodržel, obrátila by se mocná církev k němu zády. Ten mladík, co chodil do školy, jen pokud musel, si sám uložil to břemeno tajemství. Jak velký je rozdíl mezi obecním farářem a hospodským? Pokud to oba dělají dobře, tak je nepatrný.

“Takže, být na vsi hostinským je pro tebe vlastně posláním?” konstatoval.

“Absolutně,” řekl krátce Pabueno.

“Chlapče, ty jsi požehnáním celé obce. Víš, co se mi na tobě líbí nejvíce?” Pabueno to nevěděl a tak mlčel. Rodríguez pokračoval:

“Že jsi mi přivedl do kostela mnohého chlapa, co tam dříve nechodil, a že jsi dokázal ke stolům s vínem přivést dvě generace: táty a syny.” Chlapec se z pochvaly těšil.

“Já jsem zase rád, že ke mně chodíte na víno, otče.”

“Službu za službu, Pabueno, to je samozřejmé.”

Již se blížili na náměstí, kde byl vidět kruh stojících mužů. Uprostřed na dlažbě ležel Antonio. Byl zakrvácený, šaty měl roztrhané a jednou rukou si držel hlavu a druhou měl v rozkroku. Byla to dvě místa, kam se kopance rozzařených mužů nejčastěji trefovaly. Muž na zemi těžce dýchal a chraptivým hlasem nařikal. Na hlasitý křik se již nezmohl. Muži v kruhu mu neustále nadávali, občas nějaký jedinec, kterého přemohla zlost, do Antonia kopnul.

Rodríguez se dal do běhu, stačil však ještě požádat Pabuena o nádobu s vodou a o klíče od jeho vozu. Od té doby, co mu Pedro vložil do ruky klíče svého starého auta, byl Pabueno majitelem motorového vozidla. Pyšným majitelem.

Pabueno učinil žádané a pak se bystře točil za barem. Věděl o každém strýci, co pije, kde sedává, a když byl s nápoji hotov, hlasitě to chlapům sdělil. Jako na povel, jako by na to již čekali, přenechali Antonia Rodríguezovi a zchlazovali vyschlá hrdla. Občas se jeden či druhý otočili, aby zjistili, co dělá farář. O Antoniovi již ale nemluvili, to téma uzavřeli.

Rodríguez raněného z nejhoršího ošetřil. Pak ho nastrkal do Pabuenova auta a usedl za volant. Rozjel se na haciendu Gomeros. Antonio hekal a Rodríguez byl zticha.

Usedlost byla zanedbaná, všude se povalovaly odpadky a o stromy a květiny se tu již dávno nikdo nestaral. Ještě hůř to vypadalo v obytném domě. Takový nepořádek kněz ještě neviděl.

Pomohl Antoniovi svléknout roztrhané šaty, což muselo být velice bolestivé. Zaslá krev se přilepila na tkaninu, takže ji musel strhávat a rány zase krvácely.

Něco, co by se podobalo prádelníku s čistým ošacením, Rodríguez nenašel. Vybral tedy ze svršků, které se mu zdály nejméně špinavé, to nejlepší a pomohl Antoniovi do postele. Pak šel vařit čaj, což také nebylo jednoduché. Našel však v kuchyni starou ženu. Byla to Emilie, Antoniova matka. Byla také zanedbaná a páchla špínou. Seděla u stolu a žvýkala suchý chléb.

“Prase,” pravila, aniž by Rodrígueze pozdravila, “to se nestydíte s ním vlézt do postele?” Rodríguez čekal, až se začne vařit voda, a nic neříkaje, pozoroval ženu. Byla zcela apatická a vypadalo to, jako by na přítomnost kněze zapoměla. Nad tím utrpením, co si ti lidé na haciendě Gomeros sami zavinili, mu zůstával stát rozum.

Zbraně, se kterými ho církev poslala do boje, byla slova. Tady však slova již nikdo nevnímal. Stál zcela odzbrojen na místě, kde by bylo třeba bojovat. Věděl, že i kdyby se do boje pustil, že by prohrál. Mohlo být peklo, kterým hrozil v kostele, horší než to, co právě vidí?

“Že jsou knězi prasata, to jsem už slyšela, ale že vlezou i na starého kozla, jakým Antonio je, to jsem netušila,” řekla žena a zase byla zticha. Jako by již nebyla mezi živými.

“Kdo je bez viny, señora...”

“...ať hodí první kamenem,” dokončila nečekaně bystře farářovu větu.

“Ano, chtěl jsem říci, že nezavinil vše sám. Vy jste matka. Byla jste moudrá matka?”

“Co zmůže chudák žena proti jeho oplzlé vášni?”

“Když mu dá pochopení, hodně...”

“To jsem mu měla strkat mladíky do postele?”

“Ne, měla jste mu poradit, aby hledal lásku a ne aby si kupoval sex.” Voda se vařila, tak Rodríguez spařil čaj v konvi, kterou si musel sám umýt. V duchu si povzdychl, tady se již nic nevyřeší. Cukr nenašel. Žena zase promluvila:

“Jste vy ta láska, faráři, co měl hledat? Až se nabaží vašeho těla, půjdete si po svých a on bude zase sám.”

“Ne, señora, já jsem vám jen přivezl syna. Chlapi ve vsi ho málem zabili, když si dovolil na mladého muže,” trpce vysvětlil Rodríguez.

“Měli to udělat, měl by pokoj,” zasyčela stařena a knězi naskočila husí kůže.

Antonio vděčně přijal podaný čaj. Nevěděl proč, ale cítil potřebu mluvit. Ten život, jaký vedl, mu najednou připadal cizí. Měl pocit, jako by se díval na neznámý příběh.

Znal muže, co přišli z cizí země s jednou taškou v ruce. Dnes by celé vlaky nenaložily zavazadla, co za svůj život nashromáždili. Antonio přišel na svět s takovým vlakem. Celé generace Gomerůsů budovali tu zahradu na stráních kolem San Sebastian de los Reyes. Mohl jen kráčet v jejich šlépějích a čas od času k vlaku připojit ještě jeden vagón. Ne, to neudělal. Odpojoval jeden vůz po druhém a teď sedí v opuštěné lokomotivě a nemá na uhlí. Před příštím stoupáním zůstane stát.

“Věříte, señore Rodríguezi, že se ještě jednou zmůžu k životu?” Samozřejmě tomu kněz nevěřil, ale jeho úřad ho zavazoval k podání útěchy. To, co teď řekne, je fráze, které sám nemůže věřit. Přesto to však řekne:

“Cesty Boží jsou nevyzpytatelné, synu.”

“Může za tím vězet jeho úmysl?”

“Těžko, je tolik mužů, kteří přes to, že jsou homosexuály, dosáhli nejvyšších stupňů společenského ocenění.”

“Co k tomu míní církev?”

“Církev to tradičně odsuzuje. Myslím, že kdysi dávno usnula nad vykonanou prací a ještě se neprobrala. Neví, že nastala jiná doba. Vlastě ani neví, že ji už dávno nebere nikdo vážně,” mluvil kněz, jakoby sám se sebou.

“Jsou to slova sluhy boží?”

“Možná, ale ne sluhy církve.”

“Myslíte, ctihodný otče, že Bůh se na to dívá jinak, než církev?”

“Historie nás poučila, že tomu tak je, señore Gomerosi,” povzdechl si Rodríguez.

“Ve vašich řadách je mnoho takových jako jsem já, myslím ho...”

“Homosexuálních mnichů a farářů, chcete říci?”

“Ano.”

“Bohužel. Nemyslím však bohužel, že jsou homosexuální, myslím bohužel, že jsou ošteplováni jako hříšníci.”

“Mohl byste mi vaši myšlenku vysvětlit?”

Rodríguez si přinesl židli k loži, kde ležel Antonio. Pohodlně se usadil.

Od těch dob, kdy Josefa žádala v jeho kostele požehnání k neobvyklému početí lidského života, uběhlo mnoho let. Dnes se nad tímto způsobem oplodnění nikdo nepozastavuje a na mínění církve se nikdo neptá. Tolik se na světě změnilo, jen předsudky v lidech zůstaly. Nevěřil, že by Antoniově mohl pomoci, nechtěl však být tím, co ho postrčí do propasti, nad kterou stojí.

“Bůh, jenž stvořil tento svět se vši nádherou a se všemi úskalími, stvořil i živočichy a i nás, lidi. Dal nám city, touhy a vášně. Jakým právem si můžeme dovolit odsuzovat tu vášeň, kterou obdaroval vás, señore Gomerosi?”

“Vy mne neodsuzujete?”

“Vaši vášeň ne, ale to, jak s ní zacházíte. Říkal jsem to před chvílí vaší matce. Kdybyste hledal lásku, nebyl byste tak sám. Váš život by běžel v jiných kolejkách.”

“Jak můžete takovou věc tvrdit, jste zalezlý v pěkném kostele a na faře je jistě vždy něco k jídlu a pití. Co můžete o životě vědět?”

“Jistě to tak z vašeho pohledu může vypadat. Já se však zabývám lidmi jinak než vy. Jejich duše mi vypráví o životě.” Antonio pochopil:

“Ve zpovědnici, že. Je nás hodně?”

“Mohu vám jen říci, že nejste sám.” Rodríguez dal Antoniově požehnání a měl se k odchodu. Antonio se za ním díval a ještě jednou na něj promluvil:

“Bylo by dobré, kdybych přišel ke zpovědi, otče?”

“Považujte náš rozhovor za zpověď, señore Gomerosi,” řekl kněz a odešel.

Antonio se však nad Rodríguezovými slovy nezamýšlel. Mastná bába a Pedro mu kroužili hlavou. Samozřejmě i Roky Ventura. Jak asi dopadlo jeho posláním. Pojednou ho napadlo, že by mohl zavolat do Německa Schwarzovým, nemusí se představit. Našel telefonní číslo a vytočil ho na aparátu, co stál u postele.

“Markus Schwarz, prosím,” ozvalo se v telefonu.

“Starého pana Schwarze bych prosil,” řekl Antonio, vyveden z míry.

“To vás musím zarmoutit, starý pán zemřel,” řekl mladý hlas kultivovanou španělštinou. Antonio zavěsil sluchátko.

Markus!

Pedro tedy chlapce nenašel a nechal zabít někoho jiného. Jak je možné, že se jmenuje Schwarz? Nebo Josefa přece přišla do jiného stavu a ta stejná jména jsou jen náhodná? Tomu se nedá věřit, pomyslel si Antonio.

Señor Carlos Rolack byl toho jara roku 1997 stár 87 let. Na Haciendě Carlos “R” bylo vše přichystáno k oslavě jeho narozenin.

Hacienda se nacházela nedaleko vesničky Quiebra Yugos, která byla vzdálena od hlavního města Tacuarembó asi 15 kilometrů vzdušnou čarou. Kraj, jemuž toto město vládlo, se jmenoval také Tacuarembó.

Město leží nedaleko obrovského umělého jezera Rincón del Bonete, lépe řečeno u jednoho z jeho četných dlouhých ramen, která se roztahují do všech světových stran jako chobotnice a jímž protéká řeka Río Negro.

Kdybys chtěl jezero přeplout od jeho nejsevernějšího konce k nejjihnějšímu, musela by tvá loď urazit vzdálenost hodně přes 400 kilometrů.

Obytný dům rodiny Rolackovy byl postaven na jakémsi kopečku s poměrně velkou náhorní plošinou, takže se pohled mohl rozběhnout do dálek.

Nebylo však vidět nic jiného, než koruny hustě rostoucích stromů. Kam oko dohlédlo, i tam, kde krajina začala tvořit řetěz mírně zvlněných kopců, byl majetek seňora Carlose.

Oslavenec seděl jako vždy zády k domu a měl přehled přes tu zem, co mu patřila. Mezi hlubokými lesy na pasekách, které nechal vykácet, se pěstovaly výnosné rostliny. Botanické jméno tohoto keře je *Erythroxylon coca*.

Indiáni žvýkali jeho listy, aby zahnali hlad nebo proto, že působily opojně. Carlosovi přinesly neskonalé bohatství.

Jeho koks, nebo sníh, vyváželi do celého světa. Bývá pravidlem, že ti lidé, kteří touto drogou přinesou neštěstí milionům jiných lidí, se sami její zrádné závislosti nepoddají. Bývají však výjimky.

Mezi ně patřil Carlosův syn Andrzej.

Četní hosté posedávali u stolů, co byly úhledně postavené na trávníku před domem, a pochutnávali si na asados, výborných steacích z hovězího, jimiž byla země vyhlášena. Na grilech ležely také kostillas a panchos, kotlety a chutné klobásy, a krásné señoritas roznášely nápoje.

Ženy při přivítání kladly tvář na tvář a muži svými abrazos, mužskými objetími, dávali najevo radost ze shledání. Všude bylo slyšet buenos días, señor – dobrý den pane. Bylo starou tradicí přijmout pozvání dona Carlose.

Don Carlos však radost ze svého vysokého stáří a nesmírného bohatství neměl. Věděl, že jeho čas pomalu přichází, i když se těšil pevnému zdraví. Starosti mu dělal syn.

Jeho závislost na kokainu byla pro starého muže trestem. Věděl již dávno, jakou cenu si vyžádal jeho nespočítatelný majetek. Jeho svědomí se probudilo již před lety. Protože po celé zemi stavěl nemocnice, školy a útulky pro sirotky, stal se z něj vážený občan.

Když roku 1973 ozbrojené jednotky svrhly demokratickou vládu v Uruguaji, podpořil diktátora generála Gregoria Alvareze vysokými finančními dary. Poznal tohoto muže osobně. Neustálé peněžní pozornosti, kterými jeho vládu financoval, dopřály jeho podnikání klid. Později vojenská vláda předala zase žezlo do rukou lidu a vydobyla si pro všechny vojenské činitele amnestii. To bylo roku 1981. V té době byl Carlos již známý svou dobrotou.

Zase měl klid. Od toho dne, kdy si zavázal Američana Johanna Fischera praním peněz, což pomocí herny v Las Vegas fungovalo perfektně, by mohl být bezstarostný. Andrzej tomu chtěl jinak.

Jeho závislost počala koupí té malé a odstrčené herny Old Las Vegas. Když tam tenkrát Andrzej byl, zakoukal se do nějakého domu na Stripu a požadoval od otce, aby v tom městě postavil pořádnou hernu. Chtěl tam mít sopku a vodopád.

Čím více Carlos chválil nenápadnost a důležitost Johannovy práce, tím více toho muže Andrzej nenáviděl. Počal užívat drogu, která by měla být pro něj tabu. Trávil čas ve všech hernách světa a pro zásobu kokainu, kterou měl pro svou potřebu stále u sebe, ho otec často musel vyplácet z rukou policie všech kontinentů. O moderní běh světa a o novodobou techniku se nezajímal, nepřinášel podniku žádný užitek.

Proč nemůže být takový jako Johann Fischer? Carlos myslel na tohoto muže stále častěji a za čas dospěl k přesvědčení, že svému synovi obchod nemůže přenechat. Jediný muž na celém světě, ke kterému měl absolutní důvěru, byl Johann.

Proto seděl, jak se na dona Carlose patřilo, aniž by při pozdravech nových hostů vstával ze židle, a lhostejně poslouchal jejich pochlebování.

Pane Bože, jak mu ti lidé šli na nervy. Andrzej se jeho narozenin nezúčastní, zaměstnával v Monte Carlu, v Evropě, šest právníků, kteří se pokoušeli o jeho propuštění z vazby. Při nějaké rvačce v nóbl kasinu "Monte Carlo" u něj našli koks.

Z nově přicházejících však Carlos nespouštěl oči. Pozval totiž Johanna s manželkou a tento manželský pár návštěvu přislíbil.

Marie Fischerová pozvání dona Carlose rezolutně odmítla. Cestovat takovou dálku, aby popřála muži, který jí připravoval bezesné noci, který si vůli jejího muže podmanil hrozbou, že sáhne na život jejích synů, jí připadalo absurdní. Johann pokrčil rameny.

Marie byla moudrá a přes svou útlou postavu a vyrovnanou povahu velice energická. Slova, která měla v srdci, měla i na jazyku. Johann, když jí pověděl o problémech a navrhoval řešení, na její první reakce neodpovídal. Věděl, že se Marie musí zamyslet a zvážit pro i proti. Proto jí dopřával klidu. Nejpozději druhý den přicházela s prostou otázkou: jak jsi to vlastně myslel?

Tak tomu bylo i tentokrát. Když se Johann vrátil z Las Vegas, kde se dozvěděl o Mary a o tom, že někde na Floridě vyrůstá jejich vnuk, našel pozvání Carlose Rolacka. Bylo to sice jen oficiální pozvání k jeho narozeninám, ale formulace textu, které Carlos použil, bylo zcela jasná: nesmí odmítnout. Vyjádřil přání poznat i jeho ženu.

Johann rychle navštívil Deboru v jejím království a promluvil s ní o Mary. Debora mu s pláčem vše přiznala. Řekl jí, že až se vrátí z Jižní Ameriky, chce, aby chlapec byl na farmě Maria. Slíbila, že to zařídí. Pak přišel očekávaný hovor s Marií:

"Miláčku, do té Uruguaye musíš? Nemůžeš to odmítnout?" začala.

"Ne, Marie, to si nemohu dovolit."

"To jsem si myslela. Já poletím s tebou," řekla prostě, jako by její včerejší výbuch byl jen párou nad hrncem.

"Ne? Čemu vděčím za mé štěstí?" usmál se. Marie však velmi zvažněla:

"Myslela jsem si, že bych měla znát toho muže, co vládne celé naší rodině."

"Hm, možná," řekl Johann.

"Možná, že bych docílila... že bych ho přemluvila, aby tě propustil," naivně řekla.

Johann nemínil komentovat její přání. Dobře věděl, že ženy dokáží, co muži považují za nemožné. Slovíčko, úsměv a pohyb ženského těla v pravou chvíli a na pravém místě dokázalo již změnit dějiny světa. Znal sílu její osobnosti a nepřál si být na místě Carlose. Samozřejmě ho, Johanna, nepropustí, na to znal a věděl příliš mnoho o tom muži. Ale ta síla, kterou bude muset vydat, aby ji ve zdvořilosti odmítl, vyvolala úsměv v jeho tváři.

"Je ti to k smíchu? Myslíš, že to nedokážu?"

"Upřímně řečeno, ne. Ale možné je vše," dodal.

"Nemáme toho chlapa nějakým způsobem v hrsti?"

"Samozřejmě ho máme v hrsti, vždyť pěstuje a prodává drogy. Kdybychom to však proti němu použili, netrvalo by dlouho a naše hrsti, naše celá těla by vychladla. Nadělal by z nás hromadný hrob. S touto myšlenkou si nesmíš zahrávat, Marie, obzvláště ne teď, když ses stala ba..." málem se prorekl. Tímto způsobem jí o existenci vnuka nechtěl říci. Žena však zavětrila a jak něžná a milá dokázala být, dokázala být i tvrdá.

"Johanne, čím jsem se stala?"

"Nic, nic, to není teď důležité," snažil se zamlouvat. Marie však hleděla do jeho modrých očí a on věděl, že na něj vše poví. Ty oči, co neuměly lhát.

"Říkal jsi, že jsem se stala ba... ba..." sedla si, protože ta možnost, jak to slovo mohla ukončit, jí připadala nemožná. Myslela na Johannese a Kateřinu, to by bylo moc rychlé, a Henrico, ten... ten... Teď jí napadla Mary a její záhadné zmizení.

Johann byl přesvědčen o Mariině inteligenci. V její tváři dokázal číst zrovna tak dobře, jako ona v jeho očích. Jak seděla a Johann nad ní stál, uchopila jeho ruce svými teplými dlaněmi. Pro to teplo jejích rukou žil, dělalo mu dobře.

"Chtěl jsi říci, že jsem se stala babičkou?"

"Nechtěl, chtěl jsem to říci jinak a jinde..."

"Ale myslel jsi to tak?"

“Někdy mi připadá, když jsem s tebou, že nemyslím.”

“To také není třeba, máš mne. Řekni, co to je?”

“Chlapec.”

“Jak je starý?”

“To bude vědět Debora lépe, zeptej se jí.” Johann tušil, že teď Marie položí tu nejhorší otázku.

“Kterého z chlapců je to dítě?” bylo to tady.

“Pravděpodobně Henrica,” řekl.

“Pravděpodobně? Co to má znamenat?”

“Protože by to mohlo být i Johannese.” Marie povstala a dívala se z okna jídelny, pokoje domluvy.

Tady byl uzel a Johannovi se do řeči moc nechce, to pochopila.

“Kdo je matka?”

“Mary.”

“Mary? Naše Mary?” Marie si zase sedla.

“Proč se tedy neví, čí je to dítě? Naše Mary milovala Henrica, to vím, Tak jsem jejich lásce přála,” povzddechla si.

“Protože si chlapce jednou spletla a spala s Johannesem. Bylo to v noci a za bouře a Johannes z počátku nevěděl, kdo ho svádí,” pokusil se vysvětlit.

“Johannes nevěděl, kdo ho svádí! Copak jste vy, muži, psi nebo koně? Spíte s ženou, aniž byste věděli, která to je?” opovrživě se pobouřila nad tímto plemenem.

“Někdy, v určitých situacích...” Věděl, že stejně to za syny schytá, že mu vynadá a až se fešáci, její miláčekové, vrátí, zulíbá jejich krásné tváře.

“Kdybys ses jednou, jedinkrát před Deborou zmínila, že bys Mary jako nevěstu do rodiny přijala, nebylo by se to stalo,” odvážil se říci své mínění.

“Takže vy, chlapi, prasata, se vyspíte s každou, co vám vleze do postele, a teď je to moje vina?” zvýšila svůj hlas Marie.

“Do sena, stalo se v seně.”

“V seně? Ještě horší,” řekla a odešla s prásknutím dveří do kuchyně.

Když se Johann po chvíli odvážil nahlédnout do té nejtůlnější místnosti domu, viděl obě ženy, jak si leží v náručí a štěstím pláčí.

Na trávník před haciendou Carlos “R” vešel pěkný pár. Muž byl vyšší postavy, tělnatý a měl černé, stříbrnou nitkou protkané vlasy. Jeho oblečení bylo sportovnějšího rázu, dobře se hodící ke společenské příležitosti. Žena byla štíhlé aristokratické postavy, vysoké podpatky prodlužovaly délku jejích nohou. Vlasy měla staženy do vysokého účesu, který dobře ladil k její mladistvé tváři. Klasický kostým v barvě mužových očí jí slušel. Muž po její levici se k ní dobře hodil. Držení jejího těla oddaně zdůrazňovalo jeho důstojnost. Přesto však neuškodilo její vlastní hrdosti. Bylo vidět, že dojem, kterým chtěla vyjádřit, že jsou pár, že jsou muž a žena, že jsou jeden tým, je pro ni důležitý.

Carlos je spatřil okamžitě. Byli to jediní hosté, pro které se zvedl ze židle a šel je přivítat. Společnost to nepřehlédla. Uctivě polbil ženě ruku a muže pozdravil srdečným abrazo, objetím. Byli to manželé Marie a Johann Fischerovi z Kalifornie.

Carlos znal Johanna, přesto ho jeho vznešenost překvapila. Během dne, kdy se věnoval výhradně těmto dvěma lidem, to pochopil: Johann, když byl sám, bylo ho jen půl. K doplnění své osobnosti, k rozehrání všech jejích okouzlujících vlastností, potřeboval svou ženu. Vzpomínka mu zalétla do dětství, na sever, do země ležící nedaleko jeho rodiště. Car a carevna, ano, nějakou ruskou pohádku mu ti dva připomněli. Proč se mu vzpomínky poslední dobou často vracely do dětství, to si nemohl vysvětlit.

Jeho otcovské srdce se ozvalo. Znal toho muže ještě z doby, kdy byl mladík. Vždy mu poctivě sloužil. Na tu hrozbu, kterou vyslovil v Montevideu, nepomyslel. Celé své bohatství by dal, kdyby byl Johann jeho synem.

Carlos hrdě manžele představil ostatním hostům a pak jim navrhl, aby se najedli. Mimo grilů s chutnými masy tu byly stoly se spoustou ovoce a zeleniny a různě upravenými brambory.

V altánku, postaveném z březového dřeva, hrála kapela. Byl příjemný teplý den a slunce se schovávalo chvilkami za bělostnými mráčky, které se líně povalovaly na modré obloze.

Marie si zvědavě prohlížela hosty. Lidé, co přišli Carlosovi popřát k narozeninám, byli vesměs hezcí.

Kdysi dávno, když Španělé obsadili tuto zemi, Uruguay, skoro vyhubili domorodé obyvatelstvo. Jen malý zbyteček tu ještě žije. Pak přicházeli Italové. Jednu z národnostních menšin tvoří i Němci. Z tohoto koktajlu vzešli opravdu hezcí lidé, jež dostávali děti, snad na celém světě nejkrásnější.

Ve vesničce Quiebra Yugos postavil Carlos útulek pro sirotky a často se tam nechával vidět. Měl rád děti a ony měly rády jeho.

Právě v tomto okamžiku s křikem a výskáním vběhla jejich skupina na trávník a okamžitě pojala Carlose do svého středu. Stařec zapomněl na společnost a stal se rázem jedním z nich. Marie přilnula k Johannovu tělu a tiše naň promluvila:

“Je to ten muž, co ruší náš spánek?” Neodpovídal, jen myslel na své první setkání s Carlosem. Na tu důvěru, kterou v něm dokázal vzbudit, tu jistotu, že se nachází v dobrých rukou.

“Představovala jsem si ho zcela jinak.”

“Jak?”

“Zlého, zamračeného... zkrátka zcela jinak. Všiml sis, jak jsou ti lidé hezcí, a ty děti, ty bych si všechny vzala.”

“Marie, dovedeš si představit našeho vnuka?” zeptal se.

“Ne, já si do té doby, než jsem se stala babičkou, vůbec nepomyslela, že naši synové jsou muži! Že můžou mít děti. Kdy přijede na farmu?”

“Až se vrátíme, již tam bude, Debora mi to slíbila,” ujistil ji.

Hezká mladá žena, asi vychovatelka, počala mezi dětmi něco organizovat. Za její snahou se skrývala pěkná píseň, kterou Carlosovi zaspívaly.

“Co je to za děti?” zeptala se Marie Johanna.

“To jsou jeho, Carlose. Staví prý po celé zemi domovy a i jiná zařízení.” Marii nešlo do hlavy, jak rozpolcená musí být povaha Carlose Rolacka.

Když děti dozpívaly, jako na povel se počal na vzdálenějším koutě palouku nafukovat obrovský barevný hrad, na kterém se tvořily skluzavky a všelijaké jiné útvary, zajímavé pro dětské oči. S velkým jásotem se tam hnaly. Carlos se šťastným úsměvem přistoupil k Fischerovým. Oslovil Marii:

“Nejsou báječné? Dívejte se, jakou mají radost,” řekl a ukazoval na barevný roj, jak skákal v nafukovacím hradu a s jásotem sjížděl po hladkém plastiku. Marie se chopila příležitosti s Carlosem promluvit:

“Ano, jsou krásné a zdravé, slyšela jsem, že jste jim poskytl domov, señore Rolacku.”

“Ano, je to má vášeň, cítím se mezi nimi dobře. Mají zcela jednoduchý náhled na život, škoda, že to my dospělí již nemůžeme pochopit.”

“Myslíte, že nemají starosti?”

“Jistě nějaké mají, ale dokáží je při hře zapomenout,” skoro závistivě řekl.

“Jakou mají perspektivu? Myslím, co budou dělat, až opustí váš útulek?”

Carlos bystře pohlédl na ženu. Věděl, že její otázka ukrývá jistý cíl. Nedokázal však ještě odhadnout, ze kterého směru se k němu ta kráska chce přiblížit.

“Señora Fischerová, kdybych to věděl? Dostanou u mne vzdělání a těm opravdu nadaným dotuji studie. Myslíte, že bych mohl udělat více?”

“Ne, více opravdu pro sirotky dělat nemůžete. Myslela jsem jen, zda se neobáváte, že ta krásná stvoření jednou, když v životě neuspějí, nezačnou užívat drogy?” Řekla to s lehkostí, aniž by kladla jakýkoliv důraz na Carlosovy drogy. Stařec nedal najevo, že by mohla mít na mysli jeho drogy, a rozhodl se v té debatě – co by bylo, kdyby – pokračovat.

“Jistě, je to strašná představa. Ale od toho zla, co máte na mysli, ani nejbohatší a nejhodnější rodiče své děti neuchrání. Proto je důležité dát jim sebevědomí do života, naučit je znát ty pravé hodnoty. Od užívání drog neuchráníte ani svoje syny, señora,” řekl tak, jak by to vyslovil každý milující dědeček na světě.

“Ty pravé hodnoty. Nejsou pro každého jiné? Nevydá se mnohý při jejich hledání špatnou cestou?”

“Señoro Fischerová, jak může mladý člověk na počátku života vědět, kterou cestou má jít, když jich je tolik?”

Johann stál vedle své ženy a debaty se nehodlal zúčastnit. Spíše přemýšlel, jak změnit její směr. Marie se nebála ničeho. Jako by si neuvědomovala, že stojí před mužem, jehož kartel skoro týden co týden posílá loď s bílým práškem do celého světa. Ona to však věděla. Chtěla na to přivést řeč.

“Chcete tím, señore Rolacku, říci, že když se ocitne, nechtěně, na té špatné cestě, nemá možnost se vrátit? Vrátit a hledat novou?”

“Někdy ne. Na takové cestě se musí často stavět mosty a někdy i nějaké za sebou zbourat. Není to lehké,” povzdychl si muž, vypadající jako stařeček z pohádky. Pak se usmál:

“Jste moudrá žena a máte dobrého muže. Věřím, že i vaši synové vám dělají radost. Chtěl jsem si s vámi oběma vážně promluvit. Pojdte se mnou do mé kanceláře, prosím.”

Na trávníku před Carlosovým domem již bylo veselo. Muzikanti hráli, někteří hosté tančili, jiní seděli a popíjeli. Dětský koutek vše podbarvoval veselým jásotem. Líné mráčky, co se na obloze před chvílí povalovaly, někam najednou zmizely a slunce zářivě osvětlovalo palouček, jenž se vyvyšoval nad mořem z korun hustých stromů.

Pod koruny stromů se jeho paprsky nedostaly. Tam bylo přítmí. Tam se ukrýval pravý život Carlose Rolacka.

Místnost, kterou starý muž nazval svou kancelář, prosvěcovalo slunce. Kamenná podlaha se místy schovávala pod koberec a okna vedla na tři světové strany. Bylo jich mnoho a byla poměrně malá. Celkovým dojmem působil tento interiér jako obrovská veranda. Mimo velké sedací soupravy, umístěné uprostřed kolem nízkého stolu, tu nebylo nic jiného. Obloha a lesy, jež nakukovaly skrze okna bez záclon do místnosti, dávaly tomu koutku neskutečně vzdušný a romantický tón. Marie se s údivem rozhlédla. Strop nesly neotesané trámy, nad nimiž se schovávala sukovitá prkna. Stěny byly také dřevěné.

“To je kousek mého domova, tohle místo mám nejraději. Nejen jeho stavba mi má připomínat Švédsko, ale i jeho zařízení. To nic.” Carlos nabídl manželům místo a sám se usadil do křesla, které se dívalo do kraje.

“Nedovedu si představit, že bych doma mohl mít místnost, kde by nic nebylo. Marie by ji hned zaplnila vším možným,” řekl Johann.

“Od toho mají muži ženy. Já ženu nemám. Dávno před tím, než jsem se rozhodl postavit si toto malé Švédsko, mi zemřela,” řekl, aniž by dal najevo nějaký cit. Asi je to již dávno, co ho opustila, pomyslela si Marie. Stařec nehodlal hostům nabídnout nic k pití. Nějakým způsobem se to gesto, ta střídmost, k tomuto místu hodila. Nic nemělo rušit jejich rozhovor.

“Vaše žena, señore Johanne, vás dnes doprovází, protože hledá cestu. Chce mne požádat, abych vás propustil z mých služeb. Ještě nepochopila, jako vy, že tato cesta je již neschůdná. Její upřímnosti si však velice vážím. Zrovna tak chápu její touhu. Tu touhu, vrátit se na rozcestí a zvolit jinou dráhu.” Stařec se odmlčel. Marie se necítila zaskočena, jen ji fascinovala mužova chytrost. To, jak Johannovi za její přítomnosti říkal slova, co byla určena pro ni, ji neuráželo. Nebylo nic na tom muži, co by nedokázala pohladit a potěšit. Stařec zase promluvil:

“Tady to místo,” rukou ukázal po verandě, “je místo, odkud je vidět mé rozcestí. Je však také dobře vidět tu neschůdnou stezku, kterou jsem prošel. Již není možné se vrátit. Proč s vámi chci mluvit: Můj syn Andrzej mi vrátil i s úroky tu bolest, co jsem po celém světě zasel. Je závislý na kokainu a je jen otázkou času, kdy z něj bude jen lidská troska. Tady v Uruguaji jsem znám jako dobrodinec. Mé jméno najdete denně ve všech novinách země. Ve světě mne opěvují jako neznámého dárce. Je to velká organizace, co za vším vězí, se správnou radou, která rozhoduje, do kterého projektu potečou peníze, které dávám k dispozici. Andrzej o tom nemá zdání. On by to dílo, na které jsem hrdý, nepochopil. Chtěl bych vše předat do vašich rukou, señore Johanne.”

Žádná vzpomínka v podobě obrázku, sošky nebo skříňky či nádoby v tomto malém Švédsku, jak Carlos místnost nazval, neodpoutala pozornost od hovoru. Marie by ráda pevně stiskla Johannovu dlaň. Nešlo to, protože je Carlos usadil daleko od sebe. Věděla, že to, co řekne, budou Johannova slova, přestože on mlčí:

“Chcete po nás, señore Carlosi, abychom dále seli zlo?”

“Ne, chci po vás, abyste seli dobro. Zlo jsem již zasel, to se musí jen zavlažovat.”

“Ale na to dobro budeme muset dále produkovat kokain?”

“Ano, jinak by peníze došly. Je tolik práce, co je potřeba vykonat. Správná rada denně navrhuje nové projekty.”

“Na které potřebuje peníze! Ví ta vaše rada, odkud ty peníze přicházejí?” chtěla vědět Marie.

Carlos neodpověděl. Johann si odkašlal. V malém, romantickém Švédsku uprostřed Uruguaje bylo dlouho ticho. Z trávníku před domem byla slyšet hudba a hlasy.

“Je správná má domněnka, že nemáme na výběr, señore Carlosi?” zeptal se Johann.

“Nepřál bych si, abyste to viděli z této strany. Kdybych nedodával drogy na trh já, dělal by to jiný. Ten jiný by však nedělal to, co dělám já,” řekl a ruka se počala zabývat plnovousem v jeho tváři. Marie pocítila úzkost. Zároveň úctu a obdiv ke svému muži.

“Co tomu řekne Andrzej?” napadlo Marii. Starcovy modré oči na ní na dlouho spočinuly. Marie v nich viděla bolest a starost.

“To bude nejtěžší problém. Bude se muset smířit.”

“Co hodláte učinit, aby se smířil, señore Carlosi, musíte pochopit, mám rodinu, syny a vnuka,” ozval se ke slovu Johann.

“Mohu jen doufat, že budu ještě dlouho žít a on mezitím podlehne svému zlozvyku.”

“Je toho málo, co mi nabízíte na ochranu mé rodiny. Co se stane, nedej bože, když zítra zemřete?”

“Tak se u vás objeví zástup uruguayských advokátů a přečte vám mou závět.”

Marie vyskočila ze svého místa, stoupla si za Johanna a položila své ruce na jeho ramena. Tak uměla položit ruce jen ona. Carlos se zalíbením pozoroval její gesto. Usmál se:

“Přesně tak stávala má žena za mnou. Vždy mne chránila. Pak mne tu nechala.”

“Takže vy jste vše již zařídil? Co tomu řeknou vaši podílníci?” chtěl vědět Johann.

“Vy jste byl vždy můj jediný podílník, ti ostatní byla vymyšlená jména a adresy. Johanne, já jsem skutečně potřeboval jen jednu peníze a vy jste byl již tenkrát jediný, komu jsem věřil.”

“Olaf Gustavson to také věděl, že ostatní podílníci byly jen mrtvou schránkou?”

“Ne, toho jsem v tomhle ohledu podváděl. S celou tou prací, co jsem měl s pěstováním a s výrobou kokainu a s jeho prodejem, neměl nic společného. Hlídal jen malou banku v Mexiku. Musel jsem spravedlivě rozdělit zisk,” zcela klidně vysvětlil Carlos.

“Takže jste ho vůbec nepotřeboval, proč jste se ho nezbavil již dříve?” chtěl vědět Johann.

“Sefiaja byla mou sestrou. Byla jeho ženou,” vysvětlil stařec.

“Věděl o vašem projektu, o té správné radě?” vložila se do hovoru Marie.

“Pokoušel jsem se ho již před lety zapálit pro tuto myšlenku, ale nechtěl o tom slyšet. Nakonec mne stejně o všechny peníze připravil. Vždyť jste byl u toho, Johanne,” dodal.

“Je vám líto těch peněz? Přestože s nimi bylo naloženo tak, jak s nimi nakládáte vy?” divil se Johann.

“To mi musíte vysvětlit, Johanne,” nasadil udivený obličej Carlos.

Johanna napadlo, že ho Andrzej obelhal. Vyprávěl mu tedy, co za přítomnosti jeho syna v Puerto Peñasco zjistil. Muž o tom všem neměl zdání. Že po nich v domě Gustavsona zbyly dvě mrtvoly, to také nevěděl. Po chvíli zděšeného ticha tiše promluvil:

“Jen jednou a bylo to chvíli před příběhem v Puerto Peñasco, jsem se ptal svého syna, jsem se snažil svého syna...” Zmlkl. Marie přešla za křeslo starého muže a položila ruce na jeho ramena. Celý se zachvěl při tom doteku.

“Chtěl jste ho zapálit pro vaši myšlenku, proto vám nic neřekl,” s citem tiše promluvila.

Johann přemýšlel. Peníze, co týdně přicházely do Las Vegas a byly deklarovány jako tržba herny, opouštěly po zdanění město na konta různých firem s nic neříkajícími jmény. Jen jedno konto neslo jméno Rolacka. Jen mizivé procento bylo převáděno na toto konto. Zrovna tolik, jako na Carlosovo vlastní. On, Carlos Rolack, hrál tuto hru již dlouho. Pak si vzpomněl:

“Vaše vyhrůžka v Montevideu byla míněna vážně, señore Carlosi?” zeptal se.

“Byla a nebyla. Nechtěl jsem vás ztratit, señore Johanne. Nezapomeňte, že jsem podvodník. Trochu mne to mrzí, ale žil jsem již tenkrát pro můj sen.” Marie mnula starcova ramena a jemu to očividně dělalo dobře. Věděla, že do hovoru nesmí zasáhnout. Johann chtěl něco určitého vědět.

“Dovedu si představit, že radu, co řídí vaše projekty, budu moci vést. Ale o výrobě kokainu nic nevím. Zrovna tak o jeho distribuci.”

“O to se také nemusíte starat. To je odvětví, které jsem již dávno dal do jiných rukou. To běží samo,” s ulehčením odpověděl stařec.

V Johannovi se však vzbudil obchodnický duch. K překvapení Marie položil otázku:

“Kdo bude kontrolovat v budoucnu přísun peněz?”

“Zcela jednoduše vy. Budete majitelem pozemků, kde se coca pěstuje, majitelem lodí, které produkt rozvázejí, a majitel chemických továren, kde se vyrábí. Náš příjem je již dávno jen nájem z těchto nemovitostí. Ta procenta z výdělku, ze kterých vyplývá náš příjem, znáte. Podle světové ceny produktu můžete i zvýšit nájem.”

Johann věděl, co chtěl. Někdo jiný se zabývá trestným pěstováním a rozšiřováním drogy, Carlos jen bere nájem. Neobyčejně vysoký nájem za lesy v Uruguayi musí projít prádelnou staré herny. Pak jsou peníze věnovány na dobročinné účely. Mohl by někdo tohoto starého muže pochopit? Zahleděl se na svou ženu. Ano, ona ho chápe.

Markus seděl v taxíku. Byl vezen z letiště v Las Vegas k hotelu.

Jediný volný pokoj měli v Cesar Palace. Ostatní byly obsazeny. Projížděli hlavní ulicí města, lidově zvanou “Strip.” Bylo již po půlnoci a ve městě bylo tolik světla, že Markus žasnul.

Letiště, které bylo kdysi kousek za městem, se nachází v dnešní době mezi domy. Hned po výjezdu z jeho areálu se vozy dostanou na onu rovnou třídu, co vede od západu k východu.

Tam, kde tato dlouhá rovná ulice končí, nachází se ono známé kasino s kouřícím kovbojem. Marlboro Man. Je to sice jedna z nejstarších heren, ale než do toho koutu dojedeš, mineš mnohem větší a obdivuhodnější atrakce.

Cesar Palace je jen jednou z těch novějších. Hotelový sluha, co k taxi přistoupil, aby pomohl pánovi s kufry, byl zklamán. Markus měl jen příruční zavazadlo. Celý obsah, pyžamo, čisté spodní prádlo a dvě košile na převlečení mu půjčil Henrico. Šaty měl ještě z Frankfurtu a ty zase patřily Johannesově domnělé mrtvole.

Z pokoje, do kterého byl zaveden, byl krásný výhled. Jako na dlani tu ležela sopka s vodopádem, která lákala publikum do hotelu Mirague. Právě se odehrával výbuch sopky. Plameny se tisíce křišťálovými jiskrami zrcadlily ve vodě.

Celé město působilo na Markuse nějak směšně. Jistě, ta obdivuhodná architektura byla úžasná. Hlavně v tom směru, že tu byla v detailech napodobena Evropa ze všech epoch. Ano, pomyslel si, touha Američanů navštívit starý kontinent byla mnohem větší, než touha Evropanů po Americe. Proč by však měli tak daleko

cestovat, když můžou zažít Benátky zde? Canale Grande s gondolami a s dobově ustrojenými muži, co zpívali italské písně, gondoliéry, to vše bylo zde, uprostřed pouště, zcela věrně napodobeno.

Markus se před spaním prošel hotelovou halou a hernami.

Umělé nebe na stropu nákupní uličky, co okouzlo Hanse, a které si právě hrálo na poledne, ho vyvedlo trochu z míry.

Neměl však vůbec chuť zkusit štěstí ve hře. Neznal ten pocit hráčů. Ani sazka ho v Německu nelákala, ani losy si nikdy nekupoval. Nevěřil té náhodě, tomu mizivému procentu. Byl příliš inteligentní.

V jedné z četných restaurací hotelu se navečeřel a šel spát. Časový rozdíl mezi New Jersey a Las Vegas ho zmohl.

Ráno posnídal. Za necelé tři dolary překvapeně stál u nekonečně dlouhého pultu s nepřeberným množstvím pokrmů. Znovu a znovu si mohl naplňovat talíř až přes vrch. Kafe stálo v konvích na stolech, nikdo nekontroloval, kolik vypije. Ale Markus byl střídmy.

Pak si nechal zavolat taxi a udal adresu: Old Las Vegas.

Říká se, že člověk, co ovládá kromě své mateřštiny ještě jednu řeč, lehce se učí třetí. Markus hovořil třemi jazyky zcela bez přízvuku. Ty chvíle, co čekal v gotickém domě v New Jersey a co seděl na letišti a v letadle, se pilně učil anglicky. Již ovládal několik vět. Protože zase hledal ve slovníku, překvapilo ho, že byl tak rychle na místě. Zaplatil a vystoupil.

Ta žlutá herna uprostřed pouště na úpatí horského hřebenu, jenž se tu, zdánlivě bez jakéhokoliv porostu táhl krajem, ho překvapila. Byla to napodobenina středověkého hradu na jedné straně a tvrze z doby dobývání amerického západu na druhé straně. Vešel.

Hned Hanse spatřil. Byl vysoký jako on, mnohem svalnatější a v pase štíhlejší, ale jeho zelené oči, špičatý nos a brada se nezměnily. Vlnité, dlouhé vlasy měl vzadu svázané. Byl to jeho kamarád z dětství. Pilně se zabýval sklenicemi a čištěním baru, přestože v hale nebylo jinak ani človíčka.

Markus usedl na jednu z vysokých židlí a čekal, až se mladý muž otočí. Hans mluvil anglicky. Nejprve vykulil oči, jak to dokázal jako kluk, a Markusovi se chtělo smát. Pak nadzvedl obočí a usmál se:

“Good Morning, Sir,” řekl, “váš pan otec včera odjel a neřekl, že přijedete. Ani nevím, jestli jste ten levý nebo ten pravý z té fotky, co má na stole. Mr. Nowak ještě nepřišel do práce, víte, on je tu ředitel, a tak si může přijít, kdy chce. Já vám zatím něco naliji, doufám, že to tatínek za vás zaplatí. My, když jsme měli hospodu, tak mi táta také dal limo zadarmo.”

“I’m sorry, Sir, I don’t speak English. Já nemluví anglicky.”

“Ty nemluvíš anglicky? A jak s tebou máma mluvila? Čínsky? Vždyť jsi tady vyrůstal!” Markus se usmál, lépe řečeno, držel se, aby se nerozesmál a německy promluvil:

“U té hřbitovní zdi jsi mi slíbil nějaké tajemství. Pak jsi zmizel. To byla doba, než jsem tě našel.”

Hans pootevřel ústa a kdyby mohl, tak by skleničku, co právě hodil do vzduchu, nechal v tom vzduchu také stát. To však nebylo možné. Tak ji nejprve chytil a postavil na pult. Pak oběhl tu bariéru, co ho od hostů dělila, popadl Markuse, vřele ho políbil a dlouho držel v náruči. Pak se z malého chlapce rázem stal chlap a opět vykulil oči:

“Co tu děláš?”

“Čekám na to slíbené tajemství.” Hans se smutně usmál.

“Chtěli tě odprásknout. Mně se ti dva chlapi nelíbili, tak jsem tam poslal Ottu.”

“Ottu cestovatele?”

“Jo. Chtěli černovlasého. Oni ho jednoduše odpráskli, tak jsem tě poslal domů. Víš, měl jsem tu stovku, tak jsem se do děčáku nemohl vrátit, to chápeš, ne?”

“Ty jsi měl stovku? To vysvětluje mnohé,” souhlasil Markus.

Nemohl si nevzpomenout na ten pocit, když dostal od sestry Alexandry dvě marky a směl si něco koupit. Připadal si jako bohatý chlap. Vždycky běžel za Hansem a šli do vsi. Velký výběr tam nebyl. V samoobsluze koupil kamarádovi za jednu marku cigarety a ještě jim zbylo na žvýkačky.

“Ještě kouříš, Hansi?” vzpomněl si Markus.

“Jen někdy si dám trávu, ale málokdy.” Hans se na Markuse nemohl vynadávat. Očividně se mu líbil.

Zaujal zase místo za barem, ale již se žádnou prací nezabýval. Věnoval se jen příchozím.

“Ani nevíš, jak ve mně hrklo, když jsem našel tvou fotku v novinách. Myslel jsem, že tě ti chlapi přece dostali. Protože jsem nerozuměl, co se tam píše, přeložila mi to Mary. To jsem se teprve dozvěděl, že nejsi sám, že je vás více,” vyprávěl a nespouštěl z Markuse oči.

“Jak jsi to děvče poznal?” Hansovi se udělaly dvě vrásky mezi očima. Vždy, když přemýšlel, nebo měl říci něco, co se mu nelíbilo, měl ty dvě vrásky. Z půli čela až ke kořenu nosu se mu udělaly. Markus to znal. Proto řekl:

“Když o tom nechceš mluvit, tak toho nech,” poradil.

“Právě že o tom mluvit chci, ale teď je to najednou těžké. Jde o tvého bráchu.”

“Tak mi to řekni.”

“Rozumíš, já nemohl vědět, že je to holka tvého bráchy. Ty jsi byl pro mne mrtvý a že máš sourozence, kteří vypadají jako ty, to jsem netušil. Já jsem se s ní vyspal.”

“Jak k tomu došlo?”

“Jednoduše, chtěla stovku za celý den. Já jí tu stovku nedal, protože jsem byl zrovna na mizině. Když jsem pak viděl tu fotku u tvého táty v kanceláři na stole, tak jsem za ní šel a tu stovku jsem jí zaplatil. Zase se mnou chtěla spát, slibovala, že zadarmo, ale já nechtěl. Co je v domě, není pro mne,” dodal. Markus si dával sdělené dohromady:

“Takže ona je kurva.”

“Jó, ale já to tak nechtěl říci, když je to tvoje příbuzná. Vlastně švagrová, že jo?”

“Kdyby si bratra vzala, tak jo,” souhlasil.

“Hele, Markusi, jsme kámoši?” Markus kývl hlavou, že jo.

“Tak já ti něco řeknu. Ještě jsem ty tvy bráchy neviděl, ale budou to poupátka. Oni se na ní střídali. Nakonec nevěděla, se kterým to dítě má,” povzdychl si, jako by šlo o jeho rodinu.

“Tak docela to nebylo, ale že měla ten dojem, to souhlasí. Ona totiž nevědomky svedla Johannese. Byla zrovna bouřka.”

“Kdo je to Johannes?”

“Johannes a Henrico jsou mí bráčové. Mary byla děvče Henrica.”

“Aha,” řekl chápavě Hans. “A kde jsi byl ty?”

“Pamatuješ si na paní Josefu Schwarzovou?”

“Tu hodnou paní? Jo.”

“Ta mne po tom, co tě zabili, adoptovala a dala mi své jméno. Bylo to zcela zbytečné, protože jsem její syn. Vlastní syn, chápeš to?” Hans si přitáhl tři bedny od coca-coly, co stály v koutě na sobě, a usadil se na ně.

“Jo,” řekl, “to nechápu. Ty to chápeš?”

“Když nás Julie porodila, tak jsme byli ukradeni. Johannes a Henrico byli prodáni do Ameriky a mě Pedro vysadil před děčákem, kde jsme se seznámili,” počal vysvětlovat.

“Aha, kdyby mne tenkrát opravdu zastřelili, bylo by to jednodušší,” mínil Hans. Pak se rozhodl, že to bude muset pochopit, a řekl: “Kdo je Julie?”

“Máš tady pivo?” zeptal se Markus.

“Jo, plnou lednici,” odpověděl Hans a nehýbal se.

“Tak nám nalej, jinak tu záhadu nerozuzlíme!” Hans se shýbl, vyndal dvě mexická piva v průzračných lahvích, otevřel je, jedno postavil před Markuse a z druhé lahve se hned napil.

“Sklenice nemáte?” divil se Evropan.

“Máme, ale musely by se zase pulírovat. Jsi si jistý, že jsi ten z toho domova?” zeptal se.

Markus se pozorně díval, jak se pije pivo přímo z lahve, a pak to zkusil. Matka Josefa byla až za mořem, přesto viděl její pohoršení – dítě, copak se to sluší? – řekla by. Odpověď, co Hansovi dal, Hans jako důkaz uznal:

“Měli jsme pokoj až na konci chodby, pod schody. Ty byly dřevěné a my v pokoji slyšeli, kdy jde kontrola a rychle jsme zhasli světla.” Hans pokývnul hlavou.

Markus pak začal ze široka vyprávět, co sám věděl teprve dva dny. Mladí muži byli tak zabráněni v hovor, že ani nepostřehli, že přišel Paul Nowak. Dobrý muž Markusovi neviděl do tváře a tak, nic netuše, šel rovnou do své kanceláře. Znal Hanse, věděl, že práci vždy zastane, a tak ho v debatě, asi s nějakým známým, nechtěl rušit.

Na Nowakově prázdném psacím stole zvonil osamělý telefon. Zvedl ho a představil se. Johann byl na druhém konci vedení. Šéf bez dlouhých okolků poprosil Paula, aby mu k aparátu zavolal Hanse. Nějak se mu ten mládenec líbí, pomyslel si Paul a šel. Vlastně jen otevřel dveře kanceláře a zavolal:

“Honzo, telefon, starej ti něco chce,” mluvil česky. Hans se omluvil u Markuse a letěl. Vždy se mohl přetřhnout, když někdo něco chtěl. Nemusel to být zrovna šéf. Ochotně běžel pro každého.

“Tady je Hans Weselý, prosím, Mr. Fischere?” ohlásil se.

“Poslyš Hansi, měl bych na tebe jednu prosbu,” začal mluvit Johann.

“Ale samozřejmě, šéfe, jsem vám kdykoli k službám!”

“Chtěl bych, abys za týden přijel na tři dny ke mně, do Kalifornie. Cestu hradím a s panem Nowakem to zařídím, abys měl volno.”

“To mne těší, Sir, dělá se párty?”

“Jo, něco takového. Spíše to bude rodinný sraz.”

“Mr. Fischer, mohu vám něco říci?”

“Samozřejmě, copak to je?” řekl Johann.

“Je tady u mě ten jeden z vašich synů, kterého neznáte. Ten, co mluví jen německy. Toho byste měl také pozvat.” Johann se na chvilku zarazil. Měl v úmyslu pozvat i Markuse, ale nevěděl, že je u Hanse.

“Kde teď zrovna je?”

“Čeká na mne u baru.”

“Řekni panu Nowakovi, ať ho zavolá, já s ním budu také chtít mluvit.” Hans to obstaral.

Řekl Paulovi, ať dojde pro toho muže, co na něj čeká, toho u baru. Pak se zase věnoval sluchátku.

“Zařizeno, Sir,” řekl krátce.

“Dobře, ale teď přijde to hlavní. Chtěl bych, aby s tebou přijela i Mary!”

V Hansovi hrklo. Je to malér? Nebo je to něco horšího? Nedokázal to odhadnout. Proto začal opatrně:

“Mr. Fischere, já jsem nevěděl, že je to děvče Henrica, to mi musíte věřit,” zdůraznil.

“Jak jsi to mohl vědět, to přece nikdo netvrdí. Jen bych ji chtěl vidět.”

“A co tomu řekne vaše žena?”

“Co s tím má společného moje žena?”

“No, já, kdybych byl vaše žena, tak by se mi nelíbilo, že si přivedete holku do domu,” řekl prostě.

Johann počal něco tušit, proto se zeptal:

“Poslyš, Hansi, ty jsi s ní spal?”

“Jo, chtěla stovku, ale tu jsem jí doplatil, můžete se informovat.”

“Cože, ona chtěla stovku?”

“Jo, ale bylo to na celý den, to není moc, Mr. Fischere, jsou ještě dražší.”

“Myslíš? No když to tvrdíš, tak to asi bude pravda. Myslíš, že to budeš moci zařídít, aby přijela?”

Hans si byl jist, ale starost o šéfa nepřestával mít.

“Kdybyste tam měli nějaký hotel, tam u vás ve městě, tak bych ji tam odstavil, aby se paní nezlobila.

To by bylo určitě lepší.” Johann se již začal smát, přestože mu ta skutečnost, že Mary prodává své tělo, moc velkou radost neudělala.

Paul Nowak mezitím oslovil muže u baru. Stál k němu otočen zády a překvapení, když se obrátil, bylo velké. Neznal syny Johanna Fischera osobně, ale jejich podobizna stála již celou věčnost na šéfově psacím stole. Počal se omlouvat a jeho překvapení se zvětšilo, když zjistil, že mladík nemluví anglicky. Hans s ním přece zcela plyně hovořil. Proto se trochu hloupě zeptal:

“Do you speak Czech?” Markus se udiveně díval a odpověděl lámanou angličtinou.

“Ne, pane, mluvím německy, francouzsky a španělsky.”

Z této palety si Paul nemohl vybrat ani jednu řeč. Proto použil tu hloupou nespisovnou mezinárodní pomůcku, když domorodec mluví s cizincem:

“Ty jítí, kancelář, tvůj Vater chtít mluvit telefon, kommen bitte.” Paul Nowak vložil do této věty i veškeré své znalosti němčiny.

Hans ještě mluvil s Johannem:

“Kolik jí mám slíbit, že jí to vynese? To jsou tři dny, plus cesta tam a zpět. To ona si vypočítá ušlý zisk.”

“Nevím, co bych jí mohl nabídnout, ale řekni sám nějakou sumu, aby byla spokojená. Poslyš, Hansi, teď mne napadá... nesmíš jí říci, kam se jede, to by nepřijela.”

“Nebojte se, šéfe, já to zařídím. Á, právě přišel Markus, předávám,” a podal sluchátko kamarádovi. Ještě mu však stačil říci, že Johann německy neumí.

Markus se ohlásil španělsky:

“Markus Schwarz, těší mne, pane Fischere, že s vámi konečně mohu mluvit!” Johann byl dojat. Ten chlapec měl stejný hlas jako jeho synové, věděl, že vypadá zrovna tak, a najednou ho přepadl pocit studu. Chvilí byl zticha a Markus si myslel, že vedení bylo přerušeno. Pak se však Johann přeci ozval:

“Chtěl bych tě obejmout...”

“Já vás také, pane. Mrzí mne, že jste za mne zaplatil tolik peněz a nedostal mne. Byl jsem však podstatně menší než dnes a nemohl jsem to ovlivnit. Jsem rád, že se mí bratři u vás měli dobře. Pane Fischere...”

“Markusi, říkej mi Johanne a tykej mi. Johannes a Henrico mi říkají dad, to se však od tebe jaksi nehodí,” skočil mu do řeči.

“Proč bych vám... ti nemohl říkat dad?”

“Samozřejmě bys to mohl, ...když chceš,” dojatě odpověděl Johann.

“Tak jsme domluveni, dad,” rozhodl Markus.

“Dobře, synu, pořádám za týden rodinnou oslavu. Má žena Marie již mluvila s tvou matkou. Slíbila, že přiletí.”

“Matka přiletí?” divil se Markus.

“Jo, poletí jednoduše s Johannesem a s Julií a s panem Garym. Příští pátek, sobotu a neděli strávíme společně na farmě Maria v Kalifornii.”

“Matka přiletí?” stále se divil mladík. Johannovi byla jeho starost divná, a tak řekl:

“Ano, vždyť to mé ženě osobně slíbila! Je na tom něco divného?”

“Ne, nic, jen že se vždy bála lítat. Všude se jezdilo vozem nebo vlakem,” vysvětlil.

“Jo, tak teď se už nebojí,” řekl Johann a požádal k aparátu Nowaka.

Johann svému příteli Paulovi objasnil situaci a požádal ho, aby Markuse finančně zajistil. Dej mu peníze a kreditní kartu. Hansovi taky, dodal a pak již položil. Tak, a jsem zase bez barmana, pomyslel si Paul Nowak. Všechno však zařídil podle Johannova přání.

Hans a Markus se zase usadili na svá místa u baru. Markus na vysokou židli a Hans na ty tři bedny od coca-coly. Měli toho hodně k rozmluvě.

David byl roztomilý chlapec. Debora se na něj nemohla vynadávat. Byly mu čtyři roky. Černé oči, husté černé vlasy a čiperný, chytrý pohled. Kdyby ho neměla, byla by se černá kuchařka samotou zbláznila. Na farmě zbyli jen Diego a Carina Ramirezovi. Vařit pro tři Deboru nebavilo. Sourozenci Fischerovi byli, jak se říká, z domu, Fernando jim tam v New Jersey hlídá zahradu a Marie a Johann také odjeli.

Když ji Johann po návratu z Las Vegas na chlapce oslovil, hned mu vše řekla. Se slzami v očích se přiznala ke své hlouposti. K tomu přesvědčení, že by señoře Marii nebylo vhod, aby si její syn vzal dceru zahradníka. Od té doby, co jí Julie vynadala, chtěla vše Marii říci, ale jen Juliin přísný zákaz ji od toho zrazoval.

Jak byla ráda, že jí Marie moc nevyčítala. Její jediná věta, která by se dala nazvat jakousi důtkou, ji bolí ještě teď. Stále jí má v uších: to jsi už zapomněla, jak jsem toužila po dětech? Jak jsem stará, tak jsem hloupá, myslela si Debora.

Ještě cítila zápach výfuku vozu, když manželé odjížděli, a již volala sestře do Jacksonville na Floridu.

Až se Johann s Marií vrátí z Jižní Ameriky, musí tu chlapec být.

Prvním letadlem David přiletěl a Debora ho osobně vyzvedla. Letuška, která ho doprovázela, byla příjemná a Debora jí dala deset dolarů. Chlapec se nejprve styděl, ale protože se Debora podobala své sestře z Floridy, rychle si zvykl.

Zde na farmě Maria bylo pro malého vše mnohem zajímavější. Koně, spousta zeleně a volný prostor. Když mu pak Debora řekla, že by se mohl jít vykoupat, měla u něj vyhráno. David musel být celou dobu v bazénu a ona se od “louže” také nehnula.

Pak ji zase začalo bavit vaření. Teď zrovna seděla před domem a dávala pokyny Carině a Diegovi. Příští víkend budou mít plný dům. Johann již volal. Diego musel nakoupit a Carina uklízet.

O osudu Mary nevěděla více, než co se dozvěděla od sestry. Mary nesla těhotenství statečně, na dítě se však netěšila. Celou dobu tvrdila, že až to bude mít za sebou, rozjede se do světa. Skutečně krátce po porodu zmizela a nenechala o sobě do dnešního dne slyšet.

Debora hned věděla, že udělala chybu. Jak to své rozhodnutí, dostat Mary z domu, napravit, však nevěděla. Tak léta běžela až do roku 1997, kdy se vše provalilo. Byla ráda.

Ubytovala malého Davida prozatím ve svém bytě v ubikaci, protože si nebyla jistá, kde si señořa Marie bude přát, aby chlapec měl svůj pokoj.

Ano, Marie ho bude milovat od prvního okamžiku. Podobal se zcela neuvěřitelně dvojčatům, když byla v jeho věku.

Davida byla od rána do večera plná farma. Jen kamarády neměl a Debora neznala nikoho v blízkém Porteru, kdo by měl děti v jeho věku. Nakonec si vzpomněla na Roqana. Mladý muž hned přijel, a když se dozvěděl, že je to Henricův syn, uzavřel ho do svého indiánského srdce. Celý den si s ním dokázal hrát, učil ho jezdit na koni a Debora trnula hrůzou. Roqan se však jen smál.

“Když jsme byli s bratry takhle malí, také jsme již jezdili, to ti nevadilo?”

“Ne, to tu byli señořa a señoř a vůbec, já nevím, proč se bojím. Dříve mi mnohé nevadilo, ale teď si představuji ty nejhorsí věci.

“To bude tím, že se v tobě probudil babiččin cit,” smál se Roqan.

“Jestli si ze mne budeš dělat legraci, tak ti nepovím, že příští týden přijedou Johannes a Henrico a také jejich bratr, ten Markus. Kdybych jen věděla, jak se s ním domluvím!”

“Markus! Tak ho přece našli. Jaký je? Jak se mu daří? Kde žil?” bombardoval Deboru otázkami Roqan. Ta však jen mávla rukou:

“Mně se tu nic nepoví, já, co se nedoslechnu, to nevím. Ale přiletí i Julie a jeho matka, až z toho Německa. S tou se také asi nedomluvím.” Stará kuchařka si povzdechla.

Debora již zestárla. Vlasy měla stále husté, ale již nebyly černé jako uhel. Šedivěla. Tak, jako dříve rok od roku přibývala na váze a musela si tajně kupovat stále širší sukně, tak nyní rok od roku hubla. Zatím to nikdo nepozoroval, jen ona sama. Odložené věci, ty menší, jí zase padly. Nebyla již tak energická a ráda se posadila. Dříve si nikdo nepamatoval, že by seděla. Mariinu nabídku, že jí vezme někoho k ruce, však odmítala. Vždyť je nás tu stále méně, to by byl hřích, abyste musela platit cizího člověka.

Dnes jí však pomyšlení na plný dům dělalo starosti. Asi jí to Roqan vyčetl z tváře, protože se zeptal:

„To bude práce, nechceš, abych ti pomohl? Mohla by přijet i moje matka, vždy ti pomáhá při blešáku, stačí říci.“ K jeho překvapení Debora souhlasila. Hned se rozjel do Phelps Corner pro svou matku. Pro Rosanu to byla vítaná změna. Ubytovala se u Julie, což již častěji učinila, a pak se mohly ženské pustit do úklidu podle Debořiných představ. Diego a Roqan si za pomoci malého Davida vzali na starost stáje. Debora vařila. Měla zase plný dům a lepší náladu.

Malý David mluvil jen anglicky. Navíc ještě ten přízvuk černého obyvatelstva z Jacksonville. Debora již zapoměla tímto dialektem mluvit. Nevěděla, zda si nemá dělat starosti. Jeden den, co chlapec prožil s Roqanem, jí ale uklidnil. David se naučil několika slovům, která v Jacksonville neznali. Tak nad tím mávla rukou a libovala si, jak jí překáží v kuchyni. Měl neustále hlad.

Debora se cítila jako před lety. Jediný rozdíl byl, že David vyžadoval stále pozornost, protože byl sám. Dvojčata se přeci jen dokázala zabývat sama sebou.

Bylo tak v polovině prázdnin a tehdy si uvědomila, že tento časový ukazatel již neplatí. Na farmě do školy nikdo nechodil. Chyběly tři týdny do blešho trhu a to bratři slíbili, že přijedou. Očekávaná rodinná slezina tomu jaksi udělala čáru přes rozpočet. Dvakrát tak rychle za sebou si nebudou moci vzít volno.

Nejvíce se však těšila na Julii. Ta jí chyběla nejvíce. Uvědomila si, že její přítelkyně se stala vlastně skoro pravou babičkou. To bude radosti.

Zazvonil telefon, který visel v kuchyni vedle dveří. Debora si rychle utřela ruce a zvedla sluchátko.

Ohlásila se jakási právnická kancelář a Debora byla sekretářkou poprošena, aby vyčkala, že spojí. Mluvila španělsky. Pak to ve vedení klaplo a ozval se mužský hlas. Pamatovala si jen, že to byl doktor práv, jménu nerozuměla. Chtěl mluvit s Johannem. Když mu řekla, že je očekáván teprve zítra, že se s ženou stavil v New Jersey u synů, řekl hlas, že tedy zavolá zítra. Vzkaz nenechal.

Byl to divný telefonát a Debora pocítila jakýsi strach či předtuchu. Chvilí přemýšlela, zda nemá zavolat k dvojčatům, pak ale mávla rukou. Přepočítávání času jí dělalo potíže a od té doby, co jednou vzbudila Henrica v hluboké noci, tam již nevolala.

Pomalou bylo vykonanou práci na farmě Maria vidět, a tak přestala mít z té slávy, co se očekávala, obavy.

Johannes, Julie a pan Gary s Pedrem bydleli v domě Josefy Schwarzové. Poté, co Markus na jejich plán zareagoval kladně a odletěl do Států, je k tomu Josefa přemluvila.

Ředitel v její továrně věděl od Markuse, že na nějaký čas odjede, a tak nedávala žádné jiné instrukce. Věděla, že je vše v dobrých rukou.

Samozřejmě přišlo k řeči, že Josefa s nimi musí letět do Kalifornie. Sama si přála poznat manžele, kteří jí vychovali syny. Jen ten oceán, který před Amerikou ležel, jí dělal starosti.

Jak dávala najevo radost z nastávajícího shledání, signalizovalo její vyptávání tu obavu z letu. Kdo jiný by si toho neměl všimnout první, než Gary.

Oslovil ji na to a byla to trefa.

Vyprávěl jí o svém strachu, o tom, jak bydlí přímo u přistávací plochy letiště v San Diegu. Jak obdivoval ty mohutné mašiny a věděl, že nikdy do žádné nevrhne. Pak o tom krásném pocitu, když prvně v životě seděl v jejích útrobách. Musela se smát, jak výstižně líčil své pocity. Ano, její byly stejné.

Bylo pondělí a Johannes objednal na čtvrtek letenky. V pátek se všichni sejdou na farmě Maria v Kalifornii.

Dříve letět nemohli, protože si madam Schwarzová musela koupit něco na sebe. A tak se ženy, Josefa a Julie, vypravily do Frankfurtu nakupovat.

Johannes si krátil chvíli projíždkami na koni. Jaká to byla krása! Ty hluboké lesy ho fascinovaly. Ta vůně, kterou neznal, ty zelené paseky a políčka, co vždy nečekaně otevřely obzor.

Měl však jisté potíže, které ze svého kalifornského domova neznal: musel dávat pozor na větve stromů. Vracíval se domů celý poškrábaný a vítězoslavně vyprávěl, které větvi se dokázal včas uhnout.

V úterý dopoledne se přihodila nepříjemná věc. Gary si to potom nemohl odpustit. Zcela totiž zapomněli na onoho Venturu, co měl za úkol zlikvidovat Markuse. Tím, že byl Markus pryč, v bezpečí, a tím, že se článek o jeho smrti objevil ve španělských novinách, měli za to, že se vrah vrátil do Španělska. Byla to však mýlka.

Johannes se tehdy vypravil po snídani do lesů a rozhodl se prozkoumat východní oblast, co ležela za jezerem. Měl však ve zvyku zajet vždy nejprve k onomu překrásnému pohledu na dům.

Ten ho stále lákal.

Vracel se mu vždy ten krásný pocit, když tu stál prvně a když mu Julie řekla, že ještě větší krása ho očekává v tom domě. To, jak se dům zrcadlil ve vodách jezera, to byl pohled k nepopsání. Vždy si vzpomněl na svou matku v Kalifornii, jak by hned vytáhla náčrtník a číslky zapisovala tu hru barev. Bude jí to muset vyfotit.

Když se vynadával, rozjel se do lesa a popohnal koně. Bylo to nádherné, jak se zvíře dokázalo vyhýbat stromům. Jediné, co nedokázalo, bylo odhadnout výšku větví, na to si musel dávat pozor sám.

Vyprávěl o tom Julii a ta se rozhodla, že dnes pojedje s ním.

Jak to bývá, trvá ženám ustrojení vždy trochu déle než mužům, a tak Johannes prohlásil, že na ni bude čekat u jezera. Kochal se tím pohledem a vzpomínal na Henrica. Bude sem s ním muset také jednou zajet. Docela se mu po bratrovi stýskalo. Pak bodl koně, aby se rozjel lesem a na Julii si nevzpomněl.

Kůň již znal jeho trasu a tak se rozeběhl. Po několika metrech si však mladý muž na Julii vzpomněl a chtěl se vrátit. To byl malý okamžik jeho nepozornosti. Hlavou narazil do větve, kterou přehlédl. V tom samém okamžiku zaslechl výstřel. Ještě když padal, blesklo mu hlavou, že střelec si musel myslet, že se trefil.

Ventura, určitě po něm střílel onen vrah. To byla poslední myšlenka mladíka, než dopadl na zem a ztratil vědomí.

Ventura skutečně byl oním střelcem. Poté, co mu tlustý Jenda, hospodský z Gilde Stuben, telefonoval, že ho hledala policie, počal být opatrný. Již nejezdil svou „Amerikou“, nápadným vozem s tmavými okny, ale půjčil si golfa. Dokázal domnělého Markuse vystopovat a zjistit jeho návyky. Proto věděl, že jezdí na koni a vždy se předtím staví u jezera.

Dnes tomu bylo také tak. Bylo to místo, které si určil jako místo činu. Když zahlédl Markuse, uspokojen zjistil, že se jako vždy rozjel do lesa směrem k Venturově úkrytu. Přesně podle plánu střílel a muž spadl z koně.

Ventura chvilku čekal a pak se zvedl, aby se přesvědčil, že je mrtev. Ležel a nehybal se a ve vlasech se mu dělala krvavá skvrna. Poznal to podle lesku.

Zvláštní, pomyslel si Ventura, tady v tom Německu se mi nic nedaří. Mířil mužovi na srdce a trefil hlavu. No, mrtvola je mrtvola, jedno kam se trefil. Přesto ho tato omluva neuklidnila. Již aby byl zase doma, v Casablance.

Když se chtěl sklonit k mužovu tělu, zaslechl volání. Nějaká žena volala jakéhosi Johannese. Mluvila španělsky. Hlas rychle měnil směr, odkud byl slyšet. Musí být na koni, napadlo Venturu. Zrovna se k němu rychle blížil a tak se Ventura vzpřimil a odcházel.

Kousek od tohoto místa měl svého golfa. Byl odstaven na lesní cestě, která ústila na málo používanou silnici u nějaké staré továrny. Musí tam dojít v klidu, nepozorován a odjet. Vydal se tím směrem.

Julie dojela k jezeru a Johannese neviděla. Nebyl tu. Nebyl důvod se něčeho v tomto krásném a osamělém koutě světa obávat. Přes to ji zachvátila panická hrůza. Volala a hnala koně z jednoho kouta palouku u jezera do druhého. Cítila, že se potí. Pak objevila lesní cestu, která směřovala do lesa na opačném konci volného prostranství. Rozjela se po ní.

Najednou spatřila muže. Byl to starý pán, kulhal a opíral se o hůl. Měl dlouhé neuspořádané šedivé vlasy a plnovous. Když k němu dojela, ptala se, zda neviděl mladého muže na koni.

Muž jí něco německy odpovídal a kroutil při tom hlavou. Julie mluvila španělsky. Zkusila se domluvit francouzštinou a poté angličtinou. Muž jí zřejmě nerozuměl. Pokrčila tedy rameny a počala za neustálého volání hledat dále.

Muž se behal dále lesní cestou. Ve svém zoufalství, které cítila, si přesto uvědomila, že je to divné, že muž, jenž tak těžce chodí, se odváží tak hluboko do lesů.

Pak zahlédla Johannesova koně. Stál na malé pasece a pásl se. Mladík však nebyl vidět. Asi spadl a leží bezmocně v tom hlubokém lese! Julie se sehnula a uchopila jeho uzdu. Připadala si v lese jako ztracená. V životě se v takovém množství stromů nepohybovala.

Myslela, že se zblázní bezmocností, která uchvátila její tělo. Pokoušely se o ní mdloby. Uklidni se, šeptala si. Jestliže se poddám mdlobám, Johannesovi nepomůžu.

Vrátila se tedy na cestu a dojela zase k jezeru. Pak vyrazila, stále držíc uzdu Johannesova koně, po té druhé cestě, co vedla k rozcestí a dále pak k bráně sídla rodiny Schwarzových. Již z dálky volala o pomoc.

Josefa byla na zahradě, kontrolovala květiny a keře a dávala při tom zcela zmatené pokyny mladému muži. Byl to zahradník z vesnice a přesto, že by se o vše v nepřítomnosti paní Schwarzové sám dobře postaral, slušně poslouchal její příkazy a nic neříkal. Jen pokyvoval hlavou.

Hektor, velký vlčák, zaslechl zoufalé volání jako první a hlasitě se rozštěkal.

Johannes se stal jeho nejmilejším členem rodiny. Bylo docela možné, že pach jeho těla byl stejný jako Markuse, nebo mu jinak tohoto chybějícího obyvatele domu připomínal. Vždy žárlivě kňučel, když Johannes odjížděl s koněm na toulky. Ten by ho také nejraději bral s sebou, ale Josefa si to nepřála.

Hektor už jednou nadělal paseku hajnému v revíru. Zrovna nedávno tu lesník byl a zcela vážně vyhrožoval, že jí psa odstřelí, pakliže ho ještě jednou nachytá v lese.

Pak zaslechli volání i Josefa a zahradník. Pan Gary vyšel z domu, divě se, co je to za kravál v tomto jinak tichém sídle.

Josefa, když viděla Julii na koni a Johannesova koně bez jezdce, málem se zhroutila. Její nervy byly po Karlově smrti zesláblé. Nezmohla se na nic jiného, než zůstat stát. Musela pro tento zcela normální postoj lidského těla vydat veškeré úsilí.

Zahradník otevřel branku a Hektor vyběhl a hnal se pryč. Za chvíli ho nebylo vidět. Julie seděla bezradně na koni, nevěděla, zda má psa následovat, nebo skočit k Josefě. Tušila, že se Josefa každým okamžikem zhroutí.

Gary skočil do terénního vozu, který tu stál na plácku před domem. V jeho zapalování byl vždy klíček. Vozu se používalo jen na jízdy do lesa pro dříví. Španělsky volal na zahradníka, aby mu otevřel vrata. Ten sice tuto řeč neovládal, ale předpokládal, že to bude asi to, co si pán přeje, a bránu otevřel.

Když Gary míjel Julii, zpomalil, aby se mohl zeptat, co se stalo. U jezera, tam v lese jsem našla koně, stačila vysvětlit a rozběhla se k Josefě. V poslední chvíli ji zachytila do své náruče, když se žena poddala mdlobám. Požádala muže, co se blížil od brány, o vodu. Nerozuměl. Svěřila tedy Josefu mladíkovi a utíkala sama do domu. V koupelně namočila ručníky a hnala se zase ven.

Gary jel džípem až na rozcestí a pak se dal doleva a sjel dolů k jezeru. Nic nebylo vidět. Zastavil vůz a vypnul motor. Zdálo se mu, že něco slyší.

Protože hejno divokých kachen, které mu letělo nízko nad hlavou, dělalo svými křídly a rozčileným kvákáním takový hluk, zase nic neslyšel. Když se hejno vzdálilo, zase to zaslechl. Ano, to byl štěkot psa. Šel po zvuku. Šel lesem a štěkot sílil.

Byl to zoufalý psí strach, strach o něco, o někoho. Gary to znal. Jako chlapec měl vždy doma psa. Teprve když se dal na toulavé povolání soukromého detektiva, musel se své lásky k těmto zvířatům vzdát.

Gary se prodíral křovím, nechtěl ztratit směr. Byl za malou chvíli samý šrám a krev. Pak psa zavolal. V okamžiku byl u něj. Olízl mu tvář. Pes byl velký a Gary malý, tak mu během pobytu u Schwarzových neustále olizoval tvář. Nikdy mu však olíznutí nebylo tak milé jako teď v tomto okamžiku.

Hektor odběhl a zase hned se vrátil. Udělal to ještě několikrát, až Gary spatřil lidské tělo, ležící na zemi. Nehýbalo se. Byl to Johannes.

Starý muž se dobelhal, opíraje se o hůl, zcela pomalu až k lesní cestě, kde stálo auto. Byl to VW Golf. Opatrně se rozhlédl a pak se najednou zcela mladistvě narovnal a otevřel kufr vozu. Hodil do něj hůl, hrábl si do šedivých vlasů, které mu zůstaly v ruce. Byla to paruka. To samé udělal s plnovousem. Pak tím směrem hodil i starý kabát a kalhoty. I boty si přezul. Když usedal zcela svižně za volant vozu, aby se rozjel za svým cílem, byl to zase Roky Ventura.

Vlhké ručníky začala Julie pokládat na čelo a za krk zemdlené Josefy, která visela bezvládně v ruce zahradníka. Kdyby jen věděla, zda žena nebere nějaké léky. Počala se muže ve všech řečech vyptávat. Anglicky trochu rozuměl. Ano, potvrdil, paní bere nějaké léky.

„Víte, kde je má?“

„Ano, mívá je u čajů, v kuchyni,“ odpověděl muž.

„Tak pro ně doběhněte, prosím, ale rychle!“

„Které mám přinést?“ Julie naň vykulila oči. Tuhle otázku nečekala.

„Přineste všechny,“ skoro vykřikla.

Se svou znalostí francouzštiny a španělštiny dokázala přečíst latinské názvy. Alespoň doufala, že tomu rozumí. Byly to srdeční kapky a něco uklidňujícího. Zcela normální léky pro ženu, co nedávno pohřbila svého muže, to ji uklidnilo.

„Jiné léky nebere?“ křikla na muže.

„Paní nikdy nebrala léky, až po smrti pana Schwarze,“ řekl.

Opuštění koně přišli až ke skupince lidí, kteří se na trávníku před překrásnou kulisou starého domu zabývali něčím pro zvířata nepochopitelným. Jeden se pásal na trávě a jeden počal okusovat listy magnólie. To normálně nesměl, dnes to však domácím nevadilo. Byl dnes pěkný slunečný den a lesy vydávaly omamnou vůni. Zase zpívaly tu smolnatou píseň. Ti lidé před domem ji však nevnímali.

Julie nakapala pár srdečních kapek na Josefin jazyk a stále na ni španělsky tiše mluvila. Věděla, že je to její rodná řeč. Dobře znala, že když je člověk v nouzi, myslí a mluví svou mateřštinou. Když seděla u Olafovy smrtelné postele, začal na ni mluvit švédsky, i když tuto řeč léta nepoužíval.

Josefina tvář pomalu dostávala barvu. Pak Josefa otevřela oči. Nad sebou spatřila modré nebe krásného dne a koňskou hlavu, jak žere magnólii. Pak teprve spatřila Julii a zahradníka. Nejprve muži vyčetla, že nedává pozor na koně, a pak si uvědomila, co se stalo.

Gary počal ohledávat tělo mladíka. Žil. Jen lehce povrchně dýchal, jak to v mdlobách bývá, a trochu sténal. Nic jiného než tržnou ránu na čele však nenašel. Jediné možné vysvětlení bylo, že spadl z koně. Hektor olizoval chvilku Johannese a chvilku Garyho. Vrtěl při tom ocasem. Byl rád, že pána našel.

Gary byl malý a Johannes velký, a tak si ho nemohl hodit na záda, jak by to jiný hrdina románu zajisté učinil, proto ho chytl pod pažemi a vláčel ho, couvaje, k vozu na paseku. Johannesovy boty zanechávaly v lesní půdě dvě zřetelné stopy.

Když se dostal s břemenem až na lesní cestu, nařídil Hektorovi, aby u pána počkal, a utíkal pro vůz. Hektor čekal a rozumně se za běžícím mužem díval. Pak si lehl tak, že měl čumák u Johannesovy tváře a věrně se naň díval. Protože měl Johannes hlavu na stranu, byla němá tvář zvířete zcela blízko u jeho tváře. Poté, co se probral k vědomí, první co spatřil, byly věrné psí oči.

Když Gary dojížděl s vozem k tomuto místu, pes povstal a štěkotem hlásil, že je Johannes při vědomí. Gary pomohl sténajícímu do vozu a pes radostně pobíhal kolem. Začali se vracet. Hektor seděl vzadu a pozoroval divoké kachny. Olízl se a zívnu si. Raněný se ozval:

„To byl Ventura, Gary. Než jsem dostal tu ránu do hlavy, ránu nějakou větví stromu, zaslechl jsem zcela v blízkosti výstřel. Bylo to skoro současně, musel si myslet, že se trefil.“

„Myslíš?“ zděšeně si Gary uvědomil, jak byli nerozvážní.

„Určitě, kdo by tu jiný střílel?“

„Kdyby to byl on, jistě by se přesvědčil o tvé smrti. Dal by ti pak ještě jednu ránu. Pro jistotu.“

Jeli lesní cestou a již se blížili k domu. Byla tu vidět Julie, Josefa a zahradník jim šel naproti. Teď to Garymu došlo:

„To byla Julie! Johannesi, Julie ti zachránila život. Běhala jak šílená a volala tvé jméno a asi tím tomu vrahovi zabránila, aby svou práci zkontroloval. Proto jsi zůstal naživu.“

„Gary,“ řekl Johannes rychle, „nic jim neřekneme,“ a ukázal na ženy v zahradě.

„Dobře, to je rozumné,“ souhlasil malý muž.

Muži vystoupili z vozu v okamžiku, když se vracel Pedro s černým chryslerem. Byl na frankfurtském letišti vyzvednout letenky. Ještě než stačil postřehnout, že se něco stalo, začal nadávat:

„Málem jsem to fáro naboural. Hned, jak jsem vjel na tu polní cestu, asi sto metrů za vesnicí, vyjel proti mně nějaký blázen s golfem. Musel jsem vjet do pole...“ pak teprve uviděl krvavou hlavu Johannesovu a poškrábaného Garyho. Kdyby se netvářili všichni tak vážně, musel by se smát. Johannes se opíral o malého Garyho a ten statečně držel. Pak spatřil bledou Josefu a vyděšenou Julii.

„Co se děje?“ chtěl vědět.

„Nic, Johannes spadl z koně,“ řekl Gary a Pedro si u toho nic nemyslel. Nevěděl, že je mladík výborný jezdec a koně také neznal. Julie se vzbopila.

„Myslím, že bychom si všichni zasloužili čaj. Pánové, dejte se do pořádku, dámy čekají na terase,“ řekla a šla. Ještě však zaslechla, na co se Gary zeptal Pedra:

„Jak vypadal ten řidič?“

„Jako Ventura, jen ten golf mne zmátl. Kdyby seděl v chrysleru s francouzským číslem, byl bych si jist.“

Josefa se již uklidnila, a když sešla dolů ze svého pokoje, měla již lepší náladu.

Když začala žít s Karlem v tomto krásném světě, dělali společné výlety na koních po okolí. Také jednou spadla. Mimo velké boule, která jí dlouho kvetla na čele, se jí nic nestalo. Přesto jí bylo Johannese líto, jako každé matce.

Gary byl v kuchyni, pomáhal Julii.

„To byl Ventura, že mám pravdu,“ oslovila ho. Gary řekl:

„Hm.“

„Když jsem hledala chlapce, narazila jsem na starého muže, sotva chodil. Bylo mi divné, jak sem, tak hluboko do lesů, došel.“ Gary zpozorněl. Nic však neřekl.

„Ví to Johannes?“ zeptala se.

„Jo, byla to jeho myšlenka. Když dostal tu ránu větví, zaslechl výstřel. Je přesvědčen, že tím, že spadl s koně, se vyhnul smrtící střele.“

„Josefě to neřekneme?“

„Ne,“ souhlasil již po druhé Gary.

U čaje, ke kterému společnost usedla, se počalo přemýšlet, co bude s Pedrem. Josefa mínila, že by potřebovala zahradníka, nějakého muže, co by byl stále v domě. Pedro si vzpomněl na starého muže, co se šoural k bráně, když chtěl Josefě odevzdat Markuse. To je již mnoho let, jistě už nežije. Přesto se na něj Josefy zeptal. Vzbudilo to v ní milou vzpomínku.

Tenkrát, když přišla do tohoto domu, mluvila již dobře německy. Tomuto muži však nerozuměla ani slovo. Karel se smál. To je hessenské nářečí, na to si zvykneš, odpověděl tenkrát. Skutečně mu po čase začala rozumět a navíc se tak naučila i mluvit a získala si srdce celé vesnice. Ta Schwarzová, ta Španělka, mluví jako my, uznale si ženský vyprávěly v jediném obchodě, co ve vsi byl.

Pedro však zůstat nechtěl. Přestože byl poloviční Němec a i řeč ovládal, táhlo ho to na jih, domů. Neměl zdání, co tam bude dělat, již tam nikoho neměl. Josefě se podařilo ho přemluvit, aby po jejich odjezdu zůstal a navštívil očního lékaře. Chtěla, aby si nechal vsadit skleněné oko, aby nemusel nosit tu pásku. To bylo něco, po čem již dávno toužil. Souhlasil.

Společnost u stolu na překrásné terase nad jezerem, uprostřed hlubokých taunusských lesů, se dohodla, že si Pedro ponechá vůz a po návštěvě lékaře, než poletí zase do Španělska, ho v půjčovně odevzdá. Josefa objednala letenku Frankfurt – Madrid bez přesné doby odletu. Nechala letenku deponovat na Pedrovo jméno a zase nadiktovala muži do telefonu číslo své kreditní karty.

Ventura se nejprve lekl, že mu někdo ukradl chryslera z hotelové garáže. Pak si teprve uvědomil, že vůz má německé poznávací číslo, že je to ten druhý. Ten, co stál u továrního vjezdu Schwarz GmbH a ze kterého po něm někdo střílel. Nakonec si uvědomil, že za volantem seděl ten muž, kterého poznal u Antonia Gomerose na jeho haciendě ve Španělsku.

Roky Ventura se vozu sotva vyhnul, ve zpětném zrcátku viděl, že černá limuzína skoro vjela do pole, aby srážce zabránila.

Co však tady dělá ten muž s páskou přes oko? Ten přece patří na druhou stranu! Celé to posláni do Německa se Venturovi přestávalo líbit. První, neprofesionální chyba byla, že se nechal vidět na české scéně. Že navštívil lidi, kteří ho z minulosti znali. Další chyba byla, že pil. Ale copak může Čech v cizině odolávat českému pivu? Nejvíce se ho však dotklo, že se dnes netrefil tam, kam měl namířeno. Místo srdce trefit hlavu, to mu vadilo nejvíce.

Projel vozem vesničkou a jel dále malebným krajem směrem k Frankfurtu. Alespoň cílovou osobu zlikvidoval... zlikvidoval... Pojednou se mu zatajil dech. Teď si teprve uvědomil slova Mastné báby: nezasahovat, vyžádat si pokyn k likvidaci! Nejprve špehovat!

V lese se objevilo malé parkoviště. Zajel tam a zastavil vůz. Vylovil z kapsy mobilní telefon. Namačkal číslo Růžového květu v Casablance.

Roky měl všechna telefonní čísla, která ke svému kšeftu potřeboval, v hlavě. Nemohl riskovat, že by se podle paměti přístroje mohlo usoudit, kdo je. Po chvíli zaslechl známý hlas:

„Violetta Fioli, Růžový květ, slyším?“

„To jsem já,“ řekl Roky. Na druhém konci světa zaslechl oddechnutí.

„To je dost, že voláš. Okamžitě všeho nech a vrať se. Je to moc horké, jede v tom syndikát, mafie, rozumíš?“ sýčela do telefonu. Ventura si ji dobře představoval, mastnou, tlustou a vmáčkou za bílým stolem Ludvíka XIV.

„To je už pozdě, už to má za sebou,“ zasténal do přístrojku. Cítil, jak mu stéká pot po zádech. Chvilí bylo ticho, a skoro slyšel, jak Violetta přemýšlí.

„To tě bude stát hodně peněz, nejlepší by bylo, kdyby ses odpráskl, u mne se už nikdy neukazuj,“ řekla a položila.

Svině jedna tlustá, myslel si Ventura a pozoroval les. Byl přesně takový jako v jeho rodné vlasti. Myslel si, že je takový. Lesy ho nezajímaly ani v mládí. Když ostatní kluci jeli na čundr, šlapal chodníky před tuzexem. To byly soboty. Po nedělích zpracovával dlažby před hotely, kde bydleli cizinci. Měli vždy po kapsách spoustu zbytečných valut. Neustále měl v patách tajné. S některými chodil na pivo a jiné, ty kované, míjel.

Teď po něm šla celá evropská policie. Blbečkové, uškĺbl se Ventura. Ale ještě nikdy neměl v patách mafii. Něco podniknout proti této organizaci, to bylo pro něj absolutní tabu. Sám podvodník, dokázal ocenit její možnosti. Možnosti, které nemohla mít žádná státní policie.

Napadl ho ten muž s tou páskou přes oko. Chudáček, skoro blbeček. Takový byl jeho dojem o Pedrovi, když opouštěl haciendu Gomerose.

Tady v Německu jezdí s chryslerem a stýká se s nejvyššími kruhy.

Lidi, co měli peníze, byli pro Venturu ty vyšší kruhy.

Jak jinak si může vysvětlit Pedrovu přítomnost u zákazníků a zároveň u oběti? Tady bude klíč k řešení případu.

Ano, navštíví Antonia a pak se uvidí dále. Chryslera nechá v hotelové garáži a zmizí ze země. Počínalo mu být horko. Slunce Casablanky mu pojednou připadalo zcela chladné.

Ventura vystoupil z vozu a otevřel kufr. Věci, co mu sloužily za převlečení, odhodil do lesa. Rozjel se dále směrem k bankovnímu srdci Německa. Ne však do centra. Namířil na Frankfurtský kříž.

Toto místo, v naprosté blízkosti letiště, dostalo své jméno, protože se tu křižovaly dálnice v podobě kříže. Vedly do všech světových stran. Jednu z nich, tu na jih, si vybral Ventura.

Hans doprovázel Markuse na letiště. Nad pouštním městem leželo nepředstavitelné vedro. Bylo poledne a ulice byly skoro liduprázdné. Ti turisté, co si nenechávali servírovat koktaily u blankytně modrých bazénů, byli zalezlí v hernách. Všechny vozy měly uzavřená okna a klimatická zařízení jela naplno. Chlazení toho nekonečného množství prostor, které se schovávalo pod střechami Las Vegas, ohřívalo nevadský vzduch.

Markus letěl do New Jersey, kde přivítá matku a pozná Johannese. Na tu ženu, co ho porodila, byl také zvědav. Pak poletí všichni do San Diega.

Poté, co byl Markusův let vyvolán, se mladí muži vřele rozloučili. Hans spěchal. Měl sraz s Mary u Denise. Byla to restaurace, kde ho Mary hostila, když utratil poslední peníze za umělecké album. Musel se usmát. Bože, jak byl hloupý.

Přesto mu byla ta hora masa, ten fotograf, sympatická. Když se jeden nechal napálit, aniž by mu bylo fyzicky ublíženo, byla to jeho hloupost. Ale vymyslet si takovou lumpárnu, to byla frajeřina.

Hans si v myšlenkách plánoval perfektní přepadení banky. Nejednalo se o nějakou určitou banku, jen tak. Nikomu se nesmělo nic stát, peníze musely zmizet a policie musela tápat ve tmě. Nebo třeba udělat pancéřový vůz s penězi. Takové vozy tu byly vidět ve dne v noci. Vždy zajely do nenápadných vrat, která byla v zadních částech kasin, chvíli tam pobýly a pak zase, pěkně nacpané dolary, mizely ve vratech banky.

Vždy, když měl Hans plán dokonale vymyšlen, vzpomněl si, ve kterém filmu to již viděl. Takoví autoři, co si ty příběhy vymýšlí, přemýšlel dále, by vlastně mohli rovnou udělat banku. Takhle to napíše, čekají, jestli jim to Hollywood vezme, a pak teprve dostanou peníze.

Mary v restauraci ještě nebyla a tak se dále zabíral do svých myšlenek. Vídával peněžní transporty i z herny Old Las Vegas. Jeli si zcela klidně pouští. Ty vozy nebyly velké. Vešly by se do nákladňáků, co projížděly Státy všemi směry. Vymyslet nějakou nájezdovou plošinu a nějakým způsobem, za jízdy, vtáhnout pancéřák do útroby nákladňáku. Pak jednoduše jet dále a někde o samotě by se vymyslelo, co dál.

„Nazdar, jak se máš?“ vyrušila ho Mary, až se lekl.

„Jo, jde to. Akorát jsi mi zkazila plán. Už jsem to měl vymyšlený,“ řekl nevrle.

„Tak já bych mohla zase jít?“

„Ne, posad' se a poruč mi něco k jídlu.“

„Já myslela, že máš pro mne job?“

„Jo, za pět set dolarů, tak se ukaž,“ řekl a kývnul na servírku. „Slečna chce salát a já biftek,“ poručil.

„Ty platíš?“ divila se dívka.

„Ne, platit budeš ty. Hele, mám pro tebe práci. Musíš ale tak na pět dní odjet z města. Je to prachař, a zdejší. Hodil po tobě okem a má pocit, že by to nepřežil, kdyby tě nemohl pozvat na sklínku šampusu.“

„Pět dní,“ počítala Mary. Při troše štěstí by za tu dobu mohla vydělat tak sto padesát dolarů. Při slabším štěstí podstatně méně. To však Hansovi na nos věšet nebude.

„To by musel vysolit tisícovku.“ Hans neodpovídal a počítal. Za pět dní tisícovku, těch pět dní je v měsíci šestkrát, to je šest tisíc dolarů za měsíc.

„A sportovní mercedeska ti stojí za rohem, vid'?“ řekl a po chvíli dodal: „Kecáš!“

Protože servírka právě přišla s jídlom a snažila se udat salát, přerušili ti mladí hezcí lidé obchodní jednání.

„Já salát nejím, copak jsem kráva,“ odmítala Mary velký talíř, co zdravím jen kvetl.

„Ale pán ho objednal,“ bránilo se děvče. Bylo mladé a hezké a nemluvalo anglicky. Jen to nejnnutnější. Hansovi se líbilo.

„Tak to tu nechte,“ řekl a pustil se do jídla.

„A já?“ divila se Mary.

„No co ty, dostaneš pět set dolarů, stravu a let ti také zaplatí. Co bys chtěla více?“

„Já spíše myslela, že mám taky hlad.“ Hans před ni strčil talíř se salátem a řekl:

„Tak nekecej a jez.“ Mary jedla a Hans si pomyslel: žvýká to jak kráva. Jak si někdo může dát v poledne salát.

„Kam se poletí?“ chtěla vědět.

„Co já vím, copak se tu vyznám? Ale já tě musím doprovázet. To víš, v lepší společnosti se to tak dělá. Musím tě pánovi představit, aby se mohl s tebou dát do řeči.“ Ve kterém filmu jsem to viděl, přemýšlel Hans. Ne, to nebyl film, to byla nějaká povinná četba.

„Měli jste tu ve škole také povinnou četbu?“ zeptal se Mary.

„Co to je, prosím tě?“

„No to je kniha, většinou od nějakého vola, co se musí ve škole povinně číst.“

„Aha, to jsme měli. Někaké básně jsme museli správně definovat.“ Mary odstrčila salát a zhnuseně se do té zeleně podívala.

„Hele, Hansi, nemohla bych si také dát biftek?“

„Proč ne? Vždyť to platíš. Já jsem se divil, jak si můžeš dát tolik vitamínů najednou,“ velkoryse přání dívky vyhověl.

Mary měla kraťounek džíny, tak krátké, že jí vykukovaly pŕlky zadečku. Tričko, co obepínalo pěkná prsa, končilo se svou textilií nad pupíčkem. Nejvíce jí oblékaly její dlouhé černé vlasy. Byly delší než to tričko. Velké hnědé oči jí slušely. Hans měl také džíny, ale ne krátké. Jeho štíhlé tělo se nestydělo v nátělníku. Naopak, svalnaté paže by se asi do žádné košile nevešly. Blondáté vlasy měl dnes rozpuštěné a zelené oči jako by stále přemýšlely nad další lumpárnou.

„Hele, takhle nahá tam ale nepojedeš,“ nařídil.

„To se jde do opery?“

„Možná.“

„No jo, ale já nemám co na sebe,“ řekla tak překvapeně, jako by to bylo něco nového. Hans se musel usmát. Byla to totiž nejpoužívanější věta jeho maminky.

„Co se culíš, říkám pravdu!“ Děvče chvílku pozorovalo svůj hezký protějšek. Ten úzký úsměv nad špičatou bradou chlapci slušel. Ráda by se s ním zase milovala. Ale opravdu, ne pro kšeft. Posledně ji odmítl. Mám to smůlu, pomyslela si. Ten, co se mi líbí, nechce o mně ani slyšet.

„Hansi, potřebovala bych zálohu, když se ti nelíbím.“

„Kdo říká, že se mi nelíbíš?“

„No, když se mnou nechceš spát, tak se ti nelíbím,“ řekla a vrazila si do pěkných, plných rtů poslední kus masa. Zpracovávala sousto rovnými, bílými zuby a dívala se do ulice. Jejich stůl stál u velké skleněné tabule, jež se statečně bránila horku léta v Las Vegas.

„To s tím nemá co společného. Vyspat bych se s tebou mohl. Ale já chci mít klid. Nemám rád komplikované vztahy. Kolik potřebuješ?“

„Říkal jsi, že dostanu osm set dolarů,“ zkoušela vyjednávat.

„Víc jak šest set nedostaneš a už neotravuj. Dvě stovky?“

„Dvě stě padesát.“ Hans vytáhl ze zadní kapsy džín ruličku bankovek a odpočítal zálohu. Mary se dívala, co mu zbývá. Rulička byla ještě dost tlustá. Povzdechla si.

„Kdy se letí?“

„Ve čtvrtek ve tři na letišti, ne abys přišla pozdě.“

„Opravdu nevíš, kam se letí?“

„Ne,“ stručně ji informoval Hans.

„Hele, nějaké prasárny, v tom nejedu, zcela normální číslo,“ vyhrožovala.

„Vždyť jsem ti říkal, že si pán chce jen povídat, nedělej si nadějí.“

„Von si chce za osm set povídat?“ divila se.

„Za šest set. Teď zaplať, musím do práce!“ Děvče, co neumělo anglicky, přineslo účet. Když jí Mary podávala stodolarovou bankovku, byla bankovka ještě zarolovaná do trubičky.

Když byl Hans již nějakou dobu za svým barem, v kasinu Old Las Vegas, vytočil číslo Mr. Johanna.

Po chvílce se mu ozvala nějaká žena. Mluvila španělsky.

„Vy nemluvíte anglicky?“ divil se do telefonu.

„Ale jistěže mluvím,“ odpověděla již angličtinou. „Co si přejete, pane?“

„Chtěl jsem mluvit s Mr. Johannem Fischerem,“ řekl mladík.

„Ten tu ještě není pane... a, moment, právě přijíždí. Chcete čekat?“

„Ano, když vám to nebude vadit.“

„Tak já ho jdu zavolat. Jaké je vaše jméno?“

„Hans. Hans Weselý.“ Bylo slyšet, jak žena odložila telefon na stůl. Pak Hans slyšel hlasy, které mu prozrazovaly, že se tam někde v Kalifornii jedná o vřelé vítání. Nerozuměl ani slovu, mluvilo se španělsky. Pak zaslechl známý hlas:

„Hallo Hansi, tady je Johann, jak jsi pořídil?“

„Je to dobrý, Mr. Fischere. Ukecala mne na šest stovek!“

„To jde, co myslíš?“ usmál se Johann.

„Myslím že jo, Mr. Fischere. Víte, je to kvalitní holka. Vůbec se nechová tak jako...“

„Jo, já vím, co myslíš.“

„Dal jsem jí zálohu. Ze svého.“

„To je v pořádku, až přiletíte, tak se vyrovnáme. Kdy vám letí letadlo?“

„Ve čtvrtek v 15.45. Budeme v San Diegu v 17.53. Let číslo 3767, letíme Deltou.“

„Prima, chlapče, moc jsem s tebou spokojen. Nechám tě očekávat. Šofér bude mít ceduli s tvým jménem.“ Johann chtěl zavěsit, ale Hans se zase ozval:

„Mr. Fischere, opravdu máme jet k vám domů?“

„Jo, Hansi, nedělej si starosti. Ještě ti však musím něco říci. Až to děvče pozná, kam s ní pojedeš, asi se bude bránit. Musíš ji v každém případě přivést.“

„Ano, pane,“ pípнул Hans.

„Tak, chlapče, musím již končit, právě jsem se vrátil s mou ženou z dlouhé cesty.“ Řekl a zavěsil.

Hans také zavěsil a dlouho pozoroval aparát. Asi to bylo nějaký prase, ten jeho šéf a Mary ho už zná. Nebo chce jít do postele ve třech a děvče to nemá rádo. Až budou přijíždět k jeho domu, bude Mary vědět, kam se jede. No, dá se tomu rozumět? Hans se rozhodl, že o tom nebude dále přemýšlet.

Dnes byla středa.

Ve Frankfurtu byl čtvrtek ráno. Josefa tento svět neznala. Zavezl je k němu Pedro s obrovským chryslerem. Hned však, jak pomohl mužům s kufry, odjel. Po celou dobu vykládání zavazadel za nimi, v malém Opelu Corsa světle zelené barvy, houkala a nadávala obrýlená holka. Ještě jí nemohlo být ani dvacet let. Místo na projetí sice měla, ale asi jí připadalo moc úzké.

Pedro se rychle rozloučil a odjel. Obrýlená holka se uklidnila. Přidala plyn a zůstala stát. Dobře ti tak, myslel si Gary.

Johannes naložil zavazadla na tři vozíky, Julie chytla Josefu pod paží a vkročila do budovy Rhein – Main Flughafen. To bylo oficiální jméno frankfurtského letiště.

Okamžitě to pocítili. Hala přímo voněla exotickými zeměmi. Voněla touhou dalek. Obrovské, automaticky se měnící vývěsní tabule oznamovaly odlety letadel do všech částí světa.

Letiště je jedním z nejfrekventovanějších v Evropě. Každé tři minuty přistávalo a startovalo letadlo, a to po dvacet čtyři hodin denně. Protože si obce v okolí vydobyly zákaz nočních letů, muselo se nyní toto množství stihnout během dne. Cestující v autech, kteří projíždějí kolem letiště po frankfurtském kříži, zažijí přistávání bachratých mašin z blízka. Několik metrů nad střechami jejich vozů se s hukotem ženou na přistávací plochu.

U pultů různých leteckých společností byly fronty. Pasážéři byli odbavováni. Pěkné slečinky se profesionálně usmívaly a s lehkostí se přenášely do různých světových jazyků, jako by to byla jedna řeč. Zavazadla byla zvážena, papírovým pruhem okroužkována a zmizela na běžícím pásu, někde v útrobách budovy. Z letenky byl utržen jeden papír a zářivý neon poučil cestující, kterým směrem se mají dát. Pak se šlo nekonečnými chodbami k odletům.

Když se naše společnost dostala až k patřičnému místu, byly jim odebrány palubní karty a muselo se čekat. Z velké prosklené haly bylo vidět letadlo, kterým poletí. Byl to obrovský airbus A 300.

Josefa s úctou hleděla na jeho plechové tělo.

„Co tady chtějí všichni ti lidé, Julie?“ V hale se nacházelo více jak 300 lidí.

„Čekají, až nás pustí do letadla, seňoro Josefo.“ vysvětlila.

„To se tam všichni vejdou?“

„Jistě, určitě jich spousta ještě chybí.“

„Pán Bůh nás opatruj,“ zašeptala Josefa.

Pan Gary ze sebe dělal frajera. Pozoroval, jak se do břicha létající potvory nakládají zavazadla. Když již byli všichni připoutáni a čekali na start, šeptala Josefa nějaká slova a Julie držela v ruce, kterou měla vsunutou do tašky, valium, prášky na uklidnění.

Při startu prožíval Gary stav opojení a Josefa se uklidnila. Zjistila, že její strach byl zbytečný. Lidé se tu chovali, jako by jeli v tramvaji.

Let byl vysloveně příjemný a klidný. Nad New Yorkem se zcela náhodou nemuselo čekat a tak obrovská mašina přistála, lehce jako holubí pírkó. Pasážéři odměnili kapitána dlouhým potleskem. Ten je srdečně přivítal ve Spojených státech amerických a upozornil je, že na pravé straně letadla je vidět Sky Line New Yorku.

Josefa viděla New York prvně v životě. Po jejich tvářích se koulely slzy. Neměli mnoho času. Letadlo, přípoj z New Yorku do San Diega, startovalo za pouhých 55 minut. Museli ještě přejít z mezinárodní části letiště do vnitrostátní. Tady již čekají její synové.

Synové! To, že měla tři syny, jí bylo pořád neuvěřitelné. Zнала jen dva. Johannese a Markuse. Ještě je však nikdy neviděla pohromadě. Bude moci dát všem najednou svou lásku? Může se její srdce rozdělit spravedlivě na tři díly? Jak se má vlastně správně zachovat, aby ten první dojem zapůsobil? Otočila se k Johannesovi. Boule na čele hrála všemi barvami. Chlapec se usmál:

„Mum?“

„Za jak dlouho uvidím tvé bratry?“

„Ještě pět set metrů, mum.“

Srdce se jí rozbušilo. Tolik si přála mít děti. Bůh jí je dal. Nechal ji však projít očistcem dlouhých let stesku. Nepromluvil k ní ani tehdy, když si oblíbila malého chlapce v dětském domově v Taunusu. Jak je možné, že dvanáct let její mateřské srdce nepromluvalo? Nebo, což by bylo horší, promlouvalo k ní a ona mu nerozuměla? Jistě, dnes již uběhlá léta nehrají roli. Má překrásné syny, dospělé muže, kteří si jdou po svých cestách. Stojí pevně na nohou a vidí ten nekonečný lán života, co se před nimi rozprostírá až někam za obzor.

„Mum,“ řekl Johannes, „támhle stojí!“

Stáli u novinového stánku a mluvili spolu a ještě ji neviděli. Josefě vyschlo v ústech. Byli krásní a oba stejní, takoví, jaké je znala. Vypadali zcela přirozeně a ona měla dobrý pocit. Srdce přestalo bušit a mateřský cit ovládl její bytost. Jiné ženy měly také tři syny. Také dokázaly lásku rozdělit.

Každý z mladíků držel v ruce puget překrásných růží. Vedle nich stál muž, šedesátník a fešák. Měl také takový puget.

„Johannesi, já je jdu přivítat, musím tě teď na chvílku opustit.“

„Ano mum, musíš!“

„Henrico, Markusi,“ řekla, když již stála vedle nich.

„To jsem já, vaše mum.“ Mladí muži se otočili a chvílku nehybně stáli. Markus matku znal, ale chtěl nechat přednost Henricovi. Henrico si zase myslel, že je to matka Markuse a on by měl být první v její náručí. Josefa pozvedla ruce, položila je na jejich ramena a něžně přiblížila jejich hlavy k sobě. Pak je začala líbat a plakala. Henrico byl z bratrů největším mazlíkem a hned se v jejím objetí uvolnil. Také dokázal nejčastěji plakat.

Julie a Gary, ve společnosti Fernanda, se na tu dojemnou scénku dívali. Fernando Juárez již dal puget růží Johannesovi, aby je mohl předat Josefě.

Tolik růží najednou ještě v rukou nedržela. Byla by ráda sáhla do kabelky pro kapesník, ale pro tolik rudých květů neměla volnou ruku. Tak nechala stékat slzy do voňavých poupat. Myslela na Karla. Proč se tohoto okamžiku nedožil? Bůh mi jednoho muže vzal a dva mi dal. Myslela, že ji to štěstí přemůže.

Mary byla na letišti včas. Moc jí to slušelo. Měla bílý kostýmek s krátkou sukní a k tomu černou blůzičku. Černé lodičky, kabelka a její černé vlasy jí dávaly nádech Hollywoodu a burzovní obchodnice současně. Hans se také hodil do gala. Měl nové džíny, lněné sako s vyhrnutými rukávy a bílé tričko. Zkrátka Miami Vice, Don Johnson. Ona dlouhé černé, on dlouhé blondáté vlasy, když šli, ruku v ruce, byli krásný pár. Lidé se za nimi otáčeli.

Mary byla hrdá na svého společníka, jen kdyby ten cíl cesty byl trochu jiný. Nebyla ráda tím, čím byla. Nikdy si nepomyslela, že jednou bude prodávat své tělo. Protože neměla žádnou školu, zahнала ji bolest pro nesplněnou lásku do tohoto kouta. Myslela, že jednoho dne přijde ten pravý muž a ona bude moci svůj život změnit. Neměla v Las Vegas žádného pasáka, jen příležitostně oslovovala muže. Musel se jí však líbit a musel být čistý.

Tohoto kluka se zelenýma očima milovala. On o ni však nestál. Kdyby mohla, byla by stále s ním. Proto svolila k této cestě. Řekla si však, že jestliže se jí onen muž, ke kterému ji Hans veze, nebude líbit, tak uteče.

Jakési nemilé tušení jí přepadlo, když zjistila, že se letí do San Diega. Ale co, je to velké město, nebude dělat závěry předem, řekla si.

Skutečně byli na letišti v San Diegu očekáváni. Zcela mladý muž, Japonec, stál v letištní hale u příletů a držel v ruce čtvrtku papíru. Určitě mu ještě nebylo dvacet let. Na papíru bylo rukou napsáno: „Hasc Wely.“

Hans chvíli koukal na to špatně napsané jméno a pak mládence obešel:

„To jsi psal ty?“

„Ano pán, to psát já,“ řekl a usmál se. Měl milý úsměv.

„A ty máš auto?“

„Ano pán, já mít taxi.“

„Ty víš, na koho čekáš?“

„Ano pán, já čekat na dáma a pán a odvézt je do...“

„Bud' zticha. To je překvapení,“ rychle ho Hans zarazil.

„Pán, co je pšeklapaní? Já nelozumit.“

Hans se otočil k Mary, změřil si ji od hlavy až k patě a řekl:

„Hele, jsi celá rozčuchaná, jako bys proletěla křovím. Táhle je toaleta, jdi se upravit, já tu počkám.“

Mary by pro Hanse udělala vše. Poslušně odklapala novými střevičky poručeným směrem. Určitě ji ty boty tlačí. Takhle chodila maminka, když si koupila malé lodičky. Protože její číslo již vyprodali a ona je zrovna nutně potřebovala, tak se namačkala do těch menších, pomyslel si mladý muž. Pak se obrátil k Japonci:

„Tak, teď mi řekni, kam nás máš odvézt!“

„Já muset vézt pán do Poltelo, k pán Fischel.“

„Tak, to je v pořádku. A vyznáš se tam dobře?“

„Moc dobře, pán. Já tam bydlet.“

„To je ještě lepší. Dovezeš nás tam oklikami, aby slečna nepoznala, kam jedeme. Ty rozumět?“

„Ano pán, já lozumět.“

„Rozumět, říká se rozumět. Řekni R,“ naštvál se Hans.

„L“

„R,rrrrr, to tě doma nenaučili mluvit?“

„Já Japonec, pán,“ řekl stydlivě hoch.

„To ti vidím na tvých šikmých očích, no a?“

„Japonec nemít písmeno L.“

„Neříkej, vy nemáte písmeno R? Proč to neřekneš hned? A jak třeba řeknete – to je v prdeli?“

„Plosím, pán?“

„Nic, to není důležité. Jednoduše potřebuji, aby slečna do posledního okamžiku nevěděla, kam se jede!“

Mezi tím se Mary vrátila a tak se prodírali neustále spěchajícími lidmi k taxíku. Když jim mladý Japonec hrdě ukázal svůj vůz, mladý pár se zhrozil.

„To nemyslíš vážně, ono to ještě jezdí?“ řekla Mary. Hans ale obešel starého veterána a kopl do každého kola.

„Má všechny čtyři, tak nasedat a jedem,“ řekl a nacpal Mary dozadu. Sám si sedl vedle Japonce.

Mladý muž žluté rasy byl chytrý. Jel nejprve po dálnici směrem do Los Angeles. Mary se uklidnila. Byl to zcela opačný směr, než se jezdilo do Portera. Pak z dálnice sjel a jel dlouho na východ, až skoro k indiánské rezervaci. Nezajel však do Phelps Corner, jel dále k východu. Pak jakousi zkratkou sjel na silnici, co projížděla Porterem, zase ji však opustil a vracel se k severu. Narazil na cestu, kterou Mary znala z výletů za Roqanem. Děvče však vůbec nemělo zdání, kde je. Poznala to až v okamžiku, kdy vjeli do Portera, v místě, kde byla vidět brána s nápisem „Farma Maria“. Než se dostala k protestu, přešel starý taxík klenutý dřevěný most přes vyschlé řečiště a zastavil před hlavní budovou farmy.

Byl čtvrtek podvečer. Nebylo nikoho vidět. Jen malý chlapec si hrál se psem. Hans vystoupil, vytáhl protestující Mary z auta a taxík odjel.

„Ty jsi pěkněj šmejď, Hansi,“ syčelo děvče. Hans se jen usmíval, takovým nevinným a potutelným úsměvem. Přitom krčil rameny. Malý chlapec přišel až k nim a řekl:

„To není šmejď, ten se jmenuje Ben a dostal jsem ho od Roqana. Chceš si se mnou hrát? On ti nic neudělá, je cvičený.“ Vzal Mary za ruku a vedl ji k psovi, který poslušně seděl na místě.

„Roqan je Indián, víš?“ vykládal chlapec dále. „On rozumí psí řeči!“

„Já vím,“ řekla Mary.

„Jak to můžeš vědět, je to můj kamarád a tebe já neznám,“ rozumovalo dítě.

„Ne, mne neznáš. A jak se jmenuješ?“ chtěla vědět.

„David. A ty?“

„Mary.“

„Když se mnou půjdeš, tak ti ukážu bazén. Já tam sám nesmím, protože jsem malý. Můj táta se tam málem utopil, to byl ještě menší než já,“ vysvětloval malý a táhl děvče k bazénu. Mary se nechala chlapcem vést. Jednak se jí líbil a pak tu bylo ještě něco, co si nedokázala vysvětlit. Cítila se tím malým človíčkem přitahovaná. Chtěla by ho chytit do náruče a líbat, muchlovat a mazlit se s ním. Že se však někdo málem v bazénu utopil, to jí něco říkalo. Neslýchávala tu historku, když byla malá, když tu vyrůstala?

„Jak se jmenuje tvůj táta?“ Mezi tou řečí došli k vodní nádrži a v okamžiku, kdy chlapec dal odpověď, stáli před domečkem. Byl postaven a sloužil k převlékání při koupání a mohlo se ho také použít jako pokoje pro hosty. Tady prvně Mary spatřila Julii.

„Můj táta se jmenuje Henrico Fischer a dnes večer přiletí. Budu muset už spát, protože to bude moc pozdě.“ Pak se chlapec zamyslel: „Myslíš, že mne bude mít rád? On mne ještě nikdy neviděl!“ Jak čekal na odpověď, zvedl oči k dívce. Viděl, že pláče. Slzy jí tekly po tvářích. Po chvíli se sehnula, popadla dítě a mačkala ho na svá prsa, až vykřiklo bolestí. Lekla se svého citu a povolila sevření. David jí počal ručičkami utírat slzy.

„Ty jsi moc hezká, Mary. Kdybys chtěla být mojí maminkou, tak by mi to nevadilo. Tu jsem také ještě neviděl.“

„Já jsem tvoje maminka, Davide, a už tě nikdy neopustím,“ šeptala mu do ucha.

Již seděli v křesílku, co před domkem stálo, a David byl omámen štěstím. Ta žena, která ho chovala, mu zcela důvěrně voněla. Cítil se u ní ochráněn. Před celým světem. Směrem od hlavní budovy se za vypouklým trávníkem objevila hlava Marie. Chvilku pozorovala to štěstí matky se synem a pak zase zmizela. David ještě chvíli žvatlal páté přes deváté a pak usnul. Mary se snažila ani nedýchat, aby nerušila jeho spánek.

Hans sice nevěděl, co se tu hraje, ale něco cítil. Když malý černovlasý chlapec, který mu silně připomínal Markuse, ještě ale z dětského domova, zabral Mary pro sebe, nešel za nimi. Zůstal stát a rozhlížel se. Přitom si tiše písksnul. To, co viděl, to byl přesně jeho sen. Samota, překrásný dům, vlastní řeka, koně a rozhled, kam oči dohlédly. Ticho a nepředstavitelně krásná vůně. To snad voní to nebe, pomyslel si.

Modrá barva oblohy se počínala mísit s večerními červánky. Byla to právě ta tichá chvíle, kdy ptáci ztichnou před večerním koncertem. Byl zcela omámen tímto místem. Zelený trávník tu bral do nájmu spoustu stromů a různých keřů s květy všech barev. Ten okamžik, co prodlél sám, mu připadal jako věčná touha času zůstat chvilku stát. Opravdu, tady čas stál. Pak zaslechl známý ženský hlas, jenž ho za zády španělsky oslovil:

„Máte přání, señore, co pro vás mohu udělat?“ Byla to Debora. Ještě než se Hans otočil, odpověděl jí:

„Já vím, že mluvíte anglicky, paní, i když by se sem do té krásy lépe hodila španělština. Já, bohužel, té zvučné řeči nerozumím.“ Když spatřil černou, usměvavou a rozložitou postavu ženy, údivem se mu roztáhly oči.

„Jsem ráda, že se vám líbím, señore“ řekla již anglicky.

„Hans Weselý, Mr. Johann Fischer mne očekává.“

„Já vím, ale měl jste někoho přivést!“

„Myslíte Mary?“ Hans se lekl, pořád myslel na dobro Johanna, aby neměl doma průšvih.

„Ano.“

„No jo, tu jsem přivezl, ale nějaký malý chlapec si ji zabral a šli támhle tím směrem,“ řekl a ukázal k bazénu. Debora se lekla.

„Tam je bazén, aby do něj nespádl,“ strachovala se.

„To se nemusíte obávat, paní, držel se jí pevně za ruku, jako by to byla jeho maminka,“ uklidňoval Hans Deboru.

„Však je to jeho máma, pane,“ řekla tělnatá žena, otočila se a chvátala, na svou postavu docela svižně, do domu.

„Hans, paní, říkejte mi Hans,“ volal za ní, ale již ho nevnímala. Zato však z domu vyběhla štíhlá, krásná dáma a srdečně ho objala.

„Vy jste Hans, že ano. Já jsem Marie Fischerová. Již jsem o vás hodně slyšela. Můj muž vás má moc rád. Prý mu vždy spravíte náladu. Ale hlavně, že jste přivezl naši Mary.“

„Naši Mary,“ divil se mladík. „Ona je vaše dcera?“

„Dalo by se to tak říci. Musím se podívat, co dělají, ale nechci je rušit. Jděte do domu a řekněte Deboře, aby vás zavedla k Johannovi.“ Marie již chtěla namířit k bazénu, ale Hans ji zarazil:

„Paní... seňoro, říkejte mi Hans. Tykejte mi prosím. Víte, mohu si pak myslet... myslet...“

„Co si můžeš myslet, Hansi?“ zvědavě se na hezkého muže dívala Marie.

„... že jsem doma, víte? ... u maminky.“ V chlapcově tváři se objevil takový smutek, taková touha, že se Marie vrátila a zlíbala jeho krásnou tvář, jak to dělávala u Henrica a Johannese.

„Jestli se u mne chceš cítit jako u maminky, tak proti tomu nic nemám. Naopak, je to pro mne velkou ctí, Hansi,“ řekla, ještě jednou pohladila jeho tvář a pak již šla. Hans však do domu nešel. Díval se za tou kouzelnou ženou. Proč mu připomínala matku? Protože byla drobná a štíhlá jako jeho maminka? Podoba tu však vůbec nebyla. Byla to její srdečnost a upřímnost? Nebo to bylo prostě jen proto, že se mu tolik po domově stýská? Tolik, až k pláči se mu stýská po jeho rodičích.

Ještě tu stál, když se Marie vracela. Vzala ho za ruku a zcela jednoduše řekla:

„Pojď domů, synu. Nesmíme je teď rušit. Teprve teď se v Mary probudila matka.“

Hans za tou ženou šel. Připadal si jako tenkrát, když v hlubokých jizerských lesích zabloudil, protože hledal svého psa. Když ho konečně maminka našla, vzala ho za ruku a on šel...

Hans se nechal Marií vésti obloukem vchodu do domu, do jeho atria. Když šli kolem kuchyňských dveří, vystrčila Debora hlavu.

„Co dělají?“ chtěla vědět.

„David usnul a Mary ani nedýchá,“ odpověděla Marie.

„Seňoro, chtěl jsem říci...“ pokusil se o slovo Hans.

„Já vím, jsi Hans a mám ti tykat,“ přerušila ho Debora. „Já tady vařím a tykat mi můžeš taky,“ dodala. Hans chvíli nerozhodně stál a usmíval se. Pak ale zahlédl Marii, jak již stoupá po schodech, tak jen rychle řekl:

„Máte to tu hezké, paní,“ a šel.

Johann seděl u počítače. Za tu dobu, co byl s Marií v Jižní Americe, se mu tu nashromáždilo práce, že nevěděl, kde má dříve začít. Ještě, že již přijede Julie, ta s tím zatočí. Když vešla Marie s hostem, bylo to pro něj vítané osvobození.

„Tak tě u nás vítám, chlapče. Zdráhala se Mary hodně?“

„Do poslední chvíle nevěděla, kde je, a pak, když mi chtěla vynadat, ujal se jí David. Mr. Fischere, to jste mi měl říci, že je to vaše dcera a že ji vezu domů!“

„Není to sice moje dcera, ale do rodiny jaksi patří. Kolik ti dlužím, Hansi?“

„Když je to takhle, tak nic,“ řekl mladík.

„Jak dlouho jsi již ve Státech, Hansi?“ chtěla vědět Marie.

„Teprve pár měsíců, seňoro Fischerová. Před tím jsem byl v Německu a tam jsem poznal Markuse. On za mnou už byl v Las Vegas a tak jsme si o všem povídali. To je zmatek v té vaší rodině, jako v nějakém románu,“ rozpovídal se Hans.

„A kde jsi doma, myslím, kde máš svoji maminku?“

„Já jsem z Prahy, jako Mr. Nowak.“

„Tobě se stýská, vid?“ s milým úsměvem se zeptala Marie.

„Ne, já jsem rád, že jsem tady. Ale... když vidím takovou milou paní jako jste vy, tak si vzpomenu na matku.“

„Asi ji máš rád a byla na tebe hodná.“

„Jo, hodná byla, ale někdy nás zmlátila pantoflem, ale to jsme si určitě zasloužili...“

Marie se rozesmála. Již se Johannovi nedivila, že má hoča rád. Jeho angličtina byla roztomilá. Nebyla dokonalá, ale dokázal vše vyjádřit.

„Vás je více?“

„Jo, mám dva bratry, ale nejsme trojčata.“ Marie se obrátila k manželovi:

„Johanne, měl bys jít přivítat Mary. Ženy uklidily u Fernanda a udělaly z toho nepoužívaného pokoje Davidovi pěkný útulek. Chtěla bych, aby byl u ní. Moc jí ale nenadávej.“

„Copak to umím?“ divil se.

„Neumíš, to vím, ale jen ti to připomínám. Nezapomeň, že za hodinu musíme vyrazit.“ Pak žena nasadila vážnou tvář a dodala:

„Mám docela trému z toho setkání s paní Schwarzovou,“ řekla.

„S Josefou Schwarzovou?“ zeptal se Hans. Marie naň překvapeně pohlédla:

„Ano, ty ji znáš?“

„Moc dobře ji znám, té se nemusíte bát, ta je ještě milejší než vy, paní.“ Pak si ale uvědomil, že to, co řekl, bylo docela netaktní a začervenal se:

„Promiňte, chtěl jsem říci...“

„Neomlouvej se, chtěl jsi mi vzít trochu strachu, vid’,“ řekla žena a zajela Hansovi do vlasů:

„To je nádhera, ty tvoje vlasy,“ dodala a již byla pryč. Chlapi zůstali sami. Hans se rozhlížel po pracovně a Johann nic neříkal. Jen tak koukal a nevnímal.

„Mr. Fischer, máte asi obavu z toho rozhovoru s Mary, že ano?“ Johann se upřeně na mladíka podíval. Tolik citu pro své okolí u tak mladého člověka ještě nepoznal. Ta sympatie, kterou k němu od prvního okamžiku měl, zesílila. Najednou se uvolnil. Jakou sílu může mít jedna věta, řečená na pravém místě a ve správnou dobu. Dával si v duchu dohromady nějakou pěknou odpověď, ale Hans již mluvil dále:

„Je to dobrá holka a já bych jí to klidně řekl za vás. To ale nejde. Musíte do toho vy sám, osobně. Určitě tu u synáčka zůstane. Ono jí to moc nebavilo, v Las Vegas.“ Na chvíli se odmlčel a Johann vycítil, že má ještě něco na srdci. Také ano:

„Mr. Fischere, jsme chlapi a já vám musím něco říci. Klidně mne můžete pak vyhodit, nezlobil bych se na vás.“ Zase nastala pauza a ticho.

„Já jsem se s Mary vyspal, ale to jsem vás ještě neznal. Od té doby, co jsem spatřil ty fotky na vašem psacím stole v Old Las Vegas, jsem na ni ani nesáhl!“ Johann upřeně mladíka pozoroval. Musela ho tato skutečnost trápit a odvahu měl také.

„Mám odejít? Vzal bych to stopem,“ řekl Hans, když Johann stále nic neříkal. Ten se pak usmál.

„Já jsem si to, Hansi, myslel, ale tvá upřímnost je pro mne zarážející. Jste všichni Češi takoví jako ty?“ Hansovi se ulevilo.

„Ani náhodou. Mezi námi jsou také lumpové, jako všude. Já také nejsem lepší, než ti ostatní.“ Johann vzal mladého muže kolem ramen, jak to dělával u synů:

„Jsi, chlapče, jsi, ale nevíš o tom. Ani nevíš, jakou jsi mi dodal odvahu. Půjdu k ní.“

„Ještě maličkost, Mr Fischere. Myslím, že mne Mary miluje, ale co s tím budeme dělat, to nechám na vás,“ řekl a jeho gesto dávalo najevo oddanost. Johann zůstal stát.

„A ty?“

„Co já, co byste se mnou dělal. Vždyť nic nemám, nic neumím,“ řekl.

„Třeba máš něco, co by chtěla Mary.“

„Jaképak, co by chtěla, tady má dítě a Henrico ji třeba vezme zpět.“

„Třeba,“ řekl Johann a šel. Hans šel s ním a zašel do kuchyně. Sedl si k tomu obrovskému stolu a začal se bavit s Deborou. Po chvíli byli oba, štíhlý blondák a tělnatá černá kuchařka, zabráněni do živé debaty. Debora si sedla ke stolu a srdečně se smála jeho nápadům. Během hovoru Hans několikrát vstal a nahlédl do hrnců na plotně a vždy něco ochutnal. Kuchařka neprotestovala.

Mary seděla, na klíně měla spícího Davida a dívala se na západ slunce. Musela vzpomínat na ten krásný podvečer, když se vraceli z honby. Když ještě milovala Henrica a on ji. Ta láska byla pryč, ale její důkaz šťastně oddychoval v její náruči. Nezlobila se na otce toho dítěte. Její lásku odvál čas. Věděla, že i kdyby se tu teď Henrico objevil, již by ho nechtěla. Přivřela oči a nechala si do tváře kreslit barvy hořícího západu. Jakýsi stín, jež se mihl přes to osvětlení, jí připomněl Hanse. Viděla, jak si s Davidem hraje, jak se honí s Benem. Celou dobu, co si povídala s dítětem, nehnul se pes od jejích nohou.

Nebyl to Hans, ten stín, byl to Johann. Stál nad ní a usmíval se. Usmála se také a políbila Davida do jeho kučeravých vlasů. Šťastně se protáhl a spal dále.

„Vítám tě doma, Mary,“ zašeptal Johann.

Byl to spíše Johann, než Fernando, kdo v jejím srdci hrál úlohu otce. Vždy ho, bez jakékoliv úzkosti, měla ráda. Marie to asi věděla, proto chtěla, aby byl on tou první osobou, která ji doma přivítá.

„On tě potřebuje a Marie a já, potřebujeme toto dítě. Byla by s tebou řeč? Mohli bychom udělat dohodu?“

„Jakou chceš se mnou udělat dohodu, Johanne, víš, co se ze mne stalo?“

„Vím, pěkná mladá žena a matka se z tebe stala,“ řekl.

„Neříkej, že nevíš, co myslím,“ zapomněla šeptat a chlapec se pohnul a ze spaní počal volat psa. Ben se okamžitě zvedl a čichnul k jeho hlavičce. Pak si zase spokojeně lehl k Maryiným nohám.

„Myslíš tvůj život v Las Vegas?“ Ona kývla hlavou a on si povzdychl.

„Kdybys věděla, kolika chyb jsem se v životě já dopustil, ani bys se mnou nechtěla mluvit.“

„To je možné, jenomže já tvoje neznám, a ty mé ano. Všichni to tu vědí, jak se jim můžu podívat do očí? Na to jsi nemyslel, vid’?“

„Myslel, děvče. Nikomu jsem nic neřekl.“ Mary se dívala do jeho tváře, nic jiného než její obrys však neviděla. Stál zády k zapadajícímu slunci, jehož nízké paprsky, poslední tohoto dne, byly silné. Přemýšlela.

„A Hans?“

„Hans by pro tebe udělal vše. Myslím, že tě má rád.“

„Kdyby mne měl rád, musela bych to poznat, on se chová tak divně.“

„Ano, ale od té doby, co si myslí, že patříš k mému synovi.“

Mary v tomto okamžiku napadala Hansova slova – nemám rád komplikované vztahy – a nějak se jí udělalo dobře.

„Kde budeme bydlet?“ Myslela sebe a Davida. Johann to pochopil.

„V bytě u Fernanda. Ženský udělaly z toho prázdného pokoje Davidovi pěkné bydlení. Už tam jednou na zkoušku spal. Marie se bude přes den starat o vnoučka, protože ty budeš chodit do školy. Večer pak budete spolu. Kdyby ses musela učit, tak jsem tu také někdy já.“ Mary vstala a chtěla Johanna obejmout, ale David jí v tom překážel. Takže to objetí vypadalo trochu nemotorně. Oba ale věděli, že bylo upřímné. Johann ji pak doprovodil až k ubikaci.

„Ráno se sejdeme všichni u snídaně.“ Pak ještě řekl: „David vstává brzo, to jen abys to věděla.“ Mary se ještě jednou se spící ratolestí otočila:

„Co Henrico, co mu mám říci?“

„Když jste spolu dělali dítě, také jste se mne neptali na radu, budete to muset vyřešit sami,“ tohle dloubnutí si nemohl odpustit.

„Kde je vlastně?“ chtěla ještě vědět.

„Bratři tady už nežijí, bydlí v New Jersey.“

Když Johann přišel do hlavního domu, slyšel z kuchyně veselý smích dvou ženských hrdel. Hans bavil dámy. Jak Marie spatřila Johanna, hned ho upozornila, že už musí jet.

Jeli do San Diega na letiště, vyzvednout rodinu. Syny, jejich matku, Julii a Garyho.

Marie se při Hansových vtipech uklidnila, ale teď, když seděla vedle Johanna ve voze, zase ji přepadl ten strach ze setkání s Josefou. Johann řídil. Vycítil její úzkost a položil ruku na její koleno.

„To bude dobré, neboj, láska,“ konejšil ji.

„Napadlo tě, že jsme jí syny ukradli?“

„Ne, my jsme je jen ilegálně koupili, ukradl je někdo jiný,“ řekl.

„Doufám, že to vidí také tak,“ povzdechla si.

Jeli tichou pouštní krajinou. Byla již tma, jen hvězdy svítily jako miliony okýnek v obrovském, nekonečném domě. Před sebou, za obzorem, viděli zář velkoměsta.

Letadlo z New Yorku se přiblíží koridorem mrakodrapů, tam kde stojí dům pana Garyho, přesně ve 23.45. Měli ještě čas.

Debora zavedla Hanse do domku k bazénu. Bylo tu již vše přichystané. Postel byla odestlaná a v koupelně našel mladík vše potřebné. I vyřazené Henricovo pyžamo tu leželo, pěkně naškrobené. Debora popřála dobrou noc chlapci, se kterým strávila tak pěkný večer. Již se dlouho takhle nebavila.

Bývalo tu smutno. Od té doby, co v domě nežili mladí lidé, tu bylo příliš ticho. Proto se radovala, že Johann přemluvil Mary, aby u nich žila.

Chodila po kuchyni a kontrolovala, zda je vše připravené na slavnostní snídani. To bude lidí kolem stolu, přemýšlela šťastně. V tom okamžiku zazvonil telefon. Nějaký advokát José Maria Gonzales z Montevidea chtěl mluvit s Johannem. Mluvílo se španělsky:

„To je mi líto, señore Gonzalesi, ale señor Johann je v San Diegu. Asi se tam zdrží, protože jde s rodinou na večerí. Mohu něco vyřídit?“

„Ne, musím se señorem mluvit osobně. Řekněte jen, že zítra zase zavolám,“ řekl a položil.

Ten muž už jednou volal, napadlo Deboru, když se převalovala v posteli a nemohla usnout. Nějaký špatný pocit, něco jako zlá předtucha ji okrádalo o spánek.

Rosanu přivezl Roqan již v sedm hodin ráno. Celý dům ještě spal a tak ženy tiše připravovaly snídani. Roqan měl za úkol přivést čerstvé pečivo. Nad tím nehorázným množstvím se divil, ale nic neříkal. Carina prostírala

stůl. Diego Ramirez jel do Chula Vista pro květiny. Vše bylo už objednané Deborou. Asi po hodinové tiché práci žen se do kuchyně s velkým křikem přihlítil David.

„Debi, Debi, víš, co je nového?“ Nečekal, že se někdo zeptá, co. Hned křičel dále: „mám maminku, a jak hezkou! Víš, jak se jmenuje? Mary!“

„Chlapče, nekřič, celý dům ještě spí,“ snažila se ho Debora uklidnit. Rosana se usmívala a Diego přelil vodu, kterou lil ke květinám do vázy. Celý dům byl plný překrásných květinových pugetů.

„Dávej, prosím tě, pozor, teď abych zase měnila ubrus,“ osopila se na manžela Carina a již ho odstrčila a dělala pořádek. Diego viděl, že je tu zbytečný a tak navrhl Davidovi, že by se mohli jít vykoupat. David ale, jako každé dítě, cítil, že se něco v domě děje, a chtěl u všeho být.

„Ne, Diego, dnes nemám čas. Jdi si sám.“ Debora dala ruce v bok a tvářila se přísně:

„Tak, ty nemáš čas? A copak máš na práci?“

„Musím pro Mary, ona se sprchuje a tak ji pak musím přivést sem, aby na ni zbylo něco k jídlu.“ Černá kuchařka si musela vzpomenout, jak se Mary vždycky přihlítila do kuchyně a teprve s plnou pusou pozdravila. Úsměv se jí mihnul ve tváři. Pak zase přísně řekla:

„Maminkám se neříká Mary, ale mami, nebo mum, pamatuj si to, chlapče.“

„Ona mi ale říkala, že se jmenuje Mary,“ tvrdil hoch.

„To jo, každá mum má nějaké jméno. Babičce také neříkáš Marie, ale babi,“ nedala se Debora.

„To je něco jiného, babičku už znám. A ještě jsem neřekl, jestli Mary jako mum budu chtít.“

„Neříkej. A proč, prosím tě?“

„Protože včera zakázala Benovi, aby se mnou spal v posteli,“ zamračil se David.

„A co tomu říkal ten tvůj pes?“

„Nic. Když Mary odešla, skočil si ke mně a spal u mě až do rána.“

„No a co říkala ráno tvoje mum?“

„Nic, Ben zase seskočil, když ji slyšel, že jde.“ Celá kuchyň se již otrásala smíchem. David se divil, čemu že se smějí. Spatřil Mary ve dveřích kuchyně jako první. Rozeběhl se k ní a schoval se za její tělem:

„Mum, oni se mi smějí,“ stěžoval si.

„Z toho si nic nedělej, mně se také stále smějí,“ řeklo děvče. Pak se kuchyň změnila v slzavé údolí, všichni se objímali a plakali. David se na to chvíli koukal a pak šel k Diegovi:

„Diego, chceš se ještě jít vykoupat? Já se už na to fňukání nemůžu dívat.“

V bazénu již plaval Hans a tak se k němu přidali.

Ten pátek, v létě roku 1997, se vydařil. Slunce svítilo již od rána, ale přestože bylo teplo, nebylo vedro. Na obloze se měnily obrazce bílých mraků a čas od času se nějaký mrak lehce přesunul přes kotouč slunce. Ve stromech a v keřích bylo slyšet štěbetání spousty ptactva. Ptáci se sem nastěhovali brzy po tom, co Marie zasadila stromy. Krajina kolem farmy zářila barvami, kouzlem tohoto místa. Koně stáli nedaleko hlavního, majestátně rozloženého domu. Z kuchyně byly slyšet hlasy. Tolik hlasů pes Ben, jenž ležel před vchodem, již dlouho neslyšel. Ještě byl svěží vzduch a tak se vyhříval na slunci.

Jako za starých časů si Debora nesedla ke stolu. Rosana jí pomáhala a Carina seděla jako na trní. Každou chvíli pro něco šla a pletla se Deboře.

Společnost u stolu mluvila většinou španělsky. Protože Hans a David tuto řeč neovládali, mluvílo se také anglicky. Když se mluvílo tímto jazykem, nerozuměla Josefa a Markus. Tak se mluvílo ještě německy. Když nepřekládal Johann Josefě anglickou příhodu, překládal Markus společností německé vyprávění do španělštiny. Největší stres měl David, protože ten mluvil jen anglicky. Samozřejmě to byl on, co musel vše vědět.

Marie byla ráda, že Josefa mluví španělsky. Josefa Schwarzová na ni udělala hluboký dojem. Její kultivované chování, způsob jejího stolování, ale i vybraná španělština vzbudily u drobné Američanky úctu. Vysloveně cítila tu povznesenou kulturu Starého světa, Evropy. Josefa však byla zrovna tak milá a upřímná, jako ona.

Josefa zase obdivovala Marii. Její samostatnost a jednoduché vystupování, samozřejmost, s jakou mluvila o koních a jiných mužských pracích, jí imponovala. Cítila zase tu velkou svobodu Nového světa. Od prvního pohledu, objetí a polibku si byly obě ženy sympatické.

Bratři Johannes, Henrico a Markus si rozuměli španělsky. Neustále si měli co vyprávět, přestože spolu již strávili celou dobu letu z New Yorku do San Diega. Stále je napadalo něco nového. Markus se od svých bratrů lišil jen způsobem stolování. Používal po celou dobu jídla vidličky i nože. To Američané nedělají.

Julie zářila štěstím. Její klasická, španělská krása tím byla ještě více povznesena, jako by lákala barokní malíře k plátnům.

Hans se posadil mezi bratry a chvílkami mluvil s Markusem německy. Když se v této řeči přidal i Johannes, byla společnost překvapena.

Mary seděla zcela tiše. Občas přeletěla pohledem přes ty tři muže, co vypadali zcela stejně. Dnes však již nebyla schopna je rozeznat jako dříve. Jeden z nich je otcem jejího syna. Věděla, že již nikdy nebude mít jistotu, který. Jen ten, co se choval trochu jinak, ten to není. Ten z Evropy.

Ti mladí muži vypadali zcela šťastně a vzbuzovali dojem, že spolu byli odjakživa. Mary se hovoru moc nezúčastňovala, jen když se jí někdo na něco ptal.

Johann, aniž by prozradil její morální pokles, společnosti již řekl, že má za sebou těžký čas. Přál si, aby se jí nikdo na nic nevyptával. Přivedl na to řeč již včera, když po přistání seděli v mexickém lokálu a večereli.

Mary se často zapomněla v pohledu na Hansovi. Cítil její krásné oči. Pálily jako žhavé uhlíky ve vyhaslém ohništi. Dělal však jako by nic. Hlavně před Henricem mu to bylo nepříjemné.

Společnost dlouho snídala. Nebyla to snídaně, ale událost. Protože Roqan nemohl sledovat rozhovor bratrů, vždy se Henrica vyptával, o co šlo.

O tom velkém přátelství bratrů k tomuto mladému Indiánovi již Markus vše věděl. Neustále se na něj díval a chvilkami se pokoušel mluvit anglicky. Brzo poznal, že kdyby byl osud chtěl a on vyrůstal v Kalifornii, také by se ním přátelil.

Roqan by se nejráději vyptával na Evropu a jak tam ti lidé žijí. Byl bystrý a zvědavý.

Henrico se vyhýbal pohledu k Mary. Věděl, že se rozhovoru nebude moci vyhnout. Chtěl však tuto nepříjemnou chvíli oddálit. Mary byla ještě hezčí než dříve, ale to vzrušení, které tu dříve bylo, když na ni pohleděl, již necítil. Věděl, že bude muset nějakým způsobem přiznat otcovství. Nikdo ho na toto téma ještě neoslovil a on neměl zdání, jak by to mohl udělat. David byl jeho syn a všem to bylo jasné a nikdo o tom nepochyboval a nemluvil. Když se Debora vytasila s fotkami, na nichž byli s Johannesem vidět asi tak v Davidově věku, byli na nich k nerozeznání od Davida.

O největší salvy smíchu se však neustále zaslouhal David. Od rána, kdy se schoval před výsměchem za tělo Mary, jí říkal mum. Rozhodl se, že Henricovi bude říkat dad. Jenomže ty mladé muže nedokázal rozeznat a tak oslovil pokaždé jiného. Jednou byl dad Markus, jednou Johannes a pak zase Henrico. Když mu již smích byl nepříjemný, požádal Carinu o červenou stužku. Tu pak Henricovi uvázal na pravou ruku. Bratři byli sice již muži, ale byli stále děti, a tak si stužku předávali a David si je pletl dál. Naštval se a šel ven. Oknem bylo vidět, jak si hraje s Benem. Henrico se po chvíli zvedl a šel za ním. Ještě neměl příležitost se synem mluvit.

„To je Ben, dostal jsem ho od Roqana,“ oznámil mu David.

„Já jsem také jednou dostal psa od Roqana.“

„Víš co, dad? Roqan mně naučil jezdit na koni, byli jsme až u něj doma, v rezervaci.“

„Mne také učil na koni, Indiáni to umí mnohem lépe než my,“ souhlasil Henrico.

Chlapec se mu líbil, ještě se zcela dokázal vžít do jeho dětské mysli. David byl bystrý a vtípný, ale jiný, než kamarádký pocit k němu Henrico necítil. Do role otce se nedokázal vžít. Také nevěděl, o čem si s ním má povídat. David ale mlel pořád dále a tak mohl jen pokyvovat hlavou, na pravém místě se divit a včas se zasmát. V myšlenkách byl u jezírka v poušti, u toho vodopádu, kde se s Mary miloval prvně. Jak to, že byli oba tak nerozumní? Jak to, že je nenapadla ta zodpovědnost, která milování doprovází? Nelitoval však té dávné chvíle štěstí. Naopak. Ten chlapec mu ji bude vždy připomínat. Pak si uvědomil, že ho David tahá za rukáv. Zpozorněl.

„Budeš u nás bydlet, dad?“

„Bydlet?“ Neuvědomil si hned, co myslí. „A kde bydlíš?“ David ukázal na ubikaci:

„No přeci támhle, u Fernanda. Mám tam pokojíček. Je tam ještě místo i pro tebe.“ Henrico u chlapce seděl na bobku. David k němu přistoupil a objal ho kolem krku. Mladý muž prvně pocítil teplo tělíčka a jeho vůni. Ten cit, co toto gesto vyvolalo, ho překvapil. Na chvíli strnul a pak ho k sobě přitiskl.

„Davide, asi u vás bydlet nebudu, protože musím v pondělí letět zase do New Jersey. Víš, chodím tam do práce,“ vysvětloval.

„Kolik je to dnů do pondělí?“

„To je třikrát jít spát,“ vysvětlil.

„Dad, víš, co mi mum zakazuje?“

„Ne.“

„Ben nesmí se mnou do postele. Ale jemu se to líbí,“ našpulil rtíky chlapec.

„Z toho si nic nedělej, to zakazují všechny maminky. Já, když jsem byl malý jako ty, tak jsem počkal, a když byla mum pryč, pak jsem psa zavolal,“ smál se Henrico. Davidovi se to moc líbilo. Srdečně se chechtal, až se skulil do trávy. Henrico si lehl k němu a najednou byl chlapec a smál se a válel se s Davidem.

„To dělá Ben sám od sebe, ani mu to nemusím říkat.“

„To je vidět, že je to pravý indiánský pes.“

Henrico byl tak zaměstnán synem, že nepostřehl, že je již delší dobu pozoruje Mary. Stála ve stínu stromu. David ji spatřil první. Rozběhl se k ní a již cestou udýchaně vyprávěl tu novinku.

„Mum, mum, dad také spal se psem v posteli. Vidíš? A ty mi to zakazuješ.“ Matka nedávala odpověď, hleděla na Henrica, co se k tomu místu také blížil.

„Ahoj, Mary, máš opravdu prima kluka,“ řekl nejistě.

„Já vím,“ řekla, „však je také tvůj,“ dodala.

„Já vím,“ řekl a bylo ticho. Mary se zcela samovolně odlepila od stromu a šla směrem k seníku.

Henrico šel vedle ní. Pes a David pobíhali kolem nich.

„Ani nevíš, jak mne to mrzí,“ řekl mladý muž.

„Mrzí, že máš dítě, nebo že sis nedal pozor?“ chtěla vědět.

„Mary, pro mne to byla láska, na nějakou opatrnost jsem vůbec nepomyslel.“

„Jo? Tvůj brácha to vidí také tak?“

„Johannes to neudělal úmyslně. Nejdřív nevěděl, kdo jsi, a pak dělal mne, aby ti neublížil. Abychom ti neublížili. Myslel to jinak, než to dopadlo.“

„Kdybych nepřišla do jiného stavu, nebo kdyby mne Debora neposlala pryč, tak byste mne v tom omylu nechali?“ Henrico mlčel. To byla dobrá otázka, kterou si neustále po oné bouřlivé noci kladl. Věděl již tenkrát, že se tu střetla bratrská láska s láskou k Mary. Nevěděl si rady. Pak konečně řekl:

„Asi jo, nevím.“ Došli k seníku a vylezli na trám, nechali nohy viset do prostoru pod sebou a pozorovali Davida, jak sjíždí s výskotem po seně. Přesně tak to dělali, když byli dětmi. Museli se při tom pohledu usmát.

„Henří, máš mne ještě rád?“ řeklo děvče. Henrico se dlouze zamyslel.

„Nevím, Mary,“ řekl pak upřímně. Děvče si tajně oddychlo.

„Já tě mám ráda jako tátou mého syna. To tak vždy zůstane. Ale už tě nemiluji. Někde se ta láska při mých dlouhých cestách ztratila.“

„Ano, někde se ztratila.“ Pak ukázal na dítě: „jen ta hezká vzpomínka po ní zbyla,“ řekl a povzdechl si. Mary se k němu naklonila a dala mu políbek na tvář.

„Moc hezká vzpomínka. Je přesně tak hezký, jako byla krásná ta chvíle s tebou.“ Henrico se dlouho díval do jejích očí a pak zvedl pravou ruku ke staré přísaze:

„Kámoši?“

„Kámoši,“ odpověděla a udělala totéž.

„Na holý pupek?“

„Na holý pupek,“ řekla. Oba si naslínili prsty, obnažili svá břicha, přejeli po nich a pak si rukama plácli. David to pozoroval zcela němý údivem.

„Co to děláte, máte špinavé břicho?“

„Ne, my přísaháme,“ poučil ho otec.

„Já chci také přísahat,“ řekl a již si vytahoval tričko z kalhot. Tak ještě jednou přísahali.

Když se vraceli, společnost se přesunula z kuchyně na trávník před domem. Diego a Carina roznášeli židle a slunečníky, co si kdo přál. Markus a Roqan se rozhodli, že naučí Hanse jezdit na koni. Již byli všichni tři převlečení. Hans vybafnul na Davida a ten se lekl. Řekl mu tedy, aby ho naštvál, že mum a dad přísahali. Hans se zcela vážně zeptal:

„Na holý pupek, Davide?“

„Jo,“ řekl krátce a zase si vytahoval tričko z kalhot, že to Hansovi ukáže.

„Já vím, jak se přísahá. A na co přísahali, mum a dad?“

„Že budou kámoši. Na věčné časy,“ dodal důležitě. To je dobré, pomyslel si Hans. Na druhou stranu to však znamenalo, že již nemá důvod se lásce k Mary bránit.

Před tou velkou rodinou, kterou zanechal v Praze, jejíž láska ho omezovala, utekl. Ted' stojí u pootevřených dveří jiné, ještě větší rodiny. Bylo mu jasné, že všichni budou čekat, že na ně zaklepe. Proč on, samotář, se vždy tak snadno dostane mezi lidi, co ho začnou mít rádi. Začnou ho mít rádi a jejich láska ho zase začne omezovat! Jak se tak zamýšlel nad tím svým složitým životem, zjistil, že sedí na koni. Prvně v životě. To bude rána, až spadnu, pomyslel si, ale kůň se již rozeběhl za svými druhy, na jejichž hřbetech seděli Markus a Roqan.

Rosana a Carina měly již sklizenou kuchyň a Debora již plánovala večeři. Musela si však na chvíli sednout. Julie se také točila kolem nádobí a pomáhala s přípravou. Nechtěla, aby Debora seděla sama a tak pozvala ke stolu všechny ženy.

„Debi, ten rum máš pořád v té policice nad výlevkou?“ zeptala se lišácky. Debora se zatvářila trochu nevinně a trochu uraženě:

„To víš, že jo. Je tam ještě nenačatá láhev. Skleničky jsou tam také,“ poučila. Tak si holky sedly a počaly probírat uplynulé dopoledne. Henrico se již Julii svěřil, že se s Mary udobřil, že zůstanou přáteli a budou se snažit být Davidovi dobrými rodiči. Tak to Julie ženám řekla.

„Oni se nevezmou?“ divila se kuchařka.

„Asi se nemilují, hlavně že se mezi ně nedostala nenávisť,“ řekla Rosana.

„To je všechno má vina,“ povzdechla si Debora.

„Ty si taky myslíš, že jsi za vše zodpovědná,“ houkla na ni Carina, protože o tom všem neměla zdání. Debora ale kroutila hlavou:

„Za vše ne, ale za tohle jo,“ mračila se do skleničky s rumem a pak ji naráz vypila.

„Děvče, nalej mi ještě jednou,“ podávala prázdnou skleničku Julii.

„Mary potkala lásku. Manitou to již všem zvěstoval,“ tiše a s úctou řekla Rosana, překrásná Indiánka. Julie na ni s pochopením hleděla. Také to poznala. Jen Debora nic netušila.

„Na mne Manitou zapomněl, mně nic neřekl. Koho miluje?“

„Toho hezkého mladého muže, z té daleké země za mořem. Byla tím velkým citem obdarována pro něj.“

„Rosano, nemýlíš se? To bych byla ráda, je to hodný chlapec,“ koulela očima Debora. Tyhle novoty z tohoto světa, světa kterému vládla, byly pro ni důležité. V tom okamžiku zazvonil telefon. Debora pocítila úzkost. Bezdůvodnou úzkost a strach. Vstala a zvedla sluchátko.

Zase zaslechla ten známý hlas. Byl to ten advokát.

„José Maria Gonzales, z Montevidea, señora. Mohl bych mluvit se señorem Fischerem?“

„Ano pane, máte štěstí, dnes je doma, hned ho zavolám,“ položila sluchátko a šla ven pro Johanna. Nějaká slabost se o ni pokoušela a tak se opřela o první židli, ke které na trávníku došla.

„Señore Johanne, ten muž již volal dvakrát, teď je zase na telefonu, ten z Montevidea,“ slabým hlasem řekla a pak si sedla. Takhle končí štěstí, pomyslela si. Marie a Josefa okamžitě k černé ženě přiběhly. Pomalu ji doprovodily do jejího bytu. Uložily ji na postel a tiše ji uklidňovaly. Asi je toho na ni už moc, s výčitkou svědomí si pomyslela Marie.

Jaký je to krásný vztah, přemýšlela Josefa. To není služebná, kuchařka, to je jedna rodina. Toto měli její synové celý život před očima. Zaplať pán Bůh, že se dostali do takové rodiny. Co práce jí to dalo, než Karla odnaučila tu studenou německou povahu. Tu odměřenost. Tu bezcitnost.

Johann vzal telefon v jídelně. Tady byl nerušen. Ten Debořin strach ho nakazil.

„Fischer,“ ohlásil se.

„Mr. Johann Fischer?“ řekl hlas, který ještě nikdy neslyšel.

„Ano.“

„Tady je advokát José Maria Gonzales, z Montevidea, señore Fischere. Můžete mi nějak dokázat, že jste to opravdu vy?“ Johann nevěděl, jak by to po telefonu mohl dokázat.

„Byl jste na oslavě narozenin señora Carlose? Minulý týden?“

„Ano, señore Gonzalesi.“

„Mluvil jste s ním v jeho pavilónku?“

„Ano.“

„Kdo byl u toho pohovoru mimo vás dvou?“

„Má žena Marie.“

„Víte, jak señor Carlos tuto místnost nazýval?“

„Ano, říkal jí mé malé Švédsko.“ Teď se hlas v Montevideu odmlčel a odkašlal si.

„Señore Fischere, mám pro vás smutnou zprávu. Carlos je mrtev. Hned po vašem odjezdu se to stalo.“ Johann polkl na sucho. Nějak si nechtěl uvědomit, co ho čeká. Nechtěl o tom uvažovat zrovna tento víkend. Chtěl mít hlavu čistou, chtěl tu být jen pro svou rodinu.

„To mne strašně mrzí, señore Gonzalesi. Opravdu, nevím, co bych měl říci.“

„Znal jste jeho testament?“

„Do toho rozhovoru v malém Švédsku jsem ho neznal. Tam mi však Carlos řekl o svém úmyslu,“ po pravdě zodpověděl Johann položenou otázkou.

„Mám pro vás ještě jednu nemilou zprávu.“ Když hlas říkal tato slova, počal mít Johann naději. Byla však zbytečná.

„Dnes bylo otevření testamentu. Andrzej Rolack sice na pohřbu otce nebyl, ale předčítání testamentu se zúčastnil. Rozumějte mi dobře, kdybych znal jeho znění, možná, že bych to zařídil jinak. Ale já neměl tušení. Carlos odkázal vše vám! Andrzej, jeho syn, bude od vás dostávat jen jakousi rentu. Doživotní. Není sice malá, ale on se cítí podveden. Jsem přesvědčen, že je na cestě k vám. Chtěl jsem vás varovat!“ Johann se začal potit.

„Kdy bylo to otevření testamentu?“

„Dnes ráno, señore Fischere.“

„Kolik je u vás hodin?“

„Teď máme 21.15. Hraje to roli, señore Fischere?“

„To ještě nevím. Říkal Andrzej něco, co se toho testamentu týče?“

„Moc toho neřekl. Jen, že vás zabije.“

„Byla tam zmínka o tom, co by se stalo, kdyby to udělal?“

„Ano, señore, byla.“

„Můžete mi to říci?“

„Andrzej v tom případě nedostane ani tu doživotní rentu. Více vám říci nesmím.“

„Přečetl jste mu tento bod závěti?“

„Samozřejmě.“

„Jak na to reagoval?“

„Víte, señore Fischere, u něj si není člověk jist, zda je ještě schopen vnímat.“

„Tak špatné je to s ním?“

„Ještě horší, než si dokážete představit.“

„Děkuji vám, señore Gonzalesi, za vaše varování. Asi se budeme muset sejít?“

„Ano, kolegové z mé kanceláře vás navštíví se všemi nutnými papíry. Ještě se ozvu.“

Pak byl hovor ukončen. Johann zůstal sedět a pozoroval mlčící aparát. To, co mu Carlos po sobě nechal, to, co mu odkázal, se mu nelíbilo. Obzvláště dnes to nebylo milé.

Chodbou se mihla Julie. Zavolal na ni. Vše jí řekl. Bylo to stručné sdělení, protože ona znala okolnosti. Požádal ji, aby svolala syny, Roqana a Hanse. Pak vytočil číslo Johna Garyho. Vylíčil mu situaci. „Už jedu,“ řekl Gary a zavěsil.

Pak šel Johann za Marií. Řekl jí, co se přihodilo a poprosil ji, aby se věnovala Josefě. Svolal poradu do místnosti dohody. Do velké, nepoužívané jídelny.

Pak se mladí muži pomalu scházeli. Johannes v koupacím plášti, Henrico stále ještě v tmavě modrých šatech, ale bez kravaty, Markus, Hans a Roqan v jezdeckém oblečení.

Julie měla ty květované šaty od rána. Slušelo jí to. Johann měl již dávno bílou plandavou košili a pohodlné domácí kalhoty. Byl toho názoru, že ho rodina zaměstnává dost, nemusel při tom přemýšlet o tom, že ho mačká břicho. Než se dostal k jádru věci, byl tu i Gary.

Johann počal mluvit...

Takový vztek Andrzej Rolack ještě nepocítil. Jeho život se poslední léta pohyboval mezi zuřivostí, melancholií, nenávisť, depresí a neobyčejně opojnou, dobrou a jásavou náladou.

Jeho život byl život narkomana. Jeho čas byl odměřován používáním drogy.

Zpočátku to bylo občas, pak již týdně, potom denně a teď již hodiny, i minuty hrály roli.

Často býval neobyčejně agresivní, celé noci nespál a ve dne často usínal. Byl samá kost a kůže, jeho svaly, na kterých si kdysi zakládal, ochably. Držení jeho těla se také změnilo.

Neustále trpěl pocitem strachu a pronásledování. Hladinu drogy v krvi udržoval kouřením cracku. Míval mezery v paměti.

Když se dnes dozvěděl, co mu otec odkázal, praštil dvěma kanceláře señora Gonzalese a odešel. Ještě než opustil honosnou místnost, prohlásil, že toho Fischera zabije.

Nikdy si s otcem nerozuměl. Dokud žila matka, byli ještě rodinou. Po její smrti se oba pozůstalí muži uzavřeli do sebe. Andrzej pracoval sice občas pro firmu, ale nikdy neprojevil opravdový zájem. Žil neustále lehkým životem pubertálního mládence.

Otcovo poslední slovo považoval za velkou křivdu. Tak se k němu, k jedinému synovi, neměl zachovat. Jak se choval celý život on k otci, o tom neuvažoval.

Nejprve však potřeboval štof. Patřičnou zásobu měl ve voze. Nasypal si bílý prášek na skleněné zrcátko a pomocí brčka šňupal. Ještě než dojel na předměstí Montevidea, kde stál jeden z četných otcových domů, musel se posílit. Čekal na opojný stav, který se záhy dostavil.

Když projel hlavní třídou, která v Montevideu rychle odváděla vozy z nitra města na předměstí, náhle si nemohl vzpomenout, kde musí odbočit do jejich ulice. Bloudil chvíli městem a neustále byl rozčilenými řidiči k něčemu nabádán. Po chvíli nesnesitelného strachu zaparkoval a usnul za volantem.

Když se probral, cítil se lépe. Najednou věděl, kde bydlí. Zase si vzpomněl na tu křivdu.

Nepřemýšlel o tom, že mu otec ve své závěti zaručil doživotní právo obývání haciendy „Carlos R“, že mu poskytl tolik peněz, že byl i se svým konzumem drog dobře zajištěn. Takhle jeho raněná ješitnost nemohla uvažovat. Andrzej chtěl pomstu, chtěl vidět krev.

Byl pátek a hodiny v pokoji, v otcově domě, ukazovaly dvanáctou. V Montevideu bylo poledne. Začal přemýšlet. Jeho cestovní plány byly již delší dobu ztěžovány balíčky kokainu, které musel mít stále u sebe.

Přiletět z Jižní Ameriky do San Diega proto nebylo tak zcela jednoduché.

Cestující z těchto států byli přísně kontrolováni. Pak se rozhodl. Poletí do Tijuany, malého mexického hraničního města nedaleko San Diega a tím pádem i Portera.

Při objednávání letenek zjistil, že musí nejprve do Mexico City a pak menším letadlem do Tijuany. Musel se smířit s hodinovým čekáním na přípoj.

V Mexiku, v Tijuane, bude v sobotu v poledne. Ledabytle naházel pár svršků do sportovní tašky a samozřejmě zásobu heroinu.

Andrzej Rolack již nebyl pohledný a upravený muž, jak býval, byl to jen zbytek jeho osobnosti. Neměl již dávno žádné přátele. To, co měl v úmyslu udělat, musel zařídit sám. Cítil, že o své budoucnosti může uvažovat teprve tehdy, když ten Američan, ten otcův oblíbenec, naposledy vydechne.

Spojení Montevideo – Mexico City byl přímý let. Seděl v poloprázdné první třídě a konzumoval množství coca-coly. Pak s patřičným balíčkem a příslušenstvím odešel na toaletu. Když se vrátil a pocítil opojení, počal obtěžovat hezkou letušku. Byl tak neodbytný, že musel sám kapitán zakročít. Strašně se s ním pohádal, ale

naštěstí se nezačal prát. Byl tak zesláblý, že se fyzickému násilí již delší dobu vyhýbal. Pak usnul a letuška ho musela budit, když už dávno všichni cestující vystoupili.

Celní a hlavně bystrá drogová kontrola si myslela, že je letadlo z Montevidea již prázdné. Proto u tohoto pultu, kterého se Andrzej obával, již nikdo nestál. Měl štěstí. Byl v Mexiku. Počal se zabývat plánem, jak se dostane do Spojených států. Rozhodl se, že si půjčí v Tijuane vůz a zkusí přejet hranice. Najme si hotelový pokoj v tomto městě, kde uloží zásoby kokainu.

Počal přemýšlet, kolik má času mezi používáním drogy. Hrál si totiž s myšlenkou, že by z Tijuany do Portera jel, aniž by u sebe měl kokain. Ta strašná představa, že by měl jen kousek cesty jet, aniž by si nemohl kdykoliv nahnát v kapse štof, mu nahnala hrůzu.

Pak si všiml podezřelého muže. Měl pocit, že se stále k němu dívá. Počal se tedy procházet letištní halou a nacházel jiné podezřelé muže. Nakonec ho fixovala pohledem nějaká žena. Vzbudil se v něm hněv. Agrese, která jako mravenčí brnění stoupala od nohou přes celé tělo, se snažila dostat do jeho hlavy. Namluvil si, že jestliže dosáhne jeho mozku, bude to znamenat smrt. Tomu musí zabránit. Šel k oné ženě a začal jí sprostě nadávat. Žena utekla a letištní policie ho sebrala a strčila do jakési místnosti, zřízené pro tyto případy. Ještě než muži stačili odejít, napadla ho spásná myšlenka. Řekl, že to byla jeho žena a že jí nachytl při nevěře. To si žádný Mexičan nenechá líbit, pro to měly uniformy pochopení a Andrzeje pustili.

Pak již seděl v malém letadle. Let byl nepříjemný, protože mašina musela na své cestě zdolat hřebeny Sierra Madre a musela se postavit západnímu větru. Na to však byla příliš malá. Andrzej celou cestu zvracel. Protože celkem málo jedl a dnes vůbec nic, bylo to takové nepříjemné dávení.

Zabít jen Johanna, to je málo. Za tohle utrpení, kterým tato cesta byla, to je opravdu málo. Postřílí, co mu přijde do cesty. Vzpomněl si, že si musí koupit pistoli. Dříve mu stačily pěsti a kudla. Dnes již tu sílu nemá.

Hotýlek v Tijuane byl špinavý, ale on to již nevnímal. Cítil se na smrt nemocný. Praštil sebou do postele a usnul. Byla sobota 14.00 hodin. Slunce páliło a vzduch byl vlhký. Špatně se mu dýchalo a klimatické zařízení bylo rozbité. Usnul spánkem narkomanů. Spánkem, co neposílí, ale vyčerpá.

Byl třicet devět kilometrů vzdálen od svého cíle.

Už jak se mladí muži scházeli, přemýšlel Johann, jak daleko bude muset odhalit pravdu. Pokud se synové nebudou zbytečně vyptávat, stačilo by nad jeho tajemstvím nadzvednout jen cípek té špinavé, páchnoucí deky. Pohlédl na náramkové hodinky. Bylo půl páté. Zcela obyčejný model –oprava se nevyplatí– za 15 dolarů. Koupil si je posledně ve městě, když zjistil, že hodinky zapomněl doma. Ty zapomenuté stály 20 dolarů.

Zamyslel se nad tou absurdní dráhou svého života. Nepil, jen si občas vykouřil doutníček, nepotřeboval ke štěstí drahé vozy ani značkové oblečení. Stačila mu Marie.

Marie byla také zcela nenáročná. Těch pár zlatých prstenů a řetízků, o které se bála, to bylo směšné ve srovnání s tím množstvím peněz, které musel v Old Las Vegas prát a ze kterých mu spousta zbyla na jeho kontě.

Chod farmy a výplaty, které museli svým lidem měsíčně převádět na konta, financovala Marie svou zálibou, pěstováním koní.

Johannes a Henrico vydělávali v New Yorku dobré peníze a nebyli na rodičích závislí.

Markus je dědicem impéria v Německu, jehož hodnota, kterou mu Josefa zcela upřímně řekla, převyšovala třicet milionů dolarů.

Obchodování s Carlosem bylo zbytečné a jeho závěť směšná. Nepříjemně, nebezpečně směšná a ohrožovala jeho rodinu. Pak si Johann odkašlal a pozorně se zahleděl do kruhu kolem stolu. Viděl napjaté tváře, očekávání. Promluvil:

„Možná, že je tato porada zbytečná. Možná, že je důležitá. To nemohu v tomto okamžiku posoudit. Můj obchodní partner v Uruguaji, jistý Carlos, kterého jsem minulý týden s vaší matkou navštívil, zemřel. Je to velice bohatý člověk. Byl to bohatý člověk. Má jediného syna, jenž je závislý na kokainu. Je na tom už velice špatně. Jmenuje se Andrzej. Přání Carlose bylo, abych se stal jeho dědicem. Právě mi volal z Montevidea muž, advokát jménem José Maria Gonzales, že byla dnes přečtena závěť. Andrzej se vydal sem k nám, aby otcovo rozhodnutí pomstil. Bude se snažit zlikvidovat mou osobu. Pro jeho šílený stav jsme však všichni v nebezpečí. Co podnikneme?“

„Přistoupil jsi na přání toho Carlose, dad?“ zeptal se Johannes.

„Ano.“

„Jak velké je to dědictví?“ chtěl vědět Henrico.

„Carlos?! To si snad vymyslel, to jméno. Nebo jsme v nějakém rodokapsu?“ dloubl si Johannes.

„Penězi se dá těžko vyjádřit. Jedná se fond, se správní radou, která staví nemocnice, dětské domovy a i jinak se stará o nouzi tohoto světa,“ nevyšiml si otec synovy ironie.

„Ten Andrzej by vše utopil v drogách?“ zase se zeptal Johannes.

„O jeho konzum je v závěti postaráno. Jeho vyléčení již nepřipadá v úvahu. Kasina jsou jeho slabá stránka.“

„Z jakých zdrojů jsou peníze, které jsou fondu k dispozici?“ zeptal se Markus. To byla právě ta nepříjemná otázka, které se Johann bál.

„Majetek Carlose je nepřehledný, do dnešního dne jsem pro něj vedl jen tu hernu v Las Vegas. Nemohu to říci tak přesně.“

„Můžeš to dědictví odmítnout?“

„To si nejsem jistý. Ale mnoho dobra, co správná rada dělá pro chudé a nemocné, mne a vaši matku přivedlo k tomu, že jsme Carlosovi přislíbili.“

Ke slovu se teď přihlásil John Gary.

„Toto vše, o čem se chcete bavit, je pro tento okamžik nedůležité. Na cestě je sem, do Portera, vrah. Musíme mluvit o tom, jak můžeme zabránit jeho úmyslu zabít seňora Fischera.“ Johannovi se ulevilo.

„Pane Gary, kdy by tady Andrzej mohl být?“ Gary začal studovat poznámky, které si celou dobu dělal. Tiše pohyboval rty, jako by počítal. Pak si ke své technice přibral ještě prsty u rukou. Společnost jeho počínání tiše pozorovala. Roqan a Hans měli hlavy dohromady a Henrico jim tiše překládal, o co šlo. Konference byla vedena ve španělštině.

„Jestliže se Andrzej vydal hned na cestu, může tu být zítra, v sobotu v deset hodin ráno. Pravděpodobnější však je, že přiletí až ve dvanáct a sice do Tijuany, v Mexiku.“

„Co by dělal v Mexiku?“ divil se Markus. Tuto otázku mohl položit jen on, protože se v kraji nevyznal. Tijuana byla podstatně blíže k Porteru, než letiště v San Diegu.

„Protože musí mít s sebou zásobu kokainu a na letišti v San Diegu by ho mohli zatknout.“

„Víme, jak ten muž vypadá?“ zeptal se anglicky Roqan. Johann přemýšlel.

„Viděla ho Debora a Carina. Julie ho také zná. Je ale docela možné, že se jeho zevnějšek podstatně změnil. Je to již pár let, co tu byl, a přibližně od té doby je závislý.“

„Gary, do zítřejšího dopoledne se nemáme čeho obávat, rozuměl jsem vám dobře?“ zeptal se Markus.

„Ano, do té doby se sem nemůže dostat,“ potvrdil Gary.

„Je možné, že si to ještě rozmyslí? Že se sem vůbec nevydá?“ ozvala se Julie.

Teď se ke slovu přihlásil Markus. Byl odborníkem na návyky narkomanů. V jeho firmě probíhala studie o chování a jednání těchto lidí. On sám tuto studii aktivně doprovázel. V nádražní čtvrti ve Frankfurtu byly spousty takových lidí. Každý měl jiný osud, ale stejný konec.

„Jsou to většinou agresivní lidé a pro získání finančních prostředků na drogy se neštítí žádného činu. Nejsou však důslední. Někdy bývají zapomnětliví a na předsevzetí po chvíli zapomenou. Někdy bývají však zákeřní, a když si najdou nějakou oběť, která je, podle jejich názoru, k drogám přivedla, jsou nevypočitatelní.“ Markus se odmlčel a nechával posluchače svá slova strávit. Pak se zeptal:

„Byl dobré, nebo zlé povahy, než začal s kokainem?“ Otec Johann okamžitě odpověděl:

„Byl to vrah.“ Julie se zachvěla, vzpomněla si na Eduarda. Na jeho příšernou smrt.

„Je to sadista,“ řekla trpce. Ke slovu se přihlásil Roqan:

„Jediná cesta, která sem vede, je od západu. Tou musí projet, jedno jestli jede z Tijuany, nebo ze San Diega. Postavíme tam hlídku s mobilním telefonem. Váš dům je postaven jako pevnost, seňore Johanne. Když se uzavře průchod do atria, je nedobytný. Všichni by se sem do domu měli nastěhovat. Postavíme-li hlídku takových deset kilometrů vzdálenou, budou mít všichni dost času se schovat do domu.“ Roqan chvíli čekal, protože Henrico překládal jeho slova do španělštiny. Pak pokračoval:

„Ten starý zvon ve věžičce vašeho domu funguje, seňore Fischere? Mohli bychom ho použít ke svolání našich lidí.“

„Nevím, to jsme ještě nikdy nezkoušeli, ale může se to snadno zjistit.“

„Hlavně se musíme držet pohromadě, nikdo se nesmí vzdalovat,“ napadlo Henrica.

Gary poslouchal a souhlasně kýval hlavou. Nějaké pochyby však měl:

„Musíme být ostražití ale i od východu a jihu. Kdyby se Andrzej rozhodl jet po mexických hranicích do Tecate a tam se pokusil o přechod, máme ho tu zcela nečekaně od jihu. Pojede-li až do Hacienda del Florasol, přijede od východu. Musíme na vše myslet.“

„V Tecate nevedou k hranici žádné cesty,“ namítl Johannes.

Tecate byla mexická vesnice, která ležela takřka přímo za plotem farmy Marie. Byli tam však soustředěni mexičtí hraničáři. Z tohoto směru se ještě nikdy uprchlíci nepokusili hranici přejít. Pravděpodobnější byla Hacienda del Florasol. Tam byl malý hraniční přechod. Byl však málo známý, používali ho jen domácí, farmáři.

Muži kolem stolu v pokoji dohody končili poradu. Ještě jednou probrali důležité body a určili, co si kdo vezme na starost. Roqan s Johannesem najdou vhodná místa pro hlídky na jihu a na západě silnice, co procházela Porterem. Markus s Hansem se podívají, zda starý zvon v malé kapličce na střeše domu je funkční, v kladném případě naň zazvoní. Gary s Johannem se šli podívat do skříně se zbraněmi. Julie měla za úkol informovat zbývajících obyvatel farmy o zítřejším nebezpečí.

Protože bylo léto a i noci byly teplé, rozhodli se ti, co nebydleli v hlavní budově farmy, že si na noc ustelou v atriu.

Společnost byla sice šokovaná tou zprávou, ale protože opravdové nebezpečí hrozilo teprve zítra, brzo se z toho napětí uvolnila. Mary to připadalo šíleně vzrušující, Carina se klepala strachem a Debora, která si trochu zdřímla, přišla se starou brokovnicí, kterou měla jako dekoraci viset v pokoji. Byla ještě po dědovi.

Josefa se nijak nevyjadřovala a Marie se tvářila statečně. Nechtěla, aby si někdo všiml jejích starostí. Diego se vše dozvěděl až po svém návratu. Byl ve městě pro obrovský dort, který se měl sníst na trávníku před domem. Roqan s Johannesem hledali vhodná místa pro hlídky a opravdu v obou směrech příhodná místa našli. Johannesovi nechtělo jít do hlavy, že se otec mohl do takové situace dostat. Chtěl o tom mluvit. Roqan měl jisté tušení, co se za celou věcí skrývá, jeho matka Rosana věděla více od Julie. Slova, která občas prohodila, co se rodiny Fischerovy týkalo, si dokázal dát dohromady. Neměl však zdání, kolik toho ví Johannes, a tak byl opatrný.

„Roqane, nepřipadá ti to trochu za vlasy přitažené, aby se otec dostal do takové zápletky? Vždyť sedí stále doma, má ty své elektronické kšefty a kouří si cigáro. Já jsem jel domů na rodinnou schůzku a teď si připadám jako aktivní divák nějaké kovbojky.“

„Synové většinou vědí málo o životě svých otců. Já bych ho na tvém místě nepodceňoval,“ mínil Roqan.

„Bud' je to tak, jak nám to řekl, nebo za tím vězí něco mnohem většího,“ přemýšlel Johannes. Nenapadlo ho však, že by jeho kamarád mohl mít větší zdání, než on.

„Já bych o tom na tvém místě nepřemýšlel.“

„Hm, máš pravdu. Ale zeptám se mum. Ta bude vědět více.“

„Jestliže ví více, tak ti nic neřekne. Nezapomeň, že děti a manžel jsou pro ženu dvě zcela rozdílné věci. Tvá matka stojí při tvém otci. Neptej se. Ušetříš jí nepříjemné vymlouvání a nebo zapírání.“ Johannes se ostře podíval do očí přítele.

„Ty toho víš více?“

„Tuším.“

„Jsi ochoten o tom mluvit?“

„Ne. Až bude tvůj otec mít dojem, že bys to měl vědět, řekne ti to sám. Máš pocit, že si přeje tvé dobro?“

„No to je přece jasné, to se rozumí samo sebou,“ řekl Johannes rezolutně.

„Tak je toho názoru, že je pro tebe lepší, když nic nevíš,“ skončil dohady Roqan a bodl koně. Vraceli se k farmě.

Markus a Hans, nadšením rudí ve tvářích, zjistili, že zvon je jak nový a zvoní. Jen lano, jež ho dostávalo do pohybu, bylo potřeba vyměnit, protože bylo ztrouchnivělé. Nebyl to však ten důvod jejich nadšení. Zjistili totiž, že střecha, která měla spád od atria k venkovním stěnám staletého stavení, měla jakýsi ochoz, na kterém se dalo stát a střílet. Poskytovala svou malou zdí ochranu střelci. Kolem celého stavení. Hans byl zcela unesen.

„Myslíš, že nám dá Mr. Fischer bouchačky?“ ptal se Markuse.

„Umíš střílet?“

„Jak to mohu vědět, ještě jsem to nezkoušel,“ divil se Hans.

„No tak to je jasné.“

„Co je jasné?“

„Že žádnou bouchačku nedostaneš,“ uklidnil kamaráda Markus. Hans namířil rukou na strom u bazénu, který tu před ním ležel jak na dlani.

„Bum, báb, je po něm,“ řekl Markus se musel smát.

„Co se směješ, je tady výhled daleko do kraje, podívej, všude je vidět,“ roztáhl paže.

„To je pravda. Tady by se také mohla postavit hlídka,“ napadlo Markuse. Rozhodli se, že to otci Johannovi navrhnou.

„Markusi, líbí se ti ten Roqan?“ zeptal se Hans.

„Jo, ten je prima. Na to jeho zanedbatelné vzdělání, je velice inteligentní,“ řekl trochu škrobeně. Hans na něj pohlédl. Mluvili německy a němčina je v jistém směru strojená řeč.

„No jo, pan profesor. Se divím, že se se mnou bavíš. Mé vzdělání je ještě zanedbatelněji zanedbané.“ Markus si teprve teď uvědomil, že nebyl zcela taktní.

„Hansi, já to nemyslel, jak jsi to pochopil. Jistě že mám mnohem větší vzdělání než ty. To však neznamená, že bych se nemohl něco od tebe přiučit. Je hodně věcí, které se mi na tobě líbí a které bych chtěl umět...“

„Jo? Neříkej. A jaké, prosím tě?“

„Tvůj vtíp, tvá odvaha, ta schopnost dokázat se poddat snům. Tvá upřímnost, to vše se mi...“

„No jo, aby sis nenadělal do kalhot! Co mi jiného zbývá, když nejsem študovaný.“

„Chytrost nenajdeš ve školách, ta se nedá naučit a tu ty máš,“ snažil se Markus kamaráda udobřit. Hans se však nezlobil. Znal Markusovu opatrnost. Takový byl už jako dítě. Věděl, že ty vlastnosti, co má on, nemá přítel. Ale líbí se mu. Měl ho opravdu rád. Jeho ochotu hned poctivě sáhnout do své paměti a utišit Hansovu zvědavost bral vždy smrtelně vážně. Hans Markuse často přivedl k tomu, že se nad sebou musel zasmát. To se mu líbilo. Přátelství mezi stejně vzdělanými muži může být užitečné, ale nudné. Pak si Hans vzpomněl na počátek hovoru:

„Takový bych chtěl být,“ řekl zasněně.

„Jaký?“

„No, jako ten Roqan. Ten Indián.“

„To je zajímavé, on by chtěl být jako ty!“

„To ti řekl, nebo sis to vymyslel?“

„Jo, líbí se mu, že jsi přijel sám z tak daleké země a děláš, jako bys tu žil vždycky.“

„Vládcí černého podsvětí mi nařídili, abych sem jel,“ tajemně šeptal Hans.

„Snílku, žádné podsvětí není a černé už vůbec ne!“

„Nenech se zblbnout, jsou to pitomci,“ řekl Hans.

„Kdo?“

„Ti učitelé, co ti lili do hlavy ty tvé rozumy. O životě nemají ani zdání.“

„Ty ale jo, vid’?“

„To by ses divil. Hele, necháme toho, tomu ty nerozumíš. Půjdem dolů, Mr. Fischer rozdává flinty. Já si vezmu samopal. Ta,ta,ta,ta,tá. A ty?“

„Já si vezmu býkovec.“

„Říká se bej-ko-vec. A na co?“

„Na tvoji hlavu,“ řekl se smíchem Markus.

„No, konečně se mi líbíš,“ uspokojil se Hans.

Henrico se zabýval Davidem. David chtěl všechno vědět a nic se mu nesmělo říci. Že je ve vzduchu nějaké tajemství, to vytušil. Mary byla v kuchyni u Debory. Vyplakávaly si svá provinění a špatná svědomí. Byly zase spolu a teprve teď zjistily, jak si navzájem chyběly.

Tak byl Henrico na chlapce sám.

„Když mi neřekneš, o čem jste si povídali, tak vezmu Bena a už nikdy se nevrátím!“ rozčiloval se chlapec.

„Jo, a kam půjdeš?“

„Půjdu do sena a schovám se, že mně už nikdo nikdy nenajde.“

„Tam jsou kuny a koušou,“ řekl Henrico.

„Ben je zakousne.“

„Některé jsou větší, než je Ben. Třikrát větší!“ David vykulil oči a v němém úžasu ztratil řeč. O tak velkých kunách ještě neslyšel. Otec ho trochu zaskočil.

„Já ale nemusím jít pryč. To záleží na tobě, dad,“ počal vyjednávat. Henrico však nic neříkal.

„Když mi řekneš, co jste si povídali, tak tu zůstanu,“ sliboval.

„Jo, já ti to řeknu a ty to hned všem povíš,“ vymlouval se Henrico. David si vytáhl tričko z kalhot a začal s přísahou. Ta se mu moc líbila.

„Na holý pupek, dad!“

„Tak dobře, Davide, ale musím ti to pošeptat.“ Přiložil své rty k chlapcovu uchu a dlouho mu něco vyprávěl. Davidovy oči byly stále větší. Když otec přestal s šeptáním, podíval se mu do očí a řekl:

„Nekecáš?“

„Na holý pupek, ne,“ přísahal Henrico. David se otočil a rozeběhl se k domu, Ben za ním.

„Mum, mum, dad říkal, že tu zítra přistane E.T. se svojí kosmickou lodí. Musíme se schovat a nikomu to nesmíme říci, jinak poletí jinam,“ rozčileně křičel v kuchyni. Debora se chytla a poučila malého:

„No, ty jsi to nevěděl? Proč myslíš, že tu dnes máme tolik květin?“ David se rozhlédl. To je jasné, jinak jich tu tolik nebývá a E.T. z květin žije. Že ho to nenapadlo dávno. Pak počal přemýšlet, kdo to ještě neví, komu by tu novinku mohl říci. Napadlo ho Diego. A tak zase vyběhl z domu.

„Diego, Diego, kde jsi...“

Andrzej Rolack se probral teprve k večeru. Bylo mu zle a měl hlad. Když šel kolem koupelny, vzpomněl si, že by ho sprcha mohla osvěžit. Voda v tomto mexickém hotelu byla asi drahocenná. Jednak jen tak kapala a navíc byla rezavá. Chvilí pozoroval její prskání, jestli se to nezlepší, a pak to vzdal. Šel do města.

Přímo z hotelu se dostal do uliček trhu. Bylo tady vše. Kožené zboží, bižuterie, hrnce, koberce a potraviny. Páté přes deváté, všechno dohromady. Spousty Američanů z Kalifornie tu nakupovalo. Konečně našel, co hledal. Nože a zbraně. Řekl muži, že potřebuje pistoli, něco pěkného do ruky a průbojného.

Muž se na něj osopil, že takové hračky nevede. Šel tedy dál. Asi po sto metrech ho však prodavač dohnal a řekl, aby šel s ním. Vrátil se tedy ke krámku, byl ale zaveden do zákulisí. Chlap vytáhl starý kufr plný zbraní. Rozložil vše před Rolacka na pult.

Colt M 1911A1 se mu nelíbil, byl moc velký. Pak se zakoukal do waltrovky P 38. Tu vzal a koupil k ní dostatečné množství munice. Pak šel hledat půjčovnu vozů. Výběr tu moc velký neměli, vzal si toyotu kombi. Koupil si mapu a jel se podívat k hraničnímu přechodu. Byl takřka ještě ve městě.

Tijuana bylo špinavé a nemorální město. Nedaleká americká velkoměsta, San Diego a Los Angeles, jejichž jisté vrstvy obyvatelstva si tu mohly dopřát to, co měly doma zakázané, učinila už dávno z malého, nevinného městečka eldorádo špinavých obchodů. Obchodů s drogami, prodejnou láskou a zbraněmi. Tak staré a rozmlácené vozy, které přesto jezdily po ulicích, se najdou málokde ve světě.

Americká auta, vracející se do Států, byla často pohraniční službou odmávnuta, ale mexická byla pečlivě kontrolována. Rolack začal studovat mapu a objevil nějaké městečko, které bylo v naprosté blízkosti Portera na mexické straně. Nenašel však žádnou cestu přes hranici, až kousek dále, v Haciendě del Florasol.

Jel se do Tecate podívat. Byl to opravdu kousek, pouhých 44 kilometrů. Když dojel, počal obzor za jeho zády ladit tu píseň zapadajícího slunce.

V Tecate však našel docela čistý hotýlek s tekoucí vodou. Rozhodl se, že tu zůstane. Po osprchování dostal hlad, a tak se dobře najedl. Pak se přihlásil jeho chtíč. Šel tedy na pokoj a dal si potřebnou dávku.

Po nastávající úlevě šel ven, prozkoumat kraj. Nedokázal se však orientovat, nemohl si uvědomit, z které strany do městečka přijel. Chvilí bloudil uličkami a pak již vůbec nevěděl, kde je. Vzpomněl si, že nemá u sebe kokain. Že neví, kde je jeho hotel. Panická hrůza ho zachvátila. Narazil na jízdní pohraniční hlídku na koních.

Neznámý muž, který před hraničáři neutíká, ale jde k nim a chce se na něco zeptat, není podezřelý.

Ochotně mu vysvětlili, kterým směrem leží Tijuana a kde je hotel. Byl to jediný hostinec v Tecate.

Asi si kokainem předávkoval, protože se motal jako opilý. Hraničáři si to také mysleli.

Andrzej se vydal tím směrem, co mu muži poradili, najednou si ale uvědomil své poslání a změnil svou chůzi k severu. Náhle stál před plotem nějaké farmy. Byla na něm cedulka, oznamující výsostné hranice Spojených států. Nebyl problém plot přelézt. Šel pak, pokud to mohl odhadnout, stále k severu, až došel k nějakému bazénu s útulně zařízeným domkem. Byl pěkně posazen do pěstovaného trávníku, který svou zelení porůstal jakýsi pahorek. Za ním byly slyšet hlasy nějaké společnosti. Nechal se tím zvukem vésti.

To, co spatřil, ho překvapilo. Stál tu jemu známý dům Johanna Fischera, před kterým na trávě u osvětlených stolů seděla veselá společnost. Sám Johann tu byl a bavil se s hosty.

Andrzej se lekl toho pohledu a zároveň si uvědomil, že nechal svou waltrovku v hotelu. Jak si prohledával kapsy saka, zjistil, že nemá kokain.

Chvilkami se dal i do klusu, aby záchvatu strachu nepodleh. Panika se zmocnila celého jeho těla. Ty příznaky závislosti se sice ještě nepřihlásily, ale mohly by přijít. Ten pocit, být jim vystaven a nemít po ruce svůj zamilovaný kokain, ho přiváděl k šílenství. Srdce mu bušilo a dech měl sípavý. Konečně narazil na plot. Dvakrát se musel pokoušet ho přelézt, než ho zdolal. Sotva se v Mexiku postavil na nohy, přijela zase jízdní hlídka. Andrzej požádal muže, aby mu ukázali cestu k hotelu. Byli to ti samí, co před chvílí. Tentokrát ho dovedli až před dům. Pravděpodobně si mysleli, že je pomatený, ale Andrzej o tom neuvažoval. Hnal se do svého pokoje. Sportovní taška tu však nestála. Nechal ji v Tijuane i se svou zásobou kokainu. Udělalo se mu černo před očima. Za každou cenu tam musí ještě dnes jet.

Všechnu činnost, rozhodnutí a plány tohoto muže ovládala droga. Andrzej si to již neuvědomoval.

Vůz, co se této noci hnal z Tecate do Tijuany, řídil šílenec. Byla sobota 23 hodin večer. Tady v Mexiku, na jeho amerických hranicích, večer teprve nastával.

Teprve v sobotu od desíti hodin byla na farmě Maria držena pohotovost. Hlídky s mobilním telefonem stály před západním a východním příjezdem do Portera. Každý vůz, který tu projel, byl hlášen. Zároveň také, zda je řidič podezřelý, nebo ne.

Otec Johann, Julie, Debora a Carina ostatním Andrzeje popsali. Dohodli se, že je to svalnatý blondák severského typu a s modrými očima. Vysoký.

Kolem čtvrté hodiny odpolední se od San Diega blížil vůz s podobným mužem za volantem.

Podezřelé osoby byly hlášeny nejprve na farmě a vzápětí hlídce v protisměru.

Na střeše domu měl službu Hans. Po varovném telefonu uvedl zvon do pohybu a obyvatelstvo se seběhlo do domu. Dveře průchoď byly rychle zavřeny.

Všechna přízemní okna měla okenice. V těch místnostech, kde nebylo třeba denního světla, byla tato masivní dubová ochrana již od rána zavřena. Jedině kuchyňské okno se muselo rychle zavřít.

Johann a pan Gary měli zbraně. Nikdo jiný. Roqan měl nůž, ten ale nosil vždy. Henrico a Johannes měli hlídku na silnici.

Když se obyvatelstvo úprkem schovalo v domě, zvonil Hansovi opět mobilní telefon. Onen podezřelý muž projel městečkem a jel svým vozem dále na východ. Tak se zase všichni sešli před domem na trávníku. Mary

byla vzrušením růžová v obličejí a David byl zklamán. Během poplachu stál uprostřed atria a pozoroval oblohu, zda již E.T. přistává. To bylo to zvonění, zlobil se, proto nepřistál.

Pak se již celý den nic podezřelého nestalo.

Johann a Gary se shodovali v názoru, že Andrzej musel let propásnout a pokud vůbec přiletí, stane se to v neděli dopoledne. Společnost se uklidnila, ale hlídky se držely dále. Neustále se střídali. Hans však na střeše zůstal. Líbilo se mu tam. Občas ho tam někdo přišel navštívit, ale jinak se tam procházel sám. Ten starý kamenný dům mu učaroval. Jistě to bývala kdysi malá pevnost. Asi to v té době, kdy byl stavěn, bylo zapotřebí.

Dům byl postaven ve tvaru čtverce s otevřeným dvorem ve svém nitru, atriem. Naproti průchodu do tohoto atria, který byl jedinou možností, jak vyjít před dům, vedly schody na ochoz. Ten lemoval celou vnitřní stranu domu. Ochoz umožňoval vstup do hořejších místností. Schůdky byly od doby, kdy Johann a Marie dům renovovali, zavřené a vedly na onen malý ochoz přímo kolem střechy. Projít tím větším ochozem kolem dokola se nedalo, bránil tomu starý rozměrný komín, který byl přilepen na vnitřní straně atria, na kuchyňské zdi. Tvořil v kuchyni jakýsi otevřený krb, kde se dříve mohlo vařit na ohni. Debora však, ještě za starého majitele, již toto zařízení nepoužívala. Přesto však vytvářelo v kuchyni pěknou atmosféru a Marii se starý komín líbil. Proto nebyl zbourán. Domy v tomto kraji neměly vytápění a tak nebylo nutno uvažovat o nějakém novém komíně.

Hans se počal starému kamennému komínu věnovat. Ten malý, horní ochoz vedl za ním a tak se tu dalo kolem celého atria projít. Hans na komín vylezl a zjistil, že tu jsou slyšet hlasy z kuchyně. Otvor komínu byl však podstatně menší, než jeho vnější průměr. Nebyl ani uprostřed, ale vedl těsně podle zdi kuchyně. Tady je jakési tajemství.

Hanse vždy lákaly staré pudy a kůlny či stodoly. Neustále doufal, že tu najde něco starého, drahocenného, něco, co tu již staletí leží. V jeho úvahách ho vyrušil Roqan. Přišel Hanse navštívit.

Mladí muži se dali do řeči a Hans se hlavně vyptával na indiánskou rezervaci. Vše, co mu Roqan vyprávěl, ho velice zajímalo. Dostali se v řeči také ke starému domu.

„Ten tady už stojí staletí,“ vyprávěl Roqan, „ještě když to bylo mexické území, už tu stál.“

„Ono to bylo dříve Mexiko?“ divil se Hans.

„Jistě, před válkou, kterou Američani vedli proti Mexiku, byla celá Kalifornie mexická. Proto se tu tolik mluví španělsky.“

„A ten dům, ten tu stál?“

„Jo, děda mi jednou vyprávěl, že sloužil jako tvrz Španělům proti nájezdům Indiánů. Měla se tu semlít nějaká bitva a dům byl obležen. Indiáni tenkrát nemohli pochopit, že se vojáci nevzdali, že neměli hlad a žízeň. Studna je totiž za domem, a tak si rudoši mysleli, že se posádka bude muset vzdát. Ale nevzdala se, přestože obležení trvalo celý měsíc.“

„A jak to dopadlo?“ visel Hans Roqanovi na rtech.

„Nijak, Indiáni pak odtáhli. Začali mít z toho domu strach.“

„Oni se báli domu?“ nechtěl Hans věřit.

„Jo, od té doby se mezi našimi lidmi tenhle dům jmenuje *Alocado casa*. Bláznivý dům.“

„Vysvětlilo se to, proč v tom domě vojáci tak dlouho vydrželi? Myslím později.“

„Ne, pokud vím, tak to bylo už bezpředmětné, protože pak nastala válka a pak to tu už byla Amerika.“

Z celé té příhody zbylo jen to jméno.“

„*Alocado casa*,“ opakoval si Hans a přemýšlel.

„Myslíš, Roqane, že by tu mohl být nějaký průchod, myslím tajný vchod?“

„Možné je vše, ale když jsme si tu jako děti hráli, nikdy jsme nic nenašli. Dům není podsklepený a půdu také nemá. Takže jsme se více věnovali seníku. Tam bylo vždycky něco nového.“

„Co když ten tajný průchod nevede někde dole, ale tady ze střechy?“ uvažoval tajemností chtivý Evropan. Najít něco, co zůstalo jiným utajeno, to bylo pro něj velice vzrušující.

„Ze střechy?“ divil se muž rudé tváře, „to snad není možné, vždyť je tu vše tak přehledné, vše tu leží jako na dlani. To je dům bez tajemství, smiř se s tím, bledá tváři.“

Roqan použil výrazu, kterým si říkali jen mezi bratry Fischerovými. Samotného ho to překvapilo, ale ten chlapec z Evropy se mu líbil a pociťoval k němu vřelou sympatii. Ano, byl to Hans a jeho kontinent. O obojím se chtěl více dozvědět. Jak asi žijí lidé, kteří kdysi dávno poslali tolik svých synů na západ a vyhubili celé indiánské kultury? Proč, často přemýšlel Roqan, se to nestalo obráceně. Jistě, oni měli lodě, které dokázaly tu dalekou cestu zdolat. Tak daleko jeho národ ještě nebyl. Aby však na takovou úroveň dospěl, tu možnost jim běloši navždy vzali. Tady by mohl mladý muž cítit jakousi nenávisť či zášť, ale jeho generace už byla jiná. Jediné, co mladík věděl, že se od těchto lidí může jen přiučít. Někdy mu však připadali chudí, odcizení přírodě a jejím zákonům. Znal věci, které oni ani nemohli tušit.

Byl se svým místem v životě spokojen.

Hansovi se to pojmenování líbilo. Ano, byl bledou tváří a teď stojí před vysněným okamžikem, navázat přátelství s indiánským mužem. Navíc to byl muž, který se choval tak, jak si vždy přál sám vystupovat: nemluvil tolik a neprosil nikoho o přátelství. Dokázal skromně čekat. Hans nemusel o svých citech mluvit, uměl je však dát najevo. Roqan se v jeho společnosti začal cítit dobře.

„Něco jsem tu zjistil, chtěl bych to rudé tváři ukázat a slyšet její názor,“ řekl s úsměvem. Roqan se také usmál a tím byl jejich budoucí vztah zpečetěn. Hans ho zavedl ke komínu.

„Vylez tam,“ řekl. Roqan vylezl na komín a díval se do otvoru a slyšel ženské hlasy z kuchyně. Nic jiného ho neudivilo.

„No, je tu díra a dobrý výhled,“ řekl.

„No a? Kde je ta díra?“

„Tady nahoře, tam, kde má být, bych řekl.“

„Už jsi někdy vůbec viděl komín?“ zlobil se Hans.

„Blbá otázka.“

„Ne tak docela, příteli. Já jich už viděl několik, ale všechny měly díru uprostřed. Mimo toho byly vždy o něco tlustší než ta díra. Ale nikdy ne o tolik. Tenhle je mnohem tlustší než společný komín žižkovského pavlačového činžáku. Jenomže na Žižkově mají komíny více děr, pro každou partaj jednu.“

Roqan sice nevěděl, co je to Žižkov a pavlačový dům, ale ta masivnost komínu Alocado casa mu počala být také nápadná. Otvor pro vývod kouře měl nějakých třicet centimetrů v průměru. Skutečně nebyl uprostřed. Mohutný komín měl však ve svém průměru skoro tři metry! Mladíci počali komín obcházet, ale nic jim nepřipadalo podezřelé. Sešli na spodní, velký ochoz a zase nic neobjevili. Pak se rozhodli, že se podívají do místnosti, která ležela nad kuchyní.

„Kdo tam bydlí?“ zeptal se Hans.

„Tam nikdy nikdo nebydlel. Je to taková malá komůrka a seňora Marie ji odjakživa používá jako místnost na šití a žehlení. Je tam také velká vestavěná skříň.“

„Tak se tam podíváme,“ řekl Hans a vzal za kliku. V domě nebylo zamčených dveří. Místnost byla trochu užší než ostatní a neměla okno do atria, protože tam, kde by mohlo být, byl komín. Celou pravou stěnu tvořila masivní, dubová a jistě již staletá skříň. Od podlahy do stropu a od zdi ke zdi. Dalo se do ní i vejít, jak byla prostorná. Marie tu měla uložené veškeré ložní prádlo, ubrusy a spoustu věcí, co se denně nepotřebovaly. Hans vlezl okamžitě do jejího vnitřku a zkoumal stěnu, za kterou musel být komín. Při poklepu zněla dutě. Že by se však dala otevřít, to se nezdálo.

„Pusť mne tam,“ syknul Roqan. Stěna byla dřevěná a postavená, na první pohled, z prken jdoucích svísele od stropu k podlaze. Indián počal na jednotlivá prkna tlačit. Nejprve u stropu a pak u podlahy. Pojednou se jedno, to poslední v řadě, dalo zmáčknout. Jeho spodní část se vsouvala do nějaké dutiny a vrchů se nakláněla do skříně. Pak mladíci spatřili petlici. Když ji odsunuli, dala se celá stěna otevřít jako dveře. Šlo to ale ztěžka a příšerně to skřípalo. Studený zatuchlý zápach se jim vyvalil vstříc. Tma a vlhko. Roqan měl u opasku baterku. Posvítíl do tmy. Byly vidět staré, kamenné schody. Točily se jako schody na kostelní věž. Jenže tyhle vedly někam dolů. Muži na sebe pohlédli. Vzrušení je zcela opojilo. Počali scházet dolů. Když schody skončily, dostali se do nějaké chodby. Byla úzká a nízká. Vydali se tím směrem. Roqan vyndal z kapsy kompas.

„Ty máš u sebe také všechno, vid', rudá tváří,“ uznale podotkl Hans.

„Kdybys znal Sonorskou poušť, nedivil by ses. Podívej, chodba vede k jihu.“

„Co to znamená?“ zeptal se Hans.

„Že vede k mexické hranici.“

„Já se snad zblázním, to je věc! Kdo říkal, že dům nemá žádnou záhadu?“ Najednou Hans zahlédl kužel světla. Zahlédl ho v okamžiku, kdy Roqan zhasl na chvíli baterku. Došli k jakémusi otvoru, ze kterého bylo vidět slabé světlo. Jen jeden se do něj mohl vklínit. Dva se tam nevešli. Protože ten kužel světla zahlédl Hans první, směl tam strčit hlavu. Ten otvor měl dost silné stěny a Hans široká ramena. Nedostal se tam. Roqan byl podstatně útlejší postavy. Dostal se tam. Nahoře viděl modré nebe a dole v hloubce vodu. Prostředkem vedly vodovodní roury.

„Tak, to je jasné,“ řekl, když se protáhl zpět. „Teď půjdeme tou chodbou dále.“

Hans se otrásl. Bylo tu velice chladno a mimo to cítil po celém těle lepkavé pavučiny. Pavouci tu musí být také, pomyslel si s odporem. Šel za Roqanem.

„Co je jasné? Řekni, co jsi tam viděl?“

„Viděl jsem tam nebe a vodu,“ řekl tajemně.

„Jo, jo, voda byla nahoře a nebe dole. Jestli mi neřekneš, co tam bylo, tak dostanu psotník.“

„Rudé tváře jsou trpělivější,“ napínal Roqan.

„Jo, to je možné, ale já jsem běloch.“

„To jsem si všiml, hned jak jsi přijel.“ Hans dělal uraženého, ale ve skutečnosti se mu Indiánovo škádlení líbilo, protože podobné žertíky také dělal. Roqan se zastavil a zhasl lampu.

„Jestli budeš zdržovat hloupým vypyřádáním, tak budeme muset jít po tmě!“

Josefa, Marie a otec Johann seděli před domem a popíjeli ledový čaj a víno. Velice dobře si rozuměli. Jejich civilizační bariéry je nedělily, naopak, sblížovaly. Johann nevnímal tak silně vliv, který na každého člověka vytváří prostředí, ve kterém vyrůstal. Bylo mu sice divné odlišné chování Markuse, když ho porovnával se svými syny, ale protože byl velice tolerantní člověk, nezabýval se s tím.

Josefa a Marie to braly jinak. Trochu vážně a trochu s jistou ironií. Josefa například, když zjistila, jak jsou její synové Henrico a Johannes upřímní a srdeční, přestala odsuzovat, že pili pivo nebo colu z lahví. Nepřestávali být slušní a pozorní a byli to její synové. To, co je u jednoho národa slušné, může být u druhého dokonce urážlivé. Kolem tohoto tématu se vedla řeč.

Bylo pozdní odpoledne a slunce začalo svítit od západu a vrhalo své paprsky tím úhlem, ve kterém byla farma a její okolí nejkrásnější. Právě když se přidružila ke společnosti Julie, položila Josefa tu otázku:

„Marie, Markus se mi svěřil, že tu v poušti, v nějaké jeskyni našel našeho předka. Přesněji řečeno, prastrýce mého muže Karla. Jaký to musel být zážitek?“

„Ano, našli hrob. Ale tenkrát to přede mnou zamlčeli.“

„Říkal, že jste dělali výlet, když našli tu kostru. Tenkrát jsi jim prvně řekla o Markusovi.“

„Ano, už si vzpomínám, to jsme jeli k Saltonskému jezeru. Opravdu jsme našli překrásnou jeskyni s vodou. Ale o lidské kostře se nezmínili.“

„Určitě vás nechtěli s tím nálezem konfrontovat, seňora Marie, ale dopis na rozloučenou si nechali přeložit a poslali ho na danou adresu. Přišel však zpět,“ zasáhla do hovoru Julie.

„Jak je to dlouho?“ chtěla vědět Marie.

„To bylo toho roku, co jsem k vám přišla, takže to musí být už čtyři roky,“ počítala Julie.

„To jsou osudy, to je neuvěřitelné,“ mnil Johann. Nejprve tu byl prastrýc a pak sem přišli jeho vnuci. Jako by byl život řízen někým...“ otec Johann nedořekl a podíval se k nebi.

„Myslíš Bohem, Johanne?“ zeptala se Josefa.

„Ne, to určitě nemyslí, na to ho znám příliš dobře, že, lásko?“ se smíchem zodpověděla otázku Marie a mile se k Johannovi přitulila.

„Také jsem se s Karlem tolik milovala a jsem ráda, že Johannes a Henrico tu vaši lásku měli celý život před očima. Chtěla bych vám za vše poděkovat.“ Slova Josefy nebylo zapotřebí zodpovědět. Ten příjemný pocit, který společnost měla, sám zodpovídal jejich štěstím.

„Nevěřila jsem, že se někdy podívám do Kalifornie. Je to tu nádherné, ty barvy, a z toho pozemku jsi, Marie, udělala opravdový ráj. Jak je vlastně daleko do Mexika?“ zeptala se Josefa.

Johann ukázal směrem k jihu na jakýsi zarostlý pahorek se skálou uprostřed stromů, kterou slunce zbarvovalo do ruda.

„Tam ta skála, co je něco přes jeden kilometr vzdálená, to je už Mexiko,“ řekl.

„Takový kousek to je?“ divila se Josefa.

„Dříve to tu bylo všechno Mexiko, než Kalifornii odkoupili Američané. Za pouhých 15 milionů dolarů. Neuvěřitelné,“ povzdechl si Johann.“

„To jsem ještě neslyšela, vyprávěj nám o tom,“ přála si Josefa. Marie Johanna ráda poslouchala a tak se k prosbě přidala. Johann se tedy rozpovídal:

„Válka mezi Amerikou a Mexikem trvala dva roky. Od roku 1846 do roku 1848. Příčinou byl Texas. Byl mezi léty 1821 až 1836 součástí Mexika a pak se stal samostatným. Když v roce 1845 Texas vstoupil do Unie, cítili se Mexičané ohrožení velikostí Spojených států. Nebylo tenkrát tajemstvím, že Unie hodila okem po Kalifornii. Obzvláště lákavý byl přístup k oceánu. V roce 1845 vyslal prezident Spojených států, Polk, muže jménem John Slidell do Mexika s úkolem, odkoupit Kalifornii a Nové Mexiko. Poslání se nevydařilo a tak Polk vyprovokoval válku. Poslal generála Zachary Taylora dobýt pevnost Point Isabel na Rio Grande. 3.5.1846 vtrhli Mexičané do USA a obsadili Fort Brown. Amerika vyhlásila Mexiku válku.

V srpnu 1846 obsadil generál S.W. Kearney Santa Fé a tím byla Kalifornie pod kontrolou Unie.

Za rok vtrhli Američané do Mexico City a vyhráli válku.

Mírovou smlouvou z Guadalupe Hidalgo ztratilo Mexiko 40 procent svého území. Mezi tím byla i celá Kalifornie.“ Johann domluvil a napil se dobrého kalifornského vína. Někdy na něj dostal chuť. Gary, jenž neustále prozkoumával terén, se k nim přidružil. Zaslechl ještě kousek z vyprávění:

„A 9. září 1850 jsme vstoupili do Unie, jako 31. spolkový stát. Neviděli jste Hanse?“ Všichni se podívali na střechu domu.

„Třeba je na druhé straně,“ přemýšlel Johann nahlas.

„Ne, tam také není, sleduji to již delší dobu,“ řekl Gary. „Roqan mi také chybí do počtu. No půjdu se ještě podívat,“ dodal a zmizel.

Konečně Roqan Hansovi řekl, co tam viděl. Přístup ke studni. Proto mohla posádka tak dlouho odolávat obležení. Mladí muži se vydali dále chodbou. Pozvolna začala stoupat. Místy byl jeden schod, pak zase tři a

tak to šlo dále. Pak stáli na konci podzemního tunelu. Paprsek slunce jako šíp protínal tmu. Byla to však jen malá skulinka, kterou se ten zlatý šíp zabodl do tmy. Tím otvorem se dala prostrčit jen ruka. Celý vchod byl zavalen jediným, obrovským balvanem. Roqan pozoroval, co je venku k vidění. Když si jeho oči zvykly na denní světlo, spatřil domy. Bylo to Tecate. Protože pohled na toto mexické městečko byl shora, domyslel si, kde jsou.

„Jsme v Mexiku, asi tak jeden a půl kilometrů od farmy,“ oznámil Hansovi.

„To jsem rád, ještě jsem v Mexiku nebyl. Neprodávají tam pohledy? Napsal bych mamince pozdrav. Srdečný pozdrav z Mexika posílá tvůj milující... pusť mě, chci také vidět to Mexiko,“ odstrkával Roqana od skuliny. Indián udělal příteli místo.

„Jo, tamhle je pekárna, chodili si každé ráno pro čerstvé housky. Možná i pro mléko.“

„Pojď, musíme se vrátit, aby nás nehledali,“ pobízel Roqan.

„Škoda, že ten balvan je tak velký, rád bych se trochu tou zemí prošel.“

„Zítřka tě tam zavezu, když budeš chtít,“ tahal Hanse za džíny, „ted' už musíme zpět!“

„Proč vlastně neporazili strom a nevyrazili u domu dveře?“ vzpomněl si Hans na nějaký film. Roqan svítil a šel zase jako prvý. Pokrčil rameny, ale to Hans ve tmě nemohl vidět.

„Co já vím? Asi proto, že tam žádné stromy nerostly. A vůbec, copak jsem byl u toho?“

„Tak mohli naházet lana na střechu a vyšplhat se tam,“ řekl Hans a bylo slyšet, jak sebou praštil o zem. Roqan si svítil na cestu a o schodu, který musel sestoupit, Hansovi nic neřekl.

„Ty si svítíš, že ano, a já si tu mohu jít po tmě. Mohl bys mne upozornit, že je tu schod!“ rozčiloval se. Roqan se musel smát.

„Asi si je zapomněli v kufrech aut a manželky se hned vracely k dětem, když tu obléhatele vysadily. Pak je tu nechaly, aby měly doma klid, stejně jim jen překáželi, vařit a luxovat nechtěli, jen se váleli po tábořišti a nadělali keců.“

„Kdo?“ divil se Hans.

„Rudé tváře, bělochu.“

„Poslyš, Roqane, musí se dělat řidičák na koně?“

„No jasně, musíš jich mít ale nejmíň šedesát, najednou.“ To je vtipálek jako já, pomyslel si Hans a již se nevyptával.

Když Gary zase zvedl pohled ke střeše, Hans tam zase stál. Byl u něj i Roqan.

Toyota, kterou té noci řídil muž s očima vykulenýma strachem, dojela do Tijuany. Nic se nepříhodilo. Andrzej Rolack měl pocit, že tu cestu nepřežije.

Znal, co jeho tělo dokázalo, když počalo toužit po droze. Nejprve se začal potit. Studený pot stékal po jeho těle, přestože bylo teplo. Pak se dostavil nával horka a zrak a sluch počaly vypovídat službu. Oba smysly tu sice byly, ale nějak jinak. V uších to pískalo a Andrzej měl dojem, že slyší všechno s ozvěnou. Před očima se mu dělaly barevné kruhy. Viděl vše jako v mlze.

Pak se dostavil strach. Ten nesmyslný dojem strachu byl nejhorší. Srdce mu bušilo a zdálo se mu, že se každou chvíli zastaví. Nastaly chvílky, kdy s jistotou věděl, že zemře. Byl to smrtelný strach. Tak daleko to nikdy nesměl nechat dojít. Když se do tohoto stadia dostal, trvalo to vždycky dlouho, než kokain zabral.

Proto s ním otfásal strach ze strachu, když neměl onu opojnou látku po ruce. Ten balíček bílého prášku ho uklidňoval.

Protože trpěl zapomnětlivostí, jeho ruce neustále osahávaly kapsy saka. Ten balíček mu dodával odvahy.

Odvahu potřeboval ke všemu. Přejít ulici, řídit vůz, nebo i pobyt ve volném kraji či ve velkých prostorách mu naháněly hrůzu. Byl psychická troska.

Když vyběhl schody špinavého hotelu v Tijuane a otevřel dveře pokoje, našel svou sportovní tašku. I kokain tu byl. Připravil si dávku ke šňupání, pak si ale uvědomil, že příznaky navyklosti tu ještě nejsou. Nechal tedy vše ležet na stole a natáhl se na nerozestlanou postel. Ležel na zádech a pozoroval, jak se k němu ze stropu spouští obrovský pavouk.

Nepocítil však odpor. Jeho smysly nevnímaly nebezpečí z okolního světa, soustředily se na nebezpečí, jež přicházelo z jeho těla. Nemohl usnout. Věděl, že se spánek této noci již nedostaví. Rozložil mapu a studoval to místo, kde našel dům Johanna Fischera.

Tecate leželo přímo na hranici. Hranice, onen plot, co musel přelézt, byl současně plot Fischerovy farmy. Od hranice do Portera to bylo něco přes čtyři kilometry.

Vzpomněl si, že když jeli tenkrát s Johannem na farmu Maria, začínal jeho pozemek hned u Portera. Museli však dobré dva kilometry projet oplocenou příjezdovou cestou, než zastavili před domem.

Došel k závěru, že obytný dům farmy je vzdálen pouze jeden kilometr od Tecate.

Přestože bylo Tecate dosti velké městečko, chlubicí se více než 20 tisíci obyvateli, nebyl tu přechod do Spojených států. Příčinou byl dlouhý soukromý pozemek farmy Maria.

Tato strategicky výhodná poloha se hodila mexické jízdni policii. Již před lety tu postavila svůj stan. Město bylo neustále plné uniformovaných mužů. Buď jezdili na koních po hranici, nebo chodili pěšky po ulicích. Ve dne nakupovali a chodili do kasáren a večer do hospod nebo do četných nevěstinců. Stále tu byli přítomní. Proto si žádní pašeráci, co převáděli Mexičany do Států, nevybrali toto místo k přechodu. Bylo to vlastně hloupé, neboť přechod tu byl nejbezpečnější. Nikdo z policie si blízké hranice nevyšiml.

Andrzej byl nejbystřejší v noci. To, co mu z jeho dříve chladné rozvahy zbylo, se občas navracelo za tmy. Dnes se tento světlý okamžik také dostavil. Ta okolnost, ta tma pod lampou, mu došla. Rozhodl se, že se do Tecate ještě před svítáním vrátí.

Zkontroloval pistolí a přidal si do kapsy trochu munice. Tentokrát nezapomněl na kokain.

Protože v podobných hotelech jako v tom, co se ubytoval, se vždy platilo předem, mohl klidně odejít. Vzal tedy svou sportovní tašku a šel.

Byly již dvě hodiny po půlnoci a Tijuana žila svou nemravností jako každou jinou noc. V jedné pouliční kavárně se Rolack posadil a objednal si kávu. Chtěl ubít trochu času. Seděl necelé tři metry vzdálen od svého vozu. Když před něj postavil číšník vonící nápoj, přisedla si k jeho stolu mladá žena. Byla to Mexičanka. Protože Andrzej svým severským zjevem působil jako Američan, začala mu v angličtině nabízet své tělo.

Zhnuseně se na ni zadíval. Zjistil, že je docela mladá a pohledná. Andrzej ale již delší dobu nepociťoval erotické vzrušení. Uvázlo někde v té hromadě drog, co zkonsumoval. Nicméně před ní položil stodolarovou bankovku a řekl:

„Sed' tu a vyprávěj mi něco.“ Mluvil španělsky. Děvče nejprve schovalo peníze.

„Ty se mnou nechceš spát?“ divilo se.

„Ne, jen mi vyprávěj!“

„To se ti nelíbím?“

„Líbíš, ale nemám na to chuť.“

„Jsi teplouš? Mám prima kámoše, stačí říct,“ neustále se udiveně vyptávala.

„Ne, nejsem. Chci tu jen chvíli sedět a nebýt sám.“

„Ach jo, to znám. Také mi není dobře, když jsem sama. Někdo tě naštvá, jestli chceš, tak mi vyprávěj, já umím poslouchat.“ Andrzej se otráveně rozhlédl po ulici. Takových děvčat, jako byla jeho společnice, tu chodilo spoustu. Kdyby ji poslal pryč, seděla by u stolu hned nová. On ale opravdu zrovna nechtěl být sám a tak se zeptal:

„Jsi zdejší?“

„No, to jsi neuhodl. Kdybych byla zdejší, tak by ze mne otec a bráchové stáhli kůži za živa.“ Děvče dostalo pobavený úsměv do tváře. Asi si to stahování kůže představovalo.

„Takže ty jsi utekla z domova. Kolik ti je?“

„Bude mi devatenáct.“ Andrzej tomu nevěřil. Vypadala tak na patnáct.

„Opravdu bys ses nechtěl pomazlit?“

„Ne, nechtěl.“ Děvče si povzdychlo. Pravděpodobně bylo pro ni milování s chlapem jednodušší než povídání.

„Co si s tebou mám povídat, když tě neznám?“

„Bereš nějaké drogy?“ projevil Andrzej zájem. Najednou ho napadlo, že by takového hezkého děvčete bylo škoda, kdyby se dostala tam, kde vězí on.

„Jsi od policie?“

„Ne, vypadám na to?“

„Ne, vypadáš spíš jako, jako...“

„Jako co vypadám, řekni to.“

„Jako „závislák“ v nejvyšším stadiu,“ řeklo děvče otevřeně.

„Líbím se ti?“ zeptal se, aniž by se nad její upřímností pozastavil.

„No, mohl jsi být pěkný chlap, teď ale vypadáš příšerně!“

„To ze mne udělaly drogy. Bereš něco?“ zeptal se znovu.

„To bych musela být blázen, takových, jako jsi ty, znám dost. Jak jsi se k tomu dostal?“

„Z přepychu,“ stručně Andrzej popsal svou životní dráhu. Děvče si povzdychlo.

„Takové jsem ještě neviděla. Ale slyšela jsem o nich. Když máš peníze, tak se jdi léčit,“ poradila mu.

„To není špatný nápad. Jenomže – ono to není tak jednoduché. Nejlepší je, když si s tím nikdy nezačneš.“ Myslel to opravdu vážně. Čas pokročil a Andrzej se rozhodl, že se vydá na cestu. Hodil na stůl padesátku a řekl:

„Zaplať to kafe za mne a zbytek si nech.“ Děvče poděkovalo. Uvědomil si, že si neřekli svá jména. Ona má stejně nějaké vymyšlené a o jeho se nezajímá. Proč také. V životě ho už neuvidí.

Když se toyota blížila k Tecate, počalo na východním obzoru svítat. Nejprve se tam začínalo růžovět. Byla to barva bílých růží, než otevrou své květy. Pak se přidala červená barva, která dokázala krajinu proměnit v panorama kouzelného divadla. Všude bylo cítit očekávání. Ještě než přijde hlavní postava děje, se něco

stane. Opravdu. Nerovnosti kraje, skály a poházené balvany začaly prodlužovat své stíny a najednou připadaly mnohem větší. Někdo tu scenerii musel dirigovat, poněvadž pojednou začali ptáci, jako na povel, zpívat. Pak se záře v jednom bodě obzoru neskutečně zesílila a vyhoupllo se slunce. Nastal nový den. Byla neděle ráno.

Andrzej Rolack zaparkoval vůz uprostřed města a šel se sluncem v zádech ulicemi. Za posledním domem spatřil pahorek se spoustou stromů. Mezi jejich korunami vyčnívala skála. Hned za ní byl vidět plot. Vypadal, jako by patřil k nějakému domku z městečka.

Když Andrzej tento pahorek obešel, spatřil dům Johanna Fischera. Přesněji řečeno, jen jeho střechu. Vystoupil po západní straně onoho kopce trochu výše. Tady byl dům vidět celý.

Na pravé straně byl dům, před ním, trochu vlevo, trávník, kde rozeznával stoly. Tam včera večer společnost seděla, došlo mu. Trávník se na levé straně trochu zvedal. Za ním, ještě kousek více vlevo, prosvítala modř. Byl to onen bazén, ke kterému došel.

Slunce ze své nízké polohy vše osvětlovalo a voda bazénu se občas zablýskla. Pojednou mu připadalo na domě něco neobvyklého. Dlouho si tím lámal hlavu. Voda bazénu mu poslala zase paprsek do očí. Zabolelo to a tak je na chvíli přimhouřil. Najednou věděl, co se mu nezdá. Okna domu měla také reflektovat sluneční záři. Ale nedělala to. Dům vypadal jako slepec. Jako by měl zavřené oči. Zavřené oči... Okenice! V celém domě byly zavřené okenice.

Andrzej nad tím neuvažoval, myslel, že to ti lidé mají ve zvyku. Dokud jsou ty okenice zavřené, znamená to, že obyvatelé ještě spí. Aby chodil kolem spícího domu, to nemělo cenu. Počká, až budou sedět zase před domem.

Kraj se mu před jeho nohama skláněl do jakési nížiny. Před domem zase začal stoupat. Nikdo ho nevidí, až bude přicházet. Čekal.

V atriu se spalo dobře. V místnostech ubikace se vždy nashromáždil horký vzduch dne a chladněji počalo být teprve k ránu. Tady, na trávníku uprostřed kamenné budovy, bylo příjemně hned zvečera. Debora si již druhou noc pochvalovala a divila se, že ji to za celá léta nikdy nenapadlo, spát v přírodě, když jsou horké noci.

Největší dobrodružství to bylo samozřejmě pro Davida. On byl také to, co Debora spatřila jako první.

Ležela na zádech a tak jí probuzení darovalo modrou oblohu. Jaká to je nádhera, tiše si šeptala, jako by odříkávala ranní modlitbu. Na té krásné obloze ji něco v koutku oka rušilo. Pootočila hlavou a spatřila ho.

David se procházel po tom horním, nebezpečném ochozu, který neměl zábradlí. Protože neviděl do kraje – ta zídka, co vedla ke střeše, byla vyšší než on – vyskakoval.

Debora chtěla křičet, v poslední chvíli si to rozmyslela a začala cloumat spící Mary.

„Děvče, vzbud' se, podívej, kde je tvůj syn,“ šeptala. Nechtěla, aby se David lekl a spadl dolů. Studená hrůza ji polila. Mary se konečně probudila, a když pochopila, co Debi chce, pohlédla ke střeše a zařvala:

„Davidéééééé, okamžitě pojd' dolu, nebo na tebe vlítnu!“

„Ano, mum, hned, jen co se rozhlédnu,“ klidně odpověděl chlapec a vyskakoval dál.

„Ty jsi ale máma, křičet jsem mohla sama. Bála jsem se, že spadne,“ vyčítala Mary Debora.

„No a proč jsi nezařvala? Mohla jsem ještě spát,“ řekla Mary ospale a zase se zabalila do deky. Na velkém ochozu se zjevil Henrico v pyžamu.

„Co je to za kravál?“ chtěl vědět. Mary se z deky nepohnula, jen křikla:

„Máš syna na střeše, dad.“ Vypadalo to, že zase usnula.

„Davide?“ kontrolně se zeptal Henrico, „jsi tam?“

„Ano, dad,“ ozval se malý.

„Tak tam počkej, já hned přijdu,“ řekl a šel zase do svého pokoje.

„Nemusíš spěchat, dad,“ uklidňoval otce David. Cítil se nahoře docela dobře.

Debora kroutila hlavou. To jsou rodiče, to je neuvěřitelné. Pak se rozhodla, že půjde vařit snídani.

Osadnictvo se tím kraválem probudilo a Andrzej zahlédl, jak se otevřely okenice u prvního okna domu, který neustále pozoroval z kopce v Mexiku.

Henrico vystoupil na horní ochoz a vzal Davida na ruku. Chlapec konečně viděl do kraje.

Carina a Julie také vstaly a počaly prostírat před domem k snídani. Josefa milovala stolování na čerstvém vzduchu a tak často jako zde v Kalifornii, k tomu ve Frankfurtu příležitost neměla.

Johann a Marie přišli již k prostřeným stolům a ženské nanášely na provizorní bufet. Johannes si šel zaplavat. Markus šel s ním. Henrico by si také rád po ránu zaplavoval, ale David ho zaměstnával na střeše.

Hans a Roqan spali v domečku u bazénu a neměli se k tomu, aby vstali. Diego šel obstarat koně.

Byla neděle 8 hodin ráno.

Když se Diego vrátil od koní, seděli již všichni u snídane. David se nechal Henricem přemluvit, že má hlad.

Debora si ani venku ke stolu nesesla, neustále něco přinášela z kuchyně. Jednou nebylo dostatek chleba a pak zase došel špek.

Dvě místa byla stále prázdná, Hans a Roqan ještě spali.

Krátce po osmé přijel pan Gary. Od desíti se měly zase postavit hlídky. Přisedl ke stolu a napil se jen kávy.

Byl krásný svěží vzduch s modrou oblohou. Slunce slibovalo horký den. Johann spolkl sousto a obrátil se ke Garymu:

„Kde vlastně byli Hans a Roqan, včera, když jste je hledal?“

„Oni vám to neřekli?“ divil se starý muž s chlapeckou postavou.

„Ne, pořád si něco povídali, ale nám nic neprozradili.“

„To se divím, byli z toho nálezu zcela unešení.“

„Co našli?“ Gary neviděl důvod, proč by o tom nemohl mluvit.

„Hans si vzal do hlavy, že tento dům musí mít nějaký tajný vchod!“ řekl.

„Jak k tomu dospěl?“

„Roqan mu řekl, jak se mezi Indiány váš dům jmenuje a vyprávěl mu tu starou příhodu s obléháním.“

O tom již Johann něco slyšel. Že by však dům měl nějaké jméno, to nevěděl:

„Ach jo. A jaké jméno mají pro můj dům?“

„Říkají mu bláznivý dům. Alocado casa. Mládenci skutečně našli starou chodbu. Vede skrz komínek, kolem studny, až někam k Tecate.“

„Tecate? Kde to je?“ ozvala se se zájmem Josefa. Otec Johann jí to vysvětlil.

„Že nám o tom nálezu nic neřekli, to je divné,“ nechápala Marie.

„Však oni nám to chtěli říci, ale měli to jistě připravené jako překvapení,“ zastávala se jich Julie.

„Tak, já už nemám hlad, dad, půjdeš se mnou?“ přihlásil se o slovo David.

„Počkej, ještě jsem ani nezačal snídat. Kam chceš jít?“ divil se Henrico.

„No kam asi, do té chodby, já půjdu s vámi,“ hlásil Johannes v koupacím plášti a začal rychleji kousat slaninu.

„Tak pánové, klid, teď se nikam nepůjde, musíme postavit hlídky,“ rezolutně prohlásil Gary. Mladí na to nebezpečí zcela zapomněli. Celou sobotu se nic nepříhodilo.

„Kdo bude hlídat na silnici?“ zeptal se otec. Henrico s Johannesem na sebe pohlédli.

„No kdo asi, když ti dva ještě spí,“ bručel Johannes, „tak to zbude na nás.“

„Já si tedy stoupnu na střeche,“ přihlásil se Markus.

„Já půjdu s tebou, strýčku,“ volal David.

„No, ještě máme čas, dříve jak v deset hodin mašina nepřiletí,“ uklidňoval otec Johann.

„Já mám takový špatný pocit,“ ozvala se Josefa, „jak mohl ten muž svého syna vydědit?“

„Už jste někdy viděla člověka, co propadl drogám, seňoro Schwarzová?“ zeptal se Gary.

„Ještě ne, měla jsem to štěstí, že ještě ne.“

„To je něco příšerného, to bych nikomu nepřála. Já to zažila,“ smutně řekla Julie.

„O tom jsi mi nikdy nevyprávěla, Julie, kdo to byl?“ zajímala se Josefa. Julie počala ze široka vyprávět o Beatriz. Henrico a Johannes jí viseli na rtech. Když domluvila, aniž by se zmínila o následujícím plundrování kont drogových podílníků, obrátila se k mladým mužům:

„Co strachu jsem vytrpěla, když jste mi vyprávěli o vašich pokusech s marihuanou, to si nedovedete představit.“ Ta tehdejší úzkost se jí vrátila do očí a Henrico jí začal hladit hřbet ruky, kterou měla položenou na stole:

„Proč jsi nám o té své přítelkyni nevyprávěla?“ dojatě řekl.

Po celou dobu společné snídane svítilo Mary slunce do tváře. Protože ještě nebylo tak vysoko, oslňovalo ji. Dívala se směrem k Tecate. Pojednou ji zaujal nějaký pohyb v pouštní krajině. Měla pocit, že vidí nějakou lidskou postavu. Řekla to ostatním, ale ti byli tak zabráněni do hovoru, že děvče nevnímali. Když se Mary podívala podruhé, nic nebylo vidět. Myslela si tedy, že to byl jen zrakový klam. Pak se zase zaposlouchala do debaty kolem stolu. Julie pokračovala:

„Myslela jsem, že by se vám to mohlo zdát zajímavé a chtěli byste to také vyzkoušet. Mládí je tak nerozumné. Jen jsem trnula hrůzou.“ Ztichla. Otec Johann pokyvoval hlavou a nic neříkal. Celou dobu Juliina vyprávění se obával, že začne mluvit i o jiných zážitcích z Puerto Peñasca. Josefa byla pohoršená.

„Vy jste zkoušeli kouřit marihuanu?“ upřela své oči na své kalifornské syny.

Než však stačili dát nějakou odpověď, zastal se jich Markus:

„Maminko, nebuď' včerejší. Vždyť jsem to zkoušel i já. Když jsi mezi kámoši a na párty, tak si nemůžeš dovolit dělat ze sebe blbečka. Navíc, jsme natolik inteligentní, že víme, co si můžeme dovolit a co ne?“ neříkal to jen Josefě, ne, říkal to všem třem matkám. Seděly svorně u jednoho stolu a o synově poučení přemýšlely.

Ano, kolikrát za život se dostane člověk do takové situace, kdy je kolektivem donucen udělat něco, co by sám nikdy nepovažoval za možné. Musely si přiznat, že se toho žádný mladý člověk nevyvaruje, jedno o kterou generaci se jedná. Marie si povzdechla:

„Jsem ráda, že to dospívání mají za sebou. Jsem opravdu ráda.“

„Bát se o ně nikdy nepřestanu. To, že jsem je nedokázala uchránit před chamtivostí mého bratra, si nikdy neodpustím,“ se slzami v očích, skoro šeptem řekla Josefa. Julie vstala, obešla stůl a vzala její tváře do svých dlaní a přiložila svůj spánek na její.

„To byla jenom má vina. Já si tenkrát nevěděla rady, neuměla jsem ani číst a psát, natož telefonovat!“ Všichni s dojetím pozorovali ty dvě ženy. Pak, po dlouhé chvíli, řekla Marie.

„Kdyby nedošlo k té tehdejší tragédii, nepoznali bychom to dnešní štěstí. Nepoznali bychom, já a Johann, co to je, mít syny.“ Otec Johann se zamilovaně, jako kluk, podíval na svou ženu. Jak to, že dokáže vždy najít na pravém místě správná slova? Josefa pokračovala:

„Ale já se na tebe nikdy nezlobila, ani vteřinku jsem si nemyslela, že by to byla tvoje vina, Julie, na to jsem tě tenkrát na haciendě Gomeros moc dobře poznala,“ utěšovala Julii Josefa. Pak se ženy vyprostily z obětí a Julie se narovнала.

Když se otočila, aby se mohla vrátit na své místo u stolu, stál před ní muž. Hned ho poznala. Byl to Andrzej Rolack. Vypadal příšerně. Dlouhé, neupravené vlasy, pohublý bez jakéhokoli svalstva, stál, jaksi předkloněn, jako stařec. Kdyby nedržel v ruce revolver, byl by k politování. Podivně se kýval ze strany na stranu. Jeho oči byly jako skleněné. Markus okamžitě poznal, že to je člověk pod vlivem drogy.

Nastalo ticho. Zvláštní, pomyslela si Julie, tak krásný den a já stojím tváří v tvář smrti. Nemyslela si, že by nemohla zemřít nečekaně, vždy však myslela na pošmourný den. Na těžké, nízké mraky.

Johann ani Gary neměli u sebe zbraň. Vždyť letadlo přiletí teprve za hodinu! To první možné spojení z Montevidea proletí koridorem věžáků, v blízkosti Garyho domu, teprve za hodinu!

Marie měla pocit kvočny. Chtěla, aby chlapci byli ještě zcela malí a mohla je schovat do své náruče.

Nic se nemůže stát, vždyť zpívají ptáci a je neděle, blesko hlavou Mary.

Carina se rozplakala. Diego zatnul pěsti. Henrico, Johannes a Markus měli otázku na jazyku, kterou si však nechali zajít. Byla bláhová: je to ten muž, kterého očekáváme?

Josefa však zachovala rozvahu a povstala. Udělala krok směrem k muži.

Debora tu nebyla, odešla před chvílkou do kuchyně. Andrzej promluvil:

„Zůstaňte stát, madam, ta pistole je nabitá,“ řekl a zamával pistolí na zdůraznění hrozby.

Ten chlap ještě nikdy nedržel zbraň v ruce, pomyslel si Gary. David vycítil tu stísněnost této chvíle a začal usedavě plakat. Výraz Andrzejova obličje prozradil, že mu ten dětský hlas je nepříjemný. Josefa zůstala stát.

„Jestliže se chcete na někom pomstít za rozhodnutí vašeho otce, señore Rolacku, tak miřte tou bouchačkou na mne,“ řekl otec Johann a povstal od stolu. Pomalu se k muži blížil.

„Zůstaňte tam, kde jste! Samozřejmě tady dnes bude pár mrtvol, ale vy nebudete ten první. To by pro vás bylo moc jednoduché. Nejprve přijdou na řadu vaši synové. Myslel jsem, že máte dva, ale oni jsou mládenci tři! O to lepší.“

„Mějte rozum, señore Rolacku, jestliže začnete střílet, bude to vaše smrt,“ klidným hlasem promluvil Gary. Ten člověk je šílený, pomyslel si. Andrzej na malého muže pohlédl.

„Vy jste ten detektiv, co mi poslal ty špatné fotky, že ano. Tady tu ženu jsem na nich chtěl vidět,“ řekl a zase namířil na Julii.

„Vy také, pane, přijdete na řadu. Nejprve však synáčkové.“

Andrzej zcela nečekaně zamířil na Markuse a zmáčkl spoušť. Protože zbraň zapomněl odjistit, nic se nestalo. Bylo vidět jeho zmatený údiv a hned revolver odjistil. V tom okamžiku se Josefa postavila svým tělem před syna, a když vyšla rána, zasáhla ji kulka do zad. Nepadala však na zem, protože Markus její tělo držel. Společnost u stolu začala jednat instinktivně. Všichni vstali a za jejich těly se kácely židle.

Josefa milovala bílou barvu. Její blůza začala nasakovat červenou krví. Na bílé blůze tvořila otřesný kontrast. Ženské začaly křičet. Nikdo nevěděl, co bude dál.

Nevěděl to ani Andrzej. Protože se dosud spoléhal jen na své pěsti, neměl se střelnou zbraní žádné zkušenosti. Ta rána byla silnější, než očekával. Julie stála stále obrácená k němu. Od prvního okamžiku se nehnula z místa. Byla u něj nejbliže.

Z pistole se s novou ranou uvolnila smrtící střela. Zasáhla Julii. Gary věděl, že to nebyl mužův úmysl, že Rolack ztratil nad situací kontrolu. Kýval se stále více ze strany na stranu a rukou, ve které držel revolver, mával všemi směry. Byl na pokraji zhroucení. Ty výstřely mu musely působit hroznou bolest v uších. Skočil na něj a dát mu pěsti a byl by vyřízen. Ale jak, měl pořádku zbraň.

„Tak co? Jak se cítíte, señore Johanne?“ vzpamatoval se Andrzej trochu z těch ohlušujících ran.

„Asi jako váš otec, když se musel dívat, jak se pomalu za živa odděláváte,“ řekl Johann. Zahlédl za mužem Roqana a Hanse. Teď ho musím nějak donutit k debatě, aby se neotočil.

„Každý otec miluje svého syna a to, co jste mu daroval ke sklonku života, to muselo být strašné! Uvažoval jste někdy o tom?“

„Nad mým životem nepřemýšlejte, jde o váš život.“

„Jestliže budu mrtev, bude to i vaše smrt. Nebudete mít ani tu rentu, co vám otec odkázal, nebudete mít peníze na kokain.“ Roqan a Hans se stále blížili. Teď je už viděli i ostatní. Johann doufal, že to nikdo nedá najevo.

Ale Andrzejovy smysly byly otupené. Zdravý člověk by poznal na očích lidí kolem stolu, že se za jeho zády něco děje. On však ne.

„Señore Rolacku, vezměte rozum do hrsti. Věřím, že jste zoufalý, ale tím střílením situaci nevyřešíte.“

„Ale vyřeším, señore, víte, jak mi bylo, když jsem musel poznat, že vás má můj otec raději, než mne? Vlastního syna?“ To muselo být hrozné, pomyslel si Johann, ale byla to tvoje vina. Nahlas však řekl:

„To jste si určitě špatně vysvětlil.“

V průchodu domu se ukázala Debora. Němá hrůzou zůstala stát. Pak pochopila, že musí něco podniknout. Ten chlap, kterého okamžitě poznala a kterého ani tenkrát nemohla vystát, ji nezahlédl. Vrátila se do kuchyně a zavolala záchranku. Pak odběhla k oknu a dívala se, co se venku děje. Pak zase vytočila číslo, a když měla señora Morena u aparátu, stručně a přesně mu popsala, co se u nich stalo. Pak zase stála u okna a vyhlížela ven.

Slyšela, jak David usedavě pláče a viděla, jak ho Mary chrání svým tělem. Nějak ji to v tomto hrozném okamžiku potěšilo. Z Mary se stala matka. To je trest Boží za to, co jsem této mladé rodince udělala, pomyslela si. Pak se pokřižovala a začala se modlit. Bože, nedej této rodině ublížit. Je to můj svět, je to vše, co mám. Pak si uvědomila, že myslí jen na sebe. Ano, když poslala Mary na Floridu, myslela jen na sebe. Mohla se pro tuto rodinu roztrhat, ale myslela jen na tu práci, která jí dělala radost a za kterou sklízela pochvalu. S trpkostí si uvědomila, že myslela jen na sebe. Celý svůj život.

Julie ležela na zemi a nehýbala se. Bylo těžké odhadnout, zda dýchá. Nebylo vidět ani zranění ani krev, protože padla na břicho. Jestli krvácí, pohlcuje Sonorská poušť její krev.

Josefa v náručí Markuse omdlela. Trochu sténala, ale už nebyla při smyslech. Milosrdné bezvědomí jí ušetřilo této hrozné chvíle. Markus ji pomalu položil do trávy a klečel u ní. Viděl svou bezmocnou a bledou matku a přestal vnímat své okolí. Báł se, že ho opustí. Statečně ho opustí, aniž by se mohla rozloučit. Vždyť její život po boku synů, které teprve teď poznala, začínal...

Ty ženy potřebují pomoc. Potřebují lékaře, pomyslel si Henrico. Hrál si s myšlenkou, že se na toho muže rozeběhne a srazí ho k zemi. Kdyby dost rychle utíkal, povalí ho jeho tělo svou setrvačností, i kdyby byl zasažen a mrtev. On byl silný, svalnatý, a ten, co na ně míří zbraní, je jen kost a kůže. Pohlédl na Marii, svou matku, na Johanna, otce. Pohledem se s nimi rozloučil. Tolik by jim toho chtěl říci. Najednou myslil na strašně moc věcí, které v životě nevyslovil. Určitě ale věděli, že je miloval. Že by za ně dal život. Ano, to, co nestačil ve svém krátkém bytí zformovat ve slova, dokáže teď svým činem. Byl rozhodnut. Ještě jednou na oba láskyplně pohlédl. Možná, že to bylo naposledy, co je v životě vidí. Pak se rozeběhl proti muži. Všechnu svou sílu, svou rychlost vložil do tohoto okamžiku.

Hans a Roqan dlouho do noci mluvili. Hans věděl, že pravý kamarád se nedá jen tak najít, zrovna když máš chuť. Znenadání přijde. Zcela nečekaně potkáš člověka, který zaujme, zcela obsadí, tvou mysl.

Roqan znal z vyprávění starších svého kmene, že přátelství mezi muži je dar Manitoua. Dar, který se nesmí odmítnout.

Bylo toho moc, co jeden od druhého chtěli vědět. Obloha na východě začala mít ten růžový nádech, když usínali.

Roqan se probudil jako první a strašně se lekl. Byl na farmě Maria proto, aby pomohl. Pomohl ochránit život Mr. Fischera a ne, aby se tu válel v posteli. Rychle vzbudil Hanse. Pak vyběhli z domku u bazénu a šli k domu. Najednou zaslechli dva výstřely. Roqan šel napřed, a tak situaci u stolu, kde rodina snídala, spatřil první. Strhl Hanse k zemi a položil mu dlaň na ústa. Šeptem mu řekl, co viděl. Pak se plížili trávou a pozorovali tu tragédii.

„Jestliže půjdeme rovnou k domu, mohl by nás ten muž s napřaženou pistolí zahlédnout. Přicházeli bychom k němu od jeho levice,“ uvažoval Roqan šeptem.

„Co tedy podnikneme? Já se tam rozeběhnu a srazím ho k zemi,“ navrhl Hans.

„To bys mohl být v polovině cesty mrtvý. Ne, obejdeme domeček a půjdeme k němu ze zadu, od východu,“ rozhodl Indián.

„A když se otočí?“ namítl Hans.

„Je sám, proti tolika lidem, ten z nich nespustí oči, musíme to risknout.“

Mladí muži obešli tedy domek u bazénu a zcela tiše se počali blížit k muži za jeho zády. Teď, až na toho vraha, nás všichni vidí, pomyslel si Roqan doufaje, že nikdo nedá nic najevo. V jeho ruce se objevil nůž.

Na tuto vzdálenost byl již nůž, vzhledem k Roqanově zručnosti, smrtonosná zbraň. Indián však neměl před sebou jen nepřítelova záda, ale obličej celé rodiny. Kdyby se netrefil? Ne, to nemůže riskovat, musí k muži ještě blíže. Viděl ty dvě zraněné ženy. Či byly již mrtvé? Stále vyvažoval nůž v ruce, připraven k vrhu. Pak zahlédl Henrica. Ještě než se statečný mladík stačil rozeběhnout, věděl Roqan, co má v úmyslu.

V okamžiku, kdy jeho přítel, jeden z bratrů, jeho Henrico vyskočil vpřed, vrhl Roqan nůž.

Andrzej Rolack překvapeně hleděl, jak se k němu mladý muž blíží. To neočekával. Byla to v podstatě sebevražda. Ten chlapec chtěl dát život za svou rodinu.

Říká se, že myšlenka umí být neskutečně rychlá. Rychlejší než světlo, než cokoli na světě. Přestože jeho mysl byla omámená drogou, pochopil to, co celý život neznal.

Tu neskutečnou lásku, co tento mladý muž ve svém srdci skrýval. Lásku k těm lidem, kterým mohl říkat – rodina. Pochopil, že on, Andrzej Rolack, nikdy nedokázal milovat.

Pak pozvedl zbraň a střílel. V tomtéž okamžiku se mu zabodl mezi lopatkami Roqanův nůž a zasáhl srdce.

Ta strašná rána padla skoro u Henricova ucha. Zahučelo mu v hlavě a pocítil teplou lepkavost krve na svém čele. Jeho úmysl se zdařil. Opravdu jeho tělo svou setrvačností narazilo na Andrzeje. Oba muži padli k zemi. Andrzej ležel na zádech a Henrico na něm.

Andrzej vydechl naposledy.

Henrico si myslel, že je mrtev. Vnímal však ten shon kolem sebe. Slyšel svou matku, jak nařiká, Johanna otce, jak se k němu skláněl a šeptal. Stále říkal jedno slovo. Chlapče, chlapče... Stále znovu a s takovou něhou, jakou u něj nikdy neznal. Pro tento okamžik se vyplatilo umřít! Pak se k němu sklonil Diego a obrátil jeho tělo. Viděl nebe, slunce, viděl i Diega. Pak spatřil pana Garyho. Někdy, ještě když byl chlapcem, měl strach z umírání. Netušil, že je tak krásné. Pak zaslechl slova pana Garyho:

„Nic mu není, jen ho střela škrábla na spánku, to vyřeší jedna náplast. Na hlavě vše strašně krvácí. Toto je jen maličkost,“ uklidňoval ty, co stáli kolem.

„To že byla maličkost? To bylo štěstí,“ vykřikla Marie a začala syna ošetřovat. Opravdu, Henrico po chvilce vstal. Celý svět mu připadal v okamžiku jiný. Krásný. Marie ho nepouštěla ze svého objetí.

David přestal plakat a po chvilce nesmělého otálení se rozeběhl do otcovy náruče. Marie si uvědomila, že nebyla sama se svou hrůzou a strachem. Že tu byli i jiní, co se o toto krásné stvoření báli. Pochopila, že své jedinečné postavení, postavení starostlivé matky, ztratila. V tomto jediném okamžiku. Pohládila tedy Davida po jeho černých vlasech a ustoupila. Pak se sklonila nad Julií.

S houkáním sirén přejely dřevěný most, jež svým obloukem spojoval oba břehy pozemku, dva záchranné vozy. V tom samém okamžiku dorazil señor Moreno se svou jízdni policií. Debora byla zase před domem a podávala informace.

Josefa se probírala z bezvědomí. Lékaři z pohotovosti se jí ujali. Zjistili hladký průstřel plic. Musí okamžitě do nemocnice. Svému zranění však nepodlehne, ujišťovali.

Señor Moreno se ptal Debory, právě v okamžiku, když k nim přistoupil Johann, co to bylo za muže, co po nich střílel.

Dobrá, tělnatá, černá žena se nadýchlá k obsáhlému vysvětlování, ale Johann ji předešel:

„Toho muže jsme tu nikdy neviděli. V životě jsme o něm neslyšeli. Přišel asi přímo od hranice,“ řekl tak nahlas, že to všichni slyšeli.

Jako by v mohutném orchestru udeřil bubeník do kotlů, všichni ztichli.

Johann Fischer, otec a manžel, neřekl pravdu. Všichni věděli, že lhal. Všichni se však v okamžiku podrobili jeho přání, jeho vůli. Nikdo neodporoval. Všichni byli toho názoru, že toho muže nikdy neviděli. Johann věděl, že rozhořčené otázky, dotazy všech, přijdou později. Do toho ticha, překvapeného úžasu, zaslechl srdcervoucí výkřik. Výkřik hrozného poznání. Byla to Marie:

„Ne, ne ,neeee, Julie, pane Bože, ne – “

Julie byla mrtvá. Střela ji zasáhla přímo do srdce. Byla okamžitě, ve vteřině, právě v té osudné vteřině, která dokáže změnit v našem životě vše, mrtvá...

V místnosti dohody, ve velké, nepoužívané jídelně, leželo její tělo. Bylo neuvěřitelné, kolik lidí si za těch pár let, co tu žila, tuto prostou, dobrou a inteligentní ženu oblíbilo. Celé zástupy se s ní přišly rozloučit. Truhlíci sem nanosili tolik květin, že se do domu ani nevešly. Byly tedy pěkně postavené ve stínu atria. Vázy již dávno nestačily. Z celé usedlosti sem byly přineseny všechny nádoby, které se jim jen trochu podobaly. Od té doby, co rodina Fischerových koupila farmu Maria, neměli tu případ úmrtí. Marie si někdy dělala ty tklivé myšlenky. Přemýšlela, kde by v tom smutném případě tělo zesnulého pochovala. Ta myšlenka, že si vždy vzpomněla na Deboru, jako nejstarší z jejich domu, jí připadala hříšná. V těchto chvílkách vždy běžela ke svým koním či květinám nebo počala malovat. Na Julii nikdy v této souvislosti nepomyslela.

Julie však na farmě Maria pochována nebyla.

V jednom příhodném okamžiku, když Marie a Johann stáli zamyšleně vedle sebe a přijímali vyjádření upřímné soustrasti, k nim přistoupil pan Gary.

„Vím, kde by Julie chtěla být pochovaná.“

„Právě o tom mluvíme, pane Gary,“ řekla Marie.

„Kde by to mělo být?“ zeptal se Johann.

„Byl jsem pro vás tuto ženu hledat. Tenkrát v Mexiku. U Puerto Peñasca je vesnička. Jmenuje se La Choya. Poznal jsem ty lidi a jejich lásku k této ženě. Nejdlejší část života tam prožila a našla tam i muže, kterého milovala. Má tam dokonce i hrob. I její jméno je na něm už vytesané. Tam by jistě chtěla k poslednímu odpočinku. Pro ty prosté lidi by to byla velká pocta.“

Johannes, s očima zarudlýma od pláče, k nim přistoupil. Držel v ruce obálku. Tiše čekal, až domluví. Stál však dva kroky vzdálen. Marie naň tázavě pohlédla. Johannes podal obálku matce.

„Teď jsem si teprve vzpomněl, připadalo mi to tak neskutečné a tak vzdálené v budoucnosti, že jsem na to nepomyslel.“

„Co je to?“ zeptal se otec.

„Tu mi před dvěma dny dala Julie. Říkala, abychom obálku otevřeli, kdyby se s ní něco stalo.“ Marie si dala ruku na ústa a z očí jí vytryskly slzy.

„Tušení, ona měla tušení, ona cítila, že přichází její konec!“ šeptala a propukla v pláč. Obálku podala Johannovi, jako by ji pálila v rukou. Ten ji prohlížel.

Señor a señora Fischerovi.

Prosím o otevření této obálky po mé smrti. Julie.

Johann tušil, že je to její závěť. Rozhodl se, že k jejímu otevření svolá celou rodinu. V tom okamžiku k nim přistoupili Henrico a Mary. Mladý muž měl na čele náplast. Cítil se, až na tu bolest nad ztrátou Julie, dobře. Oba drželi Davida za ruku. Vypadali jako pěkná, mladá rodinka. Všichni byli hezcí. Otec jim řekl, co právě od Johannese obdržel. Chtěl, aby byli všichni přítomní otevření poslední Juliiny zprávy. Ale dům byl plný lidí. Kde si sednou? Kde budou mít klid? Mary skromně řekla:

„Znám její oblíbené místo. Tam vždy sedávala a dívala se do Mexika. Je tam stín stromu, co z části roste v poušti a z části na trávníku. Tam se ode mne dozvěděla, že našla své syny.“ Po tomto doznání sklopila oči. Dobře si pamatovala tu chvíli, kdy se Julii svěčila o znamínku, co na svém těle nosil Henrico. Ona sama neměla zdání, proč ji Julie tak vřele vzala do náručí. Tu souvislost znala také teprve pár dní.

„Ano,“ řekla Marie, „to bylo její místo. Tam půjdeme.“

Otec Johann souhlasil. Když vyšli před dům, právě přijel Markus z Chula Vista. Přivezl Josefu z nemocnice. Josefa měla čistý průstřel plic. Nějakým zázrakem střela nezasáhla žádný důležitý orgán a žena se rychle zotavila. Chtěla po ošetření v nemocnici okamžitě domů. Sám Markus ji přemluvil, aby zůstala přes noc. Dnes se ale nedala přemluvit, a tak přijela i ona. Markus nejprve otevřel kufr vozu a vyndal invalidní vozík a pak do něj pomohl matce. Společnost, jež hledala soukromí na čtení Juliiných posledních přání, u nich zůstala stát.

„Nedala si říci, chtěla domů. Tak mi alespoň lékař vnutil ten vozík. Tak jsme tady,“ řekl Markus na přivítanou.

Mladí muži obstoupili matku Josefu, že ji vůbec nebylo vidět. Měli plno otázek. Johann pak prohlásil, že jedou jak na zvanou, že právě chtějí předčítat dopis od Julie.

„Ona vám napsala dopis?“ smutně se divila Josefa.

„Ano, teprve před dvěma dny ho dala Johannesovi,“ kývla hlavou Marie.

„Tak se nenechte rušit, Markus se o mne postará,“ mínila statečná zraněná žena.

„Ty a Markus jste patřili do rodiny Julie, proto půjdete s námi,“ rozhodl Johann. Chlapci se ujali matky v invalidním vozíčku a skupina se vydala na cestu kolem bazénu.

Kousek pod bazénem, skoro na břehu vyschlého řečiště, stál onen strom. Nebyl vysoký, ale měl spleť několika kmenů, které byly strmě nakloněny směrem od západu k východu. To byl směr častých větrů v tomto kraji. Možná, že mu právě ony daly ten tvar.

Nebyl to vlastně ani tak strom jako spíš křoví, ale jeho košatá koruna poskytovala bohatý stín. Byl staletý, možná tisíciletý. Marie před ním měla tichou úctu. Zasadila spoustu keřů a jiných stromů, ale do životního prostředí tohoto starce nezasáhla. Jen trávu kolem něj vysela. Strom trávu na jižní straně svého kmene zahubil, na severní ji však dopřával syté zeleně. Marie se před jeho přáním sklonila.

Tady bylo místo, které si oblíbila Julie. Když si všichni v příjemném stínu stromu sedli na zem, tak jak to dělávala Julie, otevřel Johann obálku. Byl v ní list, psaný její rukou. Psala španělsky a Johann ty řádky rychle přeběhl očima. Když začal číst, chvěl se mu hlas:

*„Milá rodino,
dnes jsme obdrželi tu zprávu o Andrzejovi Rolackovi. Přepadala mne taková úzkost, že jsem se rozhodla napsat tento list. Je v rukou Božích, kdy přijde čas ho otevřít.
Doufám, že budu moci ještě dlouho pobývat mezi vámi, neboť jsem mezi vámi ráda.
Protože však On rozhodl jinak, čtete teď moje poslední přání.
Chtěla bych, abyste mé tělo pohřbili v La Choya. Pan Gary ví, kde je můj hrob.
Obráťte se v této záležitosti na Mayora, nejstaršího muže v obci.
V Puerto Peñascu je banka, která mi patří. Prála bych si, aby se jí ujali Henrico a Johannes a vedli ji k dobru a užítku města, které mne obdařilo mnoha krásnými léty.
V přístavu je tam zakotvena loď, jež nese jméno Sefiaja. Tu bych chtěla darovat Roqanovi, aby utišil svou touhu po dalekém světě.
Markusovi odkazují obsah mého konta. Je značně plné peněz, které mi však nepřinesly štěstí.
Markusi, dej všem obyvatelům farmy Maria po deseti tisících dolarů. Zrovna takovou částku dej Pedroví a pokus se ho přemluvit, aby se zabydlel v mém domě v La Choya. Tento dům mu odkazují, jsem přesvědčená, že by tu našel štěstí. Z těch peněz, co zbudou, založ fond pro negramotné lidi.
Sdílela jsem jejich osud dlouhá léta.
Všechny vás z tohoto světa líbám,*

Julie.“

Když Johann dočetl, nastalo dlouhé ticho. Jen listy stromu tiše šeptaly píseň času. Pak se ozval Markus:

„Pedro by měl být ještě v našem domě, že, maminko?“ Pokývla jen hlavou.

„Půjdu mu zavolat,“ řekl a šel. Dávno již zmizel za travnatým pahorkem, ale společnost stále mlčela.

Jako by byl strom nasycen Juliinou vůní a její touhou a steskem po La Choya. Snad všichni poslouchali jeho vyprávění o této statečné, krásné ženě. Možná, že každý pocítil touhu po dobru, pro které žila.

K přepravě jejího těla do Mexika přispěla náhoda. Señor José Maria Gonzales, advokát z Montevidea, posílal Carlosovu helikoptéru a své zástupce, kteří Johannovi předložili starcovu závěť.

Využili ji k převozu tělesných pozůstatků do La Choya. Johannes, Henrico a Markus ji na poslední cestě doprovázeli. Byli to pohlední mladí muži, kteří vděčili této ženě za své životy. Jejich zárodky našly v jejím těle sílu k životu. Přestože nemohli mít žádný z jejích genů, nějakým způsobem musela jejich život ovlivnit.

Pedro na návrh Markuse a přání Julie přistoupil. Ještě byl v domě v Taunusu a měl nové, skleněné oko. Obdržel doporučenou poštu z Madridu, kterou převzal pro Josefu. Markus ho vyzval, aby dopis otevřel a přečetl. Byla to zpráva o zavraždění Antonia neznámým pachatelem.

Roky Ventura žil v Casablance, ale do Růžového květu, k Mastné bábě, již nedocházel.

Hans se časem ze života rodiny vytratil. Žije dále ve Spojených státech amerických.

Doslov

Vesnička La Choya přivítala Juliino tělo s velkou úctou. Ještě nikdo z té malebné obce nezažil přistání helikoptéry. Také si nikdo nepamatoval takovou statečnou ženu jako byla Julie.

Pedro se pohřbu také zúčastnil. Již od té doby, co ho Julie se svým doprovodem odvezla z haciendy Gomeros, věděl, že ji miluje. Již tenkrát v Granadě ji miloval. Opravdově truchlil a vesničané ho později, když o něm mluvili, nazývali, Pedro, Juliin muž. Našel ve vesnickém společenství štěstí a smysl života. Žil dlouhá léta a stal se jednoho dne nejstarším – Mayorem.

Johannes, Henrico a Markus si získali srdce vesničanů. Všichni tři truchlili po Julii jako po vlastní matce. Často La Choya navštěvovali a Mayor, ten co ještě znal tu statečnou ženu, je jmenoval čestnými občany. Patriční zázpis se nachází ve Velké knize.

Banka, jejíž vedení se Johannes a Henrico v Puerto Peñascu ujali, byla poctivě vedena ve prospěch města. Na Juliině kontě se nacházelo šest a půl milionu dolarů. Markus založil fond a vedl boj s negramotností na celém světě.

Johann nadále, pomocí peněz z prodeje drog, plnil odkaz seňora Carlose Rolacka. Vzdal se však toho procenta, které dříve končilo na jeho kontě. Herna Old Las Vegas za vedení Paula Nowaka nadále prala špinavé peníze a i jinak dobře prosperovala.

Mary se vzorně starala o syna Davida, žila na farmě Maria a studovala. Henrico zůstal, jak zpečetili přísahou na holý pupek, její nejlepší kamarád. Láska k Hansovi se nesplnila. Josefa a Marie se spřátelily.

Roqan se stal námořníkem. Naplnila se jeho touha po dálkách. Sefiaja byla jeho domovem.

Debora byla skutečně jednou z prvních, kdo odešel na věčnost. Má hrob pod Juliiným stromem. Obyvatelé farmy se pod ním často scházejí a vzpomínají...

Západy slunce nad pouští Sonorou touží každý večer čarokrásnými barvami.